

243623

LIBRARY
INSTITUTE OF SARCOPHY RESEARCH
1000 1000 1000

243623

LIBRARY
ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH
MELKOTE-571 431

Bhagavad vishayam
ஸ்ரீ

பகவத் விஷயம்

ஐந்தாம் பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

LIBRARY
OF SANSKRIT RESEARCH
MELKOTE-573 032

ஆறாயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னிராயிரப்படி,
த்ருபத்தினாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி வ்யாக்யாநங்களும்,
பர்மபுரம் பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு, த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி,
த்ரவிடோபநிஷத்தாபர்மபுரத்நாவலி, திருவாய்மொழிநூற்றந்தாதி இவைகளுடன்

Kushnana Charya.
சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு.

Srinivasan Jayanatha.
சே. பார்த்த ஸாரதி ஐயங்குராலும்,
வீ. நரசிம்மாசாரியராலும்

பரிசோதிக்கப்பெற்றது.
Narayana

திருவல்லிக்கேணி.

நோபில் அச்சுக்கூடம்.

அட்சய வுஸ்]

Novil. ப்ரேச

[1926.

ACADEMY OF MUSIC
MUSIC
Acc. No. **24362**
Date

திருவாய்மொழி.

ஐந்தாம் பத்து.

முதல்திருவாய்மொழி—கையார்ச்சக்கரம் : ப்ரவேஸம்.

ஆரூயிரப்படி.

(கையார்ச்சக்கரம்.) இப்படி “எம்பெருமானே ஆஸ்ரயியுங்கோள்” என்று பிறரைக் குறித்து அருளிச்செய்தருளி; தம்பக்கலுள்ள ப்ராதிகூல்யங்களொன்றும் பாராதே நிர்ஹேதுகமாக எம்பெருமான், ஸ்வஸர்வேஸ்வரத்வ ஜ்ஞாநத்தையும் ஸ்வகைங்கர்யப்ராப்யத்வ ஜ்ஞாநத்தையும் தமக்குக் கொடுத்தருளித் தம்மை ஸ்வாஹபவைகதாரக போஷக போக்யராக்கித் தம்பக்கல் நிரதிஸய வ்யாமுக்தனாய்க்கொண்டு தம்மோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தபடியை ப்ரீத்யதிஸயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

அஞ்சாம்பத்தில் முதல் திருவாய்மொழியில், இப்படி பரப்ராதிபாஹார்ஹமாம்படி எம்பெருமான் ஸ்வவிஷயஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்த உபகாரத்தை ஸ்மரித்து அதிலே ஈடுபட்ட ஆழ்வார், விபரீதங்களை அதுஷ்டித்து, பகவத்ப்ராப்த்யுபாயமாகச் சொல்லுகிற வழிகள் கனகக் கண்டும் அறியாதே “புருஷார்த்தங்கள் வேணும்” என்னும் ப்ராதிபத்தியுமின்றிக்கே ஸம்ஸார ஸாகரத்திலே அமுந்தாநின்றவைத்து ஒடுகிற தசையை உணர்வதும் செய்யாதே அதுக்குமேலே விஷயபரானுமாய் எம்பெருமான்பக்கல் இச்சையுமின்றிக்கே யிருந்துவைத்து; அவன் ஸந்தியிலே அஸத்யபாஷணம் மஹாபாதக ஸமமாயிருக்க, ஸர்வஜ்ஞானவனுக்குங்கூட ‘இவன் நமக்கு ஸ்நேஹி’ என்று கருதும்படி பெரும்பொய்களைச் சொல்லுவதும்செய்து, இப்படிகளாலே அத்யந் தம் உபேக்ஷ்யனாயிருந்துள்ள என்னை, இவையொன்றும் பாராதே, விதிஸப்திதையான கேவல க்ருபையாலே, “தான் ஸர்வஸேஷி” என்னுமிடத்தையும் “தன் திருவடிகளில் அடிமையே பரமபுருஷார்த்தம்” என்னுமிடத்தையும் அறிவித்து, அவ்வடிமையாலல்லது எனக்குச் செல்லாதபடி பண்ணி என்பக்கலிலே மிகவும் வ்யாமுக்தனாய் என்னோடேவந்து கலந்தருளினுனென்று ப்ரீதராகிறார்.

பன்னீராயிரப்படி.

முதலிரண்டுபத்தாலே - ப்ராப்யபூதனை ஸேஷியினுடைய ரக்ஷகத்வபோக்யத்வங்களைச்சொல்லி, அநந்தரம், மூன்றும்பத்தாலும் நாலாம்பத்தாலும் - ப்ராப்தாவான பகவத்சேஷபூதனுடைய ததேகாஹபவத்வத்தையும் ததேகப்ரியத்வத்தையுஞ் சொல்லி; ஆக, நாலுபத்தாலும் - ஸித்தரூபமான பராவராதம் யாதாத்மயத்தை அருளிச்செய்தாராய்; அநந்தரம், அஞ்சாம்பத்தாலும் ஆறும்பத்தாலும் - ஸித்தோபாயபூதனை ஸர்வரவிஷயத்தில் சேதரனுக்கு ஸாத்யமான உபாயஸ்ஸீகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார். அதில், இந்த அஞ்சாம்பத்தில் - ஸித்தமான உபாயஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாத்மயத்தை நிரூபிக்கிறது. எங்ஙனெனென்னில்;—கீழ்ச்சொன்ன ததேகப்ரியத்வத்தாலே “பகவத்கைங்கர்யமே உத்தேஸ்யம்” என்று பிறர்க்கு

உபதேசிக்கும்படி தமக்கு அவ்விஷயத்தில் பிறந்த ப்ராவண்யத்தை அநுஸந்தித்து, “இது நான் அவனுடைய உபாயபாவம்” என்று நிஷ்கர்ஷித்து, உபாயபூதனுடைய க்ருபாபாவஸ்யத்தையும், அதடியாக ஆஸ்ரிதரை பாகவதரையிட்டுத் திருத்திக்கொள்ளும் ஆகாரத்தையும், திருந்தி னூர்க்கு நிராக்ஷயப்ரேமத்தை யுண்டாக்கி ப்ராப்யத்வரையை ஜகிப்பிக்கும்படியையும், ப்ராப்ய லாபதசையில் ஆர்த்திபிறந்தார்பக்கல் அவனுடைய ரக்ஷகத்வ ஸாமர்த்த்யத்தையும், அப்ராப்ய வ்யஸந்தோடே ஹார்த்தமான அநுபவம் நடக்கையாலே ப்ரீத்யப்ரீதிகளை ஸமமாக உண்டாக்கும்படியையும், ஆர்த்யகிசயத்தாலே அநுகரிக்கும்படி அவன் இவனுக்கு அஹம்பாவவிஷயமாம் படியையும், இப்படி ஆர்த்திபிறந்தால் அகிஞ்சநானூர்க்குத் தன் உபாயபாவத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கும்படியையும், ‘போகாகாங்கக்ஷ யுடையார்க்கு அவ்வுபாயத்தில் ப்ரகிபத்திவிஸேஷகரத்வத்தையும், பரிபூர்ணாநுபவப்ராவண்யம் பிறந்தால் ப்ரதிபந்நமான உபாயத்தில் விஸ்வாஸஜகத்வத்தையும், அதிசயிதஸக்தியான உபாயவிஷயத்தில் அபிரிவிஷ்டானூர்க்கு அந்த விஸ்வாஸத்தை யாவத்ப்ராப்தி அநுவர்த்திப்பிக்கும்படியையும் அருளிச்செய்து, நிரபாயோபாயபூதனுடைய யாதாத்மயத்தை நிஷ்கர்ஷித்து அருளுகிறார்.

அதில், முதல் திருவாய்மொழியில் - உபாயபூதனான ஈஸ்வரனுடைய க்ருபாபாவஸ்யத்தை ப்ரதிபாதிப்பதாக; க்ருத்ரிமாநுகல்பவான்கள்பக்கலிலும் ஸர்வ ஸுலபனை ஈஸ்வரனுடைய க்ருபை அவ்யபிசரிதை என்னுமிடத்தையும், அந்த க்ருபாபாவஸ்யத்தாலே அஹ்நத யோக்தியே பற்றாசாக அவன் அபிரிவிஷ்டனாய் மேல்விழும்படியையும், ஆஸ்ரிதருடைய கிந்நதையையும் போக்கித் தன்னை யநுபவிப்பிக்கும்படியையும், அநுபவப்ரதிபந்தக நோஷநிவர்த்தகத்வத்தையும், நோஷரூபஸாரீராதிகள் நிவர்த்தகனுக்கு விநேயமென்னுமிடத்தையும், நோஷரூப ப்ரக்ருதியோடேகூட இருக்கச்செய்தேயும் அந்தநோஷம் நெஞ்சிற்படாதபடி விலக்ஷணவிக்கா ஹத்தை அநுபவிப்பிக்கும்படியையும், போக்தாவின் நிகர்ஷம்பாராடே ப்ரேமத்தை ஜகிப்பித்துத் தானும் மேல்விழுந்தநுபவிக்கும் என்னுமிடத்தையும், அநுபவிக்குமளவில் ஸர்வவிசயபக்தவாய் புஜிப்பிக்கும்படியையும், இப்பந்தத்தோடே அஸாதாரணகாரசிஹ்நஸிரிஷ்டனாய் அநுபவிப்பிக்கும் ஆகாரத்தையும், அந்த ஆகாரத்தை அழியமாறியும் ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அநேகாவுதாரம் களைப் பண்ணும்படியையும் அநுஸந்தித்து, இப்படி உபாயபூதனான ஈஸ்வரனுடைய க்ருபாபாவஸ்யத்தை அநுபவிக்கிறார்.

இருபத்தினாலாயிரப்படி.

அஞ்சாம்பத்தில், முதல் திருவாய்மொழியில், ஸம்ஸாரிகளிலே அந்யதமாயிருக்க, இவர்களையும் திருத்தும்படியாக ஸ்வவிஷயத்திலே ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்த உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து அதிலே ஈடுபட்டு, “இந்தநன்மை நமக்கு உண்டாகைக்கு ஹேதுவென்?” என்று பார்த்தார்; தம்மைப் பார்த்தவிடத்து, விபரீதாசாரணமேயாய், பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயமாகச் சொல்லுகிற வழிகள் கணக்கண்டும் அறியாதே அதுக்குமேலே அம்ருதமிருக்க நஞ்சைத் தின்பாரைப்போலே விஷயங்களிலே ப்ரவணனாய், இப்படியிருக்கிற தசையையும் உணரவறியாதே உபேக்ஷயனான என்னை இவையொன்றும் பாராடே தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தன் ஸேஷித்வத்தையும் என் ஸேஷத்வத்தையும் அறிவித்துத் தன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணி, இப்படி என் பக்கலிலே வ்யாமுத்தனாய் என்னோடேவந்து கலந்தருளினுனென்று ப்ரீதராகிறார். “பிசுஹா லெந” என்கிற ஸ்லோகத்திலே எம்பார் “ஸர்வஜ்ஞனுக்கு ஓர் அஜ்ஞானமும் விஸ்ப்ருதியும் ஸர்வஸக்திக்கு ஓரஸக்தியு முண்டு” என்று அருளிச்செய்வார். ஒருவன் தன்னையாஸ்ரயித்தால்,

முன்பு புத்தியூர்வம்பண்ணின குற்றத்தில் விஸ்மருதி, ஜ்ஞாநம்பிறந்தால் ப்ராமாதிகமாக வருமவற்றில் அஜ்ஞாநம், இவனைவிடவேண்டுமளவில் அசுத்தி, இப்படியிருக்கைக்கு அடி ஸ்வாபாவிகமான குடல்தொடக்கு.

௩. முப்பத்தாறாயிரப்படி.

நண்ணுதார் முறுவலிப்பவிலே ஸம்ஸாரிகள் பகேற க்லேசத்தை யறுவந்தித்து, அதுக்குப் பரிஹாரமாக, “பகவத்பரத்வஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்குவோம்” என்று பகவத்பரத்வத்தை உபதேசித்தார் - கீழ்; இரண்கேட்டம் தன்னிலே சேரக்கிடக்க அதிலேயொன்று போன்னாயிருக்குமாபோலே அவர்களிலே ஒருவராயிருக்கிற தாம், அவர்களையும் திருத்தும்படி தமக்குப்பிறந்த நன்மைக்கு “அடியென்?” என்றுபார்த்து, தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே செயதானத்தனையென்கிறார். “அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்து, புத்தியூர்வம் விரும்புவது ஸப்தாதி விஷயங்களையெய்யாய், தன்பக்கல் எனக்குள்ளது அஹ்ருதயமான உக்திமாத்ரமேயாயிருக்க; நான் புத்தியூர்வம் பண்ணிப் போந்த ப்ராதிகூல்யங்களை விஸ்மரித்து, ஜ்ஞாநம்பிறந்த பின்பு ப்ராமாதிகமாக வந்தவற்றில் அஜ்ஞாநம், என்னை இவ்வளவாக விஷயீகரித்தான்; பிறரையும் நான்திருத்தவல்லேனும்படி பண்ணினான்” என்று தாம்பெற்றபேற்றின் கனத்தைச் சொல்லி ஈடுபட்டு அறுபவிக்கிறார். பகவத்பரத்வ ஜ்ஞாநத்தைத் தம்நெஞ்சிலே படுத்திப்படியையும், அதுக்கு உறுப்பாயிருப்பதொரு நன்மை தமக்கின்றிக்கே யிருந்தபடியையும், அநாதிகாலம் தாம் விபரிதங்களையே அறுஷ்டித்துப் போந்தபடியையும், புருஷார்த்தோபாயமாகச் சொல்லுகிறவற்றில் தாம் ஒன்றும் களுக்கண்டறியாதேயிருக்கிறபடியையும், (இழந்து நோவுபடாநிற்கச்செய்தே) “புருஷார்த்தம்வேணும்” என்னும் ப்ரதிபத்தியுமின்றிக்கே யிருந்தபடியையும் ஸம்ஸாரத்திலே தரைகாண வொண்ணாதபடி ஆழ்ந்து நோவுபடா நிற்கச்செய்தே “நோவுபடாநின்றோம்” என்று அறிவிக்கவும்மாட்டாதே உணர்த்தி யற்றிருக்கிறபடியையும், அம்ருதமிருக்க விஷத்தை விரும்புவாரைப்போலே ஆராவமுதைவிட்டு இன்னமுதெனத்தோன்றின ஸப்தாதிவிஷயங்களை விரும்பிப்போந்தபடியையும், அதுக்குமேலே அவன்பக்கல் இச்சையின்றிக்கே யிருக்க அவனையுந்தார் சொல்லும் வார்த்தைகளைச் சொல்லிப்போந்தபடிகளையும் அறுவந்தித்து; இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் தண்ணியெழுதிருக்கிற என்னை, அவையொன்றும்பாராதே, “தான்

கையார்சக்கரம் ப்ரவேஸம் - வருத்தவர்த்திஷ்யமான ஸங்கதி - நண்ணுதார் இத்தயாதிவாக்யத்தவ்யேந. உபதேசித்தார் (என்று) - திருந்தினவர்களுக்குமேலே மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையாலே, உபதேசித்துத் திருந்தினான் ரொன்றபடி. கிட்டம் - பீச்சாங்கட்டி. திருத்தும்படி - ஒன்றந்தவிலே. பார்த்து என்ற வந்ததாம், அதுக்குஹேது ஒன்றும் தம்பக்கல் காணாமையாலே யென்று கூட்டுவது. “விதிவாய்க்கின்ற” என்றத்தைப் பற்ற - நிர்ஹேதுக இத்தயாதி. “நிர்ஹேதுகம்” என்றால் ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம்வாராதோ? ஸஹேதுகமானாலோ வெண்ண - அநாதிகாலம் இத்தயாதி. “பொய்யேகைம்மைசொல்லி” என்றத்தைப்பற்ற - தன்பக்கல் எனக்கு இத்தயாதி. “அவனென்னாகியொழிந்தான்” என்றத்தைப்பற்ற - நான்புத்தியூர்வம் இத்தயாதி. விஸ்மரித்து என்றதுக்கு ஹேது - மேலே “வ்யாழுத்தனாய்” என்றதிலே கண்டுகொள்வது. ப்ராமாதிகமாக இத்தயாதிக்கு - “காப்பாரார்” என்றதின் வ்யாக்யாநத்திலே ஸ்பஷ்டம். “மெய்யேபெற்றொழிந்தேன்” என்றத்தைப்பற்ற - தாம்பெற்றபேற்றின் இத்தயாதி. பாட்டில் ப்ரமேயங்களையும் உட்கொண்டு விஸ்தரிக்கிறார் - பகவத்பரத்வ இத்தயாதி. “கையார்சக்கரத்து” “அம்மாஹழிப்பிரான்” என்றத்தைப்பற்ற - பகவத்பரத்வஜ்ஞாநத்தை இத்தயாதி. “பொய்யேகைம்மைசொல்லி” என்றத்தைப்பற்ற - அதுக்குறுப்பாய் இத்தயாதி. “புறமேபுறமேயாடி” என்றத்தைப்பற்ற - அநாதிகாலம் இத்தயாதி. “நின்கண் நெருங்கவைத்தே எனதாவியை நீக்ககில்லென்” என்றத்தைப்பற்ற - புருஷார்த்தோபாயம் இத்தயாதி. “வாய்ப்போல்” என்றத்தைப்பற்ற - புருஷார்த்தம் வேணும் இத்தயாதி. “அலைநீர்க்கடலு ளாழ்ந்தும்” என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரத்திலே இத்தயாதி. “உள்ளன மற்றளவா” இத்தயாதிமைப்பற்ற - அம்ருதமிருக்க இத்தயாதி. இன்னமுதெனத்தோன்றின - இனிய அம்ருத கொன்னும்படி போக்யமாய் ப்ரகாஸித்த. “போனாய்மாமருது” இத்தயாதிமைப்பற்ற - அதுக்குமேலே இத்தயாதி. தான் ஸர்வஸேஷியென்றது - “அம்மாஹழிப்பிரான்” என்றத்தைப்பற்ற. “உய்ந்தொழிந்தேன்” என்றத்தைப்

ஸர்வஸேஷி” என்னு மிடத்தையும் “தன்திருவடிகளில் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம்” என்னு மிடத்தையும் என்ருஞ்சிலேபடுத்தி என்பக்கலிலே வ்யாழக்தனாய் என்ருேடேவந்து கலந்தா னென்று தாம்பெற்றபேற்றைச்சொல்லி ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

முதற்பாட்டு.

கையார்சக்கரத்து என்கருமாணிக்கமேயென்றேன்று
பொய்யேகைம்மைசொல்லிப் புறமேபுறமேயாடி
மெய்யேபெற்றேழிந்தேன் விதிவாய்க்கின்றகாப்பாரார்
ஐயோகண்ணபிரான் அறையோவினிப்போனாலே.

ஆ.—ஸ்வசரணயுகள ஸ்நேஹ கந்தரஹிதனாய், ப்ராக்குதவிஷய ப்ரவணனாயிருந்து வைத்து, ஸ்வவிஸ்ஸலேஷத்தில் ஆத்மதாரண க்ஷமரல்லாதாரைப்போலே கையார்சக்கரத்து என் கருமாணிக்கமே யென்றென்று நான்சொல்ல, என்னுடைய இந்த அதிதுஸ்ஸஹமான ப்ராதி கூல்யத்தை ஒன்றும்பாராதே என்னை மெய்யாக ஸ்வாதுபவைக போகளுக்கி என்ருேடே கலந்தருளினை. எம்பெருமானுடைய நிரவதிககாருண்ய ஸமுத்ரம் கரையுடைந்து பெருகப் பூக்கால் எம்பெருமான் தன்னாலும் தடுக்கமுடியாதாகாதே. அவன் ஸர்வஸக்தனல்லேனோ, அவ னால் முடியாததுண்டோ வென்னில்; வல்லனாகில் போவதிதே யென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், நான் அத்தயந்தம் அந்பபரனாயிருந்துவைத்தே தன் ஸௌந்தர் யாதிகளில் ஈடுபட்டார் சொல்லும் சொல்லிப் பொய்யேசொல்ல, பாம்பகத்தர்கள் பெறும்பேற்றை ஸ்வக்ருபையாலே அவன் எனக்குத் தந்தருளினுனென்று ப்ரீதராகிறார்.

[கையாரென்று தொடங்கி]-நான் பாஹ்யவிஷயங்களிலே மிகவும் ப்ரவணனாய் அதுக்கு மேலே கையிலே பூர்ணமான திருவாழியையும் வடிவழகையுங் காட்டி என்னை யகப்படுத்தினவன் என்று பலகாலும் பெரும்பொய்யைச் சொல்லி. [விதிவாய்க்கின்றகாப்பாரார்] - உன்க்ருபை பெரு கப்பூக்கால் ஒருவராலும் தடுக்கமுடியாது. [ஐயோ கண்ணபிரான் அறையோவினிப்போனாலே] - எம்பெருமான் “எனக்கும் அரியது, உண்டோ” என்று அருளிச்செய்ய, அதுகரஹஸீலனாய் என் பொய்யிலே யகப்பட்ட நீ இனிவல்லையாகில் பொய்க்காண யென்கிறார். ஐயோவென்றது-களிப் பாலே.

ப.—முதற்பாட்டில், க்ருத்ரிமமான அதுகூலோக்திகளைப் பண்ண, ஸர்வஸூலபனான வனுடைய தப்பவொண்ணாத க்ருபாவைபவத்தாலே அக்ருத்ரிமப்ரேமபார் பெறும்பேற்றைப் பெற்றேன் என்கிறார்.

கை-திருக்கையோடு, ஆர்-பொருந்தின, சக்கரம் - திருவாழியை யுடையவனாய், (அச் சேர்த்தியோடே), என் கருமாணிக்கமே - நீலரத்நம்போலே தர்ஸநீயமான வடிவை எனக்கு அதுபாவ்யமாக்கினவனே, என்றென்று - என்று என்று பாரமார்த்திக ப்ரேமயுக்தரைப்போலே பலகாலும், பொய்யே - அந்தப்ரீதியின்றி யிருக்கச்செய்தே, கைம்மை - (எதிரியும் ஸத்யபுத்தி

பற்ற - தன்திருவடிகளில் இத்தாதி. “அடியேனெடுமாணன்” “என்னைமுற்றவுந்தானானன்” என்றத்தைப் பற்ற - வ்யாழக்தனாய் என்றது. கீழே “அநாதிகாலம்” இத்தாதி வாக்யத்திலே, ப்ராதி கூல்யங்களை விஸ்மரித் தென்றது - விஸ்மரியாவிட்டால் “அடியேனெடுமாணன்” என்னக்கூடாமையாலே வித்த மென்றபடி.

பண்ணும்படி) க்ருத்ரிமோக்தியை, சொல்லி-பண்ணி, (உக்திவிருத்தமாம்படி), புறமேபுறமே - பாஹ்யவிஷயங்களிலே ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப்பற்றி, ஆடி - ஸர்வதா ஸஞ்சரித்துவைத்து, மெய்யே - பாரமார்த்திகப்-ரேமயுக்தர் பெற்றபேற்றை, பெற்றொழிந்தேன் - பேற்றுவிட்டேன்; விதி-(இதுக்கு ஹேதுவாய், பொய்யையும் மெய்யாக நீ ப்ரதிபத்திபண்ணும்படி பண்ணக்கடவ தாய், நீ “அல்லேன்” என்னிலும் தவிரவொண்ணாதபடி ப்ரவர்த்திப்பிக்கையாலே விதிஸப்த வாச்சையான) உன்னுடைய க்ருபை, வாய்க்கின்று - (பலோர்முதியாகிற) இது, ஆர்-ஆராலே, காப்பார் - விலக்கலாம்? (அதுக்கடி யென்னென்னில்), - கண்ணன் - ஸர்வ ஸுலபனய்க்கொண்டு, பிரான்-எனக்கு உபகரித்த நீ, (உன்ஸ்வாதந்தரயத்தாலே ஸக்தனென்ன), இனி-க்ருபை பவித்த பின்பு, போனாலே - கால்வாங்கிப் போகலாமோ? ஐயோ - ஐயோ, அறையோ - வல்லையாகில் போய்க்காண். ஐயோவென்றது - அது காண்போமென்கிற ஹர்ஷோக்தி. அறையோவென் றது-அதடியான கர்வோக்தி.

இ.—முதற்பாட்டில், என்பக்கலுள்ள அஹ்ருதயமான உக்தியை ஸஹ்ருதயமாகக் கொண்டு பரபக்தி யுக்தர் பெறும் பேற்றைத் தன் க்ருபையாலே எனக்குத் தந்தருளினான் என்கிறார்.

[கையார் சக்கரத்து] - வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும் கையிலே திருவாழியைப் பிடித்தால், வேறேறாபரணம் வேண்டாதிருக்கை. “சூலாணஸ்யாஹ்ரணஸ்ய” [என்கருமாணிக்கமே] - நீலாத்நம்போலையிருக்கிற வடிவை எனக்கு முற்றாட்டாகத் தந்தவனே! புறம்பு ஆத்மகுணத்திலும் போகவேண்டுமெதில்லை. “ஊதாநாடி” என்கிற பொதுவையும் அழித்தது. [என்று என்று] - மெய்யே நல்லராயிருப்பார் சொல்லும் வார்த்தை இது, இது அந்ய பரமான நமக்குக் குற்றமாகக் கடவதிறே. ஒருகால் சொல்லி அதுஸயித்துவிட்டேனோ? இது தான் பொல்லாவார்த்தையோ, “ஸூரநநுஷுஸ்ததஸ்ய” என்றும் “ஸூரதொயவதிஸொஹநஸ்ய” என்றும் சொல்லாநின்றதே என்ன, [பொய்யேகைம்மைசொல்லி] - நல்லவார்த்தையிறே நாமும் மெய்யாகப்பெற்றோமாகில் பொய்யென்றும், கைம்மையென்றும் - பர்யாயம்; இரட்டிப்பால் - மிகுதியாய், பெரும்பொய் என்கை. அதாகிறது - அகவாய் அறியாதாரைப் பகட்டுகை யன்றிக்கே, ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞானவனும் “மெய்” என்றிருக்கும்படி சொல்லுகை. அகவாயில் நினைவொழியச் சொல்லக்கடாதென்றிருக்குமிதே அவன். [புறமே புறமேயாடி] - பொய்யும் மெய்யுமாய்த் தான் கலந்துசொன்னதோ? பாஹ்யவிஷயங்களிலே அவகாலித்து, வீபஸையாலே-அவைதன்னிலும் ஒன்றிலே துவக்குண்டால், புறம்பு கால்வாங்கமாட்டாதிருக்கை. ஆடியென்று - அவற்றிலே நடையாடி யென்றுமாம். இதுதான்-ஜ்ஞானம் பிறப்பதற்கு முன்புள்ள காலத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறாதல், இவ்விஷயத்தில் தமக்குப்பிறந்த ப்ரேமம் “பெறுகிறபேற்றுக்குப் போராது” என்றிருக்கையாலே சொல்லுகிறாதல். மயர்வறமதிரஸமருளப்பெற்றபின்பு காலத்ரயவார்த்திகளும் கரதலாமலகவத் விஸதமாயிறே யிருப்பது. பரமபக்திபர்யந்தமாக உண்டானாலும். பேற்றைப் பார்த்தால், “முதலடியிட்டதில்லை” என்னும்படியாயிறே யிருப்பது. உம்முடையபடி இது வாகில் பேறு இருந்தபடி யென்? என்ன-[மெய்யேபெற்றொழிந்தேன்]-பேற்றில் ஒருபுரையிலில்லை; என்னால் வருமதிறே புரையுள்ளது; அவனால் வருமது புரையிலில்லையென்கை. [பெற்றொழிந்தேன்] - பேற்றில் இனிச்செய்யலாவதில்லை. பேறு என்னளவன்றிக்கே, ஸம்ஸாரிகளுக்கும் நிழலாம்படியாகப் பெற்றேன். [விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்] - விதியென்று பகவத்க்ருபை கரம்பராதந்தரனுக்குக் கர்மம் அதுபவித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதேவோபாதி; அவனுக்கும், க்ருபை பராதந்தரனாகையாலே க்ருபைபண்ணியல்லது நிற்கவொண்ணாமையாலே, விதியென்கிறது. வத்க்ருபை கரைபுரளப் புக்கால் நிவரகருண்டோ? காப்பதெது? என்னுதே காப்பாராநெடி

கிறது - பலபோக்தாவான இவனாலும், க்ருபாஜநகையான் அவளாலும் ஒண்ணுதென்கை. ஸ்வ தந்தானை அவனாலும் ஒண்ணுது, ஸ்வாதந்தர்யத்திலும் விஞ்சியிறே க்ருபை இருப்பது. இவனால் க்ருபையை விஞ்சக் குற்றஞ்செய்யவொண்ணுது. அவனால் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே குற்றங்கண்டு கைவிடவொண்ணுது. நிரங்குஸமான ஸ்வாதந்தர்யத்தையுடைய நம்மால் தடுக்கத் தட்டென்? என்ன, [ஐயோ] - ஸ்வாதந்தர்யத்தை நினைத்தோ? க்ருபையைவிஞ்சிக் கால்வாங்கிக்காண், இனி யென்கிறார். “ஐயோ” என்றது-ஹர்ஷத்தாலே. க்ருபையின்கீழ் குற்றங்காண் ஜ்ஞாமில்ல; விட சக்தியில்லை. [கண்ணபிரான்]-ஒரிடைச்சிகையிலே கட்டுண்டதசையில் அந்த பந்தத்தைத் தப்பவிரகறியாதே சக்தியுமின்றிக்கே யிருந்த நீயோ போகப்புகுகறும்! கண்ணபிரானென்று ஸம்புத்தி. இனிப்போனால் அறையோவறை. அதுகாஹஸீலனை உனக்கு, “மெய்” என்று பேரிடலாவதொரு பொய் என்பக்கவிலே உண்டானபின்பு போகலாமோ? மித்ரபாவம்பெற்றால் “நத்யஜெயபு” என்னும் உனக்குப் போகலாமோ? ஸுகரீவ மஹாராஜரைப்போல அறை கூவுகிறார்.

நடு.—முதற்பாட்டு. என்பக்கவள்ளது அஹ்ருதயமான உக்தியாயிருக்க, இத்தை ஸஹ்ருதயமாகக்கொண்டு விரும்பி, “இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை” என்னுற்படியான பேற்றைப் பண்ணித்தந்தா நென்கிறார்.

[கையாச்சக்கரத்து] - வேறுபுறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டுமடியான கையியே திருவாய்யைத் தரித்தானாயிற்று. இதுதான் ஆபரணமுமாய் வினத்தலையில் ஆயுதமுமாயிறே யிருப்பது. ஒருகைக்குப் படையாயிருக்கும்மே. “கூராராழிவெண்சங்கேந்தி-வாராய்” என்று அநுகூலர்க்கு ஆசைப்படுகைக்கு உடலாய், ப்ரதிபகஷத்தைத் துணிககைக்கும் உடலாயாயிற்று இருப்பது. [கையாச்சக்கரத் தென்கருமாணிக்கமே] - அத்தென்பது - சாரியைச்சொல். இப்படி - வருமிடமெங்கும் கண்டுகொள்வது. [என்கருமாணிக்கமே] - கையுந்திருவாய்யுமான அழகை அநுஸந்தித்தால் அடைவே ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை அநுஸந்திக்கவல்லரல்லரே, அநந்தரம் வடிவழகிலே நான் தாழ்ந்தார். படிகடந்து அவ்வருகு போமவரல்லரே. ஸ்ரமஹரமாய் நீலரத்தம்போலே பெருவிலையான வடிவழகை எனக்கு முற்றாட்டாக்கினவனே. [என்று என்று] - இத்தை ஒருகால் சொல்லித் தான் விட்டேனோ. பகவத்விஷயத்தி லுட்புக்கதெல்லாம் குற்றமாய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று, “போ

முதற்பாட்டு - கையாச் இத்யாதி. அஹ்ருதயமான உக்தியென்றது - “பொய்யே கைம்மைச்சொல்ல” என்றத்தைப்பற்ற ஸஹ்ருதயமாக வென்றது - “பொய்யேகைம்மை” என்ற த்விருக்தியாலே - பெருள்பொய்யாய், ஸர்வேஸ்வரனும் மெய்யாகக் கொள்ளுகையாலே பேற்றைப் பண்ணித்தந்தா நென்றது - ‘மெய்யே பெற்றொழிந்தேன்’ என்கையாலே அர்த்தாத்வித்தம்.

“ஆர்-கை-சக்கரத்து” என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - வேறுபுறத்திலே இத்யாதி. “ஆர் - கை” - அழகிய கை. ஆர் - அழகு. வேறும் புறத்திலே - ஒன்றுமில்லாத்விடத்திலே. ஆயுதமான திருவாயிக்கு ஆகர்ஷகத்வமுண்டோவென்ன - இதுதான் இத்யாதி. இப்போது “ஆர் - சக்கரம்” என்று அந்வயிப்பது. படையென்று - ஆபரணத்துக்கும், ஸேனைக்கும், ஆயுதத்துக்கும் பேர். இது - சாடு; கை - ஹஸ்தமும், யுத்தமும். “உபயாகாரமுண்டு” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணகதநுமுகே விராணம் - கூராராழி இத்யாதி. கூர்மையிக்க திருவாய்யையும் வெளுத்த ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தையும் எந்திவாராய் இத்யர்த்தம். துணிக்கை - சேதிக்கை. சாரியைச் சொல் - நிரத்தகமான ஸப்பதம். த்ருவாய்யாய்வாணே அநுஸந்தித்தவநந்தரம் ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை அநுஸந்தியா தொழிவானென்? என்ன, கையுந்திருவாய்யும் இத்தாதி. வல்லரல்லரே என்றது “சக்கரத்தண்ணிலே” என்னத் தாமுவராகையாலே யென்றபடி வடிவழகிலே கால்தாழ்ந்தாரென்றது - திருவாய்யில் ஸௌந்தர்யதரங்கம் கீழேபோக வீசுகையாலே யென்றபடி. சாடு - படிகடந்து இத்யாதி. படி - திருமேனியும், வாசற்படியும். “என்கருமாணிக்கமே” என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஸ்ரமஹரமாய் இத்யாதி. கருமையாலே - குளிர்ந்தியை லக்ஷித்து - ஸ்ரமஹரமாய் என்றது. முற்றாட்டாக்கின - பூர்ணபோஜநமாக்கின. அவனைப் பலகாலும் அநுஸந்திக்கிறது நல்லதன்றோ? என்ன - பகவத்விஷயத்தில் இத்யாதி. போராதென்று-ப்ரேமம் போராதென்று.

ராது” என்றிருக்கையாலே. இது பொல்லாதா யிருந்ததில்லை! என்ன; - அடகிதிதே, பாவபந்தத் தோடே சோன்னேனாகில்; [பொய்யேனாகம்மைசொல்லி] - பொய்யேன்றும், கைம்மையேன்றும், இரண்மே - பரியாயமான சொல். இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - பிறரைப்பகட்டுகையன்றிக்கே ஸர் வஜ்ஞனு” “இதுமேய்” என்றுபிரமிக்குப்படி பெரும்பொய்யையன்றே சொல்லிற்றென்கை. பொய்யும் மெய்யுமாகக் கலந்தத்தையே தான் சொல்லப்பெற்றதோ? [புறமேபுறமேயாடி] - இப்போது, புறமென்கிறது - சப்தாதிவிஷயங்களை. “பகவத்விஷயத்தில் அவகாஷித்தது போராது” என்று இத்தை “பொய்” என்ன நிர்க்கச்செய்தேயும், சப்தாதிகள் புறம்பாய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று இவர்க்கு; “பாவியேனைப் பலகீகாட்டிப்படுப்பாயோ” என்னுமவரிதே. ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாய் வர்த்திக்குமாபோலேயாயிற்று விஷயங்கள்தோறும் தனித்தனியே கால்தாழ்ந்தபடி. இதுதான் எப்போதை நிலையப்பற்றச் சொல்லுகிற ரேன்னில்; - காலத்தரயத்திலு முள்ளதும் ஸம காலத்திற்போலே தோற்றுகையாலே, பூர்வவநுத்தத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிற ரேன்னவமாம். மயர் வறந்தநிலம் பெற்றபின்பும் தமக்க விஷயாநுபுமாகப் போராமையாலே சொல்லுகிறாராகவுமாம். ‘இதுவாகில் உம்முடையநிலை பேரிருந்தபடியென்’ என்ன [மெய்யே]-என்பக்கலுள்ளது பொய்யே யாற்றப்போலே, அவனடியாக வந்ததானையாலே மெய்யேயாயிருக்கிறே. பேற்றில் கண்ணபிடி சொல்லலாவதில்லை. [பெற்றொழிந்தேன்] - பரம்பதத்தேற்போனாவும் இப்பேற்றை அசையிட் டிருக்கிறதென. இனி இதற்காட்டில் என்றச் செய்யலாவதில்லை. “ஹேதுவில்லை” என்ன நின் னீர், பேறு கனத்திருக்கது; இதுக்கு அடியென் பின்னை? என்ன. - [விதிவாய்ச்சின்று]-பகவத்க்ருபை கரைபுரளப் பெருகாநின்றால் நம்மாற்செய்யலாவதுண்டோ? விதியென்கிறது - பகவத்க்ருபையை. கேசவன்கமர்க்கு இப்பாலெல்லாம் இவர், விதியென்கிறது - பகவத்க்ருபையை. அதுக்கடி - அவ னால் தப்பவொண்ணாதபடி யிருக்கையாலே. [வாய்க்கின்று] - பகவத்க்ருபை ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்ய மாகிற கரைபுரளப்பெருகிவந்து கிட்டாநின்றள்ளவிடத்தில். [காப்பாரார்] - இதுக்கு நிவாரகராவா ருண்டோ? காப்பதெது? என்னாகே, ஆரென்கிறது இரண்டுசேதநராலே காக்கப்போமோ? பரதந்த்ர னான இவனாவும் தகையவொண்ணது. ஸ்வதந்த்ரான அவனாவும் தகையவொண்ணது;

[பகட்டுகை - வஞ்சிக்கை. “பொய்யே” என்கிற அவதாரணர்த்தம் - பொய்யும்மெய்யும் இத்தாதி. “பகவத் விஷயாவகாஷணம்போராது” என்று ஸ்வதோஷாநஸந்தாநம் பண்ணுகிற, “புறமேபுறமே” என்பானென்? என்ன - பகவத்விஷயநிகில் இத்தாதி “இவர்க்கு” என்றதின் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் - பாவியேனை இத்தாதி. இதுக்கடி - இவர் பரக்கருதியென்று கருத்து. பாவியான என்னை, அல்பஸாரமான பல விஷயங்களை யுங்காட்டி நீ முடிக்க நினைக்கிறாயோ? இத்தர்த்தது. “புறமேபுறமே” என்கிற அவதாரணங்களோடே கூட வீப் பைக்கு அர்த்தம் - ஜாதி இத்தாதி. இதுதான் இப்போது இல்லையே யென்னுமத்தை ஸங்கித்து, இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார் - இதுதான் இத்தாதி. போராமையாலே - ப்ரேமம்போராமையாலே, இத்தால் - வாஸ்தவம் ஆன்றென்றபடி. “மெய்யே” என்ற அவதாரணர்த்தம் - என்பக்கல் இத்தாதி பலிதம். பேற்றில் இத்தாதி. பூதநிர்த்தேசமாக - “பெற்றொழிந்தேன்” என்பானென்? பரம்பதாதிகள் வேண்டாவோ? என்ன - பரம்பதந்த்ர இத்தாதி. ஹேதுவில்லையென்றது - “பொய்யேனாகம்மைசொல்லி” என்னையாலே. வாய்க்கின்று கிட்டமிடத்தில். இப்பாலெல்லாம் என்றது - “என்றமொன்றாகி” என்கிறபாட்டைப்பற்ற. பகவத்க்ருபையை - “விதி” என்கைக்கு ஹேதுவேது? என்ன - அதுக்கடி இத்தாதி. “காப்பாரார்” என்றதுக்கு அர்த்ததவ்யம், கர்மவிபரிஷ்டனையும் ஸ்வாதந்தர்யவிபரிஷ்டனாயிருக்கிற சேதநேஸ்வரர்களாலே தகையப்போகாதென்று - முந்தி னது; இரண்டாவது - அதுக்கு க்ருஷிபண்ணினவர்கள் இத்தைக்காப்பரோவென்று; சேதநவநிர்த்தேசத்துக்கு பாவம் - காப்பதெது இத்தாதி. கர்மம் ப்ரதிபந்தகமாகையாலே - காப்பதெது என்னதே என்றபடி. “இரண்டு சேதநர்” என்றதின் விவரணம் - பரதந்த்ரான இத்தாதி. பரதந்த்ரான - கர்மபரதந்த்ரான, ஸ்வதந்த்ரான - “கர்மானுணமாகவே நிர்வஹிக்கக்கடவேன்” என்னும் ஸ்வதந்த்ரான என்றபடி. பூர்வவாய்விவரணம் -

அ

திருவாய்மொழி—நு-ப-க-தி. கையாச்சக்கரம்.

பல போக்தாவான இவனாவும் தகையவொண்ணாது. பலப்ரதாதாவான அவனாவும் தகைய வொண்ணாது. [காப்பாரார்] - க்ருபாஜநகையான அவள் காக்கவோ? க்ருபா பரதந்த்ரனான நீ காக்கவோ? க்ருபாபாத்ரமான நான் காக்கவோ? “**விசுவாவெந**” (மித்ரபாவேந) என்கிற ஸ்லோகத்திலே, எம்பார், “ஸர்வஜ்ஞனுக்கு ஒரு அஜ்ஞாநமும் விஸ்மருதியும், ஸர்வஸக்திக்கு ஒரு அஸக்தியு முண்டு” என்று அருளிச்செய்வார். ஒருவன் தன்னையாஸ்ரயித்தால், முன்பு புத்தி பூர்வம் பண்ணின குற்றத்திலே விஸ்மருதிபண்ணி, ஜ்ஞாநம்பிறந்தால் ப்ராமாதிகமாய் வருமவற்றில் அஜ்ஞாநம், அவனைவிடவேண்டிவருமளவிலே அஸக்தி; இப்படி இருக்கைக்கு அடி - ஸ்வாபாவிக மான குடல்நோடக்கு. “ஆர்” என்பானென்? ஸ்வதந்த்ரனான என்னால் தகையத்தட்டென்? என்ன- [ஐயோ] - ஆமாகில் செய்துபார்த்துக்காணாய். ஐயோ வென்கிறது - ஹர்ஷாதிஸ்யத்தாலே சோல்லு கிற பாசரம். [கண்ணபிரான்] - உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணனே! ஒருதாயுடைய மெய்க்குப் போகமாட்டாத நீயோ என்னுடைய பொய்க்குப் போகப்புகுகிறாய், ஓரிடைச்சிகையிலே கட்டுண்ட தசையிலே அந்த பந்தத்தைத் தப்ப விரகறியாதே ஸக்தியுமின்றிக்கே யிருந்த நீயோ போகப்புகுகிறாய்? (ஆர்ஜவமானகட்டவிழ்க்கமாட்டாதவன். க்ருந்திமமான பந்தத்தை அவிழ்க்கமாட்டா நென்றபடி.) [அறையோவினிப்போனாலே] - இனிப்போனாயாகில் அறையோவறையே. என்பக்கலிலே, “மெய்”

ப்ர:—(காப்பாரார்)—யுககாணெ (கஅ) சுலபவ்ருஷாந வ்ருகாணெ ஸுஸ்ரீ வா ஶீநுபுக்ரி ராஜி, “**விஜாவி து விவக்ஷாலிகாவித்யுகி விவ்ஷணடி** | **நு-ததியாதி தஸ்யவ்ரு** ஸவ்விஸுயவலி லிஸெத: || ௨ || **விசுவாவெந ஸுப்ராஷம் நத்யஜெயம் சுயம்வந்ஷொஷொ யஜுவி தஸ்யஸ்யாத தாதெதடிவலிபுத்யு || ௩ ||**”

பலபோக்தா இய்யாதி. ஆக, இத்தால்-அவனுடைய க்ருபையை அண்டைகொண்டு சொல்லிற்று. அன்றிக்கே இதுக்கு க்ருஷி பண்ணினவர்கள் தகைவர்களோ? என்று தாற்பர்யம் - க்ருபாஜநகையான இய்யாதி. “**ந சுலிஹாவராயுகி**” என்று - க்ருபா ஜநகையான அவள் காக்கவோ? “**தாமரையானாலிலும் சிதகுரைக்குமேல்**” என்று - க்ருபாபாதந்த்ரனான நீ காக்கவோ “**சுயயாவயபுவாயசு**” என்று - க்ருபாபாத்ரமான நான் காக்கவோ? என்றபடி. இப்போது க்ருபாபரதந்த்ரனாயிருந்தானேயாகிலும், ஸர்வஜ்ஞன் ஸர்வஸக்தியன்றோ; அபராதாதுகுணமாகத் தக்கார்யமும் ஒருகால் பிறவாதோ? என்ன-மித்ரபாவேந இய்யாதி. “**ஷொஷொயஜுவி**” என்கையாலே - அஜ்ஞாநமும் விஸ்மருதியும். “**சுயம்வந நத்யஜெயம்**” என்கையாலே - அஸக்தியும். “**ஷொஷொயஜுவி**” என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஒருவன் தன்னை இய்யாதி. ஆஸ்ரயித்தால் - அஹ்ருதயமாக ஆஸ்ரயித்தால் என்றபடி. “**ஷொஷொயஜுவி**” என்றதுக்கு பாவம் - விஸ்மருதியும் அஜ்ஞாநமுமாக்கி, அஜ்ஞாநத்துக்குத் தாற்பர்யம்-ஜ்ஞாநம்பிறந்தால் இய்யாதி. “**நத்யஜெயம்**” என்றதுக்கு பாவம் - அவனைவிடவேண்டி இய்யாதி. இப்படியிருக்கைக்கடி இய்யாதி - இப்படி அர்த்தங்கொள்ளுகிறது, இப்படி யிருக்கைக்கடி ஸ்வாபாவிகமான குடற்ருடக்கென்கையாலே என்றபடி. இத்தால் - ஸ்வாபாவிகமான காராயணத்வ ப்ரயுத்தமான ஸம்பந்தம் உண்டாகையாலே, ஸர்வஜ்ஞத்வாதிநிபந்தநமான தோஷதர்ஸநாதிகள் ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் ஈஸ்வரனுக்குக் கூடாதென்றதாயிற்று. “**ஐயோ**” என்கிற இது - விஷாதத்திலேயன்றோ? என்ன - ஐயோவேன்கிறது இய்யாதி. “**கண்ணபிரான்**” என்றதுக்கு பாவம் - ஒருதாயுடைய இய்யாதி; ஒருதாயுடையமெய் இய்யாதிவாக்யம் - ஸந்திக்கத். ஆனாலும், ஒருதாயினுடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமடியான ஸ்நேஹத்துக்கு விட்டுப்போகாதநீயோ என் அஹ்ருதயோக்திக்கு விட்டுப்போகப்புகுகிறாயென்றபடி. தாயுடைய மெய்யாவது - “**யஜிஸுகோஷிமஹக்ஷு**” முதலானது. ஆர்ஜவமான - ருஜுவான. “**இனி**” என்றதுக்கு பாவம் - எளிபக்கலிலே இய்யாதி. மெய்யென்று பேரிடலாவதென்றது - ஈஸ்வரன் நினைவாலே யென்றபடி.

என்று போரிடலாவதொரு போய்பெற்றபின்பு போனாயாகில் அறையோவறை. பகவத்க்ருபையை அண்டைகொண்டு ஸ்வரஸ்வாதந்தர்யத்தை அறைகூவுகிறார். கண்ணபிரானென்று ஸம்புத்தியாகவு மாம்; அன்றிக்கே, பரோக்ஷநிர்த்தேஸமாய், கண்ணபிரானுவன் இனிப்போனாகில் அறையோ வறை யென்னுதல்.

(க)

இரண்டாம்பாட்டு.

போனாய்மாமருதின்தடுவே என்பொல்லாமணியே
தேனேயின்னமுதே என்றென்றேசிலகூத்துச்சொல்லத்
தானேலெம்பெருமான் அவனென்னுகியொழிந்தான்
வானேமானிலமே மற்றுமுற்றுமென்னுள்ளனவே.

ஆ.—(போனாய்.) தன்திறத்திலே ப்ரோமகந்தரஹிதனு யிருந்துவைத்து, நிரதி ஸயப்ரோமபுத்தர் சொல்லும் பாசுரங்களை நான் சொல்ல, ஸர்வேஸ்வரானு தான், அத்யந்த நிஹிதரானு என்னுள்ளே ஸபரிகரமாக வந்து புருந்தருளினு நென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், தன்பக்கல் ஸ்நேஹஹீநனயிருந்து வைத்து அஸ்த்தானே பயஸங்கிகள் சொல்லும் சொல்லை நான் சொல்ல, ஸர்வேஸ்வரானு தான் ஸவிபூதிகளுக்கொண்டு என்னுள்ளே புருந்தருளினு நென்கிறார்.

[பொல்லாமணியே] - பிறர் கண்ணெச்சில் படாமைக்குச் சொல்லுகிறது. துளையா மணி யென்றுமாம். கூத்து - பொய்.

ப.—அநந்தரம், அஹ்ருதயமான ப்ரோமோக்தியே பற்றுசாக ஸவிபூதிகளுள் ஸர் வேஸ்வரன் என்பக்கலிலே அபிரிவிஷ்டனானு நென்கிறார்.

மா - மஹாகாயங்களாய் அஸுராவிஷ்டங்களாய்க்கொண்டு நவிகைக்குத் தன்னில்தான் செறிந்த, மருதின - மருதுகளின், நடுவே - நடுவே, போனாய் - போனவனே! (அவற்றை நிரஸித்து அவ்வருகுபட்டபோதை ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தாலே), பொல்லா-தொளையாத, என்மணியே- (ரத்தம்போலே அவிசுலபதேஜஸ்ஸை யுடையயாய்க்கொண்டு), எனக்கு தர்ஸநீயனாவனே! தேனே - தேன்போலே ரஸிப்பிக்கும் வடிவில் ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவனே! இன்அமுதே- (விரோதிபலத்தை நினைத்து ஸத்தை யழிந்த என்னை) உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் அம்ருதமானவனே! என் றென்றே - என்றென்று தனித்தனியே, சில - (பாசுரமார்த்திக ப்ரோமத்தாலே) சொல்லுவன சில, கூற்று - பாசுரத்தை, சொல்ல - பாவித்துப் பலகாலஞ் சொல்ல, எம் - எனக்கு, பெருமான் - ஸ்வாமியான, அவன் - அவன், தானேல் - தான் செய்தபடியாகில், என் - என் அபிமானத்துக் குள்ளே, ஆகியொழிந்தான் - ஆம்படியாய் விட்டான்; வான் - ஆகாசம், மானிலம் - பூமிமுத லான பூதபஞ்சகங்களும் தத்தகார்யமான லீலாவிபூதியும், மற்றும் - அபரிச்சிந்த மாஹாத்மயத்தை

அறையோவென்றது - ஜயித்தவன்சொல்லும் வார்த்தை. இந்த ஸப்தம் - நிஷேதவாசி. ஸ்வதந்தானுவனை இப்படி நிஷேதிப்பது எத்தைக்கொண்டு என்ன, பகவத்க்ருபையை இத்தாதி. பரோக்ஷநிர்த்தேஸமாவது - முன்னிலையன்றிக்கே சொல்லுகை. நான் உன்னை ஜயித்தேனென்று—“அறையோவறை” என்று! அறைகூறுகிற ரென்றபடி. கையாச்சக்கரத்து என் கருமாணிக்கமே - கண்ணபிரானே - என்றென்று பொய்யே என்று தொடங்கி, காப்பாரார், இனிப்போனால் - ஐயோ - அறையோ என்று அந்வயம்.

(க)

யுடைய நித்யவிபூதியும், முற்றும் - எல்லாம், என் - எனக்கு, உள்ளன் - உள்ளே யிருந்து நடத்தும்படி யாயிற்று.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அஸ்த்தானேபயஸங்கிகள் சொல்லும் வார்த்தையை நான் அஹ்ருதயமாகச்சொல்ல, ஸர்வஜ்ஞனான அவன் அத்தை மெய்யாகக்கொண்டு தன் விபூதியோடு நானிட்ட வழக்கானுனென்கிறார்.

[போனய்] - யமளார்ஜுநங்கள் நடுவே போனபோது யஸோதைப்பிராட்டி. பிராத்தாலே சொன்னவார்த்தையை, ப்ரேமகந்தமின்றிக்கே யிருக்கிற நான் சொன்னேன். [போனய்]-கைகழிந்தது, இனி ப்ரதிக்ரீயையில்லை. பலாநுபவமே யென்றிருக்கிறார். பூதகாலமாயிருக்க, இவர்க்கு வர்த்தமாந காலம்போலே இருக்கிறது; ஈஸ்வரன் கொடுத்த ஜ்ஞானவையுத்யம் இவர்க்கு வயிற்றெரித்தலுக்கு உறுப்பாயிற்று. நலியவந்தவைதானே நலியப்பற்றாமை, தானே சென்று புக்கானென்கிறார். [மாமருது] - மஹாஸூரர்கள் வடிவுக்குத் தகுதியாக ஆவிர்ப்ப வித்த மருதுகள். இவன் மெளக்த்யத்தை யறிந்து பணைத்தவை யென்றுமாம். அவ்வருகே சாய்ந்தவை, இப்பெரிய வடிவோடே உள்ளே சாய்ந்தனவாகில் என்னாகக்கடவ தென்கிறார். [நடுவே - போனய்] - இருவரும் க்ருதஸங்கேதர்களாயிருக்க, ஒன்றிலே துளைகண்டு போனாற் போலேயாயிற்றுப் போயிற்று. புணர் மருதமிதே. மெளக்த்யத்தாலே ஓரருது ஒதுக்க அறியானே. “யசிவாஜிபுநயொசிபுயொஜிமாசி” என்று ருஷி வாயிற்பிடிக்கிறான்; இவர் “மாமருதின் நடுவே - போனய்” என்கிறார். [என் பொல்லாமணியே] - “த.த.ஃ சுடசுடா ஸஷஸூராகண்டுகததூரஃ சுசிமெகூணஃ” - இவற்றைத் தப்பிப்போய், முறிந்துவிழுகிற ஓசையைக்கேட்டு அபூர்வதர்ஸாத்நாலே சிவந்து மலர்ந்த கண்ணுந் தானுமாயிருக்கிறபடி. “புணர்மருதமிநடந்தபொற்குன்றினை” என்னக்கடவதிதே. “அழகிது என்னில் - நாட்டில் அழகோபாதியாம்” என்று, வ்யாவ்ருத்திதோற்ற, [பொல்லாமணியே] - என்னுதல்; பொல்லாவென்று - நாட்டார் கண்டு கண்ணெச்சிற்படாமைக்குக் “கரிகிறுகிறு ரென்னுதல். “கண்ணெச்சிற் கரிதாகச்சொல்லியது” என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணினான். துளையாமணி; அநுபபுத்தமாயிருக்கும் மணியென்றுமாம். பொல்லல் - துளைத்தல். இதுவும்-யஸோதைப்பிராட்டி ஸந்திஹிதையாய்கின்று சொன்ன வார்த்தை. [தேனே] - வந்து எடுத்துக்கொண்ட போதை ஸ்பர்ஸத்தாலும் முக்தஜல்பிதத்தாலும் கொண்டாடிச் சொன்ன வார்த்தை. [இன்னமுதே] - அப்போதை போக்யதையாலே சொன்ன வார்த்தை. நிரதிஸய போக்யமாய், போன உயிரை மீட்கவற்றாயிருக்கை. [என்றென்றே] - ஒருகால் சொல்லி அதுதபித்து மீண்டேனோ. [கூத்து] - சிலருடைய செயலை வேறேசிலர் அதுகரிக்கை. ப்ரேமபரவஸையானவன் சொல்லக்கேட்ட வார்த்தையை அஹ்ருதயமாக நான்சொல்ல, [தானேல்இத்யாதி] - தானாகில், இத்தலைவிலுள்ளதெல்லாம் அறியவல்ல ஸாமர்த்யத்தை யுடையனாயிருக்க, அஹ்ருதயமான உக்கியையும் ஸம்பந்தத்தையுங் கொண்டு நானிட்ட வழக்கானுன். என்னையுடையவன் நானிட்டவழக்கானுன். உடையவன் தன்னுடைமையான எனக்கு உடைமையானுன்; அதரோத்தரமாயிற்று. அவன் விபூதி செய்ததென்? என்னில், [வானேயித்த்யாதி] - “யமெவ்யுதே தஸ்ய தஜநடி” என்கிற படியே, விபூதியும் நானிட்டவழக்காயிற்று. ஸவிபூதிகளுக்கொண்டு உள்ளே புகுந்தான். [வானே மாநிலமே] - பஞ்சபூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [மற்றும்] - அவற்றின் கார்யமான அண்டங்களும். [மற்றும்] - நித்யவிபூதியும். [என்னுள்ளனவே] - நித்யஸூரிகள் செல்லாமை பார்த்து அங்கேயிராதே, லீலாவிபூதி அழிந்தபடி பார்த்து இங்கேபுகுந்தான். உபயவிபூதியிலுமுள்ள நிர்வாஹம் என்பக்கவிலே இருந்து பண்ணுமத்தனையாய்விட்டது.

நடு.—அஸ்தாநேபயஸங்கிகள் சொல்லும் வார்த்தையை நான் அஹ்ருதயமாகச் சொல்ல, ஸர்வஜ்ஞனவன் அத்தை மெய்யாகக் கொண்டு தன்விபூதியோடே கூட நானிட்ட வழக்கானு னென்கிறார்.

[போனும்மாருதின் நடுவே] - அப்போது கண்ணீர் நின்ற யசோதைப் பிராட்டியானவள், யமளார்ஜுநங்களின் நடுவே அவன்போனபடியைக்கண்டு பாவபந்தம் தோற்றச் சோன்ன பாசுரத்தை அதில்லாத நான் சொன்னேன். 'பூதகாலத்திலே' என்று தோற்றுகிறதில்லையாயிற்று இவர்க்கு ஜ்ஞாநவஸாத்யத்தாலே. ஸர்வேஸ்வரன் பண்ணிக்கொடுத்த ஜ்ஞாநவஸாத்யம் வயிறெறிகைக்கு உடலாய்விட்டதித்தனை. [மாருதின் நடுவே] - பெரிய வடிவுகளையுடைய அஸுரர்களிறே அவையாய் நிற்கிறார்கள். இவனுடைய மொகத்தயத்தை யறிந்து, பெருத்துத் தடித்து தர்ஸநீயமான வேஷத்தோடேயாயிற்று இருவரும் க்ருதஸங்கேதராய் ஒருவிவரமற நின்றபடி. ஒன்றிலே வெளிக்ண்டு போனும்மாருதே யாயிற்றுப் போனபடி. "யஜ்ஞாநமயொஜ்யெஜமாஜ" (யமளார்ஜுநயோர்மத்யே ஜகாம்) என்ற ஆபத்தையாயிற்றுச் சொல்லுகிறது. [என்போல்லாமணியே] - "ததஃ கடகடாஸஸுஸஸராகணபுநததூரஃ ஜமாஜகஜெஷணஃ" (ததஃ கடகடாஸப்தஸமாகர்ணநததபரஃ-ஜகாமகமலேக்ஷணஃ) என்கிறபடியே, இவற்றைத் தப்பிப்போய், முறிந்துவிடுகிற ஓசைகேட்டு அபூர்வதர்ஸநத்தாலே சிவந்து மலர்ந்த கண்ணும் தானுமாய் யிருக்கிற படி. "புனர்மருதமிறநந்த போற்குன்றினை" என்னக்கடவதிறே. அழகிது என்னில்-நாட்டில் அழகோபாதியாமென்று, வ்யாஸ்ருத்தி தோற்ற-போல்லாமணியே யென்கிறாராதல்; நாட்டார்கண்டு கண்ணெச்சில் படாமைக்குக் கரிபூசுகிற ரேன்னுதல். போல்லல்-தோனைத்தல். போல்லாமணி-

இரண்டாம்பாட்டு - போனும் இத்தயாதி. தமக்கு ஸர்வரவிக்ஷயத்தில் ப்ரேமம் போராமையாலே, பயஸ்தாநேபயஸங்கைபண்ணின யசோதைப்பிராட்டியை - அஸ்தாநேபயஸங்கிகள் என்கிறாரென்று தாத்பர்யம். "அஸ்தாநேபயஸங்கைபண்ணுவர்கள்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - "ஸஜ்ஜக மஹாஜெஷணஃ" (ததஃ கடகடாஸப்தஸமாகர்ணநததபரஃ-ஜகாமகமலேக்ஷணஃ) என்கிறபடியே, இவற்றைத் தப்பிப்போய், முறிந்துவிடுகிற ஓசைகேட்டு அபூர்வதர்ஸநத்தாலே சிவந்து மலர்ந்த கண்ணும் தானுமாய் யிருக்கிற படி. "புனர்மருதமிறநந்த போற்குன்றினை" என்னக்கடவதிறே. அழகிது என்னில்-நாட்டில் அழகோபாதியாமென்று, வ்யாஸ்ருத்தி தோற்ற-போல்லாமணியே யென்கிறாராதல்; நாட்டார்கண்டு கண்ணெச்சில் படாமைக்குக் கரிபூசுகிற ரேன்னுதல். போல்லல்-தோனைத்தல். போல்லாமணி-

அப்போது - மாருதின் நடுவே போனபோது. சொன்னபாசரம் - "போனும்" இத்தயாதி. அதில்லாத நான் சொன்னேன் என்றது - "சிலகூத்துச்சொல்ல" என்றதைப்பற்ற. யசோதைப்பிராட்டி ஸந்நிஹிதையாய்க் கண்டவளாகையாலே "போனும்" என்னலாம், காலவ்யவதாநத்தாலே அஸந்நிஹிதரான இவர் "போனும்" என்று அவன் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன - பூதகாலத்திலே இத்தயாதி. அப்படி விஸதமானால் அநுபவிக்கலாமே யென்ன - ஸர்வேஸ்வரன் இத்தயாதி. இத்தால் - ஜ்ஞாநவஸாத்யத்தாலே ஸமகாலம் போலே தோற்றியவிறெறிகைக்கு உடலான ஆகாரம் தமக்கு உண்டாயிருக்கவும், ஸ்வரைசயத்தாலே தமக்கு ப்ரேம மில்லையாக அருளிச்செய்கிறாரென்று கருத்து. வயிறெறிகை - க்லேஸிக்கை. "போனும்" என்ற - வயிறெறிகைக்கு, அது பயஹேதுவாவான் என்? என்ன - பெர்யவடிவு இத்தயாதி. அஸுரர்கள் மருதகளாய் நிரகிறது எதுக்கென்ன - இவனுடைய இத்தயாதி. அதாவது - "இவன்மேல் விழுவன்" என்னுமத்தாலே என்றபடி. பெருத்து, தடித்து - உயர்ந்து, ஸ்தூலித்து. "மாருது" என்கிற ஏகவசந தாத்பர்யம் - ஒன்றிலே இத்தயாதி. நடுவேபோகை பயஹேதுவோ? என்ன - யஜ்ஜெ இத்தயாதி. "யஜ்ஞாநமயொஜ்யெஜமாஜகஜெஷணஃ" (ததஃ கடகடாஸப்தஸமாகர்ணநததபரஃ-ஜகாமகமலேக்ஷணஃ) என்கிறபடியே, இவற்றைத் தப்பிப்போய், முறிந்துவிடுகிற ஓசைகேட்டு அபூர்வதர்ஸநத்தாலே சிவந்து மலர்ந்த கண்ணும் தானுமாய் யிருக்கிற படி. "புனர்மருதமிறநந்த போற்குன்றினை" என்னக்கடவதிறே. அழகிது என்னில்-நாட்டில் அழகோபாதியாமென்று, வ்யாஸ்ருத்தி தோற்ற-போல்லாமணியே யென்கிறாராதல்; நாட்டார்கண்டு கண்ணெச்சில் படாமைக்குக் கரிபூசுகிற ரேன்னுதல். போல்லல்-தோனைத்தல். போல்லாமணி-

தோளையாமணி; அறுபுத்தமாயிருக்கும் மணி யென்றுமாம். இதுவும் - யசோதைப்பிராட்டி ஸந் ஹிதையாய்நின்று சோன்ன வார்த்தை. [தேனே] - வந்து எடுத்துக்கொண்டபோதை ஸ்பர்ஸத் தாலும் முக்தஜல்பத்தாலும், கொண்டாடிச் சொல்லுகிற வார்த்தை. [இன்அமுதே] - அப்போதையிலே போக்யதையாலே சோன்ன வார்த்தை. நிரதிசயபோக்யமாய், போனஉயிரை மீட்கவற்றாயிருக்கை. “அமுதேன்றும் தேனென்றும் ஆழியானென்றும்” என்று சொல்லுகிறபடியே நிரவதிக போக்யமாயிருக்கை. [என்றென்றே] - ஒருகால் சொல்லி “தப்பச்செய்தோம்” என்று மீளத் தான்பெற்றதோ. [சிலகூத்துச்சொல்ல] - ஒருவன் நினைவையும் செயலையும் வேறொருவன் செய்யு மது - கூத்தாவது. பரிவுடைய யசோதைப்பிராட்டி இவற்றிலே ஈபேட்சேச்சொல்லும் பாசுரத்தைக் கிடர் அதில்லாத நான் சொல்லிற்று. [தானேலெம்பெருமான்] - தானாகில், ஸர்வஜ்ஞஞாய் ஸர்வ நியந்தாவா யிருப்பானொருவன். அகவாயறியாதானொருவனல்லன், அறிந்தால் உபேக்ஷிக்கமாட் டாதா னொருவனல்லன். [அவன்] - அப்படி ஸர்வஜ்ஞஞாய் ஸர்வஸக்தியானவன். [என்றாகி யொழிந்தான்] - நானிட்டவழக்கானான். என்னையுடையவன் நானிட்ட வழக்கானான். உடையவன்தான் உடைமையானான், அதரோத்தரமாயிற்று. அவன் விபூதி செய்ததென்? என்னில், — ‘யவெஷுதெ தவஸு தகமடி’ (யவ்வையதேதல்யதத்தநம்) என்கிறபடியே விபூதியையும் நானிட்ட வழக்காக்கினான். ஸவிபூதிகளுக்கொண்டு என்னுள்ளே புருந்தான்; [வானேமா

வனே! பொல்லாமைக்கு - வைவக்ஷண்யமும், ஆரோபிதமான மாலிந்யமும், தொளையாமையுமாக மூன்று அர்த்தம். அப்போது தர்ஸநீயதை ஏதென்ன, தந இத்தயாதி. “ஸரோக்ஷண்டுகதநாபு” என்றது - “சூஜி மாரிவ ஜஜநஃ” என்று வ்ராஜஜநத்துக்கு விசேஷணமானாலும், ஸப்தஸர்வண கௌதுஹலம் இவனுக்கும் உண்டென்று கருத்து. அப்போதையில் ஸ்ப்ருஹணீயதைக்கு ப்ரமாணந்தரம் - புணர்மருதம் இத்தயாதி. தன்னிலே பொருந்தி நிற்கிற மருதுகள் முறிந்துவிழும்படிநடந்து, பொற்குன்றுபோலே ஸ்ப்ருஹணீயனானவனை யித்யர்த்தஃ. திருமொழி-இரண்டாம்பத்து - அஞ்சாந்திருமொழி - முதற்பாட்டு, “பாராயதுண்டு” இத்தயாதி. கண்ணேச்சில் - த்ருஷ்டி. ஸ்பர்ஸத்தாலுமென்றது - “மணியே” என்றதுக்கு - ஸ்ராமஹாரதையை அர்த்தந் தரதயா விவக்ஷித்து. அப்போதையில் போக்யதையாவது - அவன் வடிவை அறுபவிக்கிறபோதையில் போக்யதை யென்றபடி. “தேனே, அமுதே” என்றதுக்கு பாவம் - நீர்திசய இத்தயாதி. “இன்னமுதே” என்றதுக்கு பாவம் - போனவுயிரை இத்தயாதி. ஸப்ரமாணகமாக விவரணம் - அமுதேன்றும் இத்தயாதி. ந்த்யபோக்யமான அம்ருதமென்றும், ஸ்வரஸஸமவாயமான தேனென்றும், நிரதிசயபோக்யமான திருவாழியையுடையவனென்றும் இத்தயர்த்தஃ. இரண்டாந்திருவந்தாதி-எண்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. “கூத்து” என்றதுக்கு ஹ்ருதயம் - ஒருவன் இத்தயாதி. நினைவையும் செயலையும் என்றது - சொலவுக்கும் உபலக்ஷணம். இவற்றிலே - யமளார் ஜாமத்ய ப்ரவேசாதிகளிலே, தானாகிலென்றது - தானாலென்றபடி. ஸர்வஜ்ஞத்துவ ஸர்வநியந்த்ருத்வங்கள் ஸர்வன்வாயியானவனுக்கே யுள்ளதொன்றாகையாலே, ஸ்வாமியாசியான “எம்பெருமான்” என்ற ஸப்தத்துக்கு அர்த்தம் - ஸர்வஜ்ஞஞாய் ஸர்வநியந்தாவாயென்கிறார். இந்த இரண்டுக்கும் ப்ரயோஜகம் - அகவாய் இத்தயாதி. “அவனென்னுகியொழிந்தான்” என்று தொடங்கி மேலுக்கெல்லாம் நாலு தாத்தப்யம், அதாவது - நானிட்ட வழக்கானான் என்று தொடங்கி, விபூதியையும் நானிட்டவழக்காக்கினான் என்னுளவும் ஒருதாத்தப்யம். இரண்டாவது - ஸவிபூதிகளும் என்று தொடங்கி, என்னுள்ளவனே என்னுளவாக. மூன்றாவது - உபய விபூதி என்று தொடங்கி, நாலாவது - அன்றிக்கே வானேயித்தயாதி உபயவிபூதியைஸ்வரீயமும் இத்தயாதி. “வானேமானிலமே மற்றுமுற்றமென்னுள்ளவனே” என்றதுக்கு நாலர்த்தம். முந்தினது - ஸவிபூதிகளுக்கொண்டு எனக்குப் பரதந்த்ரானான் என்றது; அன்றிக்கே, ஸவிபூதிகளுக்கொண்டு என்னுள்ளே இருந்தானென்னுதல்; அன்றிக்கே, உபயவிபூதி நிர்வாஹமும் என்பக்கலிலே இருந்துபண்ணுமென்னுதல்; அன்றிக்கே, உபயவிபூதியிலும் பண்ணுகிற ஆதரத்தை என்னிடத்திலே பண்ணினானென்னுதல். “எம்பெருமான்” என்றதத்தைக்கட்டி “அவன்” என்ற பதத்துக்கு அர்த்தம் - அப்படிஸர்வஜ்ஞஞாய் இத்தயாதி. “எம்பெருமான்” என்றதத்தைக் கட்டாக்கித்து பாவம் - என்னையுடையவன் இத்தயாதி. பவிதம் - உடையவன் இத்தயாதி. ஸவிபூதிகளும் - என்ற இரண்டாமர்த்தத்திலே, “என்னுகியொழிந்தான்” என்னுள்ளே புருந்தான்; “மற்றுமுற்ற

நிலமே] - பஞ்சபூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [மற்றும் - தத்தார்யமான அண்டங்களுக்கும், முற்றும்] - நித்யவிபூதியும், [என்னுள்ளனவே] - உபயவிபூதி நிர்வாஹமும் என்பக்கலிலே யிருந்து பண்ணுமத்தனையாய்விட்டது. அன்றிக்கே, [வானேயித்யாதி] - உபயவிபூதி ஐஸ்வர்யமும் என்பக்கலிலேயாய்விட்டது என்றமாம். விஷயப்ரவணானவன், தானுகந்தவிஷயமே எல்லா ஐஸ்வர்யமாக நினைத்திருக்குமாபோலே. “உன்னாகமுற்று மகத்தடக்கி” என்கிறபடியே. (உ)

மூன்றும்பாட்டு.

உள்ளனமற்றுளவாப் புறமேசிலமாயஞ்சொல்லி

வள்ளல்மணிவண்ணனே யென்றேன்றேயுன்னையும்வஞ்சிக்கும்

கள்ளமனந்தவிர்ந்தே யுன்னைக்கண்டுகொண்டியந்தொழிந்தேன்

வெள்ளத்தணைக்கிடந்தாய் இனியுன்னைவிட்டென்கொள்வனே.

ஆ.—(உள்ளன.) அந்தக்கரணம் ப்ராக்ருதவிஷய ப்ரவணமாயிருக்கச்செய்தே, ஸர்வஜ்ஞனான நீயுங்கூட “மெய்” என்றிருக்கும்படி, வள்ளல்மணிவண்ணனே என்றென்று புறமே சிலமாயஞ்சொல்லி வஞ்சிக்க, நான் இப்போது உன்னுடைய ப்ராஸாதத்தாலே அந்தக் கள்ளமனத்தவிர்ந்து அக்ருத்ரிமிநிரவதிபக்தியுத்தனாய் உன்னைக் கண்டுகொண்டொழிந்தேன். வெள்ளத்தணைக்கிடந்தாய், இனி நான் ஆத்மாந்தமாக, உன்னையல்லது மற்றொரு ப்ராப்யம் வேண்டேனென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ஹ்ருதயம் அந்யபரமாயிருக்க, வாங்மாத்தரத்தாலே உன்னைப் பெற்ற நான் உன்னையொழிய வேறொரு புருஷார்த்தத்தை ஆசைப்படேனென்கிறார்.

[உள்ளனவென்று தொடங்கி] - அந்தக்கரணம் ப்ராக்ருதவிஷய ப்ரவணமாயிருக்கச் செய்தே “பரமோதாரனே, நிரதிஸ்ய போக்யமானவனே” என்றாற்போலே புறப்பூச்சாகச் சில பொய்களைச் சொல்லி ஸர்வஜ்ஞனான உன்னையும் வஞ்சிக்கும்படியான கள்ளமனம் தவிர்ந்து உன்னைக் காணப்பெற்று க்ருதார்த்ததுனேன். [வெள்ளத்தணைக்கிடந்தாய்] - என்பக்கலுண்டான வ்யாமோஹத்தாலே அவஸரப்ரதீக்ஷையுக்கொண்டு வந்து திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளினவனே !

மென்னுள்ளன” விபூதியும் என்னுள்ளே புருந்தது என்பபடி. கிழையுங்கூட்டி பாவம் - உபய இத்யாதி. நாலாமர்த்தத்துக்கு - “அந்தாமத்தன்புசெய்து” என்கிறபடியே, அவற்றிலுண்டான ஸ்நேஹத்தை என்பக்கலிலே பண்ணினா நென்றபடி. உபயவிபூத்யைஸ்வர்யமும் இவருடைய திருவுள்ளமேயாயிருக்கக்கூடுமோ? என்ன, விஷயப்ரவணன் இத்யாதி. “ஸம்ஸதமும் இவரிடத்திலேயாக அவன் நினைத்திருக்கும்” என்கைக்கு நியாமகமேது? என்ன - உன்னாகமுற்றும் இத்யாதி. அதாவது - கோவைவாயாளிற்படியே கூடுமென்றபடி. உன்னாகமுற்றும்மகத்தடக்கி - உன் திருமேனிக்கு வேண்டும் சாந்து, பூமாலை, பரிவட்டம், ஆபரணதிகளெல்லாம் என்னுள்ளேயாம்படி பண்ணி இதயர்த்தம். ஆகம் - உடம்பு. “சூயவனவாயநாநொசெவாயபூராவஸவாயாஸுதஃ | யதெதஸஸ்யிதஹ்னி யதெஸ்யுதெ தஸ்யுதஃ ||” ஐதி | யஜுஸாஸ்தரே. மாமருதிந்நடுவே-போனாய், என்பொல்லாமணியே தேனேதொடங்கி, சொல்ல-எம்பெருமான் அவன்-தானேன் - என்னுகியொழிந்தான் இத்யாரப்ய அந்வயம் (உ)

ப.—அநந்தரம், ஸர்வஜ்ஞனான உன்னையும் வஞ்சிக்கும்நெஞ்சில் க்ருத்ரிமஸ்வபாவம் தீர்ந்து காணப்பெற்றேன்; இப்படி உபகாரகனான உன்னையொழிய அபாஸ்யமுண்டோ? என் கிறார்.

உள்ளன - அந்தர்க்கதங்கள், மற்று - உன்னையொழிந்த ப்ராக்ருத விஷயங்களாய், உளவா - நடக்க, புறமே - கண்டாதுபரியாம்படி புறம்பே, வள்ளல் - உதாரணவனே! மணி வண்ணனே - விலக்ஷணவிக்ரஹபுத்தனே! என்றென்று - என்றுஎன்று பலகாலும், சில-சில, மாயம் - மித்யோத்திகளை, சொல்லி - பண்ணி, உன்னையும் - ஸர்வஜ்ஞனான உன்னையும், வஞ்சிக்கும்-விப்ரலம்பிக்கும்படி, கள்ளம்-க்ருத்ரிமஸ்வபாவமான, மனம்-நெஞ்ச், தவிர்த்து-தவிர்த்து, உன்னை-(ஆறுகூலிய பாவனையே பற்றுசாக அங்கீகரிக்கும்)உன்னை, கண்டுகொண்டு - அபரீரா ஸித்து அநுபவிக்கப்பெற்று, உய்ந்தொழிந்தேன் - அஸுத்தகல்பனான நான் உஜ்ஜீவித்துவிட்டேன்; (இப்படி என்னைத்திருத்துகைக்காக), வெள்ளம் - ஸ்ரீராரணவத்திலே, அனைக் கிடந்தாய் - கண்வளர்ந்தருளினவனே! இனி-உன்க்ருஷி பவித்தபின்பு, உன்னை - (நித்யாவஸரப்ரதீக்ஷணாய் நிரதிரூபயபோக்யனான) உன்னை, விட்டு-விட்டு, என் - நஸ்வரமாய் துராராதமான வித்தை, கொள்வன் - கைக்கொள்ளுவேன்?

இ.—மூன்றும்பாட்டில், “பொய்யேகைம்மைசொல்லி” என்றும், “சிலகூத்துச் சொல்ல” என்றும் சொன்ன வார்த்தையை விவரியாநின்றனுகொண்டு இப்படி வாஹ்மா க்ரத்தாலே உன்னைப்பெற்ற நான் உன்னையொழிய வேறொன்றை ஆசைப்படே நென்கிறார்.

[உள்ளன] - உள்ளுள்ளன. [மற்றுளவா] - வேறே சிலவுளவாக. அந்தக்கமணம் ப்ராக்ருதவிஷய ப்ரவணமாயிருக்கை. [புறமேசிலமாயஞ்சொல்லி] - புறப்பூச்சாகச் சிலவார்த்தை களைச் சொல்லி, இத்தால் - “கூத்துச்சொல்ல” என்றத்தைச் சொல்லிற்று. கீழே, கூத் தென்கிறது - பிறருடைய வ்யாபாரத்தைத் தான் அநுகரிக்கும் அளவாயிற்று; இங்கு - “உதவயுநு அஹயுநு” என்கிறபடியே க்ருத்ரிமத்தைச் சொன்னே நென்கிறார். சொல்லு கிறவைதான் எவை? என்னில், [வள்ளலித்யாதி] - பரமோதாரனே! பெருவிலையான நீலரத் நம்ஃபாலே ஸ்லாக்யமான வடிவை எனக்கு உபகரித்தவனே! [என்றென்றே] - அஃபுத்யா சொல்லாநிற்கச்செய்தே, “ஸஹ்ருத்யமாகச் சொல்லுகிறார்” என்று தோற்றம்படியாகப் பல காலும் சொல்லி. [உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ளமனம்] - ஸர்வஜ்ஞனான நீயும் “மெய்” என்று ப்ரமிக்கும்படி பகட்டும் க்ருத்ரிமயுக்தமான மநஸ்ஸை. [தவிர்த்தே] - அஹ்ருத்யமாக இழிந் தாரையும் மேல் விழும்படி கொண்டு முழுதும் விஷயமிதே. [உன்னை] - மித்யாவமடியாக “நத்யஜேயம்” என்னும் உன்னை ப்ராப்தனாய் நிரதிரூப யோக்யனான உன்னை. [கண்டுகொண்டு]- நிதியெடுத்தார்ஃபாலே லபித்து; [உய்ந்தொழிந்தேன்] - “சுஸுநைவ” என்னும்படி யிருக்கிற நான் உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன் [வெள்ளத்தனைக் கிடந்தாய்] - பரமபதத்தைவிட்டு, ஸ்ரீராப்தி யிலே என்னுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக அவஸரப்ரதீக்ஷணயக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [இனி] - ஸத்ருஸ்மான பரமபதத்தைவிட்டு, விஸத்ருஸ்மான ஸம்ஸாரத்திலே என்னுடைய ரக்ஷணத்திலே அவஸரப்ரதீக்ஷணனபின்பு. [உன்னைவிட்டு] - நான் விட்டவன்யும் என்னைவிட மாட்டாத உன்னையொழிய. [என்கொள்வனே] - பச்சைகொண்டு பல்வேளையிலே நிஷ்ப்ரயோஜக மான விஷயங்களைப் பற்றவோ? ஆராதிக்குமிடத்தில் துராராதரைப் பற்றவோ?

ஈடு.—பொய்யேகைம்மைசொல்லி” என்றும், “சிலகூத்துச்சொல்ல” என்றும் சொன்னவார்த்தையை விவரியாநின்றகொண்டு, இப்படி வாங்மாத்தரத்தாலே உன்னைப்பெற்ற நான் உன்னைவென்றிய வேறென்றை ஆசைப்படே னென்கிறார்.

யெ [உள்ளன] - ஹ்ருதயத்திலுள்ளன. [மற்றுவா] - வேறேசிலஉளவாக. அந்தஃகரணம் ப்ராக்ருதவிஷய ப்ரவணமாயிருக்க [புறமேசிலமாயம்சொல்லி] - புறப்பூச்சாகச் சில பொய்களைச் சொல்லி. இத்தாலே “கூத்துச்சொல்ல” என்றவிடத்தைச் சொல்லிற்று. [வள்ளம்மணிவண்ணனே] - பரமோதாரனே! பெருவிலையான ரத்நம்போலே ஸ்லாக்யமான வடிவை எனக்கு உபகரித் தவனே! [என்றென்றே] - அபுத்த்யா சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும் “ஸஹ்ருதயமாகச் சொல்லு கிறான்” என்று தோம்மும்படியாகப் பலகாலும் - சொல்லி. [உன்னையும்] வஞ்சிக்கும் கள்ள மனம்] - உள்ளுவாருள்ளத்தெல்லாம் உடனிருந்து அறியுர் ஸர்வஜ்ஞயம் ஸர்வாந்நர்யாமியான நீயும் “மேய்” என்று கருதும்படி உன்னையும் பகட்டும் க்ருத்ரிமயுத்தமான மநஸ்ஸை. [தவிர்ந்தே] - அஹ்ருதயமாக இழிந்தாரையும், மேல்விடும்படி கொண்டு முழுகும் விஷயமிறே. [உன்னை] - * மித்ரபாவமேயடியாக “நத்யஜெயத” (நத்யஜேயம்) என்னும் உன்னை. ப்ராப்தனுமாய் போக்யனுமான உன்னை. * [கண்டுகொண்டு] - “ஒருபடி காணவல்லோமே!” என்ற நான், நிதியேத்தாற்போலே லிபித்து. [உய்ந்தோழிந்தேன்] - “ஊவநெவ” (அஸந்நேவ) என்னும் படி இருக்கிற நான் உஜ்ஜீவிக்ஃபெற்றேன். ஐஹிகாந்யவ்யுநியிறே. இனி, நீர்செய்யப்பார்த்

ப்ர:—(கண்டுகொண்டுய்ந்தொழிந்தேன்)—ஊவநெவ(உ-க) யோவிஷ்ணுயாம்
“கயயதஹிபிபேதம் ததாயா உவஜீவநி ஸஹ்ருதயமேவநதநவெவெவா சுஸுநிநவி
வெவெவதெவாபேதம் ஐஹிகாந்யவ்யுநி”

மூன்றும்பாட்டு - உள்ளன இத்தாதி. வாங்மாத்தரத்தாலே யென்றது - “சிலமாயஞ்சொல்லி” என்றத்தைப்பற்ற. உன்னைப்பெற்றநான் என்றது - “உன்னைக் கண்டுகொண்டுய்ந்தொழிந்தேன்” என்றத் தைப்பற்ற. உன்னையொழிய வென்றது - “உன்னைவிட்டு” என்றத்தைப்பற்ற. வேறென்றைஆசைப் படே னென்றது - “என்கொள்வன்” என்றத்தைப்பற்ற. பொய்யேகைம்மைசொல்லியென்றும் என்றது- “புறமேபுறமேயாடி” என்றத்தை விவகரித்து. இத்தைவிவரிக்கிறது - “உள்ளனமற்றுவா” என்று. ஆக, “புறமேபுறமேயாடி” என்றத்தை விவரிக்கிறது - “உள்ளனமற்றுவா” என்றென்றபடி. “புறமேசில மாயஞ்சொல்லி” என்றது - “கூத்துச்சொல்ல” என்றத்தை விவரிக்கிறது.

உள்ளன - உள்ளேயிருக்கின்றனவென்று விவகரித்து, ஹ்ருதயத்திலுள்ளன என்கிறார். தாத்பர்யம்- அந்தஃகரணம் இத்தாதி. புறப்பூச்சு - மேற்பூச்சு. கீழ்ச்சொன்னது எத்தை அநுவதிக்கிறதென்ன - இத்தாலே இத்தாதி. “வள்ளம்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - பரமோதாரனே என்று. பதவ்யத்தையுங்கூட்டி பாவம் - பெருவிலையான இத்தாதி. வீபைக்கு பாவம் - அபுத்த்யா இத்தாதி. “உன்னையும்” என்கிற அபிஸப்தத் துக்கு பாவம் - உள்ளுவார் இத்தாதி. அநுஸந்திப்பார் அநுஸந்திக்குமெல்லாவற்றையும் கூடவிருந்து, அறிதி - அறியாநிற்குமவனே இத்தயர்த்தஃ. திருமாலே முப்பத்தநாலாம்பாட்டு, “உள்ளத்தேயுறையும்” இத்தாதி. பகட்டும்- வஞ்சிக்கும். அஹ்ருதயோக்திமாத்தரத்தாலே நெஞ்சில் க்ருத்ரிமத்தைத் தவிர்க்குமோவென்ன-அஹ்ருதயமாக இத்தாதி “வெள்ளத்தனைக்கிடந்தாய்-உன்னை” என்றுகூட்டி பாவம் - மித்ரபாவம் இத்தாதி. “உன்னை” என்றதுக்கு, “எம்பெருமான்” “மணிவண்ணன்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து பாவாந்தரம் - ப்ராப்தனுமாய் இத்தாதி. “உள்ளனமற்றுவா” என்று கீழேயிருக்க, ஒருபடிகாணவல்லோமே என்ற இது கூடும்படி யென்? என்ன;—“கள்ளமனத்தவிர்ந்தே” என்று - விஷயவைவகூண்யம் ஈடுபடுத்தினபின்பு அப்படியிருக்கக் குறையில்லை யென்றபடி. ஒருபடியென்றது - சாடு. கண்டால் உஜ்ஜீவநமாய் இருக்குமோ? என்ன, ஐஹிகா

ததுஎது? என்ன,—[வெள்ளத்தணைக்கிடந்தாய்] - பரமபதத்தைவிட்டுக் கூடாப்தியிலே இவ்வேலை யிலே, என்னுடைய ரக்ஷணர்த்தமாக அவஸரப்ரதீக்ஷயுய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே. [இனி]-உனக்கு ஸத்ருஸமான பரமபதத்தைவிட்டு, விஸத்ருஸமான ஸம்ஸாரத்திலே என்னுடைய ரக்ஷணர்த்தமாகக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளினின்பு. [உன்னேவிட்டு] - நான்விட்ட அன்றும் என்னேவிட்டாட்டாதே யிருக்கிற உன்னேயொழிய. [என்கொள்வனே] - பச்சைகொண்டு, பல வேளையிலே நிஷ்பலங்களாயிருக்கும் விஷயங்களைப் பற்றவோ; ஆராதிக்குமிடத்தில் துராராதராய் வருந்தி ஆராதித்தாவும் கிடைப்பதொன் றில்லாதவர்களைப் பற்றவோ? (க)

நான்காம்பாட்டு.

என்கொள்வனுன்னேவிட்டென்னும் வாசகங்கள்சொல்லியும்
வன்கள்வனேன்மனத்தைவலித்துக் கண்ணீர்கரந்து
நின்கண்ணெருங்கவைத்தே எனதாவியைக்கீக்கில்லேன்
என்கண்மலினமறுத்து என்னேக்கூவியருளாய்கண்ணனே!

ஆ.—(என்கொள்வன்.)- த்வத்ப்ராப்த்யபேகைக்ஷ யுண்டாயிருக்கச்செய்தையும், த்வத் குணாதுஸந்தாரத்தாலே சிதிலமகஸ்சக்ஷுராதிரி ஸர்வகரணானுகையாலே, அவற்றை நிலைநிறுத்தி த்வதேகப்ரவணமாக்கிகவைக்க நான் கூடமனுகிறிலேன். ஆனபின்பு, நீயே உன்னுடைய சிவவுகிக க்ருபையாலே என்னை இப்போது த்வதிதர ஸகலவிஷயநிழுக ஸர்வகரணனாய் த்வதேகநாராக னாய் த்வத்விஸ்லேஷாஸஹிஷ்ணுவாம்படி, பண்ணி யருளினாய். இனி இந்த ப்ரகிபந்தகத்தையும் போக்கி உன் திருவடிகளிலே என்னை வாங்கியருளா யென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், இதுக்கு முன்பெல்லாம் உன்பக்கல் இப்படி பொய்யனாழிற்றது ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தாலே யானபின்பு, இந்த ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தைப் போக்கியருளவேண்டு மென்கிறார்.

[என்கொள்வ னுன்னேவிட்டென்கிறபாட்டுக்கு] - பரமைகார்த்திகளைப்போலே உன் னைத்தவிர மற்றொன்றாலும் கார்யமில்லையென்று சொல்லாநின்றவைத்தும் பகவதியமான ஆக் மாவை அபஹரித்தவன் கள்வனானுகையாலே விஷயங்களினின்றும் மகஸ்ஸை நிவர்த்திப்பித்த அத்தைப் பெறுமையாலே ப்ரவ்ருத்தமான கண்ணீரையும் மாற்றி மகஸ்ஸை உன்பக்கலிலே செறியுப்படி பண்ணி என்னுடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை அறுக்கமாட்டுகிறிலேன் ஆனபின்பு

இத்யாதி. வேலை யென்றது - சாடு; அலையும், காலமும். “வெள்ளத்தணைக்கிடந்தாய்” என்றத்தைக்கூட்டி பாவம் - உனக்கு இத்யாதி. “வெள்ளத்தணைக்கிடந்தாய் - உன்னேவிட்டு” என்றுகூட்டி பாவம் - நான்விட்ட வன்றும் இத்யாதி. “மணிவண்ணனே” என்றதுக்கு ப்ரதிகோடித்தேவர பாவம் - பச்சைகொண்டு இத்யாதி. பச்சை - காணிக்கை. விஷயங்கள் - ஸ்த்ரீவிஷயங்கள். “வெள்ளத்தணைக்கிடந்தாய்” என்றதுக்கு ப்ரதிகோடித்தேவர பாவந்தரம் - ஆராதிக்கும் இத்யாதி. இந்த இரண்டாலும் பலித்தது - ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் நீடேயாயிருக்க ப்ராப்யாந்தரங்களையும் ப்ராபகாந்தரங்களையும் பற்றவோ? என்றபடி. துராராதர்-தேவதாந்தரங்கள். “நடுவெடெவா சுபூஷி நவியெனெஞ்செவாபிதாபுஷி” இதிச்சாந்தோக்மிய மதுவித்யாயாம். உள்ளன மற்றளவாப் புறமே - வள்ளல்மணிவண்ணனே என்றென்றே - சிலமாயம் சொல்லி - உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ளமனந்தொடங்கி, காமேண அந்வயம். (க)

என்னுடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை நீயே போக்கி உன் திருவடிகளிலே என்னை அழைத்தருளாய் க்ருஷ்ணனே !

அசுவா, கீழ்ப்பிறந்த ஸம்ஸ்லேஷம் ஜ்ஞாநாநுஸந்தாநமாத்ரமேயாய் பாஹ்யகாணயோக்யமன்றிக்கே ஒழிந்தவாமே, ‘அதுக்கடி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம்’ என்று அநுஸந்தித்து, உன் னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு விரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அறுக்கக்கூடான உபாயாநுஷ்டாநத்தைப் பண்ண, உன்பக்கலுண்டான ப்ரேமாதியாயத்தாலே நான் கூடமனுகிறிலேன்; நீயே இத்தை அறுத்துத் தந்தருளவேணு மென்கிறார்.

[என்கொள்வனென்று தொடங்கி]-இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து உன்னைக் கண்டல்லது யரிக்கமாட்டாதபடி அபேகைஷவர்த்தியாநிற்கச்செய்தேயும், வன்கள்வனென் - நினைத்தபடி கிடையாமையாலே மஹாபாபியெனென்கிறார். [மனத்தையென்று தொடங்கி] - உன் குணங்களை நினைக்கையாலே ஸிதிலமான காரணங்களை நிலைநிறுத்தி உன்னை ஆப்ராயித்து என் ஆத்மாவை ப்ரக்ருதியோடு பிரிக்கமாட்டுகிறிலேன்.

ப.—அநந்தரம், இந்த விப்ரலம்போக்யாதிமூலமான தோஷத்தைப்போக்கி அங்கீகரிக்கவேணு மென்கிறார்.

(அநந்யப்ரயோஜநர் சொல்லுமாபோலே), உன்னை-(பரமப்ரயோஜநபூதனை) உன்னை, விட்டு - விட்டு, என்-என்னப்ரயோஜநத்தை, கொள்வன் - கொள்வேன்? என்னும் - என்கிற, வாசகங்கள் - பாசுரங்களை, சொல்லியும் - பலபடியாகச் சொல்லுவதும்செய்து, வல் - அநாதி ஸித்தமாக ஆத்மாவை அபஹரித்த, கள்வனென் - க்ருத்ரிமனை நான், மனத்தை - (விஷயாந் தரங்களிலேபோன) நெஞ்சை, வலித்து - வரவலித்து, கண்ணரீர் - (அவற்றின் இழவால் பிறக்கும்) கண்ணரீரையும், காரந்து - (வாஸநாநிவ்ருத்தியாலே) மாற்றி, மனத்தை - அந்தநெஞ்சை, நின்கண்-(நிரதியாயபோக்பன) உன்னிடத்திலே, நெருங்கவைத்து - நெருங்கவைத்து, எனது ஆவியை - என் ஆத்மாவை, நீக்க கில்லேன் - ஸம்ஸாரத்திலின்றும் விடுவிக்க மாட்டுகிறிலேன்; (இதுக்குஹேதுவான), என்கண் - என்னுடைய, மலினம் - அவித்யாதி தோஷத்தை, அறுத்து - போக்கி, என்னை-அபரக்தனை என்னை, கண்ணனே - ஸோகித்தாரை “ஸோஸுஹ” என்னும் க்ருஷ்ணனே! கூவியருளாய் - (உன்பக்கலிலே) அழைத்துக்கொண்டருளவேணும்.

(அன்றியே), வன்-அநாதிஸித்தமாக, கள்வனென்-க்ருத்ரிமனை நான், உன்னை-உன்னை, விட்டு-ஒழிய, என்-வேறு என்னப்ரயோஜநம்? கொள்வன் - கொள்வேன், என்னும்-என்று, வாசகங்கள் சொல்லியும் - செல்லாமைதோன்றச் சொல்வதும்செய்து, மனத்தை - உன்னைப் பெருமையாலே ஸிதிலமாகிற நெஞ்சை, வலித்து - யோகயோக்யமாம்படி சிக்கெனப்பண்ணி, கண்ணரீர் - அநுபவ அலாபத்தாலேவந்த கண்ணரீரையும், காரந்து-மாற்றி, (யாராதிமுகத்தாலே), நின்கண்-உன்பக்கலிலே, நெருங்க - ஸமாதிபர்யந்தமாம்படி சிக்கென, வைத்து - வைத்து, எனது ஆவியை - என் ஆத்மாவை, நீக்க - உபாஸநமுகத்தாலே முக்தமாம்படி பண்ணிக்கொள்ள, கில்லேன் - மாட்டுகிறிலேன்; என்கண் மலினமறுத்து என்னைக்கூவியருளாய் - நீயேபண்ணித்தந்தருளவேணு மென்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், “பொய்யே கைம்மைசொல்லி,” “சிலகூத்துச்சொல்லி,” “புறமே சிலமாயஞ்சொல்லி” என்று இவ்விஷயத்திலே பொய்சொல்லிப் போருகைக்கு நிபந்தநம் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலே யானபின்பு, இத்தைப்போக்கி உன் திருவடிகளிலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணு மென்கிறார்.

[என்கொள்வன் இத்யாதி]-பரமைகார்திகளைப் போலே, “உன்னைவிட்டு என்ன பாயோ ஐந்தைக்கொள்வன்?” என்று சொல்லாநின்றுவைத்து, [வன்கள்வனேன்] - களவாவது-பார்தரல் யாபஹாரம். வலிய களவாவது - “வொரெணா தாவஹாரிணா” என்கிறபடியே, பகவச் சேஷமான ஆத்மவஸ்துவை அபஹரிக்கை. தர்வயங்களில் தலையான வஸ்து ஆத்மவஸ்து, உடையவன் ஸர்வாதிகன். அகவாய் இப்படி யிருக்கையாலே, உக்திமாத்ரமான ஆநுகூல்யங் கொண்டு என் விரோதியைப் போக்க ஸூமனல்லே நென்கிறார் மேல்; [மனத்தைவலித்து]-விஷயங்களினின்றும் மறஸ்ஸை நிவர்த்திப்பித்து. நான் இந்தரிய ஜயம்பண்ண நினைக்கையாவது-அவை என்னை மேலிடுகை. “உந்ரீ யாணி பூரீயீநி ஹாணி பூஸுமம் சிநு” [கண்ணரீர் கார்து] - விஷயாநுபவத்தால் வந்த கண்ணரீரை மாற்றி. விஷயப்ராவண்யம் ஸாஸ்த்ரோப தேஸத்தால் போமோ? உன் போக்யதையைக் காட்டினாலன்றோ அந்தக்கண்ணரீர் மாறுவது. [நின்கண்ணருங்கவைத்தே] - மறஸ்ஸை உன்பக்கலிலே செறியும்படிபண்ணி, இதுவும் என்னாற் செய்யலாவதொன்றன்று, உன் வடிவைக்காட்டி மறஸ்ஸைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேணும். உண் ஸாஸ்த்ரவிஷிதாவஹாரியான வடிவே வேண்டாவோ விஷயங்களில் துவக்கறுக்கைக்கும் உன் பக்கல் ப்ரவணமாக்குகைக்கும். [எனதாவியை நீக்ககிலேன்] - என் ஸரீரத்தினின்றும் என் ஆத்மாவைப் பிரிக்கமாட்டுகிறிலேன். ஆனபின்பு, நீயே செய்தருளவேணும். [என்கண் மலின மறுத்து] - மலினம்-மாஸிந்யம். அதாகிறது - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம். என்னுடைய ப்ரக்ருதிஸம் பந்தத்தை நீயே போக்கி. [என்னைக் கூடியருளாய்] - அக்ஷமனான என்னை அழைத்துக்கொண் டருளவேணும். [கண்ணனே] - தன்பக்கல் அஸக்தியை அநுஸந்தித்து ஸோகித்தவனை, “சோஸுமல” என்றிலையோ!

அதவா, “கண்டுகொண்டெந்தொழிந்தேன்” என்றவிடம் - ஜ்ஞாநாந்ஸந்தாந மாத்ர மாய், ஸ்ராவ்யஸம்ஸ்லேஷாபேசைக் கூறியபிறகு அது கைவாராமையாலே “இதுக்கடி. ப்ரக்ருதிஸம் பந்தம்” என்று பார்த்து, இந்த விரோதியைப் போக்குகைக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ண உன் பக்கல் ப்ரேமாதியஸத்தாலே மாட்டுகிறிலேன்; நீயே இத்தை அறுத்துத்தந்தருளவேணு மென்கிறார்.

[என்கொள்வன் இத்யாதி] - ஸ்வரூப ப்ராப்தனான உன்னையொழிய, அநர்த்தநேஹக வான விஷயங்களை விரும்புவேனோ என்று, ஸ்வரூபாநுரூபமான அபேசைகூபைப்பண்ணி நிற் கச்செய்தேயும், [வன்கள்வனேன்] - அபேக்ஷித்தபோதே கிடையாமையாலே, மஹாபாடியே நென்கிறார். [மனத்தைஇத்யாதி] - குணாநுஸந்தாநத்தாலே ஸித்திமமான மறஸ்ஸைத் திண்ணி தாகப்பண்ணி, இழவால்வந்த கண்ணரீரையும் மாற்றி, இப்படி நீயென்றால் உடைகுலைப்படாத படி உன்பக்கலிலே நெருங்கும்படி சேர்த்து, ப்ராணயத்தஸ்த்திதியான என்னுடைய ஸரீரத்தி னின்றும் என் ஆத்மாவைப் பிரிக்க ஸூமனாகிறிலேன். லொம விரோதியான ப்ரக்ருதிஸம்பந் தத்தை யறுத்து, உன்திருவடிகளிலே அழைத்தருளவேணும். [கண்ணனே] - உன்னையொழி யச் செல்லாதார்க்கு வந்து முகங்காட்டி அவர்கள் விரோதியைப் போக்குமவனல்லையோ? “வாரித்ராணாய ஸாயுநாடி”. அஜ்ஞரோடு பக்திபரவஸரோடு வாசியில்லையே உபாபாந் தராநுஷ்டாநத்துக்கு அக்ஷமராகைக்கும், ஈஸ்வரனே கடவனாகைக்கும்.

ரு-பு.—நாலாம் பாட்டு. “போய்யேகைம்மைசோல்லி” என்றும், ‘சிலகூத்துச்சோல்லி’ என்றும், ‘உள்ளனமற்றளவாப் புறமே சிலமாயஞ்சோல்லி’ என்றும்-பகவத்விஷயத்திலேயும் போய்

நாலாம்பாட்டு - என்கொள்வன் இத்யாதி. “பெற்றொழிந்தேன்” “கண்டுகொண்டொழிந்தேன்” என்று - கீழும்மேலும் ப்ரீதியாயிருக்க, இப்பாட்டிலும் மேலிற்பாட்டிலும் - துஃசமாயிருக்கைக்கு அடியென்

சொல்லிப்போந்தே னென்றார்; ‘இப்படி பொய்யனாகைக்கு நிபந்தனமேது’ என்று பார்த்தார்; ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்கமாயிருந்தது; ‘மெய்யேபெற்றேழிந்தேன்,’ ‘கண்டுகொண்டேய்ந்தோழிந்தேன்’ என்றவற்றை மறந்தார்; இந்த ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலே இதரவிஷயங்களிலே ப்ரவணமான மஸீஸை அவற்றில் நின்றும் மீட்டு உன்பக்கலிலே ப்ரவணமாம்படிபண்ணி, தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவைப்பிரிய அறுஸந்திக்கைக்கு ஈக்ஷமனாகிறிலேன், நீயே என்விரோதியைப்போக்கி உன் திருவடிகளிலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணு மென்கிறார்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி.

அன்றிக்கே, “ ‘கண்டுகொண்டேய்ந்தோழிந்தேன்’ என்றார்; அது - ஜ்ஞாநாநுஸந்தாநமான காட்சியாயிருந்தது; காட்சிக்கு அநந்தரம் வ்யாஹ்ய ஸம்ஸலேஷாபேசைகூப்பிற்று கையைநீட்டி னார், கைக்குள் அகப்படக்கண்டிலர், அத்தாலே தளர்ந்து; இதுக்குஅடி - தேஹஸம்பந்தமாயிருந்தது, இத்தைக் கழித்துக்கொள்ளுகைக்கு ஈடாயிருப்பதோரு ஸாதநாநுஷ்டாநக்ஷமனாகிறிலேன் பக்தி பாரவஸ்யத்தாலே; ஆனபின்பு நீயே என்விரோதியைப்போக்கி உன்திருவடிகளிலே அழைத்துக் கொண்டருளவேணு மென்கிறார்” என்று நிர்வஹிப்பாரு முண்டு. க்ரமத்திலேவரும் பக்தி தமக்கு உண்டாக நினைத்திராரிதே.

[என்கொள்வனுன்னை விட்டென்னும்]-பரமைகாந்திகளைப்போலே, உன்னையொழியநான் எத்தைக்கொள்வன்? என்று இங்ஙனே வாயாலே சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும். [வன்கள்வனென்] - களவாவது - பரத்ரவ்யாபஹாரம். வலியகளவாவது - “வொரெணா தூவஹாரிணா” (சோரேணத்மாபஹாரிண) என்கிறபடியே, பகவதீயமான ஆத்மவஸ்துவையன்றே “நான், என்னது” என்றிருந்தது. விறகுகளவு கண்டாரளவல்லவிறே ரத்நாபஹாரம் பண்ணினாரளவிலே தோஷம். த்ரவ்யங்களை உபாதாநம் பண்ணுகிறவிடத்திலே ஆத்மவஸ்துவை ப்ரதாநமாகச் சொன்னார்கள். த்ரவ்யம் விலக்ஷணமாவது, உடையவன் ஸர்வேஸ்வராவது, இனிச் சொல்ல

ப்ர: (வன்கள்வனென்)—உஜ்யோதவவ்யுண்ணுக உக்வாரிஸெ யுதராஷ்ட்ரம் ப்ரகிஸநதூஜாதே, “யொந்யா ஸனதூநிந்யா ப்ரகிவஜ்யதே | கிம் தெந நக்யதம் வாவம் வொரெணா தூவஹாரிணா || ௩௪ ||”,

என்ன, த்வேதாபரிஹரித்தார்கள் ஆசார்யர்க ளென்கிறார் - பொய்யே இத்யாதி. ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்கமா யிருந்ததென்றது - “மலினம்” என்றத்தைப்பற்ற. எப்படியாகிலும் “பல வித்தியுண்டாயிற்று” என்றாரேயென்ன, மெய்யேபெற்றேழிந்தேன் இத்யாதி. மறந்தாரென்றது - அர்த்தவித்தம். அவற்றில்நின்றும் மீட்டென்றது - “வலித்து” என்றத்தைப்பற்ற. “நின்கண்னெருங்க” இத்யாதியைப்பற்ற - உண்பக்கலிலே இத்யாதி. என்விரோதியைப் போக்கி யென்றது - “அறுத்து” என்றத்தைப்பற்ற. “கூவியருளாய்” என்றத்தைப்பற்ற - உன்திருவடிகளிலே இத்யாதி. பட்டர் நிர்வஹித்துக்கு - அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்தென்ற அர்த்தம் ஸூசிதம்.

பூர்வர்கள் நிர்வஹித்துக்கு - பக்திபாரவஸ்யத்தாலே ப்ரபந்தென்ற அர்த்தம் ஸூசிதம். அகப்படக்கண்டிலர் என்றது - “வன்கள்வனென்” என்றத்தைப்பற்ற அர்த்தவித்தம். தளர்ந்தென்றது - “மனத்தை வலித்துக் கண்ணீர்காரது” என்கையாலே அர்த்தவித்தம். “எனதாவியைநீக்கில்லென்” என்றத்தைப்பற்ற - ஸாதநாநுஷ்டாந இத்யாதி. பக்திபாரவஸ்யத்தாலே யென்றது - “மனத்தைவலித்து” என்கையாலே அர்த்தவித்தம். தம்முடைய இந்த பக்தி, ஸாதநமாகாதோ, ‘ஸாதநாநுஷ்டாநக்ஷமனாகிறிலேன்’ என்பானென்? என்ன, க்ரமத்திலே இத்யாதி. க்ரமத்திலேவரும் பக்தி - க்ரமஜ்ஞாநங்களை யறுத்துத்து அந்த அடைவிலேவரும் பக்தி. இங்கே - “ஹக்ஷ்யாடா ஸக்ஷ்யாவா” இத்யாத்யநுஸந்தேயம்.

“வாசகங்கன்சொல்லியும்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - வாயாலே இத்யாதி. ஆத்மாபஹாரம் க்ரூரமோ? என்ன, விறகு இத்யாதி. அப்படி இவ்வாத்மவஸ்து ஸலாக்யமோ? என்ன - த்ரவ்யங்களை இத்யாதி. ப்ரதாநமாக என்றது - “சூதாநிஷ்ய ஜமதொநிஷ்யுபரிமணாநிஷ்ய | ஸிவகிஷ்ய வஸுஹிணி ஸுரபுவம்ஹவாநுஹாரி:” என்றத்தைப்பற்ற. சொன்னார்கள் - பராசாதிக ளென்றபடி. த்ரவ்ய

வேண்டாவிறே. [மனத்தைவலித்து]-இதரவிஷயங்களிலே ப்ரவணமான மனஸ்ஸை அவற்றினின் றும் மீட்டு. மனத்தை மீட்டென்னுதே, வலித்தென்கிறது - அவற்றிலே நெஞ்சப்பட்ட உறுதியை நினைத்து. நான் இந்திரியஜயம்பண்ண நினைக்கையாவது - அவை என்னைமேலிகை. “ஐந்ரி யாணிபுரோயீநிஹரணிபுரவஹம்” (இந்திரியாணிப்ரமாதீநிஹரந்திப்ரஸபம்மஹ). [கண் ணநீர்கரந்து] - அவற்றினுடைய அலாபத்தாலே பாய்கிற கண்ணநீரையும் மாற்றி. [நின்கண்நெருங்க வைத்தே] - அம்மனஸ்ஸை உன்பக்கலிலே கொண்டோபோந்து மூட்டி நிரந்தரமாக அஙஸந்தித்து. [எனதாவியைநீக்ககிலேன்] - இத்தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவைப் பிரிய அஙஸந்திக்க கூடுமனா கிறிலேன். [என்கண்மலினமறுத்து] - இதுக்கு அடி என்னிடத்திலுண்டான மாலிந்யமிறே. மலி னம் - மாலிந்யம். அதாவது - ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம். மெய்யனாய்க் கேட்டேனென்கிறார். † (மெய்- ஸாரம்) அத்தையறுத்து உன் திருவடிகளிலே என்னை அழைத்துக்கொண்டருளவேணும். [கண் ணனே] - சோகநிவர்த்தகனன்றோ நீ, எனக்குச் செய்தருளவேண்வது - அழகிய வடிவைக்காட்டி “சோஸுஹ” என்னுமத்தனையன்றோ. அவ்வடிவைக்கண்டால் ‡ “மற்றென்றினைக்காணு” என்னும்படியாயிறே யிருப்பது.

அதவா, [என்கொள்வன் இத்யாதி] - ஸ்வரூபாநுரூபமான பாசரத்தை வாயாலே சொல்லிநிற்கச்செய்யேயும். [வன்கள்வனேன்] - உத்தேஸ்யவஸ்துவைக் கடுக லபிக்கப்பெறுத

ப்ர:- (மனத்தைவலித்து)—ஸ்ரீஹமஹீதாஸுஅதிதீயெ, “விஷயாவிநிவததுஷெ நிராஹாரஸ்யுஷெஹிநஃ | ரஸவஜ்யம் ரஸொவ்யஸ்ய வரஃபுஷ்டாநிவததுஷெ || நுக || யததொஹுவிகௌஷெய வுரஃஷஸ்ய விவஸ்திதஃ | ஐந்ரி யாணிபுரோயீநி ஹரணி புரவஹம்” || ௬ || தாநிஸவடாணிஸ்யபி யஸ்தசூவீதஜிதரஃ | வஸெஹியஸெந்ரி யா ணிதஸ்யபுஷ்டாபுஷிஷிதா || ௬ ||”.

ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தாலும், உடையவன் வைலக்ஷண்யத்தாலும் தோஷாதீஸயமுண்டென்கிறார் - தீவ்யம் இத்யாதி. இவ்வித்திலே - “தூணகாஷாபஹரணெ யொஷொஷஃவரிகீர்திதஃ | ஸுண்டர தாவஹாரெவிதாவாமெநவஹவெதயஸு | ஸ்வாகுஷுஹரணெ யொஷொஷஃவரிகீர்திதஃ | பெராதி யஸாவஹாரெவிதாவாமெநவஹவெதயஸு | சூத்வஸுயதொபவடூரொதீஸஸு வரஃபுஷிதஃ | தஸாஷா தாவஹரணெஷொஷஸ்யாநொநவிஷுதெ” இத்யாதி ப்ரமாணங்கள் கண்டுகொள்வது. யொந்யாஸனோதூநநிந்யாபுதிவஷுதெ | கிம் ஷெநநக்யதம் வா வொஷாரெணாதூபஹாரிணா” இத்த்யுத்தேயோகபர்வணி ஏகசத்வாரிம்ஸே த்ருதராஷ்டரம் ப்ரதிஸத ஸுஜாதஃ. வலிக்கை - இழுக்கை. “வலித்து” என்கிற பதப்ரயோகத்துக்கு ஹாவம் - மனத்தை இத்யாதி. உறுதி - தார்ட்யம். இந்திரியஜயம் பண்ணுகை அரிதோ? என்ன - நான் இந்திரியஜயம் இத்யாதி. உத்தார்த்தே ப்ரமாணம் - ஐந்ரி யாணி இத்யாதி. தோஸுத்விதீயே, “யததொஹுவிகௌஷெய வுரஃஷஸ்ய விவஸ்திதஃ” இதி பூர்வார்த்தம். “காந்து” - மாற்றி. அதாவது - “அலாபத்தால்வந்த ஸோகம் த்யாஜ்யம்” என்று விட்டென்றபடி. சாடு - மெய்யனாய் இத்யாதி. மெய்யன் - ஸத்யவான், ஸாரீரவானும். உன் திருவடிகளிலே இத்யாதிக்கு ப்ரதீகம் - “கூவியருளாய்” என்கிறது. “கண்ணனே” என்றதுக்கு அர்த்ததவ்யம்; கண்ணனென்று - க்ருஷ்ணனாய், சோகநிவர்த்தகன் என்று - ப்ரதமார்த்தம். இரண்டாமர்த்தம் - எனக்குச் செய்தருள இத்யாதி. இப்போது, கண்ணனென்றது - கண்ணுக்கு விஷயமானவன் என்றபடி. வடிவைக் காட்டினால் போருமோ? என்ன - அவ்வடிவை இத்யாதி. மற்றென்றினைக்காணவே - எனக்கு நிரதீஸயபோக் யனுவனைக் கண்டகண்கள் வேறொரு பரவ்யூஹ விபவார்ச்சகனைக் காணவே இத்யர்த்தஃ.

ஸ்வரூபாநுரூபமான என்றது - “என்கொள்வனுனைவிட்டு” என்றத்தைப்பற்ற. வாயாலே சொல்லி நிற்க என்றது - “வாசகங்கள்சொல்லியும்” என்றத்தைப்பற்ற. பத்திபாரவஸ்யத்தாலே ஸாதநாநுஷ

† குண்டலிதக்ரந்தம் க்வாசித்கம்.

‡ அமலனாகிபிரான்-கக.

இன்னுப்பாலே 'மஹாபாபி' என்பாரைப்போலே சொல்லுகிறார். [மனத்தை வலித்து இத்த்யாதி]-பக்திபாரவஸ்யத்தாலே ஸிதிலமாகிற மநஸ்ஸைத் திண்ணிதாக்கி "தனகேழிலோண்கண்ணநீர் கொண்டாள்" என்கிற கண்ணநீரையும் மாற்றி. [நின்கண் நெருங்கவைத்தே] - *:"காலாழும் நெஞ்சழியும்" என்கிறபடியே, உன்னைக்கிட்டினவாறே உடைகுலைப்படுகிற மநஸ்ஸைத் தரித்து நின்று உன்னை அநுஸந்திக்கும்படிபண்ணி, இஸ்ஸரீரத்தினின்றும் ஆத்மாவைப் பிரிய அநுஸந்திக்க கூடுமனாகிறிலேன். "இவன், தான் தன் விரோதியைப்போக்கி க்ரமத்திலே வந்துகிட்கேரூன்" என்று ஆறியிராதே, நினைத்தகாரியம் தலைக்கட்டவல்ல நீயே என் விரோதியைப்போக்கி என்னை யழைத்துக்கொண்டருளவேணும். [கண்ணனே]-"பக்தி உபாயமன்று" என்று ஸோகித்தவனுக்கு நல் விரகு சொல்லிக்கொடுத்தவனன்றோ நீ. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

கண்ணபிரானை விண்ணோர்கருமாணிக்கத்தையமுதை
நண்ணியும்நண்ணகில்லேன் நடுவேயோருடம்பிலிட்டுத்
திண்ணமழுந்தக்கட்டிப் பலசெய்வினைவன்கயிற்றால்
புண்ணைமறையவரிந்து என்னைப்போரவைத்தாய்புறமே.

ஆ.—(கண்ணபிரானை.) ஸ்ரீ வைகுண்டநிலயமய * அயர்வறுமமரர்களதிபதியா யிருந்துவைத்து ஸர்வபோக்யமும்படிவந்து வஸுதேவக்ருஹே அவதீர்ணனான உன்னைக் கண்டு வைத்தும் உன் திருவடிகளைப் பராபிக்கப்பெறுகிறிலேன். என்றானென்னில்; நடுவேயோரு டம்பிலிட்டுப் பலசெய்வினைவன்கயிற்றால் திண்ணமழுந்தக்கட்டிப் புண்ணைமறையவரிந்து என்னைப்போரவைத்தாய் புறமே, அதினாலே யென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், மலினமாவது ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமென்னுமிடத்தை ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்கிறார்.

[கண்ணபிரானையென்று தொடங்கி] - அயர்வறு மமரர்களுக்கு போக்யனாயிருந்து வைத்து க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணி எனக்கு போக்யனான உன்னைப் பெற்று வைத்தே பெறுதார் கணக்கானேன். [நடுவேயென்று தொடங்கி] - பெறுதொழுகிறது என்?

டாக்யோக்யதை இல்லாமையைச்சொல்லுகிறவர், "வன்கள்வனேன்" என்பானென்? என்ன - உத்தேஸ்யவல்ல துவை இத்த்யாதி. இன்னுப்பு - வெறுப்பு. சொல்லுகிறார் - "வன்கள்வனேன்" என்று என்றபடி. பக்தி பாரவஸ்யத்தாலே யென்றது - அர்த்தவரித்தம். தனகேழில் இத்த்யாதி - தன்னுடைய ஒப்பில்லாத அழகிய கண்களிலே நீர் கொண்டாள் இத்த்யர்த்தம். காலாழும் இத்த்யாதி - கால் தடுமாறாநின்றது, நெஞ்சு சிதிலமாகா நின்றது, கண்கள் சுழலாநின்றது இத்த்யர்த்தம். உடைகுலை - சைதில்யம். "எனதாவியை நீக்ககில்லேன்" என்றத்தைப்பற்ற - இஸ்ஸரீரத்தில் நின்று இத்த்யாதி. "கண்ணன்" என்றதுக்கு - நிர்வாஹகன் என்று அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - நினைத்தகாரியம் இத்த்யாதி. "கண்ணன்" என்று - க்ருஷ்ணனைச் சொல்லுகிறதாக்கி, தாத்பர்யாந்தரம் - பக்தி இத்த்யாதி. இந்த த்வீதீயயோஜனையில், "கண்ணன்" என்று - நிர்வாஹகனென்னுதல், க்ருஷ்ணனென்னுதல் என்று அர்த்தத்தவயம். உன்னைவிட்டு - என்கொள்வன் - என்னும் வாசகங்கள் இத்த்யாத்யவ்யம் க்ரமணை.

(ச)

என்னில், - திருவடிகளில் ஸம்பந்தத்தை உணர்ந்தார்க்குப் ப்ரக்ருதியோடு இருக்கைக்கு ஹேது வின்றியே இருக்கச்செய்தே ஒரு ஹேயமான ஸரீரத்திலே என்னைப் ப்ரவேசரிப்பித்து அபரித்யா கர்மாதிகளாலே த்ருடமாகக்கட்டி ஸரீரமததோஷம் தெரியாதபடியாகப்பண்ணி உன்னைக் காண வொண்ணாத நிலத்திலே என்னைப் போரவைத்தாய்.

ப.—அநந்தரம், கீழ் தோஷரூபமாகச்சொன்ன ப்ரக்ருத்யாதிகளிலே ஸ்ரத்தித்தார்ப் ரியன்றோவென்று, நிவர்த்யம் அவனுக்கு விபேயமானபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்து, பிராணை - (“பிராணேஹி” என்று) உபாயோபதேசத்தைப்பண்ணி உபகரித்து, (ஆஸ்ரயித்தவர்களை), விண்ணோர் - நித்யஸூரி களுக்கு தர்ஸனீயமான, கருமாணிக்கத்தை-விலக்ஷணவிக்ரஹத்தை அதுபவிப்பித்து, அமுதை - நித்யபோக்யமான உன்னை, நண்ணியும்-நீ தந்த ஜ்ஞாநமுகத்தாலே கிட்டியிருக்கச்செய்ததாயும், (போமாலாபத்தாலே), நண்ணிகில்லேன் - கிட்டாதார்கணக்கானேன் ; (அதுக்கடி), நடுவே - (நிர்வாணமயான ஆத்மாவோடும் ஸ்வதன்ஸம்பந்தமற்று ஹேயப்ரத்யநீகனான உன்னோடும் துவக்கற்று, இருவரையும் அகற்றுகைக்கு) நடுவேபுகுந்தது, ஓர்-ஓர், உடம்பில் - உடம்பிலே, இட்டு-ஸம்ஸர்க்கிப்பித்து, பல-பலவகையாய், செய் - காயிகப்யந்தமாக அநுஷ்டிதமான, வினை - கர்மங்களாகிற, வல் கயிற்றால் - ப்ரபல பாஸங்களாலே, திண்ணம் - த்ருடமாய்படி, அமுந்த - தூர்விவேசமாக, கட்டி-கட்டி, புண்ணை-ஆந்தரதோஷத்தை, மறைய-காணவொண்ணாத படி, வரிந்து-நிரந்தரமாகச் சூழ்ந்து, என்னை - (இக்கட்டு அவிழ்க்கைக்கு அஸக்தனாய் அப்ராப்த னான) என்னை, புறமே-உனக்குப்புறம்பான விஷயப்ரகார ஸம்ஸாரத்திலே, போர-போர, வைத் தாய்-இட்டுவைத்தாய். நீ நினைத்தால் விடுவிக்கலாமென்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், கீழ் “மவினம்” என்றது - ப்ரக்ருதியை யென்று ஸ்பஷ்ட மாக அருளிச்செய்து, அதிலேயிட்டு என்னை நோவுபட விட்டிருந்தா யென்கிறார்.

[விண்ணோர்கருமாணிக்கத்தை - கண்ணபிராணை-அமுதை]-நித்யஸூரிகளுக்குப் ப்ரம போக்யமான உடம்பு படைத்தவனை, அவர்கள் நித்யாதுபவம் பண்ணுநிற்கச்செய்தே நித்யா பூர்வமான வடிவிறே. [கண்ணபிராணை] - அவ்வடிவை க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்து எனக்கு உபகரித்தவனை. [அமுதை] - போன உயிரை மீட்கவற்றாய் நிரதியுபபோக்யமான வடிவை என்னை அதுபவிப்பித்தான். [நண்ணியும் நண்ணிகில்லேன்] - கிட்டியும் கிட்டாதார் கணக் கானேன். பேறுகச்சொல்லுகிறது - ஜ்ஞாநலாபத்தை; பெறுமையாகிறது - ஜ்ஞாநாதுகூலமான ப்ராப்தியில்லாமை. அதின்றிக்கேயொழிகிறது என் ? என்னில்;—அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஸம்ஸாரத்திலே நீ வைக்கையாலே யென்கிறார்;—[நடுவேயோருடம்பிலிட்டு] - ஸரீரஸம்பந்தம் அநாதியாயிருக்க, “நடுவே” என்பானென் ? என்னில்;—இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாதுபேந்தி யல்லாமையாலும், கர்மோபாதிகமாய்கையாலும், பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே விடக்காண்கையாலும், முத்துக்கு மாஸிர்யம் அநாதியாயிருக்க, ஒருநாளிலே கடைந்து தெளியக்காண்கையாலே “ஸ்வ ரூபாதிரேகி” என்று தோற்றுமார்பாலே. பகவதர்ஹமான வஸ்துவுக்கு மாம்ஸாஸ்ருமய மான அசித்தோடு என்ன சேர்த்தியுண்டு. பெருமானோடே அதுபவிக்கப்பாரித்த பிராட்டி முன்பே ராவணன் தோற்றிறைப்போலே யிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு ஸரீரஸம்பந்தம். ஸம் ஸர்க்கமொழிய, ஆஸ்ரயத்தோடு ஒரு ஸம்பந்தமில்லையென்கை. [திண்ணமித்யாதி] - பல வாய்ச் செய்யப்பட்டு வலிதான பாபமாகிற பாஸத்தாலே த்ருடமாக நெருங்கக்கட்டி. [புண்ணை மறையவரிந்து] - ஸரீரமததோஷம் தெரியாதபடிப்பண்ணி. அகவாயைப் பார்த்தால் காக்கை நோக்கும்படியாயிருக்க, தோஷின் கைப்பாணிப்புறத்தால் வந்தவழுமுட்சியைப் பார்த்து

நா.—அஞ்சாம்பாட்டு. நீர் “மலினம்” என்கிறது எத்தையென்ன, இன்னதென்கிறார்.

ப்ர:—(விண்ணோர் கருமாணிக்கத்தை)—ஐயெஹெ, “ததிஷொஃவர^ணஃவஃ^ஸஃவஃ^ஸஃ
வ^ஸநு^ஸனி ஸ^ஸஹ^ஸய^ஸ । ஹி^ஸவ^ஸவ^ஸக^ஸஃ^ஸர^ஸா^ஸத^ஸத^ஸ । ததி^ஸப^ஸா^ஸஸ^ஸா^ஸவி^ஸவ^ஸந^ஸு^ஸவ^ஸா^ஸஜ^ஸா^ஸத^ஸவ^ஸா^ஸஸ^ஸஸ^ஸ
தி^ஸஸ^ஸத^ஸ । வி^ஸஷ^ஸா^ஸந^ஸு^ஸப^ஸா^ஸஃ^ஸவ^ஸஃ^ஸஃ॥௨॥”

விண்ணோர் கருமாணிக்கத்தைக் கண்ணபிரானை யழதை-என்று அங்வயித்தது-நித்யஸூரிகளுக்கும் என்று தொடங்கி, அநுபவிப்பித்தது என்னுளவும் அருளிச்செய்கிற அர்த்தம் சேருகைக்காக பாட்டுக்கெல்லாம் அங்வயம் அருளிச்செய்கைக்காக - விண்ணோர் கருமாணிக்கத்தையென்று தொடங்கி யென்றது. கண்ண பிரானை - அமுதாயிருக்கிற உன்னை நண்ணியும் நண்ணகில்லென், நடுவேயொருடம்பிலிட்டு - பலசெய்வினை வன்கயிற்றால் - நிண்ணமழுந்தக்கட்டி - புண்ணைமறையவரிந்து என்னை - புறமே - போரவைத்தாய் இத்தாய்வய இதிசேஷடி. விபூஸாஃ-வெயாவிநஃ, விவாஃ-வூ-ஆ-திஸ்ரீ-வாஃ, ஜாமு-வா-ஸாஃ-ஜாமு-வா-ஸாஃ, வஸி-நு-த-பூ-கா-ஸ-ஹை; ஜீ-ஹீ-பூ-ள இதி யாதா; அழதையென்று - புறம்பாடிக் கரஹணம்-“கண்ண பிரானை” என்றபதத்தோடே கூட்டி ஸ்வாஸ்வயம் அருளிச்செய்கைக்காக. பெருநாரிகணக்கானேன் - பெரு தாரைப் போலேயானேன். இப்படி சொல்வது எத்தைப்பற்றவென்ன - இவர் இத்தாதி. ஜ்ஞாநலாபத்தை - மாநலாநுபவத்தை. ஸாரீஸம்பந்தத்தோடே என்றது - “உடம்பிலிட்டு” என்றத்தைப்பற்ற. இருக்கிற இருப்பி னுடைய போருகையை - நண்ணப்பெருததாகச் சொல்லுகிறதென்று தாத்தாயம். உடம்பிலிட்டு - உடம்பிலே ஸம்ஸர்க்கிப்பித்து. அசித்தஸம்ஸர்க்கம் அநாதியாயிருக்க, “நடுவே” என்பானென்? என்ன - ஆத்மாவுக்கு இத் யாதி. அநாதியான இத்தை, “ஒளபாதிகம்” என்றறியலாம்படி எங்ஙனே? என்ன - சலகில் இத்தாதி. சலகு - முத்துச்சிப்பி. வந்தேறியாகில் ஸ்வாபாவிகமாகத் தோற்றும்படி எங்ஙனே? என்ன - ராஜபூதர்

கையிலே அகப்பட்டேத் தன்னை வேட்கைப் ப்ரதிபத்திபண்ணுமாபோலே இருப்பதொன்றிறே, சேதநன் தேஹத்திலே அஹம்புத்திபண்ணி “**செவெஹம்**” (தேவோஹம்) என்றிருக்கும் இருப்பு. [திண்ணமழுந்தக்கட்டி] - அலித்யாதிகளாலே த்ருடமாக நெருங்கக்கட்டி. [பலசெய்வினை இத்யாதி] - தான் பலவாய்ச்செய்யப்பட்டிருந்துள்ள வினையாகிற வலிய பாசங்களாலே த்ருடமாம்படி வந்தித்து. [புண்ணைமறையவரிந்து] - தோலைமேலிக் கைப்பாணியிட்டு மெழுக்தவாசியிலே ப்ரமிக்கும்படி பண்ணின இத்தனையொழிய, அகவாய் புறவாயாயிற்றுக்கில் காக்கைநோக்கப் பணிபோருமத்தனையிறே. [என்னை] - ஸ்வரக்ஷணத்திலே அஸக்தனாய் அப்ராப்தனுமாயிருக்கிற என்னை. [போரவைத்தாய்புறமே] - ஏகாந்தபோகத்துக்காகப் போந்த பிராட்டி அஸோகவரிகையிலே யிருந்தாற் போலே தோற்றுகின்றதாயிற்று, ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு தேஹத்திலேயிருக்கிற இருப்பு. [புறமே] - உன்குணங்கள் நடையாடாத ஸம்ஸாரத்திலே - வைத்தாய். போரவைத்தாய் என்று - அவன்செய்தானாகச் சொல்லுகிறிறே, தம்முடைய ஸ்வரூபத்தோபாதி “**கர்மமும் அவனைக் குறித்துப் பரதந்த்ரம்**” என்றிருக்கும் பரமவைதிகராகையாலே. (ரு)

ஆறும்பாட்டு.

புறமறக்கட்டிக்கொண்டு இருவல்வினையார்துமைக்கும்
முறைமுறையாக்கைபுகலொழியக் கண்டுகொண்டொழிந்தேன்
நிறமுடைநால்தடந்தோள் செய்யவாய்செய்யதாமரைக்கண்
அறமுயலாழியங்கைக் கருமேனியம்மான் தன்னையே.

ஆ.—(புறமற.) தம்முடைய இந்த தேஹஸம்பந்த ப்ரதிபந்தகம் போயிற்றதென்று தோற்றுப்படி தமக்கு எம்பெருமான் தன்னையுள்ளபடியே காட்டியருள, அப்படியேகண்டு ப்ரீதராய் அந்தப்ரீத்யதிஸயத்தாலே தாம் கண்டபடியைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், இவர்க்கு ப்ரக்ருத்யதுஸந்தாநத்தாலே வந்த வ்யஸநம் விஸ்மருதமாம்படி எம்பெருமான் திருவழகைக்காட்டக்கண்டு ப்ரீதராகிறார்.

[புறமறவென்று தொடங்கி] - ஸந்தமறுத்துவிட வொண்ணாதபடி ஸந்தித்து புண்ய பாபகர்மங்கள் நலிகைக்கிடாக பர்யாயேணவரும் ஸரீரப்ரவேஸத்தை “**தவிர்ந்தது**” என்று தோற்றுப்படி. [அறமுயலாழி] - ஆஸ்ரிதபரித்ராணமாகிற பரம தர்மத்திலே முயலாநின்றதுள்ள திருவாழி.

இத்யாதி. கீழ்ப்பதத்தையுங்கட்டி ஸப்தார்த்தம் - தான்பலவாய் இத்யாதி. புண்ணை - மாம்ஸாஸ்ருக்பூயங்களை. இஸ்ஸரீரம் புண்ணையிருக்குமோ? என்ன - தோலைமேலி இத்யாதி. மேலி - போர்த்து. கைப்பாணி - மணியாஸநம். மெழுக்தவாஸி - பூச்சவாஸி. காக்கைநோக்க - காக்கைக்குத்தாமல்பார்க்க. காக்கைநோக்க வென்கிறவிடத்திலே - “**யஜிநாரோஸ்யுகாயஸ்யபடிஞாஸி ஹிவபுவெஸி ! டுணரோடியொகொயம் ஸாநுக்காகாஸாவாரயெஸி**” என்றது அநுஸந்தேயம். பணிபோரும் - க்ருஷிபோரும். ஸர்வரும் இத்தை யுள்ளாக விரும்பாநிற்க, புறமேயென்பானென்? என்ன - ஏகாந்தபோக இத்யாதி. ஸ்வரூபஜ்ஞாநமென்றது - “**நண்ணியும்**” என்றத்தைப்பற்ற. தேஹத்திலேயிருக்கிற இருப்பு என்றது - “**உடம்பிலிட்டு**” என்றத்தைப்பற்ற. ஸப்தார்த்தம் - உன்குணங்கள் இத்யாதி. ஸ்வகர்மாறுகுணமாக வந்தத்தை அவன் செய்தானாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - போரவைத்தாய் இத்யாதி. (ரு)

ப.—அநந்தரம், இத்தோஷத்தோடே யிருக்கச்செய்தே அது நெஞ்சிற்படாதபடி அவன் ப்ரகாஸிப்பித்த விலக்ஷணவிக்ரஹத்தை அதுபவிக்கப்பெற்றே நென்கிறார்.

புறம் - புறம்புஒருதலை, அற-தெரியாதபடி, கட்டிக்கொண்டு - வந்தித்துக்கொண்டு, இரு - (புண்யபாபநுபமான) இருவகையையுடைய, வல்-ப்ரபலமான, வினையார் - கர்மத்தினார், குமைக்கும் - பீடிக்கைக்கு ஸ்த்தலமாய், முறைமுறை - தேவாதிர்மவிஸிஷ்டமான, ஆக்கை - ஸரீரத்திலே, புகல் - பஹுப்ரகாரமான ப்ரவேஸத்தை, ஒழிய-தவிரும்படியாக, நிறம்-தர்ஸ னீயமான வேஷத்தை, உடை-உடைத்தாய், நால்-நாலுவகையாய், தடம் - சுற்றுடைத்தான, தோள்-தோள்களையும், செய்ய-சிவந்த, வாய்-திருப்பவளத்தையும், செய்ய-சிவந்த, தாமரை-தாமரைபோன்ற, கண்-கண்களையும், அறம்-ரக்ஷணதர்மத்தில், முயல் - உத்புத்தமான, ஆழி-திருவாழியை யுடைத்தாகையாலே, அம்-போமுகுடைய, கை-திருக்கையையு முடைத்தாய், கரு-ஸ்ராமளமான, மேனி-வடிவையுடைய, அம்மான்-தன்னை - சேஷியானவனை, கண்டுகொண் டொழிந்தேன்-என் இழுவெல்லாம் தீரும்படி அபரோக்ஷித்து அதுபவித்துவிட்டேன். ஆந்தர மான விக்ரஹாதுபவப்ரீதி “இனி ஸரீரஸம்பந்தம் நமக்கில்லை” என்கிற ப்ரதிபத்தியைப் பிறப் பித்ததென்று கருத்து.

இ.—ஆரூம்பாட்டில், இவர்க்கு ப்ரக்ருத்யநுஸந்தாரத்தால் வந்த வ்யஸநம் விஸ்ம் ருதமாம்படி அவன் வடிவழகைக்காட்டக் கண்டு ப்ரீதராகிறார்.

[புறமறக்கட்டிக்கொண்டு]-புச்சம் உள்ளே யகப்படும்படி பந்தித்துக்கொண்டு, சிலரால் தலைகண்டவிழ்க்க வொண்ணாதிருக்கை. “ஜிஜீயாஹுரத்யா” என்று-கர்மாதுகுணமாக ஸர்வஸக்தி பிணைத்த பிணையைச் சிலரால் அவிழ்க்கவொண்ணுமோ? [இரு வல் வினையார்] - பெரிதாய் வலிதான கர்மங்கள். வினையாரென்கிறது - அவற்றாலே நெருக்குண்கிறபடியைக் கண்டு சொல்லுகிறதாதல், அவைதான் பலவகையாகையாலே பஹுவசநமாதல். [குமைக்கும் முறைமுறையாக்கை புகலொழிய] - திறந்துகிடந்த வாசல்கள்தோறும் நுழையும் கூஹ்ர பதார்த்தம்போலே, தேவாதி ஸரீரங்கள்தோறும் புக்கு அஹம்புத்திபண்ணி நோவுபடுகிறதிறே ஜ்ஞாநாந்தலக்ஷணமான வஸ்து. புண்யம் தேவஸரீரத்திலே புகவிட்டு நலியும், பாபம் திர்யக்ஸ்த்தாவரங்களிலே புகவிடும்; புண்யபாபங்களிரண்டும் மதுஷ்யஸரீரத்திலே புகவிடும்; இப்படி அடைவடைவே அஸ்த்திரமான ஸரீரத்திலே அஹம்புத்திபண்ணி நோவுபடுகிறதுதவிர, “தவிர்த்தது” என்று தோற்றும்படி. [கண்டுகொண்டொழிந்தேன்]-உத்தேஸ்யனானஉன்னைக் கண்டுஅதுபவிக்கப்பெற்றேன். ஸரீரப்ரவேஸம் தவிர்த்தேன். அவனுடம்பைக் கண்டவாறே தம்முடம்பை மறக்கும்படியிறே அவ்வடிவில் வைலக்ஷண்ய மிருப்பது. [நிறமுடையித்தயாதி] - வைத்தகண்வாங்கவொண்ணாதபடி அழகிய நிறத்தையுடைத்தாய், * ஸர்வபூஷணபூஷாஹங் களாய், கல்பகதருபணைத்தாற்போலே நாலாய், “வாஹுஹாயாஸிவஷஹு” என்று ஸகல லோகாபாஸ்ரயமான தோள். [செய்யவாய்] - “ஸவித்ராலஸிதாயாஸம் விஹ்ராணம் சிவ வஹுஜ்ய” என்று - முகமாகிறது முறவலெடுத்துவைக்கக் கொள்கலமாயிற்று. [செய்யவாய்]-தோளை அண்டைகொண்டார்க்கு “ஹயம்ஸவபுஹுதெஹ்யாஹுஜ்ய” என்னும் வாய். [செய்யதாமரைக்கண்] - “நாஸி கஸிவஹுஜ்ய” என்கிறபடியே இதுக்கடியான ப்ராப்தி யெல்லாந் தோற்றும்படி விஸேஷகடாக்ஷம் பண்ணும் கண். [அறமுயலாழியங்கை] - “அக்ஷணஸ்ய வயீதே” என்கிறபடியே ரக்ஷகனான ஈஸ்வரனிலுங்காட்டில் ஆஸ்ரிதரக்ஷண தர் மத்திலே உத்புத்தமான திருவாழியைக் கையிலே யுடையவன். [கருமேனி]- அத்திருவாழிக்குப் பரபாகமாய் ஸ்ரமஹமான திருமேனியை யுடையவன். [அம்மான்-தன்னையே] - அவை யடங்க

“என்னது” என்னலாம்படியான பாராதி இருக்கிறபடி. ஆக்கைபுகிலாழிய - கருமெனியம்மாண் தன்னை - கண்டுகொண்டொழிந்தேன். “நீவெதாயடிபுலா” என்னும்படியிதே ஹ்ருத யத்திலே யிருக்கிறபடி. முன்பு இவ்வுடம்பு அவனுடம்பை மறப்பித்தாற்போலே, இப்போது அவனுடம்பு இவ்வுடம்பை மறப்பித்தது.

நடு.—ஆறும்பாட்டு. “போரவைத்தாய்புறமே” என்று - இவர் நொந்தவாறே, “இவருடைய இழவை மறப்பித்து உளராக்கி நடத்தவேணும்” என்றுபார்த்துத் தன்வடிவழகைக்காட்ட, அவ்வடிவழகைக் கண்டவாறே தம் உடம்பை மறந்து பரீதராய், கண்டுகொண்டே னென்கிறார். இவரை மெய்ம்மறக்கப் பண்ணிற்று அவன்வடிவு.

[புறமறக்கட்டிக்கொண்டு] - பிணைத்தவிடமறிந்து இவனால் அவிழ்த்துக்கொள்ளவொண்ணாதபடியாக, புச்சந்தோற்றதபடி உள்முடியாக முடிந்து. “உலையாடினாதுயா” (மமமாயாதரத்யயா) - ஸர்வஸக்தியான நான் பிணைத்தபிணை ஒருவரால் அவிழ்க்க ஒண்ணது என்றானிறே. [இருவல்வினையார் இத்யாதி] - இருவகைப்பட்ட மஹாபாபம் தகர்க்கும். *(வினையார் என்கிறது - அவற்றால் நெருக்குண்கிறபடியைக்கண்டு சொல்லிற்றதல்; அவைதாம் பலவகையாகையாலே - பஹுவசநமாதல்.) [குமைக்கும் முறைமுறையாக்கை] - புண்பத்துக்கென்னு தேவஸாரீரத்தை ப்ரவேஸியா, பாபத்துக்கென்னு தீர்யகாதிஸாரீரத்தை ப்ரவேஸியா, உபயத்தாலுமென்னு மநுஷ்யஸாரீரத்தை ப்ரவேஸியாப் படும்பாட்டுக்கு ஒரு முடிவில்லையிறே. திறந்துகிடந்த வாசல்தோறும் நுழைந்து திரியும் பதார்த்தம்போலே, கர்மாநுகுணமாக தேவாதி ஸாரீரங்கள்தோற்றுப் ப்ரவேஸித்துத் திரியும். [புகலொழிய] - புகைதவிர, ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமான வஸ்துவிறே உபசயாத்மகமாய் அஸ்த்திரமான ஸாரீரத்திலே அகப்பட்டு நோவுபடுகிறது, அதுதவிர. [கண்டுகொண்டொழிந்தேன்] - உத்தேச்யவஸ்துவைக் கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றேன். ஸாரீரப்ரவேஸம் தவிர்ந்தேன். [நிறமுடை இத்யாதி]-“ஸவபுலவிஷணவவிஷாஹபுர” (ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா) என் கிறபடியே ஆபரணத்துக்கு ஆபரணமாய், நாலாய், சுற்றுடைத்தான திருத்தோள்களை யுடையனாய்;

ப்ர:—(புறமறக்கட்டிக்கொண்டு)—ஹவஸ்தூதாஸு ஸவபுரே, “நெஷீவெஷிஷா” உத்யாதி||௧௬||

ஆறும்பாட்டு - புறமற இத்யாதி. “நிறமுடைநால்தடந்தோள்” இத்யாதியாலே - வடிவழகைக் காட்டுகையாலே, இவருடைய இழவை மறப்பித்து இத்யாதி அர்த்தவரித்தம். வடிவழகை யென்றது - “நிறமுடை” இத்யாதியைப்பற்ற காட்டவென்றது - “கண்டுகொண்டு” என்கையாலே அர்த்தவரித்தம். உடம்பை மறந்து என்றது - தம்முடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்தபடியாக வந்த துக்கத்தை மறந்தென்றபடி. ஈடுபாடு - இவரை இத்யாதி. மெய்யென்றது - சாடு; ஸாரீரமும், ஸத்யமும். மெய்ம்மறக்கப்பண்ணிற்று - ஸாரீரமடியாகவந்த துக்கத்தை மறக்கப்பண்ணிற்று.

ஸப்தார்த்தம் - புச்சித்தோற்றதபடி இத்யாதி. புறம் - புச்சம். அப்படி அவிழ்த்துக்கொள்ளவொண்ணதோ? என்ன - பிபிடியா இத்யாதி. உத்தப்ரமாணத்துக்கு அர்த்தம் - ஸர்வஸக்தியான இத்யாதி. “வினையார்” என்ற பஹுவசநம் - நிந்தாயாம். “குமைக்கும்” என்றது - ஆக்கைக்கு விசேஷணமாகையாலே, பாதிக்கைக்கு விஷயமான வென்றபடி. தகர்க்கும் - பாதிக்கும். இருவல்வினையும் தகர்க்கிறதோ? என்ன - புண்பத்துக்கென்னு இத்யாதி. “முறைமுறை” என்றதுக்கு பாவம் - திறந்து இத்யாதி. பதார்த்தம் - ஸ்வா. ஆக்கை - ஸாரீரம். புகலொழிய - புகைதவிர. தேவாதி ஸாரீரபரிக்காஹம் ஸுகருபமன்றோ, தவிருகிறதென்? என்ன-ஜ்ஞாநாநந்த இத்யாதி. உபசயம்-வ்ருத்தி. இது-ஷட்பாவ விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். “கண்டுகொண்டொழிந்தேன்” என்றது-முழுச்சொல்லாய், கண்டேனென்றபடி. இவ்விடத்திலே, நிறமென்று-அழகு. ஸவபுலவிஷணவவிஷாஹபுர ஸவபுலவிஷணாநி ஹவிஷயிதம் சுஹபுர என்றபடி.

“ஸவித்ராவஸஸிதாயாராணிவ்யாணாணாஃ” (ஸவிலாஸஸிதாதாரம் பிப்ராணம் முகபங்கஜம்) என்கிறபடியே - “முறுவலேடுத்தகலம்” என்னும்படி திருமுகத்தைச் சேவ்வி பெறுத்தாநின்றள்ள ஸ்மிதத்தையும், இழவுமறக்கும்படி குளிரக்கடாகுக்கிற திருக்கண்களையு முடையனும்; தன்னிலும் ஆஸ்ரிதரக்ஷணமாகிற பரமதர்மத்திலே முயலாநின்றள்ள திருவாழியையு முடைய அழகியதிருக்கையையும், அதுக்குத்தப்பிலும் தப்பவோண்ணாத குளிர்தவடிவழகையும், “இதேல்லாமனெக்கு” என்று அநுபவிக்கும்படியான ப்ராப்தியையுமுடையவனை - காணப்பெற்றேன். “மீதுதொயடிஷுஸா” (நீலதோயதமத்யஸ்த்தா) என்கிறபடியே ஹ்ருதயத்திலே யிருக்கிறபடி. முன்பு இவ்வுடம்பு அவ்வுடம்பை மறப்பித்தாந்ரபோலே, இப்போது அவ்வுடம்பு இவ்வுடம்பை மறப்பித்தது. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

அம்மாநாழிப்பிரான் அவனெவ்விடத்தான்யானா
எம்மாபாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்றவாய்க்குங்கண்டிர்
கைம்மாதுன்பொழித்தாயென்று கைதலைபூசலிட்டே
மெய்ம்மரலாயொழிந்தேன் எம்பிரானுமென்மேலானே.

ஆ.—(அம்மான்.) ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அத்தந்தநிஜநீரனும், கைம்மாதுன்பொழித்தாயென்று பொய்யே தொழுது அலற்றுக்கையாகிற ப்ராதிகூல்யபுக்தனுமாயிருந்த என்னை, ஸர்வப்ரகாரேணபி நிரஸ்தஸமாப்யதிகனயிருந்த தான் தன்னுடைய நிரவதிககாருண்யத்தாலே ஸ்வவிஷய நிரதிஸய அக்ருத்ரிம பக்தியுத்தனாக்கித் தானும் நிரதிஸய அபிநிவேஸயுக்தனாய்க் கொண்டு என்னுள்ளே வந்து புகுந்தருளினு நென்கிறார்.

ஓ—ஏழாம்பாட்டில், தாம்பெற்ற பேற்றாலே விஸ்மிதரான ஆழ்வார், எத்தனை நியனும் பாடிகளுக்கும் எம்பெருமான் க்ருபையுண்டாகக் கிடையாததில்லை யென்கிறார்.

[அம்மானென்று தொடங்கி] - திருவாழியைத் திருக்கையிலேயுடையனான ஸர்வேஸ்வரன் எத்தனையேனுமளவுடைபார்க்கும் சென்று கிட்டவொண்ணாத விலக்ஷணன்; நான் அதி

ப்ர:—வஹெஜெஸொகௌ|| சுக்ரூராமஜிநவெவாயாஃ தஜ்ஜஷஷமவஜ்ஜூதிவ வணுநெ, “புஷ்வவவாஹுராயாஜிதூஜோரஸுஜிஹவஸு | ஸவித்ராவஸஸிதாயாராணிவ்யாணாணாஃ”

“தடம்”-சுற்றுடைமை;அதாவது-வர்த்துலதை. “ஸுவிதாயாரஸு” என்றதுக்கு அர்த்தம்-முறுவலேடுத்தகலம் என்று. “புஷ்வவாஹுராயாஜிதூஜோரஸுஜிஹவஸு | ஸவித்ராவஸஸிதாயாராணிவ்யாணாணாஃ” இது பஞ்சமேம்ஸே ஸப்ததஸே. “செய்யவாய்” என்கையாலே-முறுவலே லக்ஷிக்கிறது. “ஸுவிதாயாரஸு” என்கையாலே - போக்யதையில் வந்தால் ஸ்மிதமே போக்யமாய், அதுக்கு ஆதாரமாயிருக்கிறது முகமென்றபடி. இழவு - கீழிற்பாட்டைக் கடாகுதித்து. அறவென்று - மிகுதிக்கும், தர்மத்துக்கும் வாசகமாகையாலே, உபயத்தையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் - நன்னிலும் இத்தயதி. ஆனால் இவர்கண்டாரோ? என்ன - மீதுதொயடி இத்தயதி. “ஆக்கைபுகலொழிய” என்றது - ஸாரிர்வருத்தியைப்பற்றுவோ? என்ன - முன்பு இத்தயதி. இருவல்லியினையார் - புறமறக் கட்டிக் கொண்டு - குமைக்கும் - ஆக்கையிலே - முறைமுறை - புகலொழிய - நிறமுடை என்று தொடங்கி, கண்டுகொண்டொழிந்தேன் இத்தயவ்யடி. (சு)

கூடாதான். [கைம்மாவென்று தொடங்கி] - ஸ்ரீகஜேந்தராமர்வானுடைய ஆராதனையை நீக்கினும் போலே என்னுட்கத்தைப் போக்கவேண்டுமென்று தலையிலே கையைவைத்து அஹ்ருதயமாகக் கூப்பிட்டே அக்ருத்ரிம பக்தியுத்தனானேன்; என்னை இப்படியாக்கின அவன்தானும் என்னை யல்லது அறியானான். ஆனபின்பு எத்தனையேனும் பாபிகள்மேலும் எம்பெருமானுடைய க்ருபை பெருகப்புக்கால் தடையின்றிக்கே பெருகுங்கிடிகோள்.

ப.-அநந்தரம், தன்க்ருபாதிசயத்தாலே, எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்டர்க்கும் ஸ்வ விஷயத்தில் ஆசையைப்பிறப்பித்துத் தானும் விரும்புமென்று, ஸ்வலாபமுகத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்.

ஆழி-கையுந்திருவாழியுமாய், பிரான்-ஆஸ்ரிதரை அதுபவிப்பிக்கும் மஹோபகாரக னான, அம்மான் - நிருபாதிச ஸ்வாமியான, அவன் - அவன், எவ்விடத்தான் - (அபரிச்சிந்ந ஜ்ஞாநரான ஸூரிகளும் உள்ளிட்டு அதுபவிக்கவொண்ணாதபடி) எந்நிலத்திலே நிற்கிறான்? யான் - (இவ்விஷயத்திலே க்ருத்ரிமோக்தயாதிகளைப்பண்ணும் நிக்ருஷ்டனான) நான், ஆர் - எவ்வளவாயிருப்பானெருவன்? (இப்படியிருக்க), கைம்மா - (உன்திருவடிகளிலே ஆராதனத்திலே உத்யுத்தமான) ஆனையினுடைய ஜந்மாத்யபகர்ஷம்பாராதே, துன்பு-க்லேஸத்தை, ஒழித்தாய் - போக்கினவனே! என்று-என்று, கை-கை, தலை-தலையிலேயாம்படி, பூசலிட்ட-ப்ரஸித்தமாகக் கூப்பிட்டே, மெய்ம்மால் - பாரமார்த்திக ப்ரேமத்தையுடையேன், ஆயொழிந்தேன் - ஆய்விட் டேன்; எம்-என்தண்மைபாராதே இப்படி திருத்தின, பிரான் - உபகாரகனாவனும், என் மேலான் - என்பக்கலிலே அபிரிவிஷ்டனானேன்; (ஆதலால்), எ-எத்தனையேனும், மா பாபியர்க் கும் - மஹா பாபிகளாயிருப்பார்க்கும், விதி - தப்பவொண்ணாத பகவத்க்ருபாருபவியானது, வாய்க்கின்ற - பிலோர்முகமாமளவில், வாய்க்குங்கண்டர் - பவித்தேவிடுங்கிடிகோள்.

இ.-ஏழாம்பாட்டில், அவன் க்ருபையாலே தாம்பெற்ற பேற்றைக்கண்டு விஸ்மித ரானவர், எத்தனையேனும் அயோக்யர்க்கும் க்ருபையுண்டாக இழக்கவேண்டாகிடிரென்கிறார்.

[அம்மானுழிப்பிரான்]-கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியை நித்யஸூரிகளை யதுபவிப் பித்துக் கொண்டிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன். [அவனெவ்விடத்தான்]-அவனெவ்வளவிலுள்ளான்; நித்யாதுபவம்பண்ணுகிற நித்யஸூரிகளுக்கும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடி அவ்வரு கானவன். [யானார்] - நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகானவன். உபயவிபூதியும் இருவர்க்கும் நடுவே. நீர் கண்டபடி என்? என்னில்,—[எம்மா இத்யாதி]-எல்லாவகையாலும் மஹாபாபத் தைப் பண்ணினவர்கள் பக்கலிலும் பகவத்க்ருபை பெருகப்புக்கால் தகையின்றியிலே பெருகுங்கிடிகோள். பகவத்க்ருபை ஏறிப் பாயப்புக்கால் “கரையிலே நின்றோம்” என் னத் தப்பவிரகில்லை. [கைம்மா இத்யாதி] - “ஜந்மமும் வருத்தமும் ஜ்ஞாநமுமின்றிக்கே பூர்வ ஜந்மவாஸனையேயான ஆனையினுடைய துக்கத்தைப்போக்குகைக்கு அரைகுலையத்தலைகுலைய மடுவின்கரையிலே வந்து தோன்றிஹம்போலே, என் துக்கத்தைப் போக்கவேணும்” என்று கையைத் தலையிலேவைத்து அஹ்ருதயமாகக் கூப்பிட்டே அக்ருத்ரிம பக்தியுத்தனானேன். கைதலை பூசல் - தலையிலே வைத்தகை மாறாதென்றுமாம். ஆனைக்கு உதவினதும் தங்களுக்கு உதவிற் றாக உபகார ஸ்மருதியாலே அஞ்ஜலி பண்ணிச் சொல்லுமத்தை அஹ்ருதயமாகச் சொல்லியே, அந்நத்பொய்ம்மால் போய் மெய்ம்மாலாய் நின்றேன். அவன் செய்ததென்? என்னில்,—[எம்பிரானு மென்மேலானே]-நான் மெய்சொன்ன அன்றோடு பொய்சொன்ன அன்றோடு வாசியற எனக்கு உபகாரகனாய்ப் போந்தவன், என்னை இப்படியாக்கின தானும் தன் பேறுக மேல்விழுந்தான். க்ருஷி யும் தன்னதேயாய்விட்டது. மெய்ம்மாலாபொழிந்தேன் - எம்மாபாபியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்ற வாய்க்குங்கண்டர்.

ஈடு.— ஏழாம்பாட்டு. அவன் க்ருபையாலே தாம் பெற்றபேற்றைக்கண்டு விஸ்மிதராய பகவத்க்ருபை நடுயாடாநிற்க, சிலர்க்கு “நான் அயோக்யன்” என்று இழக்க வேண்டாகிழுகோ ளென்கிறார்.

[அம்மான்] - ஸர்வேஸ்வரன். [ஆழிப்பிரான்] - கையும் திருவாழியுமான அழகை நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் அவன். [அவனெவ்விடத்தான்] - அவனெவ்வளவிலுள்ளார் பரிமாறுமவன். [யானார்] - நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகா யிருந்தேன் நான். பிள்ளையமுதனார், “அம்மானாழிப்பிரான்” என்றுமேலேகாட்டி, “யானார்” என்று குறையச்சொல்லிக் காட்டேவர். [எம்மாபாவியர்க்கும் இத்யாதி] - எல்லாவழியாலும் மஹா பாபத்தைப்பண்ணினவர்கள் பக்கலிலும் பகவத்க்ருபை பெருகப்புக்கால் தடையில்கிழுகோள். பகவத்க்ருபை பெருகப்புக்கால் “கரையிலேநின்றோம்” என்றாத் தப்பவிரகில்லை. நீர் கிட்டினபடி யென்? என்னில், - [கைம்மா இத்யாதி] - ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களொன்று மின்றிக்கே யிருக்கிற ஆனையானது பூர்வஜந்மவாஸநையாலே, முட்பாய்ந்தவாறே “அம்மே” என்பாரைப்போலே, நோவு பட்டவாறே திருவடிகளை ஸ்மரிக்க, ஸர்வாதிகளுன தன்மேன்மைபாராதே மவேன்கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து ரகஷித்த நீர்மையை அநுஸந்தித்து, “இதோரு உபகாரமிருக்கும் படியே!” என்று அந்த உபகாரஸம்ருதியாலே ஸ்நேஹிகள் சொல்லும் பாசரத்தை பாவபந்தமில் லாத நான் சொன்னேன். [கைதலைபூசலிட்டே] - தலையிலே கையைவைத்து, வாயாலேகூப்பிட்டு டென்னுதல்; மாறாதே அஞ்சலிபண்ணி என்னுதல். தலையிலேவைத்த கை மாறாதே யென்று மாம். ஆனைக்கு உதவினது தங்களுக்கு உதவிற்றேற்றிருக்கும் பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநர், அந்த

ஏழாம்பாட்டு. அம்மான் இத்யாதி. க்ருபையாலே யென்றது - “விதிவாய்க்கின்று” என்றத்தைப் பற்ற. தாம்பெற்றபேற்றை யென்றது - “என்மேலானே” என்றத்தைப்பற்ற. கண்டு விஸ்மிதராய் என்றது - அர்த்தவித்தம். “எம்மாபாவியர்க்கும்” இத்யாதியைப்பற்ற - பகவத்க்ருபை இத்யாதி.

கையுந்திருவாழியுமான அழகென்றது - “ஆழி” என்றதுக்கு லக்ஷயார்த்தம். “ஆழிப்பிரான்” என்றவிடத்தில், ஸூரிகளெவ்வயதவம் சொன்ன இது - “அவன் எவ்விடத்தான்” என்றத்தைப்பற்ற. ஸூரிகளாக ஸப்தம் இங்கிலையேயாகிலும், “எவ்விடத்தான்” என்று - பரமபதஞ் சொல்லுகையாலே, ஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்து என்னக் குறையில்கை. “பிரான்” என்றத்தால் சொல்லுகிற உபகாரம்—காட்சி இத்யாதி. “எவ் விடத்தான்” என்றதுக்கு - லக்ஷணயா, ஸூரிகளுக்காராத்யனென்று அர்த்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச் செய்கிறார் - எவ்வளவில் இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ஸ்வாதம்-பிள்ளையமுதனார் இத்யாதி. வாய்க்கின்று - வாய்க்கப்படுக்கால். பகவத்க்ருபை பள்ளமடையான அபாபிகளிடத்திலேயென்றே பாவஹிக்கிறது, மேட்டுமடையான ஸதோஷராயிருக்கிற நம்மளவும் வருமோ? என்ன—பகவத்க்ருபை இத்யாதி. கர்மமாகிற கரையிலே நின்றால் தப்பவிரகில்லை யென்றபடி. நீர்கிட்டினபடியென் என்றது - பகவத்க்ருபை எங்கும் பெருகுகிற படியை யறிந்தபடியென்? என்னிலென்றபடி. திரியக்கானவன் திருவடிகளை ஸ்மரிக்கக்கூடுமோ? வென்ன பூர்வஜந்ம இத்யாதி. “அவனெவ்விடத்தான்” என்றத்தைப்பற்ற-ஸர்வாதிகளுன இத்யாதி. “சுதகுதித” இத்யாதியைப்பற்ற—அரைகுலைய இத்யாதி. ஸ்நேஹிகள் - அநுஸந்தித்து - சொல்லும் என்று அந்வயம் “துன்பொழித்தாய்” இத்யாதியைப்பற்ற—இதோரு உபகாரம் இத்யாதி. “கைதலைபூசலிட்டே” என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம். முந்தின அர்த்தத்துக்கு, பூசலிடுகையாவது - கூப்பிடுகை; தவிதீயார்த்தத்துக்கு—பூசலிடுகை. கூட்டுகையாய், தலையிலே கையுக்கையுக்கூட்டி அஞ்சலிபண்ணி யென்றபடி; த்ருதீயார்த்தத்துக்கு—“இட்டே” என்கிற அவதாரணத்துக்கு—மாறாதே யென்று அர்த்தமாய், பூசலிடுகையாவது—கூட்டுகையாய், தீநதைதோன்றக் கையைத் தலையிலே கூட்டிவைத்தென்றபடி. இப்படி த்ரிவிதமாக அருளிச்செய்தது - முதல்கூப்பீடாய், பின்பு அதுவும் மாட்டாதே அஞ்சலியாய், அதுவும் மாட்டாதே தலையிலே கையைவைக்கையாகிற அர்த்தக்ரமத்தைப்பற்ற- இரண்டாமர்த்தத்துக்கும், மாறாதேயென்றது - எவகாரார்த்தம். “கைம்மாதுன்பொழித்தாய்” இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து, “மெய்ம்மால்” என்றதுக்கு பாவம் - ஆனைக்கு இத்யாதி. பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநர் - நித்ய

உபகாரத்துக்குத்தோற்று உபகாரஸ்மருதியாலே அஞ்சலிபண்ணிச் சொல்லும்பாசுரத்தை, அஹ்ருதயமாகச் சொல்லி அது நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்து போய்ம்மால்போய் மெய்ம்மாலாய்விழுந்தது: அவள் உம்மளவில் செய்ததென் ? என்ன, —[எம்பிரானுமென்மேலானே] - (நான் மெய்சொன்னவன்றோடு போய்சொன்னவன்றோடு வாசியற) என்றுமொக்க மெய்ம்மாலாய்ப் போருகிறவன் விடுமோ. எனக்கு உபகாரகனாவனும், கலியர் சோறுகண்டாற்போலே என்பக்கலிலேவந்து மேல்விழுந்தான். இது இருந்தபடியால் - [எம்மாபாவியர்ச்சும் விதிவாய்க்கின்ற வாய்க்குங்கண்டர்] - எவ்வளவு மஹா பாபத்தைப்பண்ணினார்க்கும், பகவத்க்ருபை பெருகாரின்னுள்ள விடத்தில் தப்பவிரகில்லேகிடர். பூசலிகை - ப்ரஸித்தமாகக் கூப்பிடுகைக்கும், ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்திக்கிறதுக்கும் பேர். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

மேலாத்தேவர்களும் நிலத்தேவரும் எவித்தோழும்
மாலார்வந்தினநாள் அடியேன்மனத்தேமன்னினார்
சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்சேல்வமும்நன்மக்களும்
மேலாத்தாய்தந்தையும் அவரேயினியாவாரே.

ஆ.— (மேலாத்தேவர்களும்) நித்ய ஸித்த புருஷர்களாலும், கர்மபூமியிலே வாழ்க்கை மாராய் ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்க்ருஷ்டராயிருந்துவைத்து ஸ்வாதுபவைகபோகரான திவ்யபுருஷர்களாலும் அபிவந்தயமாநனை எம்பெருமான் இனநாள் அடியேன்மனத்தே மன்னினான். இனி ஸர்வகாலமும் எனக்கு, சேலேய்கண்ணியரும் பெரும் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய் தந்தையும் மற்றுமெல்லாம் ஆவான் அவன் என்கிறார்.

ஒ.— எட்டாம்பாட்டில், தனக்கு விலக்ஷணபோக்தாக்க ஞண்டாயிருக்கச் செய்தே, என்னுள்ளே இப்போது புகுந்தான், எனக்கினி ஸர்வவிதபோகமும் எம்பெருமானே யென்கிறார். [மேலாத்தேவரென்று தொடங்கி] அயர்வறும் அமரர்களும் பூமியிலே வைக்ஷணவர்களும் அநந்ய ப்ரயோஜநராய்த் தொழும்படியான பெருமையுடையவர் இப்போது என்னையல்ல தறியாதே, என்மநஸ்ஸிலேவந்து செறிந்தார். [சேலேயென்று தொடங்கி] இனி ஹொமெனோ களான ஸ்திரீகளும் அதுக்குறுப்பான அபரிமிதஸம்பத்தும் குணவான்களான புத்ராதிகளுடய பரிவுடைய தாயும் தந்தையும் மற்றுமெல்லாமாவார் அவரே.

ப.— அநந்தரம், உபயவிபூகிநாதனை மேன்மையையுடையவன் என்நெஞ்சில் வந்து புகுந்து தன் ஸர்வவிதபந்துத்வத்தையும் அதுபவிப்பியாரின்றான் என்கிறார்.

மேலாம் - ஸர்வப்ரகாரோத்க்ருஷ்டரான, தேவர்களும் - ஸூரிகளும், நிலம் - இவ்விபூதியில், தேவரும் - பகவத்க்ருபைபேசுமாதிகளாலே உஜ்ஜ்வலஸ்வபாவரான பாகவதரும், மேவி - அநந்யப்ரயோஜநத்வாதிகளாலே ஒருநீராகப் பொருந்தி, தொழும் - அதுபவிக்கும்படி

ஸூரிகள். அஹ்ருதயமாக என்றது - முதற்பாட்டைக் கடக்கித்தது. மால் - ஸ்நேஹம். மேலுக்கு அவதாரிகை - அவன் இத்தாதி. “எம்பிரானுமென்மேலானே” என்றதுக்கு பாவம் - என்றுமொக்க இத்தாதி. ஸப் தார்த்தம் - எனக்கீது இத்தாதி. “என்மேலான்” என்றத்தை - ஹேதுவாகக்கொண்டு, “எம்மாபாவியர்ச்சும்” இத்தாதியை உபஸம்ஹரிக்கிறார்-இதுஇருந்தபடியால் இத்தாதி. இது என்பக்கல் ப்ராவண்யம். அம்மான் இத்தாரப்ய, யானார், கைம்மாதுன்பொழித்தாய் இத்தாரப்ய, என்மேலானே, ஆகையாலே - எம்மாபாவியர்ச்சும் இத்தாரப்ய அங்வயதி.

யான, மாலார் - ஸர்வாதிகரானவர், (தம்முடைய மேன்மை நிற்கச்செய்தே), இனிதான் - இப்போது, வந்து - என்பக்கலிலே அபிமுகராய்வந்து, அடியேன் - ஸர்வகாலமும் தமக்கு ஸேஷ பூதனான என்னுடைய ஸம்பந்தமே பற்றாசாக, மனத்தே - நெஞ்சுக்குள்ளே, மன்னினார் - ப்ரதிஷ்டிதரானார்; இனி-இனிமேற்பட்டு, (ஓளபாதிகபந்துக்கள்போலன்றியே), சேலேய்கண்ணியரும் - விலக்ஷணத்ருஷ்டிகளான ஸ்த்ரீகளும், பெரும் - அதிசயிதமான, செல்வமும் - ஐய்வர்யமும், நல் - குணதிகரான, மக்களும்-புத்ரர்களும், மேலாய்-ப்ரியஹிதங்ஸால் மேற்பட்ட, தாய்தந்தையும்-மாதாபிதாக்களும், அவரே - அவரே, ஆவார் - ஆகிநிற்பர். இவ்வொவ்வியஸித்தி:ளாற்பிறக்கும் ப்ரீதி, தம்மை அதுபவித்துப் பிறக்கும்படி யாகாநின்றாரென்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், உபயவிபூதி யுத்தனானவன் விபூதியைவிட்டு என்னுள்ளே ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாய் நின்றான். நானும் என் விபூதியெல்லாம் அவனையாகப் பற்றினேனென்கிறார்.

[மேலாம்இத்யாதி]-நித்யஸூரிகளும் பூமியிலுண்டான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் ஒரு நீராகச் சேர்ந்து அடிமைசெய்யும் ஸர்வாதிகனானவன் வந்து. காட்டில் திரய்க்குக்களோடு இனையபெருமானோடு வாசியுற அடிமைகொண்டாற்போலே, விலக்கடியுண்டான ஸம்ஸாரத்திலிருக்கிறவர்களோடு நிலவரான நித்யஸூரிகளோடு வாசியுற அடிமைகொள்ளும் ஏற்றத்தை யுடையவனென்கை. [இனநான்] - இப்போது. பூர்வக்ஷணத்தில் அறியாதேயிருக்க, இங்ஙனே பவித்துக்கொடு நிற்கக்கண்டேன். [அடியேன்மனத்தே மன்னினார்]-ஸம்பந்தமடியாக மநஸ்ஸிலே செறிந்தார். இனி நீர் செய்யப்பார்த்த தென்? என்ன, -[சேலேய்கண்ணியரும்] - போக்யைகளான ஸ்த்ரீகளும் அதுக்குறுப்பான நிரவதிகஸம்பத்தும், குணவான்களான, புத்ரர்களும், பரிவுடையதாயும் தந்தையும் அவராவரே. க்லேசுகரமான அவ்வொபந்துக்களாலே க்லேஸப்பட்டேவெண்டா. “ஓதாவிதாஸூதா”, “ஐஹந்தாவஸ”.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. உபயவிபூதிநாதனானவன் என்பக்கலிலே மேல்விழுந்து என்னை விடாதே ஹ்ருதயத்திலே புருந்திருந்தான்; நானும் இனி நித்யஸூரிகளைப்போலே நித்யஸம்ஸாரத்தை விட்டு, அவனையே எல்லாவற்றவமுறையுமாகப் பற்றப் பார்த்தே நென்கிறார்.

[மேலாத்தேவர்களும்] - நித்யஸூரிகளும். [நிலத்தேவரும்] - பூஸூரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும். [மேவித்தோழம்மாலார்] - இனையபெருமானும், இடக்கைவலக்கையறியாத குரங்குகளும் ஒக்க அடிமைசெய்தாற்போலே. இரண்வேிபூதியிலுள்ளாரும் ஒரு மிடருகச் சேர்ந்து அடிமை செய்யும் ஸர்வாதிகனானவன். [வந்து] - தானிருந்தவிடத்தே நான் செல்ல ப்ராப்தமாயிருக்க, நானிருந்தவிடத்திலே தானேவந்து. [இனநான்] - இப்போது. பூர்வக்ஷணத்தில் அறியாதிருக்க, இங்ஙனே விடிந்துகொண்டு நிற்கக் கண்டேன். இப்படி வருகைக்கு அடியேன்? என்னில், - [அடி

எட்டாம்பாட்டு - மேலாத்தேவர்களும் இத்யாதி. உபயவிபூதிநாதன் என்றது - “மேலாத்தேவர்கள்” இத்யாதியைப்பற்ற. என்பக்கலிலே-புருந்திருந்தான் என்றது - “அடியேன் மனத்தே மன்னினார்” என்றத்தைப்பற்ற. நானும்இனி நித்யஸூரிகளைப்போலே நித்யஸம்ஸாரத்தை விட்டென்றது - அர்த்தவரித்தம். “சேலேய்கண்ணியரும்” இத்யாதியைப்பற்ற - அவனையேஎல்லாவற்றவு இத்யாதி. உறவுமுறை - ப்ராப்தஸம்பந்தம்.

மேலாத்தேவர்களும் - மேலானதேவர்களும். மேவி - அந்யோந்யம் ஸஹ்ருதயராய். மால் - பெருமை. நித்யஸூரிகளோடொக்க ஸம்ஸாரிகளும் தொழுதமைக்கு த்ருஷ்டபாந்தம் - இனையபெருமானும் இத்யாதி. கீழ் இரண்டுபத்தையுட்கட்டி ஸப்தார்த்தம் - இரண்டுவிபூதி இத்யாதி. “இனநான்” என்றத்தை - க்ஷணபரமாக்கி, இப்போது என்கிறார். இதுக்குபாவம்-பூர்வக்ஷணத்தில்இத்யாதி(மனத்துள்ளான்)இத்யாதிக்கு

யேன்] - விடவொண்ணாத ப்ராப்தியை யிட்டு வந்தான். வந்துசெய்ததேன்? என்னில்,—[மனத்தே மன்னினார்] - “மனத்துள்ளான் மாகடல்நீருள்ளான் மலரார் தனத்துள்ளான்” என்கிறபடியே - பரமயோகிகள் நெஞ்சிலும் திருப்பாற்கடலிலும் பேரியபிராட்டியார் திருமுலைத்தடத்திலுமிருக்கக் கடவ அவன், நீத்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த என்னெஞ்சிலே ஸ்த்தாவரபரிஷ்ட்டையாயிருந்தான். இனி நீர்செய்யப்பார்த்த தேன்? என்ன,—இனி எனக்கு ஒரு செயலுண்டோ? இவனை யொழிய வென்கிறார், [சேலேய் இத்யாதி]-தங்கள் நோக்காலே துவக்கவல்ல ஸ்த்ரீகளும், நிரவதிக ஸம்பத் தும், குணதிகரான புத்ரர்களும், தந்தாமையழிய மாறியாகிலும் ப்ரஜையை நோக்கும் மாதாபிதாக்களுமெல்லாம் இனி அவரே எனக்காகப் பற்றப்பார்த்தே என்கிறார். [அவரேயினியாவாரே] - க்லேஸகரமான அவ்வோ ஸம்பந்தங்களாலே க்லேஸப்படவேண்டா. “**ராதாவிதா**” (மாதாபிதா) “**சுஹந்தாவசு**” (அஹந்தாவத்).

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஆவாரார்துணையென்று அலைநீர்க்கடலுளமுந்தும்
நாவாய்போல் பிறவிக்கடலுள் நின்றநான்துளங்கத்
தேவார்கோலத்தோடும் திருச்சக்கரம்சங்கினோடும்
ஆவாவேற்றருள்செய்து அடியேனோடுமானே.

ஆ.--(ஆவாரார்) - ஆவாரார்துணையென்று அலைநீர்க்கடலுளமுந்தும் நாவாய்போல் பிறவிக்கடலுள்ளே அதிதயசீயனும்படி நின்று நான்நிற்க, எம்பெருமான் தன்னுடைய நிரவதிக காருண்யத்தாலே யாவா னென்றுஅருள்செய்து,தன்னுடைய ஸர்வலோகேஸ்வரத்துவ ஸூசகமான நிரவதிக ஸௌந்தர்யத்தோடும் திருவாழி திருச்சங்கு தொடக்கமாகவுள்ள திவ்யாயுதங்களோடுங் கூடவந்து, அவர்களோடு கலந்தருளுமாபோலே அடியேனோடும் கலந்தருளினு னென்கிறார்.

ஒ.--ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்தில் நான் பட்டக்லேசமெல்லாம் நீங்கும்படி தன்னுடைய நிரவதிக க்ருபையாலே அப்ராக்ருதமான வடிவோடேவந்து என்னைோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தா னென்கிறார்.

ப்ர:—(சேலேய்கண்ணியரும் இத்யாதி)—ஸுவாஸொவநிஷ்டி || சு || “**ராதாவிதா ஸாதா**” உத்யாதி. சுயொய்யாகாணெ||ரு|| ராஜிநமஸ்ய வுநராமதெந ஸுரெண ஸாரயம் ப்ரக்யுக்ஷம் உக்ஷணவவநம் “**சுஹநாவநுஹாராஜே**” உத்யாதி||௩௧||

அர்த்தம் - பரமயோகிகள் இத்யாதி. “மனத்தேமன்னினார்” என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தம் நீத்யஸம்ஸாரிஇத்யாதி “மனத்துள்ளான்” இத்யாதி பாசரம், மூன்றாந்திருவந்தாதி மூன்றும்பாட்டு. “சேலேய்கண்ணியரும்” இத்யாதி விசேஷணத்துக்குபாவம் - த்யாகத்தினுடைய தெள்கடயம் சொல்லுகை. சேல் - மத்ஸ்யம். ஏய்கை - ஒப்பு துவக்கவல்ல - ஈடுபடுத்தவல்ல. புத்ராதிகளை அழியமாறி ஜீவிக்கும் மாதாபிதாக்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. மேலாத்தாய்தந்தை யென்று. ஆவார் - ஆகிறவர்கள்; இதுக்குப்பாவம் எல்லாம் என்றது. பலிதம் - எனக்காக இத்யாதி. “அவரே” என்கிற அவதாரணார்த்தம் - க்லேஸகரமான இத்யாதி. அவனுடைய ஸர்வவிதபத்து, த்வத்திலே ப்ரமாணம் - மாதாபிதா இத்யாதி. “**ராதாவிதா ஸாதாநிவாஸுரணஸுஹசு**” இத்யாதி ஸுபாலோபநிஷ்டி. இப்படியிருந்த பேருண்டோ என்ன, சுஹந்தாவது இத்யாதி., சுஹந்தாவநுஹாராஜேவித்யுக்ஷம்நொவகூஷ்யெ | ஸாதாஹத்யாவவாஸுர விதாஹஜிராவவஃ” அடிதொடங்கி, தந்தையும் - ஆவார் - இனி - அவரே இத்யவ்யஃ தந்தையும் - இனி, (அவரே - ஆவாரோ அவரோயாகாநிற்பொன்று உரையில் அர்த்தம்.

(அ)

[ஆவாரென்று தொடங்கி]-க்ஷுபிதமான கடலின் நடுவே அழுந்துகிற நாவாய் போலே ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்தின் நடுவே அகப்பட்டு நின்று சக்ஷகராவார். ஆரென்று நான் நடுங்க. [தேவாரென்று தொடங்கி] - அறவிலக்ஷணமான ஒப்பீனையோடும் திவ்யாயுதங்களோடும் கூடவந்து தன்னுடைய நிரவதிகக்ருபையை என்பக்கவிலே பண்ணி என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தான்.

ப.—அந்தரம், இப்படி ஸர்வவித பந்துவானவன் தன் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடேகூட என்னோடே கலந்தா நென்கிறார்.

துணை-துணை, ஆவார் - ஆவார், ஆர்-ஆர், என்று - சொல்லி, அலை-அலைகிற, நீர்-நீரையுடைத்தான், கடலுள் - கடலிலே, அழுந்தும் - அழுந்துகிற, நாவாய்போல்-நாவாய்போலே, பிறவிக்கடலுள் - ஸம்ஸாரஸமுத்ரமத்பத்திலே, நின்று-நின்று, நான் - (கரையேறிக்கொள்ள மாட்டாத) நான், துளங்க-நடுங்க, (அவ்விழுவிலே), தேவு - திவ்ய ஸௌந்தர்யாதிகளால், ஆர்-பூர்ணமான, கோலத்தொடும் - வடிவோடும், திருச்சக்கரம் சங்கிடுமெம் - அவ்வடிவுக்கு ஸோபாவஹமான திவ்யாயுதங்களோடுங்கூட, ஆ-ஆ என்று-ஐயோ ஐயோ என்று, அருள்செய்து - க்ருபைபண்ணி, அடியேனெனும் - தன்னுடைமையான வென்னுடனே, ஆனான்-கூடினான். சீழ், “விதி” என்று சொல்லிப் போந்தத்தை இங்கே “அருள்” என்று வெளியாக்கினாராயிற்று. தேவு - அழகு; திவ்யமாய், அப்ராக்ருதமென்றபடி.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், நான் ஸம்ஸாரத்தில் பட்ட க்லேஸமெல்லார் தீரும்படி தன் க்ருபையாலே அப்ராக்ருதமான வடிவோடேவந்து கலந்தானென்கிறார்.

[ஆவாரார் துணையென்று] - இத்தஸையில் நமக்குத் துணையாவாராரென்று. [அலைநீர்இத்யாதி]-க்ஷுபிதமான கடலுக்குள்ளே யழுந்துகிற நாவாய்போலே ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே நின்று நான்துளங்க. நாவாயென்று- அதில் நிற்கிறவர்களைச் சொல்லுகிறது; ஹோஃ க்ரோஸணி இதிவத். கேவலம் நாவாயைச் சொன்னபோது, கரையிலே நின்றார், “இதுக்குத்துணையாவாரார்” என்கிறார்களாக்கடவது. அப்போது-தனக்கு ஓடுகிற தஸையை யுணரமாட்டாதவளவைச் சொல்லுகிறது. நாவாய் “ஆவாரார் துணை” என்கையாவது - “வ்ருஷிபுக்ஷாஸூராயு:” என்றற்போலே யாக்கடவது; நடுங்குகையாவது-அசைந்துவருகை.இந்நடுக்கத்தில் அவன் செய்ததென்?என்ன—[தேவாரித்யாதி]-அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்த்தாந்தோடும், அவ்வடிவுக்குச்சேர்ந்த திவ்யாயுதங்களோடும், “ஆழ்வார்களைச்சேர்த்துக்கொண்டாற்போலே என்னையும் சேர்த்துக்கொண்டான்” என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். எம்பெருமானார் “கூராராழிவெண்சங்கேந்தி - வாராய் என்று இவர் உகந்தபடியே வந்தான்” என்றருளிச்செய்வர். அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்த்தாநமே யாகிலும் பூவேளைக்காரரைப்போலே ஆழ்வார்களையொழியக் காணமாட்டார். [ஆவா வென்றருள் செய்து] - ஐயோ! ஐயோ! என்று தன்னுடைய நிரவதிக க்ருபையைப் பண்ணி. *கேசவன்தமர் தொடங்கி, க்ருபையை - விதிஸபத்தாலே சொல்லிப் போந்தவர், இப்பாட்டிலே “அருள்” என்று வெளியிடுகிறார். [அடியேனெடுமானானே]-ஸ்வரூபாநுரூபமாக ஸேஷியாய்வந்து கலந்தான்.

௩௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பலசொல்லியென்? நான் ஸம்ஸாரத்தில் பட்டக் லேஸமெல்லார் தீரும்படி தன்க்ருபையாலே அப்ராக்குதமான வடிவோடேவந்து கலந்தானென்கிறார்.

[ஆவாராந்துணையென்று] - துணையாவாரானென்று. [அலைநீர்த்யாதி] - கூடிபிதமான கடலுக்குள்ளே அழங்குகிற நாவாய்போலே, ஸம்ஸாராரணவத்திலே நின்று நான் நடுங்க. நாவாய்போல் என்கிறவிடத்தில் - நாவாய்மாத்ரத்தை நினைத்தபோது, ஆவாராந்துணையென்றவிடம் - கரையில் நின்றார் வார்த்தையாகக்கடவது. அதுக்குக்கருத்து - நோவுபடாநிக் உணர்த்தியற்றிருந்தபடி. அன்றிக்கே, உணர்ச்சொசுரணி போலே தத்ரஸ்த்தரான புருஷர்களைச் சொல்லிற்றகவுமாம். நடுங்குகையாவது - அசைந்துவருகை. இந்நடுக்கத்தில் அவன் செய்ததென்? என்னில்—[தேவாரித்யாதி] - †(தேவு-அழகு; திவ்யமாய், அப்ராக்குதமென்றபடி.) அப்ராக்குத திவ்ய ஸம்ஸ்த்தாந்ததோடும், அவ்வடிவுக்குச்சேர்ந்த திவ்யாயுதங்களோடுங்கூடவந்து, ஐயோ ஐயோ என்று என்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி, என்னோடேவந்து கலந்தான். ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி — “(திருச்சக்கரம்சங்கினோடும் - அடியேனோடுமானான் என்று) கையில் ஆழ்வார்களோடு பொருந்திற்றபோலே என்னோடேவந்து கலந்தானென்கிறார்” என்று. அதை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “இங்ஙனையாகவெக்கும் - கூரா

ஒன்பதாம்பாட்டு-ஆவாராநீ இத்யாதி. நாலாம்பாட்டும் அஞ்சாம்பாட்டும் தவிரக் கீழ்ப்பாட்டெல்லாம் - தம்மோடேகலந்தமை சொல்லுகையாலே - பலசொல்லி யென் என்றது. “பிறவிக்கடலுள்ளின்று நான்துளங்க” என்றத்தைப்பற்ற-நான் ஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி. தீரும்படி என்றது - அர்த்தவித்தம். தன்க்ருபையாலே யென்றது-“அருள்செய்து” என்றத்தைப்பற்ற, “தேவார்கோலம்” என்றத்தைப்பற்ற - அப்ராக்குத இத்யாதி. கலந்தானென்றது - “அடியேனோடுமானான்” என்றத்தைப்பற்ற.

“அலைநீர்க்கடலுள்” என்றதுக்கு அர்த்தம்-கூடிபிதமான கடலுக்குள்ளே யென்று. அழங்குகிற-அமிழாநிற்கிற. “நாவாய்போல்” என்கிற பதத்துக்கு-நெளமாத்தரமாக வித்தவக்கரித்து, அசேதமான நாவாய்க்கு, “துணையாவாரார்” என்னும் நினைவு கூடுமோவென்னல்-நாவாய்போல் இத்யாதி. நாவாயைத்ருஷ்டாந்தமாக்கினதுக்கு பாவம்-அழகிது இத்யாதி. அதுக்குக்கருத்து என்றது - கரையிலுள்ளார் “இதுக்கு ரக்ஷகரார்” என்று நோவுபடவேண்டும்படி அசேதமான நாவாய்போலென்றதுக்குக்கருத்தென்றபடி. கரையிலே நின்றார் வார்த்தைபாம் பக்ஷத்தில் - தன்னுடைய அவஸ்த்தையைத் தான் சொல்லமாட்டேனென்று கருத்து. நாவாயிலிருக்கிற மறுஷ்யரைச் சொல்லும்போது - தமக்குஜ்ஞானமுண்டாய் “நமக்கு உபாயமாரோ” என்று துக்கப்படுகிறாரென்று கருத்து முந்தினபக்ஷத்தில், அசேதநத்துக்குத் துளக்கமெதென்ன, நடுங்குகை இத்யாதி. மற்றைப்பக்ஷத்தில், மாநஸஸநத்தைச் சொல்லுகிறது. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே கோக்காகவருளிச்செய்கிறார்—அப்ராக்குத இத்யாதி. “தேவு - கோலத்தோடும்-ஆர்-திருச்சக்கரம் சங்கினோடும்வந்து, ஆவாவென்றருள்செய்த அடியேனோடுமானான்” என்று அந்வயித்து, அப்ராக்குத இத்யாதிக்கு ஸப்தார்த்தம் கண்டுகொள்வது. “கோலம்” என்றதுக்கு அர்த்தம்-ஸம்ஸ்த்தாந மென்று. “ஆர்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - சேர்ந்த என்று. வந்து என்றது - அப்யாஹாரஸப்யம். ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தில் ஸப்தநிர்வாஹம் - தேவார்கோலத்தோடும்-அதாவது - அப்ராக்குதமாய் அழகிதான திருமேனியோடே; திருச்சக்கரத்தோடும் சங்கினோடும் அடியேனோடுமானான்—அதாவது - திருவாழியோடும் ஸ்ரீபாஞ்சஜநபத்தோடும் பொருந்திற்றபோலே, அப்ராக்குதவிக்காஹத்தோடே என்னோடேவந்து கலந்தானென்று. “அடியேனோடும்” என்றசஸப்தத்தாலே - கையில் ஆழ்வார்களோடு சேர்ந்தாற்போலே என்னோடேசேர்ந்தானென்றபடி. அந்தை -

† குண்டலிதச்சந்தம் க்வாசித்தம்.

ராழிவேண்சங்கேந்தி-வாராய்' என்றாயிற்று இவர் ஆசைப்பட்டிருப்பது, ஆசைப்பட்டபடியே திவ்யாயுதங்களோடேவந்து கலந்தா னென்கிறார்” என்று அருளிச்செய்தருளும்படி. இவர் தாம் பூவேளைக்காரரைப்போலே, இவைகாணதபோது கைமேலே முடிவாரோருவரிறே. [அருள்செய்து அடியேனோமொனான்] - * கேசவன்தமர்தொடங்கி, லோபத்தாலே, க்ருபையை-விதிஸ்ப்தத்தாலே சொல்லிப்போந்தவர், இப்பாட்டிலே “அருள்” என்று வேளியிடுகிறார். [அடியேனோமொனான்]- ஸ்வரூபாநுபமாக சேஷியாயே வந்துகலந்தான்.

பத்தாம் பாட்டு.

ஆனாளுடையானேன்று அஃதேகோண்டுகந்துவந்து
தானேயின்னருள்செய்து என்னைமுற்றவுந்தானானான்
மீனாயாமையுமாய் நரசிங்கமுமாய்க்குறளாய்க்
காளுரேனமுமாய்க் கற்கியாமின்னங்கார்வண்ணனே.

ஆ.—(ஆனாளுடையானேன்று.) தான் என்னோடேபண்ணின ஸம்ஸ்க்ரேஷத்தை அறுஸந்தித்தவித்தனையுமேகொண்டு உகந்துவந்து தானே இன்னருள்செய்து, இதுக்கு முன்பு என்னோடு ஒன்றும் ஸம்ஸ்க்ரேஷியாதானாய்க்கொண்டு என்னை வேறு படக்காணவொண்ணாதொருபடி ஸம்ஸ்க்ரேஷித்து, இதுக்கு முன்பு தான் பண்ணியருளின ஸர்வதிவ்யாவதாரங்களையும் எனக்கு போக்யமாகக் காட்டியருளினான். ஆதலால், இதற்குமுன்பு தான்பண்ணியருளின இந்தத் திருவவதாரங்களெல்லாம் என்பக்கலுள்ள அபிநிவேஸத்தாலே; வேறுமனக்காகப்பண்ண எண்ணினதுக்கும் முடிவுண்டோலென்கிறார்.

“ திருச்சக்கரம்சங்கிலெடு” என்றத்தை - த்ருஷ்டாந்தமாக யோஜித்த ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தை. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தில், “அடியேனெடு” என்றசுஸப்தத்துக்கு-அதிஹேயான என்னோடு என்றபடி. ஆர் - திருச்சக்கரமென்றது - திருமேனிக்குத் தகுதியான வென்றபடி. ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தில், ஆர்கோலம் - அழகியதிருமேனி; “கோலத்தொடு” என்ற சுஸப்தம் அவ்யயம்; கோலத்தோடேயென்றபடி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே ஹேத்வந்தாம் - இவர்தாம் இத்யாதி. பூவேளைக்காராவது - ராஜாக்களுக்கு தத்தத்தகாலங்களிலே பூவிடாவிடில் குத்திக்கொண்டு முடியுமவர்கள். இவை - கைமேலே - காணுதபோது - முடிவாரோருவரிறே என்று ப்ரக்ருதார்த்தம் கண்டு கொள்வது; கைமேலேமுடிவார்-யுத்தத்திலே முடிவாரென்று சாடுவுக்கு அர்த்தம். “ அருள்செய்து ” என்கிறவிடத்தில் விதிஸ்ப்தமில்லாமற் போவானென்? என்கிற சங்காபரிஹாரார்த்தம் புந்ரபரதீகக்ரஹணம் - அருள்செய்து இத்யாதி. கேசவன்தமர் தொடங்கி என்றது - “ மதுகுதனை ” என்கிற பாட்டுத் தொடங்கி யென்றபடி. தொடங்கியென்றது - “என்றுமொன்று” “கையார்ச்சக்கரம்” “அம்மானாழிப் பிரான்” என்கிற பாட்டுக்களைப்பற்ற. லோபத்தாலே - “க்ருபையைவெளியிடவொண்ணாது” என்கிற லோபத்தாலே. “ அருள்செய்து ” என்கிற ல்யபந்தத்துக்கு - “ அடியேனெடுமொனான் ” என்கிற பத்ததோடு ஏகவாக்யதை தோற்றுகைக்காக, அருள்செய்துஅடியேனெடுமொனான் என்றுகீழே சொல்லிற்று; இப்போது, “அடியேனெடுமொனான்” என்கிறமாத்ரத்துக்கு - “ அடியேன் ” என்கிறதினாலே ப்ரதிகோடித்வேகோபஸ்த்திதமாயிருக்கிற சேஷித்வ விஸிஷ்டனாய்வந்து கலந்தானென்று அர்த்தவிஸேஷம் சொல்லுகைக்காக புந்ரபரதீகக்ரஹணம்-அடியேனெடுமொனான் என்று. உரையவ்யம் க்ரமத்திலே.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், எம்பெருமான் என்பக்கல்பண்ணின மஹோபகாரத்தை நான் சிறிது அநுஸந்திக்க, இந்த க்ருதஜ்ஞாதையே பற்றுசாக வந்து என்னோடே நிரவதிக ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணி யருளினுன் என்கிறார்.

[தானே இன்னருள் என்று தொடங்கி] - நான் அபேக்ஷியாதிருக்கத் தன் பேறுகக்கொண்டு என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து எனக்கு எல்லா போகமுமானான். என்னை முற்றவும்தானானான் என்கிறது - என்னை உள்ளும் புறம்பும் ஓரிடமொழியாமே வ்யாபித்தான் என்றுமாம். [மீனாய்என்று மேலுக்கு] - என்னை விஷயிகரிக்கைக்காக மத்யகூர்மாத்ரி அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணிப் பின்னையும் என்பக்கலுள்ள அபிசி வேஸாதிரியத்தாலே கற்கியாகக்கடவ பரமோதாரன்.

ப.—அநந்தரம், இப்படி அஸாதாரணவிக்ரஹ விஸரிஷ்டனானவன் தன்னுடைய ஸர்வாவதாரங்களையும் அநுபவிப்பித்துக்கொண்டு என்பக்கலிலே கலந்தானென்கிறார்.

(ஜகத்ரக்ஷணர்த்தமாக), மீன்-மத்யமும், ஆய், ஆமையும் - கூர்மமும், ஆய், நரசிங்கமும் - நரசிம்ஹமும், ஆய், குறள் - வாமநனும், ஆய், கானுரோனமும்-வநவராஹமும், ஆய்-ஆய், இன்னம்-இன்னமும், கற்கி-கல்கியும், ஆம்-ஆவதான், கார்-காளமேகம் போலேஸ்யாமன்மான, வண்ணன் - அஸாதாரணவிக்ரஹத்தை யுடையவன், (என்னை), ஆள்-அடிமையாக, உடையான் - உடையன், ஆனான்-ஆனான், என்று-என்கிற, அஃதே-அந்த உக்திமாத்ரமே, கொண்டு - பற்றுசாகக்கொண்டு, உகந்து - அதிப்ரீதனாய், வந்து-வந்து, தானே-அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகத்தானே, இன்-நிரதிஸ்யபோக்யயான, அருள்-க்ருபையை, செய்து-பண்ணி, என்னை-என்னைப்பற்ற, தான்-தான், முற்றவும் - ஸகலாவதார விஸரிஷ்டனாய்க்கொண்டு, ஆனான்-ஸம்ஸ்லேஷித்தான். அவ்வவதாரவைலக்ஷணங் களை யநுபவிப்பித்தானென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவன் தன் க்ருபையாலே ஸப்தாதிவிஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்துத் தன் பக்கலிலே ருசியைப்பிறப்பித்த மஹோபகாரத்தை அநுஸந்தித்த க்ருதஜ்ஞாதையே பற்றுசாக வந்து என்னோடே நிரவதிக ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணினான் என்கிறார்.

[ஆனானுடையான்] - என்னை அடிமை கொள்வானானான் என்கிற இந்த உக்தியையே குவாலாகக் கொண்டு. இப்படி சொல்லுகைக்குத் தான்பண்ணின க்ருஷியை மறந்தான். என்னுடைய உக்திமாத்ரத்தையே குவாலாக நினைத்தான். பலம் புழிக்கிற நானன்றிக்கே, உகப்பும் தன்னதேயாயிற்று. [வந்து] - தான் இருந்தவிடத்தே நான் செல்லுகையன்றிக்கே, நான் இருந்தவிடத்தே தான் வந்து. அர்த்தியாதிருக்கத் தானே தன்பேறுக க்ருபைபண்ணி. [என்னை முற்றவும்தானானான்] - உள்ளோடு புறம்போடு வாசியறக்கலந்தான் என்னுதல், “சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும்” என்கிற படியே ஸர்வவித பந்துவுமானு நென்னுதல். [மீனாய்] - ஜ்ஞாநப்ரதாநார்த்தமாக ஜலசரஸஜாதியானான். [ஆமையுமாய்] - பாரணர்த்தமாகக் கூர்மரூபியானான். [நரசிங்கமுமாய்] - சடக்கென விரோதியைப் போக்குகைக்கு இரண்டு வடிவைச் சேர்த்துக்கொண்டு வந்து பிறந்தான். [குறளாய்] - கொடுத்து வளர்த்தகையைக்கொண்டு அர்த்தியானான். [கானுரோனமுமாய்] - ஸம்ஸாராரணவத்தினின்றும் எடுக்கைக்கு வராஹரூபத்தைக்

கொண்டான். [காளுரேனம்] - மதுஷ்யர் நடையாடாத காட்டிலே மிகவும் வர்த்திக்கும் வராஹம். என் கார்யம் சமைந்தபின்பும், 'ஸம்ஸாரத்தினின்றும் கால்வாங்குந்தனையும் இவர்க்கு. என் வருகிறதோ' என்று கொண்டு அஃதை மீண்டிலன். மேல்வரும் விரோ தத்தைப் போக்குகைக்கு இன்னமும் கற்கியாக விருந்தான். நான் தன்னைத் தப்பு கைக்காக பிறந்தவளவும் போடும் அவன் ரக்ஷிக்கைக்காகப் பிறந்தபிறவி. நான் கர்மத் தாலே பிறந்தவையடங்க அதுகரஹத்தாலே பிறந்தான். [கார்வண்ணனே] - வார் ஷுக வலாஹகம்போலே இருக்கிறுனித்தனை, வர்ஷித்தானாயிருக்கிறிலன்.

௭௫.—பத்தாம்பாட்டு. அவன் தன் க்ருபையாலே ஸப்தாதிவிஷய ப்ராவண் யத்தை யறுத்துத் தன்பக்கலிலே ருசியைப்பிறப்பித்த மஹோபகாரத்தையங்ஸந்தித்த க்ருதஜ்ஞ தையேபற்றுகாக வந்து, என்னோடே நிரவதிகலம்ஸலேஷ்த்தைப்பண்ணினுனென்கிறார்.

[ஆளுளுடையான்] - என்னை அடிமைகொள்வானுனென்று, அறியாதே இங்ஙனே ஒருவார்த்தை சொன்னேன்; இந்த உக்திமாத்ரத்தையேகொண்டு. இப்படி சொல்லுகைக்குத் தான் பண்ணின க்ருஷியையடைய மறந்தான், இந்தவுக்தியையே துவா லாகநினைத்தான். [உகந்து]-பலபோக்தாவான நானன்றிக்கே, உகப்பும் தன்னதேயாயிற்று. [வந்து] - அதுவும் மாறுபட்டது. [தானேஇன்னருள்செய்து]-நான் அர்த்தியாதிருக்கத்தானே தன்பேறாக க்ருபையைப்பண்ணி. [என்னைமுற்றவும்தானானே] - உள்ளோடுபுறம்போடு வாசியறத் கலந்தானென்னுதல், எனக்கு ஸர்வவிதபோக்யமாளுனென்னுதல். * ஆகமுற்று

பர்:—(ஆளுளுடையான்இத்யாதி)—(காளுரேனம்) — சூரணுகாணெ ழஷ்டி ஓஸ ராவணஓஷி ராஸீஷ்ட, “ஊகவஸ்யபரோயவீ” ஐத்யாதி || கச || “ஊஷஸ்யததகொராராவோவாஷ்ட, ஐவொஷிதஃ||கரு||”

பத்தாம்பாட்டு-ஆளுன் இத்யாதி. அவன் தன்க்ருபையாலே ஸப்தாதிவிஷய ப்ராவண்யத்தை யறுத்தென்றது - கீழிற்பாட்டைக் கடாக்ஷித்து. “ஆளுடையான் - ஆளுன்” என்றத்தைப்பற்ற- தன்பக்கலிலே யித்யாதி, க்ருதஜ்ஞதையென்னுமளவும், பற்றுகாக - ஹேதுவாக. “என்னைமுற்றவுந் தானானே” என்றத்தைப்பற்ற-என்னோடே இத்யாதி.

என்னையென்றது - அர்த்தவித்தம். “ஆளுடையான் - ஆளுன்-என்று” என்று அங்வயித்து அர்த்தம் - அடிமைகொள்வானுனென்று என்று. அறியாதேஇத்யாதி - அர்த்தவித்தம். “அஃதே கொண்டு”என்றத்தைப்பற்ற - இந்தவுக்திமாத்ரத்தையேகொண்டு என்றது. “அஃதே” என்கிறவவ தாரணத்துக்குவாவம் - இப்படி சொல்லுகைக்கு இத்யாதி. க்ருஷியென்றது - “மீனாயாமையாய்” என்கிற அவதாரங்களைப்பற்ற. “கொண்டு” என்றதுக்கு வாவம் - இந்தவுக்தியை இத்யாதி. துவால்- அதிகம். உகப்பும் - என்கிற ஸப்தத்தாலே - க்ருஷியும் தன்னதென்றபடி. அதுவும் மாறுபட்டு- உகப்புமாறாடிஹம்போலே யென்றபடி. “தானே” என்ற அவதாரணர்த்தம் - நான்அர்த்தியாதிருக்க இத்யாதி. “இன்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - தன்பேறாக வென்றது. “என்னைமுற்றவும்தானானே” என்றதுக்கு அர்த்ததரயம்.—முந்கின அர்த்தத்திலே, என்னையென்றது - என்னோடேயென்றபடியாய், முற்றவுமென்றது - எல்லாவிடத்திலுமென்றாய், உள்ளோடு புறம்போடு வாசியறத் தான் என்னோடு கலந்தானென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்தில், என்னையென்றது-எனக்கென்றபடியாய், முற்றவுமென்று-ஸர்வ விதபோக்யமுமென்றாய், தான் எனக்கு ஸர்வவிதபோக்யமுமாளுனென்றபடி. த்ருதீயார்த்தம்-என்னைத் தனக்கு ஸர்வவிதபோக்யமுமாக்கொண்டானென்று. அதுக்கு ப்ரமாணம்-ஆகமுற்றும் இத்யாதி. இந்த ப்ரமாணமே-மூன்றாமர்த்தஸூசகம். இந்தவுக்திமாத்ரத்தையே கொண்டு தன்பேறாக விரும்பக்கூடுயோ

மகத்தடக்கினான். [மீனாயித்யாதி]-ஸர்வவிஸஜாதீயனானதான் ஜ்ஞாநப்ரதாநார்த்தமாக ஜல சரஸஜாதீயனான, தாரணார்த்தமாகக் கூடர்மரூபியான, சடக்கேன விரோதியைப்போகக் குகைக்காக இரண்வேடிவைச் சேர்த்துக்கொண்டு வந்துபிறந்தான், கொடுத்து வளர்ந்தசையைக்கொண்டு அர்த்தியானான், ஸம்ஸாராரணவத்தில்கின்றும் என்னையெடுக்கைக்கு வராஹ ரூபத்தைக்கொண்டான். [காளுரேனம்]-காட்டங்கக்கோலஞ்செய்தான். “**ஸோலயநு ஷணா காரணாடி**” (ஸோபயந்தண்டகாரண்யம்) என்கிறபடியே - காட்டங்க மயிற்கழுத்துச் சாயலாக்கும்படியான வடிவையுடையவனென்னுதல், மநுஷ்யஸஞ்சாரமில்லாத காட்டிலேவர்த்திக்குமென்னுதல். [கற்கியாமின்னம்]-என்காரியம் சமைந்தபின்பும், “ஸம்ஸாரத்தில்கின்றும் கால்வாங்குந்தனையும் இவர்க்குஎனவருகிறதோ” என்று கொண்டகுதைமாறுகிறிலன். மேல்வரும் விரோதத்தைப் போக்குகைக்கும் இன்னம் கற்கியாகவிருந்தான். நான் தப்புகைக்குப் பிறந்தபிறவிகளோபாதிபோரும் அவன் என்னை ரக்ஷிக்கைக்காகப் பிறந்த பிறவி. நான் கர்மத்தாலே பிறந்த பிறவியடையத் தானும் அங்கரஹத்தாலே பிறந்தான். [கார்வண்ணனே] - வர்ஷுகவலாஹகம்போலே யிருக்கிறுனத்தனை. வர்ஷித்தானாயிருக்கிறிலன். வண்ணம் - ஸ்வபாவம். மீனாயென்று தோடங்கி, என்னைமுற்றவும் தானாலானென்று அந்வயம்.

(௧௦)

பதினொராம் பாட்டு.

கார்வண்ணன்கண்ணபிரான் கமலத்தடங்கண்ணன் தன்னை
ஏர்வளவோண்கழனிக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
சீர்வண்ணவோண்தமிழ்கள் இவையாயிரத்துளிப்பத்தும்
ஆர்வண்ணத்தாலுரைப்பார் அடிக்கீழ்ப்புகுவார்போலிந்தே.

ஆ.—(கார்வண்ணன்.)***நீலமேகநிபனாய் புண்டரீகதளாமலாயதேகக்ஷணனாய்**
ஆஸ்ரிதஸுலபனான எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை ஆர்வணன்

வென்ன, என்னைப்பெறுகைக்கு அநாதிகாலம் எதிர்குழல்புக்குத் திரிந்தபின்பு கிமுதவென்கிறார்-மீனாய் இத்தியாதி. “**ஜநகரிபுஷ்பெஜிஷு**” இத்தியாதி ப்ரமாணங்களைப்பற்ற - ஸர்வவிஸஜாதீயனான வென்றது. ஜ்ஞாநப்ரதாநார்த்தமாக - வேதோபதேசமுநே ப்ரஹ்மாவுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதாநார்த்தமாக, “காளுர்” என்றதுக்கு அர்த்தத்தவ்யம்.—முந்தினது - காட்டிலே ஸ்வதேஜஸ்ஸாலே பரந்து வ்யாபித்திருக்கிற ஏனமென்று; இரண்டாவது - காட்டிலே பொருந்தி வர்த்திக்கிற ஏனமென்றபடி. ஆரீதல் - பொருந்துதல். சாட்வர்த்தந்தோன்றுகைக்காக-காட்டங்கக்கோலஞ்செய்தான் என்றது. கோலம் - அழகும், வராஹமும். சாயல் - நிறம். கொண்டருதை-கொண்ட உத்யோகம். ஸப்தார்த்தம் - மேல்வரும் இத்தியாதி. விரோதத்தைப் போக்குகைக்கும்-என்ற சகாரம் - கீழே-விரோதியைப்போக்குகைக்காக என்றத்தோடே ஸமுச்சயம். அநேகாவதார கதரத்துக்கு ஹ்ருதயம் நான் தப்புகைக்கு இத்தியாதி. திருவர் பிறவிக்கும் ஹேதுவேதன்ன- நான்கீமத்தாலே இத்தியாதி. “கார்வண்ணன்” என்கிறவிடத்திலே, வண்ணமென்று - ஸ்வபாவமாதல், நிறமாதல்; இரண்டும் - வர்ஷுகவலாஹகம் என்றத்தைப்பற்ற. கார் - வர்ஷுகவலாஹகம். பலிதம் - வர்ஷித்தானாயிருக்கிறிலன் என்றது. வர்ஷித்த மேகம்போலே யிருக்கிறிலன் இத்தியர்த்தம். மீனாயித்யாரப்ய, கார்வண்ணன் - ஆளுடைடான் - ஆளுன் - என்றலேதே கொண்டித்யாரப்ய, முற்றவுந்தானான இத்தவ்யம்.

(௧௧)

ணத்தாலுரைப்பார் பகவச்சேஷதைதகரதிகளாய்க் கொண்டு அவன் திருவடிகளின்கீழே புகப்பெறுவ ரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும் வல்லார் நிரவதிக வைஷ்ணவஸ்ரீயை யுடைய ராய்க்கொண்டு எம்பெருமான் திருவடிக் கீழே புகுவரென்கிறார்.

[கார்வண்ணனென்று தொடங்கி] - காளமேகம்போலே ஸ்ரமஹரமான திரு நிறத்தையுடையனாய் உத்புல்லபுண்டரீக தடாகம்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையனாகையாலே ஸ்லாக்யமான க்ருஷ்ணனை, ஏர்களின் ஸம்ருத்தியையுடைத்தாய் அழகியதாயிருக்கிற வயலோடுகூடின திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த சீரிதான படியையுடைய ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியை ப்ரீதி பூர்வகமாகச் சொல்லுமவர்கள். கவிகளுக்கு அங்கமான சீரையும் வண்ணத்தையு முடைய ஒள்ளியதமிழ் என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் ஆவிர்ப் பூதஸ்வரூபகுண ஸம்பத்விஸிஷ்டராய்க்கொண்டு க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை ப்ராபிப் பர்கள் னென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்த, பிரான் - மஹோபகாரகனாய், (ஆஸ் ரிதர்க்கு உபகரிக்கும்), கார் - காளமேகம்போலே ஸ்ரமஹரமான, வண்ணன் - வடிவையும், கமலம் - தாமரைபோலே, தடம் - பெருத்த, கண்ணன்தன்னை - கண்களையுமுடையவனை, ஏர்-ஏர்களின், வளம் - மிகுதியையுடைத்தாய், ஒண் - ஸ்லாக்யமான, கழனி - கழனியை யுடைத்தான, குருகர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, சீர்-சீரும், வண்ணம் - சந்தமுமுடைத்தாய், ஒண் - அர்த்தப்ரகாசகமாகையாலே நல்ல, தமிழ்கள் - த்ராமிடரூபமாயிருக்கிற, இவை - இவை, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும், இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், ஆர்வண்ணத்தால் - “கவயொபயணி” என்கிறபடியே) அம்ருதபாநம் பண்ணுவாரைப்போலே, உரைப் பார்-சொல்ல வல்லவர்கள், பொலிந்து - ஆவிர்ப்பூதமான ஸ்வரூபகுணபிவ்ருத்தியை யுடையராய்க்கொண்டு, அடிக்கீழ் - அந்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை, புகுவார் - ப்ராபிப் பர்கள். ஆர்வண்ணத்தா லுரைப்பாரென்று - ஸ்வச்சந்தத்தாலே உரைக்குமவர்களார், அவர்கள் அடிக்கீழ்ப்புகுவார்க னென்றுமாம். இது - கவித்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தை யப்யஸிக்க வல்லார் இங்கே நிரவதிகவைஷ் ணவஸ்ரீயையுடையராய் அவன் திருவடிக் கீழே புகக்கடவரென்கிறார்.

[கார்வண்ணனித்யாதி]-உபகாரஸ்ரீலான க்ருஷ்ணனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. தாழநின்று அவ்வடிவை என்னை அதுபவிப்பித்தவன். [ஏர்வளமித்யாதி]-ஏர்களின் ஸம்ருத் தியை யுடைத்தாய் அழகிதான வயலோடுகூடின திருநகரி. வளமென்று - அழகுக்கும், மிகுதிக்கும் பேர். இங்கு மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. [சீர்வண்ணவொண்தமிழ்கள்]- சீரையுடைத்தான தமிழென்னுதல், கவிகளுக்கு அங்கமான சீரையும் வண்ணத்தையு முடைய அழகிய தமிழென்னுதல். சீராகிறது - பாவிலேகதேசம். வண்ணமாகிறது - தூங்கலோசையென்றும், வண்ணவோசையென்றுஞ் சொல்லக்கடவது. [ஆர்வண்ணத்தா

ஹரைப்பார்] - ஸாதாமாகச் சொல்லுமவர்கள். ஆருதல் - பருகுதல். அம்ருதபாநம் போலே யிருக்கை. “தொண்டர்க்கமுதுண்ண” என்னக்கடவதிநே. [பொலிந்தே - அடிக்கீழ்ப்புகுவார்] - அத்வவஸாயமாத்ரமாய் ருசியின்றிக்கே யிருக்கப் போய்ப்புகுகையன் றிக்கே, இங்கே வைஷ்ணவஸ்ரீயோடே நெடுநாளதுபவித்து, தாய் நிழலிலே யொதுங் கிறாற்போலே போய்அதுபவிக்கப் பெறுவார்கள்.

நாடு.—நிகமத்தில்-இப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்லார், நிரவதிக ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீயையுடையராய் அவன் திருவடிக்கீழே புகப்பெறுவ ரென்கிறார்.

[கார்வண்ணன்] - காளமேகம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். [கண்ணபிரான்] - க்ருஷ்ணராய் வந்தவதரித்து அவ்வடிவை என்னை அறுபலிப்பித்தவன். [கமலத்தடங்கண்ணன்தன்னை] - உத்பல்லபுண்டரீக தடாகம்போலே குளிர்ந்து சேவ் வியை யுடைத்தான திருக்கண்களையுடையவன். வடிவேல்லாம் கண்ணுயிருக்கிறபடி. “நிறமுடைநாற்றடந்தோள்” என்று - கீழே தமக்குக்காட்டி ஸமாதாநம்பண்ணின வடி வைச் சொன்னபடி. இவர் தேஹஸம்பந்தத்தை அறுஸந்தித்து அஞ்சினபோது, ஸ்ரமஹர மான வடிவைக் காட்டித் தன்னை முழுக்கக்கோடுத்துத் திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கி நின்றநிலை. [ஏர்வளவொண்கழனி] - ஏரினுடைய ஸ்மருத்தியையுடைத்தாய் அழகியதான வயலோடேகூடின திருநகரி. வளமென்று - மிகுதிக்கும், அழகுக்கும் பேர். இங்கு மிகுதி யைச் சொல்லுகிறது. [சீர்வண்ணவொண்தமிழ்கள்] - சீரிதான ப்ரகாரத்தையுடைத்தான அழகிய தமிழென்னுதல், கலிக்கு அங்கமான சீரையும் வண்ணத்தையுமுடைய அழகிய தமிழென்னுதல். சீரென்று-பாவிலேகதேசம். வண்ணம் - ஓசை. [ஆர்வண்ணத்தால்]- பூர்ணமாகவென்னுதல். ஆர்தல் - பருகுதலாய், “தொண்டர்க்கமுதுண்ண” என்கிற படியே பருகுவாரைப்போலேயென்னுதல்;அபிநிவிஷ்டராய்உரைப்பாரென்கை. [பொலிந்தே-

நிகமம் - கார்வண்ணன் இதுயாதி. “உரைப்பார்” என்றத்தைப்பற்ற-அப்யஸிக்கவல்லார் என்றது. “பொலிந்து” என்றத்தைப்பற்ற - நிரவதிகஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயையுடையராய் என்றது. “அடிக்கீழ்ப்புகுவார்” என்றத்தைப்பற்ற-அவனிதிருவடிக்கீழே இதுயாதி.

வடிவு என்றது - “கார்வண்ணன்” என்றது - பஹுவரீஹி யாகையாலே. கமலத்தடம் - கமலங்களையுடைத்தான தடாகம். “தடம்” என்றதுக்கு - விஸ்த்ருதமென்றாக்கி, அர்த்தாந்தரம் - வடிவேல்லாம் இதுயாதி. அதாவது - கமலம் போலேயாய்ப் பெருத்த கண்ணையுடையவ னென்றபடி. அத்ர - “கூபயா பாயா காரிஷ்யோணெ ஸகலாஜம் கிலஸவபுதொக்ஷிதெனெ” இதுயாதி ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ ஸ்லோகோதுஸந்தேயம். இப்போது வடிவழகையும் கண்ணழகையும் சொன்னதுக்கு லாவம் - நிறமுடை இதுயாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - இவர் தேஹஸம்பந்தத்தை இத் யாதி. முழுக்கக்கோடுத்து என்றது - “பிரான்” என்றத்தைப் பற்ற. திருநகரி - ஆழ்வார் அருளிச் செய்த வென்று கூட்டிக்கொள்வது சீரிதான ப்ரகாரமென்றது - வக்த்ருப்பபந்த ப்ரதிபாத்ய வைல க்ஷண்யங்களை. இரண்டாமர்த்தத்தில், சீர்களையும் வண்ணத்தையுமுடைய ஒண்தமிழென்கை. பாவி லேகதேசமென்றது - எழுத்து, அசை, சீர், பந்தம், அடி, தொடை, நிரை, இத்தனையுங்கூடினது - ஒருபா; இதில் ஏகதேச மென்றபடி. இவையாயிரத்துளிப்பத்துமென்று கூட்டிக்கொள்வது. ஆர்வண் ணத்தால் - ஆதரபூர்த்தி ப்ரகாரத்தோடே யென்று த்விதீயார்த்தம். தொண்டர்க்கு இதுயாதி- ஆஸ்ரிதர்க்கு அம்ருதபாநம் பண்ணுகைக்கு ஸூக்திமாலைகளைச் சொன்னே னித்யர்த்தம். பருகுவாரைப் போலே உரைக்கையாவதேதென்ன - அபிநிவிஷ்டராய் இதுயாதி. பொலிந்து - இங்கே ஸ்ரீவைஷ்

அடிக்கீழ்ப்புதுவார்] - விஸ்ரம்பமாத்தரமேயாய் ருசியின்றிக்கேயிருக்கப் போய்ப்புதுகையன் றிக்கே, எம்பெருமானாரைப்போலே நூறுண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயோடே யிருந்து, பின்பு தாய்நிழலிலே யொதுங்குவாரைப்போலே அவன் திருவடிகளிலே புகப்பெறுவர். (கக)

ணவஸ்ரீ ஸம்ருத்தராயிருந்து “பொலிந்தே” என்றதுக்கு பாவம் - விஸ்ரம்பம் இத்தாதி. விஸ்ரம்ப மாத்தரமேயாயென்றது - “பேறுதப்பாது” என்று விஸ்வாஸமாத்தரமேயா யென்றபடி. கண்ணபிரான் - கார்வண்ணன் - கமலத்தடம் தொடங்கி, உரைப்பார் - பொலிந்தே - அடிக்கீழ்ப்புதுவார்இத்யந்வயஃ.

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:—சூரேஷ்டிபுநிஸஸதகஸ்ய து வஹிஸ்யு நெய்யு:ஸுக்ஷியஹிதவொயந லீக்ஷாண: | வனதலிரொயிவஹுஃஸ்யு ரீராத்ருஹெது ஸ்ரௌரெ: சுபெவவஹீதி ஸஸம்ஸஹுய: ||

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்தாவலி:—உக்ஸுஸாய தரகாஸு வ ஐநவஸதயா ரகூணொஷுஃஸுஹாவா லுக்ஷா தாத்ஷாநாஷிததநுதயா ஸ்ரீ மஜெஹ்வநாஹுநாநாவஸுக்ஸயொமாஷிவலிஸவிதயாவூஜாரீராத்ருஹிவாஷாத்ரு ருணாயநவ்யதிக்கிஷுஸரிவெதாஸிஸும: சுதாய: ||

திருவாய்மொழி { கையாரும் சக்கரத்தோன் காதலின் றிக்கேயிருக்கப்
நூற்றந்தாதி. { பொய்யாகப்பேசும் புறனுரைக்கு—மெய்யான
பேற்றையுபகரித்த பேரருளின் தன்மைதனைப்
போற்றினனேமாறன்பொலிந்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானாந்திருவடிகளே ஸரணம், சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி—பொலிகபொலிக: ப்ரவேஸம்.

ஆ.—*ஒன்றுந்தேவில்தம்முடைய உபதேசத்தாலே வைஷ்ணவீக்ருதரான ஜநங்களைக் கண்டு நிரதிஸயஹர்ஷயுக்தராய், அந்தஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே அவர்களைத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

ஒ.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், * ஒன்றுந்தேவில் - தாம் பகவத் பரத்வத்தை உபபாதிக்கக்கேட்கையாலே லோகத்தில். சேதநர்க்குப் பிறந்த வைஷ்ணவ ஸ்ரீயைக் கண்டு அவர்களுக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணி, ஸாத்விகராயிருப்பாரெல்லாம் விஸ்த்ருதராயும், ராஜஸராயும் தாமஸராயு முள்ளாரெல்லாம் ஸங்குசிதராயும், உத்தம தர்மங்களெல்லாம் ப்ரவ்ருத்தராயும், இப்படி க்ருதயுக ஸமமாயிற்றென்றும், காலதர்மாதிகாராதிகளுடைய வுத்தமத்வம் பகவதஸ்பர்ஸத்தாலே யென்றும், பகவதஸ்பர்ஸஹீந மாகில் இவையெல்லாம் ஹேயமென்றும் உபபாதித்து; தம் வாயாலே பகவத்பரத்வத் தைக்கேட்டு அதில் துணியமாட்டாதாரைத் துணிவித்து முடிக்கிறார். * “ஒன்றுந்தேவு கேட்டுத் திருநாட்டினின்றும் திருவாய்மொழி யறுபவிக்கவந்த நித்யஸூரிகளைக் கண்டு ஹ்ருஷ்டராய் மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்” என்றுஞ் சொல்லுவார்.

ப.—இரண்டார் திருவாய்மொழியில், கீழே - பகவத்க்ருபாபாரவஸ்யத்தை அதுஸந்தித்து ஸந்துஷ்டரான ஆழ்வாருடைய ப்ரீதியை அதுபவிக்கைக்கு, பகவத்க்ருபுபவவித்தராய் ஸூரிஸமரான பாகவதர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் துரிதமெல்லாம் நீங்கும்படி ப்ரேமபரவஸாராய்த் திரண்டுவந்தபடியைக்கண்டு, “ஈஸ்வரன் இவர்களையிட்டு ஜகத்தைத் திருத்த நினைத்தானாகக்கூடும்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி; அவனுடைய நிரதிஸயமாஹா தம்யத்தையும், மாஹாதம்யப்ரகாஸகமான ஸ்ரியபேதித்வாதி சிஹந்தையும், ஆஸ்ரி தோபகாரகமான விக்ரஹாதியோகத்தையும், உபகாரார்த்தமான ஸமுத்ரஸாயித்வத்தையும், அதுக்குமுடியான ஸ்ரீவைகுண்டவாஸத்தையும், ஆஸ்ரிதாஸ்குணர்த்தமான ஆபுத வத்தையையும், அவதாரதசையிலுண்டான அதிஸாயிதாதிக்யத்தையும், ஆகிக்யலக்ஷணமான ஸ்ரீவத்ஸசிஹந்தையும், ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அப்ராஃபுதஸ்வபாவத்தையும், அதிஸாயிதஸீலவத்தையையு மதுஸந்தித்து, “இவ்வோ ஸ்வபாவங்களில் வித்தரான பாகவதர் இங்கே ஸந்திஹிதராகப்பெறுவதே!” என்று ஹ்ருஷ்டராய் மங்களாஸாஸநம்பண்ணி, இவர்களை யதுவர்த்தித்து ஸுத்தஸ்வபாவராய் இவர்களைரிடாக்க நீங்களுந் பகவத்விஷயத்தை யதுபவிக்கப் பாருங்கோளென்று லௌகிகரைக்குறித்து உபதேஸித்தருளுகிறார்.

இ.—இரண்டார் திருவாய்மொழியில், * “ஒன்றுந்தேவில் பரத்வோப தேஸத்தாலே திருத்தினவர்களுடைய வைஷ்ணவஸ்ரீ, நித்யஸூரிகளும் இங்கேவந்து கண்டு அதுபவிக்கவேண்டும்படி யிருக்கையாலே, “இஸ்ஸமுதாயத்தைக்கண்டு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்” என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வார். “ஆழ்வாருடைய வைஷ்ணவஸ்ரீயை யதுபவிக்கைக்கு நித்யஸூரிகளும் இங்கேவர, அவர்களுக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்” என்று - நித்யஸூரிகள் பக்கவிலே ப்ராதாந்யந்தோற்ற அருளிச்செய்வார் ஆளவந்தார். இவருடைய பரத்வோபதேஸத்தாலே “ஸுதாதுஜ்யாய தெஜோந்ரு” என்று ஸாத்விகர் விஸ்த்ருதராயும், ராஜஸரும் தாமஸரும் அஜ்ஞாநத் தாலும் அநவதாநத்தாலும் ஸங்குசிதராயும், ஸாத்விகபரிக்ரஹத்தாலே வைஷ்ணவதம்ம் அபிவ்ருத்தமாயும், இதராத்மங்கள் அபிபூதமாயும், இப்படி க்ருதயுக ஸமமாயிற்றென்றும்; தேஸகாலதர்மாதிகாரிகள் “ஸுவெபுஷா க்ருபாபேதோரெவெஷுவொவியி” என்கிறபடியே பகவதஸ்ப்ராத்தாலே நன்றாய், அல்லாதபோது ஹீநமென்றும் சொல்லி, தம்முடைய உபதேஸத்தாலே திருத்த யோக்யதையுடையாரைத் திருத்தி, ஒருபடியாலும் திருந்தாதாரை உபேக்ஷித்து முடிக்கிறார். “ஈவா து யிகுஹவாஸநம்” என்னுமளவுகண்டு மீளவேணுமிதே திருந்தாதார்க்கு. * வீற்றிருந்தேமுலகில் - எம்பெருமானுக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணினார்; இதில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்.

ரு.—இத்திருவாய்மொழியை ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாராகத் திருமாவையாண்டான் பணிக்கும்படி—“ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயைக் காண்கைக்காக நித்யஸூரிகள் இங்கேவர, அவர்களைக்கண்டு மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிறார்” என்று. * “நண்ணுதார் முறுவலிப்பவிலே-ஸம்ஸாரிகள் பகேறி க்லேஸத்தை யதுஸந்தித்து, அதுக்குப்

பொலிகபொலிக ப்ரவேஸே. இத்திருவாய்மொழிக்குத் தேவதாஸங்கதி—இத்திருவாய்மொழியை இத்தாயாதியாலும், நண்ணுதார் இத்தாயாதியாலும். ஒன்றுந்தேவுக்கும் இத்திருவாய்மொழிக்கும் கோஸங்கதி; நடுவே கையார்ச்சகம் - ப்ராஸங்கிகம். ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயையென்றது.

பரிஹாரமாக, *ஒன்றுந்தேவிலே - பகவத்பரத்வத்தை உபபாதித்துத் திருத்த, அத்தாலே திருந்தி ஸம்ஸாரபரமபதவிபாகமற்று அங்குள்ளாரும் இங்கே வரலாம்படியிருக்கிற இருப் பைக் கண்டு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்” என்று, இங்குள்ளார் பக்கலிலே ப்ராதாந்யந் தோற்ற எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி. தாம் பகவத்பரத்வத்தை உபபாதிக்க அத் தாலே திருந்தின ஸாத்விகரடைய விஸ்த்ருதராயிருக்கிறபடியையும், ராஜஸராயும் தாமஸராயு முள்ளார் அநவதாநத்தாலும் அஜ்ஞாநத்தாலும் ஸங்குசிதராயிருக்கிறபடியையும், ஸாத்விகர் பரிக்ரஹித்ததாகையாலே உத்தமதர்மமான வைஷ்ணவதர்மமே ப்ரஸித்தமாய்ப் போருகிற படியையும், அதுக்கு விருத்ததர்மங்கள் அபிபூதமாய்ப்போருகிறபடியையும், தேசகாலங்கள் அதிகாரிகளங்கங்கள் என்கிற வற்றுக்குண்டான நன்மைகள், “ஹவெஷாஹ் கிது யஜோணாஹுதஜோவெஷவொவியி” (ஸர்வேஷாம்கிலதர்மானுமுத்தமோவை ஷ்ணவோவிதி) என்கிறபடியே - பகவதஸ்பர்ஸத்தாலேயாயிருக்கிறபடியையும், அது இல் லையாகிஸ் எல்லாநன்மைகளு முண்டானாலும் அவையடையத் தண்ணிதாயிருக்கிறபடியை யும் சொல்லி, தம்மாலே திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவடிகளிலே விழுந்தும், திருந்து

ப்ர:—(பொலிகபொலிக)—ஹவெஸெ, ஜோக்ஷயஜெஷு, ஹவெஷாஹ் கிது யஜோணாஹுதஜோவெஷவொவியி: | ரக்ஷதெ ஹவாநிஷுஹ்ஷாநாத ஸாஸீரவக் ||

ஆழ்வார உபதேசத்தாலே திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ம்ருத்தியை யென்றபடி, நித்யஸூரி கள் இங்கே வரவென்றது - “தேவர்கள்தாமும் புகுந்து” “நேமிப்பிரான் தமர்போந்தார்” என்னுமவற் றைப் பற்ற. இங்குள்ளார்பக்கலிலே ப்ராதாந்யமாவது - மங்களாஸாஸநவிஷயத்வம். பாட்டு ப்ரமே யங்களை உட்கொண்டு விவரணம் - தாம் பகவத் இத்தயாதி. ஸாத்விகரடைய என்றது - “கடல் வண்ணன்பூதங்கள்” என்றத்தைப்பற்ற. “மலியப்புகுந்து” என்றத்தைப்பற்ற - விஸ்த்ருதராய் என் றது. அநவதாநத்தாலும் அஜ்ஞாநத்தாலும்-ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ளார் என்று அங்ஙயிப்பது. ஸங்குசிதராய் என்றது - “உள்ளீரோ” என்றத்தைப் பற்ற. ஸாத்விகர் பரிக்ரஹித்ததாகையாலே என்றதுக்கு மூலம் - “மேவித்தொழும் அடியாரும் பகவரும் மிக்கதுலகே” என்றது. உத்தமதர்மமான வைஷ்ணவதர்மமே - என்றவிடத்திலே - “ஐஷெஷவஹுதஜுஹாவாஹுநிதி விஷயெ லாவவஸ்யாஹுரொயாஜாஸெ ஸெணவாவஸெயெவிஹதிவிரஹிதெநாவிக்ஷபு ஹாணாஹி | நாவொவஜெஹ் புவதும் வஹுஹிஹுவவிதம் யாஹுநெய புவ ஸெஸாஹுதவஜெஹ் ரிஷிஷிவதஜெ: ஸுஹுநாஹுநாஹு” என்கிற ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். வைஷ்ணவதர்மமே ப்ரஸித்தமா யென்றது - “பெரியகிடயுகம்பற்றி” என்றத்தைப் பற்ற. “திரியுங்கலியுகம்நீங்கி” என்றத்தைப்பற்ற - அதுகீத் விருத்ததர்மங்கள் இத்தயாதி; “சமயத்தை யெல்லாமெடுத்துக்களைவன” என்றத்தைப் பற்றவாதல். தேசகாலங்கள் என்றது - “மண்மேல், கலியும்கெடும்” என்றத்தைப்பற்ற. இந்த இரண்டும் - அதிகார்யங்கங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். பாகவத ஸ்பர்ஸத்தாலேயென்ன வேண்டியிருக்க, பகவதஸ்பர்ஸத்தாலேயென்றது - பாகவதர்களுக்கு பகவா னோண்டான அவிநாபாவஸம்பந்தத்தைப்பற்றவென்று கருத்து. ஹவெஷாஹிதி - “ஹவெஷாஹ் கிதுயஜோணாஹுதஜோவெஷவொவியி: | ரக்ஷதெ ஹவாநிஷுஹ்ஷாநாத ஸாஸீரவக்” இதிமோக்ஷதர்மே. ஸர்வேஷாம் தர்மானாம் மத்யே வைஷ்ணவோவிதிருத்தமே, பகவாந் விஷ்ணுர்ப்பத்தாநாத்மஸரீரவதரக்ஷதே இத்தய்வயி; விதி - தர்ம; இது உத்தமமானபடியென்? என்ன; ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை “ஜோநீக்ஷாஹெதவஜெதி” என்று - தனக்குதாரகமாகக்

ப.—இரண்டார் திருவாய்மொழியில், கீழே - பகவத்க்ருபாபாரவஸ்யத்தை அதுஸந்தித்து ஸந்துஷ்டரான ஆழ்வாருடைய ப்ரீதியை அதுபவிக்கைக்கு, பகவத்க்ருணுபவவித்தராய் ஸூரிஸமரான பாகவதர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் துரிதமெல்லாம் நீங்கும்படி ப்ரேமபரவஸாராய்த் திரண்டுவந்தபடியைக்கண்டு, “ஈஸ்வரன் இவர்களையிட்டு ஜகத்தைத் திருத்த நினைத்தானாகக்கூடும்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி; அவனுடைய நிரதிஸாயமாஹா தம்யத்தையும், மாஹாதம்யப்ரகாஸகமான ஸ்ரியபேதித்வாதி சிஹந்தையும், ஆஸ்ரி தோபகாரகமான விக்ரஹாதியோகத்தையும், உபகாரார்த்தமான ஸமுத்ரஸாயித்வத்தையும், அதுக்குமடியான ஸ்ரீவைருண்டவாஸத்தையும், ஆஸ்ரிதரக்ஷணார்த்தமான ஆபுதவத்தையையும், அவதாரதசையிலுண்டான அதிஸாயிதாதிக்யத்தையும், ஆகிக்யலக்ஷணமான ஸ்ரீவத்ஸசிஹந்தத்தையும், ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அப்ரச்யுதஸ்வபாவத்தையும், அதிஸாயிதஸீலவத்தையையு மதுஸந்தித்து, “இவ்வோ ஸ்வபாவங்களில் வித்தரான பாகவதர் இங்கே ஸந்திஹிதராகப்பெறுவதே!” என்று ஹ்ருஷ்டராய் மங்களாஸாஸநம்பண்ணி, இவர்களை யதுவர்த்தித்து ஸுத்தஸ்வபாவராய் இவர்களைஓடாக்க நீங்களும்கவத்க்ருணுயத்தை யதுபவிக்கப் பாருங்கோளென்று லௌகிகரைக்குறித்து உபதேஸித்தருளுகிறார்.

இ.—இரண்டார் திருவாய்மொழியில், * “ஒன்றுந்தேவில் பரத்வோப தேஸத்தாலே திருந்தினவர்களுடைய வைஷ்ணவஸ்ரீ, நித்யஸூரிகளும் இங்கேவந்து கண்டு அதுபவிக்கவேண்டும்படி யிருக்கையாலே, “இஸ்ஸமுதாயத்தைக்கண்டு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்” என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வார். “ஆழ்வாருடைய வைஷ்ணவஸ்ரீயை யதுபவிக்கைக்கு நித்யஸூரிகளும் இங்கேவர, அவர்களுக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்” என்று - நித்யஸூரிகள் பக்கலிலே ப்ராதாந்யந்தோற்ற அருளிச்செய்வார் ஆளவந்தார். இவருடைய பரத்வோபதேஸத்தாலே “ஸதாதாஜ்யாப தெஜோந்ரு” என்று ஸாத்விகர் விஸ்த்ருதராயும், ராஜஸரும் தாமஸரும் அஜ்ஞாநத் தாலும் அநவதாநத்தாலும் ஸங்குசிதராயும், ஸாத்விகபரிக்ரஹத்தாலே வைஷ்ணவதர்மம் அபிவ்ருத்தமாயும்; இதரதர்மங்கள் அபிபூதமாயும், இப்படி க்ருதயுக ஸமமாயிற்றென்றும்; தேஸகாலதர்மாதிகாரிகள் “ஸுவெஷ்டாஃ கிவ்யஜிஹாஸாஸுதோவெஷ்டவொவியி” என்கிறபடியே பகவதஸ்ப்ரஸத்தாலே நன்றாய், அல்லாதபோது ஹீநமென்றும் சொல்லி, தம்முடைய உபதேஸத்தாலே திருத்த யோக்யதையுடையாரைத் திருத்தி, ஒருபடியாலும் திருந்தாதாரை உபேக்ஷித்து முடிக்கிறார். “கூபாஃ து யிகுஃவொஃஸந்ரு” என்னுமளவுகண்டு மீளவேணுமிதே திருந்தாதார்க்கு. * வீற்றிருந்தேமுலகில் - எம்பெருமானுக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணினார்; இதில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்.

ஈடு.—இத்திருவாய்மொழியை ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாராகத் திருமாவையாண்டான் பணிக்கும்படி—“ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயைக் காண்கைக்காக நித்யஸூரிகள் இங்கேவர, அவர்களைக்கண்டு மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிறார்” என்று. * “நண்ணுதார் முறுவலிப்பவிலே-ஸம்ஸாரிகள் பகீற க்லேஸத்தை யதுஸந்தித்து, அதுக்குப்

பொலிகபொலிக ப்ரவேஸே. இத்திருவாய்மொழிக்கு த்வேதாஸங்கி—இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதியாலும், நண்ணுதார் இத்யாதியாலும். ஒன்றுந்தேவுக்கும் இத்திருவாய்மொழிக்கும் நேரே ஸங்கி; நடுவே கையாச்சகரம் - ப்ராஸங்கிகம். ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயையென்றது -

பரிஹாரமாக, *ஒன்றுத்தேவிலே - பகவத்பரத்வத்தை உபபாதித்துத் திருத்த, அத்தாலே திருந்தி ஸம்ஸாரபரமபதவிபாகமற்று அங்குள்ளாரும் இங்கே வரலாம்படியிருக்கிற இருப் பைக் கண்டு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்” என்று, இங்குள்ளார் பக்கலிலே ப்ராதாந்யந் தோற்ற எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி. தாம் பகவத்பரத்வத்தை உபபாதிக்க அத் தாலே திருந்தின ஸாத்விகரடைய விஸ்த்ருதராயிருக்கிறபடியையும், ராஜஸராயும் தாமஸராயு முள்ளார் அநவதாநத்தாலும் அஜ்ஞாநத்தாலும் ஸங்குசிதராயிருக்கிறபடியையும், ஸாத்விகர் பரிக்ரஹித்ததாகையாலே உத்தமதர்மமான வைஷ்ணவதர்மமே ப்ரஸித்தமாய்ப் போருகிற படியையும், அதுக்கு விருத்ததர்மங்கள் அபிபூதமாய்ப்போருகிறபடியையும், தேசகாலங்கள் அதிகாரிகளாங்கங்கள் என்கிற வற்றுக்குண்டான நன்மைகள், “ஸுவெஷாஹம் கிரு யஜ்ஞாணாஜுதொரெவெஷுவொவியி” (ஸர்வேஷாம்கிலதர்மானமுத்தமோவை ஷ்ணவோவிதி) என்கிறபடியே - பகவதஸ்பர்ஸத்தாலேயாயிருக்கிறபடியையும், அது இல் லையாகிஸ் எல்லாநன்மைகளு முண்டானாலும் அவையடையத் தண்ணிதாயிருக்கிறபடியை யும் சோல்லி, தம்மாலே திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவடிகளிலே விழுந்தும், திருந்து

ப்ர:—(பொலிகபொலிக)—ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ம்ருத்தியை யென்றபடி, நித்யஸூரி கள் இங்கே வரவென்றது - “தேவர்கள்தாமும் புகுந்து” “நேமிப்பிரான் தமர்போந்தார்” என்னுமவற் றைப் பற்ற. இங்குள்ளார்பக்கலிலே ப்ராதாந்யமாவது - மங்களாஸாஸநவிஷயத்வம். பாட்டு ப்ரமே யங்களை உட்கொண்டு விவரணம் - தாம் பகவத் இத்யாதி. ஸாத்விகரடைய என்றது - “கடல் வண்ணன்பூதங்கள்” என்றத்தைப்பற்ற. “மலியப்புகுந்து” என்றத்தைப்பற்ற - விஸ்த்ருதராய் என் றது. அநவதாநத்தாலும் அஜ்ஞாநத்தாலும்-ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ளார் என்று அவ்யிப்பது. ஸங்குசிதராய் என்றது - “உள்ளீரே” என்றத்தைப் பற்ற. ஸாத்விகர் பரிக்ரஹித்ததாகையாலே என்றதுக்கு மூலம் - “மேவித்தொழும் அடியாரும் பகவரும் மிக்கதுலகே” என்றது. உத்தமதர்மமான வைஷ்ணவதர்மமே - என்றவிடத்திலே - “ஐவெஷுவெஷு துலாவாஹுநிதி விஷயெ லாவவஸுராமுரொயாஸுரெஸு ரெணவாவவெயெவிஹதிவிரஹிதெநாவிக்ஷுபு ஹாணாஹி” நாமெவாஹஜ்ஞம் ப்ரவ்யுதம் வஹுஹிராவலிதம் யாஜுநெய ப்ரவ னெயஸுராதம்வஜ்ஞமுகீநெஜ் ரிஜிவிதகஜி சுஸுநாநுஸுநம்” என்கிற ஸ்லோகம்

அநுஸந்தேயம். வைஷ்ணவதர்மமே ப்ரஸித்தமா யென்றது - “பெரியகித்யுகம்பற்றி” என்றத்தைப் பற்ற. “திரியங்கலியுகம்நீங்கி” என்றத்தைப்பற்ற - அதுகிற விருத்ததர்மங்கள் இத்யாதி; “சமயத்தை யெல்லாமெடுத்துக்களைவன” என்றத்தைப் பற்றவாதல். தேசகாலங்கள் என்றது - “மண்மேல், கலியும்கெடும்” என்றத்தைப்பற்ற. இந்த இரண்டும் - அதிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். பாகவத ஸ்பர்ஸத்தாலேயென்ன வேண்டியிருக்க, பகவதஸ்பர்ஸத்தாலேயென்றது - பாகவதர்களுக்கு பகவா னோடுண்டான அவநாபாவஸம்பந்தத்தைப்பற்றவென்று கருத்து. ஸுவெஷாஹிதி-“ஸுவெஷாஹம் கிருயஜ்ஞாணாஜுதொரெவெஷுவொவியி” ரக்ஷதெ ஹமவாநிஷுஹமுகீநாநாத ஸுரீரவஹி” இதிமோக்ஷதர்மே. ஸர்வேஷாம் தர்மானாம் மத்யே வைஷ்ணவோவிதிருத்தமஜி, பகவாந் விஷ்ணுர்ப்பத்தாநாத்யஸுரீரவதரக்ஷதே இத்யவ்யஹி; விதிஜி - தர்மஜி; இது உத்தமமானபடியென்? என்ன; ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை “ஜ்ஞாநீகாரதெவஜெஜிதம்” என்று - தனக்குதாரகமாகக்

கைக்கு யோக்யதையுடையாரைத் திருத்தியும், திருந்தாதாரை உபேக்ஷித்தும், இப்படி பாகவத ஸம்ருத்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்.

முதற்பாட்டு.

பொலிகபொலிகபொலிக போயிற்றுவல்லுயிர்ச்சாபம்
நலியும்நரகமும்நைந்த நமனுக்கிங்கியாதோன்றுமில்லை
கலியுங்கேடுங்கண்டுக்கோண்மின் கடல்வண்ணன்பூதங்கள்மண்மேல்
மலியப்புருந்திசைபாடி ஆடியுழிதரக்கண்டோம்.

ஆ.—(பொலிக.) ஸர்வாத்மாக்களுடைய ஸர்வபாபங்களும் போய், தத்பல பூமியான நரகங்களும் தத்பல யாதநராஹிதங்களாய், தத்பலாறுபவப்ரயோஜகனான யமனும் ஸ்வகர்த்தவ்யராஹிதனாய், இனிமேலும் ரௌரவாதிநரகயாதநாஸ்பதமான அவைஷ்ணவ ஜந்துக்கள் உளவாகாதபடியாகவும், எம்பெருமானுடைய அபரிமித காம்பீர்யௌதார்யாதி கல்யாணகுணாறுபவ லப்தஸத்தாகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இந்தஜகத்தெல்லாம் நிறையுடைய வந்து புருந்து, எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபவ சேஷ்டிதங்களைப் பாடி யாடி வர்த்திக்கக் காணப்பெற்றோம்; இந்த ஸம்ருத்தி நித்யஸித்தையாகவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ருத்தியைக்கண்டு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்.

[பொலிகவென்று தொடங்கி] - ஆத்மாக்களை மிகவும் நலியக்கடவ பாபம் போயிற்று; கர்மாறுகுணமாக நலியக்கடவ நரகம் கோப்புக்குலைந்தன; ஸம்ஸாரத்தில் யமனுக்கு ஒருஸாத்யம் இல்லாதபடியாயிற்று; கலியுகந்தான் முதலிலே நஸரிக்கும்; இத்தைக்கண்டு கொள்ளுங்கோள்; எம்பெருமானுடைய அழகுக்கும் குணங்களுக்கும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இஜ்ஜகத்தெல்லாம் நிறையுடைய வந்து புருந்து ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே எம்பெருமானுடைய குணசேஷ்டிதாதினைப்பாடி ஸஞ்சரிக்கக் கண்டோம்; இஸ்ஸம்பத்து மேன்மேலும் ஸம்ருத்தமாகவேணும்.

ப.—முதற்பாட்டில், நிரவதிக மாஹாத்மியபுக்த்தனை ஸர்வேஸ்வரானாலே லப்தஸத்தாகரான பாகவதருடைய ஸம்ருத்தியைக் கண்டு மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிறார்.

கடல் - ரத்நாகரமாய் தர்ஸநியமான கடல்போலே, வண்ணன் - குணவைவஸூஷணயத்தாலும் ரூபவைவஸூஷணயத்தாலும் அபரிச்சிந்நமாஹாத்மியான ஸர்வேஸ்வரானாலே, பூதங்கள் - (லப்தஸ்வரூபஸத்தாகரான) பாகவதாரனவர்கள், மண்மேல் - (பகவத்குணங்

கொள்ளுகையாலே. பகவத் ஸம்பந்தமுண்டானால் தேசகாலங்களுக்கு நன்மையுண்டென்று சொல்லுகையாலே, இந்த ஸம்பந்தமில்லாதபோது எல்லாம் வயர்த்தமாமென்று அருளிச்செய்தது - இத்திருவாய்மொழியிலே உக்தமன்றிக்கேயிருந்தாலும், ப்ரதிகோடித்தேவந அர்த்தாத் ஸித்தம். “தொழுதுதொழுது நின்றூர்த்தம்” என்றத்தைப்பற்ற - திருவாடிகளிலே விபூந்தும்என்றது. திருத்தியும், உபேக்ஷித்துமென்றது - “தொழுதுய்மினீரே,” “உய்யும்வகையிலே” என்றத்தைப்பற்ற.

களுக்கு மேட்டுமடையான) பூமியிலே, மலிய - ஸம்ருத்தமாய்படி, புகுந்து - வந்துபுகுந்து, (பகவத்குணங்களை), இசை - இசையிலே, பாடி - பாடி, ஆடி - (ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே) ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணி, உழிதர - எங்கும்வ்யாபரிக்க, கண்டோம் - கண்டோம்; (ஆதலால்), வல்லுயிர்ச்சாபம் - ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியாய் அதுபவவிநாஸ்யமாய்ப் ப்ரபலமான அவித்யாதிரூபமானசாபமானது, போயிற்று - நஸித்துப்போயிற்று; (அவித்யாகர்மாதிகள் போகையாலே), நலியும் - தத்பலமாய் நலியும்; நாகமும் - நாகங்களும், நைந்த - சிதிலமாயிற்றின; (ஆதலால்), நமனுக்கு - தந்நிர்வாஹகளுன யமனுக்கு, இங்கு-இந்தவிபூதியில், யாது - நிர்வாஹ்யமாயிருப்பதேதேனும், ஒன்றும் - ஒரு அம்சமும், இல்லை - இல்லை; கலியும் - இதுக்கெல்லாம் அடியான காலதோஷமும், கெடும் - நசிபாரிற் கும்; கண்டுகொண்மின் - “இது ‘கூஉள கூதயுமம் தவஸு’ என்கிறபடியே கார்த்தயுகதர்மவ்ருத்திகளான பாகவதஸந்நிதியாலே வந்தது” என்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷித்துக் கொள்ளுங்கோள்; பொலிக பொலிக பொலிக-இது ஸம்ருத்தமாகவேணும், த்ரிராவ்ருத்தி-“ஸாணிஸ்டாணிஸ்டாணி” என்கிற ஸ்ருதிச்சாயையாலே. பூதஸப்தம் நபும்ஸகமாகையாலே அஃறிணை.

இ.—முதற்பாட்டில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியைக் கண்டு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்.

[பொலிக] - ஸம்ருத்தமாயிடுக. முக்காலருளிச்செய்கிறது - வைதிகமான மங்களாஸாஸநமும் “ஸாணிஸ்டாணிஸ்டாணி” என்று முக்கால்சொல்லுகையாலே. [போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம்]-உயிரினுடைய வலியபாபமானது போயிற்று. பாபமாகிறது-அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகள்; இத்தை - ஸாபமென்கிறது, அதுபவித்தாலல்லது போகாமை யாலும், ஆகந்துகமாகையாலும். கர்மம் போகையாலே, கர்மாதுகுணமாக அதுபவிப்பிக்கும் நாகமும் கோப்புக்குலெந்து கட்டழிந்துபோயிற்று. சிறைகிடப்பாரில்லாமையாலே சிறைக்கூடம் பேணவேண்டாவிதே. கர்மமும் கர்மாதுபவ ஸ்த்தாநமும் போகையாலே, அதுக்கு நிர்வாஹகளுன யமனுக்கும் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஸாத்யமொன்று மில்லாதபடியாயிற்று. ‘ஸமந்தமராலாராயப்பட்டறியார்’, ‘ஹ்வயாஸாஷஜிவீக்ஷ்யவாஸஹஸ்ய’”. அவன்முத்தப்ராய்யபூமியிலே யாராயில் ஆராயுமித்தனை; இங்கு ஓரவகாஸமில்லை யென்கை. அபாபனான தர்மபுத்ரனுக்கு ஒரு பாபலேஸத்தாலே நாகதர்ஸநம் பண்ணவேண்டிற்று, அதுவுமில்லையிதே இவர்களுக்கு. [கலியும்கெடும்] - அதுக்கெல்லாம் அடியான காலதோஷமும் போயிற்றதே. கலிக்கடைத்தகாலமாயிருக்க, போகையாவதென்னென்னில் - [கண்டு கொண்மின்] - அதுபூதார்த்தத்திலும் ஸம்ஸயமுண்டோ. இவைவடங்கப்போகைக்கு அடியென்? என்ன - [கடல்வண்ணன்இத்யாதி] - பாகவத ஸஞ்சாரமில்லாமையினாலே காலதோஷமுண்டாகிறது, அவர்கள் ஸஞ்சாரமுண்டாகையாலே கலி துர்ப்பலமாயிற்று. [கடல்வண்ணன் பூதங்கள்] - பூதங்களென்கிறது - “பூஸத்தாயாம்” என்று தாதுவாகையாலே, அவன் ஸத்தையே ஸத்தையாயுகையாலே. அவன் வடிவழகை யதுபவித்து அத்தாலே லப்தஸத்தாகராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [மண்மேல்] - அழகுக்குத் தோற்றிருப்பார் உள்ளது பரமபதத்திலேயாயிருக்க, அதுக்கு ஸம்பாவநையில்லாத பூமியிலே. அவர்களுக்குஅளவென்?என்னில்-[மலியப்புகுந்து]-“அடியார்கள் குழாங்கள்” என்னும்படிநெருங்கப்புகுந்து. [இசைபாடியாடி]-“ஹததாரிமாயஹாஸெ” என்னும்படியே

பாடி இருந்தவிடத்தில் இருக்கமாட்டாதே ஆடி. [உழிதரக்கண்டோம்] - ஸஞ்சரிக்கக் கண்டோம். போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம், நலியும் நரகமும் நைந்த, நமனுக்கிங்கியாதொன்று மில்லை, கலியுங்கெடும் கண்டுகொண்மின் - பொலிக பொலிக பொலிக.

நாடு.—முதற்பாட்டு. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியைக் கண்டு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்.

[பொலிக பொலிக பொலிக] - ஸம்ருத்தமாக வேணும், ஸம்ருத்தமாக வேணும், ஸம்ருத்தமாகவேணும். “ஸாணிஸாணிஸாணி” என்று வைதிகமான மங்களாஸாஸநங்கள் முக்கால் சொல்லக்கடவதாயிருக்குமிதே. “முற்பட பகவத் ஸம்ருத்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணி, பின்னை பாகவத் ஸம்ருத்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணவேண்டாவோ? பெரியாழ்வாரைப்போலே” என்ன, “அப்படியே யன்றே செய்தது, * வீற்றிருந்தேழுலகிலே - பகவத்ஸம்ருத்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணினார் கண்டரே; பின்னை இதிலே - பாகவத்ஸம்ருத்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்தார். பரமாசார்யரான இவரைப் பின்சென்ற ரித்தனைகாணும் பெரியாழ்வாரும். [போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம்] - உயிரினுடைய வலியு ஸாபம் போயிற்றது. ஸாபோபஹதரைப்போலே அநுபவித்தாலல்லது நஸரியாமையாலே, பாபத்தை - ஸாபமென்கிறது. ஆத்மாவைப் பற்றிக்கிடக்கிற அவித்யாதிகள் போயிற்றது. [நலியும் நரகமும் நைந்த] - கர்மாநுகூலமாக சேதநரைக்கொண்டோபாய் நலியக்கடவதான நரகங்களும் சரீதிலமாயிற்றின. நரகாநுபவத்துக்கு ஆளில்லாமையாலே, நரகங்களுக்கும் கட்டிமேய்க்கை தவிர்ந்து கோப்புக்குலைந்தது. அவ்விடங்களுக்கு அதிகாரிகளாயிருக்குமவர்கள் செய்ததென்? என்னில், - [நமனுக்கிங்கியாதொன்றமில்லை] - யமனும் இனிப்பரமபதத்திலே போய் ஆராயில் ஆராயுமத்தனை; தனக்கு அடைத்த இந்நிலத்தில் ஆராயலாவதொன்றில்லை. [யாதொன்றமில்லை] - தர்மபுத்ரனுக்கும் ஒருகால் நரகதர்ஸநம் பண்ணவேண்டிற்றிதே, அதுக்கும் ஆளில்லை. இவையெல்லா முண்டாவது க்ருத்யுகத்திலேயன்றே, கலியுகத்

முதற்பாட்டு - பொலிகபொலிக இய்யாதி. ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ருத்தியை என்றது - “கடல்வண்ணன் பூதங்கள்” இப்பாதிபைப்பற்ற. “பொலிகபொலிகபொலிக” என்றத்தைப்பற்ற, மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிறார் என்றது.

பெரியாழ்வாரைப்போலேயென்ன, நம்பினையென்று கூட்டிக்கொள்வது. வீற்றிருந்தேழுலகிலே “போற்றி” என்று - பகவத்ஸம்ருத்திக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணினார் என்றபடி. பெரியாழ்வாரைப்போலேயென்று - பின்பு அவதரித்த பெரியாழ்வாரைப் பூர்விகரான நம்மாழ்வாருக்கு த்ருஷ்டபாந்தமாகச் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன; அங்ஙனல்ல, பெரியாழ்வாரே நம்மாழ்வாரைப் பின்சென்ற ரென்கிறார் - பரமாசார்யரான இய்யாதி. பாபத்துக்கு - ஸாபஸப்தவாச்யத்வங்கூடுமோ? என்ன, லக்ஷணயா கூடுமென்கைக்காக, ஸக்யஸம்பந்தத்தை யுபபாதிக்கிறார் - ஸாபோபஹதரை இய்யாதி. ஜாத்யேகவசநமாக்கி, ஸாபத்துக்கு - அவித்யாதிகளாக அர்த்தாந்தரமாதல், விவரணமாதல் - ஆத்மாவை ஒருப ஸாபமனது நஸித்துப் போயிற்றென்று ஸப்தார்த்தம். “நரகம்” என்றத்தை - ஜாத்யேகவசநமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் - நரகங்களும் என்று. பாபம்போனமாதர்த்தாலே நரகங்களுக்கு ஸ்வரூபேண சைதிலங்கூடுமோ? என்ன நரகாநுபவத்துக்கு இய்யாதி. கட்டிமேய்க்கை - பரிபாலநம். கோப்புசெய்கிறார் - யமனும் இய்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - தமக்கு இய்யாதி. அதுக்கும் - தர்மபுத்ரனைப்போலே

(५)

(5)

இரண்டாம் பாட்டு.

கண்டோங்கண்டோங்கண்டோம் கண்ணுக்கினியனகண்டோம்
தொண்டரெல்லீரும்வாரீர் தொழுதுதொழுதுநின்றூர்த்தம்
வண்டார்தண்ணந்துழாயான் மாதவன்பூதங்கள்மண்மேல்
பண்தான்பாடிநின்றடிப் பரந்துதிரிகின்றனவே.

ஆ—(கண்டோம்). கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம், கண்ணுக்கினியன
கண்டோம், தொண்டரெல்லீரும்வாரீர், தொழுதுதொழுது நின்றூர்த்தம். அது என்?
என்னில்:— வண்டார்தண்ணந்துழாயான் மாதவன்பூதங்கள் மண்மேல் பண்தான்பாடி
நின்றடிப் பரந்து திரிகின்றனவேன்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியைக் கண்ட ஆழ்வார்
அதுகூலரெல்லாரும் வாருங்கோள், இஸ்ஸம்ருத்தியை அநுபவிக்க என்கிறார்.

[கண்ணுக்கினியன கண்டோம்] - கொடுவுலகங்கண்டு முன்பட்டநோயெல்லாம்
தீரக்கண்ணுக்கு இனிய வைஷ்ணவர்களைக் கண்டோம். [தொண்டர்] - சபலமுடையீர்.
[வண்டாரென்று மேலுக்கு] - ஸ்ரீயப்பதியினுடைய போக்யதையிலே ஈடுபட்டிருக்கும்
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பகவத்கதைக்கு அடைவில்லாத ஸம்ஸாரத்தில் பகவத்குணாநுஸர்
தாநபலாத்காரத்தாலே பண்களைப் பாடிக்கொண்டு எங்கும்பரந்து திரியாநின்றார்கள்.

ப.—அநந்தரம், பரத்வப்ரகாஸகமான ஸ்ரீயப்பதித்வாதிகளையுடைய ஸர்
வேஸ்வரன்குணங்களிலே வித்தரான பாசவதரைக் கண்டுநந்து, மங்களாஸாஸநம்பண்ண
வாருங்கோ ளென்று அநுகூலவர்க்கத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார்.

வண்டு - வண்டுகளாலே, ஆர் - பூர்ணமாய், தன் அம் - செவ்வியையுடைத்
தான, துழாயான் - திருத்தழாய்மாலையை யுடையனாய், மா - அவ்வழகையநுபவிக்கிற
லக்ஷ்மிக்கு, தவன்-வல்லபனை ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, பூதங்கள் - சோஷபூதரானவர்கள்,
மண்மேல் - (இந்திபோக்யதைக்கு-நிலவரில்லாத) பூமியின்மேல், (அநுபவபரவஸாராகக்
கொண்டு), பண்தான் - பண்மிகும்படி, நின்னு-நின்று, பாடி-பாடி, ஆடி-(ப்ரேமபார
வஸ்யத்தாலே) ஆடி, பரந்து - எங்கும்பரந்து, திரிகின்றன - வ்யாபரியாநின்றார்கள்,
கண்ணுக்கு - நம்கண்ணுக்கு, இனியன-போக்யமான ஸம்ருத்திகளை, கண்டோம் -
காண்ப்பெற்றோம்; கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம்-ஒருகால்கண்டு விடுகையன்றியே,
“சுஹிணாடி” என்று தீராவ்ருத்திபோலே, நிரந்தராநுபவம் பண்ணப்பெற்றோம்;
தொழுதுதொழுது-இந்த பீரதிபரவசராய்க்கொண்டு நிரந்தராநுபவருத்திபண்ணி, நின்னு-
நின்று, ஆர்த்தம் - ஸஹர்ஷகோலாஹலம் பண்ணுவோம்; தொண்டர்-பகவத்பாகவத
விஷயத்தில் அநுகூலரானவர்களே! (இப்போக்யத்தையிழுவாதே), எல்லீரும் - எல்லாரும்,
வாரீர் - வாருங்கோள்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியை அநுபவிக்கைக்கு
அநுகூலரெல்லாரும் வாருங்கோள் என்கிறார்.

[கண்டோம்] - காணப்பெற்றோம். ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஆவர்த்திக்கிறார். [கண்ணுக்கினியன கண்டோம்] - “காணி லுமுருப்பொலார்”, “கொடுவுலகங்காட்டேல்” என்கிற ஸம்ஸாரத்திலே பாகவதர்களைக் கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றோம். “சூஹாஹீத நெஞ்சாஹி: வுஹீக்யதமாசூவாநு | ஸஹாவரமுணாவிலொஹிஷ்டவ்யஸ வுஹிஷி:” [தொண்டிரெல்லீரும்வாரீர்] - “பெரியோரையொருகாலும் பிரிகிலேனே” என்னும் பாகவதவிஷயத்தில் சபலரெல்லாரும் திரளுங்கோள். திரண்டு செய்யப்படுகிறதென்? என்ன, - [தொழுது தொழுது நின்றார்த்தம்] - மங்களாஸாஸநம்பண்ண வாருங்கோள். வீபஸையாலே அதுதானே ப்ரயோஜமாயிருக்கை. [வண்டார் இத்யாதி] - தோள்மாலை யழகையும், பிராட்டியோட்டைச்சேர்த்தி யழகையும் ஸாரகமாகவிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [வண்டார் தண்ணந்துழாய்] - வண்டுகள் படிக்கிற திருத்தழாய். [மண்மேல்] - “ஒண்டொடியான் திருமகளும் நீயுமே” என்னும் தேசமொழிய, இதுக்கு விருத்தமான ஸம்ஸாரத்திலே. [பண்தான் இத்யாதி] - பகவதநுபவத்தால் வந்த ப்ரீதியாலே, பரப்ரோரிதராயன்றிக்கே தானே பண்களைப் பாடியாடி. [பரந்துகிரிகின்றனவே] - “ஸுஹிஷிஷிவிக்ஷய” என்று இருந்தவிடத்தே சென்று அநுபவிக்கும்வர்களை நாமிருந்தவிடத்தே அநுபவிக்கப்பெற்றோம். கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம்.

௩௩.—இரண்டாம் பாட்டு. இவ்வைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியை அநுபவிக்கைக்கு அநுகூலரெல்லாரும் வாருங்கோ ளென்கிறார்.

[கண்டோம் இத்யாதி] - காணப்பெற்றோம். ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே - பலகாலும் சொல்லுகிறார். [கண்ணுக்கினியனகண்டோம்] - “கொடுவுலகங்காட்டேல்” என்று - அலாகவதரைக்கண்ட இன்னொப்புத்தீர், லாகவத ஸமுதாயத்தைக் காணப்பெற்றோம். [தொண்டிரெல்லீரும்வாரீர்] - லாகவதவிஷயத்தில் சபலராய், †“பேராளன்பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேனே” என்றிருப்பாரடையத் திரளுங்கோள். “வாருங்கோள்” என்கிறது என்ன ப்ரயோஜனத்துக்கென்னில், — [தொழுதுதொழுது நின்றார்த்தம்] - ப்ரயோஜனத்துக்கு ப்ரயோஜனம் தேடவேண்டுமோ? கைமேலே ப்ரயோஜனமன்றோ. வீபஸையாலே அதுதானே ப்ரயோஜனமாயிருக்கிறது. ஆர்த்தம்-ஆர்த்துக்கோள்வோம். ஸஹர்ஷகோலாஹலம்

இரண்டாம்பாட்டு - கண்டோம் இத்யாதி. இவ்வைஷ்ணவஸம்ருத்தியை என்றது - “மாதவன்பூதங்கள்” இத்யாதியைப்பற்ற. “தொண்டிரெல்லீரும்வாரீர்” என்றத்தைப்பற்ற-அநுபவிக்கைக்கு இத்யாதி.

இனியன - இனியவஸ்துக்களை. கொடுவுலகங்காட்டேல் - க்லேஸோத்தரமான ஜகத்தை எனக்குக் காட்டாதொழியவேணும். இன்னொப்பு - வெறுப்பு. பாகவதஸமுதாயமென்றது - “இனியன” என்ற பஹுவசநத்தைப்பற்ற. “தொண்டர்” என்று - பாகவதபத்தரை விவக்ஷித்து அருளிச் செய்கிறார்-பாகவதவிஷயத்தில் சபலராய் என்று. போளன் இத்யாதி - ஸர்வாதிகனுடைய திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தநம்பண்ணுகிற மஹான்களைக் கூண்காலமும் பிரியகூமனல்லேன் இத்யர்த்தம். என்ன பாயோஜனத்துக்கென்னில் என்றதுக்கு உத்தரம் - “தொழுது” என்று. அதாவது - வேறொரு பாயோஜனார்த்தமாக வன்று அழைக்கிறது, உத்தேஸ்யரான பாகவதர்களைத் தொழுகைக்காக வென்றபடி. ஆனால், பாகவதர்களைத் தொழுகைதானும் ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காகவாகவுங் கூடுமே, அதுக்காகவோ அழைக்கிறதென்னில்; அதுக்கு உத்தரம் - “தொழுது தொழுது” என்கிற வீபஸை. இந்த வீபஸைக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார்-பாயோஜனத்துக்கு இத்யாதி. கைமேலே யென்றது - சாமி; அஞ்சலியும், ஹஸ்தகதமும். “ஆர்த்தம்” என்றதுக்கு அர்த்தம்-ஸஹர்ஷகோலாஹலம் இத்யாதி. வண்டார்-

† பெரியதிருமொழி-சு, ஏ, ஈ.

10. திருவாய்மொழி — ௫-ப. ௨ - தி. பொலிகபொலிக.

பண்ணுவோம். [வண்டார் இத்யாதி]-வண்கேள் மாறுதபடியானசேவ்வித்துழாய்மாலையையுடையனாய், ஸ்ரியஸ்பதியாகையாலேவந்த ஏற்றத்தையுடையனாயிருக்கிறவனுடைய ஸ்ரியஸ்பதிவத்திலும் ஓப்பனையிலும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், “ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே” என்னும்தேசமொழிய, விருத்தமான பூமியிலே, பரப்ரேரிராயன்றிக்கே தங்கள் ப்ரீதிக்குப்போக்குவிட்டு, பண்மிகும்படிநின்ற தாங்களேபாடி, அது இருந்தவிடத்திலிருக்கவொட்டாமையாலே ஆடி, பரந்துதிரிகின்றன. கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியனகண்டோம் தொண்டரெல்லீரும் வாரீர் தொழுதுதொழுது நின்றார்த்தும்.

மூன்றாம் பாட்டு.

திரியங்கலியுகம்நீங்கித் தேவர்கள்தாமம்புகுந்து
பேரியகதியுகம்பற்றிப் பேரின்பவேள்ளம்பெருகக்
கரியமுகில்வண்ணனெம்மான் கடல்வண்ணன்பூதங்கள்மண்மேல்
இரியப்புகுந்திசைபாடி எங்குமிடங்கொண்டனவே.

ஆ.—(திரியும்.) வைஷ்ணவதர்ம விபர்யயதேஹதுவான கலியுகம் நீங்கி, ஸர்வகாலமும் கலியுகாத்ம வ்யவஹிதமாய்க்கொண்டு கேவல க்ருதயுகமேயாய்ச் செல்லும் படியாகவும், * அயர்வறுமமரர்களும் புகுந்து பேரின்பவேள்ளம் பெருகும்படியாகவும், கரியமுகில்வண்ணனெம்மான் கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்மேல் இரியப்புகுந்து இசை பாடி எங்கும் இடங்கொண்டன; இவர்களைத் தொழுது தொழுது நின்றார்த்தும், தொண்டரெல்லீரும் வாரீர் ரென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், * அயர்வறுமமரர்களுக்கும் புகுந்து பரிமாறலாம்படி. ஸம்ஸாரமடைய வைஷ்ணவர்களே யாயிற் றென்கிறார்,

[திரியுமென்று தொடங்கி] - ஸகல பதார்த்தங்களும் ஸ்வஸ்வபாவத்தைவிட்டு அந்யதாவாகக்கடவதான கலியுகம் நீங்குவதும் செய்து விலகண்ணரான அயர்வறுமமரர்களும் வந்துபுகுந்து கேவல வைஷ்ணவ தர்மமே நடையாடக்கடவதாய் யுகார்தர வ்யவதாநமின்றிக்கேயிருக்கும் க்ருதயுகம்வந்து ப்ரவேசித்து பகவதநுபவத்தாலே நிரதிஸ்யாநந்தம் பெருகும்படி. [கரியமுகில்வண்ணனெம்மானென்று தொடங்கி] - காளமேக நிபமானவடிவழகாலே என்னைத்தோற்பித்து அடிமைகொண்ட கடல்வண்ணனழகிலே என்னைப்போலே தோற்று அடிமையான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பூமியெல்லாம் ஆரவாரப்படும் படி புகுந்து இசை பாடி எங்கும் தங்களுக்கு ஸ்த்தானமாகக் கொண்டார்கள்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரீதார்த்தமான வடிவையுடையனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளில் வித்தரான பாகவதர், இந்த விபூதிஸூரிகளுக்கும் நிலமாம் படி ஸர்வப்ரதேசத்திலும் அவஷ்டம்பித்தார்க ளென்கிறார்.

ஆர்தல் - பொருந்துதலாகையாலே மாறுதபடியானவென்றது. “பண்தான்பாடி” என்றதுக்கு பாவம் - பரப்ரேரிராய் இத்யாதி. பண்தான் - தானென்றது - தாமென்றபடியாய், தாங்களை பண்பாடியென்று பொருள். வண்டார்தண்ணந்துழாயான் என்றதொடங்கி, கண்டோம் கண்டோம் இத்யாதிக்கு முன்னே கூட்டிக்கொள்வது; (ஆர்த்தம்) இய்யவ்ய இதிஸேஷ்ட. (௨)

௩-பா. திரியங்கலியுகம்— வ்யாக்ரபாநங்கள். ௩௧

திரியும் - சேதநருடைய ஸ்வபாவங்கள் அதரோத்தரமாம்படியான, கலியுகம்-
கலியுகம், நீங்கி - கடக்கப்போய், தேவர்கள் - (அஸ்கஸிதஜ்ஞாநௌஜ்வல்யத்தையுடைய)
ஸூரிகளும், தாமும் - ஸ்வயமேவ, புகுந்து - ப்ரவேசித்து, பெரிய - (யுகாந்தரவிச்சேத
மில்லாதபடி) ஏகாகாரமாய்வளர்ந்த, கித்யுகம் - க்ருத்யுகமானது, பற்றி - கைக்கொண்டு,
பேரின்பவெள்ளம் - பகவதநுபவஜநிதமான அபரிச்சிந்நாநந்த ஸாகரம், பெருக - மேன்
மேலும் பெருகும்படியாக, கரிய - ஸ்யாமளமான, முகில் - மேகம்போலே அநுபாவ்ய
மான, வண்ணன் - வடிவை யுடையனாய்க் கொண்டு, எம்மான் - எனக்கு ஸ்வாமியாய்,
கடல்வண்ணன் - அநவதிக்குண ஸாகரான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, பூதங்கள் - ஸ்வபாவங்
களிலே வித்தரான பாகவதர், மண்மேல் - இப்பூமியிலே, இரிய - ப்ரீதிகோலாஹலம்
பிறக்கும்படி, புகுந்து - ப்ரவேசித்து, (ஹர்ஷத்தாலே), இசை-கீதங்களை, பாடி - பாடிக்
கொண்டு, எங்கும் - ஸர்வப்ரதேஸங்களும், இடம் கொண்டன - தங்களுக்கிடமம்படி
கைக்கொண்டார்கள். தொழுது தொழுது நின்றார்த்தம் - வாரீரென்று அந்வபம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், *அயர்வறுமமார்களுக்கும் புகுந்து பரிமாறலாம்படி
ஸம்ஸாரமடைய வைஷ்ணவர்களே யாயிற் றென்கிறார்.

[திரியும் கலியுகம் நீங்கி] - “ஹிஷ்டுத்யுரொதூரடி” என்கிறபடியே,
பதார்த்தங்களினுடைய ஸ்வபாவம் மாறாடியிருக்கும் கலிஸ்வபாவம் போய். சுஷுத்ரா
தேவதைகள் பரராகவும் பரதேவதை அபரனாகவும் கடவதாயிதே இக்கால மிருப்பது.
[தேவர்கள் தாமும் புகுந்து] - தேவர்களென்கிறது - ஆக்கரான இந்த்ராதிகளையன்று,
இவர்களுடைய லோகத்தைக் கண்டால் ஸங்கைபண்ணும் நித்யஸூரிகளும் புகுந்தார்கள்.
“வாவஸுஷெவெஸிநொயஸூ-தஸூரானொயொநெஸெருயஷெவெஷு க்ஷாஷிகுஷஸூ”
என்னக்கடவதிதே. [பெரியகித்யுகம்பற்றி] - யுகாந்தரவ்யவதாநமின்றிக்கே யொரு
போகியான க்ருத்யுகம் ப்ரவேசித்து. கேவலம் வைஷ்ணவ தர்மமே நடையாடக்கடவ
காலமாகை. [பேரின்பவெள்ளம் பெருக] - பண்டே பெரிதான ஆநந்த ஸமுத்தரம்,
அதுக்குமேலே பெருகும்படி. அநந்தக்லேஸ பாஜநமான தேசத்திலே *அந்நமிப்பேரின்ப
முண்டாம்படியாயிற்று. [கரிய இத்யாதி] - காளமேகநிபஸ்யாமளமான வடிவழகாலே
என்னை அடிமைகொண்டாற்போலே, அவ்வடிவிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்.
[மண்மேலிரியப்புகுந்து]-பரமபதத்தின்போலே பூமியெல்லாம் ஆரவாரப்படும்படிபுகுந்து,
பகவதநுபவஜநித ப்ரீதியாலே பாடி, எங்கும் தங்களுக்கு ஸத்தாநமாகக் கொண்டார்கள்.
பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளுக்கு இடமில்லாதபடி ஸிஷ்யர்களும் ப்ரஸிஷ்யர்களும் வ்யாபித்
தார்கள். “ஹாகாராவாநஸீகூதஸூ” என்கிறபடியே ப்ரதிகூலர்க்குஇடமில்லையாயிற்று.

௪௩.—மூன்றும்பாட்டு. நித்யஸூரிகளுக்கும் புகுந்து பரிமாறலாம்படி ஸம்
ஸாரமடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேயாயிற்று என்கிறார்.

மூன்றும்பாட்டு - திரியும் இத்யாதி. நித்யஸூரிகளுக்கும் புகுந்துஎன்றது - “தேவர்கள்
தாமும்புகுந்து” என்றத்தைப்பற்ற. “எங்குமிடங்கொண்டன” என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரம்
இத்யாதி.

[திரியும் கலியுகம் நீங்கி] - “ ஹவிஷ்ய த்யுயரொத்ராடூ ” என்கிறபடியே பதார்த்த ஸ்வபாவங்கள் மாறாமேபடியான கலிகாலமானது கழிந்தது. உத்வரஸ்வபாவமான காலமென்றமாம். [தேவர்கள்தாமும்புருந்து] - இவ்வருகில் ஆக்கரான இந்த்ராதிக ளன்றிக்கே, அவர்கள் ஸந்தமும் பொறுக்கமாட்டாதே சர்த்திபண்ணும் நித்யஸூரிகளு மகப்பட “இவ்விடம் ஸம்ஸாரம்” என்று பாராதே புருந்து. [பெரியகிதயுகம்பற்றி] - கலிகாலாதிகளால் வ்யவஹிதமல்லாத ஒருபோகியான க்ருதயுகத்தையுடைத்தாய். அன்றிக்கே,

ப்ர:—(திரியும் கலியுகம்)— ஹோவாஸதெ ரோக்யபஜேஅலக்யாரிஸெ யூயெ ஸீ ஜ்ஜநாஹஸ்யே ஹவாநு, “தத: கலியாமெ ப்ராஸெ வதாமெயு யாமவரூயெ । வுஹோநாஜேநிஹு-ஹோரோஹயிஷ்ரூரி ரோநவாநு தத: வஸூரூ விஷ்ணுநிஜேணா: காஷாயவாலிநா: தெஷாஜே தரோயஜே உஹஸெகெ வரகூயா தெஷா: உதூவ ஹக்தம் உ ஹஸீஹதி காஷவக்விப்ராஸூ-ஹெஷா டாஸூணி ரீயி வுஹக்யரோமதெ । சுஹ தொயாஸுதொரெவா: சுஹ ஸஸூராவஸூநா ரா । சுஹ க்ரீநாஸுதொமாவசுஹ வீரூயா ஹாஹணா: । நிவத்யஜூ ஸாயூய

“திரியும்” என்றதுக்கு-“பால்திரிந்தது” என்றற்போலே, பதார்த்தஸ்வபாவங்கள் மாறாமே கலியுகமென்கிற முந்தின அர்த்தத்தைப் ப்ரமாணபூர்வமாக அருளிச்செய்கிறார், ஹவிஷ்யதி இத்த்யாதி. மஹாபாரதே மோக்யதர்மே த்வீசத்வாரிம்ஸே பகவான், “தத: கலியாமெ ப்ராஸெ வதாமெயு யாமவரூயெ । வுஹோநாஜேநிஹு-ஹோரோஹயிஷ்ரூரி ரோநவாநு ” இத்த்யாப்ய, “விப்ராஸூ-ஹெஷா டாஸூணி ரீயி வுஹக்யரோமதெ । சுஹ தொயாஸுதொ ரெவா சுஹ ஸஸூராவஸூநா ரா । சுஹ க்ரீநாஸுதொமாவசுஹ வீரூயா ஹாஹணா: । நிவத்யஜூ ஸாயூய விஹோநாஷகவிவஜீதா: । சுநயூயெஷு யீயநெ ஹாஹணாஸூளவவஜீதா: । சுஹிஹோத்ராஸு வீதணி மாரூவ-ஹஜா ப்ரணஸூதி । ஹாஹணாஸுவத்யஜேஷு ப்ரவரணி ந டக்ஷிணா: । ததூ-ஹஜா: ப்ரவையானி காலயஜேண வொஷிதா: । ந ஸூணணி விதா: வுத்ராநஸூ ஷாநஸஹோடாரா: । நஸூத்ராநகஜேத்ராணி ஹவிஷ்ய த்யுயரொத்ராடூ” இதி. மத்வ ரமாவது - போவதுவருவதாகை. “தாமும்” என்ற சஸப்தத்துக்கு பாவம் - இவ்வருகில் இத்த்யாதி. “தாமும்” என்ற சஸப்தம் - ப்ராதாந்யத்திலேயாய், அப்படிப் ப்ரவித்தரானவர்களு மென்றபடி. ஆக்க ரான - ஸ்ருஜ்யரான. சர்த்திபண்ணும் என்றது - ஹேயதையைப்பற்ற. புருந்து - புருரலாம்படி. “பெரியகிதயுகம்” என்றதுக்கு அர்த்தம்வயம்,—முந்தினது - கலிகாலாதிகளால் இத்த்யாதி; கலிகாலாதிகளால் என்றது - கலித்ரோதாத்வாரங்களால் லென்றபடி. க்ருதயுகத்தையுடைத்தாயென்றது- உடையரா யென்றபடி. “பற்றி” என்றதுக்கு அர்த்தம் - உடைத்தாய் என்றது. யுகாந்தரவ்யவஹித மல்லாத - க்ருதயுகமென்று சொன்னது - “பெரிய” என்று தைர்க்யம் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம். “பற்றி” என்கிறவித - பூதங்களுக்கு விஸேஷணம். வ்யவஹிதமல்லாத - க்ருதயுகமென்றது அபூத மென்ற கருத்து. இந்த முதல்பக்ஷத்திலே அந்வயம்; தேவர்கள் தாமும்புருரலாம்படியாகவும் - பேரின்பவெள்ளம் பெருகலாம்படியாகவும் - திரியும் கலியுகம் நீங்கி - பெரியகிதயுகத்தையுடையரான கரியமுகில்வண்ண நெம்மான் கடல்வண்ணப்பூதங்கள் மண்மே லிரியப் புருந் திசைபாடி யெங்கு மிடங்கொண்டனவென்று. “பெரியகிதயுகம்” என்றதுக்கு இரண்டாமர்த்தம் - அன்றிக்கே ஆப்பான்

ஆப்பான் “ஆதிர்நுஷ்டியில் க்ருதயுகத்தைக்காண்சொல்லுகிறது” என்பராம். [பேரின்ப வெள்ளம்பெருக] - *அந்தமில்பேரின்பவெள்ளம் இங்கே யுண்டாம்படி. [பேரியகிதயுகம் பற்றிப் பேரின்பவெள்ளம்பெருக] - ஆதி க்ருதயுகத்தைப்பற்றி நடுவுள்ள காலதோஷங்கள் தெரியாதபடி பேரின்பவெள்ளம் பெருகிற்று. “கிண்ணகம்இத்தைப்பற்றிப் பெருகிற்று” என்னக்கடவதிதே. [பற்றி] - கலியைப்போகப்பற்றி, க்ருதயுகத்தைப் புதரப்பற்றியென்று மாம். [கரியஇத்யாதி] - “**ஜெவஸ்யாஜி**” என்கிற வடிவைக்காட்டி என்னை எழுதிக் கொண்டாற்போலே எழுதிக்கொள்ளும் ஸ்ரமஹரமான வடிவிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [மண்மேலிரியப்புகுந்து] - பேரிய ஆரவாரத்தோடே ஸஞ்சரிக்க லாவது நித்யவிபூதியிலேயே. ஸம்ஸாரத்திலே ஆரவாரத்தோடே புகுந்து. [இசைபாடி] - பகவதநபவஜநித ப்ரீதியாலே பாடி. [எங்குமிடங்கொண்டனவே] - எங்கும் தங்களுக்கு

வினொடிசுவியஜி-தாஃ சுநய்யாபெவ்யயெனெ ஸ்ரஹணாஸ்யவஜி-தாஃ சுநி
ஹொத்ராஸு லீஷனி மாருபுஜிபுணஸ்யுதி | ஸ்ரஹணாஸ்யவ்யயெனெ ஸ்ர
புரவானி ந ஷக்ஷிணாஃ தத்புஜிஃ ப்ரஹ்யயானி சுரயபெஜுண வொஜிதாஃ
நஸ்யுணனி விதாஃபுத்ராநஸுஷாநஸஹொடிநாஃ | நஸ்யுத்ராநகஜத்ராணி
ஹவிஷுத்யபரொத்ராஸு”.

(கரியமுகில் வண்ணன்) — ஸ்ரீ ஜெயெய்யாகாணெ || அந || ராஜிஷு
க்ஷயா லித்ருகூடம் ப்ரூதிமஹ்தாம் வெளராணாம் ஜெநாராய, “ஜெவஸ்யாஜி
ஜெஹாவாஹம் லிரிவஸுதம் ஜிஷுதம் | சுஜாஜிஷுஜிஜெஹாஜி ஜிமதஸுராக
நாஸநஸு||அ||”.

இத்யாதி. இப்போது, பெரியவென்று - ஸ்லாக்யமாய், யுகாந்தர ஸம்ஸர்க்க தோஷமின்றிக்கே ஸ்லாக்ய
மான ஆதிந்ருஷ்டியில் க்ருதயுக மென்றபடி. இப்போது, “பற்றி” என்றது - தொடங்கி யென்றபடி.
இந்தப் பக்ஷத்தி லவ்யம்; திரியும் கலியுகம் நீங்கி - பெரியகிதயுகந்தொடங்கிப் பேரின்பவெள்ளம்
பெருகலாம்படியாகவும் - தேவர்கள்தாமும் புதரலாம்படியாகவும் - கரியமுகில்வண்ண னென்று
தொடங்கி மேலெல்லாம் யதாக்கரம். தாத்ரயம் - அந்தமில் இத்யாதி. ஆப்பான் நிரவாஹத்திலே,
கீழையுங்கூட்டி ஸப்தார்த்தம் - ஆதிந்ருதயுகத்தை இத்யாதி. தவீத்யார்த்தத்தில், “பற்றி” என்றால் -
தொடங்கியென்று காட்டுமோ வென்ன, கிண்ணகம் இத்யாதி. “கலியுகம்நீங்கி” என்றத்தையுங்
கூட்டி, “பற்றி” என்றதுக்கு மூன்றாமர்த்தம் - கலியைப்போகப்பற்றி இத்யாதி. போகப்பற்றி
யென்றது - போயென்றபடியாய், “கலியுகம்நீங்கி” என்றத்தை விவரிக்கிறது. புதரப்பற்றி யென்
றது - வந்தென்றபடி. அதாவது - கலியுகம்போய் க்ருதயுகம்வந்தென்று மூன்றாமர்த்தம். ஆக, “பற்றி”
என்றதுக்கு - உடையாரயென்றும், தொடங்கியென்றும், வந்தென்றும் அர்த்ததரயங் கண்டுகொள்வது.
போகப்பற்றி, புதரப்பற்றியென்று - முழுச்சொல்லு. ஸ்ரமஹரத்வம் - ஸ்யாமத்வம். திருமேனிக்கு
ந்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறவிடத்திலே மேகமானாலும் ஸமுத்ரமானாலு மொன்றே யமைந்திருக்க,
“முகில்வண்ணன்” என்றும், “கடல்வண்ணன்” என்றும் இரண்டையும் சொல்லுவானென் ? என்கிற
ஸங்கையிலே, முந்தினத்தை - ந்ருஷ்டாந்தமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் - ஜெவஸ்யாஜி இத்யாதி.
எழுதிக்கொள்ளும் - அவர்களை எழுதிக்கொள்ளு மென்றபடி. இரிய - ஆரவாரித்து. “மண்மேல்”
என்றதுக்கு பாவம்-பேரிய ஆரவாரத்தோடே இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ஸம்ஸாரத்திலே இத்யாதி.
“எங்கும்” என்றதுக்கு பாவம் - பாஹ்ய இத்யாதி. “கொண்டன” என்ற பஹுவசந்தத்துக்குத் தாத்

ஸ்த்தாநமாகக் கொண்டார்கள். ஷாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளுக்கு இடமில்லாதபடி ஸிஷ்யர்களும் ப்ரஸிஷ்யர்களுமாய் வ்யாபித்தார்கள். “பூரகாராவாநரீக்யதஸ்” என்கிறபடியே ப்ரதிகூலர்க்கு இடமில்லாதபடி யாயிற்று. (௩)

ப்ர:—(எங்குமிடங்கொண்டனவே)—யுஃககாணே || சக || ஸ்ரீ வாஹீகிஃ,
“தெஷாஃகெஷளஹிணீஸதம் வஸிவெக்ஷ்யவநளகலாஸு | உஹாஸிவநிவிஷ்டாநாஃ
ஸாமாஸம் வாலிவதக்தாஸு||கரு|| ராக்ஷஸாலிலயம் ஜமுஸூதாஸம் ஜமுஸூதாவரொ
கவரொஸிவரொஃஷடாஃஷடாஃஷெவொவவெஷிரொ || கக || க்யூஸூம் ஹி கவிவி
வடூவாஹம் பூரகாராவரிவானாஸு | ஷடாஸாஃராக்ஷஸாஹீநாஃ பூரகாரம் வானரீ
க்யதஸ்||கௌ||

நான்காம் பர்ட்டி.

இடங்கொள்சமயத்தையெல்லாம் எடுத்துக்களைவனபோலே
தடங்கடற்பள்ளிப்பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய்க்
கிடந்துமிருந்துமெழுந்துங் கீதம்பலபலபாடி
நடந்தும்பறந்துங்குனித்தும் நாடகஞ்செய்கின்றனவே.

ஆ.—(இடங்கொள்.) ஸர்வஜகத்தையும் ஆக்ரமித்துக்கொண்டிருக்கிற வேத
பாஹ்ய ஸமயங்களையெல்லா மெடுத்துக்களைவனபோலே, ஜகத்தெல்லாம் தடங்கடல்
பள்ளிப்பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய், பரமபுருஷநிரவதிக கல்யாணகுணம்ருத
பாநத்தாலே மத்தராய்க் கிடந்துமிருந்துமெழுந்துங் கீதம்பலபலபாடி நடந்தும் பறந்தும்
குனித்தும் இங்ஙனே தர்ஸநீயமான சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுநின்றார் - இவர்களைத்
தொழுதுதொழுது நின்றார்த்தும், தொண்டரெல்லீரும் வாரீ ரென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், அவிசால்யமான பாஹ்ய ஸமயங்கள் எல்லாவற்றையும்
வேரோடே பறிப்பாரைப்போலே எங்கும் வைஷ்ணவர்களேயாய் பகவத்குணாநுபவஜித
ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே பாடியும் ஆடியும் களித்துத் திரியாநின்றார்க ளென்கிறார்.

[தடங்கடற்பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய்] - ஆஸ்ரிதாநாக்ர
ஹார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளின மஹாகுணத்தையுடையவ
னுக்கேபற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேயாய். நாடகம் - மனோஹாரிசேஷ்டிதம்.

பாயம் - ஸிஷ்யர்களும் இத்யாதி. வ்யாபித்ததாக்கு த்ருஷ்டாநந்தம் - பூரகாரம் இத்யாதி. “க்யூஸூம்
ஹி கவிவிவடூவாஹம் பூரகாராவரிவானாஸு | ஷடாஸாஃராக்ஷஸாஹீநாஃ பூரகா
ரம் வானரீக்யதஸ்” இதி யுத்தகாண்டே. “வெவ்யாஸாஃ ஷிவாஸாஹம் வ்யூரஸதம்
ஷடாஸதஸ் | ககாஹக்ஷாஃஷெவொவெஷிரொ || ஜமதஸூதாஸநாஸநஸ்” இத்யயோத்யா காண்டே
பௌஜநமனோரதி. எங்குமிடங்கொண்டன - தொழுதுதொழுதுநின்றார்த்தம் - தொண்டரெல்லீரும்
வாரீரென்று கீழிற்பாட்டோடே அந்வயம். (௩)

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதோபகாரகனு அர்ணவஸாயியினுடையகுணத்திலே வித்தரானவர்கள், பாஹ்யஸமயங்களை உத்பாடநம்பண் னுவாரைப்போலே அநேகவிதமான ஹர்ஷசேஷ்டிதங்களைச் செய்யாரின்றூர்க ளென்கிறார்.

இடங்கொள் - (வைதிகஸங்கோசம்பிறக்கும்படி) ஸர்வப்ரதேசத்திலுமவஷ்டம் பிக்கக்கடவதான, சமயத்தை-பௌத்தார்ஹதாதிபாஹ்யஸமயங்களை, எல்லாம்-எல்லாம்- (ஸவாசநமாக), எடுத்து - உத்பாடநம்பண்ணி, களைவனபோலே-பாகடுவாரைப்போலே, தடம் - விஸ்தீர்ணமான, கடல் - டகவிலே, பள்ளி - (ஆஸ்ரிதார்த்தமாகக்) கண்வளர்ந்தருளுகிற, பெருமான் தன்னுடை - ஸர்வாதிகன் குணங்களிலே ஈடுபட்ட, பூதங்களை - பாகவதர்கள் தாங்களே, ஆய்-லோகமெல்லாமாய், (அவ்வோப்ரதேசங்களிலே,) கிடந்தும்-கிடந்தும், இருந்தும் - இருந்தும், எழுந்தும்-நின்றும், (பகவத்குணசேஷ்டித ப்ரகாஸகங்களான), பலபல - பலபல, கீதம் - கீதங்களை, பாடி - பாடிக்கொண்டு, நடந்தும் - தர்ஸநீயமாம்படி ஸஞ்சரித்தும், பறந்தும் - ஹர்ஷத்தாலே தரையிலே கால்படாதபடி மேற்கிளம்பியும், குனித்தும் - ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணியும், இப்படி, நாடகம் - நாடகங்கள், செய்கின்றன - செய்யாரின்றார்கள். இப்பாட்டும் - கீழோடே அந்விதம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், அவிசால்யமான பாஹ்யஸமயங்களை வேரோடே அறுப்பாரைப்போலே எங்கும் வைஷ்ணவர்களேயாய், பகவத்குணபவஜநிதஹர்ஷத்தாலே களித்துத் திரியாரின்றூர்க ளென்கிறார்.

[இடங்கொள் இய்யாதி] - பயிர்தேயும்படி களைவளருமாபோலே ஸாத்விகர்க்கு அவகாஸமில்லாதபடி எங்கும் வ்யாபிக்கும் பாஹ்யஸமயங்களை யெல்லாம் பறித்துப்போகடுமாபோலே. போலே யென்கிறது - இதுதான் ஸ்வயமுத்தேஸ்வமன்றிக்கே, பகவதது பவத்தோடே ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணத் தானேநசித்துப்போமித்தனை; அல்லது பகவத் விபூதிக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறவர்கள் அத்தை யழிக்கத்தேடுகிறார்களன்றே. [தடங்கடவித்யாதி] - ஆஸ்ரிதாதுக்ரஹார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளின மஹாகுணத்துக்கே அற்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களேயாய். “பாலாழிநீகிடக்கும் பண்பையாங்கேட்டேயும் காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சமுதும்” என்றிருக்குமவர்கள். [கிடந்துமித்யாதி] - ஒரோப்ரதேசங்களிலே கிடந்தும், ஒரோவிடங்களிலே யிருந்தும், ஒரோவிடங்களிலே நின்றும், பகவததுபவ ஜநிதஹர்ஷத்தாலே பலபாட்டுக்களைப்பாடியும் மனோஹாரியாம்படி யுலாவியும், கால்தரையில் பாவாதபடி ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணியும். [நாடகம்செய்கின்றனவே] - இவர்கள் வ்யாபாரம் இவர்க்கு வல்லா ராடினாற்போலேயிருக்கிறது. எம்பெருமானுடைய ஸ்திதிகமநஸபநாதிகளை நாம் கொண்டாடுமாபோலேயும், ஆளவந்தார் நடையை ராஜா கொண்டாடினாற்போலேயும் இவர் கொண்டாடுகிறபடி.

ஈடு.—நாலாம் பாட்டு. அவிசால்யமான பாஹ்யஸமயங்களை வேரோடே அறுப்பாரைப்போலே எங்கும் வைஷ்ணவர்களேயாய், பகவத்குணபவஜநிதஹர்ஷத்தாலே களித்துத்திரியாரின்றூர்க ளென்கிறார்.

[இடங்கொள் இத்யாதி] - பயிர்தேயும்படி களை வளருமாபோலே, ஸாத்திக ரோதுங்கும்படி வளருகிற வாஹ்யஸமயங்களையெல்லாம் பறித்துப்போகவொரைப்போலே. “போலே” என்பானென்? என்னில்:—ஸாத்திகர்க்கு “பிறரைநலியவேணும்” என்றொருஅபி ஸந்தியில்லையிறே; நெஞ்சேய்யப்புல்தேயுமாபோலே, இவர்களுன்றவூன்ற அவை தன்ன டையே தேயுமத்தின. [தடங்கடல்பள்ளிப்பெருமான்] - *தாளுந்தோளும் முடிகளும் பரப்பிக் கண்வளர்ந்தருளுகக்கீடான பரப்பையுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்தருளுகிற அழகையநுஸந்தித்து, †“பாலாழிநீகிடக்கும் பண்பை யாங்கேட்டேயும் காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்” என்று, அதிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களேயாய். [கிடந்து இத்யாதி] - தங்களுக்கு இஷ்டஸர்வசேஷ்டித விஷயமாம்படி பூமி யைக் கைக்கொண்டு. ஓரோப்ரதேசங்களிலே கிடந்தும், ஓரோப்ரதேசங்களிலே யிருந்தும், ஓரோவிடங்களிலே நின்றும், பகவதநுபவஜநிதஹர்ஷத்தாலே பலபலபாட்டுக்களைப்பாடி யும், மனோஹாரியாம்படி உலாவியும், கால்தரையிலேபாவாதபடி ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணியும். [நாடகஞ்சேய்கின்றனவே]- இவர்கள் வ்யாபாரம் இவர்க்கு வல்லா ராடினாற் போலேயிருக்கை. “எம்பெருமானாருடைய” ஸ்த்திதி காமநாமநாதிகளை நாம் கொண் டாமோபோலேயும், ஆளவந்தார்நடையை ராஜா கொண்டாடினாற்போலேயும் இவர் கொண்டாடுகிறபடி” என்று அருளிச்சேய்வர். இங்கும் கீழே! அங்வயம். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

சேய்கின்றதேன்கண்ணுக்கொன்றே ஷக்கின்றதிவ்வுலகத்து
வைகுந்தன்பூதங்களேயாய் மாயத்தினுலெங்கும்மன்னி
ஐயமொன்றில்லையரக்க ரகரர்பிறந்தீருள்ளீரேல்
உய்யும்வகையில்லதொண்டிர் ஊழிபெயர்த்திடுங்கொன்றே.

ஆ—(செய்கின்றது.) என்கண்ணுக்கொன்று செய்கிறாற்போலே யிரா நின்றது. என்?என்னில் - இந்த லோகத்திலெங்கும் ஆஸ்சர்யமாம்படி வைகுந்தன் பூதங்களேயாய், எங்கும் அவர்களே மன்னுகையாலே அவைஷ்ணவரான உங்களுக்கு உய்யும் வகையின்றியே, அதத்விஷயப்ரவணரான நீங்களெல்லாரும் உபஸம்ஹ்ருதராய், ஸ்ருஷ்டிபெருமாபோலே யிருந்தது; இது நிஸ்ஸம்ஸய மென்கிறார்.

தேயும்படி - சுஷயிக்கும்படி. களைகை - போக்குகை. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பாஹ்யநிரஸ நம்பண்ணினார்களோ, “களைவனபோலே” என்பானென்? என்ன-போலே இத்யாதி. நெஞ்சேய்ய - பிணையடிக்க. புல்தேயும் - களங்களிலிருக்கிற புல்தேயும். “தடங்கடல்பள்ளிப்பெருமான் தன்னு டைப்பூதங்கள்” என்கிற ஸமயிவ்யாஹாரத்தாலே - “பாலாழி” என்கிற பாட்டின்அர்த்தம் உபஸத் திதமாக அத்தையும்கூட்டி பாவம் - தாளுந் இத்யாதி. “பாலாழி” இத்யாதிக் கு அர்த்தம் அஸக்ருல் லிகிதம். இவர்கள் வ்யாபாரத்தை “நாடகம்” என்கிறதென்? என்ன- இவர்கள்வ்யாபாரம் இத்யாதி. வல்லாரி-கூத்துவல்லார். “அவர்களுடைய ஸ்த்திதி காமநாதிகள் இவர்க்கு ஆகர்ஷகங்கள்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தங்கள் - எம்பெருமானார் இத்யாதி. அருளிச்சேய்வர் - நஞ்சியாரிதி ஸேஷ. நாடகம்செய் கின்றன - நின்றார்த்தம் - வாரீரென்று கீழோடே அங்வயம். (ச)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், அஸுரராக்ஷஸரான உங்களை முடித்து யுகத்தையும் பேர்ப்பார்க ளென்கிறார்.

[செய்கின்றதென்று தொடங்கி] - செய்கிறபடி பார்த்தோமூக்கு இங்ஙனே யாம்போலே யிராநின்றது. [இவ்வுலகத்தென்று தொடங்கி]-என்னென்னில்;- இவ்வுலகத்திலெங்கும் வைஷ்ணவர்களேபாய் தங்களுடைய இச்சாநுகுணமாக எங்கும்விடாதே வர்த்தித்து. [ஐயமொன்றில்லை] - ஒரு ஸம்ஸயம் இல்லை. [அரக்கரென்று தொடங்கி]-ராக்ஷஸரும் அஸுரருமாய்ப் பிறந்து வர்த்திக்கிறீர் உள்ளீராகில் ஹேபரான நீங்கள் பிழைக்கைக்கு உபாயம் இல்லை. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் மன்னுகையாலே யுகந்தானே உங்களை முடித்துப்போரு மென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ப்ரதிகூலரான அஸுர ராக்ஷஸ ப்ரக்ருதிகளைக் குறித்து, ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய குணநுஸந்தாந வித்தரான பாகவதர் உங்களை நிரஸித்துப் போகடுவர்கள், உங்களுக்கு உஜ்ஜீவிக்க விரகில்லை யென்கிறார்.

செய்கின்றது - இவர்கள் செய்கிற வ்யாபாரம், என்கண்ணுக்கு - என்கண்ணுக்கு, ஒன்றேயொக்கின்றது-அதிசயிதமாயிருப்பதொன்றுபோலேயிராநின்றது, (ஏதென்னில்), இவ்வுலகத்து - (ப்ரதிகூலப்ரசுரமான) இந்தலோகத்திலே, வைகுந்தன் - பரமபத நிலயனுடைய, பூதங்களே - குணநுபவவித்தரான பாகவதர்தாங்களே, ஆய் - ஆய், மாயத்தினால் - ஆஸ்சர்யவ்ருத்திகளாலே, எங்கும் - ஸர்வப்ரதேசத்திலும், மன்னி - நிரந்தரவாஸம்பண்ணி, அரக்கரசுரர் - ராக்ஷஸியாயும் ஆஸுரியாயுமுள்ள ப்ரக்ருதிகளோடே, பிறந்தீர் - பிறந்தவர்கள், உள்ளீரோல் - உண்டாகில், தொண்டர் - இதரவிஷய சபலரானவர்களே, கொன்று-உங்களைநிரஸித்து, (கவி க்ருதயுகமாம்படி), ஊழி-காலத்தை, பெயர்த்திடும்-பேதிக்கும்படியாயிராநின்றது; (ஆதலால்உங்களுக்கு), உய்யும் - உஜ்ஜீவிக்கும், வகை - ப்ரகாரம், இல்லை-இல்லை; (இதில்), ஐயம் - ஸந்தேஹம், ஒன்று - ஒன்றும், இல்லை - இல்லை.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், வைஷ்ணவர்கள் அஸுரராக்ஷஸரான உங்களையும் முடித்து யுகத்தையும் முடிப்பார்க ளென்கிறார்.

[செய்கின்றது இத்யாதி] - செய்கின்றது-செய்கிறபடி. என்கண்ணுக்கொன்று செய்கிறுப்போலே யிராநின்றது. அதேதென்னில்,—[இவ்வுலகத்து] - பகவத்குணத்துக்கு மேட்டுமடையான தேசத்திலே. [வைகுந்தன் பூதங்களேபாய்] - “மாகவைகுந்தம் காண்பதற்கு” என்றும், “கண்ணன் விண்ணூர்தொழுவே சரிகின்றன சங்கம்” என்றும் ஆசைப்படும் வைஷ்ணவர்களேபாய். [மாயத்தினால்]-“ஔயாவயு-மஹிசூநடி” என்கிறபடியாலே, இச்சையாலே. [எங்கும் மன்னி] - எங்கும் வர்த்தித்து. [ஐயமொன்றில்லை] - ஸம்ஸயமொன்றுமில்லை. [அரக்கர் இத்யாதி] - அஸுரராக்ஷஸரான நீங்கள் மநுஷ்யவேஷத்தைக்கொண்டு பிறந்துகலந்து திரிகிறீருள்ளீராகில். ஸுகஸாரணர்களைப் போலே கடற்கரையிலே யொற்றுப்பார்க்கவந்தார் குரக்குவடிவைக்கொண்டு. [உய்யும் வகையிலை] - உஜ்ஜீவிக்கும் விரகில்லை. பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயங்களிலே ஸக்தரான நீங்கள். [ஊழிபெயர்த்திடும்பொன்றே] - வைகுந்தன் பூதங்கள் உங்களைக்கொன்று கல்பத்தையும் போக்குமென்னுதல், ஊழினை உங்களையும்கொன்று தானும் பேருமென்

௫௮ திருவாய்மொழி--௫-ப. ௨-தி. பொலிகபொலிக.

னுதல். வைஷ்ணவஸகாரம் காலதோஷத்தையும்போக்கி விரோதிகளையும் நஸிப்பிக்கு மென்கை. அரக்கரசுரர் - தொண்டர் - பிறந்திருள்ளீரேல் உய்யும்வகையில்லை, வைகுந்தன் பூதங்கள் - கொண்டு ஊழிபெயர்த்திடும் - ஐயமொன்றில்லை.

௫௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அஸுரராசுஸரான உங்களையும் முடித்து யுகத்தையும் பேர்ப்பார்க ளென்கிறார்.

[செய்கின்றது இத்தாதி]-செய்கிறபடி பார்த்தேனுக்கு, என் கண்ணுக்கொன்று போலே இராகின்றது. என்போலே இராகின்றதென்றால்;—ஹவத்துணங்களுக்கு மேட்டே மடையான ஸம்ஸாரத்திலே, நியவிபூதியிலிருப்புக்குத் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையாய். [மாயத்தினால் எங்கும்மன்னி] - “ஜாயாவயா நஃஜிதா நடி” (மாயாவயுநம் ஜ்ஞாநம்) என்கிறபடியே, இச்சாபர்யாயமான ஜ்ஞாநத்தாலே. இச்சையாலே எங்கும் புதுந் திருந்து. [ஐயமொன்றில்லை] - “இங்கேயிருந்தே அவ்விருப்புக்குத் தோற்றிருப்பார்கள்” என்ற தில் ஒரு ஸம்ஸாயமில்லை. “பேர்த்திடும்” என்னுமதில் ஒரு ஸம்ஸாயமில்லை யென்றுமாம். [அரக்கர் இத்தாதி] - ராசுஸராயும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாயு மிருப்பார் மறுவ்யஸாரீரத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு, ஸ்ரீ வாகரஸேனையின் நடுவே சுகஸாரணர்கள் புத்தந்தாற்போலே புதுரப்பார்த்தாருண்டாகில் உங்களுக்கு உஜ்ஜீவிக்க விரகில்லை. “வாழாட்பட்டு நின்றிருள்ளீரேல்” என்று - தேடவேண்டாதே, எல்லாரும் வாழாட்பட்டு, அரக்கரசுரர் பிறந்திருள்ளீரேலென்று - தேடவேண்டுமபடியாயிற்று * ஒன்றுந்தேவுங்கேட்டு ஸம்ஸாரம்

அஞ்சாம்பாட்டு - செய்கின்றது இத்தாதி. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்றது - “வைகுந்தன் பூதங்கள்” என்றதைப்பற்ற. அஸுரராசுஸரான உங்களையும் முடித்தென்றது - “அரக்கரசுரர் பிறந்திருள்ளீரேல் உய்யும்வகையிலுலகொன்றே” என்றதைப்பற்ற. யுகத்தையும் பேர்ப்பார்களென்றது - “ஊழிபெயர்த்திடும்” என்றதைப்பற்ற. யுகத்தை - கலியுகத்தை.

செய்கிறபடி-ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் செய்கிறபடி. பார்த்தேனுக்கு என் கண்ணுக்கு என்றது - பார்த்திருக்கிற என்னுடைய கண்ணுக்கென்றபடி. ஸ்ரீராமாயணத்தில் ‘வலிஷஸு-காஸக-புடா’ என்கிற விடத்திலே - வித்தமாயிருக்கிற அந்தத்தினுடைய கூடங்கொன்று, அந்நஸப்தத்துக்கு ஒப்தவஷ்டியாக அர்த்தம் சொன்னாற்போலே, இங்கேயுந் கண்டுகொள்வது. யத்வா, “பண்டேனமாய்” என்கிற பாட்டிலே “கண்டேனுக்கு” என்கிற பாசுரத்துக்கு அர்த்தம் - கண்டமாத்ரத்திலே என்று சொன்னாற்போலே, பார்த்தேனுக்கு என்கிறதுக்கும் - பார்த்தமாத்ரத்திலே யென்று அர்த்தங்கண்டுகொள்வது. ஒன்றுபோலேயிராகின்ற தென்றது - “ஒன்றையொக்கின்றது” என்றதைப்பற்ற. என்போலே இராகின்றதென்றால் என்றதுக்கு - “ஊழிபெயர்த்திடும்” என்றத்தோடே அந்வயம். “ஊழிபெயர்த்திடும்” என்றதுக்கு - ஊழியையும் பேர்ப்பார்கள்போலே இராகின்றார்களென்று அர்த்தமானபோது, என்போலேயிராகின்றதென்றால் என்றது - என்போலேயிராகின்றார்களென்று லென்றபடி. என்போலேயிராகின்றதென்றால் என்ற அந்நாநம், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உங்களையுந் கொண்டு யுகத்தையும் பேர்ப்பார்கள்போலே இராகின்ற தென்று கண்டுகொள்வது. நியவிபூதியிலிருப்பென்றது - “வைகுந்தன்” என்றதைப்பற்ற. இச்சாபர்யாயம் என்றதுக்கு நிகண்டு - சாயா இத்தாதி. இச்சையாலே - “எங்கும் வ்யாபித்துத் திருத்தவேணும்” என்கிற இச்சையாலே. ஐயம் - ஸம்ஸாயம். “இவ்வுலகத்து வைகுந்தன் பூதங்கள்” இத்தாதிபதங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு, “ஓர் ஐயம் இல்லை” என்றவயித்து ஸப்தார்த்தம் - இங்கே இத்தாதி. அஸுரராசுஸர்கள் ஸந்திவிதராயிருக்கிறார்களோ “அரக்கரசுரர் பிறந்தீர்” என்கைக்கு என்ன - ராசுஸராயும் இத்தாதி. ராசுஸராயும் - ராசுஸப்ரக்ருதிகளாயும். “உள்ளீரேல்” என்று யதிசப்தார்த்த கடிதமாகச் சொல்லுவானென், அத்தனை அபூர்வமோ என்னவாழாள்

திருந்தினபடி. [தொண்டர்] - ஸ்வவாஸ்யவருத்தி (ஸ்வவாஸ்வவருத்தி) என்கிற இதர விஷயங்களிலே தொண்டுபட்டிருக்க உங்களைக் கல்பந்தானே ஹிம்ஸித்துக்கொண்டு தானும் பேருமென்னுதல்; அன்றிக்கே, வைகுந்தன் பூதங்கள் உங்களுக்கும் கொன்று ஊழியையும் பேர்ப்ப ரென்றுமாம். † (அரக்கரசுரர் - தொண்டர் - பிறந்திருள்ளீரேல் உய்யும்வகையிலே, வைகுந்தன்பூதங்கள் - கொன்று - ஊழிபெயர்த்தீமே - ஐயமொன்றில்லை. இது வாக்யார்த்தத்துக்குச் சேரும்). (ரு)

ஆறும்பாட்டு.

கொன்றுயிருண்ணும்விசாதி பகைபசிதீயனவேல்லாம்
நின்றவ்வுலகிற்கடிவான் நேமிப்பிரான்தமர்போந்தார்
நன்றிசைபாடியுந்துள்ளியாடியும் ஞாலம்பரந்தார்
சென்றதொழுதுயம்மின்தொண்டர் சிந்தையைச்சென்றிறுத்தியே.

ஆ.—(கொன்று.) ஸர்வாத்மாக்களுடைய ஸர்வவாதா பரிஹாரார்த்தமாக ஸங்கசக்கரதா ஸார்ங்காதி திவ்யாபுதோபேத பரமபுருஷ கைங்கர்யைக் ஸ்வரூபரான ஸ்ரீவைஷ்ணவஜநங்கள் இந்தலோகத்திலே போந்து, நன்றிசைபாடியும் துள்ளியாடியும் ஞாலம்பரந்தார். நீங்களும் இந்ததேவதைகளைவிட்டு அநந்ய ப்ரயோஜனராய்க்கொண்டு எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ஸர்வாத்மாக்களுடைய ஸகலதுக்கங்களையும் போக்கு கைக்காக ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களே லோகமெங்கும் பாடியாடிப்பரந்தார், நீங்களும் இதர தேவதா பரத்வஸங்கையைத்தவிர்ந்து அவனை யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

[கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி] - கொன்று ப்ராணஹாதி பண்ணக்கடவதான வ்யாதிடொடக்கமானவை நின்று.[கடிவான்]-கடிகைக்காக.[நேமிப்பிரான்தமர்போந்தார்]- ஸஞ்சரிக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். துள்ளியாடுகை - ஸஸம்ப்ரமமாக ஆடுகை.

ப.—அநந்தரம், ஸாம்ஸாரிக ஸகலக்லேஸமுந் தீரும்படி ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷ ணார்த்தமான திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அடியாமானவர்கள் ஜகத்தெங்கும்

இத்யாதி. நிரதிசய ஸுகருபமான அடிமைப்பட்டென்றபேருண்டாகி லித்யர்த்த திருப்பல்லாண்டு(ரு). கொண்டு - இதரவிஷயசாபல்யமென்றாத்ம, ஸ்வவா இத்யாதி. “ஊழி” - கல்பம் - கலியுகம். செய்கின்றதென் கண்ணுக்கென்று தொடங்கி, எங்கும் மன்னிரின்றாரர்கள், ஐயமொன்றில்லை, தொண்டரான - அரக்கரசுரர் பிறந்திருள்ளீரேல் உய்யும்வகையிலே, ஊழியானது - உங்களுக்கொன்று - தானும்பேர்த்திடுமென்று ப்ரதமயோஜனைக்கு அந்வயம். செய்கின்றதென் கண்ணுக்கென்று தொடங்கி எங்கும் மன்னிரினார்கள். ஐயமொன்றில்லை, தொண்டரான - அரக்கரசுரர்தொடங்கி, உய்யும்வகையிலே, உங்களுக்கொன்று - ஊழியையும் பேர்த்திடுமென்று இரண்டாமயோஜனைக்கு அந்வயம். அர்த்த பேதமொழிய அந்வயத்தில் அதிவ பேதமில்லை. (ரு)

பார்த்தார்கள் ; அவர்களை யாப்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்று கீழ்ச்சொன்னவர்களை நோக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

கொன்று - ஸரீரத்தைமுடித்து, உயிர் - ப்ராணனை, உண்ணும் - க்மஸிக்கக் கடவ, விசாதி - வ்யாதியும், பகை - பகையும், பசி - பசியும்முதலான, தீயன - க்ரூரஸ்வ பாவங்கள், எல்லாம் - எல்லாவற்றையும், இ-இந்த, உலகில் - லோகத்திலே, நின்று - நின்று, கடிவான் - கடிக்கைக்காக, நேமி - சக்ராயுதனான, பிரான் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய, தமர் - அடியாராய்க்கொண்டு, போந்தார் - போந்தவர்கள், நன்று-விலக்துணமான, இசை-இசைகளை, பாடியும் - பாடியும், துள்ளி - ஸஸம்ப்ரமமாகக் கிளர்ந்து, ஆடியும் - ஆடியும், ஞாலம் - பூமியெங்கும், பார்தார் - பார்த்தார்கள் ; தொண்டர் - (தேவதார்தரங்களையும் விஷயார்தரங்களையும் உத்தேஸ்யமாகவும் போக்யமாகவும் நினைத்து) சபலரானவர்களே ! சிந்தையை - உங்கள் அந்யபரமான நெஞ்சை, (ப்ராப்தமான பாகவதவிஷயத்திலே), செம்-செவ்விதாக, நிறுத்தி - நிறுத்தி, சென்று-(அவர்கள் பரிஸரத்திலே) சென்று, தொழுது-பேஷத்வாதுருபவ்ருத்தியைப்பண்ணி, உய்ம்மின் - பிழைக்கும்படி பாருங்கோள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஸகலருடைய துக்கங்களையும் போக்குகைக்காக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் லோகமடங்கப் பார்த்தார்கள், அவர்களோடே நீங்களும் அவனை யாப்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

[கொன்றுஇத்யாதி] - கையுந்திருவாழியுமான அழகிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், கடிவான் போந்தாரானவர்கள் - அதுக்காக லோகத்திலே பூமியிலே பார்த்தார்கள். “யத்ராஷ்டாக்ஷரஸம்வலிஷொரீஹாலாஹொரீஹீயதெ” - இத்யாதி. [நன்று இத்யாதி] - பகவததுபவஜநித ஹர்ஷத்தாலே நன்றான இசையைப் பாடியும். துள்ளியாகை - ஸஸம்ப்ரமமாக ஆடுகை. [சென்று இத்யாதி.] - சென்று அவர்களைத் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோளென்று பணிக்கும் திருமாலையாண்டான். அவர்களோடே சென்று ஸர்வேஸ்வரனைத் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோளென்று அருளிச்செய்வர் எம்பெருமானார். [தொண்டர்] - தேவதார்தரங்களிலே பரத்வஸங்கைப்பண்ணி அவ்வோவிடங்களிலே தொண்டுபட்டிருந்தவர்கள். திருந்துகைக்கு யோக்யதையுண்டானவர்கள். “சுஜ்ஞாநாநுபூயாநஸஸம்ஸயாதாவிநஸ்யதி | நாயொஹொகொவிநவரொநஸு வம்ஸம்ஸயாத்மஃ”. தேவதார்தரங்களிலும் ப்ரயோஜநார்தரங்களிலும் போன நெஞ்சை வகுத்த விஷயத்திலே அந்யப்ரயோஜநமாக்கி. “யத்ராஷ்டாக்ஷரஸம்வலிஷ” - என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஸகல துக்கங்களையும் போக்குகைக்காக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் லோகமடங்கப் பார்த்தார்கள்; அவர்களோடே நீங்களும் அவனை யாப்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

ஆறும்பாட்டு - கொன்றுயிர் இத்யாதி. ஸகலதுக்கங்களையு பென்றது - “கொன்று” இத்யாதியைப்பற்ற. போக்துகைக்காக என்றது - “கடிவான்” என்றத்தைப்பற்ற. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்றது - “நேமிப்பிரான் தமர்” என்றத்துக்கு எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தைப்பற்ற. லோகமடங்கப் பார்த்தார்க ளென்றது - “ஞாலம்பார்தார்” என்றத்தைப்பற்ற. “சென்றுதொழுதுய்ம்மின்” இத்யாதியைப்பற்ற - அவர்களோடே இத்யாதி.

$$(\mathfrak{g}_\pi)$$

(5)

ஆ.—(நிறுத்தி.) மற்று, நாங்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற ப்ரஹ்மருத்ராதிதேவதைகள் எங்களுக்கு ரக்ஷகராகமாட்டாரோவென்னில்; - உங்களாலே ஸமாஸ்ரீதைகளான தேவதைகள், உங்களை எம்பெருமான் ரக்ஷிக்குமிடத்தில் புருஷகாரமாமத்தனை; இப்பொருளில் மார்க்கண்டேயனும் ஸாக்ஷி. ஆகையால், நாராயணனே ஸர்வேஸ்வரன், இதிலொன்றும் ஸம்ஸயிக்க வேண்டா. ஆதலால் அவனை யாஸ்ரயியுங்கோள். அக்ரீந்த் ராதிதேவதைகளையும் ஆராத்யதயா ஸாஸ்த்ரங்கள் ப்ரதிபாதிபாரிந்நனவிநே யென்னில்; - அப்படியன்று ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறது. எங்கனெயென்னில்; - அக்ரீந்த் ராதி ஸமஸ்ததேவதாந்த்ரயாமியதயா ஸாரீரிபூதான பரமபுருஷனை ஸர்வகர்மஸமாராத்யனென்றது. ஆனபின்பு, நித்யநைமித்திககர்மயரூப ஸர்வகர்மங்களாலும் அக்ரீந்த்ராதி ஸமஸ்ததேவதாந்த்ரயாமியான பரமபுருஷனை யாஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாப்பாட்டில், உங்கள் தேவதைகள் உங்களை ரக்ஷிப்பது அவன் ப்ரஸாதத்தாலே யானபின்பு அவர்களை “அவனுக்கு ஸேஷபூதர்” என்று புத்திபண்ணி, தத்ஸமாராதந புத்தயா அவர்களை ஆஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

[நிறுத்தியென்று தொடங்கி] - உங்கள் ஹ்ருதயங்களிலே நீங்கள் நிறுத்திக் கொள்ளுகிற தேவதைகள் உங்களை ரக்ஷிக்கும்போது தாங்களாக ரக்ஷிக்கக் கூடாமல்லாமை மீளவும் அவன் ப்ரஸாதங்கொண்டேரக்ஷிப்பது; இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸ்ரீமார்க்கண்டேய பகவான் ஸாக்ஷி. [கறுத்தமனமொன்றும் வேண்டா] ஸம்ஸயிக்கவேண்டா. [இறுப்பதென்றுமேலுக்கு] - இந்த்ராதி தேவதைகளை ஸாரீரமாகக்கொண்டு அவர்களுக்கு அந்த்ராத்யதயா நின்றான் ஸர்வேஸ்வரனென்று புத்திபண்ணி அத்தேவதாமுகமாகப் பண்ணும் நித்யநைமித்திககர்மங்களை தத்ஸமாராதநபுத்தயா பண்ணுங்கோள்.

ப.—அந்த்ராம், தேவதாந்த்ரபரமானைக்குறித்து; அவனையொழிய இவர்களுக்கு ரக்ஷணஸக்தியில்லை, ஸர்வஸுலபனை க்ருஷ்ணனை பரதேவதை, ஆனபின்பு, தேவதாந்த்ரவிஷயமான நித்யநைமித்திகாதிதர்மங்களை, அவர்களுடைய பகவச்சரீரத்வ புத்தியைப்பண்ணி அதுஷ்ட்டிக்கும்படி பாருங்கோ ளென்கிறார்.

நாம் - உங்கள், உள்ளத்து - நெஞ்சுக்குள்ளே, நிறுத்தி - ஸுபாஸ்ரயமல்லாமையாலேவலியப்பிடித்து நிறுத்தி, கொள்ளும் - கொள்ளும், தெய்வங்கள் - தெய்வங்கள், உம்மை - உங்களை, உய்யக்கொளும் - உஜ்ஜீவிப்பித்துக்கொள்வதும், அவனோடே - தங்களுக்கும் பலப்ரதத்வஸக்தி கொடுத்தவன்தன்னோடே, மறுத்து - மீண்டு சென்று கிட்டிக்கிடர், (இது), மார்க்கண்டேயனும் - மார்க்கண்டேயனும், கரி - ஸாக்ஷியாக, கண்டர் - கண்டிகோள், (ஆகையாலே), கறுத்த - (இதரதேவதாபரத்வப்ரதிபத்தி பண்ணும்படி)மலிநமான, மனம்-நெஞ்சு, ஒன்றும் - ஒருபடியாலும், வேண்டா - மீண்டுவதில்லை; (“யொயொயாய்யாந்தமூஹக்” என்கிறபடியே), கண்ணனல்லால் - (தேவதாந்த்ரங்களுக்கு ஸாரீரியான) க்ருஷ்ணனையொழிய, தெய்வம் - பரதேவதை, இல்லை - இல்லை, (ஆனபின்பு), இறுப்பது - ஸாஸ்த்ரீயமாய்க் கர்த்தவ்யமான நித்யநைமித்திகங்களை, எல்லாம் - எல்லாம், அவன் - அந்தக்ருஷ்ணனுக்கு, மூர்த்தியாயவர்க்கே - ஸாரீரங்களான அந்ததேவதைகளை விஷயீகரித்து, இறுமின் - ஸர்வயஜ்ஞநாம்போக்தாவான அந்தக்ருஷ்ணன் பர்யந்தமாக ஸமர்ப்பியுங்கோள். இதிலே - பாகவதோதகர்ஷ்ணேஹுவான பாரமயம் சொல்லிந்நியிற்று.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், நாங்கள் நெடுநாளாய் ரயித்தவர்களை பலம்கிட்வேதற்கு முன்பே விடவேவென்னில்; அவர்கள் பலம் தருவதும் அவனைக் கொண்டாயிற்று, ஆன பின்பு “அவர்கள் அவனுக்கு ஸரீரபூதர்” என்று புத்திபண்ணி பகவத்ஸமாப்ரயண புத்யா ஆப்ரயிபுங்கோ ளென்கிறார்.

[நிறுத்தி இத்தயாதி] - உங்கள் நெஞ்சில் நீங்கள் நிறுத்திக்கொள்ளுகிற தேவதைகள். த்யேயவஸ்துக்களை நிறுத்துகையும் த்யாதாவுக்கே ஹமென்கை. “கஜுஷ்டோக்ருஃ வுராவொஷா ய்யுகூதூநிதிஷ்டி” என்கிறவன் அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கிறதன்றே; புக்த்யாபாஸங்களாலும் வசநாபாஸங்களாலும் பொரிபுறந்தடவி நிறுத்துகை. [உம்மையுயக்கொள்]-உங்களை உய்ப்பிக்கொள்ளுமிடத்தில். ரக்ஷிக்கும்போது தாங்கள் அக்ஷமராகையாலே; “பேணிலும் வரந்தர மிடுக்கிலாத் தேவரை”, “திருவில்லாத் தேவரை”; [மறுத்துமவனோடே கண்டிர்]-மீண்டுமவனோடே சேர்த்து அவன் ப்ரஸாதத் தாலே கிடர். நீங்கள் அவர்களை யாப்ரயித்தாலும் பலம், தருவான் அவனை; “வமலுதே”; “நவமி வாஸந ஸாஸ்யபூஜிதெ ஸவெபூஸாஹரிடீ”. இவர்களை யாப்ரயிக்க, வேறையொருவன் பலம் தருமதெங்கே கண்டோமென்னில், [மார்க்கண்டேயனும் கரியே]-ஸ்ரீமார்க்கண்டேயபகவான் ஸாக்ஷி. [கறுத்தமனமொன்றும் வேண்டா] - இதரதேவதைகள் பக்கல் பாத்வபுத்தியாகிற தண்ணிய நெஞ்ச ஒன்றும் உங்களுக்கு வேண்டா. “கஜுஷ்டாபூஷ்யாநஸா ஸம்ஸயாதா. [கண்ணல்லால் தெய்வமில்லை] - “ஸவெபூஷொ வொஷேவஸுக்ரு வனவ” என்கிறபடியே க்ருஷ்ணனை யொழிய ஆப்ரயணீயரில்லை. அவனுக்கு ப்ரகாரபூதராய்க் கொண்டு உளராயித்தனை அல்லாததேவதைகள்; யொயொயாயாந்தநுஹஸ்தி”. [இருப்பதெல்லாம்] - “தேவதாராதம்” என்று தோற்றுகிற நியைநமித்திக கர்மமெல்லாம். [அவன்மூர்த்தியாயவர்க்கே யிறுமினே] - “இவர்கள் அவனுக்கு ஸரீரபூதரானவர்கள், அந்தராத்மா ஸர்வேஸ்வரன்” என்று புத்திபண்ணி தத்ஸமாராதந புத்யா பண்ணுவ்கோள். தன் திருவடிகளைப் பிடித்தார்க்குத் தானே பலங்கொடுக்கக்கடவனாயிருக்குமிதே அவன்.

நாடு.—ஏழாம்பாட்டு. நாங்கள் நெடுநாள் தேவதைகளுக்குப் பச்சையிட்டு ஆப்ரயித்துப் போந்தோம்; அதின்முடிவுகண்டு பின்னே ஸகவத்ஸமாப்ரயணம்பண்ணுகிறோமென்ன; நீங்கள் ஆப்ரயிக்கிற தேவதைகள் உங்களை ரக்ஷிப்பதும் அவன்பக்கலிலே கொண்டு சென்று காட்டிக்கொடுத்தாயிற்று, ஆனபின்பு, அவனையே ஆப்ரயிக்கப் பெறில் அழகிது; அதுவும் மாட்டிகோளாகில், நீங்கள் அவர்களுக்கு இகேறிவற்றை “இவர்கள் அவனுக்குத்தன

ஏழாம்பாட்டு - நிறுத்தி இத்தயாதி. “அவனோடேகண்டிர்” என்கையாலே உத்தரப்ரத்யுத் தாமாக அருளிச்செய்கிறார் - நாங்கள் இத்தயாதி. இந்த ஸங்காபரிஹாரம் “ஓடியோடி” என்கிற பாட்டிலும் சொல்லிற்றே யென்னில்; அங்கே - அவர்களை யாப்ரயித்தால் பலமில்லை யென்றது, இங்கு - தேவதைகள் ஈஸ்வரன்பக்கலிலே கொடுபோய்ச் சேர்ப்பார்களென்கிறதாயாலே புருத்தியில்லை. “நிறுத்தி” இத்தயாதியைப்பற்ற, நீங்கள் ஆப்ரயிக்கிற இத்தயாதி. அவனையே யாப்ரயிக்கப்பெறில் அழகிதென்றது - கீழிற்பாட்டில் “சென்றுதொழுதுயின்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. இடுகிறவற்றை யென்றது - “இறுப்பதெல்லாம்” என்றத்தைப்பற்ற. அவனுக்குத்தனபூதர் என்றது - “அவன்

பூதர், இவர்கள் முகத்தாலே நாம் லகவத்ஸமாநாதம்பண்ணுகிறோம்” என்று புத்திபண்ணியாகிலும் இடப்பாருங்கோ ளென்கிறார்.

[நிறத்தி] - த்யேயவஸ்துவை ஸ்த்திதிப்பிக்கையும் த்யாநம் பண்ணுகிறவனுக்கே லாரமாயிற்று. ஆஸ்ரயிக்கிற இவன் எடுத்துநிறுத்த, நிற்கிறவையிறே அவை. [நும்முள்ளத் துக்கோள்ளும் தேய்வங்கள்] - உந்தாமுடைய ஹ்ருதயங்களிலே கொள்ளுகிற தேவதைகள். [உள்ளத்துக்கோள்ளும்] - “புறம்பே சிலரறியில் அபஹஸிப்பார்கள்” என்று தாங்களறிந்த தாக உபாஸிக்கும் தனை. [உம்மையுயக்கோள்] - உந்தாமை உஜ்ஜீவிப்பித்துக்கோண் டார்களாகிறபடி. [மறுத்துமியாதி] - நீங்கள் “அவனிலும் இவர்கள் ஆஸ்ரயணியர்” என்றுபற்ற, இவர்கள் உங்களை அவன்பக்கலிலே கொண்டோய்க்கிடுகோள் ரகஷிப்பது. என்றும் ரகஷணதர்மம் கிடப்பது அவன்பக்கலிலே, “**நஹிவாஸு தஸாஸ்ய ஸ்ரேதே வஸவெபுஸ்யாஹஸிடி**” (நஹிபாலநஸாமர்த்யம்ருதேஸர்வேஸ்வரம்ஹரிம்) என்கிறபடியே வேறுசிலரை யாஸ்ரயிக்க, அவன் பலப்ரதனாகயாவதென்? என்ன, [மார்க்கண்டேயனும் கரியே] - கரியேன்று-ஸாக்ஷிக்குப் பேர். இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸாக்ஷி ப்ரீமார்க்கண்டேயன். அவன் நெடுநாள் தேவனையாஸ்ரயிக்க, அவனைப்பார்த்து, “நெடுநாள் நீ நம்மையாஸ்ரயித் தாய், இவ்வாஸ்ரயணம் பாழேபோகவொண்ணாது, உன்னோடு என்னோடு வாசியில்லை, உனக்கொருபுகல்காட்டித்தரப்போரு” என்று ஸர்வேஸ்வரன் பக்கலிலே கொண்டோசென்று, அவன் அபேக்ஷித்ததைத் தலைக்கட்டிக்கொடுத்தான்; ஆனபின்பு, இதில் ஸாக்ஷி அவனே. [கறுத்தமனமொன்றுமேண்டா] - கூடித்தேவதைகள் பக்கலிலே பரத்வ ப்ரதி பத்திபண்ணியிருக்கும் தண்ணியநெஞ்சு உங்களுக்கு வேண்டா. [கண்ணனல்லால் தேய்வமில்லை] - “**வஸவெபுஷெவாஷெவகீ வுசு வனவ**” (ஸர்வேதேவா தேவகீ புத்ர ஏவ) என்கிறபடியே, அவனுக்கு ப்ரகாரமாயல்லது ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதோரு தேவதை

ப்ர:—(கண்ணனல்லால் தேய்வமில்லை) — **ஹிமாலயாதெ வாலுஷெவ ஶாஹாஸ்யாஸ்ய ஸ்ஷே, “ஜெராதீஷி ஸாக்ஷானிவயாநி மொகெசுத்யொ மொகாமொகவாலாஸ்யீவ । சூத்யொஸ்யாஹுதயஸு வண ஸவெபுஷெவாஷெவகீ வுசு வனவாரு”**.

மூர்த்தியாய்” என்றதைப்பற்ற. இடப்பாருங்கோள் என்றது - “இறுமின்” என்றதைப்பற்ற.

இவன் ஸ்த்திதிப்பிக்கவேணுமோ? ஸ்வயமாக நிற்கமாட்டார்களோவென்ன, - த்யேயவஸ்துவை இத்தாதி. விவரணம் - ஆஸ்ரயிக்கிற இத்தாதி. அடுத்து என்று பாடமானபோது - பலாக்கரித் தென்றபடி. நிறுத்த ஸ்த்திதிப்பிக்க. “உள்ளத்து” என்றதுக்குபாவம்-புறம்பே இத்தாதி. உய்யக் கோள்-ரகஷிப்பது. மறுத்தும்-பின்னையும். ரக்ஷணதர்மந்தேவதைகளுக்கில்லையோவென்ன என்றும் இத்தாதி. உத்தார்த்தத்துக்குப் ப்ரமாணம் நஹி இத்தாதி. இதம் ப்ரமாணம் பூர்வமேவ லிகிதம். அது எப் படியென - அவன்நெடுநாள் இத்தாதி. ஸர்வேஸ்வரன்பக்கலிலே - இத்தாதிக்குப் ப்ரமாணம் - “**சஹந்தேநகொவதுஷுஷீகெஸுவிதாமாராஃ । சூயஸுபுஷாதாவளராரணஃ கிரேபுமொவஸவபுஸெ**” இத்தாதிகள் கண்டுகொள்வது. ருத்ரனையுபாவித்த மார்க்கண்டேயனுக்கு ஆயுர்ப்ரதாநா நாராயணனென்கையாலே - அவன்கொடுப்பித்ததுவித்தம். “கண்ணனல்லால் - இல்லை” என்று தேவதாந்தங்களினுடைய ஸ்வரூபநிஷேதம்பண்ணுகிறாரோ வென்ன- ஸவெபுஷெவா இத்தாதி. “**ஜெராதீஷி ஸாக்ஷானிவயாநிமொகெசுத்யொமொகா**

யில்லை; “யொயொயாயாந்தநுஹுது” (யோயோயாயாம்தநுஹுபக்து) என்கிற படியே-அவனுக்குத் தநுபூதராயுளராகி லாமித்தனை. [இறுப்பது இத்யாதி]-ஆனபின்பு, நீங்கள் அவ்வவதேவதைகளுக்குக் கொடுக்கும் ஸமாராதநத்ரவ்யங்கையேல்லாம் “இவர்கள் அவனுக்கு ஸரீரபூதர்” என்று புத்திபண்ணி, அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பாருங்கோள். இறுப்பதெல்லாம் - “தேவதாந்தராய” என்று தோற்றுகிற நித்யநைமித்திக கர்மங்கையேல்லாம், அவன்மூர்த்தியாயவர்க்கே - அவனுக்கு ஸரீரபூதரான அவர்களுக்கே. “அந்தராத்மா ஸர்வேஸ்வரன்” என்று புத்திபண்ணி தத்ஸமாராதந புத்த்யா பண்ணுங்கோள். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

இறுக்குமிறையிறுத்துண்ண எவ்வுலகுக்குந்தன்மூர்த்தி
நிறுத்தினுன்தேய்வங்களாக அத்தேய்வநாயகன்தானே
மறுத்திருமார்வனவன்தன் பூதங்கள்கீதங்கள்பாடி
வேறுப்பின்றிருலத்துமிக்கார் மேவித்தோழுதுயம்மினீரே.

ஆ.—(இறுக்கும்) கேவலேந்தராதிகளையே ஸ்வகர்மங்களாலே ஸமாராதித்து ஸ்வாபிலஷிதபுத்ரபஸ்வாதிபலங்களை அவர்கள் பக்கவிலே பெற்றன்றோ எல்லாரும் புஜிக்கிறதென்னில்;—இந்தராதிகளேஎல்லாரும் ஸ்வாதிகாராதுகுணகர்மங்களாலே யாராதித்து ஸ்வாபிலஷிதங்களைப் பெற்று அதுபவிக்கும்படி அந்த ஸர்வேஸ்வரனான பரமபுருஷன் தானே ஸ்வஸரீரபூதரான அந்த இந்தராதிகளை, ஸர்வகர்மஸமாராத்பராய் ஸமாராதகாபிலஷித பலபாதர ஸமர்த்தராம்படி பண்ணியருளினான்; ஆதலால், அவனை ஸர்வேஸ்வரன். இப்படி ஸர்வேஸ்வரனாகையாலும், பகவதேகபோகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாலே இந்த லோகம் பூர்ணமாகையாலும், நீங்களும் எம்பெருமானையே அநரப்பரயோஜனராய்க் கொண்டு ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

ப்ர:—ஸ்ரீஹவதீதாஸு ஸவதெ ஹவாநு, “யொயொயாயாந்தநுஹுது ஸக்ருஸூக்யாவிபுதாஸிவதி | தஸுதஸுராவதாம் ஸூகாம் தாநெவ விடியாஜி ஹஸு” ||உக||

தொகவாஸாஸுயிவ | துயொயொயாயாந்தநுஹுது ஸவதெ ஹவாநு துயொயொயாயாந்தநுஹுது ஸக்ருஸூக்யாவிபுதாஸிவதி | தஸுதஸுராவதாம் ஸூகாம் தாநெவ விடியாஜி ஹஸு” இதி பாரதேயீஷம். தேவதைகள் தத்பரதந்த்ரைகனென்றதுக்கு ப்ரமாணந்தரம் யொய இத்யாதி. “யொயொயாயாந்தநுஹுது ஸக்ருஸூக்யாவிபுதாஸிவதி | தஸுதஸுராவதாம் ஸூகாம் தாநெவ விடியாஜி ஹஸு” இதி தீதாயாஸவதெ. இறுப்பது-கொடுப்பது. நம்முள்ளத்து - நிறுத்தி - கொள்ளும் தெய்வங்களும் உம்மை உய்யக்கொள் - மறுத்துமவனோடேகண்டிர், மார்க்கண்டேயனுக்கரியே இத்தாரப்பரவ்யடி. அவனோடே - அவன்பக்கவிலே; கொண்டுபோய் இத்த்யாஹாடி. அவன்மூர்த்தியா யவர்க்கே - அவனுக்கு ஸரீரபூதரானவர்களுக்கே. (எ)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், தேவதாந்தரங்களை யாஸ்ரயித்து அபேக்ஷிதங்களைப் பெற்றூரில்லையோவென்னில், அந்த தேவதைகள் ஆஸ்ரீதரபேக்ஷிதங்கள் கொடுக்கவல்ல ராம்படி பண்ணினான் எம்பெருமானே; அவனை யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

[இறுக்குமென்று தொடங்கி] - பிந்நருசிகளான அதிகாரிகள் ஸ்வவர்ணஸ்வாஸ்ரமேர்சித கர்மங்களாலே ஸமாராதித்து ஸ்வாபிலஷிதங்களைப்பெற்று அநுபவிக்கும்படி ஸ்வஸ்ரீரபூதமான தேவதைகளை ஸர்வேஸ்வரன்தானே ஸமாராத்யராகவும் ஆராதகர்க்கும் அபிமதபலங்களைக் கொடுக்க வல்லராம்படியும் பண்ணினான். [மறுத்திருமார்வனென்று தொடங்கி] - அவனழகுக்குத் தோற்று அநந்யப்ரயோஜநரான வைஷ்ணவர்கள் இகழாதே மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய்க்கொண்டு பூமியிலே திரண்டார்கள்; அவர்களைப்போலே நீங்களும் எம்பெருமானே அநந்யப்ரயோஜநராய் ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள்.

ப.—அநந்தம், இப்படி ஸர்வதேவதாநாயகனுப் ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷாவான க்ருஷ்ணனுடைய சேஷபூதரானவர்கள் லோகத்திலே அதிகராய் வர்த்தியானின்றார்கள், அவர்களை யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

இறுக்கும் - கர்த்தவ்யமாய், இறை - கடமையான நித்யநைமித்திகங்களை, இறுத்து - ஸமர்ப்பித்து, உண்ண - உஜ்ஜீவிக்கக்காக, எவ்வுலகுக்கும் - நாநாருசிகளான ஸமஸ்தலோகத்துக்கும், தன் - தன்னுடைய, மூர்த்தி - ஸ்ரீரபேதங்களை, தெய்வங்களாக - தத்தக்கர்மாராத்யதேவதைகளாக, நிறுத்தினான் - நிறுத்தினவன், அத்தெய்வநாயகன் தானே - ஸர்வதேவதாநாயகனுள் க்ருஷ்ணன்தானே, (ஆகையால்), மறு - அந்த ஸர்வாதி கத்வஸூசகமான ஸ்ரீவத்ஸத்தை, திருமார்வன் - திருமார்பிலுடையான, அவன்தன் - அவனுக்கு, பூதங்கள் - சேஷபூதரான பாகவதர்கள், கீதங்கள் - நாநாகீதங்களை, பாடி - பாடி, நூலாத்த - ஸாம்ஸாரிகதோஷத்தாலுண்டான, வெறுப்பு இன்றி - விஷாதம் இல் லாதபடி, மிக்கார் - ஸர்வோத்க்ருஷ்டராய் வர்த்தியானின்றார்கள்; நீர் - நீங்கள், மேவி - அவர்களைக்கிட்டி, தொழுது - தொழுது, உய் மின் - உஜ்ஜீவியுங்கோள்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், தேவதாந்தரங்களை யாஸ்ரயித்து அபேக்ஷிதங்கள் பெற்றூரில்லையோவென்ன;—ரஜஸ்தமஃப்ரசுராயிருக்குமவர்களுக்கு ஆஸ்ரயணியராக வும், அபேக்ஷிதப்ரதராகவும் தேவதைகளைப் பண்ணினான் ஸர்வேஸ்வரனே; ஆனபின்பு, அவனையாஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

[இறுக்குமிறையிறுத்துண்ண] - ஸ்வவர்ண ஸ்வாஸ்ரமேர்சித கர்மங்களாலே ஸமாராதித்து ஸ்வாபிலஷிதங்களைப் பெற்று உஜ்ஜீவிக்க. [எவ்வுலகுக்கும் தன்மூர்த்தி நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக] - பிந்நருசிகளான அதிகாரிகளை யுடைத்தான ஸர்வலோகங் களுக்கும், தன் ஸ்ரீரபூதரான தேவதைகளை ஸமாராத்யராக நிறுத்தினான். “ ஸ்ரீராம ரொஹி” என்றிருப்பார் தலைவணங்குகைக்காக நிறுத்தினான். [அத்தெய்வநாயகன் தானே]-ஆஸ்ரயிக்கிறவர்களோடு ஆஸ்ரயணியரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகன் அவன்தானே. சேதநருடைய குணதுருபமாக ஆராத்யராகவும், அபிமதபலப்ரதாரம் படியாகவும் பண்ணினான். [மறுத்திருமார்வன்] - மறுவையும் திருவையும் மார்விலே யுடையவனென்னுதல், ஸ்ரீவத்ஸத்தைத் திருமார்விலேயுடையவனென்னுதல். [அவன் தன் பூதங்கள்] - அஸாதாரணவிக்ரஹத்திலழகிலே தோற்றுத் தாங்கள் உளராயிருக்கும்

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், பகவதநுபவஹர்ஷத்தாலே பாடி, “ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்தோம்” என்னும் வெறுப்பின்றிக்கே பூமியிலே திரண்டார்கள்; நீங்கள் அவர்களோடே கூட அந்நப் ப்ரயோஜனராய்த் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்னுதல், அவரைத் தொழுது உஜ்ஜீவியுங் கோ ளென்னுதல்.

௭௫.—எட்டாம் பாட்டு. ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள சேதநர் குணநு குணமாக ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி இதரதேவதைகளை லோகமடங்கப் பரப்பிவைத்தான்; அவனுடைய அஸாதாரணவிக்ரஹத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் லோக மடங்கப் பரந்தார்கள். அவர்களைப்போலே நீங்களும் அவனை யாஸ்ரயிக்கப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

[இறுக்குமித்யாதி] - சேய்தபயிருக்குக்கடமையறிக்குமாபோலே, உந்தாமுடைய புண்யபாபாநுபமாக அவ்வவதேவதைகளுக்குக் கொடுக்கும் த்ரவ்யங்களைக்கொடுத்து ஜீவிக்கைக்காக, எல்லாலோகங்களிலும், தனக்குத் தநுபூதரான தேவதைகளை நிறுத்தி றான்; இவ்வருளுள்ளாரோடு அத்தேவதைகளோடு வாசியற எல்லார்க்குமொக்க நியாமகளு யிருக்கிற தானே. ராஜாக்கள் ஊர்தோறும் கூறுசேய்வார்களை வைக்குமாபோலே. [மறுத் திருமார்வன்] - ஸ்ரீவத்ஸத்தையும் பிராட்டியையுமுடைய மார்வனென்னுதல், ஸ்ரீவத் ஸத்தையுடைத்தான திருமார்வையுடையவனென்னுதல். [அவனித்யாதி] - அவனுடைய அஸாதாரணவிக்ரஹத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே கீதங்களைப்பாடி, “ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்திக்கவேண்டாநின்றதே!” என்கிற வெறுப்பின் றிக்கே பூமியெங்கும் பரந்தார்கள். [மேவித்தொழுதுயம்மினீரே] - ஆனபின்பு, நீங்கள் அவர்களைச் சேன்றுஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்னுதல், அந்த ஸத்வநிஷ்டரானவர்க

எட்டாம்பாட்டு - இறுக்கும் இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்னபடியே, பலப்ரதாஸத்தருமன்றிக்கே, பகவத்ப்ரகாரமான ஆகாரத்தாலே யொழிய ஸ்வதவ அநுபாஸ்யருமாயிருக்க, இந்த தேவதைகளை ஈஸ் வரன் தான் ஸ்ருஷ்டிப்பானென்? என்ன - ராஜஸராயும் இத்யாதி. சேதநர்குணநு குணமாக - இத் யாதிக்கு - “யக்ஷா க்ஷாஸ்விநராஜஸாஃ | ஷ்ரேதாநுஷ்டிதமணாஸ்ராமெயஜகோஸி ஸாஜநாஃ” இத்யாதியிலே நோக்கு. பரப்பிவைத்தான் - என்றவநந்தரம், ஆகையாலேயென்று கூட்டிக்கொள்வது. “மறுத்திருமார்வன்” இத்யாதியையப்பற்ற - அஸாதாரண இத்யாதி. “மேவித் தொழுதுயம்மினீர்” என்றத்தைப்பற்ற-அவர்களைப்போலே இத்யாதி.

“இறுக்குமிறையிறுத்து” என்று - நித்ய ஸநயித்திகாதி ரூபேண அவர்களை யாராதிக்கை யைச் சொல்லுகிறது. கடமை - ருணமும், வரியும். புண்யபாபாநுபமாக என்றது - புண்ய வ்ருத்திக்கும் பாபக்ஷயத்துக்குமாக என்றபடி என்னுதல்; அன்றிக்கே, தேவதாந்தர ஸமாஸ்ரயண ஹேதுவான புண்யபாபாநுருணமாகவென்னுதல். “அத்தெய்வநாயகன்” என்றதுக்குபாவம் - இவ் வருளுள்ளார் இத்யாதி. “நிறுத்தினான்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராஜாக்கள் இத்யாதி. கூறு சேய்வார்கள் - தாந்யாதிகளை விபஜிக்கும் அதிகாரிகள். மணியக்காரரை யென்றபடி. முந்தினவர்த் தத்தில், திருவேன்று - பிராட்டி. த்லதீயார்த்தத்தில், திருவேன்கிறது - மார்வுக்கு விசேஷணம். திருமார்வ னென்றபடி. கீழேயுங்கூட்டி “பூதங்கள்” இத்யாதிக்கு ஸப்தார்த்தம்-அவனுடைய இத்யாதி, வேண்டாநின்றதே - வேண்டியிருந்ததே. வேறுப்பு - குத்தை. “மேவி” என்று - கிட்டியென்னுதல் அந்நப் ப்ரயோஜனராயென்னுதல். தொழுகை - பாகவதவிஷயமாதல், பகவத்விஷயமாதல். அத்தெய்வ நாயகன்தானே - இறுக்குமென்றுதொடங்கி, தன்மூர்த்தியை - தெய்வங்களாக - நிறுத்தினான்; ஆகை யாலே அவர்களைவிட்டு - மறுத்திருவென்று தொடங்கி அந்வயம். திருமார்வனவன்தன் பூதங்கள் - திரு

சூ.அ]

சூ. பா. மேவித்தோழுது—வ்யாக்யாநங்கள்.

ளோடொக்க நீங்களும் அநந்யப்ரயோஜநராய் ஸர்வேஸ்வரனை யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப் போங்கோ ளென்னுதல். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

மேவித்தோழுதும்மினீர்கள் வேதப்புனிதவிருக்கை
நாவிற்கோண்டச்சுதன்தன்னை ஞானவிதிபிழையாமே
பூவிற்புகையும்விளக்குஞ் சாந்தமும்நீரும்மலிந்து
மேவித்தோழுமடியாரும் பகவரும்மிக்கதுலகே.

ஆ.—(மேவித்தோழுது.) பகவத்ஸ்வரூபருபகுணவிபூதி ப்ரதிபாதகமாய் பரிஸுத்தமான ருக்குக்களைச் சொல்லிக்கொண்டு பக்திமார்க்கம் தப்பாமே புஷ்பதூப தீபாதுலேபந ஸலிலாத்யபகரணங்களாலே அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்கிற பரிஜநங்களும், பரமபுருஷகுணசேஷிதாதுபவைகபோகரான திவ்யஜநங்களுமேயாயிற்று இந்தலோகம்; நீங்களும் அப்படியே அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பகவத்பரிசர்யைக போகரான வைஷ்ணவர்களும், அதுக்கு க்ஷமரன்றிக்கே தத்குணைகதாரகரான வைஷ்ணவர்களுமேயாயிற்று இந்த லோகம்; நீங்களும் அவர்களைப்போலே அநந்யப்ரயோஜநராய் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

[வேதப்புனிதமென்று தொடங்கி] - வேதத்தில் பகவத்ப்ரதிபாதகமான ஸ்ரீ புருஷஸூக்தாதிகளில் ருக்குக்களைச் சொல்லிக்கொண்டு ஆஸ்ரீதரை ஒருநாளும் விடாத ஸ்வபாவனுனவனை வேதாந்தங்களில் ப்ரதிபாதிக்கிற பக்திமார்க்கம் தப்பாமே. [பூவில் புகை] - பூவோடுகூடின புகை. மலிவு - மிகுதி. மேவித்தோழுகை - அநந்ய ப்ரயோஜநராய் ஆஸ்ரயிக்கை.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரீதரைக்கைவிடாத அப்ராச்யுதஸ்வபாவனுடைய கைங் கர்யநிஷ்டராலும் குணநிஷ்டராலும் லோகம் மிகுந்தது, அவர்களை யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

வேதம் - வேதத்தில், புனிதம் - ஸ்வரூபகுணதி ப்ரதிபாதகமாகையாலே பரம பாவநங்களான, இருக்கை - ஸ்ரீ புருஷஸூக்தநாராயணதுவாகாதி ருக் விசேஷங்களை, நாவில் - நாவிலே, கொண்டு - உச்சரித்துக்கொண்டு, ஞானவிதி - பக்திரூபஜ்ஞாநவிதா நம்பண்ணுகிற ஸாஸ்த்ரமர்யாதை, பிழையாமே - தப்பாதபடி, (ஆராதனோபகரணமான), பூவில் - புஷ்பத்தோடுகூடின, புகையும் - தூபமும், விளக்கும் - தீபமும், சாந்தமும் - சாத்துப்படியும், நீரும் - திருமஞ்சனமும், மலிந்து - பூர்ணமாகவுடையராய்க்கொண்டு, அச்சுதன்தன்னை - அப்ராச்யுதஸ்வபாவனுன ஸர்வேஸ்வரனை, மேவி - அநந்யப்ரயோஜந

மார்பையுடையனு அவனுக்கு சேஷபூதரானவர்க ளென்றபடி. “கடல்வண்ணன் பூதங்கள்” இத்த்யாதி ஸ்தலங்களிலும் - கடல்வண்ணனுடைய பூதங்களென்று ஷஷ்ட்டிதத்புருஷனாகக் கண்டுகொள்வது.

புன்தவிருக்கை - பலிதரமான 'ருக்குக்களை. பலிதர்தவம் - அஸாதாரண விக்ரஹாதி ப்ரதிபாதகமானவற்றுக்கே என்று கருத்து. மேலே "ஞானவிதி" என்று - ஜ்ஞாநவிஸேஷமான பக்தியைச் சொல்லுகையாலே, "நாவிற்கொண்டு" என்று - அஹ்ருதயமாகச் சொல்லுகை அடியார்க ளும் பகவர்க்கும் விருத்தமாகையாலே, "வேதப்புனிதவிருக்கைநாவிற்கொண்டு" என்றத்தை - "அச்ச தன் தன்னை - மேவித்தொழுதுயம்மினீர்கள்" என்று உபதேஸவிஷயமாயிருக்கிறவர்களுக்கு சேஷமாக அந்வயிப்பது. கீழேயுந்கூட்டி, அச்சதஸப்பத்துக்கு - நவ்யூவயதூஷுஷுக்ஷு என்கிற வ்யுத்தபத்தி யிலே நோக்காக அர்த்தம்-இவர்கள்நாவிலே இத்தயாதி. "ஹிஸுஜாநவிஸெஷஃ" என்றத்தைப்

“**நத்யஜெயம்**” (நத்யஜெயம்) என்னுமவன். [ஞானவிதிபிழையாமே] - ஞானமென் கிறது - ஜ்ஞானவிசேஷமான பக்தியை. பக்திபலாத்ருதமான க்ரியைகளி லோன்றும் தப் பாமே. [பூவில் இத்யாதி] - பூவோடேகூடினபுகை தோடக்கமான ஸமாராதநோபகரணங் களை மிதத்துக்கொண்டு அவனைவிடாதே நின்று அடிமைசெய்யுமவர்களும், குணநுஸந்தாநத் துக்கு அவ்வருகொன்றுக்கு கூடிமரன்றிக்கேயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும், மிக்கது லோகம். (தோடர்ந்தடிமைசெய்யும்) இளையபெருமாளையும், (கிடந்தவிடத்தேகிடந்து குணநுபவம் பண்ணும்) ஸ்ரீபரதாழ்வானையும்போலே இருப்பாரேயாயிற்று லோகமடைய; நீங்களும் மேவித்தொழுதும்மின். (சு)

பத்தாம் பாட்டு.

மிக்கவுலகள்தோறும் மேவிக்கண்ணந்திருமுர்த்தி
நக்கபிரானே அயனுமிந்திரனும்முதலாகத்
தோக்கவமரர்குழாங்கள் எங்கும்பரந்தனதொண்டர்
ஒக்கத்தொழுகின்றிராகில் கலியுகமொன்றுமில்லையே.

ஆ.—(மிக்க.) சதுர்முகபசுபதிஸாதமகப்ரப்ருகி ஸமஸ்ததேவநிகரங்களும் பாம்புருஷஸமாப்ரயணத்தாலே லப்தலோகாதிபத்யரானார்கள்; ஆனபின்பு, நீங்களும் அவர்களைப்போலே எம்பெருமானை யாஸ்ரயிக்க வல்லிக்கோளாகில், இக்கலியுகமொன்று மில்லை யென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், நீங்களாராதிக்கிற தேவதைகளும் எம்பெருமானை ஸமாப்ரயித்துத் தந்தாமுடைய பதங்களைப்பெற்றது, நீங்களும் அவர்களைப்போலே எம்பெருமானை யாஸ்ரயித்துப் பிழையுங்கோ ளென்கிறார்.

[மிக்கவென்று தொடங்கி] - ப்ரஹ்மருத்ராதி தேவதாகணங்கள் விலகூண மான திருமேனியையுடைய க்ருஷ்ணனை ஆஸ்ரயித்து ஸம்ருத்தமான லோகங்கள் தோறும் தங்கள் ஐஸ்வர்யங்களால் விஸ்த்ருதமாயின. [ஒக்கவென்று தொடங்கி] - அவர் களைப்போலே நீங்களும் அவனை யாஸ்ரயிக்க வல்லிக்கோளாகில் கலியுக ப்ரயுக்தமான ஸகல தோஷங்களும் நீங்கும்.

பற்ற-ஜ்ஞாநவிசேஷமான இத்யாதி. விஜீயத ஊதிவிழி: என்கிற வ்யுத்தபத்தியிலே நோக்காகவர்த்தம் ஹகி ஹமாஹுத இத்யாதி. அதாவது - விஜீயத ஊதிவிழி: என்று - ஆராதநுபமான கர்மங் களைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. “பூவில்” என்றது - த்ருதீயையாய், பூவோடே என்றபடி. பகவந் - பகவான்கள். ஜ்ஞாநாதிகர் இத்யர்த்தி. அவர்களாகிறார் - குணநிஷ்ட்டர். மிக்கது - ஸம்ருத்தமாயிற்று. லோகம் - மிக்கது என்றவயம். இளையபெருமான் கைங்கர்யநிஷ்ட்டர், ஸ்ரீபரதாழ்வான் குணநிஷ்ட் டர். ஞானவிதிபிழையாமே யென்று தொடங்கி, மேவித்தொழுமடியாரும் பகவரும் - உலகு-மிக்கது; அவர்களோடொக்க-வேதப்புனிதவிருக்கை நாவிற்கொண்டச்சுதன்தன்னை - மேவித்தொழுதும்மினீர் கள் இத்யந்வயி. கீழிற்பாட்டுக்களிற்போலே, இப்பாட்டிலும் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தொழுதென்ற பகூத்திலே; வேதப்புனிதவிருக்கை நாவிற்கொண்டு - ஞானவிதிபிழையாமே பூவிற்புகையுந் தொடங்கி, அச்சுதன்தன்னை - மேவித்தொழுமடியாரும் பகவரும் - மிக்கதுலகு; அவர்களை - மேவித்தொழுதும் மினீர்கள் என்று அந்வயம். (சு)

ப.—அநந்தரம், இப்படி ஸர்வாதிகளுள் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு சேஷபூதரான பாகவதருடைய ஆஸ்ரயணீயதையைப் ப்ரதிபாதித்து, இப்பாட்டில்-ப்ரயோஜநாதார்த்தமாக தேவதாந்தரங்களை யாஸ்ரயிப்பாரைக்குறித்து; அவனை யாஸ்ரயித்து தேவதைகள் அபிலஷிதபதங்கள் பெற்றவோபாதி நீங்களுந் அவனை யாஸ்ரயிப்பதிகளாகில், உங்களுடைய புத்திபேதேஹேதுவான காலதேதாஷமில்லை யென்கிறார்.

நக்கன் பிரானோடு - நக்னனுள் ஈஸ்வரனோடேகூட, அயனும் - ப்ரஹ்மாவும், இந்நிரனும் - இந்நரனும், முதலாக - முதலாக, தொக்க - திரண்ட, அமரர்குழாங்கள் - தேவதாஸமுஹங்களானவை, கண்ணன் - ஸர்வாபாஸ்ரயபூதனுள் க்ருஷ்ணனுடைய, திரு - ஸ்ரீமத்தான, மூர்த்தி - விக்ரஹத்தை, மேவி-ஆஸ்ரயித்து, மிக்க - போக்யபோகோபகரணதிகளால் ஸம்ருத்தமான, உலகுகள்தோறும் - லோகங்கள் தோறும், எங்கும் - ஸர்வத்ர, பரந்தன - விஸ்தீர்ணமான ஸம்பத்தையுடையரானார்கள்; தொண்டர் - இதர புருஷார்த்த சபலரானவர்களை! ஒக்க - நீங்களுமவர்களோடொக்க, தொழ - அவனையே தொழ, கிறீராகில் - வல்லிக்கோளாகில், கலியுகம் - (உங்களுக்குத் தேவதாந்தரப்ராவண்யரூபபுத்யபகர்ஷேஹேதுவான) கலியுகத்தோஷம், ஒன்றும் - ஒன்றும், இல்லை-இல்லை. கலியுகத்தில் பகவதர்ச்சநவிமுகரம்படி பாஷண்டோபஹதராயிரே ஜநங்க ளிருப்பதென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நீங்களாராதிக்கிற தேவதைகளும் அவனை யாஸ்ரயித்துத் தந்தாமுடைய பதங்களைப் பெற்றது, நீங்களும் அவர்களைப்போலே அவனை யாஸ்ரயித்துப் பிழைபுங்கோ ளென்கிறார்.

[கண்ணன் திருமூர்த்தியை - மேவி] - க்ருஷ்ணனுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தைப்பொருந்தி யாஸ்ரயித்து. [நக்கபிரான் இத்யாதி] - பிரானென்று - ஸ்வகோஷடிப்ரஸித்தி. தொக்க-திரண்ட. மிக்க வுலகுகள் - ஸம்ருத்தமான லோகங்கள். ப்ரஹ்மாதொடக்கமாகத் திரண்டதேவதா ஸமுஹங்கள் ஸம்ருத்தமான லோகங்கள் தோறும் தங்களுடைய ஐஸ்வர்யத்தாலே விஸ்த்ருதரானார்கள். [தொண்டர்] - தேவதாந்தரஸேஷபூதரான நீங்கள். நீங்களும் அவர்களைப் போலே ஆஸ்ரயிப்பதிகோளாகில் கலியுகப்ராயுக்தமான ஸ்கலதேதாஷங்களும் நீங்கும். தொக்க அமரர்குழாங்கள் - மிக்கவுலகுகள் தோறும் - எங்கும் பரந்தன.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. நீங்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற தேவதைகள் செய்கிற இத்தை நீங்களும் செய்திகோளாகில், யுகப்ரயுக்தமான தோஷங்களும் போமென்கிறார்.

[மிக்க இத்யாதி] - விஸ்த்ருதமான லோகங்களெங்கும் க்ருஷ்ணனுடைய அஸாதாரணவிக்ரஹத்தை ஸம்பாஸ்ரயமாகப்பற்றி. [நக்கன் இத்யாதி] - ருத்ரனோடே ப்ரஹ்மா

பத்தாம்பாட்டு - மிக்க இத்யாதி. “நக்கபிரானோடு” என்று தொடங்கி, ‘அமரர்குழாங்கள்-கண்ணன் திருமூர்த்தி - மேவி’ என்றத்தைப்பற்ற-நீங்கள்ஆஸ்ரயிக்கிற இத்யாதி. நீங்களும் செய்திகோளாகில் என்றது - “ஒக்கத்தொழுகிறீராகில்” என்றத்தைப்பற்ற. “கலியுகமொன்றுமில்லை” என்றத்தைப்பற்ற - யுகப்பாயுக்தமான இத்யாதி.

“கண்ணன் திருமூர்த்தி - மேவி” என்றவயிப்பது. மேவுகை - சபாஸ்ரயத்வேநபற்றுகை. “தொக்க” - திரண்ட. பஹுவசநத்தோடேகூட்டி. “எங்கும் பரந்தன” என்றதுக்கு விவரணம் - விபூதி விஸ்தாரத்தையுடையரானார்கள் என்று “தொண்டரொக்க” இத்யாதியைப்பற்ற - அப்பாப்த இத்

வும் இந்ந்ரணும் இவர்கள் தொடக்கமாகத் திரண்ட தேவதா ஸமுஹங்க ளெங்குமொக்கப் பரந்து விபூதிவிஸ்தாரத்தை யுடையராளுர்கள். அப்ராப்த விஷயத்தே தோண்பேட்டேத் திரிகிற நீங்கள் அவர்களோடொக்க ஸர்வேஸ்வர ஸமாஸ்ரயணம்பண்ணப்பெறில், உங்கள் தோஷம் போகையெயன்றிக்கே யுகப்ரயுத்ததோஷமும் போமென்கிறார். (க௦)

பதினோரம்பாட்டு.

கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே தன்னடியார்க்கருள்செய்யும்
மலியுஞ்சுடரோளிமூர்த்தி மாயப்பிரான்கண்ணன் தன்னைக்
கலிவயல்தேன்னன்குருகூர்க் காரிமாறன்சடகோர்பன்
ஒலிபுகழாயிரத்திப்பத்து உள்ளத்தைமாசறுக்குமே.

ஆ.—(கலியுகம்.) ஸ்வாஸ்ரிதர் அபேக்ஷித்தால் கலியுகத்தையே க்ருதயுகமாக்கி யருளும் ஸ்வபாவனுயிருந்த எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி, வைஷ்ணவத்வ விரோதி ஸகலவிரோதங்களையும் போக்குமென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு தேவதாந்தாங்களிலுண்டான பரவஜ்ஞாநமும் எம்பெருமான் பக்கலுண்டான ப்ரயோஜநாந்தர பரத்வமாகிற மாநஸ்தோஷமும் போமென்கிறார்.

[கலியுகமென்று தொடங்கி] - தன்னுடையார்க்கு கலியுகதோஷம் ஒன்றும் தட்டாதபடி அருள்செய்யும் ஸ்வபாவனாய், மிகவும் விலக்ஷண தேஜோரூபமான திருவடிவை யுடையனாய், அத்யாஸ்சர்யகுண சேஷ்டிதனை க்ருஷ்ணனை. [கலிவயல்] - ஸம்ருத்தமான வயல். [ஒலிபுகழ்] - வ்யக்தமாக பகவத்குணப்ரதிபாதகமாகை.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி, அப்பஸித்தவர்கள் நெஞ்சில் ஸகல மாவிந்யமும் அறுக்குமென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

தன் - தனக்கு, அடியார்க்கு - அஸாதாரணஸேஷபூதரானவர்களுக்கு, கலியுகம் - கலியுகதோஷம், ஒன்றும் - ஒன்றும், இன்றிக்கே - தட்டாதபடி, (ஸ்வவிஷயஜ்ஞாநப்ரேமவ்ருத்திகளை), அருள் - தன்னருளாலே, செய்யும் - கொடுக்கையாலே, மலிபும் - அபிவ்ருத்தமான, சுடர் - ப்ரகாசத்தையுடைத்தான, ஒளிமூர்த்தி - தேஜோமய திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையனாய், மாயம் - ஆஸ்சர்ய குணசேஷ்டிதன்களை, பிரான் - அவர்களை யறுபவிப்பிக்குமுபகாரகனான, கண்ணன்தன்னை - க்ருஷ்ணனைப்பற்றி, கலி - ஸம்ருத்தமான, வயல் - வயலையுடைத்தாய், நென் - தெற்குத்திக்குக்கு, நன் - ஸ்லாக்யமான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய், காரி - ஜககவலக்ஷணயத்தையும்,

யாதி. தொண்டபட்டு - அடிமைப்பட்டோ. உங்கள் தோஷம் போகையே இத்யாதிக்குக் கருத்து - நீங்கள் பாகவதர்களானால் உங்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே யுகப்ரயுத்ததோஷமும் போமென்கை. யுகப்ரயுத்ததோஷம் - கலியுகப்ரயுத்ததோஷம். தொண்டர், நக்கபிரானென்று தொடங்கி, குழாங்கள் - கண்ணன் திருமூர்த்தி - மேலி - மிக்கவுலகுகள்தோறும் - எங்கும்பரந்தன; ஆகையாலே நீங்களும் - ஒக்கத்தொழுகிறீராகில் கலியுகமொன்றுமில்லை இத்யந்வயடி.

மாறன் - குலவைலக்ஷணயத்தையுமுடையாரன், சடகோபன் - ஆழ்வாருடையதாய், ஒளி - ஸுப்ரஸித்தமான, புகழ் - பகவத்குணப்ரதையையுடைத்தான, ஆயிரத்து - ஆயிரத்திருவாய்மொழியில், இப்பத்து - இப்பத்தும், உள்ளத்தை - அப்பஸித்தவர்கள் நெஞ்சை, மாசு - (பாகவதஸாம்யப்ரதிபத்திருபமாயும், அதுக்கடியான பகவதுத்கர்ஷாதி ஸங்கரூபமாயும், தேவதாந்தரபரத்வப்ரதிபத்திருபமாயும், ப்ரயோஜநாந்தரப்ராவண்ய ரூபமாயுமுள்ள) மாசு, அறுக்கும் - அறும்படிபண்ணும். இது அறுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்பஸித்தார்க்கு இதுதானே இதர பரத்வஜ்ஞாந்தத்துக்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபரதைக்கும் அடியான மாநஸ தோஷத்தைப் போக்கு மென்கிறார்.

[கலியுகமித்யாதி] - தன்னடியார்க்குக் கலியுகமொன்றும் தட்டாதபடி அருள் செய்யும். நாட்டுக்கிட்ட நினைப்பன்றிறே அந்தஃபுரத்துக்கிடுவது. “கௌக்யதயும்தஸ்ய”, “சுஷ்ருஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாஃ”, “ஹோஹோயஜ்ஞவிதஸ்யஸ்யாதஃ”. [மலியும்குடரோளிமூர்த்தி] - மிகவும் விலக்ஷணதேஜோரூபமான வடிவையுடையவன். அருளாதே அநாதரிக்கிலும் விடவொண்ணாத வடிவு. அருள் செய்தது அவ்வடிவுதானையாயிற்று. அத்யாஸ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களையுடைய க்ருஷ்ணனை. [கலிவயல்] - ஸம்ருத்தமான வயல். [ஒளிபுகழ்] - பகவத்குணங்களை வ்யக்தமாகப்ரதிபாதித்த இப்பத்து. [உள்ளத் தைமாசுறுக்குமே] - அந்தஃகரணதோஷத்தைப் போக்கும். அதாகிறது—தேவதாந்தரங் களில் பரத்வஸங்கை, பகவத்பரத்வத்தில் அதிஸங்கை, ஸ்ரீவைஷ்ணவ விஷயத்தில் ஸஜா தியபுத்தி, அபாகவதஸம்ஸ்லேஷம், ப்ரயோஜநாந்தரபுத்தி, இப்படிப்பட்ட அந்தஃகரண தோஷங்களை யறுக்கும்.

நடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குத் தேவதாந்தரங்கள் பக்க லுண்டான பரத்வஸங்கையும், எம்பெருமான்பக்கல் ப்ரயோஜநாந்தரபரதையுமான மாநஸ தோஷம் போ மென்கிறார்.

[கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே] - “கௌக்யதயும்தஸ்ய” (கலெளக்ருத யுகம்தஸ்ய) என்கிறபடியே, கலிதோஷங்க ளொன்றும் வாராதபடியாகத் தன்னடியார்க்கு அருள்செய்யும். நாட்டுக்கிட்ட வஃக மல்லவிறே அந்தஃபுரத்துக்கிடுவது. [மலியும்குடரோளி மூர்த்தி] - அருள்செய்யாதோழிந்தாலும் விடவொண்ணாத வடிவழகு. சுடரென்றும், ஒளி யென்றும் - பர்யாயமாய், இரண்டாலும் - மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. மலிதல் - நிறைத

ப்ர:—(கலியுகமொன்று மின்றிக்கே) — “கௌக்யதயும்தஸ்ய கலிஷ்ண க்யுதெயுமெ ! யஸ்யுதெதலிமொவிநொ ஹுடியெ யஸ்யுநாஹுதஃ”.

நிகமம் - கலியுகம் இத்யாதி. “இப்பத்து உள்ளத்தைமாசுறுக்கும்” என்றத்தைப்பற்ற-இத் திருவாய்மொழிகற்றிற்குத் இத்யாதி.

கலியில்லாமல் போமோவென்ன, கௌ இத்யாதி. “கௌக்யதயும்தஸ்ய கலிஷ் ணக்யுதெயுமெ ! யஸ்யுதெதலிமொவிநொ ஹுடியெயஸ்யுநாஹுதஃ”. ஸர்வா க்கும் கலியுகமாயிருக்க, அடியார்க்கு அந்ததோஷமொன்றும் வாராதபடி அருள்செய்யும்படி எப்படி யென்ன-நாட்டுக்கு இத்யாதி. அஃகம் - அர்க்கம். மூல்யதநமித்யர்த்தஃ. சுடரோளி - மிக்க தேஜஸ் ஸென்றத்தமாயிருக்க, “மலியும்” என்றபதம் வ்யர்த்தமன்றோ வென்ன, மலிதல் இத்யாதி. அப்போது, “சுடரோளி - மலியும் - மூர்த்தி” என்றவ்யய், “பிரான்” என்றது - குணசேஷ்டிதங்களை யாஸ்

லாய், மிக்கதேஜஸ்ஸாலே நிறைந்த வடிவேன்றபடி. [மாயமித்யாதி] - ஆப்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்கோயுடைய க்ருஷ்ணனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. [கலிவயலித்யாதி] - கலியென்று - மிகேக்குக்கும், ஆரவாரத்துக்கும் பேர். இவற்றால் - பூஸாரத்தைச் சொல்லுதல்; நவேது, அறுப்பது, உழுவதாய்ச் செல்லுகிற ஆரவாரத்தைச் சொல்லுதல். இப்படிப்பட்ட வயலையுடைத்தாயிருந்துள்ள திருநகரியில் ஆழ்வாரருளிச்செய்த, ப்ரஸித்தமான புகழையுடைத்தான ஆயிரத்திலும், இந்தப் பத்தும்; தேவதாந்தரங்கட்பக்கல் பரத்வஸங்கைபண்ணுதல், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களட்பக்கல் ஸஜாதீயபுத்தி பண்ணுதல், “அலாகவதஸஹவாஸம் நன்று” என்றிருத்தல், ப்ரயோஜநாந்தரங்களை அபேக்ஷித்தல் செய்கையாகிற மாநஸதோஷங்களைப் போக்கும். (கக)

ரிதர்க்கு அநுபவிப்பிக்கும் உபகாரகனென்றபடி. மிகெக்கு - பூஸாரம். அநுளிச்சேய்தவென்று அர்த்தவரித்தம். ஒலி - ஸப்தம். அதாவது - ப்ரஸம்ஸையாய், ப்ரவித்தியைக் காட்டுகிறது. பரத்வஸங்கையும், ஸஜாதீயபுத்தியும், “அபாகவதஸஹவாஸம் நன்று” என்றிருக்கையும், ப்ரயோஜநாந்தரத்தை யபேக்ஷித்தல் செய்கையுமாகிற மாநஸதோஷங்களைப் போக்குமென்றது - “கண்ணனல்லாடெய்வமில்லை”, “தொழுதுதொழுதுநின்றாத்தும்”, “ஊழிபெயர்த்திடும்கொன்றே”, “சிந்தையைச் செந்நிறுத்தியே” இத்தயாதிபதங்கள் இத்திருவாய்மொழியிலே யிருக்கையாலே என்று கண்டுகொள்வது. மாசென்று - அழகாகாய், அத்தாலே தோஷம் சொல்லுகிறது. கலிவயல் என்று தொடங்கி, சடகோபன் - கலியுடமொன்று மித்யாரப்ய, அருள்செய்யும் - சடரொளி மலியும் - மூர்த்தி மாயப்பிரான் கண்ணன்தன்னை, சொன்ன - ஒலிபுகழித்யாரப்ய அந்வய. சொன்னவென்று - அத்தாஹார்யம். சடகோபனொலிபுகழாயிரமென்றுக்கு-“ஆழ்வாருடையதாய்ஸுப்ரவித்தமான பகவத்குணப்ரதையையுடைத்தான வாயிரம்” என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். உள்ளத்தையாசறுக்கும் - நெஞ்சையாசறுத்தபடிபண்ணும்.

“கறுத்தமனமொன்றும் வேண்டா” என்று - ப்ரணவோக்த அந்வயார்ஹஸேஷத்தவத்தையும், “அவர்களே, சென்றுதொழுதுய்ம்மின்” என்று-நமஸ்ஸவினர்த்தமான ததீயஸேஷத்தவத்தையும், “சிந்தையைச் செந்நிறுத்தி” என்று - த்ருதீயபதவித்தமான ஐஸ்வர்ய கைவல்ய வ்யாவ்ருத்தமான புருஷார்த்தத்தையும் சொல்லுகையாலே, “மாசறுக்கும்” என்கிறவிடத்திலே - பததர்யார்த்தமும் சொல்லுகிறது.

த்ரவிடோபநிஷத்தஸங்கதி:—சூக்தோவபௌ விஹவெஸூரிதாவ
வ்யூதாரஸ்யவெஷ்வஸ்யேவிஸூரியூநடி | சூக்தோகயநு க்ஷிதிதமம் கலிநாவூ
யுஷ்யோஸாஸூஜேஷ்யே சூக்திபூத்யெ||

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்தாவலி:—வாயொயிபுளஸகாநுள
ஸரஸதுமலிகாதுபுதள ஞாதபூவாவெ வெகுகுணகெவய உக்புஹுரண
வஸரிதா டெவதா ஸூரவநாடிள | ஸூரநாடிவாவநெயொ ஸகவநியபிநெ ஸவபு
கடுகேஜூவாவெ நிதூஸகெஷ்வஸகெஷ்யேஷ்வஸஸகெஷ்வ ஸூரகபுஷண
ரி||

திருவாய்மொழி } பொலிகபொலிகவென்று பூமகள்கோன்தொண்டர்
நூற்றந்தாதி. } மலிவுதனைக்கண்டுகந்துவாழ்த்தி—யுலகில்
திருந்தாதார்தம்மைத்திருத்தியமாறன்சொல்
மருந்தாகப்போகும்மனமாசு.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

மூன்றாந்திருவாய்மொழி—மாசறுசோதி : ப்ரவேஸம்.

ஆ.—(மாசறுசோதி.) இப்படி ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யாத் ப்ரவதிக கல்யாண் குணவிபூஷிதனாயிருந்த எம்பெருமானோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்க ஆசைப்பட்டுப் பெறுதே சிரகாலம் அவஸந்நையிருந்தா ளொருபிராட்டி, தன்னுடைய வ்யஸநத்தைப் பொறுக்க மாட்டாமையாலே “மடலூர்த்தாகிலும் அவனோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கவேணும்” என்று மனோரதித்து மடலூருகையிலே வ்யவஸிதையாயிருந்த விடத்தில், இவளுடைய தோழி யானவள் “நீ ஆசைப்படுகைக்கீடான ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணங்கள் அவனுக் குண்டோ? உண்டானால்தான் அவனை யுத்திய்ய மடலூருகை யுத்தமோ? இவ்வுரெல் லாம் உண்ணப்பழிசொல்லாதோ?” என்ன;—

ஒ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியில் - வைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியைக்கண்டு மங்களாஸாஸநம்பண்ணியும், ஸம்ஸயாநரைத்திருத்தியும் சென்ற லாவவ்ருத்தி பர்யவஸித்தபின்பு எம்பெருமானுடைய ஸௌந்தர்ய ஸீலாதிகளிலே தோற் றுப் பழைப்படியே பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷாபேகைபிறந்து அது கைவராமையாலே அவஸந்ந ராய்; எம்பெருமான் மேல்விழவும், தம்மோடே கலந்தால் “அவனுடைய குணங்களுக்கு க்லாநி பிறக்கும்” என்று பார்த்து அகலும் ஸ்வபாவரான ஆழ்வார், தம் ஸ்வரூபத்துக் குப் போராதபடி “வழியல்லாவழியேயாகிலும் எம்பெருமானோடே ஸம்ஸ்லேஷிப் போம்” என்று தமக்குப்பிறந்த தஸாவிபாகத்தை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானைப் புணர்ந்து பிரிந்தா ளொரு பிராட்டி தன்னொற்றமையாலே எல்லாரும் இகழும்படி தன்னுடைய குடிப்பிறப்பையும் பந்துக்களையும் தோழிமாரையும் மற்று முள்ள மர்யாதைகளையும் பாராதே மடலூர்த்தாகிலும் அவனோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கையிலே அத்தயவஸிக்க, இத்தையறிந்த தோழியானவள் “இதுகாரியமன்று” என்று கற் பிக்க, அவளுக்குத் தன் தஸையை யறிவித்து மடலூருகை தவிரே நென்கிறாள். * ஏறாளுமிறையோனில் - தான்முடியப் பார்த்தாள், இத்திருவாய்மொழியில் - அவன் ஸ்வரூபத்தை யழிக்கப் பார்க்கிறாள்.

ப.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில்,கீழ் அநுஸந்தித்தபாகவதோத்கர்ஷதேஹது வான பகவதுத்கர்ஷத்தையும், குணவிக்ரஹாதி வைலக்ஷண்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, அவனுடைய ஆலோகாலாபாதி முகத்தாலே ஸம்ஸ்லேஷித்து அநுபவிக்கைக்கு ஆசைப் பட்டு அது கிடையாமையாலே, ஆஸாஜநகமான ஆபிரூப்யாதிஸயத்தையும், அவயவ விஸேஷவைலக்ஷண்யத்தையும், ப்ரதிபந்தக நிவர்த்தகமான பாலசேஷ்டிதத்தையும், அபிரிவிஸுவார்த்தகத்வத்தையும், அநந்யார்ஹதாபாஃகத்வத்தையும், ஆகர்ஷகத்வ ஸ்வ பாவ யோகத்தையும், ஆஸத்திஹேதுவான அர்ணவஸாயித்வாதிகளையும், அகிலவிநோதி நிவர்த்தநத்தில் அநாயாஸத்தையும்,உத்துங்கதேஸ வானித்வத்தையும், அஸாதாரணசிஹ்ந யோகத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம் விஸிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரன் விஷயத்தில் தமக் குப்பிறந்த அபிரிவிஸுவாதிஸயத்தாலே, “இரண்டு தலைக்கும் அநநுரூபமான ஸ்வப்ரவ் ருத்திவிஸேஷத்தாலேயாகிலும் ப்ராபிக்கக்கடவோம்” என்கிற த்வராதிஸயத்தால் தமக் குப் பிறந்த வ்யவஸாயவிஸேஷத்தை அந்யாபதேஸ முகத்தாலே, நாயகனான ஸ்வரானோடு கலந்து பிரிந்தாளொருநாயகி தத்ப்ராப்த்தயபிரிவிஸு த்வரையாலே, தன்குடிப்பிறப்புக்கும் பெண்மைக்கும் அநநுரூபமாம்படி “அவனுடைய மெய்ப்பாட்டை யழித்து மடலூர்

என

திருவாய்மொழி—ரு-ப. ௩-தி. மாசறுசோதி.

தும் பெறக்கடவோம்” என்கிற அறுதிப்பாட்டைப் பாங்கிக்கு உரைத்த பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.- மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், * நண்ணுதார்முறுவலிப்பவில் ஸம்ஸாரிகள் தூர்க்கதியை யறுஸந்தித்து * ஒன்றுந்தேவிலே-அவர்களைத் திருத்தி, “இவர்களிலே அந்யதமராயிருந்த நம்மை இவர்களையுந் திருத்தும்படி பண்ணுவதே!” என்று ஈஸ்வரன் பண்ணின உபகாரத்தை யறுஸந்தித்துத் திருந்தினவர்களுக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணின பாவவருத்திப்பயவலித்து * ஏறாளுமிறையோனில் தமக்குப்பிறந்த இழவே தலை மெடுத்து ஆற்றாமையாலே, “மடலெடுத்தாகிலும் கிட்ருவோம்” என்று துணிகிறார். * ஏறாளுமிறையோனில்-அவன் விரும்பாத ஆத்மாத்மீயங்கள் வேண்டேனென்று தன்னை முடிக்கப்பார்த்தான், அது அவனதாகையாலே முடிந்ததில்லை; இதில் - அத்தலையே பிடித்து அழிக்கத்தொடங்கினான். அங்கு, “உயிரினாற்குறைவில்” என்று - உயிரை வேண்டா வென்றான்; இங்கு - உயிருக்குமுயிரை வேண்டே னென்கிறான். இதில் - அவன் ஸ்வரூபத்தை யழிக்கப்பார்க்கிறான். அவன்தானே மேல்விழ “தம்மோட்டைக் கலவி அவனுக்கு அவத்யம்” என்று அகன்றவர் தம்மைப்பாராதே “வழியல்லாவழியே யாகிலும் அவனோடே ஸம்ஸ்லேஷிப்போம்” என்று தமக்குப்பிறந்த தஸாஷிஸேஷத்தை அந்யபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். அப்போது, “மலியும் சுடரொளி மூர்த்தியாயப் பிரான் கண்ணன்தன்னை” என்று வடிவழகை அறுஸந்தித்தபோதே “பெறவேணும்” என்னும் ஆசைபிறந்து அதுகிடையாதே ஒருபிராட்டி தஸையைப் பார்ப்தராய், அவள் பேச்சாலே தம்முடைய தஸையைப் பேசுகிறா ரென்றுமாம். அவனைப்புகுணர்ந்து பிரிந்தாளோரு பிராட்டி, தன்னாற்றாமையாலே எல்லாரும் இகழும்படி தன்னுடைய பிறப்பையும் பந்துக்களையும் தோழிமாரையும் மற்றுமுள்ள மரியாதைகளையும் பாராதே, “நாம் மட லூர்த்தேயாகிலும் அவனோடே ஸம்ஸ்லேஷிப்போம்” என்று அத்தயவலிக்க, இத்தையறிந்த தோழி “கார்யமன்று” என்று கற்பிக்க, அவளுக்குத் தன் தஸையை யறிவித்து மடலூருகை தவிசே னென்கிறான்.

௩-ரு.—“மலியும்சுடரொளிமூர்த்தி மாயப்பிரான்கண்ணன்தன்னை” என்று - வடிவழகையும் குணங்களையும் ஸௌலப்பத்தையும் அநுஸந்தித்து; இப்படி ஸுலபனுமாய், ஆஸ்சர்யமான குணசேஷ்டதங்களை யுடையனுமாய், அவையில்லையேயாகிலும் விட வொண்ணாத வடிவழகையு முடையனான இவனை வாலுய ஸம்ஸ்லேஷாபேகைப் பிறந்து அணைக்கக்கோலிக் கையைநீட்ட, அகப்படாதே கைகழிந்து நிற்க, அத்தாலே கலங்கி மட லெடுக்கையிலே உபக்ரமிக்கிறார். மடலெடுக்கையாவது - போர்கட்டுப் பொரிகொறிக்கை

மாசறுசோதி ப்ரவேஸே. கீழே - தாம் திருத்தத்திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ருத்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணினவர்க்கு, இத்திருவாய்மொழியிலே - மடலெடுக்கும்படியான ஆற்றாமை வருகைக்கு அடி ஏதென்ன, கீழிற்றிருவாய்மொழியோடே ஸங்கதி - மலியும்சுடரொளி இத்தயாதி. உத்தருணதரயத்தையும் அவரோஹ க்ரமத்தாலே விவரிக்கிறார் - இப்படி ஸுலபனுமாய் இத்தயாதி. அவரோஹக்ரமமாக அருளிச்செய்தது-இம்மூன்றிலும், “வாஸஸாஷிஷிதாவஹாரிணம்” என்கிற வடிவழகே ஆகர்ஷகமென்னுமிடந்தோற்றுகைக்காகவும், “ருவரிவரிவரிவரி” என்கிறபடியே “மாசறுசோதி” என்று - ப்ரதமம் வடிவழகை அருளிச்செய்கையாலே, வடிவழகிலே பர்டுவலிப்பிக்கைக்காகவும். கலங்கி என்றவந்தரம், ஒருபிராட்டி தஸையைப் பார்ப்தராயென்று கூட்டிக்கொள்வது. “மடலூர்தும்” என்றத்தைப்பற்ற - மடலெடுக்கையிலே இத்தயாதி. தூதப்ரேஷ

யோபாதி. “அநீதிசெய்யாதே கொள்ளுங்கோள்” என்று பிறரைத்திருத்தினவர், “நீர்செய்யப்பார்க்கிற இது அநீதி, அதைத்தவிரும்” என்று பிறர் திருத்தவும் திருந்தாதபடியானார். பிறரை ஹகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணராக்ருகைக்குத் திருந்துகிற இவரை, “ஹகவத்ப்ராவண்யமாகாது” என்று திருத்தப்பார்த்தால் திருந்தாரிறே.

அன்றிக்கே, * ஏறாளுமிறையோனில் - அவனுக்கு உறப்பல்லாத நானும் என்னுடைமையும் வேண்டாவென்று அலாபத்தாலே கூப்பிடும் தம்மோடொக்கக் கூப்பிடுகைக்குத் துணைதேடி லோகவ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்தவிடத்து, தாம் ஹகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணராயிருக்குமாபோலே அவர்கள் இதர விஷயங்களிலே ப்ரவணராயிருக்கிறபடியைக்கண்டு, அவர்கள் அநர்த்தத்துக்கு நோந்து அவர்களுக்கு ஹகவத்ப்ரத்வத்தை உபபாதித்துத் திருத்தி, “இவர்களிலே ஒருவனாயிருக்கிற என்னை, இவர்களையும் திருத்தும்படியாக்ருவதே ஸர்வேஸ்வரன்” என்று அவன் தமக்குப்பண்ணின உபகாரத்தை ஸ்மரித்து, தாம் திருத்தத் திருந்தின ப்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணி, இப்படி பரஹிதத்துக்கு வேண்டுவ தேல்லாம் செய்து கையொழிந்தபின்பு பழைய தம்மிழவே தலையேடுத்து, “வழியல்லாவழியேயாகிலும் கிட்மேத்தனை” என்னும்படியான விடாய் பிறந்து மடலெடுக்கையிலே யொருப்பட்டுச் செல்லுகிறது - இந்தத்திருவாய்மொழி. ஓரோ விஷயங்களிலே ஓரோருத்தர்க்கு ஸங்கமுண்டானால் அவ்விஷயங்கள் கிடையாவிட்டால் “அவை இப்போதே பெறவேணும்” என்னும்படியான த்வரைபிறந்தால், பின்னையவை யிருந்தவிடங்களிலே புகைகுழந்து புறப்படவேண்டும்படியா யிருப்பதொரு ஸாஹஸத்தைப் பண்ணிப் புறப்படவிடவித்து முகத்திலே விழிப்பாரைப்போலே, “அத்தலைக்குப் பழியை விளைத்தாகிலும் முகத்திலேவிழிக்குமத்தனை” என்று ஸாஹஸத்திலே யொருப்பட்டு, தமக்கு இவ்வளவாகப் பிறந்த தஸையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார்.

ஹைதிகன் பண்ணாதே மடலெடுக்கிறதென்னென்ன - மடலெடுக்கையாவது இத்தாதி. தூதப்ரேஷணத்தைப்பற்ற நிஷித்தமாய் அவற்றிலும் காரயகரமாகையாலே மடலெடுக்கிறாரு என்று கருத்து. தூதப்ரேஷணைதிகன்போலன்றிக்கே ஸாஹஸப்ரவருத்தியுமாய், அல்ப பலமுமாயிருக்குமென்றதுக்குத்ருஷ்டாந்தம்-போர்க்டுஎன்று தொடங்கி. ‘‘தூதஸ்யஸஹஸம்ஹவெஸ’’ என்றிருக்கிற இவர் அநீதியிலே ப்ரவர்த்திக்கிறதென்? என்ன, எவாபதேஸத்திலே பரிஹாரம் - பிறரை இத்தாதி.

ஏறாளுமிறையோனோடே ஸங்கதியாக ஸங்கத்யந்தரம்-அன்றிக்கே இத்தாதி.கீழிற்றிருவாய்மொழி யோடே ஸங்கதி அருளிச்செய்ததுக்குக் கருத்து-‘‘மலியும்சுடரொளிமூர்த்தி, மாயப்பிரான், கண்ணன் தன்னை’’ என்கிற மூன்றவ்ஸேஷணத்தையும், ‘‘மாசுறுசோதி, ஆசுறுசேவனை, ஆகிழார்த்தியை’’ என்கிற பதங்களாலே அநுபாவிக்கையாலே. ஏறாளுமிறையோனோடே அருளிச்செய்ததுக்குக் கருத்து - ‘‘நாடி, எனைநாடியும்’’, ‘‘முன்செய்யமாமையிழந்து’’ இத்தாதினைக் கடாக்கித்து.தம்மோடொக்க இத்தாதி-நண்ணாதாரில் ப்ரமேயம். அவர்ளுக்கி இத்தாதி - ஒன்றுந்தேவில் ப்ரமேயம். இவர்களிலே இத்தாதி-கையாரச்சகரத்தில் ப்ரமேயம். தாம்நீருத்த இத்தாதி-பொலிகவில் ப்ரமேயம். கையொழிந்த பின்பு - திருந்துகிற காரயமானபின்பு. பழையதமிழவேயென்றது - ஏறாளுமிறையோனில் இழவே யென்றபடி. வழியல்லாவழியே யாகிலும் என்றது - அத்தலையாலே பெறுகையன்றிக்கே ஸாதார நுஷ்ட்டாந்தத்தைப் பண்ணியாகிலு மென்றபடி. மடலெடுக்குமது ஸாஹஸப்ரவருத்தியிலேஷேஷ மென்னு மதுக்கு - ‘‘மடலெடுக்கையாவது’’ இத்தாதி வாக்யத்திலே ஒருத்ருஷ்டாந்தம்அருளிச்செய்து,த்ருஷ்டாந்தாந்தம்-ஓரோவிஷயங்களிலே இத்தாதி. அவை - விஷயங்கள். ஒரு ஸாஹஸத்தைப்பண்ணி யென்றது - அக்ரிப்ரகேபத்தைப்பண்ணி யென்றபடி. முகத்திலே விழிக்குமத்தனை என்றது - ‘‘தூமுறுவல் தொண்டைவாய்ப்பிரானை’’ என்கிறவிடத்தைக் கடாக்கித்து.

“அபிமத விஷயத்தைப் பிரிந்து ஆற்றமாட்டாதார் மடலெடுக்கக்கடவர்கள்” என்று ஒன்றுண்டு தமிழர் சொல்லிப்போருவது. அதாவது - “தூயுசீரவயொவாவுதூடி” (துல்யசீலவயொவருத்தாம்) என்று சீலத்தாலும் வயஸ்ஸாலும் அபிஜநத்தாலும் வடிவழகாலும் ஸம்பத்தாலும் குறைவற்றிருப்பன இரண்டு விஷயமாய், அதுதன்னில் “அறிவு, நிறைவு, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி” என்றற்போலே சொல்லுகிற நாயகலக்ஷணங்கள் நாயகனுக்கும் உண்டாய், “நாண், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு” என்றற்போலே சொல்லுகிற நாயகியுடையலக்ஷணங்கள் நாயகிக்கும் உண்டாய், இப்படி இரண்டுதேலையும் குறைவற்று இவர்கள் தாங்கள் ப்ராப்தயௌவநுமாயிருக்க; இவர்களைப் புறம்புகூட்டு வாரின்றிக்கேயிருக்க, யாத்ருச்சிகமாக அவனும் “வேட்டைக்கு” என்று புறப்பட்டு, இவளும் “பூக்கொய்துவியோட” என்று உத்யாநத்திலே புறப்பட, அவ்விடத்திலே தைவயோகத்தாலே இருவர்க்கும் கண்கலவியுண்டாய், சிலரடியாகவந்த ஸம்ஸ்லேஷ மல்லாமையாலே பிரிவோடே வ்யாப்தமாகப் பிரிந்து, குணதிகவிஷயமாகையாலே இரண்டுதேலுக்கும் ஆற்றமைவிஞ்சி, ஒருதலையை யொழிய ஒருதலைக்குச் செல்லாமைபிறந்து,

உல்லோகமாகச் செல்லப்போகாதே, மடலெடுக்கை ஸாஸ்த்ரவித்தமோவென்ன-அபிமத விஷயத்தை இத்தாயி. ஸமயவரித்தமென்றபடி. “பிரிந்தாற்றமாட்டாதார்” என்னைக்கு, பிரிவு ஸம்ஸ்லேஷபூவகமன்றே; அந்த ஸம்ஸ்லேஷம்வருகைக்கு ஹேதுவெது, பிரிவு வருவானென்? பிரிந்தால் ஆற்றமை வருகைக்குத்தான் ஹேதுவேதென்ன - அதாவது இத்தாயி. யாத்ருச்சிகஸம்ஸ்லேஷமானையாலே பிரிவு வளைந்தது, குணதிகவிஷயமாகையாலே ஆற்றமை வளைந்த தென்றபடி. “தூயுசீரவயொவாவுதூடி” தூயுசீரவயொவாவுதூடி அபிஜநகூணாம் | ராவவொவாவுதூடிதெவெடுவெஹீந்தென்கு யபிவியெடுகூணாம்” இதி ஸாஸ்த்ரகாண்டே வீதாம்த்ருஷ்ட்வா ஹநாமான். இந்தஸ்லோகத்திலே, “உகூணாடி” என்னைகையாலே - வடிவழகாலும் ஸம்பத்தாலும் என்றது வித்தம். கீழே - ஸம்ஸ்ருதலக்ஷணம் அருளிச்செய்து, த்ராவிடலக்ஷணம் அருளிச்செய்கிறார்-அறிவுநிறைவு இத்தாயி. அறிவு ஸமீசீநஜ்ஞாம். நிறைவு - ஐஸ்வர்யாதியூர்த்தி. ஓர்ப்பு - நிரூபணஸாமர்த்த்யம். கடைப்பிடி - ஒரு விஷயத்தை ஸ்வீகரித்தால் யாவதாயுவதும் விடாமலிருக்கை. நாண் - லஜ்ஜை. மடம் - மடப்பம். மடப்பமாவது - ஸ்திரீத்வமும், பவ்யதையும். அச்சம் - பீருதை. பயிர்ப்பு - பிடித்ததுவிடாமலிருக்கை. பிரிவில் வைவரண்ய மென்றுமாம், ஸ்வாபதேஸத்திலே, வேட்டைக்குப் புறப்படுகையாவது - ஹிரண்ய ராவணாதி நிராஸநார்த்தமாக அவதரிக்கை; பூக்கொய்து விளையாடுகையாவது - “அற்ப சாரங்களவை சுவைத்தகன்று” என்கிறபடியே விஷயப்ரவணானுகை; உத்யாநமாவது - “பெய்தகாவு” என்கிற லீலாவிபூதி; தைவயோகத்தாலே இருவர்க்கும் கண்கலவியுண்டா யென்றது - யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமடியாகபகவத்கடாகூஷம் பிறக்கை; தோழிமாராவாரீ - “தூர்த்தரோடிசைந்த” என்கிறபடியே விஷயப்ராவண்யஸஹகாரிகள். கண்கலவி - கார்தர்வவிவாஹம். சிலரடியாகவந்த ஸம்ஸ்லேஷ மல்லாமையாலே யென்றது-“நாஸளவுபாருஷகாரெண” இத்தாயிதையப்பற்ற பிரிவோடே வ்யாப்தமாக - பிரிவோடே தலைக்கட்ட. ஸ்வாபதேஸத்திலே, இதுக்குக் கருத்து - ஸ்வாதந்தர்யமடியாகவே கடாகூழிக்கையாலே, அந்தக்கடாகூஷம் அவன் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே, இந்தச்சேதநன் நினைத்த போதாக பலவ்யாப்தமாகாதொழிகை யென்று. குணதிகவிஷயமாகையாலே - பாஸ்பரம் குணதிக விஷயமாகையாலே. இரண்டுதேலுக்கு மென்று தொடங்கி, செல்லாமைபிறந்து என்றதுக்கு - ஆற்றமைவிஞ்சுகை இரண்டுதேலுக்கும் ஸமமானாலும், செல்லாமை யொருதலைக்கே விஞ்சியிருக்குமென்று தாத்தர்யம். ஒருதலைக்கு அத்தனைசெல்லாமை இல்லாமைக்கு ஸூசகம் - “பழிக்கஞ்சிக்கடெதல்” இத்தாயி வாக்யம். இனி, மடலெடுக்கும் லக்ஷணமே தென்ன; தத்ப்ரகாரத்தையும் அதுதான் கார்யகரமாம்

இரண்டு தலையையுமிழ்த்தாகிலும் பெறப்பார்க்கை. மடலாருகையாவதுதான் - அபிமத விஷயத்தைப் பிரிந்த ஆற்றமையாலே அவ்விஷயத்தை ஒருபடத்திலே யெழுதி, வைத்த கண்வாங்காதே அத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு, பனைமடலைக் குதிரையாகக்கொண்டு, பிரிந்த போதுதோடங்கி கண்டபோகோபகரணங்களெல்லாம் அக்ரி கல்பமாய்த் தோற்ற, ஊணு முறக்கமு மின்றிக்கே, உடம்பில் துளிநீரேறிட்டுக்கொள்ளாதே, மயிரை விரித்துக்கொண்டு திரியாநின்றால், இத்தர்மஹாரியைக்கண்ட ஸுத்திரியாதிகள் “கெட்டேன், இவனுக்கு ஒரு விஷயத்திலே இத்தனை லாவபந்தமுண்டாகாதே” என்று, அவர்கள் அவ்விஷயத்திலே கூட்டேல்; இல்லையாகில், இதுவே ஹேதுவாக இரண்டேலையிலுள்ள பந்துக்களும் கைவிட, அலக்குப்போர்போலே ஒருவர்க்கொருவர் புகலாய் அங்ஙனேகூடேல், தோழிமார் கூட்டேல், ஆற்றமைகூட்டேல், அந்தவிஷயந்தான் குணதிகவிஷயமாயிருக்குமாகில் பழிக்கு அஞ்சிக்கூடேல், இவையித்தனையுமில்லையாகில் முடிந்து பிழைத்தல்செய்கையாவ தோரு ஸாஹஸப்ரவ்ருத்திவிசேஷமாயிற்று. இதுதன்னை “கடலன்னகாமத்தராகிலும் மாதர் மடலாரார் மற்றையார்மேல்என்று”-ஆஸ்ரயத்தளவல்லாதபடி ஆற்றமைகரைபுரண் டாலும் ஸ்தீரீகள் மடலாரக்கடவர்களன்று; நாயகன் தன்னாற்றமையாலே மடலெடுத்து உலகின்மேல் வைத்துச் சொல்லுதல், † (உலகின்மேல்வைத்துச் சொல்லுகையாவது - ஸ்வா பிப்ரயத்தை யழிவியாமல் “ஒருவன்மடலாரப்போகிறான்” என்று அந்யாபதேசேந சொல்லுகை.) “நான்வரைபாயப்புதா நின்றேன், மடலெடுக்கப்புகாநின்றேன்” என்று

ப்ரகாரத்தையும் தமிழருடைய ஸமாதியாலே காட்டுகிறார் - மடலாருகையாவதுதான் இய்யாதி. படம் - பலகை. பனைமடல் - பனைமட்டை. குதிரையாகக்கொண்டு என்றதுக்கு - திரியாநின்றால் என்றத்தோடே அங்ஙனம். போகோபகரணங்களெல்லாம் அக்ரிகல்பமாய் என்றவிடத்திலே-“சாந்தமும் புணும்”, ‘திரிகின்றது வடமாருதம்’. ‘யா.நிஷ்ராஜணீயாநி’, ‘ஊஷஷ-ஹவஹவாபாய-ஹ’ இய்யாத்யநுஸந்தேயம். ஊணுமுறக்கமுமின்றிக்கே என்றவிடத்திலே - “நேடிதுயிரீக்தமுண்டநியாள்” இய்யாதியும், “உண்ணும்நாளில்லையுறக்கமுந்நாளில்லை” இய்யாதியும் அநுஸந்தேயம். உண்டாகாதே யென்றது - முழுச்சொல்லாய், உண்டாயிற்றதே யென்றபடி. பந்துக்கள் கைவிடுகையாவது - “இவன் எங்களைவிட்டுக்கடவாதிருக்க வேண்டியிருக்க, சிலசெய்களைச் செய்யாநின்றான்; இது நங்குடிக்குச் சேராது” என்று அவர்கள் கைவிட என்றபடி. அலக்குப்போராவது - ஸேவகர் ஈட்டிகளை பொன்றோடொன்றெதிர்த்துவைக்கை. தோழிமாரீகூட்டுதல் என்றவிடத்திலே - சித்ரலேகா வ்ருத்தாந்தத்தை நினைப்பது. ஆற்றமைகூட்டுதலென்றது - மடலெடுக்கிறவனுக்கு உண்டான ஆற்றமை மடலெடுக்கப்படுகிற விஷயத்துக்கு முண்டாகை. ஆற்றமைகூட்டுதல் என்றவிடத்திலே-“ஹவாஹவஹவஹவஹ” இய்யாதியில் வ்ருத்தாந்தத்தை நினைப்பது. அந்தவிஷயம் - நாயகன் அத்தனைசெல்லாமையில்தான் அந்தவிஷயம் பழிக்கஞ்சிக்கூடுதலென்றது - “நமக்காகவிவன் முடியாநின்றான்” என்கிற பழிக்கஞ்சிக்கூடுதலென்றபடி. இம்மடலெடுக்கைதான் தமிழருடைய வித்தாந்தாதுருணமாக ஸ்தீரீகளுக்குச்சேராதென்று ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - இது தன்னைக்கடலன்ன இய்யாதி. இக்குறளுக்கு அர்த்தம் - ஆஸ்ரயத்தளவல்லாத வென்று தொடங்கி, அல்லர்களென்று என்னுளவாக. மற்றையார்மேலே யென்று கூட்டிக்கொண்டு, அந்தரம் - ஸ்தீரீகள்மடலார இய்யாதி அநுஸந்திப்பது. கடலன்ன - ஸமுத்ரஸத்ருஸமான, காமத்தராகிலும் - காமத்தையுடையவாகிலும், மாதர்-ஸ்தீரீகள் மடலாரார் - மடலெடார்கள், மற்றையார்மேல் - நாயகன்மேலேயென்று ஸப்தாந்தம். பின்னை, யார்தான் மடலாரக்கடவர்களென்ன-நாயகன் இய்யாதி. மடலெடுத்து-மடலெடுக்கைக்காக. உலகின்மேல்வைத்துச் சொல்லுகையாவது-“நாயகியைப்பிரிந்தார் மடலெடுப்பர்களோ” என்றற்போலே லோகத்தின்மேலே வைத்துப் ப்ரஸம்

† குண்டலிதக்கர்த்தம் க்வாசித்தம். வ்யாக்யாந்தத்துக்குச்சேராது.

தோழிக்கு வந்து அறிவித்தால், அவள் கூட்டிற்றிலளாகில் பின்பு அவன் இதுசெய்யக்கடவன்; இத்தனையல்லது ஸ்தீர்கள் மடலெடுக்கக் கடவரல்லர்கள் என்று இங்ஙனே ஒருமர்யாதை கட்டினார்கள் தமிழர்; இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, பிராட்டிதான் மடலெடுத்ததாக இராநின்றது, தமிழர் “ ஸ்தீர்கள்மடலுரக்கடவரல்லர் ” என்றுசொன்ன இது பின்னைச்சேரும்படி என்? என்னில்; அவர்கள் ஒருதலையிலேதான் அததை யிசைந்தார்கள், அப்படியிசைக்கைக்கு அடி ஆற்றாமையே, அது இரண்டேலைக்கு மொத்தபின்பு ஒருதலையிலொதுக்குவாரார். வரம் பழியவாகிலும் முகங்காட்டிவைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீக்க வேண்மும்படியா யிருப்பதொரு விஷயம் புறம்பில்லையே; இங்ஙனையிருப்பார் சிலரைக் கல்பித்துக் கொண்டார்களித்தனை யிறே. இதுக்கு ஒருமர்யாதை கட்டுகையாவது - ஆசைக்கு ஒரு வரம்பிட்டார்களாமித்தனை யிறே; அப்போது பின்னை ராஜாஜ்ஞைக்கு நிற்கவேணும், இல்லையாகில் வேலியடைத் தால் நிற்கவேணும், ஆகையால் அவர்கள் ப்ரேமஸ்வபாவம் அநிந்திலர்களாமித்தனை.

இவர்தாம் * வளவேழலகிலே - நாம் அவனோடே கலக்கையாகிற இது அவ னுக்கு அவத்யாவஹம், நம்பேற்றுக்காக அவனோடேகலந்து அவனுக்கு அவத்யத்தை விளைப் பதிற்காட்டில் நாம் அகன்று முடிந்தாகிலும் அத்தலைக்கு அதிசயத்தைப்பண்ணவமையுமென் றிருக்குமத்தோடும் சேராது; இனி * ஏறாருமிறையோனிலே - அவனுக்கு உறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மியங்கள் நசித்துப்போக வமையுமென்று சொன்னவத்தோடும் சேராது; ஆக,

கிக்கை. வரைபாயப்புகாநின்றேன் - ப்ருகுபதநம்பண்ணப்புகாநின்றேன். இது இங்கேசேரும்படி எங்ஙனையென்று ஸங்கிக்கிறார்-இங்கு இத்யாகி. பிராட்டி - இத்திருவாய்மொழியில் நாயகி. புருஷர் கள் மடலுரக்கைக்கு எந்தேனெதுவோ, அந்தேனெதுவே ஸ்தீர்களுக்கும் உண்டாகையாலே ஸ்தீர்கள் மடலுரத்தட்டில்லையென்று பரிஹரிக்கிறார் - அவர்கள் இத்யாகி. ஒருதலையிலொதுக்குவாரார் என் கிறவிடத்திலே - “வீணாம்பிமுண்ணுஹாரா; வபுஜிஸூரவி வதமுபுணா ! ஸாஹ வஸம்ஷுபுணம் ப்ரோக்ஷம் காஜிஸூரவதமுணொஹவெசு” என்கிற ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். கீழே - தமிழர்மர்யாதாப்ரயுத்தஸங்கையை அந்யுபகம்யவாதத்தாலே பரிஹரித்து; அப்யுபகம்ய, அவர்கள் “இல்லை” என்றதுக்குக் கருத்து இன்னதென்கிறார் - வாம்பழிய இத்யாகி. அன்றிக்கே, பெண்மடல் லோகத்திற்கண்டோமில்லை யென்ன - வாம்பழிய இத்யாகி யாதல். வரம்பாவது - ஸ்தீர் த்வாபிமானாதிகள். விஷயம்புறம்பில்லையே- ஈஸ்வரனைப்போலே இதிசேஷடி. ஈஸ்வரனையொழியப் புறம்பில்லையென்றபடி. ஆகையாலே இவன் பகவத்விஷயத்தில் மடலுரக்கைக்குத் தட்டில்லை. புறம்பு விஷயமுண்டாய் வாஸவத்தாதிகள் மடலெடுக்கிறதாயிருக்கிறதே யென்ன - இங்ஙனே இத்யாகி. இப்படி கல்பித்துக்கொள்ளுகையாலே, அர்த்தஸ்த்திதியைப் பார்த்தால் ஆண்மடலுமில்லை, பெண் மடலுமில்லை யென்று கருத்து. “ ஒருதலையிலொதுக்குவாரார் ” என்ற முந்தினபரிஹார விவரணம்- இதுக்கோரு இத்யாகி. ப்ரேமஸ்வபாவமறியாமையிறே இவ்வயவஸ்த்தைகட்டினதுக்கு நிபந்தன மென்று கருத்து. அப்போது - ராகப்ரப்தமன்றிக்கே, “ புருஷர்களே மடலெடுக்கக்கடவர்கள் ” என்று வைதமாமக்கல்பித்தபோ தென்றபடி. வேலியடைத்தால் நிற்கவேணும் என்ற வந்தரம், இப்படி நிலாமல் ஸ்தீர்கள் ப்ரவர்த்திக்கையாலே ஆற்றாமை இரண்டேலைக்கும் ஸமமாகையாலே, ஸ்தீர்கள் மடலுரத்தட்டில்லை யென்று கொள்வது.

கீழே - மடலெடுக்கை அந்யாபதேஸஸமாதிக்ஞ்சு சேராதென்று ஸங்கித்துப்பரிஹரித்து, ஸ்வாபதேஸத்திலு மிதுசேராதென்று ஸங்கித்துப்பரிஹரிக்கிறார்-இவ்நாம் என்று தொடங்கி, இதில் எனக்கு உறுப்பல்லாத அவனும் அவனுடைமையும் வேண்டாவென்கிறார் என்கிற வாக்யமளவாக.

வீதராகராயிருப்பார் செய்வதுமொன்றல்ல, இவர்தம் ஸ்வரூபத்தோடும் சேராது, ஜ்ஞாநாதிகரா யிருப்பார் செய்வதுமொன்றல்ல, ஆனால் இது இருந்தபடியென் ? என்னிஸ்; இவற்றக்கேல்லாம் பரிஹாரம், பட்டர் திருமடல் அருளிச்செய்கிறபோது அருளிச்செய்தருளினார், இங்குத்தைக்கும் வேண்வது சொல்லவேணுமிதே. ஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார் ஜநகருலத்திலுள்ளார்க்குமே லில்லையிதே ; அக்குடியிலே பிறந்த பிராட்டியானவள், “யாநஸக்யாபுராஜ்ஷ்டம்” (யாநஸக்யாபுராஜ்ஷ்டம்) என்கிறபடியே, பெருமான் காட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது + “மன்னிராமன்பின் வைதேவியென்றுரைக்கும் அன்னநடைய வணங்கு நடந்திலளே” என்கிறபடியே - அவர்பின்னே பிராட்டி புறப்பட்டுப்போகையாலே ஸிஷ்டாசாரமுண்டாயிருந்தது; இனித்தான் * மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற இவர் அநுஷ்டிபிக்கையாலே இதுதானே ப்ரமாணமாகத் தட்டில்லையிதே, “யஜுஷாஹாதி ஸ்ரேஷ்டஃ” (யஜுஷாஹாதிஸ்ரேஷ்டஃ) என்றும், “ஸயஸ்ப்ரபாணம் கௌரந்தெ” (ஸயஸ்ப்ரபாணம் கௌரந்தெ) என்றும் ஸத்துக்களுடைய அநுஷ்டாநத்தை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளக் கடவதிதே. ஆனாலும் காமத்தை நிஷேத்யாநின்றதேயென்னிஸ்; அப்ராப்த

ப்ர:—ஸ்ரீ ஶீயொஜ்ஜாகாணஸாநஸா வநவாலாயும மஹதா ராஜெண ஸஹமஹ ஜ்ஞா லீதாயாமுணகயமெ—“யாநஸக்யாபுராஜ்ஷ்டம் ஹிதெ ராகாஸமெரவி । தாஜெலீதாம் வஸுவி ராஜிராமுமதாஜநாஃ”.

ஹமஹ தாஸு த்யுதீயெ, “யஜுஷாஹாதி ஸ்ரேஷ்டஃ தஜெவெதரொஜநஃ । ஸயஸ்ப்ரபாணம் கௌரந்தெ ரொகஸுதநுவத்யுதெ”.

ஆகவீதராகராயிருப்பார் என்றவிடத்திலே, ஆக என்றவந்தரம், இவர்தம் ஸ்வரூபத்தோடும் சேராது என்றத்தை அநுஸந்திப்பது. ஸ்வரூபத்தோடு மென்றது—“வளவேமுலகிலே” இத்தாதி வாக்யத்தாலும், “இனி ஏறாஸுமிறையோனிலே” இத்தாதிவாக்யத்தாலும் சொன்ன ஸேஷத்வபாரதந்தர்ய விரிஷ்ட ஸ்வரூபத்தோடு மென்றபடி. வீதராக இத்தாதி - காமம் வீதராகர்க்கு நிஷித்ததயா த்யாஜ்ய மாகையாலே செய்வதொன்றல்ல வென்றபடி. ஜ்ஞாநாதிகர்-ஸிஷ்டர்கள். ஆனால் - இப்படியானால். அருளிச்செய்கிறபோது - அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறபோது. இங்குத்தைக்கும் - மாசறுசோதிக்கும். வேண்வது - வேண்டினபரிஹாரங்கள். சங்காத்ரயத்தையும் அவரோஹக்ரமத்தாலே பரிஹரிக்கிறாராகத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதில், “ஸிஷ்டாநுஷ்டாநமில்லே” என்ற ஸங்கைக்கு ஸிஷ்டாநுஷ்டாநமுண்டென்று பரிஹரிக்கிறார் - ஜ்ஞாநாதிகராய் இத்தாதி. யாநஸக்யாஹதி. “யாநஸக்யாபுராஜ்ஷ்டம் ஹிதெ ராகாஸமெரவி । தாஜெலீதாம் வஸுவி ராஜிராமுமதாஜநாஃ” இத்தயோத்யாகாண்டே ப்ரயாணகாலே. பெரிய திருமடலில் மன்னிராமன் இத்தாதி. ராஜாவான சக்ரவர்த்திதிருமகன் பின்னே, வைதேவியென்று சொல்லப் படுகிறவளாய் அன்னம்போன்ற நடையயுடையளாய் அப்ராப்தஸ்வபாவையான பிராட்டியோயிற்றிலளோ இத்தயர்க்கு. இவருக்கு ஒருஸிஷ்டாசாரம் வேணுமோ, இவருடைய ஆசாரமே நமக்கு ப்ரமாண தமமன்றேவென்கிறார்-இனித்தான் இத்தாதி. ஜ்ஞாநாதிகர் செய்தது ப்ரமாணமென்றத்தைக் காட்டுகிறார், யஜுஷ இத்தாதி. “யஜுஷாஹாதிஸ்ரேஷ்டஃ தஜெவெதரொஜநஃ । ஸயஸ்ப்ரபாணம் கௌரந்தெ ரொகஸுதநுவத்யுதெ” இது கீதாஸு த்ருதீயெ. “வீதராகராய்” இத்தாதி த்வீதீயஸங்கையை யநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - ஆனாலும் இத்தாதி. நிஷேத்யாநின்றதே என்கிறவிடத்திலே - “ஸாநொஹாஹவரதலிதிக்ஷாஃ”, “காநிநொவணயுயநு காராநு” இத்தாதியைக் கண்டுகொள்வது. அப்ராப்த இதி - பகவத்வயதிரித்தவ்யங்கள் அப்ராப்த

விஷயத்தில் காமத்தையிறே நிகேஷித்தது, அவை நிலைநில்லாமையாலே; ஹவத்விஷயத் தில் காமத்தை “**நிபியஸூவரிதவ்யு?**” (நிதித்யாஸிதவ்யு) என்று விதியாநின்ற திறே. வேதாந்தவிஹிதையான ஹக்தியையிறே - இங்கு, காமமென்கிறது. * வளவேழல கில் - நாம்சிட்டுகை அவனுக்கு அவத்யமென்று அகன்ற இவர், அத்தலையையழித்து முகங் காட்டுவேத்துக்கொள்ளப் பார்க்கிற இது இவர் ஸ்வரூபத்தோடு சேருமோ என்னவுந் வேண்டா; அங்கு அகலநினைத்ததும் அத்தலைக்கு அவத்ய பரிஹாரத்துக்காகவிறே ; தமக்கு ஆற்றுமை கரைபுரண்டிருந்தது, “தன்னையாசைப்பட்டார் பெறுதேமுடிய, முகங்காட் டாதேயிருந்தான்” என்கிற அவத்யத்தை பரிஹரிக்கைக்குச் செய்கிறாராகையாலே † (இது வும் இவர் ஸ்வரூபத்தோடே சேரும்). அங்கு அகன்றது ஜ்ஞாநகார்யம், இங்குமேல்விழுகிறது ஹக்திகார்யம். இத்தனை கலங்கப்பண்ணிற்றில்லையாகில் அத்தலையில் வைலகூண்யத் துக்கு நமஸ்காரம். இவர்தாம் இப்படி கலங்கிற்றிலராகில் இவருடைய ப்ரேமத்துக்கு நமஸ்காரம். அவன் அருளிற்றும் மதிநலமிறே, அதுபடுத்துகிறபாடினே இதெல்லாம்; மதியின் கார்யம் அது, நலத்தின்கார்யம் இது. இனித்தான் ஸித்தோபாயத்தை ஸ்வீகரித்து அது பலியாவிட்டால் ஸ்வரூபத்தை அந்யதாகரிக்கும்தத்தனையிறே; அவன் ஸ்வரூபம் அந்யதாகரித்

ப்ர:—வெஹுடாரணுகெ(சு-ரு)மெமெசுயீ ஸ்ரஹுணெ, “சூதாவா சுரொசுஹு ஸ்ரொதவெரா ஸெவெரா ஸிஹிவசிதவு:”.

தங்களுக்காலும் அஸ்திரங்களுக்காலும், தத்விஷயத்தில் காந்தையிறே நிஷேதித்த தென்ற படி. “இதரவிஷயத்தில் காமாகாது, பகவத்விஷயத்தில் காமாகம்” என்னுமதுக்கு நியாமகமே தென்ன - பகவத்விஷயத்தில் இத்தாதி. “கிஷியூலிதவ்யு” என்று பத்தியையன்றே விதிக்கிறதென்ன - வேதாந்தவிஹிதை இத்தாதி. “இவர்தம் ஸ்வரூபத்தோடும் சேராது” என்ற ப்ரதம் ஸங்கையை அநுவதித்து, ஷட்விதமாக பரிஹரிக்கிறதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ; ப்ரதம், மடலெடுக்கை அதிசயாதாயகமென்று பரிஹரிக்கிறார் - வளவேழல்கில் இத்தாதி. இவர் ஸ்வரூபத்தோடு - அத்தலைக்கு அதிசயாதாயகமான ஸ்வரூபத்தோடு. சேய்கிறாக்கையாலே என்ற ஹேதுவுக்கு - எண்ணும் வேண்டா என்றத்தோடே ய்வயம். த்விதீயபரிஹாரம் - அங்கு அகன்றது இத்தாதி. இத்தால் - பத்திகார்யமான கலக்கத்தாலே, ஸ்வரூபவிருத்தமானாலும் தவிரப்போகா தென்றபடி. ஆக, முந்தினபரிஹாரம் - அநப்புகமே ; இரண்டாவது - அப்புகமே. இப்படி அத்தலைக்கு அவத்யத்தை விளைத்தாகிலும் கிட்டப்பார்க்கிற இது கலக்கத்தாலேயிறே, கலங்குகைக்கு ஹேதுவேதென்ன இத்தனை இத்தாதி. கலங்கப்பண்ணிறில்லையாகில் - அதிமாத்த்ராவண்யத்தை விளைத்ததில்லையாகில், வைலக்ஷண்யத்துக்கு நமஸ்காரம் - வைலக்ஷண்யத்துக்கு அவத்யம். ஹேத்வந்தாம்-இவர்தாம் இத்தாதி. கலங்கதிறிலராகில் - அதிமாத்த்ரப்ரேமயுத்தரல்ராகில். ப்ரேமத்துக்கு நமஸ்காரமென்றது-அல்லாதார்ப்ரேமத்திற்காட்டில் இவர் ப்ரேமத்துக்கு வாசியில்லாமையாலே, ப்ரேமத்துக்கு அவத்யமென்றபடி. அதாவது - ஈஸ்வரவைலக்ஷண்யத்தாலும், தாம் ப்ரேமஸ்வபாவராகையாலும் கலங்கினுரென்றபடி. “வளவேழல்கிலகன்றது ஜ்ஞாநகார்யம், இது பத்திகார்யம்” என்னைக்கு, இவர்க்கு ஜ்ஞாந பத்திகளுண்டோவென்ன, அவளாருநிறும் இத்தாதி. “அங்கன்றது ஜ்ஞாநகார்யம்” இத்தாதி வாக்க்ய விவரணம் - மத்யிஸ்கார்யம் இத்தாதி. “வளவேழல்கில் ஸ்வரூபத்துக்குச்சோது” என்ற ஸங்கைக்கு த்ருதீயபரிஹாரம் - இனித்தான் இத்தாதி. “ததுஷ்யஸுஹஸெஸு” என்ற இராதே, இப்படி அந்யதாகரிக்கலாமோ வென்ன - அவன்ஸ்வரூபம் இத்தாதி. அவன் ஸ்வரூபம்-ரக்ஷகத்வஸ்வரூபம். அவன் ரக்ஷகத்வஸ்வரூபம் இப்போது அந்யதாகரித்த தென்கைக்கு நியாமக

† குண்டலிதகமந்தம் வ்யாக்யாநவிருத்தம்.

தால் இத்தலேசோல்லவேண்டாவிறே. “இத்தலேயில் கர்த்தவ்யமில்லையாகில் அவனுக்கு அசுக்தியில்லையாகில் நடுவுவிளம்பத்துக்கு ஹேதுவென்?” என்று தோற்றமிறே. ஆற்றமையையும் ஆவிஷ்கரித்து அம்பும் தோக்கேவெண்மேம்படியான விஷயத்தை யன்றே இவர்பற்றிற்று. இவர் தமக்கு “மடலெடுக்கக்கடவேன்” என்று துணிந்த துணிவுக்கு மேற்பட அநுஷ்டிக்கவேண்வேதில்லையாயிற்று குணதிகவிஷயமாகையாலே. கடலைப் பெருமாள் ஸரணம்புக்கவிடத்தில் தானாகவந்து முகங் காட்டாமையாலே நாலுமுன்றம்பை விட்டு உடம்பிலே பாதிவெந்தபின்பிறே வந்து முகங்காட்டிற்று; இங்கு அதெல்லாம் வேண்டாமையாலே, “**வாவரோநய**” (சாபமானய) என்கிறவோபாதி, “மடலுருவேன்” என்று அச்சமுறுத்தி முகங்காட்டுவித்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறார். தம்முடைய ஸ்வரூபத்தில் கலக்கம் அநுவர்த்தியாநிற்கச்செய்தேயும், அவனுடைய குணஜ்ஞாந்தத்தில் கலக்கமின்றிக்கே யிருக்கிறதுகாணும் இவர்க்கு. * ஏறாருமிறையோனில் - அவனுக்கு உறுப்பல்லாத நானும் என்னுடைமையும் வேண்டா என்று முடித்துக்கொள்ளப்பார்த்தவிடத்தில், அது தம்கையதன்றிக்கே, அவனுளதாக இது அழியாததாயிருந்தது; இனி “அத்தலேயே பிடித்து † (அழிப்போம்” என்று,) வேர்ப்பற்றேரே யழிக்கப்பார்க்கிறார்; உண்டாம்போதும் அத்தலேயாலேயுண்டாய், இல்லையாம்போதும் ஒன்றாக இல்லையாம்படியிறே வஸ்துஸ்வரூபந்தானிருப்பது. “உயிரினாற்குறைவிலம்” என்றார் அங்கு, இங்கு - உயிர்க்கு உயிரினால் குறைவிலம் என்கிறார். * ஏறாருமிறையோனில் - அவனுக்கு உறுப்பல்லாத நானும்

ப்ர:—யுஃகாணே (உக) ஸஃஜம் ஸுதிஃ ஸுஹாராஜி, “வாவரோநய ஸுஜிஹே ஸாராஸீவிஷ்வாவரோநு | ஸாமரம் ஸொஷயிஷ்யாதி வஹ்யா யாஹு ஸ்வஹாராஜி || உஉ ||”.

மேதென்ன - இத்தலேயில் இத்தயாதி. ஆக, மடலெடுக்கையை அப்புகமய பரிஹரித்தார் - கீழெல்லாம்; இத்தெல்லாமவேண்டவது இவர் தாம் மடலெடுத்தாலன்றே, “ஊர்ந்தம்” என்கையாலே - மடலெடுக்கையெயில்லையே யென்று அநப்புகமயவாதத்தாலே நாலாம் பரிஹாரம் - ஆற்றமையையும் இத்தயாதி. இவ்வாக்யத்தை - இவர்தமக்குமடலெடுக்க இத்தயாதி வாக்யாநந்தரம் அநுஸந்தித்துக் கொண்டது. குணதிக விஷயமானால் உத்தியோகமாந்தரமே போருமோ வென்ன-கடலை இத்தயாதி. “**வாவரோநய ஸுஜிஹே ஸாராஸீவிஷ்வாவரோநு | ஸாமரம் ஸொஷயிஷ்யாதி வஹ்யா யாஹு ஸ்வஹாராஜி ||**” இது யுத்தகாண்டே ஸமுத்ரம் ப்ரதிராமஃ. மடலெடுக்கும்படிகலங்கு கிறதசையிலே “குணதிகன்” என்று குணஜ்ஞாநமுண்டாகக் கூடுமோவென்ன-தம்முடைய இத்தயாதி. கீழே “இனி ஏறாருமிறையோனிலே” இத்தயாதி வாக்யத்தாற் சொன்ன ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் - ஏறாரும் இத்தயாதி. இது - அஞ்சாம்பரிஹாரம். அதாவது - அத்தலேயில் விரியோகத்துக்கு உறுப்பல்லாத ஸ்வஸத்தா நாஸத்துக்கு உடலாக அவனையழிக்கப் பார்க்கிறாராகையாலே, பராதிசயகரவ்ரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதமில்லையே யென்று கருத்து. அத்தலேயேபிடித்து வேர்ப்பற்றேரேயழிக்க வென்றது - அவனுக்கு நிரூபகமான ரக்ஷணதர்மம் இவர் மடலெடுத்தால் அழியுமாகையாலே, நிரூபகத்தையொழிய நிரூபயவலித்தியில்லே யென்னு மத்தைப்பற்ற. அவனையழித்தால் ஸ்வஸத்தை யழியுமோவென்ன - உண்டாம்போதும் இத்தயாதி. ஒன்றாக - ஒன்றும். “ஏறாருமிறையோனில்” இத்தயாதிவாக்யத்தை முகபேதேந விவரிக்கிறார் - உயிரினால் இத்தயாதி. “இனி ஏறாருமிறையோனிலே” இத்தயாதி ஸங்கைக்கு அப்புகமவாதேந பரிஹாராந்தரம் - ஏறாரும் இத்தயாதி. இது - ஆரூம்பரிஹாரம். அதாவது - ஸ்வரூபவிருத்தமானாலும், ஆற்றமையின் முறு

என்னுடைமையும் வேண்டாவென்றார், இதில் - எனக்கு உறுப்பல்லாத அவனும் அவனுடைமையும் வேண்டா வென்கிறார். “ராவணன் மாயாஸிரஸ்ஸைக்காட்டினபோது, இதரஸ்தீர்கள் அஹ்ருதயமாக அமுமாபோலே தன்னாற்றாமையாலே கூப்பிட்டு, இவ்வார்த்தை கேட்டபோதே முடியாதிருப்பானென்” என்று பட்டரைச் சிலர்கேட்க, “ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களன்று ஜீவநிமித்தம், அத்தலையில் ஸத்தையாயிற்று; அதுக்கு அழிவில்லாமையாலே யிருந்தாள்” என்று அருளிச்செய்தார்.

இப்படி அத்தலையை அழித்தாகிலும் முகங்காடவேித்துக்கொள்ள வேண்டும் படி தமக்குப் பிறந்த தஸாவிஸேஷத்தை; எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி ஆற்றாமை மீதார்த்திருக்கச் செய்தே இவள் தரித்திருந்த இருப்பைக்கண்டு, தோழியானவள், “முன்புத்தையளவுகளன்றிக்கே இவள் தேறியிருந்தாள், அவன் வாராதிருக்க இவளுக்கித்தனை தேற்றம் உண்டாம்போது, ஸாஹஸங்களிலே துணிந்தாளாகவேணும்” என்றுபார்த்து, “நீசெய்யநினைக்கிற இது உன்தலைமைக்கும் அவன்தலைமைக்கும், உன் மதிப்புக்கும், † (அவன்மதிப்புக்கும்) உன்பிறப்புக்கும் உன்னுடைய மரியாதைகளுக்கும் போராதுகிடாய்” என்ன; “என்ஸ்வரூபத்தை அழித்தாகிலும் † (அவன்ஸ்வரூபத்தையழித்தும்) மடலெகேகை தவிரேன்” என்று துணிந்த துணிவைத் தோழிக்கு அறிவிக்க;

குதலாலே ஸ்வரூபத்தை அதிக்ரமித்து அவனை யழிக்கப்பார்க்கிற ரொன்றபடி. இத்தால் - ஏறாறு மிறையோன்றிகாட்டில் இதுக்கு ஆற்றாமை அதிகமென்று கருத்து. “உண்டாம்போதும் அத்தலையாலேயுண்டாய்” என்கைக்கு, அவன் ஸத்தையடியாக இத்தலையில் ஸத்தையுண்டானமை எங்கே கண்டோமென்ன; ஸம்வாதம் - ராவணன் இத்தாதி. கூப்பிட்டு என்ற வந்தாரம், ஸத்தையோடே யிருந்தா ளென்று கூட்டிக்கொள்வது. முடியாதிருப்பானென் என்றதுக்கு - அவர் ஜீவித்திருந்தமையை தபோவிஸேஷத்தாலே யறிகையாலே முடியாதிருந்தாளொ வென்று தாட்பர்யம். ஜீவநிமித்தம் - ஜீவிக்கைக்கும் முடிகைக்கும் நிமித்தம். ஸத்தையாயிற்று - ஸத்தாததாராஹித்யங்களாயிற்று. யத்வா, ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களன்று ஜீவநிமித்தம் என்கிறவிடத்திலே - “அவர் ஜீவித்திருக்கிறார்” என்கிற ஜ்ஞாநம் ஜீவநிமித்தமன்றென்று இவ்வளவே சூவ்விடத்துக்கு அபேகிதம். அஜ்ஞாநத்தையங் கூட்டிச் சொன்னது - த்ருஷ்டார்த்தாத்மென்னுதல். அவதாரத்தின் பெய் பாட்டாலே “எதிர்த்தலையுண்டு” என்கிற ஜ்ஞாநமில்லாமையாலே, ஜ்ஞாநம் ஜீவநிமித்தமன்றென்று தாட்பர்யம்.

ஆக, ப்ராஸங்கிகஸங்க்ரஹமாதாநங்ஜனப்பண்ணி, இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்கிறார்-இப்படிஇத்தாதி தஸாவிஸேஷத்தை-சஸ்வரனுக்கு அறிவிக்கவேணுமென்று பார்த்தென்று கூட்டிக்கொள்வது. மீதார்த்து - மேலேவ்யாபித்து. தேற்றம் - தெளிவு. “யாமடலூர்த்தம், யாமடமின்றி” இத்தாதியைப்பற்ற - உன்தலைமைக்கும் என்றது. தலைமை - வைலக்ஷண்யம். “ஆகி ஸூர்த்தி” என்றத்தைப்பற்ற - அவன்தலைமைக்கும் என்றது. “என்னேநிறைகொண்டான்” என்றத்தைப்பற்ற - உன்மதிப்புக்கும் என்றது. “குதிரியாய்மடலூர்த்தம்” என்றத்தைப்பற்ற-உன்பிறப்புக்கும் இத்தாதி. “என்னேநிறைகொண்டான்” என்றத்தைப்பற்ற - உன்னுடைய மரியாதைகளுக்கும் போரா தென்று. “யாமடலூர்த்தம்” என்றத்தைப்பற்ற - என்ஸ்வரூபத்தையழித்தாகிலும் என்றது. தோழிக்கு அறிவிக்க என்றதுக்கு-தோழிக்கு அறிவிக்கிற வ்யாஜத்தாலே சஸ்வரனுக்கு அறிவிக்கின்ற

† குண்டலித க்ரந்தங்களிரண்டும், “அழித்தாகிலும்” என்ற விடத்தில், “அழித்தும்”, என்ற பாடமும், “அறிவிக்க” என்கிற விடத்திலே, “அறிவிக்கிற பாசரத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்” என்ற பாடமும் வ்யாக்யாந விருத்தங்கள்.

இத்தைக்கேட்டு அஞ்சி, ஸர்வேஸ்வரன், இருந்தவிடத்தில் இருக்கமாட்டாமைவந்து முகங் காட்டித் தானும் ஸத்தைபெற்று இவனையும் தரிப்பித்தானும்த் தலைக்கட்கேிறது. இவர் மடலிலே துணிந்தால் கடுகவந்துமுகங்காட்டிப் பிழைக்கில் பிழைக்குமித்தனைபோக்கி, இல்லையாகில் ஸத்தைகிடக்க விரகில்லையிறே அவனுக்கு; ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்குத் தப்ப வொண்ணாதிதே அவனுக்கு. இதுக்குமுன்பு, “அவனாலேபேறு” என்று போந்தாரே யாகிலும், ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வகாலீநமா யிருப்பன பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளென்று சிலஉண்டிறே, அவைதவிரவொண்ணாதிதே. இனி, பக்திமானுக்கும் பக்தியுண்டு; ப்ரபந்நனுக்கும் பக்தியுண்டு, ருசியையொழிய ப்ரபத்தி பண்ணக்கூடாதே. பக்திமானுடையபக்தி, வைதமாய்வருமது; ப்ரபந்நனுடையபக்தி, ருசிகார்யமாயிருக்கும். பக்திமானுக்கு ஸாதநரூபமாயிருக்கும், இவனுக்கு தேஹயாத்ராஸேஷமாயிருக்கும். பக்திமானுக்கு பலஸ்ரத்தையிலாதபோது தவிரலாயிருக்கும், ப்ரபந்நனுக்கு ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமாய் வருமதாகையாலே ஒருகாலும் தவிராதாயிருக்கும்.

முதற்பாட்டு.

மாசறுசோதி என்செய்யவாய்மணிக்குன்றத்தை
ஆசறுசீலனே ஆதிமூர்த்தியைநாடியே
பாசறுவெய்தி அறிவிழந்தேனநாளையம்
ஏசறுமூரவர்கவ்வை தோழியென்செய்யுமே ?

அத்யாஹரிப்பது. “இரைக்கும் கருங்கடல்வண்ணன்” என்றத்தைப்பற்ற-முகங்காட்டித் தானும்ஸத்தை பெற்று என்றது. முகங்காட்டாவிடில் இவனுக்கு ஸத்தையிலையாமதொழிய, அவனுக்கு ஸத்தையிலையாமோ வென்ன - இவர்மடலிலே இத்தாதி. அதாவது - பரமப்ரணயியாகையாலே, இவனை தரிப்பியாவிடில் அவனுக்கும் ஸத்தை கிடவாதென்றபடி. விரகில்லாமை எப்படியென்ன - ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு இத்தாதி. ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு - அதைப்போலே துர்லங்க்யமானதுகரு. இத்திருவாய்மொழியில், “மடல்” என்றுசொல்லுகிறது - ஸ்வாபதேஸத்திலே, பக்தியையிறே; இது பின்னே அவனையே உபாயமாகப்பற்றியிருக்கிற இவர்க்கு உண்டாகலாமோவென்ன - இதுக்த முன்பு இத்தாதி. அதாவது - ஸாதகபக்தியன்று, ஸாத்பபக்தி இவரதென்றபடி. இவர்தாம் ஆர்த்த ப்ரபந்நராகையாலே, ப்ரபத்தேபூர்வபாவித்வேஷம் பக்தியுண்டென்கிறார் - இன்பகீதிமானுக்கும் இத்தாதி. இனிமேல் - பக்திப்ரபத்தி நிஷ்ட்டர்களுடைய பக்திதாரதம்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் - பக்திமானுடைய இத்தாதியால். வைதமாய் - “நிஷியூரவிதவ்யு” என்கிற விதிமூலமாய். ருசிகார்யமாயிருக்கும் - ராகப்ராப்தமாயிருக்கும். விவரணம் - பக்திமானுக்கு இத்தாதி வாக்யத்வமும். அதாவது - வைதமாகையாலே அவனுக்கு ஸாதநரூபமாயிருக்கும், தேஹயாத்ராஸேஷமாகையாலே இவனுக்கு ருசிகார்யமாயிருக்கு மென்றபடி. ஆக, ஸ்வயம்ப்ரயோஜநத்வத்தால் வந்த ஏற்றத்தை அருளிச்செய்து, நித்யத்வத்தாலும் ஏற்ற முண்டென்கிறார் - பக்திமானுக்கு பலஸ்ரத்தை இத்தாதி. அதாவது - ஸாதநரூபமாயிருக்கையாலே பக்தனுக்குத்தவிரலாயிருக்கும், ப்ரபந்நனுக்கு அநுபவகைக் கர்யரூப தேஹயாத்ராஸேஷமாயிருக்கிற வாகாரத்தாலே கிஞ்சித்காராஸ்ரயமான ஸேஷத்வரூபஸ்வ ரூபப்ரயுக்தமாய் வருமதாகையாலே தவிராதாயிருக்கு மென்றபடி.

அக திருவாய்மொழி -- ரு-ப. ந - தி. மாசறுசோதி.

ஆ.—நிரதஸ்ய நிர்மலஜ்யோதிஸ்ஸௌந்தர்ய ஸௌரஸீல்யாத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணமஹோததியாயிருந்த பரமபுருஷனை ஆசைப்பட்டுப் பெறுதே அறிவழிந்து எத்தனை காலமுண்டு தோழி; ஆனபின்பு, எனக்கு ஒருயுக்தாயுக்ததை யுண்டோ? என்னை ஏசுகையிலே தீர்த்திருக்கிற ஊரவர் கவ்வைதா னிப்படி அறிவழிந்திருக்கிற என்னை எத்தைச் செய்வதென்று தோழியைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டி மடலூரத்துணிந்தமையை அறிந்த தோழி ‘இது அபவாதகரம்’ என்று நிஷேதிக்க, ‘நான் அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளிலே அகப்பட்டுப் பழிக்கு அஞ்சாததையானேன்’ என்கிறாள்.

[மாசு என்று தொடங்கி] - என்னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷஜநிதஹர்ஷப்ரகர்ஷத் தாலே முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தை யுடையனாய், மடலூரந்தாகிலும் ஸம்ஸ்லேஷிக்க வேண்டும்படி அபரிச்சேத்யமான அழகையுடையனாய், தன் பேறுகவந்து ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனுமாய்ப் பெருமதிப்பனுமானவனை. [நாடியே என்று தொடங்கி] - நிரந்தரமாகத் தேடி துக்கப்பட்டு அறிவிழந்து அநேக காலமுண்டு தோழி! ஏசுகையிலே துணிந்த ஊரார் சொல்லும்பழி எத்தைச்செய்வது? [பாசறவு] - பந்துக்கள் பக்கல் பற்றறுகையுமாம்.

ப.—முதற்பாட்டில், இவளுடைய வ்யவஸாயம் அறிந்த தோழி விலக்க உத்யோகித்து, “ஊரார் பழிசொல்வார்காண்” என்ன; அவனுடைய ஆபிரூப்யாதிகளிலே யகப்பட்டுக் கலங்கின என்னை ஊர்ப்பழி என்செய்யு மென்கிறாள்.

மாசு - அழுக்கு, அறு - அற்ற, சோதி - தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய், செய்ய-சிவந்த, வாய் - வாயையுடைத்தான, என்மணிக்குன்றத்தை - மாணிக்கமலைபோலே எனக்குபோக்யனுனவனாய், (ப்ரணயித்வத்தால்வந்த தாழ்ச்சியாலே), ஆசு - குற்றம், அறு - அற்ற, சீலனை-ஸீலத்தையுடையனாய், ஆதி - தான்முற்பாடனாய்வந்து அநுபஷிப்பித்த, மூர்த்தியை - ஸ்வாமியானவனை, நாடியே - நிரந்தரமாகத்தேடி, பாசு - மேனியிற்பசுமை, அறவெய்தி - அழிந்து, அறிவு - அறிவும், இழந்து - இழந்து, எனை நாளையம் - எத்தனைகாலத்தோம், தோழி - தோழி, ஏசு - ஏசுதலிலே, அறும் - அறுதிப்பட்ட, ஊரவர் - ஊரவரது, கவ்வை - ஆரவாரம், என் - எத்தை, செய்யும் - செய்வது? பாசறவு - நிறமழிவு. பாசென்று - ஸ்நேஹமாய், அத்தைமிகவெய்தியென்று மாம். ஏசுதல் - பழித்தல். கவ்வை - அலர்.

இ.—முதற்பாட்டில், மடலூரத் துணிந்தமையை யறிந்ததோழி, “இது அபவாதம்” என்று நிஷேதிக்க, நான் அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளிலே அகப்பட்டுப் பழிக்கஞ்சாத தசையானேன் என்கிறாள்.

[மாசறுசோதி] - நான் அவனை மாசறுசோதியாக்கக்காண் புகுகிறது, விரக்தராய் ஸ்வரூபஜ்ஞராயிருக்கிற இவருட்பட இப்படி மடலெடுக்கும்படியிறே விஷயவலைகூண்யம். “ஹூநாடி” என்கிறவடிவை நிலைநிறுத்தப் புகுகிறேன். விஸேஷணங்களடைய - மடலெடுக்கைக்கு விஷயமாக்குகிறாள். அழுக்கற்ற அழகை உடையவனை. அழகுக்கு மாசாகிறது - வ்யதிரோகத்தில் மடலெடாதொழிகை. இவ்வழகு விஸ்லேஷத்தில் மடலிலே மூட்டாதாகில், அல்லாதவிஷயத்தோபாதியா

மென்கை. அவ்வடிவைப் பிரிந்தபோது என் மர்யாதையை நோக்கியிருக்கலோ வென்கிறாள். [என்செய்யவாய்] - கலந்தபோது அகவாயில் ஹர்ஷந்தோற்றும்படி ஸ்மிதத்தாதே விக்ருதனாயிருந்தபடி. [என்செய்யவாய் - மாசறுசோதி] - ஸ்மிதமும் வடிவழகுமாயிற்று என்னை மடவிலே மூட்டிற்று. பண்டுமொரு ஸ்மிதமிதே ஊர்பூசல் விளைத்தது, இவள் கையிலே மடலைக்கொடுத்து ஊர்பூசலாக்கிற்றொரு ஸ்மிதமாயிற்று ‘சுவாக்ஷாநாடி’ என்று - ஒருத்தரையும் மதியாதவன், என்னை கலந்து பெறப் பேறுபெற்றாற்போலே விக்ருதனாயிருக்க, நான் ஸ்திரீத்வத்தை நோக்கியிருக்கலோ? [மணிக்ஞன்மத்தை] - கலந்தபோது குளிர்த்தவொளியை யுடையதாய், பிரிவுப்ரஸக்த மாய்த் தன் செல்லாமையாலே கால்வாங்கமாட்டாதே நின்றபடி. “சுவிகாராய” என்கிற வடிவும் இப்படி விக்ருதமாயிருக்க, நான் அவிக்கருதையாயிருக்கலோ? [ஆசறுசிலனை] - “தன்னுடைய உத்கர்ஷமும் இவள் அபகர்ஷமும் பாராதே கலப்பதே, இதொருசீலவத்தையே” என்று சொல்லும்படி பண்ணக்காண் நான் புகுகிறது. வடிவிலே யகப்பட்ட அளவேயோ, அகவாயில் குணத்திலேயுமன்றோ அகப் பட்டது. குற்றமற்றசீலத்தை யுடையவனை. அதாவது - கலக்கிறபோது தன்பெறாக வந்து கலக்கை. என்பெறாக வந்து கலந்தானோ என் ஸ்வரூபத்தை நோக்கியிருக்க. [ஆதிமூர்த்தியை] - என்னைப் பெறுகைக்கு க்ருஷிபண்ணிப் போந்தவனை. “உஹா வுரூஷவஹுவுஜ” என்கிறபடியே, என்பேற்றுக்கு முற்பாடனாயிருக்க, நான் ஆற்றாமையிலும் பிற்பாடையாகலோ. தன் மேன்மைபாராதே என் சிறுமைபாராதே கலந்தவனன்றோ, நான் ஆறியிருக்கலோ? [ஆதிமூர்த்தியை] - அவன் நீர்மை அதுவானாலும் உன்மதிப்புக்குப் போராதுகாண் மடலெடுக்கை என்ன; பெருமதிப்பனைக் குறித்து மடலெடுத்தால் அம்மதிப்பு உண்டாமித்தனை யன்றோ. “காரணஊயெயு” என்று - ஸாஸ்த்ரங்கள் மூட்டுகிற விஷயத்திலேயன்றோ நான் மடலெடுக்கிறது. [நாடியேபாசறவெய்தி] - அவன் என்னைப்பெறுகைக்கு க்ருஷிபண்ணினானோ பாதி போரும் நான் ஆற்றாமையாலே தேடி க்லேஸப்படுகிற நாள். பாசறவென்று - துக்க மாதல், பந்துக்களோட்டைப்பற்றறுதியாதல். பாசென்று - பசுமையாய், வைவரண்யத் தைப்பெற்றென்னவுமாம். [நாடியேபாசறவெய்தி] - நிரந்தரமாகத்தேடி பவித்தது இது வென்கிறாள். ஆனாலும் உன்னறிவுக்குப் போராடுதென்ன - [அறிவிழந்தனை நாளையம்] - அறிவிழந்து அநேகம் காலமுண்டு. நாம் அறிவிழந்து எத்தனைகாலத்தோம். திரயக்குக் களின் காலிலேவிழந்து தூது விட்டபோதே போயிற்றில்லையோ அறிவு; *மதியெல்லாம் உள்கலங்கியன்றோ அப்படிசெய்தது; ஆனாலும் ஊரார் சொல்லும் பழிக்குஅஞ்சவேண்டாவோ? என்ன-[ஏசறுமித்தயாதி] - அவ்வெல்லை கடந்திலோமோ? என்கிறாள். [ஏசறு மூரவர்] - “ஏசிறவேணும்” என்றிருக்கிறவர்கள். ஏசுகையிலே துணிந்திருக்கிறவர்கள். கல்வை - பழி. [தோழியென்செய்யுமே] - இவ்விஷயத்துக்குப் புறம்பானார் சொல்லுமதுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமில்லையென்று அறியாயோ? அவர்கள்பழி நமக்குப் புறம்பாமித்தனை யன்றோ? நமக்கு இது உபகாரகமன்றோ, பழிபற்றறுக்கிறது. “அல ரெழிலாருயர் நிற்குமதனைப் பலரறியார் பாக்கியத்தால்”. நமக்கு ஸ்மாரகமன்றோ என்கிறாள்.

நடு.—முதற்பாட்டு. “ஸௌந்தர்யத்தாலும் சீலத்தாலும் மதிப்பாலும் பழிப்பற்ற தோருவிஷயமாயிற்று அது, நீசெய்யப்புகிற இது அவ்விஷயத்துக்குப் பழிப்பை விளக்கப் புகுகிறய்கிடாய்” என்று தோழி சொல்ல; நான் அவ்விஷயத்துக்குப் பழிப்புண்டாக்கப் புகுகிறேனல்லேன், பழிப்பு அறுக்கப் புகுகிறேன்காணென்கிறாள்.

[மாசறுசோதி] - கலந்துபிரிந்தவர் ஆற்றாமையின்றிக்கே மர்யாதைகளை நோக்கிக்கொண்டிருக்கையாகிறது அத்தலைக்கு அவத்யம்போலே காணும்; பிரிந்தால் இப்படி

முதற்பாட்டு - மாசறு இத்தாதி. மடலெடுக்கைக்குறுப்பாக நாயகிசொல்லுகிற “மாசறு சோதி” இத்தாதி விசேஷணங்கள்—“மடலெடுக்கவொண்ணாது” என்று நிஷேதிக்கிற தோழிக்கும் அர்த்தஸ்வபாவத்தாலே ஹேதுத்தேவந விவக்ஷிதங்கனென்கிறார்—ஸௌந்தர்யத்தாலும் மதிப்பாலும் இத்தாதி. “ஆதி மூர்த்தியை” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து—ஸௌந்தர்யத்தாலும் சீலத்தாலும் மதிப்பாலும் என்றது. மதிப்பாவது - காரணத்வப்ரயுத்தமானமேன்மை. நீசெய்யப்புகுகிறவிது - நீசெய்யப்புகுகிறவித்தால். பழிப்பு - அவத்யம். மடலெடுத்தால் ஸௌந்தர்யத்துக்குப் பழிப்புண்டாகையாவது - “நாயகனைவன் நாயகிபக்கவிலே பரமப்ரணயியாகையாலே, ‘காரிநாஃரீண நபுரீ வுபுஜிதிலவமஹதாவலுஹா லொகமெந’ என்கிற கணக்கிலே தன்ஸௌந்தர்யத்தைத் தானே மேல்விழுந்துப் ப்ரணயிநியானவ னுக்கு அநுபவிப்பிக்க வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே, ப்ரணயிநி மடலெடுக்கும்படி தாழ்த்தபோதே ஸௌந்தர்யம் நிஷ்பலமன்றே” என்று நாட்டார் சொல்லுகிறவழியாலே அவத்யமாகை யென்றபடி. சீலத்துக்குப் பழிப்புண்டாகையாவது - “நாயகனைவன் நாயகிவிஷயத்திலே தலை தடுமாறா நிற்க வேண்டியிருக்க, இவன் மடலெடுக்கும்படி உபேக்ஷிக்கையாலே, தலை தடுமாறப் பரிமாறுகிற சீலகுண மும் அவனுக்கு ஸங்குசிதம்” என்று நாட்டார் சொல்லுகிறவழியாலே அவத்யமுண்டாகை. மதிப்புக் குப் பழிப்புண்டாகையாவது - “தன்னை யாசைப்பட்டு மடலெடுக்கும்படி ஒருவிஷயம் இப்படி கேசவு படாநிற்கிறவளவிலும் உபேக்ஷித்தபோதே, ஸ்வவிஷய ப்ராவண்யாதிவித்தப்ரத்தமாகஸர்வவஸ்துக்களையும் உண்டாக்கும்படியான அவன் மேன்மை யென்னன்புது” என்று நாட்டார் சொல்லுகிறவழியாலே அவத்யமுண்டாகை பழிப்பு அறுக்கப் புகுகிறேனென்றது - “மாசறு, ஆசறு” என்று விசேஷித்கை யாலே வித்தம். மடலெடுத்தால் ஸௌந்தர்யத்துக்குப் பழிப்பறம் ப்ரகாரமாவது—“இப்படி ஸர்வப்ரகார விலக்ஷணயான இவளுங்கூட மடலெடுத்தபோதே அவனுடைய ஸௌந்தர்யம் அபரிச்சிந்நமன்றே” என்று நாட்டார் சொல்லுகிறவழியாலேயென்றும்; சீலத்துக்குப் பழிப்பறம் ப்ரகாரமாவது - நான் “மடலெடுக்க” என்று உபக்ரமித்தபோதே அவன் வந்து முகங்காட்டிகை நிஸித மாகையாலே “தன்னை யாசைப்பட்டு மடலெடுக்க ஒருப்பட்டபோதே, தன்பெருமைபாராதேவத்துமுகங்காட்டுவதே! இவன்பீல மிருந்தபடியென்” என்று நாட்டார் சொல்லுகிறவழியாலே யென்றும்; மதிப்புக்குப் பழிப்பறமையாவது— “நாரீணமுத்தமையான விவன் மடலெடுக்கும்போதே ஸர்வாதிகவஸ்துவேயாகவேணும்” என்று நாட்டார் சொல்லுகிற வழியாலே யென்றும் தாத்தாயம்.

“மாசறுசோதி” என்றதுக்கு - மடலெடுக்கையாலே மாசறுசோதி யென்று அபர பாவித்வேஷம், மாசறுசோதியாகையாலே மடலெடுக்கிறேனென்று பூர்வபாவித்வேஷம், இரண்டு தாத்தாயம். அதில் முந்தின தாத்தாயத்தில், மடலெடுக்கையாலே மாசறுசோதியென்று விவக்ஷி த்தபோதே - மடலெடாதொழிகை சோதிக்கு மாசென்று வ்யதிரேகமுகத்தாலே பலிதத்தை வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்கிறார் - கலந்துபிரிந்தவர் இத்தாதி. ஆற்றாமையின்றிக்கே - மடலெ டுக்கும்படியான வாற்றாமையின்றிக்கே. மர்யாதைகளை—ஸ்தீர்நவ மர்யாதைகளை. நோக்கிக்கொண் டிருக்கையாகிறது—“நோக்கிக்கொண்டிருக்கவேணும்” என்று மடலெடா திருக்கையாகிறது. அத்தலைக்கு— ஸௌந்தர்யவிசேஷமான அத்தலைக்கு. அவத்யம் - ஸௌந்தர்யஹாநி. மர்யாதைகளை நோக்கிக்கொண் டிருந்தால் அத்தலைக்கு அவத்ய மாகவேணுமோவென்ன—பிரிந்தால் இத்தாதி. இப்படிப்பண்ணாதவன்— இப்படிமடலெடுக்கப் பண்ணாதவன். பூர்வபாவியான இரண்டாம் தாத்தாயத்தை அருளிச்செய்கிறார்—

நான் என்னுடைய இத்தாயிதி வாக்யந்தவ்யத்தாலே. “தவிரேன்” என்னைக்கு ஹேதுவேதென்ன-வடிவு இத்தாயிதி. வடிவு - வடிவில் லௌளந்தர்யம். அபரபாவியான முந்தின தாத்பர்யத்திலே, “சோதி” என்று - லௌளந்தர்யமென்று அருளிச்செய்து, சோதியென்று - விக்ரஹமாய், இதுக்கு மாசு இன்ன தென்று காட்டுவாராக வடிகொண்டெழுந்திருக்கிறார்-கேடுவாய் இத்தாயிதிவாக்யந்தவ்யத்தாலே. செடுவாய் என்றது - வார்த்தைப்பாடு. மடலெடுத்தால் வடிவுக்கு ப்ரத்யுத அதிசயமொழிய, ஹேயமன்றுகாணென்கிறான்-அவன் அவ்வடிவை இத்தாயிதி. உகந்தார்க்குக் கொடாதொழிகை அவத்யமோவென்ன- ஷக்ராநாஃ இத்தாயிதி. “மடலெடுக்கவொண்ணது” என்று நிஷேதிக்கிற தோழியைக் குறித்து, “மடலெடாதிரேன்” என்று சொல்லுகிற நாயகி, “மாசறுசோதி” என்றபோதே - மடலெடா தொழிகை மாசென்று நாயகிக்கு விவக்ஷிதமென்று தோற்றுகையாலும்; நிஷேதிக்கிற தோழிக்கும் “மடலெடுக்கை மாசு” என்று விவக்ஷிதமென்று தோற்றுகையாலும், இரண்டையும் அருளிச் செய்கிறார் - மடலெடுக்கை இத்தாயிதி. மடலெடா தொழிகை மாசானபடி எப்படி யென்ன - வ்யதி்ரோகத்தில் இத்தாயிதி. “ஆசறுசீலனை” என்ற குணத்தை முற்படச் சொல்லாதே, வடிவைச் சொல்லுவானென்னென்ன - வடிவிலே இத்தாயிதி. வடிவிலேயணைந்தவன் என்கிறவிடத்திலே - “ரூபவரிஷிக்ஷுநாகா” என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது மண்ணுகை - ஈடுபடுகை. “மாசறு” என்றவார்த்தமானார்த்தம் - நாம்மடலெடுக்க இத்தாயிதி. மாசற்று வருகிறபடி பாராயென்று - “அதி விலக்ஷணையான இவன் இப்படி மடலெடுத்தபோதே அவன் அபரிமித லௌளந்தர்யயுக்தனன்றோ” என்று நாட்டார் கொண்டாடிச் சொல்லுகிறத்தைப் பற்ற. அவன் முன்னேயில்லாதிருக்க, பாராயென்று - காட்டக்கூடுமோவென்ன; லௌளிகர் கொண்டாடுகையாலே, அத்தைக்கேட்டு, “பாராய்” என்று சொல்லுகையாலே விரோதமில்லை. வடிவை முற்படச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யார்த்தம்-மேல ஆசறு இத்தாயிதி. சுவாக்யநாடிர்ஃஇதி சாந்தோக்யே (ஈ - ௧௪) “ஸவ-புகரீ-பாலவ-புகாரீஸவ-புகரீ ஸவ-புகரஸஸுரரீபிஷுரரீபிஷுரவாக்யநாடிர்ஃ”வாகு:-உக்தி:, வெஸாஸ்யூவ்யூதிவாகீ, ஸந ஸவகீத்யவாகீ; தகூ-ஹேதஃ (சுநாடிர் உகி) ஸுடிர்நாலாவ:, ஸவ ஸூஉத-புஷ்யாலாவ ப்ரய-ஃஃ: சிவப்புத்தோற்றுவது ஸ்மிதத்தாலே யாகையாலே-ஸ்மிதம்பண்ணி என்கிறார். “சுவாக்யநாடிர்ஃ” என்கிற ஸ்ருதிக்கு அர்த்தம்-ஓரு வாரீத்தை இத்தாயிதி. ஹேதுபூர்வகமாக அநாதாஸப்தார்த்தம் - முகம்பாரீந்து இத்தாயிதி. ஆனால், “சலிகாராய” என்றத்தோடு !விரோதியாதோவென்ன-கர்மநிபந்

வார்த்தைசொல்லுகைக்குத் தன்னோடொப்பதொரு தத்வாந்தரமில்லாமையாலே அநாதரித் திருக்குமவனிறே. “கர்மநிபந்தமான விகாரமில்லை” என்ற இத்தனைபோக்கி, ஆஸ்ரித ஸம்ஸலேஷவிஸ்லேஷங்களால் வரும் விகாரமில்லை யென்னில் ஒருசேதநனோடு கலந்த தன்றிக்கே யொழியுமிறே. அவன்கலந்தபோது பண்ணின ஸ்மிதமன்றே என்னை அவ்வவ ஹிதமான உபாயத்திலே முட்டிற்று. ஸம்ஸாரி முக்தனானால் அவனுக்குப் பிறக்கும் ஹர்ஷம்போலேகாணும் இத்தலையைப்பெற்று அவன் ஸ்மிதம்பண்ணி நின்றநிலை. [என் செய்யவாய் இத்யாதி] - இவளுடனே கலந்தத்தாலுண்டான ப்ரீதியாலே ஸ்மிதம்பண்ணி வடிவிலே வேறுபாடுதோற்ற நின்றநிலையாயிற்று இவனைக் கையும் மடலுமாம்படி தோட்டு விட்டது. † (பண்மே ஒருஸ்மிதமிறே ஊர்ப்பூசலை விளைத்தது) வாய்க்கரையிலேநின்று மடலெடுக்கிறுளிறே; கழுத்துக்கு மேலேயிறே இவள் மடலெடுக்கப்பார்க்கிறது. [மணிக் குன்றத்தை] - கழுத்துக்குமேலே யன்றிக்கே மெய்யேமடலெடுக்கப் பண்ணிற்றென்கிறுள். என்னோவேந்து கலந்தத்தாலே வடிவில் வைவரண்யம்போய்ப் புகர்த்துக்குளிரந்து ‡ (வளர்ந்து) நிலைபெற்றபடியும், பிரிவை ப்ரஸங்கித்துக் கால் வாங்கமாட்டாதே நின்ற நிலையுங்காண் என்னை மடலிலே துணியப்பண்ணிற்று. மாணிக்கமலைபோலே லோக்ய னானவனை. [ஆசறுசீலனை] - வேறும்* வடிவழகுகண்டன்றுகாண் நான் துவக்குண்டது, அகவாயில்சீலத்தையும் கண்கொ ணென்கிறுள். ஆச - குற்றம். குற்றமற்ற சீலத்தை யுடையவனை. அவன்கலக்கிறபோது என்பேறாகக் கலந்தானாகிலன்றே நானும் பிரிவில் என்பேற்றுக்கு வேண்மேத்தைச் செய்திருக்கலாவது; அமேன்மையுடையவன் இப்படி தாழநின்று என்னைப்பெற்றவிது பெறுப்பேறாகத் தான் நினைத்திருக்க, நான் அவனைப்

தநம் இத்யாதி. விஸ்லேஷதஸையிலே ஸ்மிதங்கூடுமோவென்ன-அவன்கலந்த இத்யாதி அவ்வவஹித மான உபாயத்திலே-மடலெடுக்கையிலே,கீழே “விகாரித்ரவ்யம்போலே விக்ருதனாகாநிக” என்றத்தை த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக விவரிக்கிறார் - ஸம்ஸாரி இத்யாதி. சேதநனை விகாரித்ரவ்யமென்றது - ஸ்வ பாவாந்யதா ஹாவமுண்டாகையாலே “மணிக்குன்றத்தை” என்றத்தையுங்கூட்டி புந் ப்ரதீக்ரஹண பூர்வகமாக ஹாவம் - என்செய்யவாய் இத்யாதி. இவளுடனே இத்யாதி -தொட்டுவிட்டது - ஈடுபடுத்திற்று. சாடு-வாய்க்கரையிலே இத்யாதி வாக்யத்வமும். வாய்க்கரை - வீமாஸந்தியென்று சாடு. ப்ரக்ருதம் - திருப்பவளம். நின்று - ஈடுபட்டுநின்று. கழுத்துக்கு மேலேயிறே - கழுத்துக்கு மேலான திருப்பவளத்திலேயிறே யென்று ப்ரக்ருதம்; அஹ்ருதயமாக வென்று சாடு. கழுத்துக்குமேலே யன்றிக்கே இத்யாதியும் சாடு. திருப்பவளமாத்ரமன்றிக்கே யென்று - ப்ரக்ருதம்; அஹ்ருதயமாக வன்றிக்கே யென்று - சாடு. மெய்யே - சரீரமே, ஸத்யமாகவென்றும். “மணிக்குன்றத்தை” என்ற துக்கு ஹாவம்- என்னோடே இத்யாதி. வைவரண்யம்போன லொழிய புகர்த்திருக்கை கூடாமையாலே, புகர்த்திருந்தபோதே - வைவரண்யம்போய் என்றது வரித்தம்; புகர்த்துக்குளிரந்து என்றது-‘மணி’ என்றத்தைப்பற்ற. “குன்றம்” என்றத்தைப்பற்ற - நிலைபெற்றபடியும் இத்யாதி. தாத்பர்யம் - வேறும்வடிவழகு இத்யாதி. சீலம் - ஸௌரீல்யம், ஸப்தார்த்தம் - ஆச இத்யாதி. சீலத்துக்குக் குற்ற மாவது - பார்த்தமாக ஸம்ஸலேஷிக்கை. தன்பேறாக ஸம்ஸலேஷிக்கை - குற்றமற்றிருக்கை. இது சொல்லுகிறதுக்கு ஹாவம் - அவன்கலக்கிறபோது இத்யாதி. யத்வா, சீலத்துக்குக் குற்றமில்லா மையேதென்ன - அவன்கலக்கிறபோது இத்யாதி என்னுதல். என்பேற்றுக்கு வேண்டுமத்தைச்செய் திருக்கலாவதென்றது - என்னுடைய ஸ்தீரீத்வமாகிற பரமலாபத்தைப் பெறுகைக்குறப்பாக மட லெடாதிருக்கலாவ தென்றபடி. மேல் “ஆதிமூர்த்தி” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்துஹாவம்- அம்மேன்மை

† குண்டலித க்ரந்தம் ப்ரக்ஷிப்தம்.

‡ குண்டலிதம் வ்யாக்யாநதுக்குச் சேராத.

பிரிந்து வைத்து, “வரில்போகடேன், கெடில்தேடேன்” என்று கினைத்திருக்கலாமோ? அவன் தன்குணம் பரிஹரித்துப்போக, என்னைப் பழி பரிஹரித்திருக்கச்சொல்லுகிறாயோ? [ஆதிமூர்த்தியை] - “ஒருகுடியிலே பிறந்த உனக்கு, அவன் தானே வரவிருக்குமதோழிய நீ பதமகிறவிது உன்மதிப்பை யறுத்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறாய்கிடாய்” என்ன,—நான் மதிப்பை யறுத்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறேனல்லேன், மதிப்பையுண்டாக்கிக்கொள்ளப் பார்க்கிறேனென்கிறாள்; “காரணம்துயெய்யு” (காரணமதுத்யேயம்) என்று ஸாஸ்த்ரங்கள் ஒருமிடறுசெய்கிற விஷயத்தையன்றோ நான் ஆசைப்பட்டது, இவ்விஷயத்தை ஆசைப்பட்டுப் பெறாதே முடிந்தாலும் அதுதானே மதிப்பாம்படியான விஷயமன்றோ. வ்யாக்யாநம் பண்ணுவதற்கு முன்பேயும் ஒருபொருளுண்டு இதுக்கு அருளிச்செய்வது - “வடுவடு” (பூர்வஜ) என்கிறபடியே நம்மோட்டைக் கலவிக்கு அவன் முற்பாடகைச் செய்தே, பிரிவில் ஆற்றாமைக்கு நான் பிற்பாடையாகவோ. “ஆனாலும், ‘அபிமத விஷயத்தைப்பிரிந்தாள், அநந்தரம் மடலூர்ந்தாள்’ என்னமே, ‘சிலநாள் ஆற்றாமை யோடே பாடாற்றிக்கிடந்தாள், பின்பு தன்னால் பொறுக்கவொண்ணாமையான வளவான வாறே மடலேத்தாள்’ என்னும் வார்த்தை படைக்கவேணுங்காண்” என்ன, [நாடியே பாசறவெய்தி]-இன்றோ, நான் எத்தனைகாலமுண்டு இப்படி க்லேஸப்படுகிறது. அவன் இத்

ப்ர:—(ஆதிமூர்த்தியை)—சுயவடூஸிவாயாடூ, “உ காரணம் காரணாநாம் யாதா யுராதாகாரணம்துயெய்யு”.

(வடுவடு—என்கிறபடியே)—ஜிதஞாயாடூ, “ஜிதஞெ வுணரீகாக்க நடுவெ விஸுவாவந | நடுவெஸுஸுஹுஷீகெஸ லிஹாவாருஷவடுவடு”.

யுடையவன் இத்தாதி. ‘ஆசறு’ என்றத்தால் பவிதம் - அவன் தன்குணம் இத்தாதி. கீழே, வரில் போகடேன் கெடில் தேடேனென்றது - வந்தால் விட்டுவிடேன் கெட்டால் தேடானென்றபடி. நுணம் பரிஹரித்து-தன்பேருக்க கலந்து ஸீலகுணத்துக்கு அவத்யம் வாராமல் பரிஹரித் தென்றபடி. “ஆதி” என்றதுக்கு அர்த்தத்தவ்யம். முந்தினது - ஜகத்காரணமென்று; த்விதீயம் - தம்முடைய ப்ராவண்யத்துக் கடியென்று. மூர்த்திஸப்தம் - ஸ்வாமி வாசகம். முந்தினவார்த்தம் - ஒருகுடியிலே இத்தாதி. ஒருகுடி - அத்விதீயமான குடி. மதிப்பு-ஆகியம், மதிப்பை யுண்டாக்கிக்கொள்ளும் ப்ரகாரமேதென்ன - காரணம்து இத்தாதி. “ஆதி” என்றதி னிரண்டாமர்த்தம் - வ்யாக்யானம் இத்தாதி. வ்யாக்யாநம் - ஒன் பதினாயிரப்படி. அன்றிக்கே, வ்யாக்யாநம் பண்ணுவதற்குமுன் பென்றது - ப்ராஸங்கிகமாகப் பாட்டுக்குத் தாத்ரயம் அருளிச்செய்யும்போ தென்றபடி. அந்தப்பொருள்தானேதென்ன - வடுவடு இத்தாதி. “ஜிதஞெவுணரீகாக்க நடுவெவிஸுவாவந | நடுவெஸுஸுஹுஷீகெஸலிஹாவாருஷவடுவடு” ஜிதந்தேபுண்டரீகாக்க என்று - ப்ரணவோக்தஸேஷத்வமும், நமஸ்தே என்று - நயஸ்ஸப்தோக்த பாரதந்த்ரயமும், விஸ்வபாவர என்று - நாராயண ஸப்தோக்தகாரணத்வமும், நமஸ்தேஸ்து என்று - கைங்கர்யப்ரார்த்தனையும், ஹ்ருஷீகேஸு என்று - கைங்கர்யத்தில் ஸ்வார்த்தநாநிவ்ருத்தியும் சொல்லுகிறது; விஸ்வபாவர என்று - ஜகத்காரணத்வம் சொல்லியிருக்க, பின்னையும் பூர்வஜ என்னும்போது - ‘யஸ்யாத்தபூர்வம்ஜாயதேஜகத் ஸபூர்வஜ’ என்று காரணத்வம் சொல்லுகையன்றிக்கே, சேதநோஜ்ஜீவநத்துக்கு முற்பாடனும் க்ருஷிபண்ணுமவென்றேயாகவேணு மென்றபடி. விஸுவாவந என்று-விஸ்வத்தை ஹவிப்பிக்குமவன் - உண்டாக்குமவன். ஜகத்காரண மென்றபடி. பாடாற்றி - பொறுத்து. “எனைநானையம்” என்னுமனவுக்கும் ஹாவம் - இன்றே இத்தாதி. விவரணமாதல், “ஆதிமூர்த்தி” என்றதி னிரண்டாமர்த்தத்தைக் கடாக்கித்தாதல் - அவன் இத்தாதி. பட்ட

தலையைப் பெறுகைக்குப் பட்டதெல்லாம் போராதோ நான் அவனைப்பிரிந்துபட்டது. காலமெல்லாம் தேடிக்காணப்பெறுதே துக்கப்பட்டுத்திரிந்த தத்தனையாகாதேதான்; சிறைக்கூடத்திலேபிறந்து அங்கேவளருமாபோலே. விஸ்வலெஷத்தாலே உந்நெயமித்தனைகாணும் ஸம்ஸலேஷம். பகவத்தத்தவமுள்ளவிடமெங்கும் புக்குத்தேடிக் காணப்பெறுமை நசையற்று, பின்பாகாதே மடலெடுத்தது. [பாசறவெய்தி] - துக்கத்தையுடையேனாய். பாசறவு - துக்கம். பாசு என்று - பசுமையாய், அது அறுகையாவது - வைவரண்யமாய், வைவரண்யத்தை பஜித்தென்னுதல்; அன்றிக்கே, பாசென்று - பாசமாய், அதாவது - பற்றுய், பந்துக்கள்பக்கல் ஸங்க மற்றென்னுதல். [பாசறவெய்தி]-ஸ்நேஹமடைய அவன்பக்கலிலே யெய்தியென்னுதல். எல்லாம்செய்தாலும் இது அறிவுடையார் செய்வதொன்றல்லவேன்ன, [அறிவிழந்தேனைநானாயம்] - அறிவு குடிபோய் எத்தனையோர்காலத்தோம். * மயர்வறமதிநலமுருள்பெற்றவன்றே போயிற்றில்லையோ நம்முடைய அறிவு. திரியக்கிண்காலிலே விழுந்து தூதுவிட்டவன்று, அது “ஜ்ஞாநகார்யம்” என்றிருந்தாயோ இன்றிருந்து கற்பிக்கைக்கு; அன்றே * மதியெல்லாமுள்கலங்கிற்பில்லையோ. தன்பக்கலிலே கைவைத்தால் மற்றென்று அறியாதபடி பண்ணும் விஷயமிறே, † “பேரின்பமெல்லாந்துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்” என்னக்கடவதிறே. “**நொவஜநம்ஸுரநு**” (நோபஜநம்ஸ்மரந்) என்று - ப்ராப்திஸமயத்தில் இவ்வருகுள்ளவற்றை நினையாதபடி பண்ணுகையே யன்றிக்கே, ஜ்ஞாநம்பிறந்தஸமயமேபிடித்தும் இவ்வருகுள்ளவற்றை நினையாமே பண்ணவல்ல விஷயமன்றே? தன்னையனுஸந்தித்து லோகயாத்ரையையும் அனுஸந்திக்கும்படியோ அவன்படி. நீ யெல்

ப்ரா:—(நொவஜநம்ஸுரநு என்று ப்ராப்திஸமயத்தில்)—மாநொமொ (கஉ)
“**வனவரெவெஷ:**” உத்யாபி “**நொவஜநம்ஸுரநுநிஷம்ஸுரநு**”.

தெல்லாம் - பட்டகாலமெல்லாம். “**எனைநானாயம் - நாடியே - பாசறவெய்தி**” என்று அவ்வயித்தவாவம் - காலமெல்லாம் இத்தயாதி. ஸர்வகாலமும் துக்கப்பட்டமைக்கு ந்ருஷ்டாந்தம் - சிறைக்கூடத்திலே இத்தயாதி. இத்தால் - வ்யஸநாதிசயத்தாலே, ஸர்வகாலமும் துக்கப்பட்டதாய்த் தோற்றுகிறதென்று கருத்து. ஸம்ஸலேஷம் ஒருகாலுமில்லையோ வென்ன - விஸ்வலெஷத்தாலே இத்தயாதி. உந்நெயம் - அதுமேயம். அவதாரணத்தோடேகூட்டி “**நாடி**” என்றதுக்குவாவம் - பகவத்தத்தவம் இத்தயாதி. பரத்வாதிகளெங்கும் புக்கென்றபடி. “**பாசறவெய்தி**” என்றதுக்கு நாலர்த்தம். அதாவது பாசறவு - துக்கமும், வைவரண்யமும்; எய்தி - ப்ராபித்து. மூன்றாமர்த்தம்,—பாசு - ஸங்கம், அறவு - நிவ்ருத்தி, பந்துவிஷயாஸக்தி நிவ்ருத்தியை யடைந்தென்றபடி. நாலாமர்த்தம்,—பாசத்தை - ஸ்நேஹத்தை, அற - மிகவும், எய்தி என்று கண்டுகொள்வது. எத்தனையோர்காலத்தோம் - எத்தனைகாலங்களை யுடையோமானோம். அப்படி அநேக காலமுண்டோ வென்ன - மயர்வற இத்தயாதி. போனமைக்கு நியாமகமேதென்ன - திரியக்கிண் இத்தயாதி. தூதுவிட்டவென்றது - அஞ்சிறையமடநாரையிலே. கற்பிக்கைக்கு - “**மடலெடுக்கவேண்டா**” என்று கற்பிக்கைக்கு. தூதுவிட்டது அஜ்ஞாநகார்யமென்றது அவ்விடந்தன்னிலே ஸ்புடமென்கிறார் - அன்றே மதியெல்லாம் இத்தயாதி. மதிகலங்கினால் “**ஆசறுசிலனை ஆகிமூர்த்தியை**” என்னும்படி யென்னென்ன - தன்பக்கலிலே இத்தயாதி. இத்தால் - லௌகிகஜ்ஞாநமில்லையென்ற வித்தனைபோக்கி, பகவத்விஷய ஜ்ஞாநமில்லையென்கிறதென்றென்று கருத்து. உக்கத்துக்கு ப்ரமாணம் - பேரின்பம் இத்தயாதி. அந்த அழகியதேரினத் தொழுதவர்கள், ஓரோமனையிடத்திற் பிறந்தவர்கள் பிறந்து ப்ராபிக்கும் நிரதிஸயஸுகமெல்லாவற்றையும் பரித்யஜித்தவர்களாவர் கிடிகோ ளித்யர்த்த. தோளமுதானே மற்றுள்ள இன்பங்களைத் துறக்கும்படி பண்ணுமென்கை. † இரண்டாந்திருவந்தாதி - நார்பத்திரண்டாம்பாட்டு- “**நினைப்பன்**” இத்தயாதி. வ்யதிரித்தவிஷயஜ்ஞாநாவாம் ப்ராப்த்யவஸ்த்தையிலேயன்றே வென்ன-**நொவஜநம்** இத்தயாதி. அப்படிவிலக்ஷணவிஷயமோவென்ன - தன்னை இத்தயாதி. அவன்படி -

லாம்சொன்னாலும் பழிக்கு அஞ்சவேணுங்கா ணென்ன, [ஏசும் இத்யாதி] - நமக்கு மடலேக்கை குற்றமாகிலன்றே அவர்களுக்கும் பழிசொல்லுகை குற்றமாவது. அறிவுடையார்க்கு வரக்கடவதான பழி, அது வாஸநையோடே குடிபோன நமக்கு வாராதுகாண்; இதுக்கு அஞ்சவேண்டா. இதுக்கு மூன்றுபடியாக அருளிச்செய்வார்,—“இவனையொருபழி சொன்னோமாய் விடவல்லோமே” என்று அதிலேயற்றிருக்கிற வேன்னுதல்; ஏசுகையிலே துணிந்திருக்கிற. அன்றிக்கே, “பகவத்விஷயத்திலே கைவைத்திருக்கிறவர்களுக்கு ஒரு பழி சொன்னோமாய் விடவல்லோமே” என்று துக்கப்பட்டிருக்கிற வேன்னுதல். ஏசுந் திருக்கிற நமக்கு. அதாவது - ஏசுமெல்லையெகடந்தவேன்னுதல். [ஊரவர்கவ்வை] - பகவத் விஷயத்திலே கைவைத்தார் “இது பழி” என்னிலன்றே பழியாவது; இதுக்குப்பறம் பாய் நின்றவர்கள் சொல்லுமது நமக்குப்பழியோ? [தோழி] - ஸமாநஸுட்கதுகையான உனக்கு, “இதுபழி” என்று தோற்றிலன்றே எனக்கு மீளவேண்வேது. [என்செய்யுமே] - ஏசுமெல்லையிலே நிற்கிற எனக்கு, இது ஏசாம்படியிருப்பார்களாலும் வார்த்தைகொண்டு காரியமென்? ஊரார்பழி புகழா மெல்லையிலேயன்றே நாம் நிற்கிறது; அவர்கள் சொல்லுகிற விது நமக்கு அவத்யமோ, பாரகமாமித்தனையன்றே? “அலரேழிலாருயிரிந்தும்” என்னக் கடவதிறே. †“அலர்தூற்றிற்றதுமுதலாக்கொண்டவென்காதல்” என்கிறபடியே, அவர்கள் பழி பாரகமாகவன்றே மடலேக்கை விருக்கிறது. (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

என்செய்யுமூரவர்கவ்வை தோழியினிநம்மை
என்செய்யதர்மரைக்கண்ணன் என்னேநிறைகொண்டான்
முன்செய்யமாமையிழந்து மேனிமேலிவேய்தி
என்செய்யவாயுங்கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்தவே.

அவன் வைலகண்ணம். “ஏசும்” என்றதுக்கு மூன்றந்தம்,—ஏசுகையிலே துணிந்திருக்கிற வென்று முந்தினது; ஏசுமென்று - முழுச்சொல்லாய், துக்கப்பட்டிருக்கிறவென்று இரண்டாவது; ஏசுகை - துக்கப்படுகை. ஏசுகையை - லௌகிகர் சொல்லுகிற நின்றையை, அற்றிருக்கிற - கடந்திருக்கிற வென்று மூன்றாவது; இப்போது, தனக்கு விசேஷணம். அதாவது - ஊரார்பழி புகழாம் படியிருக்கிற நமக்கென்றபடி. முந்தினவர்த்தத்திலே நோக்காக ஹாவம் - நமக்கு இத்யாதி. மூன்றாமர்த்தத்திலே நோக்காக ஹாவம் - அறிவுடையார்க்கு இத்யாதி. பழிசொல்லுகை குற்றமாவதென்றது - “ஏசுகையிலேயற்றிருக்கிற ஊரவர்” என்றத்தைப்பற்ற. பூர்வவாக்யவிவரணம் - ஏசுகையிலே துணிந்திருக்கிறவென்றது. இரண்டாமர்த்தம், ஏசுகை - துக்கப்படுகை யென்றாக்கி, அத்தையே ஸ்வேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் - அன்றிக்கே பகவத்விஷயத்திலே இத்யாதி. ஏசுமெல்லையைக் கடந்திருக்கையாவது - ஏசுகையை மூணியாம விருக்கையென்றபடி. “ஊரவர்” என்றதுக்கு ஹாவம் - பகவத்விஷயத்திலே இத்யாதி. “என்செய்யும்” என்றதுக்கு - புகழாமென்று தாத்பர்யம். மூன்றாமர்த்தத்தை யுபஜீவித்துக்கொண்டு, “ஊரவர்கவ்வை - என்செய்யும்” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஏசுமெல்லையிலே இத்யாதி. இது - மடல். விவரணம் - ஊரார் இத்யாதி. “என்செய்யும்” என்ற ஸ்வரத்துக்கு - வ்யதிரேகத்திலே நோக்காக தாத்பர்யாந்தரம் - அவர்கள் சொல்லுகிற இது யாதி. “பழியாரகம்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அலரேழில் இத்யாதி. அலரேழில் - அபவாத முதிக்கில், ஆருயிர்நிற்கும் - பூர்ணப்ராணன் நிற்குமித்யர்த்தம். அலர்தூற்றிற்றதுமுதலாக்கொண்ட வென்காதல் - பழியைத்தூற்றினவது ஹேதுவாகக்கொண்ட வென்காத வித்யர்த்தம். மாசுறுசோதி தொடங்கி, என்னையெயம், தோழி - ஏசுமூரவர்கவ்வை - என்செய்யு மித்யர்வயம். (க)

ஆ.—(என்செய்யும்.) எம்பெருமான் தன்னுடைய, அதிஸீதளமாய் ஸர்வ ஸத்வமநோஹாமாய் அருணாகமலஸத்ருமமான அழகிய திருக்கண்களைக் காட்டி என்னைத் தோற்றித்துப் போனான்; அவனை ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெறுமையாலே, தத்ஸம்ஸ்லேஷஜநித மான ஓளஜ்வல்யமுமிழந்து, மேனிமெலிவெய்தி, தத்ஸம்ஸ்லேஷத்தால் புதுக்கணித்த என்செய்யவாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த; இனி நம்மை என்செய்யும் ஊரவர் கவ்வை தோழி யென்கிறான்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஏதேனும் தசையிலும் 'இங்ஙனென்கை ஈடல்ல' என்ற தோழியைக் குறித்துத் தரிப்பு அரிதாம்படி ஹ்ருதயத்திலும் ஸரீரத்திலும் பிறந்த சைந்தியத்தை அறிவிக்கிறான்.

[என்செய்யும் என்று தொடங்கி] - ஸம்ஸ்லேஷதசையில் என்பக்கல் மிகவும் ப்ரவணனாய் ஸ்நேஹமாக நோக்கின நோக்காலே என்னை நிறையைக் கொண்டான். நிறைபோவதுக்கு முன்பே அழகிய நிறத்தையும் இழந்து உடம்பும் மெலிந்து அவனுக்கு அத்யந்தம் ஸ்ப்ருஹணீயமான என்னுடைய சிவந்த வாயும் கறுத்த கண்ணும் விவர்ண மாயிற்றின. நிறையாகிறது - மநஸ்ஸில் ஓடுகிறது ஒருவர்க்கும் தெரியாதபடியிருக்கை.

ப.—அநந்தரம், அவன்கண்ணழகாலே என் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்து என் வைலக்ஷண்யமடங்க அழிந்திருக்க, ஊரார் என் செய்வ தென்கிறான்.

செய்ய - சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோன்ற, கண்ணன் - கண்ணழகையுடைய னாய்க்கொண்டு, என் - எனக்கு பவ்யனானவன், என்னை - என்னை, நிறைகொண்டான் - பூர்த்த்யபஹாரம் பண்ணினான்; (ஸ்த்ரீத்வபூர்த்திபோனபடியாலே), முன் - முன்புதோற்று கிற, செய்ய - விவக்ஷணமான, மாமை - மாமைநிறமும், இழந்து - இழந்து, மேனி - (அதுக்காராயமான) ஸரீரமும், மெலிவு எய்தி - மெலிவு எய்தி, (அவன்செய்யவாயும் செய்யதாமரைக்கண்ணும் குறியழியாதிருக்க), என் - என், செய்யவாயும் - செய்யவாயும், கருங்கண்ணும் - கருங்கண்ணும், பயப்பு - ஒருவெருப்பாம்படியான வைவரண்யம், ஊர்ந்த - பரந்தன; தோழி - தோழி, இனி - இனி, நம்மை - நம்மை, ஊரவர்கவ்வை - ஊரவர்கவ்வை, என்செய்யும் - என்செய்யும். நம்மையென்று - ஸமதுகையான தோழி யையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறான்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், எல்லா தசையிலும் பழி பரிஹரிக்கவேண்டாவோ வென்ன, பழி பரிஹரிக்குமெல்லே கடந்ததுகாணென்று தன் வடிவைக் காட்டுகிறான்.

[தோழி - இனி - என் செய்யுமுரவர் கெளவை] - இனியென்று தன் வடிவைக் காட்டுகிறான். மேலடங்க-'இனி' என்கிற இதன் விவரணம். [தோழி] - இப்படி அவ காஹிப்பதற்கு முன்னே மீட்க வேண்டாவோ? [நம்மை] - நிறத்தில் வேறுபாடு அவ னுக்கும் ஒத்திருக்கிறபடி.. "வணகௌஸ்யவஸுவணநள". 'வாயாலே மடலெடுக்க வேண்டா' என்கிறானத்தனை, வைவரண்யம் இருவருக்கும் ஒத்திருக்கும். "யாமுடைத் துணையென்னும் தோழிமாதும் எம்மின் முன் அவனுக்கு மாய்வராலோ". 'எனக்கு அவன் வேணும்' என்னும் அளவிதே இவனுக்கு உள்ளது. 'இவன் நோவுபோகவேணும்' என்றும், 'இருவரும் சேரவேணும்' என்றும் இரட்டித்திற அவன் நோய் இருப்பது. "ததாவீஹி ஸ்ரீமொத்யுபாராஹு ஸ்ரீஸுஹவாஸஸாராநு" என்று பெருமானிற்காட்டில் ஒளி

மழுங்கினுரிதே மஹாராஜர். இவ்வைவர்ண்யத்துக்கு அடி சொல்லுகிறது [என் செய்ய இத்தபாதி] - கண்ணுலே ‘தவாவூ’ என்று சொல்லி என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினான். கிட்டினால் “என்னுடையவன்” என்னும்படியிதே இருப்பது. வாத்தல்யத் தாலே குதறிச்சிவந்த கண்ணுலே ‘ஆத்மாத்மீயங்கள் நீயிட்டவழக்கன்றோ?’ என்று சொல்லி என்னை உரிசூறைகொண்டான். “தூதுசெய்கண்கள்கொண்டொன்றுபேசி” என்னக்கடவதிதே. சொல்வொன்றும் செயலொன்றுமாயிற்று. அவனுக்குப் புண்டரீ காசுத்தவம்போலே இவளுக்கு ஸ்த்ரீத்வம். “என்னை நிறைகொண்டான்” என்று வாய் விடப் பண்ணுகை. இழந்தவை இன்னவை என்கிறான், மேல்—[முன்செய்யமாமை யிழந்து] - முன்னேயுள்ளமாமை யென்னுதல், நிறைக்குமுன்னே யென்னுதல், முன்னே - காணக்காண வென்னுதல். முன்பு தோன்றினவற்றை வாங்கியிதே கிழிச்சீலையறுப்பது. [செய்யமாமை] - ஸ்ப்ருஹணீயமானமாமை யென்கை; சிவப்பைச் சொல்லுகையன்று தாத்பரிபம். [இழந்து] - அவன் விரும்பினதாகையாலே நிறம், நிதியிழந்தாற்போலே சொல்லுகிறான். [மேனிமெலிவெய்தி] - வடிவுதான் நீர்ப்பண்டம்போலே காணக்காண சருகாகிறபடி. நிறம் வந்தாலும் அவன்தான் வந்தாலும் ஆஸ்ரயமில்லையென்கை. [என் செய்யவாயும்] - அவயவியாகத் தேடுகிறேனே அவயவங்கள் தோறும் அழிந்து வாராநிற்க. அவன் வாய் புலற்றமதாகையாலே - என்னதென்கிறான். அவன் உகந்த வழியாலே தமக்குப் ப்ராப்யமாகலாமிதே. “தொழுது வைத்தேன்”. அவன் ‘என்னது’ என்று சொல்லக்கேட்டிருக்குமே. அத்தாலே, என்னது என்கிறான். சிவந்த வாயும், கறுத்தகண்ணும் ஒரு வெளுப்பாயிற்று. ப்ரளயகாலத்தில் ஸுக்ஷேத்ரம் போலே ஏகோதகமாய் அழிந்தது. [பயப்பூர்த்தவே] - விஷம் ஊர்த்தாற்போலே வைவர்ண்யம் வண்டலிட்டுவாராநின்றது. மடலை நிக்ஷேதித்தாயாகிலும் வடிவை மறைக்கலாமோ வென்கை.

௪௫.—இரண்டாம்பாட்டு. “கீழ்ந்நிருவாய்மொழியில்நின்றும் இத்திருவாய்மொழிக்குப் புதுருகைக்கு வழியிரண்டாயிருக்கும்; * சீலமில்லாச்சிறியனிலே-கூப்பிட்டார்; கூப்பிடச்செய்தேயும் வந்து முகங்காட்டாமையாலே, அவனுக்கு உறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மீயங்கள் எனக்கு வேண்டாவென்றார்; இப்படியொழியப் பேழிழவு புறம்பேயாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் படியைக்கண்டு வேறுத்தார்; ‘ஈஸ்வரனு’ கைவாங்கின இவர்களை நான்திருத்துவேன்’ என்று, பகவத்பரத்வத்தை உபபாதித்துத்திருத்தினார்; ‘இவர்களிலேயொருவனாயிருக்கிற எனக்கு இவ்வாசியுண்டாவதே’ என்று, பகவத்க்ருபையைக் கொண்டாடினார்; தாந்திருத்தத் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணினார்; தொடங்கினகார்யம் தலைக்கட்டினவாறே பழைய இழவே தலையெடுத்து, தம் ஆற்றாமையாலே மடலூர்ந்

இரண்டாம்பாட்டு—என்செய்யும் இத்தபாதி முதற்பாட்டுக்கு வ்யாக்யாநம் அருளிச் செய்தவந்தாம் மத்யே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எழுந்தருளி, “ப்ரவேஸமும் பாட்டும் அடியேனுக்குப் ப்ராஸாதிக்கவேணும்” என்ன, அவருக்காக அருளிச்செய்கிறார் - கீழ்ந்நிருவாய் மொழியில்நின்றும் இத்தபாதி. வேண்டாவென்றார் - ஏறாநுமிறையோனிலே. வேறுத்தார்-நண்ணாதாரிலே. திருத்தினார் - ஒன்றுந்தேவிலே. பகவத்க்ருபையைக் கொண்டாடினார் - கையார்ச்சக்கரத்திலே. மங்களாஸாஸநம் பண்ணினார் - பொலிகபொலிகவிலே. தொடங்கின கார்யம் - ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்துகை. பழைய இழவே - ஏறாநுமிறையோனிலிழவே. வழியல்லாவழி - ஸ்வயத்தாம். “செய்ய வாய்” என்று -

தாகிலும் பேறப்பார்க்கிற ரென்னுதல். அன்றிக்கே, கீழே, ‘மலியுஞ்சுடரோளிமூர்த்தி’ என்று - வடிவழகை யநுஸந்தித்து, அநந்ததரம் பாஹ்யஸம்ஸலேஷாபேகைஷு பிறந்து அப்போதே பெருமையாலே, வழியல்லாவழியே மடவூர்ந்தாகிலும் பேறப்பார்க்கிற ரென்னுதல்.

[மாசறுசோதி இத்யாதி] - † (மடலேதேத்தாகிலும் பேறவேண்டும்படி பழிப்பற்ற வடிவழகை யுடையனாய், என்னோட்டைக்கலவியால் வந்த ப்ரீதிதோற்ற ஸ்மிதம்பண்ணி, அந்தக்கலவியாலே வேறுபட்டுள்ள வடிவையுடையனாய், என்னோட்டேகலக்கிறவிடத்துத் தன்பேருகக் கலந்தவனுமாய், மடலேதேதுப்பெருதே முடிந்தாலும் ‘இந்த விஷயத்தை யாசைப்பட்டன்றோ மடலேதேது’ என்று அதுதன்னைப்பீடாகச் சொல்லலாம்படி மதிப்பனுமாயுள்ளவனை). “[என்செய்யவாய் - மாசறுசோதி - மணிக்குன்றத்தை] - என்று அந் வயிரூப்பது, ‘இனி விசேஷணந்தோறும் ஒருபொருள் சொல்லவேணும்’ என்னுமத்தாலே சொன்னோம்” என்று அருளிச்செய்வர். †([நாடியே இத்யாதி] - நெருள் தேடி துக்கப்பட்டு, அறிவுகுடிபோனார் செய்யுமத்தைச் செய்கிறது எத்தனைகாலமுண்டு? “இவ்விஷயத்திலே கைவைத்தார்க்கு ஒரு பழிசொன்னோமாகவேணும்” என்று அதிலேதுணிந்திருக்கிற.)

ஊரவார்சொல்லும் பழி நமக்கு என்செய்யப்படுகிறதென்று நின்றது - கீழ்; இரண்டாம்பாட்டு—இதென்னவார்த்தை சொன்னாயானாய், எல்லாம்செய்தாலும் பழிபரிஹரிக்க வேணுங்காணென்ன; நான் “பழிபரிஹரிக்கவேண்டா” என்றேனல்லேன், பழிபரிஹரிக்கு மேல்லை கடந்ததுகாணென்கிறார்.

[என்செய்யும் ஊரவர்கவ்வை தோழி யினிநம்மை யென்று] - தன்வடிவைக் காட்டுகிறார். இந்த இனிக்குப் பொருள் சொல்லுகிறதாயிற்று - பாட்டில் மேலிற்றுறையும். என்செய்ய தாமரைக்கண்ணென்று தோடங்கி, என்செய்யவாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த - என்செய்யும் ஊரவர்கவ்வை தோழி இனி நம்மை என்று அந்வயம். இனி என்னை யென்னுதே, நம்மையென்கிறார் - வாயாலே “மடலூரக் கடவதல்ல” என்று நிஷேதியா நிற்கச்செய்தேயும், உடம்பு வெளுக்கிறமை அவருக்கும் ஒத்திருக்கையாலே.

அவயவஸோபை, “மாசறுசோதி” என்று - ஸமுதாயஸோபை, “மணிக்குன்றத்தை” என்றது - இரண்டுக்கு மாஸ்ரமமான விக்ரஹத்தை யென்னு மர்த்தவிசேஷம் தோற்றுக்கைக்காக அந்வயித்தது. அந்வயித்தாப்போருமோ, கீழைப்போலே ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்ய வேண்டாவோவென்ன - இனிவிசேஷணம் இத்யாதி.

வருத்தாறுவாத பூர்வகமாக இரண்டாம்பாட்டுக்கு அவதாரிகை - ஊரவார் இத்யாதி. எல்லாம் செய்தாலும் - ஆற்றாமையாலே எத்தனைகாலம் பாடாற்றியிருந்தாலும். பரிஹரிக்குமெல்லே - “தது வ்யவஸுஸாஹவெசு” என்றிருக்கை.

“பரிஹரிக்குமெல்லேகடந்தது” என்றது என்கொண்டென்ன - என்செய்யுமுடவர் இது யாதி. இனியென்று-தன்வடிவைக் காட்டுகிறார் என்றபடி. “இனி” என்றால் - வடிவைக்காட்டின தாமோவென்ன-இந்த இனிக்கு இத்யாதி. அதாவது, மேலே சொல்லுகிறவைவாரணயாதிகளை-“இனி” என்று பராமாஸித்திறதாயாலே, அர்த்தாத், “இனி” என்று - வடிவைக்காட்டின தாகலா மென்ற படி. இனிக்கு - “இனி” என்கிறதுக்கு. அந்வயப்ரதர்ஸகமுகே உத்தார்த்தம் விஸதீகரோதி - என்செய்யதாமரைக்கண்ணன் இத்யாதி. “நம்மை” என்றதுக்கு - ஆத்மநிபஹுவசநமாக்கி, தன்வடிவைக்காட்டுகிறார் என்றார் கீழ்; அங்ஙனன்றிக்கே, தோழியையுங் கூட்டிக்கொண்டு - “நம்மை” என்கிறாளென்று விவக்ஷித்து, நிஷேதிக்கிறவளைக் கூட்டிக்கொள்ளுநவானென்னென்ன - இனி என்னை இத்யாதி. இப்போது, தன்வடிவை யென்றது - தங்கள்வடிவை யென்று கண்டுகொள்வது. நாயகிக்

* “தோழிமாரும் எம்மின்முன் அவனுக்கு மாய்வராலோ” என்னக்கடவதிறே. “எனக்கு அவன் வேணும்”, “இவளுக்கு அவன் வேணும்” என்னுமிதுவேயாயிற்று வாசி. இவளிலும் தோழிமார்க்கு ஆற்றுமை விஞ்சியிருக்கும்; அதுக்கடி - நாயகனைப் பிரிகையாலுண்டான ஆற்றுமையிறே இவளுக்குள்ளது, இவள்நோவுபடக் காண்கையாலும், இவளுக்கும் அவனுமாய்ச் சேரவிருக்குமது காணப்பெறுமையாலும் தோழிக்கு இரட்டித்திருக்குமிறே. “ததாஸீதித்யாதி” (ததாஸீதித்யாதி) - ‘பெருமானும் பிராட்டியுமான இருப்பிலே பிரிவுவிளைந்தது’ என்று இளையபெருமாள் மஹாராஜர்க்கு அறிவிக்க, அவ்வார்த்தை செலிப்படப்பட, பெருமாள் திருமெனியில் வைவரண்யம் இவருடம்பிலே மாற்றியுற்று. “சுத்யாயுடம்நிஷ்ஹு” (அத்யார்த்தம் - நிஷ்ப்ரபு) என்று - பிராட்டியைப் பிரிகையாலுண்டான ஆற்றுமையிறே பெருமாளுக்கு உள்ளது, இவர்தம்முடைய ஆற்றுமையைக் காண்கையாலும், பிராட்டியும் தாமுமாகச் சேரவிருக்கக் காணப்பெறுமையாலும் இவர்க்கு அவ்வளவன்றிக்கே மிக்கிருக்குமிறே. அவிதேயவசநமாயிற்று - அர்த்தஸப்தம். அத்யார்த்தமாவது-அவிதேயமல்லவென்கிறது. †(வாசாமகோசரமென்றபடி.) [தோழி இனிநம்மை] என்கிறாள் - “வாகு உஃவம் ஸுவணுநள” (எகம்துஃகம்ஸுகஞ்ச

ப்ர:—(என்செய்யுமூரவர்கவ்வை தோழியினிநம்மை) — ஸுந்ராகாணே, [௩௫] வீதாஃபுதி ஹநுரோநு, “ததஸுஹாஸஜம் சொகம் ராஜஸூகிஷுக்ஷிணம் | உக்ஷணொவாநரொநு, ராய ஸுத்ரீவாய நுபெஷயசு || ௩௫ || ஸுநுக்ஷாவாநரொநு ஸு உக்ஷணொநெநிதம்வவ: | ததாஸீநிஷ்ஹொத்யுடம் ராஹுஸு உவாஸுரோநு||௩௬||”.

(வாகுஉஃவம் ஸுவணுநள என்கிற ப்ராப்தியைமுன்னிட்டிக்கொண்டு)—கிஷிஸாகாணே வணுநெ, “கூம் வயஸ்யோஸி ஹுஜொநெ ஹுக்ஷம் உஃவம் ஸுநுபநள | ஸுத்ரீவொ ராவவம் வாகு தித்யுவாவ ப்ரஹுஷுஷசு”.

கொழிய தோழிக்கு உடம்பு வெளுக்கக்கடமோவென்ன - தோழிமாரும் இத்த்யாதி. தோழிமாரும், ஈடுபடுகிற எனக்குமுன்னே, “இவளுக்கு அவன் உதவப் பெற்றதில்லை” என்ற அவன்பொருட்டு ஈடுபடாநிற்பர்கள் இத்த்யாதி. மாய்வர் - ஈடுபடாநிற்பர்கள். உடம்புவெளுக்கிறமை இருவருக்கு மொத்திருந்தால் வாசியேதென்ன - எனக்கி இத்த்யாதி. எனக்கு அவன்வேணும் என்னும் நாயகி, இவளுக்கு அவன்வேணும் என்னும்தோழி என்று கூட்டிக்கொள்வது. “எம்மின்முன்” என்கிறவிடத்தில், “எம்மில்” என்கிறதுக்குஹாவம்-இவளிலும் இத்த்யாதி. விஞ்சியிருக்கைக்கு அடியேதென்ன-அதுக்கடி இத்த்யாதி. தோழிமார்க்கு இரட்டித்திருக்குமென்றத்துக்கு ஸம்வாதம் - ததாஸீதி இத்த்யாதி. “ஸுநுக்ஷாவாநரொநு ஸு உக்ஷணொநெநிதம்வவ: | ததாஸீநிஷ்ஹொத்யுடம்

ராஹுஸு உவாஸுரோநு” இதி ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சதரிம்ஸே வீதாம்ப்ரதி ஹநுமான். இஸ்ஸீலோகத்துக்கு அடியேதொடங்கி அர்த்தம்-பெருமானும்பிராட்டியும் இத்த்யாதி. மாற்றியுற்று - இங்குமுண்டாயிற் றென்றபடி. இவர்தம்முடைய - பெருமாளுடைய தாமுமாக - பெருமாளுமாக. இவ்வர்த்தத்தை இஸ்ஸப்தம் வசிக்குமோ வென்ன - அவிதேய இத்த்யாதி. அத்யார்த்தம் - வாசாமகோசரமாய்ப்படி. வைவரண்யமாகிறவர்த்தம் வாக்குக்கு அவிஷயமாய்ப்படி யென்றபடி. இவ்விடத்தில், அதி யென்கிறது - நவர்த்தகம். அவருடம்பு வெளுக்கிறது தனக்காகவென்று இவள் எப்படியுநிந்தா என்ன-தோழியினிநம்மை இத்த்யாதி. அதாவது-ஸமாநஸுகதுகைக ளாகையாலே, உடம்புவெளுக்க

நௌ) என்கிற ப்ராப்தியை முன்னிட்டுக்கொண்டு. “பழி” என்று பரிஹரிக்கப் பார்க்கிற வள்தன்னையும் பழி சொல்லுகிறாளிறே, “வாகு ஁ஃவஃ வஸுவனு நள” (ஏகம் துஃகம்ஸுஃகஞ்சுநௌ) என்றிருக்குமது அவளுக்கு முண்டாகையாலே. பழிக்கு அஞ்சவேண்டாமெக்கு நமக்கு இப்போதுவந்ததென்? என்ன, [என்செய்ய தாமரைக்கண்ணென்னே நிறைகொண்டான்] - “என்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களைய நீயிட்ட வழக்கன்றே” என்கிற அகவாயில் தண்ணளி தோற்றம்படி வாத்தல்யத்தாலே குதறிச்சிவந்த தாமரை போன்ற திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கி, “நானும் என்னுடைமையும் உன்னது” என்றுசொல்லுவாரைப்போலே வந்து இத்தலையை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணிக்கொண்டு போனான். எனக்கு உபகரிப்பாரைப்போலேயிருக்கநோக்கி, என்னை உரிகூறை கொண்டு போனான். சோலவோன்றும் செயலோன்றமாயிருந்தது; † “தூதுசெய்கண்கள் கொண்டோன்றுபேசி” என்னக்கடவதிறே. [என்னேநிறைகொண்டான்] - அவனுடைய புருஷோத்தமத்வத்துக்குப் புண்டரீகாக்ஷத்வம் எல்லையாயிருக்குமபோலே யாயிற்று இவள் ஸ்திரீத்வத்துக்கு நிறை எல்லையாயிருக்கும்படி. அவன் புருஷோத்தமனாறப்போலே

ப்ராப்தியுண்டென்றபடி. இப்படிசொல்லுகிறதின் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் - பழியென்று இத்தயாதி. விவரணமாதல். “கூஃ வயஸெஸாவலி ஹுஜெஜாஜெ ஹெஃகம் ஁ஃவஃ வஸுவனு நள | ஸுஹீ வொ ராவவம் வாக்ய லித்யுவாவ ப்ரஹுஷ்வக” இதி கிஷ்கிந்தா ஹுநா. ஸுஹீ வொ ராவவம் வாக்ய லித்யுவாவ ப்ரஹுஷ்வக” இதி கிஷ்கிந்தா காண்டே பஞ்சமே. “என்செய்ய தாமரைக்கண்ணென்னேநிறைகொண்டான்” என்றதுக்கு - “தான் என்னுடையவன்” என்கிற ஆகாரம் தோற்றம்படி கண்ணாலே குளிரநோக்கி என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினென்றதத்தம் விவகித்தது அருளிச்செய்கிறார்-என்னுடைய இத்தயாதி. இந்தவர்த்தத்தில், “நிறை” என்கிறது - நிறையவென்றும், எல்லாவற்றையுமென்றபடி. என்செய்ய தாமரைக்கண்ணன் - என்னுடைய செய்யதாமரைக்கண்ணன். “செய்யதாமரைக்கண்ணன்” என்றது - இப்போது, வாத்தல்யகுணபரம். இத்தால் - “நான் உன்னுடையவனன்றே” என்று அவன் கண்ணாலே யறிவித்தமையைக் கொண்டு - என் என்கிறு ளென்றபடி. குதறி - உல்பணமாய். கீழ்வாக்யவிவரணம் - எனக்கு இத்தயாதி. இருக்கநோக்கி - இருக்கும்படி நோக்கி. உரிகூறை கொண்டு-கூறையையுரிஞ்சிக்கொண்டு. கூறை-புடவை. இத்தால் அவன் தெளராத்மயத்தை பலிப்பிக்கிறார் - சோலவோன்றும் இத்தயாதி. கண்ணாலேநோக்கின வித்தனையன்றே, சொன்னாறேபின்னையென்ன - தூதுசெய் இத்தயாதி. தூதக்ருத்யத்தைப்பண்ணுகிற கண்களைக் கொண்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தை ஸ்பஷ்டமாகச்சொல்லி யித்யர்த்தஃ. “நிறை” என்றது - ஸாகல்யவாசியென்றும், “செய்ய தாமரைக்கண்ணன்” என்றது - வாத்தல்யகுணபரமென்றும் அருளிச்செய்தது; “செய்யதாமரைக்கண்ணன்” என்றது - பரத்வபரம் என்று அர்த்தாந்தரம் விவகித்தது, அத்தையே த்ருஷ்டாந்தமாக்கி, “நிறை” என்றதுக்கு - அடக்கமென்று அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவள்ளம்பற்றி புநஃபர தீகரஹணம் - என்னைநிறைகொண்டான் என்று. அத்தையுபபாதிக்கிறார் - அவனுடைய இத்தயாதி. இத்தால் - இவ்விலக்ஷணவஸ்துவை யபஹரிக்கிறானாகையாலே, தன் வையலக்ஷணயத்தைக் காட்டி அபஹரித்தா னென்று கருத்து. இப்போது, “என்” என்றது - செய்யதாமரைக்கண்ணனான ஆகாரத்தை எனக்குக்காட்டி யென்றபடி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - அவன் இத்தயாதி. ஆக, “என்” என்றதுக்கு - என்னுடையவென்றும், எனக்கென்றும்; “செய்யதாமரைக்கண்ணன்” என்றது - வாத்தல்யகுணபரமென்றும், பரத்வபரமென்றும்; “நிறை” என்றதுக்கு - ஸமஸ்தமென்றும், அடக்கமென்றும் அர்த்தத்வயம் கண்டுகொள்வது. விஸ்வலேஷித்து நோவுபடுகிற ஸமயத்திலே “என்” என்றது; அவன் கலந்தபோது “நான் உன்சரக்கன்றே” என்று கண்வழியாலே சொன்னதுகொண்டு,

யாயிற்று, இவள் நாரீணமுத்தமையாயிருக்கும்படி. [என்] - பிரிவோடேயிருந்து மடவார்ந்து பழிவினையாநிற்கச்செய்தேயும் “என்னுடையவன்” என்னலாம்படிகாணும் அவன் கிட்டி டி. லிருக்கும்படி. [என்னைநிறைகொண்டான்] - “நூரூயிரம் புருஷோத்தமர்கள் கூடி னாலும் தோற்றுப்போமிதுக்கு மேற்படச் செய்யலாவதில்லை” என்றாயிற்று இவளுடைய ஸ்திரீத்வாபிமாநந்தா னிருப்பது. [என்செய்ய தாமரைக்கண்ண னென்னை நிறைகொண்டான்] - தன்னுடைய பும்ஸ்த்வத்தையடைய அழியமாறி என்னுடைய ஸ்திரீத்வத்தைக் கொண்டான். தான்தோற்றுப்போலேகாணும் இவளைத் தோற்பித்தது. [என்னை நிறை கொண்டான்] - கடலைத் தறைகண்டான். “என்னைநிறைகொண்டான்” என்று இவள் தான் தோழிக்குச்சொல்லும்படியிறே பண்ணிற்று. தோழிதானும் இவள்வடிவிலே வேறு பாடுகொண்டு “உற்றநன்னேயிதுதேறினோம்” என்று இவள் அகப்பட்டபடி யறியுமத்தனை போக்கி, இவள்தான் தோழிக்கும் வாய்விட்டுச்சொல்லாதபடியிறே ஸ்திரீத்வந்தா னிருப்பது. “**நெவவாகிணிகிஷு வீசு**” (நைவமாகிஞ்சிதப்ரவீத்) என்னக்கடவதிறே. [நிறைகொண்டான்] - நிறையாகிறது - அடக்கம். அகவாயிலோகிறவிது பிறர்க்குத்தேரியாதபடி மறைத்துக்கொண்டிருக்கையிறே. நான் எனக்கு ஓடுகிற தசையை உனக்கு

பர்:—(நெவவாகிணிகிஷு வீசு என்னக்கடவதிறே) — ஸ்திரீபுரையூகாணெ, [நுஅ] உபாஸ்யம் பூதிஸுஜெ, “ஜாநகீ து உஹாராஜதிஸுஸகீநிஹ விநீ | ஸுருதொவஹதவிதவவிஷிதா விவிதாஸிதா||௩௪|| சுஹுஷுபுருவபுஷுஸநா ராஜவாட் யஸஸிநீ | தெந உஃவெநரூஉதீ நெவவாகிணிகிஷு வீசு||௩௫||”

“என்” என்கிருளென்று - கீழே அருளிச்செய்து; அங்ஙனன்றிக்கே, அவன் கிட்டினபோது தாழ் நின்று பரிமாறினமையைப்பற்றச் சொல்லுகிருளென்று தாத்பர்யாந்தரம் - பிரிவோடே இத்தயாதி. ஸாமான்யேந “நிறைகொண்டான்” என்றாலும் - தன்னுடைய நிறைகொண்டமை வித்திக்குமாயிருக்க, “என்னை” என்று விசேஷித்து ஊன்றிச்சொன்னதுக்கு ஹாவம்-நூரூயிரம்இத்தயாதி. இத்தால் - அவனுடைய பும்ஸ்த்வத்தையும் அதிக்ரமித்திருக்கும் இவளுடைய ஸ்திரீத்வமென்று கருத்து. இப்படி அதிக்ரமித்திருக்குமாகில், நிறைகொள்ளக்கூடுமோவென்ன; கீழிற்பதத்தையும்கூட்டிஹாவம்-தன்னுடைய இத்தயாதி. அதாவது - எனக்குத்தாழ்நின்று நிறைகொண்டானென்று கருத்து. அழிய மாறி-அழித்து. விவரணம்-தான் இத்தயாதி. தோற்றுப்போலேயென்றது - “ஆத்மாத்தீயங்கள் நீயிட்ட மாறி-அழித்து. விவரணம்-தான் இத்தயாதி. தோற்றுப்போலேயென்றது - “ஆத்மாத்தீயங்கள் நீயிட்ட வாழ்க்கை” என்றத்தைப்பற்ற. “நூரூயிரம்” இத்தயாதிவாக்யவிவரணம்-கூடலை இத்தயாதி. துஃகாதிஸயத் தாலே இப்படி சொல்லவுக்கூடுமே, இது வாஸ்தவமென்று இவளறியும்படி எப்படியென்ன - என்னை நிறைகொண்டானென்று இத்தயாதி. இத்தால்-எத்தனை யாற்றுகையுண்டானாலும் இவ்வார்த்தை சொல் லாத இவள் சொன்னபோதே, இது வாஸ்தவமென்று கருத்து. ஆனால்-இதுக்குமுன்பு தோழிக்குத் தன் தசைசொல்லாளோவென்ன - தோழிதானும் இத்தயாதி. உற்றநன்னேயி இத்தயாதி-உள்ளுறப்பெற்ற ஸ்ரீலாக்யமான நோய்இது என்று அறுதியிட்டோ மித்தயர்த்தம். அப்படி அந்தரங்கர்க்கும் வாய்விட்டுச்சொல் லாதபடிபண்ணுமோ ஸ்திரீத்வமென்ன-நெவவாகிணிகிஷு இத்தயாதி. “சுஹுஷுபுருவபுஷுஸ நாராஜவாட் யஸஸிநீ | தெந உஃவெநரூஉதீ நெவவாகிணிகிஷு வீசு” இத்த யோத்யாகாண்டே தசாதம்பாதி ஸுமந்தம். ஸ்திரீத்வமென்றதுக்கு ஸப்தநிர்வாஹம் - நிறையாகிறது அடக்கம் இத்தயாதி. “என்னைநிறைகொண்டானென்று” இத்தயாதி வாக்யவிவரணம் - நான் எனக்கு

வாய்விட்டுச் சொல்லும்படியன்றே பண்ணிற்று. “நிறைகோண்டான்” என்கிற இதினுடைய வ்யாக்யாநமாயிருக்கிறது - மேல். உன்னை அவன் கொண்டதுதான் என்தேன்ன, “நிறைகோண்டான்” என்கிற சொல்லுக்குள் அடங்கினவைதன்னை எண்ணுகிறாள். [முன்செய்யமாமையிழந்து மேனிமெலிவெய்தி என் செய்யவாயும் சுருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த - என்செய்யு முரவர்கவ்வை தோழி இனிநம்மை] - நீ “மடலாருவேன்” என்கிற வாயைப் புதைத்தால், என்வடிவு மடலேடுக்கிறவித்தை என்கொண்டு மறைப்பாய்? [முன் இத்யாதி] - இதுக்குமுன்றுபடியாக அருளிச்செய்தருளுவர், — தன்பக்கல் கைவைப்பதற்குமுன்னே - பிறந்தபோதே உண்டான நிறத்தையிழந்தேன்னுதல்; அன்றிக்கே, அல்லாத இழவுகளுக்கு முன்னே நிறத்தையிழந்தேன்னுதல்; முன்பு தோற்றினவற்றைப் பறித்துக்கொண்டு, பின்பிறே கிழிச்சீரை யறுத்துக்கொள்வது; அவன்தானும் முந்துறவிரும்பிற்று இந்நிறத்தைக்காணும்; அங்ஙனன்றிக்கே, முன்னே - காணக்காண நிறத்தை இழந்தேன்னுதல். [செய்யமாமை] - “செய்யமாமை” என்றும் சொல்லாநின்றது, “மணிமாமை” என்றும் சொல்லாநின்றது; இரண்டாலும் - சிவப்பும், கறுப்புமல்ல இங்குச்சொல்லுகிறது; இரண்டிலுமொக்க வேறின ப்ரயோஜனம் - ஸ்ப்ருஹண்யதையாயிற்று. [இழந்து] - அவனோடு கலந்துபெற்ற நிறத்தைத் தநமாக நினைத்திருந்தபடியாலே - இழந்தேன்கிறாள். [மேனி மெலிவெய்தி] - இனி அவன்வந்தாலும் நிறம்வந்தாலும் தொங்குகைக்கு ஆஸ்ரயமில்லை; ஆஸ்ரயமுண்டானாலிறே தொங்குவது. நீர்ப்பண்டம்போலே காணக்காணச் சூகாகாநின்றதாயிற்று. [என்செய்யவாய் இத்யாதி] - அவயவியாகத் தேடுகிறேனோ, அவயவங்கள்தோறும் வற்றிவருகிறபடி பாராயோ? [என்செய்யவாயும்கருங்கண்ணும்] - இப்போது தன்னுடைய அவயவங்களைத் தானே ப்ரஸம்ஸிக்கிறாள்; அவன்வந்து கிட்டின

இத்யாதி. “நிறை” என்றதில், முந்தின அர்த்தத்திலே நோக்காக உத்தரபதாவதாரிகை - நிறைகோண்டானென்கிற இதினுடைய இத்யாதி. மற்றைப்பக்கத்தில், அடக்கம் போனபோதே யல்லாதவையும் போயிற்றென்கிறாளுென்று உத்தரபதஸங்கதி யாக்ககடவது. வ்யாக்யாநமாயிருக்கிறது - “ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணிகொண்டுபோனான்” என்றதின் வ்யாக்யாநமாயிருக்கிற தெனறபடி. உத்தரப்ரத்யுத்தராரூபேண கீழ்வாக்யவிவரணம் - உன்னையவன் இத்யாதி. இப்படி அவயவித்ததுக்கு ஸ்வாமாதல், “மாமை” இத்யாதிக்கெல்லாம் ஸ்வாமாதல் - நீமடலாருவேனென்கிற இத்யாதி. புலத்தால் - முடினால். இதுகீழ் - “முன்” என்றதுக்கு. முன்றுபடியாவது - அவனோடு கலப்பதற்கு முன்னே யென்னுதல், மேனிமெலிவெய்துகைத் தொடக்கமான இழவுகளுக்கு முன்னேயென்னுதல், காணக்காணவென்னுதல் என்று. முன்-முன்னே. மேனிமெலிவெய்துகைத் தொடக்கமான இழவுகளுக்கு முன்னே நிறமிழக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - முன்புதோற்றின இத்யாதி. கிழிச்சீரை - சாளிகை ஹேத்வந்தரம் - அவன்நானும் இத்யாதி. அதாவது - தான் முந்தற விரும்பினதாகையாலே முற்பட அபஹரித்தா னென்றபடி. அவன் முந்தற நிறத்தை விரும்புகையாலேயன்றே, அவனுக்கு உறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மியங்களை வேண்டாவென்கிற - ஏறாருமிறையோனிலே, முந்தற “மணிமாமைகுறைவிலம்” என்றது. இது இருபத்துநாலாயிரத்திலே வ்யக்தம். ஏறாருமிறையோனிலே மணிமாமையென்றும் சொல்லாநின்றது, இது வ்யாஹதமன்றேவென்னில் என்று ஸங்காவாக்யத்தைப் பூரித்துக்கொள்வது. இங்கு - இவ்வோவிடங்களிலே, போய்என்றாதே, “இழந்து” என்றதுக்கு பாவம் - அவனோடு இத்யாதி. அவன்வந்தாலும் நிறம்வந்தாலும் என்றதுக்கு பாவம் - அவன்வந்தால் நிறம் வருமே, அந்தநிறத்துக்கு ஆஸ்ரயமில்லையென்றபடி. “முன் - மேனிமெலிவெய்தி” என்று, முன் என்கிறபதத்தை இங்கேயுங் கூட்டிப்பாவம் - நீர்ப்பண்டம் இத்யாதி. நீர்ப்பண்டம் - ஜலமயபதார்த்தம். அவயவியாக - ஸாரீரியாக. “செய்யவாயும் கருங்கண்ணும்” என்று விசேஷணமிட்டு - தன் அவயவங்களை வர்ணிக்கலாமோ வென்ன - இப்போது இத்யாதி. அவனுடைய ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்துத்

போது அவனுடைய ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்துக்கு விஷயம் இவையேயாயிற்று. அத்தைச் செவியாலே கேட்டிருக்குமே, அத்தாலேசோல்வகிருள். தான் இழந்தக்ரமம் சோல்லாநிற்கச் செய்தே, அவன் உகந்தக்ரமம் தோற்றுகின்றதுகாணுமிவருக்கு. [என் இத்யாதி] - அவன் தனக்கு இத்தை ஸர்வஸ்வமுமாக நினைத்திருந்தபடியாலே, இவரும் “உன்னது என்னது” என்று ஒருதலை பற்றுகிருள். ஸ்வஸ்வரூபமும் ப்ராப்யாந்நர்க்கதமாயிறே உத்தேச்யமாவது. இங்ஙனன்றாகில், “ஆக்ஷரஸூஹவெந்யத்யூ” (த்வயக்ஷரஸ் துபவேந்மருத்யு) என்கிற வழியாலே பற்றுகிறாளன்றே. [என்செய்யவாயும் கருங்கண்ணம் பயப்பூர்ந்த] - அவனுடைய வாய்ப்புகுசோறு பறியுண்ணுகின்றதென்கிருள். † “செங்கனி வாய்நுகர்ந்தான்”, ‡ “மணநோக்கமுண்டான்” என்னக்கடவதிறே. [செய்யவாயும் கருங்கண்ணம் பயப்பூர்ந்த] - கடலும்மலையும் குடியிருப்புமான விடமெல்லாம் ப்ரளயகாலத்தில் ஏகோதகமாமாபோலே, எங்குமோக்க வைவரண்யமேயாயிற்று. ஒருவெருப்பாயிற்று. விஷம்பரந்தாற்போலே காணக்காண வண்டலிட்டு வைவரண்யமானது பரப்புமாறிற்று. (ஈ)

ப்ர:-(இங்ஙனன்றாகில், “ஆக்ஷரஸூஹவெந்யத்யூ” என்கிறவழியாலே பற்றுகிறாளன்றே)—ஹவஹ ராவஸு, “ஆக்ஷரஸூஹவெந்யத்யூ”ஸூக்ஷரம் ஹஹ ணஃ வடி | 2020கி ஆக்ஷரொப்யத்யூநு2020கி உ ஸாஸுத்யூ.

கென்றது - அவன்பண்ணும் ஸ்தோத்தரத்துக்கென்றபடி. விஷயமென்று அறியும்படி எப்படிமென்ன-அத்தைச்செவியாலே இத்யாதி. “செய்யமாமை, செய்யவாயும், கருங்கண்ணம்” என்கிறவரணையால் பலித்தவர்த்தம் - தான் இழந்த இத்யாதி. தானிழந்தக்ரமமாவது - மாமை, மேனி, செய்யவாய், கண், இவற்றை யிழந்தக்ரமம். “என்” என்று - மமகாரந்தோற்றச சொல்லலாமோவென்ன - அவன் தனக்கு இத்யாதி. இத்தை - அவயவத்தை. ஸர்வஸ்வமுமாக நினைத்திருந்தபடியாலே யென்றது - “செங்கனிவாய்நுகர்ந்தானே” “மணநோக்கமுண்டான்” என்றத்தைப்பற்ற. உன்னதென்னதென்று-உன்னதாகையாலே என்னது என்று. ஒருதலை - ததீயத்தாகாரம். இதுக்கு ஸ்வாபதேசம் - ஸ்வஸ்வ ரூபமும் இத்யாதி. ப்ராப்யாந்நர்க்கதமாயிறே - ப்ராப்யபூதனுக்கு உபயுக்தமாயிறே. ஸ்வஸ்வரூபமும் இத்யாதிவாக்யத்துக்குத் தாற்பரியம்-ப்ராப்யபூதனு ஈஸ்வரனுடைய “மதீயம்” என்கிற அபிமானாத்ர்ப்பூதமான வழியாலேயன்றே ஆத்மஸ்வரூபந்தானும் “ஸூநரூபெண” இத்யாதிப்படியே ப்ராப்யமாயிற்று; ஆகையாலே, ஆத்மதர்மமான ஜ்ஞாநபக்த்யாதிகளும் அவனுக்கு உறுப்பான வழியாலே யன்றே ஆதரிக்க ப்ராப்தமென்று. “ஆக்ஷரஸூஹவெந்யத்யூ”ஸூக்ஷரம்ஹஹ ணஃவடி | 2020கிஆக்ஷரொப்யத்யூநு2020கிஉ ஸாஸுத்யூ” இதி பகவச்சாஸ்த்ரே. அல்லாத அவயவங் களுக்கும் வைவரண்யமொத்திருக்க,கண்ணையும் வாயையும் விசேஷிக்கிறதற்குக் கருத்தென்னென்ன-அவனுடைய இத்யாதி. “வாய்ப்புகுசோறு” என்றதுக்கு ப்ரமாணம்-செங்கனிவாய் இத்யாதி. சிவந்த கனிபோன்ற வாயைபுஜித்தவனை யித்யர்த்தஃ. மணநோக்கமுண்டானே - பிராட்டியுடைய அழகிய நோக்கை தாரகமாகவுடையவனே யித்யர்த்தஃ. † முந்தினபாசரம், திருமொழி மூன்றம்பத்து ஏழாந் திருமொழி இரண்டாம்பாட்டு, “பண்டிவன்” இத்யாதி. ‡ பிந்தினபாசரமும், எட்டாம்பத்து பத்தாந் திருமொழி முதற்பாட்டு, “வண்டாரீ” இத்யாதி. “மூன்செய்யமாமை” இத்யாதியையுந் கூட்டி பாவம்-கடலும் இத்யாதி. “பயப்பு” என்றத்தைப்பற்ற - ஒருவெருப்பாயிற்று என்றது. வெருப் பாயிற்றென்றது - வெள்ளமாயிற்றென்று சாடு, வெருத்ததென்று ஸஹஜார்த்தம். “ஊர்ந்த” என்ற துக்கு பாவம் - விஷம் இத்யாதி. பறப்புமாறிற்று - இடமில்லாதபடி பரப்பிற்று. அந்வயஃ பூர்வமே வோக்தஃ.

மூன்றாம் பாட்டு.

ஊர்ந்தசகடம் உதைத்தபாதத்தன்பேய்முலை
சார்ந்துசுவைத்தசேவ்வாயன் என்னைநிறைகொண்டான்
பேர்ந்தும்பெயர்ந்தும் அவனோடன்றியோர்சொல்லிலேன்
தீர்ந்தவென்தோழி என்செய்யுமுரவர்கவ்வையே?

ஆ.—(ஊர்ந்தசகடம்.) “ஆகிலும் மடலாருகை நமக்குப் போராது” என்று தோழிசொல்ல, —தன்னுடைய அதிதைவாதிமாநுஷ திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் அழகாலும் என்னை நிறைகொண்டான்; ஆனபின்பு, பேர்ந்தும் பெயர்ந்தும் அவன் திறமல்லது மற்றேதேனும் சொல்லிலும் கேளேன். நான் ஏதேனு மொன்றைச் சொன்னால் அதைச் செய்கையிலே எனக்கு முற்படவே துணிந்திருக்கக்கடவ நீ என்னை ப்ரதிபந்திக்கலாமோ? நீ ப்ரதிபந்திக்கிறது “ஊரவர் நம்மைப்பழிசொல்லுவர்” என்றிறே, அது தத்குணபராஜிதரான நம்மைச்செய்வதென்? என்கிறாள்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், ஏதேனும் - சிலவற்றாலே - போதுபோக்கி யிருக்கு மத்தனையல்லது அஸத்ருபங்களிலே ப்ரவர்த்தித்தால் நாடு பழி சொல்லாதோ? என்ன, — ‘எனக்கு அவனாலல்லது செல்லாது, நாட்டார் சொல்லும் பழி என்னை எத்தைச் செய்வது?’ என்கிறாள்.

[பேய்முலை என்று தொடங்கி] - யசோதைப்பிராட்டி முலையிலே அணையுமா போலே அணைந்து பேய்முலையைச் சுவைப்பதும் செய்து தாய் முகத்தில் சிரிக்குமா போலே முழுவல் செய்கையாலே சிவந்த திருப்பவளத்தையுடையவன் இச்சேஷ்டிதங்களாலே என்னை நிறைகொண்டான். [பேர்ந்தும் என்று தொடங்கி] - போயும் வந்தும் அவன் திறமான சொல்லாலல்லது போது போக்குகைக்கு வேறொரு சொல் உடையேனல்லேன். ‘தீர்ந்த’ என்றதுக்குக் கருத்து - அந்தரங்கையான நீயே நிஷேதிக்கக்கடவையோ? என்று.

ப.—அந்தரம், அவனுடைய விரோதிநிவர்த்தகமான அகிபாலசேஷ்டிதத்திலே அகப்பட்ட என்னை ஊரார் அலர் என்செய்யு மென்கிறாள்.

ஊர்ந்த - நலியநினைந்துஊர்ந்துவந்த, சகடம் - சகடத்தை, உதைத்த - (ஸ்தந்யார்த்தியாயமுதுநிமிர்ந்த அந்யபரவ்யாபாரத்தாலே முறிந்துவிழும்படி) உதைத்த, பாதத்தன் - திருவடிகளையுடையவனாய், (அதுபகவதசையாம்படி அதிஸாஸனாவஸ்த்தையிலே), பேய்முலை - பேய்முலையை, சார்ந்து - (தாய்முலையோபாதி நெஞ்சு பொருந்திச்) செறிந்து, சுவைத்த - (ப்ராணஸஹிதமாகப் பசையற) உண்ட, செம் - சிவந்த, வாயன் - திருப்பவளத்தையுடையவன், (இப்பருவம்நிரம்பாச்செயலாலே), என் - என், நிறையை - நிரப்பத்தை, கொண்டான் - அபஹரித்தான்; (ஆகையாலே), பேர்ந்தும் பெயர்ந்தும் - மீண்டும் மீண்டும், அவனோடன்றி - அவனோடுசேர்ந்ததன்றி, ஓர் - வேறொரு, சொல் - வார்த்தையை, இலேன் - உடையேனல்லேன், என் - என்னோடொருநெஞ்சாம்படி, தீர்ந்த - அறுதியுடைய, தோழி-தோழி, ஊரவர் - ஊரவருடைய, கவ்வை-அலர், என்-எத்தை,

செய்யும் - செய்யும்? அவன்கொண்டநிறையை மீளாதுமுதலோ, அவனையொழிப வேறே சிலரை நான்பெற்றிடப்பண்ணுமோ வென்று கருத்து.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஏதேனுமொரு லோகயாத்ரையாலே போது போக்கி யிருக்கவன்றோ அடுப்பது என்ன,—அவனாலல்லது எனக்குச் செல்வாதான பின்பு அவ்வெல்லைகழிந்தே நென்கிறாள்.

[ஊர்ந்த இத்யாதி]-பூதனை விஷயமாகவும் ஸகடாஸுரன் விஷயமாகவும் பண்ணின சேஷ்டிதங்களாலே, அவர்கள் நிரஸநமென்று ஒரு வ்யாஜத்தையிட்டு என்னுடைய ஸ்தீர்த்வத்தை யிழந்தேனென்கிறாள். பருவம் நிரம்பிப் ப்ரணயத்திலே தேஸிகளாய்ச் செய்தவையொழிய, பாலசேஷ்டிதங்களும் தனக்காகச் செய்தானென்றிருக்கிறாள்; “அவதரித்தது தனக்கு” என்றிருக்கையாலும், ஸ்நேஹம் ஸத்தாப்ரயுக்தமாகையாலும். ஊர் ஸகடமன்று, ஊர்ந்த ஸகடம். அது செய்ததெல்லாம் செய்தற்றது, இவன் மௌக்த்யத்தாலே யகப்பட்டான், திருவடிகளினுடைய அவதாரத்தாலே பிழைத்தானித்தனை. தாயார் சக்ஷமாக நிறுத்தின ஸகடம், பாடிகாப்பாரே களவுகாணுமா போலையிறே நலிந்தது. [உதைத்த பாதத்தன்] - “ஹ்நாப்யேபுராரொடிஹ” என்று, முலையை நினைத்துச் சீறித் திருவடிகளை நியிர்த்தான், மேல் விழுந்த ஸகடம் துகளாய்ப் போயிற்று. “இது பக்வதஸை” என்னும்படியிறே பூதனாநிரஸநதஸை. [பேய் முலை இத்யாதி] - யஸோதைப்பிராட்டிமடியிலேயணைந்து முலைக்கீழே முழுகிணைப்போலே யாயிற்று முலையுண்டது. [சுவைத்த] - “பூரணஸஹிதவ்வள” என்னுமாபோலே உயிரும் முலையிலே சுரக்கும்படியாயிற்று முலையுண்டது. [செவ்வாயன்]-பிள்ளைகள் தாய் முகத்திலே சிரிக்குமாபோலே ஸ்மிதம்பண்ணின திருவதாரத்தில் பழுப்பையுடையவன். [என்னை நிறைகொண்டான்]-ஒரு செயலாலே இரண்டு ஸ்தீரீ வதம் பண்ணினான். ஆசைப்பட்டாரில் உகவாதாரதே நன்றாயிற்றுகாணும்; அவளை நற்கொலையாகக்கொள்ளான், என்னை உயிர்க்கொலையாகக் கொள்ளான். நிறை - நிறைவு, அடக்கம் - ஸ்தீரீத்வம். நிரூபகமான ஸ்தீரீத்வம் போனால் நிரூப்யமுண்டோ? என்கை. அவன் அப்படிச் செய்தால் லோக யாத்ரையோடே போதுபோக்கினாலே என்ன, [பேர்ந்தும் இத்யாதி] - போயும் வந்தும் அவன் திறமான சொற்களாலல்லது வேறு போதுபோக்குகைக்குச் சொல்லுடையே னல்லேன். “அவனை நினை, அவனைமற,” என்று சொல்லுகிற வித்தனையிறே. இத்தையிறே * ஏதுசெய்தால் மறக்கேன் என்கிறது. “நாம் இவ்விஷயத்தில் மூட்டப்படும் பாடும் நம் மாலும் மீட்கவொண்ணாதபடி ப்ரவணையாவதே!” என்று ப்ரீதையாளுள். [தீர்த்தவென் தோழி] - அந்தரங்கையான நீ, நிவேதனிக்கக் கடவையோ? “அதற்குறையுண்டோ ஊரார் பழிக்கு அஞ்சியன்றோ நான் விலக்குகிறது” என்ன, ஊரார் பழிகொண்டு கார்யமென்? உன்னெஞ்சில் குறையில்லாமையையன்றோ எனக்கு வேண்டிவதென்கிறாள்.

நாடு.—மூன்றும்பாட்டு. “என்செய்யுமூரவர்கவ்வை” என்றாள்; “எல்லாம்செய்

மூன்றும்பாட்டு - ஊர்ந்தசகடம் இத்யாதி. கீழிற்பாட்டிலே - பழிபரிஹரிக்குமெல்லு கடந்ததென்று சொல்லியிருக்க, இப்பாட்டிலே மீளவும் “என்செய்யு மூரவர்கவ்வை” என்றதுக்கும்; மடலாருகிற ஸமயத்திலே பழிசொல்லவேண்டி யிருக்க, அவன் பண்ணினவுபகாரம் முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறதற்கும் அருகுணமாக அவதாரிகை - என்செய்யுமூரவர்கவ்வை என்றாள் இத்யாதி. என்றாள் என்றவந்தாம், கீழே, மீளவுமிப்பாட்டிலே “என்செய்யுமூரவர்கவ்வை” என்று சொல்லு

தாலும் பழி பரிஹரிக்கவேண்டாவோ” என்றிருக்குமிடே இவள்; “இதுபழி” என்று பரிஹரிக்க வொண்ணாதபடி எனக்கு ப்ராவண்யத்தை விளைத்தவனெங்குத்தான், “இதுபழி” என்று மீளாதபடி இவ்விஷயத்திலே ப்ரவணையாயிருக்கிற நான் எவ்வளவிலே நிற்கிறேன், “இது பழி” என்று சொல்லுவார்கள்தான் எவ்வளவிலே நிற்கிறார்கள், அவர்கள் சொல்லுகிறத் தைச் சொல்லுகிற தோழியான நீதான் எவ்வளவிலே நிற்கிறு யென்கிறாள்.

[ஊர்ந்தசகடமுதத்த பாத்தன்] - இதுக்கு முன்பெல்லாம்; ஸகடாஸுர ரிரஸந்'பண்ணினதும், பூதநாஸ்தந்யபாநம் பண்ணி அவளை நிரஸித்ததும், “கம்ஸன் வர விட்டவற்றைப் போக்கினது” என்றிருந்தாள் அவள்; “எனக்குத் தன்பக்கலிலே ப்ராவண் யத்தை விளைக்கக்காகச் செய்தான்” என்றிருக்கிறாளாயிற்று இவள். பருவம்நிரம்பிப் ப்ர ணயியாய் அதில் தேசிகனுனபின்பு செய்தவையன்றோ இவளுக்குத் தன்பக்கலிலே ப்ரா வண்யம் மிகுகைக்குச் செய்தவையாவது, பால்யத்திலே செய்தவை இவளுக்கு உடலாம் படி யெங்ஙனே? என்னில்,—இவளுக்குத் தன்பக்கல் ப்ராவண்யத்தை விளைக்கை அவ னுக்கு ஸத்தாப்யுக்தமென்கை. * “எந்நின்றயோனியுமாய்ப்பிறந்தாய்” என்று - அவற்றை யொழியவேயும் பின்பு பண்ணின வ்யாபாரங்களுமெல்லாம் தனக்காகப்பண்ணினான் என் றிருக்கிறாளாயிற்று. [ஊர்ந்தசகடம்] - ஊருகிற ஸகடமல்ல; அது செய்வதெல்லாம் செய் தற்றது, இவன் ஜீவநாத்நஷ்டத்தாலே தப்பினவித்தனை. இரண்டு ஸகடத்தை இரண்

வானென்னென்ன என்று அதுவாறுப்பது. பரிஹரிக்கிறார் - எல்லாம்செய்தாலும் இத்தயாதி. எல்லாம் செய்தாலும் - எத்தனை ஆற்றாமைபட்டாலும். இவள்-தோழி பழிந்திறஸமயத்திலே உப காரங்களைச் சொல்லுகிறதற்கு விரோதமில்லை. பாத்யக தன்னிடக்கிலே அத்தயந்த ப்ராவண்யத்தை ஐநிப்பிக்கிறதிலே ஹேதுக்களென்கிறார் - இதுபழியென்று இத்தயாதி. இது - “ஊர்ந்தசகடம்” இத் தயாதியைப் பற்ற அவனெங்குத்தான் - அவன் எச்சனை உபகாரங்களைப் பண்ணினான். “பேர்ந்தம் பெயர்ந்தம்” இத்தயாதியைப்பற்ற - இதுபழியென்று விளாகபடி இத்தயாதி. நான் எவ்வளவிலே நிற் கிறேனென்றது - ஊரார்பழி புகழாமெல்லையிலே நிற்கிற என் நிலை எது என்றபடி. “ஊரவர்” என்றத்தைப்பற்ற - இதுபழியென்று இத்தயாதி. எவ்வளவிலே நிற்கிறார்கள் என்றது - பகவத் விஷயாவகாஹந்தையே “தோஷம்” என்று சொல்லுகிறவர்கள் நிற்கிற நிலை எது என்றபடி. “சீர்தகவென்கோழி” என்றத்தைப்பற்ற - அவர்கள் இத்தயாதி. நீதான் எவ்வளவிலே நிற்கிறு யென் றது - ஸாநஸுகதுகையான உன்னிலை எது என்றபடி.

“ஊர்ந்த” என்றுகொடங்கி - அவன் வ்யாபாரங்களைச் சொல்லி, “என்னை நிறைகொண் டான்” என்றதுக்கு ஸாவம் - இதுகீதமுன்பெல்லாம் இத்தயாதி இவன் இவ்வ்யாபாரங்களை “ஸ்வார் த்தம்” என்றபோதே - தோழிஇதுக்கு ஹேது அந்யதாவாக நினைக்கிருந்தமை அர்த்தாத்வித்தம். இது க்கு முன்பெல்லாம் - நாயகி ஸ்வார்த்தமாகச் சொன்னதுக்கு முன்னெல்லாம். அவள்-தோழி. சட ஸ்த்தஸங்கையை யறுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - பருவம் இத்தயாதி. இவளுக்குத் தன்பக்கல் இத்தயாதி வாக்யத்துக்கு - அவன் தன் ஸத்தையை நோக்கித் தந்ததே ஹேதுவாக ப்ரவணையாகிறாளாகையாலே பால்யாவஸ்த்தையில் வ்யாபாரங்களும் ப்ராவண்ய யோதுவாகலாமென்று கருத்து. ஸத்தாப்யுக்தம் - பால்ய யௌவநாத்யவஸ்த்தைகளென்கிற வாசியின்றிக்கே ஸ்வரூபப்பாயுத்தம். பலிதம் - எந்நின்ற இத்தயாதி. அதாவது - அவதாரந்தொடங்கிப் பின்புண்டான வ்யாபாரங்களெல்லாம் ஆஸரித வஸீகர ணார்த்தமா யிருக்குமென்றபடி. அவற்றையொழியவேயும் - ஜம்மங்களை யொழியவேயும். எந்நின்ற யோஸியுமாய்ப்பிறந்தாய் - ரூபப்ரகார வ்யவஸ்த்திதங்களான ஸகலஜம்மங்களிலு மவதிர்ணனானவனே இத்தயாத்தஃ. *திருவிருத்தம் முதம்பாட்டு, “பொய்நீந்நிற” இத்தயாதி. “ஊர்ந்த” என்ற பூதநிர்த்தேஸத் துக்கு ஸாவம் - ஊருகிற இத்தயாதி. புறம்பேயிருக்கிற ஸகடம் இவன் ஸயிக்கிறவுள்ளே யிருக்கைக்கு ஹேதுவேது, அது ஊருகைக்கு ப்ரஸத்தியேது, அசேதநமானவதுதான் ஊரக்கூடுமோவென்ன -

டருகுமிழுத்து நடுவே தோட்டிலையிட்டு வளர்த்திப்போனான் தாயார்; பாடிகாப்பாரே களவு காணுமாபோலே, காவலாக வைத்த சுகடமே அஸுராவேசத்தாலே ஊர்ந்துவந்ததாயிற்று. அசேதநமான சுகடத்திலே அஸுரர்கள் ஆவேசரித்து நலிவதாக ஊர்ந்துவந்தவித்தனையிறே. [உதைத்தபாதத்தன்] - அதுவும் செய்வதெல்லாம் செய்து, இவனும் அகப்பவேதெல்லாம் மகப்பட்டு நின்றான்; திருவடிகளினுடைய அவதாரத்தாலே தப்பினவித்தனை. இவனை யடி காத்துத் திரிந்த வித்தனையிறே. [உதைத்தபாதத்தன்] - முலைவரவுதாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்த திருவடிகளுக்கு இலக்காய்த் துகளாய்ப்போன வித்தனையாயிற்று; “ஹ்ருயீ-புரோ ரொடிஹ” (ஸ்தந்யார்த்திப்ரருரோதஹ). நமக்குப்புக்கலான திருவடிகள்தானே நம் அநிஷ்டங்களையும் போக்கித் தருமாயிற்று. சுகடாஸுரநிரஸநம் பண்ணினவிது, பருவம் நிரம்பி கம்ஸவதம் பண்ணினத்தோடொக்கச் சொல்லலாம்படியிறே இதுக்குமுன்பே பூதநையை நிரஸித்தசெயல். சுகடம்வந்து கிட்டினபோது சிலராலே பரிஹரிக்கலாம்; பூதநை தாய் வடிவகொண்டவந்து நலியப்புக்கால் பரிஹார மில்லையிறே, ஈன்றாரே நஞ்சிட்டாற்போலே யிருப்பதொன்றிறே. [பேய்முலை இத்யாதி] - பிள்ளைகள் முலையுண்ணப்படுக்கால் தாய்மார் முலைக்கீழே முழுசினவாறே பால்சுரக்கும், பிள்ளைப் பாலையுண்டு உபகாரஸம்ருதியாலே

ப்ர:—(உதைத்த பாதத்தன்)— ஸ்ரீவிஷ்ணுவாராணே, வணுஜெம்ஸெ, [சு] “ஹ்ருயீ-புரோ ரொடிஹ” | விஷ்ணுவாராணாவஹிஷ்டம் ஹ்ருயீ-புரோ ரொடிஹ || தஸ்யவாடிஷ்டஹாரொண சுகடம்வரிவதிஷ்டம் | வியஸகூபி ஹாணனாவிவரீதம் வவாதவெஹ || ”.

இரண்டுசுகடத்தை இத்யாதி. வளர்த்திப்போனான் - கண்வளர்த்திப்போனான். பாடிகாப்பார் - க்ராம ராக்ஷர், தலைபாரிகளென்றபடி. அஸுரர்கள் அதிலே யாவேசரித்து வருகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - அசேதநமான இத்தபாதி. “தானாவேஷத்தோடே வரில் ஆராய்ச்சிப்படும்” என்று, தெரியாதபடி இதிலே யாவேசரித்து வந்தார்களென்று கருத்து. “பாதத்தன்” என்று - பாதத்துக்கு நிரூபகத்வம் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - அதுவும் இத்யாதி. அடிகாத்து என்றது - சாடு; ப்ரதிபதம். “உதைத்த” என்று-ஏதத்தர்நருகமாயிருக்க, “திருவடிகளினுடைய அவதாரத்தாலே” என்கிறபடியென்னென்ன - முலைவரவு இத்யாதி. இத்தால்-அபுத்திபூர்வக வ்யாபாரமென்றபடி. முலைவரவுதாழ்த்துச் சீறினதுக்கு ப்ரமாணம்-ஹ்ருயீ-புரோ ரொடிஹ. “ஹ்ருயீ-புரோ ரொடிஹ” | விஷ்ணுவாராணாவஹிஷ்டம் ஹ்ருயீ-புரோ ரொடிஹ | தஸ்யவாடிஷ்டஹாரொண சுகடம்வரிவதிஷ்டம்” இதி பஞ்சமேம்ஸே. திருவடிகள் அவனுடைய அநிஷ்டத்தைப் போக்கினமையைச் சொன்ன வித்தால் பலிதம் - நமகீத இத்யாதி. நம் அநிஷ்டங்களையும் போக்கித்தரும் - நமக்கு அநிஷ்டங்களையும் போக்குகிறவனுடைய அநிஷ்டங்களைப் போக்கினவழியாலே நம் அநிஷ்டங்களையும் போக்கித் தருமென்றபடி மேலுக்கு அவதாரிகை - சுகடாஸுர இத்யாதி. யத்வா, பூதநாநிரஸநம் முந்தினதாயிருக்க, அதை சுகடாஸுரநிரஸநாந்தரம் சொல்லுவானென்னென்ன - சுகடாஸுர இத்யாதி என்னுதல். அதாவது - உத்தரோத்தராதிகவாதகங்களை நிரவரித்து ஈடுபடுத்தினபடியாலே, சுகடாபேக்யா அதிக வாதகமாயிருக்கிற பூதநா நிரஸநத்தைப் பின்பு அருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. பூதநை “அத்யந்த ஷாதகை” என்று தோற்றியிருக்குமளவற்றிக்கே, அவளால் வந்த ஷாதகத்வம் அபரிஹார்யமென்கிறார் - சுகடம் இத்யாதி. ஈன்றாரே - பெற்றவர்களே. ஈன்றாரே நஞ்சிட்டாற்போலே என்கிற விடத்திலே - “விஷயாவிநயாவாவிஸாரொடிவிநயாவஹா | கிங்கூபிஷ்டகஸ்யவாஸு ரொடிமாரொயாஸ்வரீதரி” என்றது அநுஸந்தேயம். முழுசினவாறே - முட்டினவாறே. “சார்ந்து” - முழுசி.

முகத்தைப் பார்த்து ஸ்மிதம்பண்ணுமாயிற்று; அப்படியே அவளும் தாயாய் வந்து முலை கோக்கையாலே இவனும் பிள்ளையாயே முலைக்கீழே முழுசி முலையுண்டு, உபகாரஸ்ம்ருதியாலே முகத்தைப்பார்த்து அதரத்தில் பழுப்புத்தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணியாயிற்று முலையுண்டது. * “முலைமென்னகையிடையிடையுருளா வாயிலேமுலையிருக்கவேன்முகத்தே” என்னக்கடவதிதே. † “உயிரைவற்றவாங்கி யுண்டவாபான்” என்கிறபடியே - முலைப் பாலோடேகூட விரங்கி உயிரையும் சுரக்கும்படியாகவாயிற்று முலையுண்டது. [என்னை நிறைகொண்டான்] - ஒரு வ்யாபாரத்தாலே இரண்டு ஸ்த்ரீவதம் பண்ணினான். தன்னை ஆசைப்பட்டாரில் உகவாதார்க்கே நன்றாயிற்று; அவளை நற்கொலை பாகக் கொன்றான், என்னை உயிர்க்கொலையாகக் கொன்றான். அவனுடைய வ்யாபாரங்களிலே யொன்று குறைதல், நான் இழந்தவற்றிலே யொன்று குறைய இழத்தல்செய்யிலன்றோ நீ சொல்லுகிற ஹிதவசநம் கேட்கவல்லேனாவது. ஆகில், இங்ஙனெத்த தசைகளுண்டானால் அவ்விஷயத்தை மறந்து லோகயாத்தரையை யங்வேஷித்துப் புறம்பு எதேனு மொன்றைக்கொண்டு போதுபோக்கி யிருக்கவேண்டாவோ, எல்லாம் செய்தாலும் இழக்கலாவதொன்றோ நிறையென்ன, --- [பேர்ந்துப் பெயர்ந்தும் இத்யாதி] - மறக்கையாவது ஸ்மரிக்கையிலே யொன்றாகவேணுமே நான் ஆறியிருக்கைக்கு. ‡ “ஏது செய்தால் மறக்கேன்” என்னக்கடவதிதே; நாட்டார் அபி

பழுப்பு - சிவப்பு. ஸ்மிதம்பண்ணி யுண்டதுக்கு ப்ரமாணம் - மழலை இத்யாதி. இது * பெருமாள் திருமொழி, ஏழாந்திருமொழி, ஏழாம்பாட்டு, “குழகனே” இத்யாதி. மழலை இத்யாதிக்கு அர்த்தம்-வாயிலே முலையிருக்கச்செய்தே, முலை சுரக்கும்படியாக என்முகத்திலே இடையிடையிலே மழலைச் சிரிப்பாகச் சிரியாவென்று. “சுவைத்த” என்றதுக்கு ப்ரமாணம்-உயிராவற்ற இத்யாதி. ப்ராணனைப் பாலோடொக்க வற்றும்படியாக புஜித்தவாயையுடையவன் இத்யர்த்தம். † திருமொழி, (க, ந) முற்றமூத்திலே, (க). “நிறை” என்று - அடக்கமாய், ஸ்த்ரீகளுக்கு அஸாதாரண தர்மமாகையாலே, அத்தைக் கொள்கை - ஸ்த்ரீத்வத்தை முடிக்கையென்று பலிப்பது; அத்தை யருளிச் செய்கிறார் - ஒரு வ்யாபாரத்தாலே இத்யாதி. ஒருவ்யாபாரத்தாலே - பேய்முலை சுவைக்கையாலே. “இரண்டு ஸ்த்ரீவதம் பண்ணினான்” என்கைக்கு, பூதரையை முடித்தாற்போலே தன்னைமுடிக்கவில்லையே; அடக்கத்தைக் கொண்ட வளவன்றோவென்ன - தன்னை இத்யாதி. விவரணம் - அவளை இத்யாதி. “ஊர்த்தபுடம்” இத்யாதியையுங்கூட்டிக்கொண்டு, “நிறை” என்றதுக்கு - ஸாகல்யபரமாக அர்த்தாந்தரம் - அவனுடைய இத்யாதி. இழக்கலாவதொன்றோ - இழக்கத்தக்கதோவென்றபடி. பேர்ந்தும்பெயர்ந்தும்-போயும்வந்தும்; அதாவது - விஸ்ஸேஷித்தும் ஸம்ஸ்லேஷித்தும்; அவனோடன்றியோர்சொல்லிலேன்-அவனோடு ஸம்பந்தியாமல் ஒருவார்த்தையுடையே னல்லேன் இத்யர்த்தம். அதாவது - ஸம்ஸ்லேஷித்த போதோடு விஸ்ஸேஷித்த போதோடு வாசிபற அவ்னையொழிய எனக்கு ஒரு வார்த்தையிலேயென்ற படி. இத்தால்பலிதம் - ஸம்ஸ்லேஷதசையிலும் விஸ்ஸேஷதசையிலும் அவ்னையறக்கப்போகாதென்று. மறக்கச் சொல்லுகிறவளைக்குறித்து, “விஸ்ஸேஷதசையிலே மறக்கப்போகாது” என்னும் இவ்வளவே சொல்லவமைந்திருக்க, “பெயர்ந்தும்” என்று - ஸம்ஸ்லேஷதசையிலும் மறக்கப்போகாதென்று சொல்ல ப்ரஸக்தியேதென்ன; த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறார் - மறக்கையாவது இத்யாதி. அதாவது, மறக்கையாகிறது - இதரவிஷய ஸ்மரணமாகையாலே, அநுபூதவிஷயத்தை மறக்கையும் - இதரவிஷயத்தை ஸ்மரிக்கையிலே யொன்றாகவேணும்; அப்படி இதரவிஷய ஸ்மரணரூபமான விஸ்மரணம் ஸம்ஸ்லேஷதசையில் இல்லாதவோபாதி, விஸ்ஸேஷதசையிலுமில்லையிதே; அது உண்டாகவேணுமே நான் ஆறியிருக்கைக்கென்று - இவ்வாக்யத்துக்குக் கருத்து. அப்படி ஸம்ஸ்லேஷ தசையின்பேரிலே விஸ்ஸேஷதசையிலும் மறக்கப்போகாதோவென்ன; ஸம்வாதம் - ஏதுசெய்தால் இத்யாதி. எத்தைச் செய்தால் மறக்கலாம்; கூடினால்தான் மறக்கலாமோ, மறக்கலாமாகில் கூடித்தான் பார்ப்போமென்ற படி. ‡ திருமொழி - ஒன்பதாம்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி, மூன்றாம்பாட்டு. “விஸ்ஸேஷாவஸ்த்தையில்

ப்ர:—(தீர்த்தவெந்தோழி)—ஸாநாசகாணெ[நசு] ஹநபிணெ ப்ரதி
வீதா, ‘சுஹபெஸைகவினெருஷு யாஸைலிவாஷிதஸு யஷுவி நெஷுவிதஸெ
ந ராநெண விஜிதாநா ||க௦|| நெஷுயிஷு திஷுயகெஷுடா ராநெநஹுபரீ
கூதிதஸு | வராகூபிவிஜுய பிதகாஸவிஸெஷத: ||கக||’ (ஸவீலிஸுபை
ஸு என்கிற அவர்கள் படியாயிருந்ததீ, நீ என்கிருள்).

மறக்கப்போகாது” என்னுடைய, “ஏதுசெய்தால்மறக்கேன்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - நாய் - டாரென்று தொடங்கி, கூடித்தான்பாரிப்போமோ மறக்கலாமாகில் என்னுமளவும். கலந்தவிஷயம் தினுடையவும் பிரிந்தவிஷயத்தினுடையவும் என்றது - கலந்தவிஷயமென்றும் பிரிந்தவிஷயமென்றும் இரண்டில்லாமையாலே, கலந்து பிரிந்தவிஷயத்தினுடைய வென்றபடி தடவ்த்தலங்கையை யது வதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - கூடினாலும் இத்தயாதி. “பேர்ந்தும்பெயர்ந்தும்” இத்தயாதிக்கு - விலக்கண விஷயமாகையாலே எம்ஸலேஷனமயத்தின்போலே விஸ்லேஷனமயத்திலும் மறக்கப் போகாதென்று ஒரு தாத்தியம் கீழேயருளிச்செய்து, எம்ஸலேஷனமயத்தியோடு விஸ்லேஷனமயத்தியோடு வாசியம நீ அவ னுக்கு எம்மாரிகையானவழியாலும் அவனைமறக்கப்போகாதென்று தாத்தியாந்தரம் - அவனைமற இத் தயாதி. அன்றிக்கே, “ஒர் சொல்லிலேன்” என்னுடைய, “அவனென்றி” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவமாதல். அதாவது - “கலவியில் அவனை நினை, பிரிவில் அவனை மற” என்றிறே நீ சொல்லுவது; “அவனைமற” என்று சொன்னதும் அவனுக்கு எம்மாரிகமா யிருக்குமென்றபடி. விவரணம் - நாய்வலா இத்தயாதி. இவனை - நாய்கியை. இவன் - நாய்கை. உத்தியைவிட்டு இவன் நெஞ்சைக் கண்டான் - “அன்றதயோக்தி” என்று தோழி நெஞ்சையறிந்தாளென்றபடி. தீர்ந்தவென்றதோழி - என்கிறு னென்று கூட்டுவது. நீ நீயாம்படியேயிருந்தாய் என்றது - எனக்கு நாயகன் விஷயத்தில் ப்ராவண் யம் உனக்கு அபிமதமாய்ப்படி யிருக்கையிறே எவ்ருபம், ஆகையாலே நீநீயாம்படியே யிருந்தாயென்ற படி. வாவிரு - வந்திரு. முந்தற வெறுத்திருந்தவன், பின்பு ஆறுகூடியத்தை யறிந்து கொண்டாடி னதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராவணன் இத்தயாதி. கொண்டாடினபடியைக் காட்டுகிறார்-சுஹ-ஸெவா இத்தயாதி. “படிவியெயிதவெயுநாரொணவியிதாதுநா” இத்தயுத்தரார்த்தம், எந்தது

“ஸவீவிஸுவஜாவ” (ஸகீபிஸ்ஸுகமாஸ்வ) என்கிற அவர்கள் படியாயிருந்த நீயென்கிறார். “ஸவஜாஹுததூஹு” (ஸமாத்வாதஸதத்ராஹம்) என்கிறதும் உன்னோடே சொல்லலாயிருந்தது. அத்தோழிதானும், “பிறர்சொல்லுகிற ஹிதவசநமும் இவள்சேவியிற்படும்படியோ இவள்தான் நின்றநிலை” என்று அறிகைக்காகச் சொன்னா எரித்தனையிறே. ஊரார்பழிக்கு அஞ்சியன்றோ நான் விலக்குகிறதென்ன, — [என்செய்யும் இத்யாதி] - ஆகில் உனக்கு வார்த்தைசொல்ல வடுப்பது இப்படியேகாண், “நாட்டார் பழிசொல்லுவார்கள்” என்று சொல்லாதே “என் நிலைவு இருந்தபடி இது” என்று சொல்லலாவதுண்டாகிற் சொல்லிக்காணு யென்கிறார். ஊரார் பழிகொண்டு காரியமென், உன்னெஞ்சிற் குறையில் லாமையென்றோ எனக்கு வேண்டுவது என்கிறார். (௩)

நான்காம் பாட்டு.

ஊரவர்கவ்வையெருவிட்டு அன்னைசொல்நீர்படுத்து
நரநெல்வித்திமுளோத்த நெஞ்சப்பெருஞ்செய்யுள்
பேரமர்காதல் கடல்புரையவிளவித்த
காரமர்மேனி நங்கண்ணன்தோழிகடியனே ?

புர:—(ஸவஜாஹுததூஹு என்கிறதும் உன்னோடேசொல்லலாயிருந்தது)—ஸுநாரகாணு[௩௩] ஹநுதினம் புகிவீதா, “ஸவஜாஹுததூஹு ராவவஸு நிவெஸநெ | ஸுநாநாரிநுஷாநொமாநு ஸவகூஸிஸிஜிநீ”.

காண்டே ஹநுயந்தம் புரதி லீதா. “ஸவஜாஹுததூஹு ராவவஸு நிவெஸநெ | ஸுநாநாரிநுஷாநொமாநு ஸவகூஸிஸிஜிநீ” இதிக தந்தரவ. “ஸியாஸி லிவாவிதாஸு - சுஹுலெ” என்றதுக்குவாவம் - ஸவீவிஃ இத்யாதி. அதாவது-பெருமாள் “தோழிமாரோடேயிரு” என்றருளிச்செய்த தோழிமாரோபாதியாயிருந்தாய் நீயென்றபடி. அவர்கள் படியாய் - தோழிமார்படியாய். “ஸு, சுவி” என்கிற உபஸர்கார்த்தம்-ஸவஜாஹு இத்யாதி. என்கிறதும் - என்கிற ஹநுயந்தம். உன்னோடே - திருவடியோடே. “தீர்த்தவென்தோழி” என்னும் படியான இவள் “பழிக்கு அஞ்சவேணும்” என்பாடுன்னென்ன - அத்தோழிதானும் இத்யாதி. “தீர்த்தவென்தோழி” என்று இவள் இப்படி கொண்டாடினவாறே, “என்னைக்கொண்டாகிறது கொண்டுகார்யமென், ஊரார் பழிசொல்லுகிறார்களே” என்ன என்றிவ்வளவும் அவதாரிகையாகக் கொண்டு, அவள் சொன்னதுக்கு உத்தரம் - என்செய்யுமுரவர்கவ்வை யென்று. இதுக்கார்த்தம் - ஊரார்பழிகொண்டு கார்யமென்? என்று. “ஊரவர்கவ்வை-என்செய்யும்” என்கையாலே பஸ்தம் - ஆகில் உனக்கு இத்யாதி. இப்படியேகாண் - இப்படியோகாண்இத்யார்த்தம். தீர்த்தவென்தோழி - என்னோடு ஒரு நெஞ்சம்படி யறுதியுடைய தோழி கவ்வை - பழி. “ஸவீவிஸுவஜாவ” என்கிறதற்கு ஆகாம் கண்டிகொள்வது. ஊரந்த இத்பாரப்ப, தீர்த்தவென்தோழி - ஊரவர்கவ்வை - என்செய்யு மித்யந்தவ்யம். (௩)

ஆ.—(ஊரவர்கவ்வை.) “இப்படி தன்னைப்பிரிந்து அத்தயந்தம் அவஸந்நையா யிருக்கச்செய்தே, தன்னுடைய லோபத்தாலே தன்னை உனக்குக்காட்டித் தாராதேயிருக்கிற அவனை யாசைப்படுகிறதுதான் என்” என்று தோழிசொல்ல; ப்ரதிபந்தக ஸுதஸ ஹஸ்ரங்க ஞ்ளவாயிருக்கச்செய்தே, அவதம்மையே வர்த்தகமாகக்கொண்டு தன்நிருவடி களிலே நிரவதிகமான அபிநிவேஸத்தை எனக்குவிளைவித்த காரமர்மேனி நங்கண்ணையே ! தோழி லுப்தனென்று சொல்லுகிறதென்கிறாள்.

ஒ.—நாலாம் பாட்டில், இப்படி தன்னைப்பிரிந்து துக்கப்படா நிற்க, வாராத நிர்க்க்ருணை “நீ என்செய்ய ஆசைப்படுகிறாய்?” என்ன, ‘தன்பக்கலிலே எனக்கு அநி மாத்ர ப்ரேமத்தை விளைப்பித்த பரமோபகாரகனையே நீ நிர்க்க்ருணனென்று சொல்லுவது’ என்று தோழியை கர்ஹிக்கிறாள்.

[ஊரவர் என்று தொடங்கி] - ஊரார்சொல்லும் பழியாகிற எருவையிட்டுத் தாயார் சொல்லும் ஹிதவசநமாகிற நீரார்பாய்ச்சி ஸங்கமாகிற நெல்லைவித்தி முளைத்த நெஞ்சாகிற பெரிய செய்யிலே. [பேரமர்காதல் என்று மேலுக்கு] - பெரிதாய்க் கால தத்த்வமுள்ளதனையும் கிடையாவிட்டாலும் விடாதகாதலைக் கடல்போலே விளைவித்த வர்ஷுகமான மேகம்போலே ஸ்ரமஹமான நிறத்தையுடையனாய் நாமிட்ட வழக் கான க்ருஷ்ணன்.

ப.—அந்தரம், தன்பக்கலிலே அபிநிவேஸத்தை வளரும்படி க்ருஷிபண் ணின உபகாரஸீலனை, அதுபகாரகரைப்போல குறையச்சொல்லக்கடவையோவென்று; தன்னைமீட்கைக்காக அவனை யியற்பழித்ததோழியைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஊரவர் - ஊரார், கவ்வை - அலராகிற, எரு-எருவை, இட்டு-இட்டு, அன்னை- தாயாருடைய, சொல் - நிரந்தரஹிதவசநமாகிற, நீர்-நீரை, படுத்து - நிறுத்தி, ஈரம்- ஆசையாகிற, நெல்-நெல்லை, வித்தி-விரைத்து, முளைத்த - அதுமுளைத்த, நெஞ்சம்- நெஞ்சமாகிற, பெரும்-பெரிய, செய்யுள் - விளைநிலத்துக்குள்ளே, பேர்-மிகவும்பெருத்து, அமர்-ஊர்ப்பூசலையுடைத்தான, காதல்-அபிநிவேஸத்தை, கடல்புரைய - கடல்போலே ஸம்ருத்தமாக, விளைவித்த - பவிக்கும்படிபண்ணின, கார் - வர்ஷுகவலாஹக ஸ்வபா வத்தை, அமர்-உடைத்தான, மேனி-திருமேனியையுடையனாய், நம்-நமக்கு பவ்யனான, கண்ணன்-க்ருஷ்ணன், தோழி - (முன்பு அவன்குணத்தைச்சொல்லி மூட்டின) தோழி! கடியனே-(இன்று அவன், குறைசொல்லி யியற்பழிக்கும்படி) கடியனானோ? பேரமர்- பெரியவமர்த்தியுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், “இவனை எத்தைச்சொல்லி மீட்கலாவது” என்று பார்த்து “ஊரர்கிடக்க, உன்னோடே கலந்துவைத்து நிர்க்க்ருணரைப்போலே வாராத அவன்தானோ நன்றாகச் செய்தான்” என்ன; இவர்கள்பழி நமக்கு உத்தேஸ்யமாம்படி ப்ராவண்யத்தை விளைத்தவனைக் குறைசொல்லக் கடவையோ வென்கிறாள்.

[ஊரவர்கவ்வை யெருவிட்டு] - ஊரார் சொல்லுகிற பழியை ப்ரேமத்துக்கு எருவாக இட்டு, ப்ராகிகூல்ய நிவ்ருத்தி பிறந்து இவ்விஷயத்தே கைவைத்தவன்றே பழிசொல்லத் தொடங்கினார்கள். ‘விஜீஷணவ்யூயபிபூதா நதாநாஷஸவெஷிதஃ’

என்றாளிறே யொருத்தி. நான் மறக்கப்பார்த்தாலும் அவர்கள் ஸ்மரகராய் அவத்யகர ராகாநின்றார்கள். இவர்களாலேயிறே எனக்கு தரித்திருக்கலாயிற்று. [அன்னைசொல் நீர்படுத்து] - தாயார்சொன்ன ஹிதவசனத்தையே நீராக நிறுத்தி. ஊரார் பழிசொல்லப் புக்க பின்பிறே தாய்மாரும் அறிந்தது. எருவாகிறது ஒருகால் இட்டுவிடுமித்தனையிறே, நீர் எப்போதும் வேணும்; அகத்துக்குள்ளேயிருந்து எப்போதும் சொல்லாநிற்கும் இவள், ஊரார் ஒருகால் சொல்லி விடுமித்தனை. [ஈரநெல்வித்தி] - ஸங்கமாகிற நெல்லைவித்தி. ஸங்கத்துக்கும் அவன்அடி பென்றிருக்கிறான். [முளைத்த] - வித்தினாலும், முளைக்கும் போது அவன் வேணுமென்றிருக்கிறான். ‘சுரீவக்ஷஜயஸூவடி’’. [நெஞ்சப்பெரும் செய்யுள்] - ஸப்பிலேஷவிஸ்ஸிலேஷங்கராலே த்ரிபாத்விபூதிஸத்ருஸமாம்படி பண்ணி. [பேரமர்காதல்]-ஊரார்பழியும் தாயார்ஹிதவசனமும் கேளாதபடியான காதல். அமர்ந்த காதல் - தர்மயதூபந்தியானகாதல். பெரிதான அமரை விளைத்தகாதல். ஊரார்பூசலாக் கினகாத லென்னவுமாம். ஈரம்-ஸங்கம். காதல்-காமம். “ ஸுஜாதஸூயதெகாஜி ” [கடல்புரைய விளைவித்த] - “சுபுரெயொஜெஹாடியி” என்ற கடலொப்பாமித் தனை. கிடையாவிடிலும் விடமாட்டாத காதலென்கை. “கடல்புரைய” என்றார் முதல்; அநந்தரம் “கடலின்மிகப் பெரிதால்” என்றார்; பின்னை, “மண்டிணிஞாலமு மேழ்கட லும் நீள்விகம்பும் கழிப்பெரிதால்” என்றார்; முடிவிலே, “அதனிற் பெரிய வென்னவா” என்றார்; இதிறே காதல் பெருகினபடி. இதிறே, *பொய்நின்றநூனத்திற்குப் பின்பு இவ்வளவும்வர விளைத்துக்கொண்ட கார்யம். [காரமர்மேனி] - எருவும் நீருமுண்டான லும் வர்ஷம் வேணுமிதே. வர்ஷாக வலாஹகம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவு. [நக் கண்ணன்] - விருபநாலும் விடவொண்ணாத பவ்யதை இவ்வடிவும் பவ்யதையு மாயிற்று புறம்புள்ளாரோட்டைத் தொக்கையறுத்ததும், அபரிச்சிந்தமானகாதலை விளைத்ததும். [நக்கண்ணன்] - க்ருஷ்ணனென்றால் “பெண்களுக்குக்கையான்” என்று ப்ரஸித்தயிறே. [தோழிகடியனை] - இவ்விஷயத்திலே மூட்டுகைக்கு க்ருஷிபண்ணின நீ, இப்படி ப்ராவண்யத்தை விளைத்தவனை “நிர்க்க்ருணன்” என்னக்கடவையோ? அவன் நீர்மைசொல்லிப் பொருந்தவிடுகையும், குற்றம்சொல்லி மீட்கையும்உனக்கே பரமாவதே! தாய்மார்வார்த்தைபோலே இரானின்றதி உன்வார்த்தையும்!

நடு.—நாலாம்பாட்டு. “என்செய்யுமுரவர்கவ்வை” என்றான்; ஊரார்சொல் லும்பழியேயாய், அவன்தான் நமக்கு உடலானானே அவர்கள் சொல்லும்பழி பொறுத்திருக் கைக்கு; ஆனபின்பு அவன்கடியன்காணென்றான்; ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லியாகிலும்

நாலாம்பாட்டு.-ஊரார் இத்யாதி. “என்செய்யுமுரவர்கவ்வை” என்று கீழிற்பாட்டிற் சொன்னவந்தரம், “கடியனை” என்கிற பிரிநிலையாலே - அவன்கடியனல்லாமையைச் சொல்லு கைக்கு ப்ராஸத்தியெது; அது தோழிசொன்னது கொண்டென்னில், “தீர்த்தவென்தோழி” என்று இவள்ப்ராவண்யம் கண்டெக்குமவள் “கடியன்” என்று சொல்லுகைக்கடியெது; அவன் முகங்காட்டா திருக்க, “கடியனல்லன்” என்று சொல்லக்கூடுமோ; கடியனல்லாமையை ஸாதிக்கிறவிவள், அவன் முகங்காட்டாதிருக்க, ஊரார்பழிமுதலானவற்றாலே தன்பக்கல் ப்ராவண்யத்தைவிளைத்த இவ்வளவு மாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறதற்குக் கருத்தெது; என்கிற ஸங்கைகளின்மேலே யருளிச்செய்கிறார் - என்செய்யுமுரவர்கவ்வை என்று இத்யாதி. இவ்வாக்யத்தால் - “அவன் கடியனல்லாமையைச் சொல்லுகைக்கு ப்ராஸத்தியெது” என்கிற ஸங்கை பரிஹ்ருதம். ஏதேனுமொன்றை இத்யாதி வாக்

மீட்கவேணுமே அவளுக்கு, “அவன் நிர்க்கருணன்காண்” என்ன; “கேடுவாய் நீசோல்லும் வார்த்தையேயிது, அவன் நமக்கு என்னதறைசெய்தான்” என்ன, “ஊரவர்பழிசோல்லி லும் மீளாதபடியான ப்ராவண்யமுண்டான விடத்திலும் இத்தஸையில்வந்து முகங்காட்டி டிற்றிலன் கண்டாயே” என்ன; அவன் இப்போது வந்து முகங்காட்டிற்றிலகிலும், தான் முகங்காட்டாதபோதும் தன்னையொழிய நமக்கு மட்டுன்றென்றால் பொருந்தாதபடி பண்ணினானே! அவன் செய்தபடி போல்லாதோவென்கிறார்.

[ஊரவர் இத்யாதி] - இதேல்லாம் செய்தாய் நீயோ. ப்ராதிசூல்ய நிவ்ருத்தியுண் டான வன்றுதொடங்கி ஊரவர் பழிசோல்லத் தொடங்கினார்கள்காணும். “விவீஷண ஸூ யஜிதா” (விவீஷணஸ்துதர்மாத்மா) - என்றார்களிறே தங்களைவிட்டுப்போருவ தற்குமுன்னே; இவன் இக்குடியிலுள்ளார்படியல்லன், இவனுக்கு வாசியுண்டு; அந்த வாசிதன்னைச் சொல்லுகிறது ‘தர்மாத்மா’ வென்று. “மறக்குடி யறஞ்செய்யக்கேடும்”

ப்ர:—(விவீஷணஸூ யஜிதா என்றார்களிறே தங்களைவிட்டுப்போரு வதற்கு முன்னே)—சூரணுகாணே, [கௌ] ராசிம்புதி ஸாதிவடிணவா, “சுஹம் ஸாதிவடிணவாநாசி ராக்ஷஸ்காரிஸாதிவிணீ । சுரணும் விவராஜீடி கெகாஸவடி ஹயஜ்ஜரா || ௨௨ || ராவணாநாசிஜெஹாநா வதீயாநு ராக்ஷஸஸூரஃ । வீரோ விஹவஸு வுஞ்சுர யஜிதெ ஹோதுராமதஃ||௨௩|| ப்ரவ்யஜநிஹஸஸுடா கூம் ஹகணேடாசிஹாவதஃ । விவீஷணஸூயஜிதா நதா ராக்ஷஸவெஷிதஃ || ௨௪ || ப்ரவ்யாதவீயபுளவரணே ஹாதரளவரடிவிஷணன் ।

யத்தாலே - “இவன் ப்ராவண்யங்கண்டுகக்குமவன் ‘கடியன்’ என்கைக்கடியெது” என்கிற ஸங்கை பரிஹ்ருதம். அவன்நிர்க்கருணன்காண் என்ன என்று - “அவன்கடியன்காண்” என்றதின்நிகமநம். நிர்க்கருணனென்றது - “கடியன்” என்கிறத்தோடே பர்யாயம். கேடுவாய் இத்யாதி வாக்யத்தாலே - உத்தரப்ரத்யுத்தரமுகே அந்த நிர்க்கருணதையை த்ருமகரிக்கிறார். அவன் இப்போதுவந்து இத் யாதி வாக்யத்தாலே - “அவன் முகங்காட்டாதிருக்கச்செய்தே ‘கடியனல்லன்’ என்று சொல்லக் கூடுமோ, ப்ராவண்யத்தைவிளைத்த இவ்வளவுமாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறவிதுக்குக் கருத்தெது” என்கிற ஸங்காத்வயமும் பரிஹ்ருதம். ஏநேனுமொன்றை இத்யாதி வாக்யத்துக்கு - தோழிக்கு இவன் ப்ராவண்யம் கண்டுகக்குமது உண்டேயாகிலும், “இவனுடைய அதிமாத்ரப்ராவண்யம் ஸத்தையை யு மழிக்குமோ” என்கிற அதிஸங்கையாலே சொல்லக்கூடுமென்று கருத்து.

ஊரவர்கவ்வைதொடங்கி, “கடல்புரையவிளைவித்த” என்னுமளவுக்கும் பாவம்-இதேல் லாம் இத்யாதி. விரையாக ரூபித்த ஸங்கத்துக்கு அந்தரபாலியான ஊரவர்பழியை, விரைப்பதற்கு முன்னே இடக்கடவ எருவாக ரூபிக்கலாமோவென்ன - ப்ராதிசூல்ய இத்யாதி. அதாவது - ஸங்க முண்டானது கண்டு பழிசொல்லுகிறதன்று, அவன்பக்கல் அத்வேஷமுண்டானதுகொண்டே பழி சொல்லுகிறார்களென்றபடி. ப்ராதிசூல்ய நிவ்ருத்திமாத்ரத்திலே பழிசொன்னாருண்டோ வென்ன- விவீஷணஸூ இத்யாதி. “ப்ரவ்யஜநிஹஸஸுடா கூம் ஹகணேடாசிஹாவதஃ! விவீஷண ஸூயஜிதாநதா ராக்ஷஸவெஷிதஃ” இத்த்யாண்யகாண்டே ராமம் ப்ரதி ஸாதிப்பணகா. இங்கு, தர்மாத்மாவென்று - ஹிம்ஸாதி ப்ராதிசூல்யநிவ்ருத்தி மாத்ரம் சொல்லுகிறது. துஸப்தார்த்தம் - இவன்இக்குடியில் இத்யாதி. “தர்மாத்மா-ஸநாதததர்மமான பெருமானை ஆத்மாவாகவுடையவன்” என்றும் சொல்லுவார்கள். தர்மாத்மாவென்றால் - அதுபழியோவென்ன - மறக்குடி இத்யாதி. மறக்கீ

என்றதினே; “**நதா ராக்ஷவவெஷித:**” (நதாராக்ஷவசேஷித:) - ஜாதிமாத்ரமே இவன்பக்கல் உபஜீவிக்கலாவது. ஊரார்சொல்லுகிற பழியை இவளுடைய ப்ரேமத்துக்கு எருவாக இட்டான். ஊரார் பழிசொல்லிற்றிலர்களாகில், இவள்தானும் கைவாங்கியிருக்கங்காணும்; இவள் “**மறப்பேன்**” என்னுமன்றும், மறக்கவொண்ணாதபடி ஊரார் ஸ்மாரக கோடியிலே நிற்பர்களாயிற்று. [அன்னை இத்யாதி] - தாயாரும் இதுக்குமுன்பெல்லாம், “என்மகள்” என்றே யிருந்தாள், ஊரார் பழிசொல்லப்புக்க பின்பாயிற்று இவள் அறிகிறது. அன்னைசொல்லுண்டு - தாயாருடைய ஹிதவசனம், அத்தை நீராகப்பாய்ச்சி. எருவாவது - அடியிலே ஒருகாலேயிட்வேதினே, நீர் மாறாமல் பாய்ச்சவேணுமே; ஊரார் ஒருகால் சொல்லிவிடுத்தனையே, தாயார் அகத்துக்குள்ளேயிருந்து எப்போது மொக்க ஹிதஞ் சொல்லாநிற்குமினே. [ஈரநெல் இத்யாதி] - ஸங்கமாகிறநெல்லை வித்தி. இவள், ஸங்க மிருக்கும்படி வ்யுத்தப்பண்ணிற்றும் இவ்விஷயத்திலேயாயிற்று; * “**முலையோமுமுமுற்றும் போந்தில - பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்றவாசகமிவள்பரமே**” என்று - பால்யாத்தப்ரபுதி வேறென்றறியாள். புறம்பே சீலவிஷயங்களிலே ஸங்கமுண்டாய் விரக்தி பிறக்க வேண்டாவாயிற்று இவளுக்கு. ஸ்வவிஷயஞ்ஞாந்தத்துக்கு உபகாரகமான மூலஸுக்ருதமும் அவன்தானே யாயிற்று. [முளைத்த] - எருவுமிட்டு நீரும்பாய்ச்சினாலும் முளைக்கும்போதும் அங்குரஸக்தி யுண்டாம்போதும் அவன் உண்டாக்கவேணுமே;

தடி - கிராதவம்ஸம். அறம்-தர்மம். ஸப்தார்த்தம் - ஊரார் இத்யாதி. பழி எருவானபடி எங்ஙனே யென்ன; பயிர் எருவிலே வேறென்றமடோலே ப்ராவண்டவர்த்தகமாகையாலே யென்கிறார் - ஊரார் பழி இத்ய-தி. விவரணம் - இவள்மறப்பேன் இத்யாதி. தாய் அறிந்தபின்பு ஊராரறியவேண்டியிருக்க, ஊரார்பழியைத் தாயாருடைய ஹிதவசனமாகிற நீர் பாய்ச்சுமதுக்குப் பூர்வபாலியான எருவாக ரூபிக்கலாமோவென்ன - தாயாரும் இத்யாதி. ‘என்மகள்’ என்மேயிருந்தாள் என்றது - “**மாத்ரு குணமன்றேபுத்திரியதும், ஆனபின்பு, என்னைப்போலே இவளும் மாயாதாதிக்கரம்பண்ணை**” என்றே யிருந்தாளென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - அன்னை சொல்லுண்டு இத்யாதி. அன்னைசொல்லை எருவாகவும், ஊரார்பழியை நீராகவும் ரூபியாதொழிவானென்னென்ன - எருவாவது இத்யாதி. அதாவது - **அர்த்தஸ்வபாவத்தைப்பற்ற இப்படியே ரூபிக்கவேணுமென்றபடி. ஏதவ்விவரணம்-ஊரார் இத்யாதி. ஸாமான்யே “ஈரம்” என்றற்போருமோ, இன்னவிஷயத்தில் ஈரமென்று விசேஷிக்கவேண்டாவோவென்ன - இவள்ஸங்கம் இத்யாதி. வ்யுத்தப்பதிபண்ணிற்றும் - பரிசீலனம் பண்ணிற்றும். “ஈரநெல் வித்திமுளைத்த” இத்யாதிகள் காரமர்மேனிக்கு விசேஷணமாகையாலே - இவ்விஷயத்திலே வ்யுத்தப்பதிபண்ணினது ஸப்புடம். உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - முலையோ இத்யாதி. யௌவநஸூசகமான முலையானவை மிகவும் முழுக்கத்தோற்றினவிலலை, ஸ்வாமியானவனுடைய மலையோ திருவேங்கடமென்று எந்தைசொல்லுவாராப்போலே பலகாலும் அப்பயலிக்கிறபாசரம் இவன்தலையிலே கிடப்பதொன்றே இத்யர்த்தம். * திருவிருத்தம் - அறுபதாம்பாட்டு. இத்தால் அல்லாதாரில் வ்யாவ்ருத்தி - புறம்பே இத்யாதி. பகவத்விஷய ஸங்கத்துக்கடி ஸுக்ருதமாயிருக்க, “**ஈரநெல்வித்தி**” என்று - அவனை ஹேதுவாகச் சொல்லலாமோவென்ன - ஸ்வவிஷய இத்யாதி. இவர்க்கு மூலஸுக்ருதமும் அவனையென்றபடி, கீழும் மேலுமெல்லாம் அவன்க்ருவியை யருளிச்செய்கையாலே, “**முளைத்த**” என்றது - முளைப்பித்தவென்றபடி. ஸாதநமுண்டானால் ஸாத்யம் தன்னடையே வித்தியாதோ, இவன் முளைப்பிக்கவேணுமோவென்ன - எருவும் இத்யாதி. அங்குரஸக்தி - அங்குரிப்பிக்குப்ஸக்தி. “**ஸாதநஸம்பத்தியுண்டானாலும் ஸாத்யவித்தியவனதினை**” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸரீராரொராமு இத்யாதி. “**ஸரீராரொராமுநெடுபூயும் ஹொமாநெடுபூவாநுஷ்டிகாநு**” ஈடி அகியாயதாஂவாஂஸாபிவவமடபூஹரி” இதி பாகவதே. “**ஸரீராரொராமுநெடு****

“ஸரீராரொமுதிதூஜி” (ஸரீராரோக்யமித்யாதி)- ஸுகஸாதநங்கனையுஞ் சொல்லி, அவற்றுக்குப் பலமான ஸுகந்தன்னையும் தனித்துச்சொல்லி, இரண்டுக்கும் அவன்கடா ஸுகம் வேணுமென்றதிறே. சிறியத்தைப் பெரியது நலியுமாபோலே, ஒருவன்பண்ணின் ஸுகருத்தினுடைய பலத்தை வேறொருவன் பறித்துக்கொள்ளாமே, அவன்தானே புஜிக்கும்படி பண்ணும்போதும் அவன்கடாஸுகம் வேணுமே. [நெஞ்சப்பெரும்செய்யுள்] - ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷங்களாலே புடைபடுத்தி, நித்யவிபூதியோபாதி பரப்டுடைத்தாம்படி பெருக்கினையிற்று. நெஞ்சமாகிற பெரிய செய்யிலே. ஊரார் அவராகிற எருவையிட்டு, தாயாருடைய நிரந்தரஹிதவசநமாகிற நீரையிறுத்தி, ஆசையாகிற நெல்லை வித்திமுளைத்த நெஞ்சமாகிற பெரிய விளைநிலத்துக்குள்ளே. [பேரமர் இத்யாதி] - ஊரார் சொல்லும் பறிக்கும் தாயாருடைய ஹிதவசநத்துக்கும் மீளாதபடியான காதலாயிற்று. இங்கே “கடல்புரைய” என்றது, †“கடலில்மிகப்பெரிதால்” என்னுமின்றது, ‡ “அதனில் பெரியவேன்னவா” என்று - ஈஸ்வரன்தன்னை விளக்கோலை கொள்ளும்படியான காதலென்றது; ஆக, * பொய்நின்றஞானந்தோடங்கி இவ்வளவும்வர விளைத்துக்கொண்ட காரியம் இதுவாயிற்று. கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வகுகுணவர்த்தியா யிருக்குமிதே பரமஹத்தி; அது உண்டாகவேணுமிதே அவ்வருகு போம்போது, அங்கே போகக்கொண்டு அங்குள்ளாரது ஒருபடியாய் இவரது ஒருபடியா யிருக்கவொண்ணாதே. முதலிலே * மயர்வறமதிநல மருளி

ப்ர:—(முனைத்த)—ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே, ப்ரயஜென்ஸெ, நவஜெ, உக்ஷிஃ ப்ரகிஜதஃ, “ஸரீராரொமுதிதெஸ்யபுஜிரிவக்ஷஜயஸூவம் । ஜெவிஷ்ணுஷிஷிஷ்டாநாம் பூரூஷாணாம் நஃபுஷ்டாநாநா ॥ ௧௨௫ ॥ க்ஷம் ஜிதாவஸபுஜொகாநாம் ஜெவஜெவொஹரி: விதா । க்ஷயெததிஷ்ணுநாவாஜிஜமபுஜாவபுராவபுஜா ॥”

ஸ்யபுஜிரிவக்ஷஜயஸூவம் । ஜெவிஷ்ணுஷிஷிஷ்டாநாம்பூரூஷாணாநாநாநாநாபுஷ்டாநாநா ॥ இது பிரதமேயே நவமே லக்ஷமீப்ரதி இந்நாடி. இதுக்கர்த்தம் - ஸுகஸாதநங்கனையும் இத்யாதி. பிராட்டிக்கும் ஈஸ்வரனுக்குமுண்டான அபேதத்தைப்பற்ற, பிராட்டிவஷ்யமான இஸ்ஸ்லோகம் இவ்விடத்துக்கு ஸம்வாதமாகக் குறையிலை. ஸரீராரொமுதிதெஸ்யபுஜிரிவக்ஷஜய: என்று - ஸுகஸாதநங்கள், ஸுகமென்று - தத்பலத்தைச் சொல்லுகிறது. “ஸுகத்தக்கும் அவன் வேணும்” என்கிற நிபந்தனமேதென்ன - சிறியத்தை இத்யாதி. அணுவான நெஞ்சை “பெரும் செய்” என்னலாமோவென்ன - ஸம்ஸ்லேஷ இத்யாதி. புடைபடுத்தி-வஸ்தரிப்பித்து. ஸப்தார்த்தம் - நெஞ்சமாகிற இத்யாதி. “பேரமர்காதல்” - பெரியதாய்ப் பொருந்தின காதலென்று விவக்ஷித்து அர்த்தம் - ஊரார் இத்யாதி. “கடல்புரைய” என்றால், “கடலில்மிகப்பெரிதால்” இத்யாதியோடு விரோதியாதோவென்ன - இங்கே கடல் இத்யாதி. இத்தால் பொய்நின்றஞானந்தோடங்கி முனியே நான்முகனளவும் உத்தரோத்தரம் பக்தி அபிவருத்தமாக விளைகையாலே விரோதமில்லை மென்றபடி. இவ்வளவும் - அதனிற்பெரியவென்னவா என்னுமளவும்: முனியேநான்முகனளவும் என்றபடி. “கடல்புரைய” என்றது உபலக்ஷணமென்று கருத்து இதுவாயிற்று - இப்பக்தியாயிற்று. அவன் கருபையை ஸாதநமாகப்பற்றின இவர்க்கு பக்தியை விளைக்கிறது எதுக்கென்ன - கைங்கர்யத்துக்கு இத்யாதி. ஹேத்வந்தரம் - அது உண்டாக இத்யாதி. அங்கேபோனால் அது ஆவர்யகமோவென்ன - அங்கே இத்யாதி. போகக்கொண்டு - போனாலென்றபடி. இப்போது விளைத்ததென்ன - முத

† திருவாய்மொழி-௭,௩,௬.

‡ திருவாய்மொழி-௧0, ௧0, ௧0.

னதுதன்னையே இவ்வளவாகப் பேருக்கினாயிற்று. பேரிதாய் அமர்ந்த காதலாயிற்று. தர்மயநுபந்தியான காதல். அன்றிக்கே, பேரிய அமரை விளைக்கக்கடவதான காதல். ஊர்ப் பூசலைவிளைத்த காதலிறே. † காமவேள் மன்னுஞ்சிலைவாய் மலர்வாளிகோட்டேய்க்கிற காதலென்னுதல். ‡ (ஈரம் - ஸங்கம். காதல் - காமம்.) “ஈரம்” என்றதுக்கும், “காதல்” என்றதுக்கும் வாசியேன்? என்னில்,—“ ஸுஜாதாஜயதெ காஜி ” (ஸங்காத்ஸஞ்ஜாய தேகாமஜி) என்று - அதிலே ஓரவஸ்த்தாவிசேஷமிறே; பூர்வாவஸ்த்தையைப்பற்ற, மேல் பிறக்கும் அவஸ்த்தாவிசேஷந்தான் த்ரவ்யாந்தரமென்னலாயிறே யிருப்பது. [காரமர் மேனி] - அடியிலே எருவுமிட்டு நீரும்பாய்ச்சினாலும், மேல்வர்ஷியாதாகில் அப்பயிர் தலை குளிர்ந்திராதினே; வடிவாலேயாயிற்று வர்ஷித்தது. வர்ஷாகவலாஹகம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவு. [நங்கண்ணன்] - வேறும்வடிவிற பசைகண்டு அகப்படுமவளன்று, அகவாயில் தண்ணளியும் உண்டாகவேணுமாயிற்று. க்ருஷ்ணனென்றால் “பெண்களுக்கு சேஷபூதன்” என்று ப்ரஸித்தமிறே. வடிவையும் தந்து தன்னையும் நமக்குத்தந்த க்ருஷ்ணன். [தோழி] - நீதான் ஆராய் இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறாய். இவ்விஷயத்திலே இப்படிபொருந்தவிட்ட நீயே மீட்கப்பார்த்தாலும் மீளாதபடியான ப்ராவண்யமுண்டாம் படி பண்ணினாலாகில், இனி அவன் என்செய்வான். இரண்டுமுனக்கேபணியோ. “நீர்மையுடையவன்” என்று பொருந்தவீகையும்கூட உனக்கே பணியாய், “நீர்க்க்ருணன்” என்று அகற்றப்பார்க்கையும் உனக்கே பணியாயோ இருப்பது! முன்பு நீர்மையுடையவனாகச் சொல்லப்பட்டவன், இன்று பழிக்கும்படி கடியனானானே? (ச)

லிலே இய்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - பேரிதாய் இய்யாதி. அமரை - யுத்தகார்யமான பூசலை. இது இரண்டாமர்த்தம் முந்தின அர்த்தத்துக்கு, அமர்ந்தகாதல் - தர்மயநுபந்தியானகாதல். அப்படி இவள் காதல் ஊர்ப்பூசலை விளைக்குமோவென்ன - ஊர்ப்பூசலை இய்யாதி. ஊர்ப்பூசல் ஊரார்சொல்லும்பழி. அமரென்று யுத்தமாய், யுத்தத்தை விளைக்கிறகாதலென்று விவகரித்து, மூன்றாமர்த்தம்-காமவேள் இய்யாதி. காமத்தைவிளைக்கும் மந்தன் தன்னுடைய பொருந்தின சிலையிடத்துப் புந்தபாணங்களைத் தொடுத்தெய்கிற இய்யார்த்தம். எய்கிற காதலென்றது-யுத்தத்தை விளைக்கிற காதலென்றபடி. இது பேரியதிருமடலிலே. ஆக, “அமர்” என்றதற்கு-பொருந்தியிருக்கையும், யுத்தகார்யமானபூசலும்,யுத்தமுமென்று அர்த்ததர்யம். ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஸ்நந்தைய நுவதித்துப்பரிஹரிக்கிறார்-ஈரமென்றதுக்கும்இய்யாதி. ஈரம்-ஸங்கம். காதல் - காமம். ஸங்கத்தினுடைய அவஸ்த்தை காதலானால், “ஸங்கம், காதல்” என்கிற வ்மவஹாங்கூடுகிற வழி யென்னென்ன - பூர்வாவஸ்த்தையை இய்யாதி. “ யுய்யதொவிஷயாநுபாஸஸுஜுஷெஷுபவஜாயதெ || ஸுஜாதாஜயதெகாஜிகாரிடொயொவிஜாயதெ ” உதி தீதாயாம் அதிதீயொகூஉகாரமர்-மேசத்தோடொத்த. பயிர் தலைகுளிந்து-பயிர் தலைசெழித்து.மேகத்ருஷ்டாந்தமாகத் திருமேனியைச்சொன்னதுக்குஹாவம்-வடிவாலேஇய்யாதி. அகவாயில் தண்ணளியும் - மநஸ்ஸில் குளிர்ந்தியும். “கண்ணன்” என்றால் தண்ணளிதோற்றமோவென்ன - க்ருஷ்ணனென்றால் இய்யாதி. “நம் காரமர்மேனி, நம்-கண்ணன்” என்று கூட்டி ஹாவம்-வடிவையும் இய்யாதி. நீதானாய் இய்யாதி வாக்யாநந்தரத்திலே இரண்டுமுனக்கேபணியோ இய்யாதி வாக்யத்தை யநுஸந்தித்து, அந்நரம் “கடியன்” என்றுதற்கு ஹாவமாக - இவ்விஷயத்திலே இய்யாதி வாக்யம் அநுஸந்தேயம். இனி என்செய்வான் - இனி என்ன செய்யவேணும். விவரணம்-நீர்மை இய்யாதி. “கடியனை” என்ற காரம் - பிரிநிலையாய், அன்றே யென்றபடி. க்ரமேணவ்யசு

† பேரியதிருமடல்-சச.

‡ குண்டலிதக்ரந்தம் ப்ரகசித்தம்.

ஐந்தாம் பாட்டு.

கடியன்கொடியன்னெடியமால் உலகங்கொண்ட
அடியன் அறிவருமேனிமாடத்தன் ஆகிலுங்
கொடியவேன்னெஞ்சம் அவனென்றேகிடக்குமெல்லே
துடிகொளிடமடத்தோழி! அன்னையென்செய்யுமே?

ஆ.—(கடியன்.) நீ சொன்னபடியே அவன் லுப்தன், நிரக்கருணன், துஷ்
ப்ராபன், வஞ்சகன், தூவகமஸ்வரூப ஸ்வபாவசேஷ்டதன், மற்றும் சாதஸஹஸ்ரதோ
ஷங்களை யுடையவனாகிலும், கொடிய என்னெஞ்சம் அவனென்றேகிடக்கும், என்னே! ஒரு
நெஞ்சினுடைய அபிரிவேசமேயிது என்று பிராட்டி அருளிச்செய்ய; தோழியானவள்,
“இப்படி அபிரிவேசிக்கை ஈடோ, அன்னைமார் பொடியில் செய்வதென்” என்ன; வீர
ஹாக்நிபாலே தக்தராயிருக்கிற நம்மை எத்தைச்செய்வதென்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நான் சொன்னபடி குணவானன்றிக்கே நீ சொல்லு
கிறபடியே நைர்க்ருண்யாதி அநேக தோஷங்களை யுடையனையாகிலும் என்னுடைய
நெஞ்சு அவனையல்லது அறியாது என்கிறாள்.

[கடியன் என்று தொடங்கி] - ஸ்வகார்யபரணய் பிறர் நோவறியாதே ஒரு
வர்க்கும் எட்டாதானய் வஞ்சகனய் துர்ஜ்ஞேய ஸ்வபாவனய் இருந்தானையாகிலும்.
[கொடிய என் என்று தொடங்கி] - அதிலோகமான என் நெஞ்சு அவனையல்லது அறி
யாதேயிருக்கும். [எல்லே] - தோழியைக்குறித்து ஸம்போதந வசநம். [துடிகொள்
இடைமடத்தோழி] - ப்ரணயகதைகள் அறிகைக்கு ஈடான வைலக்ஷண்யத்தை யுடை
யையாய்வைத்து என்னை இப்படி நலியலாமோ? என்று கருத்து. [அன்னை என் செய்
யுமே] - ‘இங்ஙனே நீ துணிந்தால் தாயார் பொடியாளோ?’ என்னில்,—அவள்
பொடிந்து செய்வதென்?

ப.—அநந்தரம், நீ இயல்பழித்தபடியே குணஹீனனாகிலும், என் நெஞ்சு
என்னை அநந்யார்ஹமாக்கின அவனையொழிய அறியாதென்கிறாள்.

கடியன் - (ஸ்வகார்யத்தில் எதிர்த்தலைபாராமல் ஸீக்ரப்ரவ்ருத்திபண்ணும்)
கடுமையையுடையனய், கொடியன் - (அக்காரியம் தலைக்கட்டினால் புரிந்துபாராமல்
போம்) கொடியவனய், நெடிய - (போகப்புக்கால் விலக்கவரிதாம்படி) பெரிய, மால்-
மேன்மையை யுடையனய், உலகம் - லோகமடங்க, கொண்ட - தன்னதேயாம்படி
எதிர்த்தலைக்கு ஒன்றும் ஒட்டாமல் அநந்யார்ஹமாக்கி, அடியன் - காற்கடைக்கொள்ளும்
வஞ்சகனய், அறிவு - (“ஹ்ருஷ், க்ருதி” என்று) விவேகிக்க, அரு - அரிதாம்படி,
மேனி - அழகாலேமயக்கும், மாயத்தனாகிலும் - ஆஸ்சர்யத்தையுடையவனையாகிலும்,
கொடிய - (லோகமர்யாதையன்றியே, குற்றஞ்சொல்லிமீட்கவரிதாம்படி) கொடிதான்,
என் - என், நெஞ்சம் - நெஞ்சமானது, அவனே - (கீழ்சொன்ன ஸ்வபாவவிசேஷங்களை
யுடைய) அவனே தஞ்சம், என்று - என்று, கிடக்கும் - கிடவாரிற்கும், எல்லே -
)தான் முற்பாடனய் மேல்விழுகையாலும், புறம்புள்ள உறவில் பற்றறுக்கையாலும்

க்கள்

திருவாய்மொழி—நி.ப. ந- தி. மாசறுசோதி.

அதிசயித வ்யாமோஹத்தாலும், அந்நயார்ஹமாம்படி தன்காற்கீழே இட்டுக்கொள்ளுகையாலும், நம்மனவிற்பண்ணின உபகாரம் பரிச்சேதிக்கவரிதான வடிவையுடைய ஆப்சர்யபூதனாகையாலும், இக்குணங்களை யுடையவனென்று நினைத்திராநின்றது;) எல்லே! இதொருநெஞ்சின் ஸ்வபாவமிருந்தபடியே! துடி - துடியினழகை, கொள் - கொள்வதான, இடை - இடையையும், மடம் - மடப்பத்தையுமுடைய, தொழி - தோழி, (நீ இந்த ப்ரணயதாரையில் வாசியறியும் ஆபிருப்யாத்மகுணங்களை யுடையையாயிருக்க நிஷேதித்தது தாயார் நியமநததுக்கு அஞ்சியிறே), அன்னை - அவள், என் - எத்தை, செய்யும் - செய்வது. எல்லேயென்பது - என்னேயென்றாய், ஆப்சர்யமாதல். தோழியை, எல்லேயென்று-ஸம்போதித்ததாதல். மால்-பெருமையும் வ்யாமோஹமும்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நான் சொல்லுகிறபடியே குணவானன்றிக்கே, நீ சொல்லுகிறபடியே குணஹீநனானும் என் நெஞ்சம் அவனையல்லது அறியாது; உனக்கு அதில் ஒருபலமில்லை என்கிறாள்.

[கடியன்] - அவன் குணஹாரியை உன்னிற்காட்டில் அறிந்த நான் சொல்லக்கேளென்கிறாள். [கடியன்]-ஸ்வகார்யபரன். எதிர்த்தலைபாராதே மேல்விழுந்து சடக்கெனக் கலக்குமவன். [கொடியன்]- எதிர்த்தலையில் நோவுபாராதே பிரியவல்லவன். “நொவ ஜமம் ஸாரந” என்று வேறொன்று தோற்றாத தசையிலே பிரிவைப் ப்ராஸங்கித்துப் பிரியவல்லவன். [நெடியமால்] - “பிரியப்புகாரின்றான்” என்று அறிந்தால் அந்நிலவரியாய் எட்டப்போகாதவன். மாலென்று - பெருமை. நெடுமையால் - அதின் மிகுதி. கைப்புக்குந்தாலும், “இவ்வளவு” என்று பரிச்சேதிக்க அறிதாயிருக்கை. [உலகங் கொண்டவடியன்] - ஸகலலோகங்களையும் தன்கீழே இட்டுக்கொள்ளவல்ல திருவடிகளை யுடையவன். கொடுத்தவனுக்கு ஓரடியும் சோஷியாதபடி கொள்ளுமவன். ஸர்வஸ்வதாரம் பண்ணுவாரைப்போலே வந்து, ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பண்ணும் வஞ்சகன். [அறிவரு மேனியாயத்தன்.] - வடிவைக்கண்டால் “ஸ்ர்வஸ்வதாரம்பண்ண இருக்கிறானே, ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பண்ண இருக்கிறானே” என்று தெரியாதபடி ஆப்சர்யஸ்வபாவன். “என்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்கள் உன்னது” என்று சொல்லிவைத்து, இத்தலையிலுள்ள வற்றை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினவன். [ஆகிலும்] - அங்கனையாகிலும். [கொடிய என்னெஞ்சம்] - உல்லோகமான நெஞ்சு. குணங்கண்டால் பற்றவும், தோஷங்கண்டால் விடவுமிறே லோகத்திற் கண்டறிவது; தோஷங் காணக்காண மேல்விழும் நெஞ்சு. நீ சொல்லமாட்டாததாவும், ஸரிஸூபாலாதிகள் சொல்லுமதாவும் சொல்லமாட்டேனோ? அவனை விடுகைக்குறப்பாமாகில். [அவனென்றே கிடக்கும்]-“இத்தோஷங்களை யுடையவனன்றோ என்று தத்ஸம்பந்தத்தாலே மேல்விழாநிற்கும்” என்று பிள்ளான்; “விசேஷணங்களில் தாத்பர்யமின்றிக்கே, விசேஷயத்திலே யூன்றாநின்றது; என் நெஞ்சுக்கு மாயாவாத ருசியுண்டோ! அறிகிறிலேன்” என்பர் ஜீயர். இத்தால் - குணநிபந்தந மன்று அவனோட்டை ஸம்பந்தம், ஸத்தாப்ரயுக்தமென்கை. [எல்லே] - ஆப்சர்ய மாதல், தோழியை ஸம்போதிக்கிறுளாதல். தன்னைக் கைகடந்தபடியைக் கண்டு முகம் மாறின தோழியை, வாராயென்று கையைப்பிடிக்கிறாள். [துடிகொள்இத்யாதி]-ப்ரணய கதைகள் அறிகைக்கீடான வடிவழகையும் குணத்தையும் உடைய நீ மடலை நிஷேதிக்கக்கடவையோ? [அன்னை என் செய்யுமே] - “நான் விலக்குகிறேனல்லேன், தாயார்

வெறுக்கும்” என்று சொல்லுகிறேனென்ன; உன்வார்த்தை கேளாத நானே தாயார் வார்த்தை கேட்கப்புகுகிறேன், அந்நிலை கழிந்ததில்லையோவென்கிறான்.

நாடு.— அஞ்சாம்பாட்டு. நீ “அவனுக்கு நீர்மையில்லை, நிரக்கருணன்” என்று யாகிலும், அச்சோலவுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமில்லையென்காண், நீ அவனுக்கு குணஹாநி சொல்லுவது என்னை மீட்கைக்காகவிறே, அதுவும் நான் அவனைப்பற்றுகைக்கு உறுப்பாகச் சொன்னாயானவித்தனை என்கிறான்.

[கடியன் இத்தாதி] - அவனுக்குக் குணஹாநிசொல்லும்போதும் நானேசொல்ல வேணுங்காண்; நீ முட்டிக்கடக்கநின்றியித்தனைபோக்கி, அவனைக்கலந்துஉட்புகநின்ற வேன் றனைத்தேரியுமோ உனக்குஅவனை; ஆனபின்பு அவைதன்னையும் நான் சொல்லக்கே ளென் கிறான். [கடியன்] - கூரியன். கடுமை - கூர்மை. ஸ்வகார்யபரன். தனக்கு ஒரு கார்ய முண்டானால், எதிர்த்தலையி லளவுபாராதே மேல்விழுந்துவந்து கலக்குமவன். [கொடியன்] - தான் மேல்விழுந்துவந்து கலக்கச்செய்தே “பிரியேன்” என்னவல்லன். ஸம்ஸ் லேஷத்தினுடைய மத்யத்திலே பிரிவைநினைத்தவன் இனிச்செய்யமாட்டாத தோன் றுண்டோ? †“பேதைநினைப்பிரியே னினியென்றகன்றான்” - கலக்கச்செய்தே மற் றென்றை நினைக்கவல்லவனுக்கு இனிச்செய்யவரிய தோன்றுண்டோ? [நெடியமால்] - மாலென்று - பெருமை. நெடுமையால் நினைக்கிறது - அதிந்மிகுதியையாய், அறப்பெரிய வன். இத்தால் - கைபுக்கிருக்கச்செய்தேயும் அளவிடவொண்ணாதபடி யிருக்குமவனென் கை. “பிரியநினைக்கிறான்” என்று அறியாநிற்கச்செய்தேயும் ‡“சேன்துன்றம்சென்று

அஞ்சாம்பாட்டு-கடியன் இத்தாதி. கீழே “கடியனே” என்று அநப்யபகம்யவாதத்தாலே னைநர்க்ருண்பத்தைப் பரிஹரித்து, இங்கே, “கடியன் - ஆகிலும்” என்று அப்யபகம்யவாதத்தாலே பரி ஹரிக்கிறு என்கிறார் - நீ அவனுக்கு இத்தாதி. ப்ரயோஜனமில்லாமையைக் காட்டுகிறார் - நீ அவ னுக்குத்திரு இத்தாதி. “கடியன்” என்று தோழிசொன்ன மாத்ரத்தை யநுவதியாதே, “கொடியன்” என்றுதொடங்கி அநேககுணஹாநி சொன்னதுக்கு லாவம்-அவனுக்கு இத்தாதி. என்னைப் பற்ற நீயறிந்தபடி யென்னென்ன - நீயுட்டி இத்தாதி. “ஸ்வகார்யபரன்” என்றதுக்கு வ்வரணம் - தனக்கு இத்தாதி. எதிர்த்தலையிலளவு - எதிர்த்தலையில் மார்ஜவம். “கடியன்” என்றத்தோடே “கொடியன்” என்றதும் ஏகார்த்தமாகிலும் - பிரியவருளிச்செய்ததுகொண்டு வெறுப்பிலே தாத் பர்யபேதம் - தூண்மேல்விழுந்து இத்தாதி. “பிரியேன்” என்றது குணமாமத்தனையொழிய, குண ஹாநியன்றேயென்ன - ஸம்ஸ்லேஷத்தினுடைய இத்தாதி. அதாவது - “பிரியேன்” என்றதும் பிரிவை நினைத்தாகையாலே, அது குணஹாநியாமித்தனை யென்றபடி. அப்படி கலக்கிறபோது “பிரியேன்” என்று சொல்லுமோவென்ன - பேதைநினை இத்தாதி முக்தையான உன்னை இனிப் பிரியேனென்று வ்யதிரேகமுக்கத்தாலே பிரிவை ப்ரஸங்கித்து அகன்றானித்தய்த்தே. இது “எதுசெய்தால் மறக்கேன்மனமே” என்கிற பாட்டிலே, பூர்வமேவலிகிதம். இப்பாசரத்துக்கு ஹாவமாதல், “ஸம்ஸ்லேஷத்தினுடைய” இத்தாதி வாக்யவிவரணமாதல் - கலக்கச்செய்தே இத் தாதி. மற்றென்றை - பிரிவை. ‘செய்ய வரிய தோன்றுண்டோ’ என்றதுக்குக் கருத்து-முகக் காட்டாதே யிருந்து முடித்தேவிரென்று. தாத்பர்யம் - இத்தால் இத்தாதி. அளவிட - தன்மேன் மையைப் பரிச்சேதிக்க, அளவிடவொண்ணாமையை வ்யதிரேக ந்ருஷ்டாந்தஸூறிதமாகக் காட்டு கிறார் - பிரியநினைக்கிறான் இத்தாதி உம்பர்நம்பும்சேன்துன்றம் இத்தாதிக்கு-தேவர்கள் வீருட்பும் உயர்ந்த சிகரத்தைச்சென்று கிட்டி யழியாப்பொருள்படைக்கைக்கு அறுதியிட்ட சிக்கனவென்று

† திருமொழி-க, ந, ந.

‡ திருவிருத்தம்-அ.

பொருள்படைப்பான் கற்றதிண்ணனவு” என்ன வொண்ணாதபடியா யிருக்கை. மேல் விழுந்துவந்து கலவாநிற்கச்சேய்தே பிரியநினைத்தால், அத்தை யறியச்சேய்தேயும், “நீ பிரிய நினைத்தாய்” என்று மடிபிடித்துக் காற்கட்டி விலக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்கை. [உல கங்கோண்டவடியன்] - பிறருடைமையைத் தனக்காக்க நினைத்தால், பின்னையும் அவர் களுக்கு ஓரடியும் சேஷியாதபடி பண்ணுமவன். அவர்களைப் பின்னை பாதாளத்திலே தள்ளுமவன். * பாதாளங்கலவிருக்கை கோடுக்குமவன். ஒன்றைக்கொள்ளப்பார்த்தால், அவர்களுக்கு ஒன்றும் சேஷியாதபடிகொள்ளுந் திருவடிகளையுடையவன். [அறிவரு மேனி] - கிட்டினால், “இத்தலைக்கு ஸர்வஸ்வத்தையும் தரநினைக்கிறோ, ஸர்வஸ்வாப ஹாரம்பண்ண நினைக்கிறோ” என்று அறியவொண்ணாதபடியான வடிவையுடையவன். “என்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களடைய நீயிட்டவழக்கு” என்பாரைப்போலே சொல்லியா யிற்று இத்தலையில் ஆத்மாத்மீயங்களை யபஹரிப்பது. தன்னையும் தன்னுடைமையையும் இவளிட்டவழக்காக்கி, பின்னையாயிற்று இவளைத்தனக்காக்கிற்று. [மாயத்தன்] - “நானும் என்னுடைமையும் நீயிட்டவழக்கு” என்ற இவ்வுத்தியை யறுந்நிதித்து அதிலே நெஞ்சு அபஹ்ருதமாயிருக்க, அவ்வளவிலே கண்ணிலே மணலைத்தூவி யகலவல்லவன். [ஆகி லும்] - நீ சொல்லிச்சொல்லமாட்டாததவையும், சரிசூப்பாலாதிகள் சொல்லமாட்டாததவையு மேல்லாம் நான்சொல்லவல்லேனிறே அவைவினைக்குறுப்பாகப்பெற்றேனாகில். [கோடிய வென்னெஞ்சம்] - உல்லோகமாய் லோகவிஸஜாதீயமான நெஞ்சு. நாட்டாருக்கு, குணம் பற்றுக்கைக்குப் பற்றுசாய் தோஷம் வினைக்கு உடலாயிறே யிருப்பது; அங்ஙனன்றிக்கே, குணஹாநிதானே பற்றுக்கைக்கு உடலாம்படியான என்னெஞ்சம். [அவனென்றேகிடக் கும்] - இதுக்குப் பிள்ளான் பணிக்கும்படி, — “இத்தோஷங்களவனினவன்றோ” என்று; அவன் கடியனென்றால், அவன்கடுமை இப்போதே காணவேணும்; கோடியனென்றால்,

நிந்தோ மித்யர்த்தே. திருவிருத்தம் “காண்கின்றனகளும” இத்தயாதி. “கடியன், கொடியன்” என்கிற பதவ்யத்தில் அர்த்தத்தை யறுந்நிதித்துக்கொண்டு கீழ்வாச்யத்தை விவரிக்கிறார் - மேல் விழுந்து இத்தயாதி. அதாவது - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தலைமகனாகச் சொல்லுகிற “காண்கின்றன களும” என்கிற பாட்டிலே, திருடலை யுத்தேஸ்பமாகப்போகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை “போ கவொண்ணாது” என்று நிஷேதித்தாற்போலே, பெருமதிப்பனாகையாலே நிஷேதிக்க வொண்ணா தென்று கருத்து. மடிபிடித்து - நிர்ப்பந்தித்து. இது குணமாயிருக்க, குணஹாநிசொல்லுகிற ப்ராசரணத்துக்கு அநுகுணமாக ஹாவம் - பிறருடைமையை இத்தயாதி. பாதாளத்திலே தள்ளினாலே வென்ன-பாதாளம் இத்தயாதி. *பெரியாழ்வாரீ திருமொழி (ச,க,௭) கலவிருக்கை-ஒலக்கமிருக்கை. இத்தால் ப்ரக்ருத்தத்துக்கு அநுகுணமாக ஹாவம் - ஒன்றை இத்தயாதி. தன்பக்கல் நிறந்தோடக்க மானவை யொன்றும் சேஷியாதபடி யபஹரிக்கையாலே இப்படி சொல்லுகிறுளென்றபடி. அறிவரு மேனி - அறியவரிய ஸ்வபாவத்தை யுடையவன். அர்த்தஸாரமென்றால் அர்த்தஸ்வபாவமென்றப் போலே, மேனியென்றதும் ஸ்வபாவம். ஸப்தார்த்தம் - கிட்டினால் இத்தயாதி. இது என்கொண்டு சொல்லுகிறுளென்ன - என்னுடைய இத்தயாதி. விவரணம் - தன்னையும் இத்தயாதி. ஆகிலும்- ஈத்ருஸதோஷ முண்டானாலும். பலிதமாதல், “ஆகிலும் - அவனென்றே கிடக்கும்” என்று கூட்டி ஹாவமாதல்-நீசொல்ல இத்தயாதி. அவை-தோஷங்கள். உல்லோகமாய்-உல்லோகமாகையாலே லோக விஸஜாதீயமான நெஞ்சென்றபடி. லோகவிஸஜாதீயத்வம் எப்படியென்ன - நாட்டார் இத்தயாதி. பிள்ளான் நிர்வாஹத்துக்கு, இத்தோஷங்கள், “அவனென்றேகிடக்கும்” - அவனினவன்றோ - அவனுடையவைகளன்றோ என்று ஈடுபட்டுக் கிடக்குமென்றபடி. அதாவது - குணம் உபாதேயமாகைக் கீடானவோது, தோஷத்துக்கு முண்டிறே யென்கிறபடி. ப்ராப்தசேஷிகதத்வோ, விசேஷணங் களான தோஷங்களும் உத்தேஸ்யமென்று கருத்து. ஈடுபடுகையை யுபபாதிக்கிறார் - அவன்கடிய

அவன்கோனேம இப்போதே காணவேணும்; அவன் துஷ்ப்ராபனென்றால், அவன் துஷ்ப்ராபனபடியை இப்போதே காணவேணும்; அவன் ஸர்வஸ்வாபஹாரியென்றால், அவன் ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ண, நான் இழந்திருக்கக்காணவேணும்; அவன் துர்ஜ்ஞேயனென்றால், அவன் துர்ஜ்ஞேயதை இப்போதே யறியவேணுமென்றும். அன்றிக்கே, [அவனென்றே கிடக்கு] - என்னெஞ்சுக்கு மாயாவாதநசி உண்டாகிலு மறியேன். அதாவது - விசேஷ ணம்ஸத்தில் தாத்தர்யமின்றிக்கே விசேஷ்யத்துக்கு அவ்வருக அறிகிறதில்லை இத்தால் - அவன்கணநிபந்தநமன்று அவனோடடை ஸம்பந்தம், ஸத்தாப்ரயுக்தமென்கை. [எல்லே] - என்னே ! இதோராஸ்சர்யமிருக்கும்படியே ! அன்றிக்கே, “உன்னை மீட்க நினைத்த நான் சொன்னபடியின்றிக்கே யொழிந்தின்பு, இனி நீ நினைத்தபடி நினைத்திரு” என்று போகப் புக்காள் தோழி ; இங்ஙனேவாராய் என்று அவளைக் கையைப்பிடித்து அழைக்கிறாளென்று மாம். இவள் இப்படிசொன்னவாறே, “இது ஒருப்ரேமஸ்வபாவமிருந்தபடியென் ?” என்று அவளுக்கு ஒருவிகாரம் பிறந்தது ; அதைக்கண்டு [துடிகொளிரிடாமடத்தோழி] - என் கிறாள். துடியோடொத்திருந்துள்ள இடையையும், ஆத்மகணத்தையுமுடையதோழி ! உன்வடிவுக்கும் குணத்துக்கும் என்பக்கவண்ணுடான லாவபந்தத்துக்கும் ஈடாக வார்த்தை சொல்லப்பாராய். நான் அது அறியாமலும் வேண்டாமையும் சொல்லுகிறேனே, தாய் சொல்லுமதுக்கு அஞ்சிக்காண் நான் இப்படி சொல்லுகிறதென்ன, [அன்னை யென்செய்யுமே] - உன்சொல் கேளாதநான், இனித் தாய்ச்சொல்லோ கேட்கப்படுகிறது வாக்யார்த்த நாத்நரே நினைப்பது — *அநஸூயை பிராட்டியைப்பார்த்து “ஸ்த்ரீகளுக்கு தைவம் பர்த்தா

ப்ர:—(அநஸூயை பிராட்டியைப்பார்த்து “ஸ்த்ரீகளுக்கு தைவம் பர்த்தா வே காணும்”என்ன இத்தாதி) —சுயொஜ்ஜாகாணெ||ககஎ|| “துக்ஷாஜ்ஜாகிஜநம்வீதெ ராநஜேலிம் உ ராநிநி||உக|| சவரூபம் வநெராபிம் லிஷ்டாக்ஷிநம்மஹி । நமரா ஸொ வநஸொவா வாவொவாயலிவாஸம்ஹ||உஉ||யாலாஹ்ணாஹி யொஹதபூ தாலாஹொகாஹொஹாடியாஃ । ஁வபூஹொகாஹொஹொவா யநவாநிஹிவாயநஃ ||

னென்றால் இத்தாதி. என்றும் - என்றுமாம். இரண்டாம்பக்கத்தில், “கடியன்” இத்தாதி விசேஷ ணம்ஸத்தில் தாத்தர்யமின்றிக்கே, அவனென்றே கிடக்கும்- விசேஷ்யத்துக்கு அவ்வருகறியாதே கிடக்குமென்றபடி. த்விதீயநிர்வாஹம் நஞ்ஜயரது. மாயாவாதநசியாவது - மாயாவாதிகளைப் போலே விசேஷணம்ஸத்தை யாதறியாதே விசேஷ்யரூப ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாத்ரத்தை யாதரிக்கை. உண்டாகிலுமறியேன் - உண்டோவறியேன். “எல்லே” என்றது - ஆஸ்சர்யமென்னுதல், வாரா யென்னுதல். இதுக்கு அர்த்தம் - இதோராஸ்சர்யம் இத்தாதி. இதோராஸ்சர்ய மிருக்கும்படியே யென்றது - தோஷமுண்டாயிருக்கவு மவனைவிடாதே யிருக்கையைப்பற்ற. இவள் இப்படி சொன்ன வாறே யென்றது - “அவனென்றேகிடக்கும்” என்று சொன்னவாறே யென்னுதல், “எல்லே” என்று சொன்னவாறே யென்னுதல். ஒருவிகாரம் - ஸரீரத்திலேதுவட்சி. துடி - வாத்யவிசேஷம். “மடம்” - ஆத்மதணம். அதாவது - பவ்யதை. தாத்தர்யாந்தரம் - உன் வடிவுக்கும் இத்தாதி. உன் வடிவுக்கும் - ப்ரணயகதைகளறியும் உன்வடிவுக்கும். அதாவது - நீயும் உன் நாயகனோடே ஸம்ஸ லேஷித்து அத்தாலே தவண்ட இடையையுடையையானறே இருக்கிறாயென்றபடி. குணத்துக்கீழ் - பிறர் நோவுகண்டால் “ஐயோ” என்றிரங்குகைக்கீடான தயாதிருணத்துக்கும். “தோழி” என் றத்தைப்பற்ற - லாவபந்தத்துக்கும்,என்றது. நான் அது அறியாமலும் வேண்டாமையு மென்றது - என்வடிவும் குணமுமறியாமலும், உன்பக்கல் ஸ்நேஹமில்லாமையு மென்றபடி. வாக்யார்த்த நாத்நரே நினைப்பதென்றது - மேலே, அநஸூயை இத்தாதி வாக்யங்களாற் சொல்லப்போகிற அர்த்தம்

தாவேகாணும்” என்ன, அந்தரம் பிராட்டி லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டிருந்தாள்; “நான் இவர்பக்கல் ப்ரவணையாயிருக்கிற இருப்புக்கடி - பெருமாள்பக்கலுண்டான குணத்தாலே, என்றிறே நாட்டார் நினைத்திருப்பது; தைவயோகத்தாலே அவர்க்கு குணமுண்டானதித் தனை போக்கி, குணஹீநருமாய் விருபருமானாலும் நான் அவரை விடமாட்டாதே யிருக்கு மிருப்பைக் காட்டலாயிற்றிறே அவரைக் குணங்களோடு வ்யதிரேகித்து வைக்கப்பெற்ற தாகில்” என்றாளிறே. ஒருவிஷயத்திலே ஹவபந்தமுறைத்திருப்பார் வார்த்தையாயிற்று இது. “வேம்பின்புழுவேம்பன்றியுண்ணுது” - குணதிகவிஷயத்தில் சொல்லுகிற வார்த்தை யாகில், “கரும்பின்புழுகரும்பன்றியுண்ணுது” என்னவேண்டாவோ? என்னில்,—“அவ னுக்கு இந்நன்மைகள் இல்லையேயாகிலும் நான் அவனை விடமாட்டேன்” என்கிற ஹவபந் தத்தில் உறைப்புத்தோற்றம்படி வ்யதிரேகித்துச் சொல்லுகிறதல்லது, குணதிகவிஷயத்தில்

உரு|| ஸ்ரீணாரியபுஷ்பலாவாநாம் பராரிம் லெஹதம் வகி|| [ககஅ]ஐத்யுநஸுரு யபொஸாஸிதாதாம் ப்ரத்யாஹ, “ஸாக்ஷவஜிஸ்தாஸெஹேஹி சுநஸுருயாந ஸுருயயா | ப்ரதிவருஜிவவொரிஜம் ப்ரவக்ஷாமஹவக்ஷெ||க|| லெஹததாஸுயபு ரியபுரயா யநாங்குபிநஹாஷெஸை | விதிதனாஸிராவெது க்யுயாநாயபுர வகி மபுராரா||உயபுரெஹெஹவெதுததா ரியபெயுவுதுவஜிபுத|| சுஹெயபுரவவ தபுவுஸுயாவெஹெஹவெது || ந || கிஹுநபெயுமஹஸுராவுஸுநாஹெஹு ரொஜிதெஹி ய|| ஸ்ரீநாநாராமொயபுரதா ராதுவதிதவஸுபி ய||ச||”

களை, “நான் பற்றுகைக்கு உறுப்பாகச்சொன்னுயானவித்தனை” என்கிற அடியில் அவதாரிகா வாக் யத்துக்கு அந்தரே யநுஸந்திப்பதென்றபடி. அப்போதைக்கு, “குணஹாரியுண்டானாலும், அது விடுகைக்கு உறுப்பன்றிக்கே பற்றுகைக்குறிப்பு” என்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் - அநஸூயை இத்தபாதி என்று வாக்கியஸங்கதயாக்கடவது. “ஸ்ரீணாரியபுஷ்பலாவாநாம் பராரிம் லெஹதம்வகி||” என்றத்தைப்பற்ற - ஸ்தீரீகருக்கு இத்தபாதி. இதுத்துக்கருத்து - நீர் அவரழகிலே தோற்றுவந்தீ ரித்தனைபோக்கி, “ப்ராஹ்மஸெவதி” என்று வந்தீரன்றிறேயென்று. “ப்ரதிவருஜிவவொ ரிஜம் ப்ரவக்ஷாமஹவக்ஷெ||” என்றத்தைப்பற்ற - லஜ்ஜித்துக்கவிழ்தலையிட்டே என்றது. நாட்டார்நினைத்திருப்பது-நீ நினைத்திருப்பது. அநஸூயை அப்படி நினைத்திருந்தமைக்கு நியாமகம் - “சுஹாராஹம் வஹெஹாரிம் ஹிஷ்டாஸுபிநஹவதி” என்றது; திஷ்ட்யா - ஹாக்யவஸேக, ஹாக்யமாவது - ராமஸௌந்தர்யம். பிராட்டியருளிச்செய்த இத்தால் - பெருமாள்பக்கல் தமக்குண் டான ப்ராவண்யம் குணக்ருதமன்றிக்கே ஸ்வரூப ப்ரபுத்தமென்றதாயிற்று. “ரீராயெயுவுது வஜிபுத||” என்றத்தைப்பற்ற-குணஹீநருமாய் விருபருமானாலும் என்றது. “கிஹுநபெயு மஹஸுராவு||” என்றதுக்கு ப்ரதிகோடித்தேவ ஹவம் - அவனைக்குணங்களோடு இத்தபாதி. உத்தரத்திலே - குணஹீநருமாய் விருபருமானாலும் என்கையாலே - ப்ரஸங்கத்திலும், இவரழகிலே தோற்றுவந்தாயென்னுமது வித்தமிதே. ப்ராப்தவிஷயகதமானாலும் குணஹாரி பற்றுகைக்கு உறுப் பாமோ வென்ன - ஒருவிஷயத்திலே இத்தபாதி. இதுவென்றது - வக்ஷ்யமாணப்ரமாணத்தை “குணஹாரி பற்றுகைக்குறிப்பு” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணந்தரம்-வேம்பின் இத்தபாதி. வேம்புக்கிட்டுப் பிறந்த புழுவானது வேம்பன்றியுண்ணுது, அப்படியே ஸேஷபூதனை நான் பின்னும் உன் திருவடிக ளல்லது வேறென்றைக்கிட்டேன் இத்தபாதி. திருமொழி, பதினோராய்படுத்து, மாற்றமுளவில் ஏழாம்பாட்டு. தடஸ்த்தஸங்கையை யநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - குணதிக இத்தபாதி. இந்நன்மை களில்லையேயாகிலும் என்றது - கடன்மல்லக்கிடந்த கரும்பான தான் வேம்பாயிருந்தானேயாகிலு மென்றபடி. வ்யதிரேகித்துச்சொல்லுகிறது - ஹோக்யதைமாராடி விரஸமாகச் சொல்லுகிறது.

இது உண்டாயிட்டன்றிறே. என் ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்தால் நான் உன்னை விடமாட்டேன், நீ நீயன்றிக்கேயிருந்தாலும் என்னால் விடப்போகாது. (ரு)

ஆ ரு ம் பா ட் டு .

அன்னையென்செய்யிலென்? ஊரென்சொல்லிலென்? தோழிமீர்!
என்னையினியுமக்காசையில்லை யகப்பட்டேன்
முன்னையமரர்முதல்வன் வண்துவராபதி
மன்னன் மணிவண்ணன் வர்கதேவன்வலையுளே.

ஆ.—(அன்னை.) ஸ்வஹாவதவ நிரஸ்த ஸமஸ்தஸாம்ஸாரிக ஸ்வஹாவாய் அஸ்கவிதஜ்ஞாநரான ஸேஷஸேஷாஸந வைநதேயாத்யஸங்க்யேய பரமஸூரிகளாலே அநவரகபரிசரிதசரணயுகளானுயிருந்துவைத்து, அதிசூதூதர் மநுஷ்யஸஜாதீயதயாஅவ தீர்ணனாய் வண்துவராபதித்திருநகரியிலே ஆஸ்ரிதபரமஸூலபனாய்க்கொண்டு எழுந் தருளியிருந்த ஸ்ரீவஸுதேவர்திருமகனுடைய கல்பாணகுணங்களாகிற வலையுள்ளே யகப்பட்டேன்; இனி என்னை அன்னையென்செய்யிலென், ஊரென்சொல்லிலென்; தோழி மீர், என்னையினியுமக்காசையில்லை யென்கிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், “நீ இப்படி துணியில் தாயார் ஜீவியாள், அத்தாலே ஊரார் பழிசொல்லுவார்” என்று தோழிமார் சொல்ல; க்ருஷ்ணனுடைய குணசேஷ்டி தாதிகளிலே நான் அகப்பட்டேன், இனி யார் என்செய்யில் என்? என்கிறாள்.

[அகப்பட்டேன் என்று மேலுக்கு] - ‘இனி ஆசையில்லை யென்கிறதென்?’ என்னில்,—முன்னையமரர்முதல்வனுய்வைத்து வண்துவராபதிக்கு மன்னனாய் ஸ்ப்ருஹ ஸீயமான திருநிறந்தையுடைய ஸ்ரீவஸுதேவர்திருமகனுடைய வீக்ஷிதகுணசேஷ்டி தாதிகளாகிற வலையுள்ளே தப்பவொண்ணாதபடி அகப்பட்டேன்.

“அடியேன் நான்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - என்ஸ்வரூபத்தை இத்தாதி. “உன்சேவடியன்றி நய வேன்” என்றதுக்கு வ்யதிரேகேணர்த்தம் - நீ நீயன்றிக்கே இத்தாதி. நிரதிஸ்யபோக்யனான நீ விரஸனாயிருந்தாலு மென்றபடி. எல்லே துடிகொளரிடைமடத்தோழி, கடியன் இத்தாரப்ய, அவ னென்றேகிடக்கும்; அன்னையென்செய்யும் இத்தவ்வமீ. அயோத்யாகாண்டே, “த்யூக்ஷாஜ்ஞாதிஜநம் வீதெ ராநஜேஷிணு ராநிநி । சுவரூபம் வநெநராபிம் ஷிஷ்யாஸ்கவரீநமுமவவரி” இத்தாரப்ய, “வீணாராயபூஷணாவாநாம் வரபிம் நெஷவதம் வதி” இப்பநஸூயயோக் தாவீதாதாப்பரத்யாஹ, “ஸாக்ஷவரீஸ்காநெஷெஷீ சுநஸூயாநஸூயபாபூதி வகுஜிவவொரீநம் பூவஸூபிவவகூ நெ । நெநதஜாஸூயபூராயபூயா யநாங்கு ரீநுலாஷெஸெ । விஷிதணுரீராவெது ஷ்யாநாயபூ: வதிமபூரூ: । யஷு வெஷுவெஷெது ரீராயபூவூதவஜிபூத: । சுநெஷயபிவவதபூஷ்யாவெஷு ஷயிவவெஷு । கிம்வாநபெபூமணஸூராவூ ஸூநுகூரஸொஜிதெஷி ய: ।” இத்தாதி. (ரு)

ப.—அந்தரம், அவனுடைய ஆகர்ஷகமான ஸ்வஹவங்களிலே யகப்பட்டேன், என்னை நீங்கள் ஆசையறவமையுமென்று, திரளவந்த தோழிமாரைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

தோழிமீர் - (ஸமாநஸுகதுகைகளான) தோழிமீர்! முன்னை - ப்ரதமஜரான, அமார்-நித்யஸூரிகளுக்கு, முதல்வன் - ப்ரதாநனான மேன்மையையுடையனாய், வண்-நிரதிசாயஸம்பத்தையுடைய, துவராபதி - ஸ்ரீமத்த்வாரகைக்கு, மன்னன் - நிர்வாஹகனான நீர்மையையுடையனாய், (இரண்டுமில்லாதவனாரும் விடவொண்ணாத), மணி-நீலரத்நம்போலே தர்ஸநீயமான, வண்ணன் - ஆபிரஸ்யத்தை யுடையனாய், வாசுதேவன் - (அழகில்லையாகிலும் விடவொண்ணாத அதுரூபமான ஆபிரஜாத்யத்தையுடைய) வஸுதேவதநயனானவனுடைய, வலையுளே - (இப்படி நாலுபாடும்கண்ணியான ஆகர்ஷகசேஷடிதரூபமான) வலைக்குள்ளே தப்பவொண்ணாதபடி, அகப்பட்டேன் - அகப்பட்டேன்; இனி-ஆனபின்பு, என்னை - (மீட்கவரிய) என்னைப்பற்ற, உமக்கு - (மீட்கநினைத்திருக்கிற) உங்களுக்கு, ஆசை - விதேயையாக ஆசைப்படவேண்டுமெனது, இல்லை-இல்லை; (ஆகையாலே), அன்னை-தாயார், என்-எனது, செய்யில்-செய்யில், என்-என்? ஊர்-ஊவர், என்-எனது, சொல்லில்-சொல்லில், என் - என்? அவன்செய்யும் ப்ரியத்தோடு அப்ரியத்தோடுவாசியில்லை, அவர்கள் சொல்லும் குணத்தோடு தோஷத்தோடு வாகியில்லையென்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், தோழிமாரெல்லாரும் வந்து, “நீ இப்படி செய்யில் தாயார் முடியும், அத்தாலே ஊரார் பழிசொல்லுவார்கள்கிடாய்” என்ன,—கருஷ்ணனுடைய ஸ்மிதவீக்ஷணனிகளிலே யகப்பட்டேன், எல்லார்க்கும் என்பக்கல் நசையறவமையுமென்கிறாள்.

[அன்னையென்செய்யிலென்]-கீழ் “தாயார்பொறாள்” என்ன, பொறாதே செய்வதென்? என்றது; இதில்-“அவன்என்செய்யும்” என்றுவ்யவஸிதையானான் என்றால், “அவன் ஜீவியாள் கிடாய்” என்ன; ஜீவிக்கிலென், முடியிலென்? என்கிறாள். இப்படி தாயை உபேக்ஷித்தால் ஊரார் பழிசொல்லுவார்கள் என்ன; ஊரார் பழிசொல்லிலென்? குணகதநம் பண்ணிலென்? “மாராவக்ஷிணிக்ஷி”. ஜீவிப்பார்க்கன்றோ இவர்களைக்கொண்டுகார்யமுள்ளது. “எல்லாரையும் உபேக்ஷித்தாலும் எங்கள் வார்த்தையைக் கேட்கவேண்டாவோ” என்ன- [அகப்பட்டேன்] - என்னைக் கடல்கொண்டது. எனக்காயிருக்கிற உங்களுக்குமாகாதபடி யகப்பட்டேன். என்கார்யம் நான்நினைத்தபடியாகிலன்றோ உங்கள் வார்த்தை கேட்டு மீள்வது. [என்னை] - “தாயார் பிழையாள், ஊரார் பழிசொல்லுவார்கள்கிடாய்” என்ன, மீளாதவென்னை. [இனி உமக்காசையில்லை] - இவ்விஷயத்திலே மூட்டுகையன்றிக்கே, மீட்கப்பார்க்கில் பின்பு உங்களுக்கு என்பக்கல் நசையில்லை. [முன்னை இது யாதி]- பெரியார் சிறியார் என்றின்றிக்கே எல்லாரையும் ஆழப்பண்ணும் கடவிலே யகப்பட்டேன். “யசுக்ஷிஷயஃ ப்ரஸஜீயெ வுராரணாஃ” என்கிற நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸத்தாஹேதுவாயிருக்கிற மேன்மையை யுடையவன். [வண்துவராபதி மன்னன்]- அம்மேன்மையைத் தப்பிலும் தப்பவொண்ணாத நீர்மையை யுடையவன். “பதினாறு மாயிரவர் தேவிமார் பணிசெய்ய” என்று பெண்களுக்கு ஓலக்கங்கொடுத்திருக்கிற திருப்பு, நித்யஸூரிகள் ஓலக்கத்துக்கும் அவ்வருகே யொன்றிறே, அது மேன்மைக்கு

முடிசூடியிருக்கிற இருப்பு, இது நீர்மைக்கு முடிசூடியிருக்கிற இருப்பு. நாயகன்பக்கல் பதினாறுயிரம்பேர் மடலெடுக்கை தவிரிலன்றோ நான் மடலெடுக்கை தவிருவது. [மணி வண்ணன்] - நீர்மையைத்தப்பினாலும் தப்பெவாண்ணாத வடிவமுது. ப்ரணயிசி துவக் குண்பது வடிவமுகிலேயிறே. [வாசுதேவன்] - அதிற்காட்டிலும் ஆபிஜாத்பத்திலே யாயிற்று அகப்பட்டது. “ஹூஷாஹாரயஸ்யாஹம்ஸகூடெஸெந்யஸ்தாவநி” - [வலையுளே - அகப்பட்டேன்] - நோக்கிலும் முறுவலிலும் அகப்பட்டேன். முகப்பில் அதுகூலம்போலே தோற்றி பந்துக்களோட்டைத் தோற்றையறுத்து, வ்யதிரோகத்தில் முடியவொண்ணாதிருக்கை.

நாடு.—ஆறும்பாட்டு. கீழ், “அன்னை என்செய்யும்” என்று - “நீ செய்கிற இத் தைப் பொருள்கிடாய்”என்ன,—அவள் பொருதே செய்வதென்?என்னுமளவிலே நீன்றது. இதில் - நீ இப்படி வ்யவஸிதையானபடியறிந்தால், அவள் ஜீவியாள்கிடாய் என்ன; அவள் ஜீவிக்கிலென்? முடியிலென்? என்கிறாள்.

[அன்னை யென்செய்யிலென்] - அவள்ஜீவிக்கிலென், முடியிலென் என்கிறாள். “மாரவஃ கிம் காரிஷ்யணி” (குரவஃகிங்கரிஷ்யந்தி) - முடியாதே யிருப்பார்க்கன்றோ இது பரிஹரிக்க வேண்வேது. கையற்றார்க்கு இதுகோண்டு காரியமென். [ஊரென் சோல்லிலென்] - “தாயாருடைய நாசம் ஒருதலையாகவும் மீளாதபடியாய், இவள் நாய

ப்ர:— (அன்னையென்செய்யிலென்) — வணுஜெம்ஸெ(கஅ) சுசூருரெண ஸஹஸ்யாராஹ்ருதி மஹதஃ சுஷஸ்ய விரஹஸஹஸாநாமொவிகாஃ, “வணஷரா ரெணஸஹிதஃ ப்ரயாத்யத்யனாமிவ்யுணஃ | ரயஜாரஹ்ருமொவிநுஷ்யபூதாஸ்ய வாரணௌக|| மாரஹ்ருணாமித தொவஸ்தாம் கிம் வ்ரவீயநஃ சுஷிழ் | மாரவஃ கிம்காரிஷ்யணி டிபாநாம் விரஹாமிநா||உஉ||”

ஆறும்பாட்டு. - அன்னை இத்தாதி. கீழே “அன்னையென்செய்யுயே” என்றதுக்கும், “அன்னையென்செய்யிலென்” என்றதுக்கும் பேதந்தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் - கீழ் அன்னையென் செய்யும் இத்தாதி. இது - பதாவதாரிகை. தோழிமாரொல்லாரும் வந்து “நீ இப்படிசெய்யில் தாயார்முடியும், அத்தாலே ஊரார்பழிசொல்லுவார்கள்கிடாய்” என்ன, க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்மிதவீக்ஷ ணாதிகளிலே யகப்பட்டேன், எல்லார்க்கும் என்பக்கல் ஸசையறவையுமென்கிறாளென்று பாட்டுக்கு அவதாரிகை கண்டுகொள்வது. என்னுமளவிலேநின்றது - கீழ் அன்னையென்செய்யும் என்று என்று அந்வயிப்பது.

இப்படிசொன்னபேருண்டோ? என்ன - மாரவஃ இத்தாதி. “தாயார் ஜீவிக்கிலென் முடியிலென்” என்கிறதுக்கு “மாரவஃ கிம்காரிஷ்யணி” என்கிறவிது ப்ரமாணமானபடியென்? என்ன; மாரவஃகிம்காரிஷ்யணி என்று - குருக்களை அதிலங்கித்தபோதே, அவர்கள் தங்கள் ப்ரவ்ருத்தியடியாக ஸரித்தாலும் அத்தையும் அநாதரித்திருப்பார்களென்று இப்படி தாத்பர்யம் விவக்ஷிதமாகையாலே, இவ்விடத்துக்கு ப்ரமாணமாகக் குறையிலே. “கிம்காரிஷ்யணி” என்றதுக்கு ஹாவம் - முடியாதே இத்தாதி. “டிபாநாம்” என்ற பூதார்த்தத்துக்கு ஹாவம் - கையற்றாகித் இத் தாதி. “வாசுதேவன்வலையுள் - அகப்பட்டேன், அன்னையென்செய்யிலென்” என்றதுவும், “விர

ஹாமிதா - ஐயூ.நா.ம்ஃ - மஃரவஃ கிஃகரிஷ்யுனி” என்றதும் - ஏகாந்தம், பழிசொல்லி
லென் என்னுதே, “என்சொல்லிலென்” என்றதற்கு ஹாவம் - அவர்கள் இதயாதி. இத்தால் - பழி
யோபாதி அவர்கள் குணகீர்த்தமும் அநாதரணியமென்றபடி. “என்சொல்லிலென்” என்றால் -
பழ்சொல்லிலென் துணகீர்த்தமபண்ணிலென் என்று காட்டுமோ? என்ன; ப்ரமாணகதாமுகேந
உத்தார்த்த விராணம் - கொல்லை இத்தாதி. வரம்பழிந்தாளென்று மர்ஹிப்பர்களோ, அதிவிலக்ஷண
விஷயத்தையறிந்து மேல்விரும்படியான குணதிரயத்தை யுடையவென்று கொண்டாடுவர்களோ
இத்தார்த்த. சொல்லுமளவானபின்புங்களது - சொல்லுமளவு - உங்களது - ஆனபின்பு என்று
அந்வயிப்பது. அநந்தம், உங்களுக்கு என்பகல் ஆசையிலையென்று கூட்டிக்கொள்வது. தாய்
வாயில் இத்தாதி-தாயான என்வார்த்தைகளான், தந்தோழிமாருடன்சேரா எரித்யர்த்த. திருமொழி
அஞ்சாம்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி, நாலாம்பாட்டு. கீழெல்லாம் “தோழி” என்று - ஒருததியைச்
சொல்லி, இங்கே - பலரைச்சொல்லுவானென்? என்ன - இதுகீழ்ப்பு இத்தாதி. ஆயவெள்ளம் -
தோழிஸமுஹம். ஒருவாசிநினைத்திருக்கவேண்டாவோ என்றதற்கு - மீட்கையிலே நசைபண்ண
வேண்டா என்னலாமோ, அல்லாதாரில் பரியவியுமான எங்கள்வார்த்தை கேட்கவேண்டாவோ
என்று கருத்து. “வண்தவராபதிமன்னன்” என்றத்தையுங்கூட்டி ஹாவம் - சிறியார் இத்தாதி.
“முன்னையமார்” என்றத்தைப்பற்ற - பெரியார் என்றது. ஆழப்பண்ணும் - அமிழ்த்தம். இத்தால் -
யோக்யதையுடையாரோடு யோக்யதையிலாதாரோடு வாகியற நடுபடுத்தும் விஷயமென்கை. அப்படி
எல்லாரையும் ஆழப்பண்ணுமோ? என்ன - ரூபவளடியு இத்தாதி. “வழி காணாநம்
ராஜிதீவபி யபஸ்யம் | ரூபவளடியுமாவெனஃ வுஃஸாஃ ஐயுவிதாவ

ஹாரிஸன்” இத்தயோத்யாகாண்டே. ஆள்பற்றத்தே - ஆள்கிடையாதிதே. “வாஸா” என்று - புமான்களைச் சொல்லுதல், அசித்த்வாய்வுருத்தரான சேதநரெல்லாரையுஞ் சொல்லுதல். த்வியார்த்தம் இவ்வீடத்துக்கு அபேக்ஷிதம். “வாஸா” என்று விசேஷிப்பானென், ஸ்தரீ களை ஈடுபடுத்தாதோ? என்ன - அந்தஸைந்தாரியமும் இத்தயாதி. வயிரவுருக்கு - வயிரத்தைப்போலே கடிநமான ஹருதயத்தையு முருக்கும். வயிரம் - வஜ்ரம். பலிதம் - அபலைகள் இத்தயாதி. வன்னேஜ் சரீ - கடிநஹருதயர். ஸர்வேந்த்ரியங்களும் ப்ரதாநமான மஸஸைப் பின்செல்லுகையாலே, சித்தம் ருஷ்ட்யபஹாரிணமென்னவேண்டாவோ? என்ன - கண்ணுக்கு இத்தயாதி. அதுக்கு ஹேதுவே தென்ன - தூய்வேறு இத்தயாதி. கரணங்களுக்கு ப்ரதாநமாகையாலே, மஸஸை - தாயென்றும், ம்றறைக்கரணங்கள் மஸஸைப் பின்செல்லுகையாலே, அவற்றை - கன்மென்றும் சொல்லுகிற தென்றபடி. இவ்வர்த்தத்துக்கு - “ஈவஹாரிணம்” என்கிறதிலே நோக்கு. ஸ்ரீப்ரதாழ்வானையும் கைகேயியையும் வேருக்கிறிதே. வாஸாணா என்பது - வாஸாவி மவாஃ என்றும், பகவ தருபவத்தில் கூணந்தோறும் புதியர் என்றபடி. முதல்வனென்றது - நித்யஸூரிர்களுக்கு அபூர்வ போக்யவாயிருந்தி அவர்களுடையத்தையை நிரவஹிக்குமென்னுதல்; முதல்வனென்றது - ஆதியென் றும், சூஃயத ஐதூரீஃ என்கிற வ்யுத்தத்தியாலே, நித்யஸ்ப்ருஹாவிஷயமானவன் என்னுதல். முன்னையமார்முதல்வனாயிருந்துவதது, வண்துவாபகியிலே மன்னரை யிருக்கிறுனென்று விவக்ஷித்தி அர்த்தம் - முதன்மைதோற்றி இத்தயாதி. பெண்களுக்கு உடம்புகொடுக்கையாலே வந்த வேறு

நான் இழிந்தது; பெண்களுக்கு உடம்புகொடுத்திருக்கிற நம் துறையிலேயன்றே நான் இழிந்தது. † “பதினாறு மாயிரவர் தேவிமார்பணிசெய்யத் துவரையென்னுமதில் நாயகராசி வீற்றிருந்த மணவாளர் மன்னுகோயில்” என்னக்கடவதிறே. [மன்னன்] - மேன்மை தோற்ற ஓலக்கங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவிடமே நன்றாய்விட்டது நீர்மைதோற்றவிருக்கிற விடத்தில் விழுகிற பிரப்புகளிற்காட்டில். [மணிவண்ணன்] - அவ்விரண்டு மில்லையே யாகிலும் விடவொண்ணாததாயிற்று வடிவழகு. ப்ரணயிநி துவக்குண்பது வடிவழகிலே யிறே. [வாசுதேவன்] - வடிவழகில்லையே யாகிலும் விடவொண்ணாததாயிற்றுக் குடிப் பிறப்பு. “ஸுஷாஹஸ்யஸ்யாஹஸ்ய” (ஸ்ருஷாதஸரதஸ்யாஹம்) - பிராட்டி, தனக்குப் பேற்றுக்குடலாக நினைத்திருப்பது “சக்ரவர்த்தி மருமகள்” என்னுமித்தையேகாணும். “ஸகூ-ஸெந்யு ப்ரதாவிநஃ” (ஸத்ருஸந்யப்ரதாபிநஃ) - எங்கள்மாமனருண்டாகில் எனக்கு இவ்விருப்பு இருக்கவேண்டுமோ? ஸத்ருக்களும் ஜீவிக்க, ஜீவித்தவரோ அவர். [முன்னையமரர் இத்யாதி] - அவனுடைய நைக்கிருண்யத்தோடு நீர்மையோடு, ஊராருடையபழியோடு புகழோடு வாசியற்றற்போலே, அவன்மேன்மையோடு ஸௌலப்பயத்தோடு வாசியற இரண்டும் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [வலையுள் - அகப்பட்டேன்] - அப்போதுவானதிலன்றிக்கே, அவன் என்னைக்குறித்து நோக்கினநோக்கிலும்

(வாசுதேவன்)—ஸுநுரகாணே [நந] ‘காஸ்ய’ ஐதி ஹநுதிதா வுஷாஸ்தா தம் ப்ரதாவிநஃ, “வ்யயிவ்யா ராஜலிஹாநா ஸுஷுஸ்ய விஷிதாநஃ | ஸுஷாஹஸ்யஸ்யாஹம் ஸகூ-ஸெந்யு ப்ரதாவிநஃ || கருது || ஸுஹிதாஜநகஸ்யாஹம் வெஷெஹஸ்ய ஶீமாநஃ | ஸீதாஹநாநாஜாஹம் ஹயபூரா ஶஸ்யயீதி || கருது ||”

பாட்டையுடையன யிருக்குமதுக்கு ப்ரமாணம் - பதினாறுமாயிரவர் இத்யாதி. துவரை - த்வாரகை. ‘மன்னன்’ என்றது - பெண்களுக்கு முகங்கொடுத்ததுக்கொண்டிருக்கையால்வந்த வேறுபாட்டையுடையவன் என்றபடி. வண்துவராபதிமன்னன் - நிரவதிக ஸம்பந்தையுடைய த்வாரகைக்குப் பதியாய் ராஜாவான மேன்மையுடையவனென்னுதல்; வண்துவரையாகிற பதிக்கு - திவ்யதேசத்துக்கு மன்னனாயிருக்குவனென்னுதல். வண்துவராபதியிலே யிருக்கச்செய்தே மன்னனாயிருக்கிறா னென்று வெறுப்பிலேயாக தாத்பர்யந்தாம் - மேன்மை தோற்ற இத்யாதி. அவ்விரண்டும் - “முன்னையமரர்முதல்வன், வண்துவராபதிமன்னன்” என்றுசொன்ன முதன்மையும், நீரமையும். அவைகளிலும் வடிவழகு ஆகர்ஷகமோ? என்ன - ப்ரணயிநி இத்யாதி. குடிப்பிறப்பு விடவொண்ணா திருக்குமோ? என்ன - ஸ்ருஷா இத்யாதி. “வ்யயிவ்யா ராஜலிஹாநா ஸுஷுஸ்ய விஷிதாநஃ | ஸுஷாஹஸ்யஸ்யாஹம் ஸகூ-ஸெந்யு ப்ரதாவிநஃ” இத் ஸுந் தரகாண்டே ஹநுதாந்தம்ப்ராதி ஸீதா. ஸம்பந்தாந்தரங்களைச் சொல்லாதே, சக்ரவர்த்தி ஸம்பந்தத்தை யிட்டேச்சொல்லுகிறதற்கு ஹாவம் - பிராட்டி இத்யாதி. தாத்பர்யம் - எங்கள்மாமனரி் இத்யாதி. தாத்பர்யந்தரத்துக்காக மீளவும் ப்ரதிகோபாதாநம் - முன்னே இத்யாதி. நீர்மையன்றே ஈடுபடுத்துகைக்குடல், மேன்மை சொல்லுவானென்? என்ன - அவனுடைய இத்யாதி. “கடியன்கொடியன்” இத் யாதியையும், “நங்கண்ணன்தோழிகடியனே” இத்யாதியையும்பற்ற - நைக்கிருண்யத்தோடு நீர்மையோடு என்றது. “ஊரென்சொல்லிலென்” என்றத்தைப்பற்ற - ஊராருடைய இத்யாதி. அப்போதுவானதிலன்றிக்கே - ஸௌந்தர்ய ஸௌலப்பாதிகளிலன்றிக்கே. அப்போதுவானதென்றது - “வண்

† பெரியாழ்வார்திருமொழி-சு, க, ச.

ஸ்மிதத்திலுமன்றே நான் அகப்பட்டது. ஆழ்வார்திருவரங்கப்பெருமானாயர் வலையாக அபிநயித்துப்பாடாநிற்க, திருக்கண்களைக் காட்டியருளிநூர் எம்பெருமானார்; †“கமலக் கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறு” என்னக்கடவதிறே. அநுகூலம்போலேயிருந்து தப்பாதபடியகப்படுத்திக்கொள்ளும் நோக்கிலே அகப்பட்டேன். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

வலையுளகப்படுத்து என்னைநன்னெஞ்சங்கூவிக்கொண்டு
அலைகடற்பள்ளியம்மானே அழிப்பிரான் தன்னைக்
கலைகொளகலக்குல்தோழி! நங்கண்களாற்கண்டு
தலையில்வணங்கவுமாங்கோலோ? தையலார்முன்பே.

ஆ.—(வலையுள்.) இப்படி தன் நிலைமையை மெய்யாகச் சொன்னபின்பு, “இனி இவளால் ஒருசெயலில்லை” என்றுகொண்டு இவளுடைய அத்தயவஸாயத்தைக் தோழியிசைந்தபின்பு, அவளைக்குறித்து; தன்னுடைய ஸ்வாநுபபதான சேஷ்டிதங்களாகிற வலையுள்ளே என்னை யகப்படுக்கி, என்னுடைய நெஞ்சைக் கூவிக்கொண்டு, ஆறும் செல்லவொண்ணாததொரு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தநுள்கிற அழிப்பிரான் தன்னை, கலைகொளகலக்குல்தோழி, அவனுக்குக் குணஹாரி சொல்லுகிற இந்தத்தையலார்கண்ணெனினே நங்கண்களால்கண்டு தலையில்வணங்கவுமாங்கோலோ வென்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், அவனைக் குணஹாரிசொல்லுகிறவர் வாயடங்கும்படி. நாம் அவனை வரக்கண்டு, வந்த உபகாரத்துக்காகத் தலையாலே வணங்கவல்லோமே என்கிறாள்.

[வலையுள் என்று தொடங்கி] - தன்னுடைய குணசேஷ்டிதானிகளிலே என்னை அகப்படுத்திக்கொண்டு தானென்றால் என்னிற்காட்டிலும் ப்ராவண்யத்தை யுடைய நெஞ்சைத் தன்பக்கலிலே அழைத்துக்கொள்ளவதும்செய்து அஸ்பைகளுக்குச் செல்லவொண்ணாதபடி அலையெறிகிற கடலுள்ளே கண்வளர்வதும்செய்து கண்டார்க்கு அகிஸ்ப்ருஹணீயமான திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை. [கலைகொளகலக்குல்

தவராபதிமன்னன்” என்றத்தைப்பற்ற. “வலை” என்றால் ஸ்மித வீக்ஷணத்தினைச் சொல்லுமோ? என்ன - ஆழ்வார் இத்தாதி. திருக்கண்களைக்காட்டியருளித்த - ஸ்மிதத்துக்கும் உபலக்ஷணம். எம்பெருமானார் அப்படிக்காட்டுகைக்கு நியாமகமேதென்ன - கமலக்கண்ணென்னும் இத்தாதி. கார்த்திகண்கமலக்கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறுபடுத்து - மேகத்திலே ஸ்ரமஹரமான தாரைபூத்தாற் போலேயிருக்கிற திருக்கண்களாகிற நெடியபாஸத்திலே யசப்படுத்தி இத்தயர்த்த. †நாயகியார் திருமொழி, பதினொன்றிருமொழி, நாலாம்பாட்டு. “என்னும்” என்றதுக்கு லாவம் - அநுகூலம்போலேயிருந்து என்றது. “நெடுங்கயிறு” என்றதுக்கு லாவம் - தப்பாதபடி இத்தாதி. தோழியர் முன்னை யமார் என்று தொடங்கி. வலையுள் - அகப்பட்டேன், அன்னையென்செய்யிலென், ஊரென்சொல்லிலென், என்னையினியும்காசையிலே இத்தயநவடி. பெரியாழ்வார்திருமொழி, நாலாம்பத்து, ஒன்பதாந்ருமொழி, நாலாம்பாட்டு, “பதினறுமாயிரவர்” இத்தாதி. பதினறுமாயிரம் தேவிமார்கள் பரிசர்யபண்ண, த்வாராகையென்று ப்ரவரித்தமாயிருந்துள்ள திருப்படை வீட்டிலே அவர்களுக்கு நாய எராய்க்கொண்டு தப்புகடைய வ்யாக்யாந்ததோற்றவருந்த மணவாளர் என்று அர்த்தம். (சு)

தோழி] - அவளுடைய தர்ஸநம் தனக்கு அநுகூலமாகையாலே கொண்டாடி ஸம் போதிக்கிறாள்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரயணர்த்தமான க்ஷீராரணவஸயந்தையுடைய ஸர் வேஸ்வரணை நாட்டார்முன்பே நாம்கண்டு ஆதரிக்கக்கூடுமோவென்று அந்தரங்கையான தோழியைக்குறித்து உரைக்கிறாள்.

என்னை - என்னை, வலையுள் - தன்னுடைய ஆகர்ஷககுணசேஷ்டிதங்களிலே, அகப்படுத்து - அகப்படுத்தி, நல்-(என்னிலும் தன்பக்கல்) நலத்தையுடைய, நெஞ்சம்- நெஞ்சை, கூவிக்கொண்டு - அடியறுத்தழைத்துக்கொண்டவனாய், (அந்தநெஞ்ச தன் பக்கலிலே ப்ரவணமாகக்கடியாக திரைக்குள்ளே கிடப்பாரைப்போலே), அலை-அலை கிற, கடல்-கடலுக்குள்ளே, பள்ளி-ஏகாந்தமாகப் பள்ளிகொள்வானாய், எம்மானை-அக் கிடையழகைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டஸ்வாமியாய், ஆழி- (அவ்வழகைக் காத் தூட்டும்) திருவாய்மொழியுடைய, பிரான்தன்னை - மஹோபகாரகணவனை, கலை-பரி வட்டவுடையழகை, கொள் - உடைத்தாய், அகல்-விஸ்தீர்ணமான, அல்குல்-அல்குலையுடைய, தோழி-தோழி! (இருவருமொக்க), நம்-நம், கண்களால் - கண்களாலே, கண்டு-கண்டு, தையலார் - பழிசொல்லுகிறதையலார், முன்பே-முன்பே, (அவன்வந்த உபகாரந் தோன்ற), தலையில் - தலையாலே, வணங்கவும்-வணங்கவும், ஆங்கொலோ-ஆகக்கூடுமோ?

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன்முணஹாநிசொன்னார் வாயடங்கும்படி நாம் அவனைக் கண்டு, வந்த உபகாரத்துக்காக தலையாலே வணங்கவல்லோமோவென்று உயிர்த்த தோழிக்குச் சொல்லுகிறாள்.

[என்னை - வலையுளகப்படுத்து] - தன்னுடைய முணசேஷ்டிதங்களாலே என்னை யகப்படுத்திக்கொண்டு, “இயற்றுவாயெம்மொடு நீ கூடி” என்னும்படி, தானென்றால் என்னிலும் அதிப்ரவணமான நெஞ்சை யழைத்துக்கொண்டு, எட்டவொண்ணாத படி க்ஷுஹதமான கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினான். [ஆழிப்பிரான் தன்னை] - எட்டாதபடி இருந்தாலும் கையும்திருவாய்யுமான சேர்த்தியழகு விடவொண்ணாதாயிருக்கிறபடி. ஏதேனுமொருபடி கட்டியாகிலும் பெறவேண்டுமபடியிருக்கை. [கலை கொள் இத்தயாகி] - அவளுடைய தர்ஸநம் தனக்கு அநுகூலமாயிருக்கையாலே கொண்டாடி ஸம்போதிக்கிறாள். கலையையுடைத்தாய் அகன்ற நிதம்பத்தை யுடைய ளாகை. உன்வடிவழகுபோலே யிருக்கவேண்டாவோ வார்த்தை யென்கை. அன்றிக்கே, மடியிலே கிடந்து வார்த்தை சொல்லுகிறாளாகவுமாம். பிரிந்தபோது ஹிதம்சொன்னாளையாகிலும், காணும்போது நாலுகண்ணலும் காணவேணும்; தனிகாணமாட்டாளாயிற்று. வந்தவுபகாரத்துக்கு நாமும் அவன்பக்கலிலே வணங்கக்கூடவற்றோ. “அவன் தானேவருவிருக்கையன்றிக்கே தான் மேல்விழுந்தான், அவன் வந்திலன்” என்கிற எத்தீர்கள்முன்னே. அவன்முணஹாநியைச் சொல்லி சேஷபவசனங்களைப் பண்ணுகிறார்முன்னே என்றுமாம். ப்ரணயிநி வணங்கப்பெறுமோ? என்னில்,—ஸிஷ்டாசாரமுண்டு, “கௌஸுஜ்யாநொகலதபூராம் ஸுஷுஹவயம்உநவ்விநீ | தம் உபாநெயுஸுவா பூஷுஸிரஸாலாலிவாடிய”. “தோழிமீர், என்னையினியுமக்காசையிலே” என்று-தாய்மாரோபாதி கழித்தான் கீழே; “தீர்த்தவெந்தோழி” என்ற உயிர்த்தோழிபாகையாலே இவளை ஸம்போதிக்கிறாள்.

௩௫.— ஏழாம் பாட்டு. அவன் ஸுணஹாநிசோல்லுகிற ஸ்த்ரீகள் வாயடங்கும் படி நாம் அவனைவரக்கண்டு, அந்த உபகாரத்துக்காகத் தலையாலே வணங்கவல்லோமே யென்கிறாள்.

[வலையுளகப்படுத்தென்னை இத்தயாதி] - என்னை, தப்பாதபடி ஸ்மிதவீக்ஷணத்தி களிலே யடப்படுத்தி [நன்னெஞ்சம் இத்தயாதி] - தானேன்றால், † “நெஞ்சேயிறுவாயெம்மோடுநீகூடி” என்று - நான் பிற்பாடையாம்படி என்னிற்காட்டிலும் முற்படும் படியான நெஞ்சைத் தன்பக்கலிலே நோடித்துக்கொண்டு. [அலைகடல் பள்ளியம்மாளை] - “புரிமத்தவாரகையிலேயிருக்கில், ‘பெண்களுக்கு ஓலக்கங்கோத்தேதவிடம்’ என்று ப்ராப்தி சோல்லிக்கொண்டேவரும்” என்று எட்டவொண்ணாதநிலத்திலே பின்னையும் போய்ப் புக்கான். [அலைகடல்] - பெண்பிறந்தார்க்குக் கணிசிக்கவொண்ணாதபடி க்ஷுஹிதமான கடலாயிற்று. [அலைகடற்பள்ளியம்மாளை] - மஹாதநம் கைப்பட்டவாறே கடலோடத்தோடங்கினன். [ஆழிப்பிரான் தன்னை] - “புகவொண்ணாத நிலத்திலே புக்கான்” என்று விடவொண்ணாதபடியாயிற்றுக் கையுந்திருவாழியுள்ள அழகு. கடலோடியாகிலும் பெறவேண்டியாயிற்றிருப்பது. [கலை இத்தயாதி] - நல்லபரிவட்டத்தை யுடைத்தான அசன்ற நிதம்ப்பாதேசத்தையுடைய தோழி! உன்வடிவபோலே அநுகூலமாயிருக்கவேண்டாவோ உன்வார்த்தையும்? அன்றிக்கே, அவள்மடியிலேகிடந்து சோல்லுகிறாளாகவுமாம். “தோழிமீரென்னையினியுமக்காசையிலை” என்றாள் கீழே; “தோழி நங்கண் களாற்கண்டு” என்று ஸம்போதியாநின்றாள் இங்கே, இதுதன்னில் சேர்த்தியென்? என்னில்,—தாய்மார் சோல்லுகிற வார்த்தையை இவர்களும் சோல்லுகையாலே, “என்னை யினியுமக்காசையிலை” என்றாள்; இதுவேயாயிருப்பாரைவிட்டு, “தீர்ந்தவேன்தோழி”

ஏழாம்பாட்டு.—வலையுள் இத்தயாதி. “நங்கண்களால்கண்டு தலையில் வணங்கவும்” இத்தயாதி யைக் கடக்கித்து அவதாரிகை - அவன்சுணஹாநி இத்தயாதி.

“வலையுளகப்படுத்து” என்றது - அநுவாதம். “உன்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - தப்பாதபடி யென்று. நெஞ்சுக்கு நன்மையாவதேதென்ன - தானேன்றல் - இத்தயாதி. தான்-ஈஸ்வரன். முற்படும்படியான என்றத்தோடே யன்வயம். நெஞ்சேயிறுவாயெம்மோடுநீகூடி - என்னிலும் முற்பட்டுப் பதற்கிற நெஞ்சே! முற்பட்டுகிறதென பிற்பட்ட என்னோடேகூடிக் கார்யத்தை நடத்து இத்தயாதி. இது †பெரிய திருவந்தாதி, முதற்பாட்டு, “முயற்றி” இத்தயாதி. நோடித்துக்கொண்டு - இங்கிதமாக அழைத்துக்கொண்டு. கீழே “வண்துவராபதிமன்னன்” என்றது, இங்கே “அலை கடல்பள்ளியம்மாளை” என்றது, இதுக்குக் கருத்து - ஸ்ரீமத் இத்தயாதி. பின்னையும்போய்ப்புக்கா னென்றது—“நாமவயபுஜஹி” என்றத்தை நினைத்து. விசேஷணத்துக்கு ஹாவம்-பெண் பிறந்தார்க்கு இத்தயாதி. கணிசிக்க - அபேக்ஷிக்க. “நன்னெஞ்சம் கூவிக்கொண்டு” என்றதையுங் கூட்டி ஹாவந்தரம்-மஹாதநம் இத்தயாதி. கடலோடத்தோடங்கினன் - ஓடவர்த்தகத்துக்குத் தொடங்கினென்று தவறி; கடலோடியாகிலும் - ஸமுத்தரத்திலே விழுந்தாகிலும்; ஹாஹஸம்பண்ணியாகிலும். கலையினிக்கேயிராதே; “கலகொள்” என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன-நல்ல இத்தயாதி. அதாவது - உடையழகாலே ஹோக்யமாயிருக்கிற ஆகாரத்தைப்பற்ற விசேஷிக்கிறதென்றபடி. அல்குலை வர்ணித்ததுக்கு ஹாவம் - உன்வடிவ இத்தயாதி. தாத்தர்யாந்தரம் - அன்றிக்கே அவள் மடியிலே இத்தயாதி. அதாவது - அதின்மார் உவத்தாலுண்டான ஸௌக்யத்தைக்கண்டு, “இதோரு நிதம்பமிருந்தபடியே” என்று கொண்டாடுகிறாளென்றபடி. கீழே - உறவறச்சொல்லிவைத்து, பின்னையும் “தோழி” என்று ஸம்போதிக்கக்கூடுமோவென்று ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - தோழிமீர் இத்தயாதி. இதுவேயாயிருப்பாரை - தாய்மாரினைவேநினைவாயிருப்பாரை. ஹிதம்சொல்லுமது

என்னலாம்படி நெஞ்சகலந்து ஒருநீராயிருக்கிற உயிர்த்தோழியைப் பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகிறாள். [நங்கண்களாற்கண்டு] - இப்போது இவள் ஹிதஞ்சொன்னாலேயாகிலும், காணும்போது நாலுகண்ணலேகாணும் காண்பது; அல்லது இரண்கேண்ணலுங் காணவேண்டாள். [தலையில் இத்யாதி] - “பிரிந்தவிடத்தில், தன்னுடைய ஸ்கீர்த்தவத் துக்கப்போரும்படி அவன்தானே வரப்பார்த்திருந்திலன், அவனும் வரவுதாழ்த்தான்” என்று பழிசொல்லுகிற இவர்கள்முன்பே அவனும்வந்து, அந்த உபகாரத்துக்குப் பரத்யுபகாரமாகத் தலையாலே வணங்கப்பெறவல்லோமோ? இத்திருவாய்மொழியை ஆழ்வான் ராஜேந்திர சோழனில் ஸந்த்யாஸதஸ்ஸிலே நிர்வஹியாகிற்க, ஆமருவிரிகரமேய்த்காண்நம்பியார் என்று நூறுவயஸ்ஸுபோந்திருப்பாரொருவர் நடுங்க நடுங்க எழுந்திருந்துகின்ற, “ஆழ்வான், தலைமகள் தலையாலேவணங்கப்பெறுமோ” என்ன, “பெறு”ம், “ஸிஷ்டாசாரமுண்கோணும்; ப்ரீஜநகராஜன்திருமகள் அநுஷ்டித்தாள்காணும்” “**ஸிரஸா வாலிவாடிய**” (ஸிரஸா சாபிவாதய) என்று.” “**கஜெனெவஹி ஸ்வவிஜி ஜாஸி தாஜ நகாடிய**” (கர்ம ஜைவஹிஸம்ஸித்தி மாஸ்த்திதாஜநகாதய) என்று ஜநககுலத்திலுள்ளார்க்குமேலில்லையிறே ஆசாரத்துக்கு, “**களஸயெஷாடி**” (களஸல்யேத்யாதி) - நாட்டில் ஸ்திரீகள் ‘இங்கிருக்கும் நாளைக்கு நமக்குரகுகளையப் பின்பு நரகத்தில் புகாதபடி பரிஹரிக்கைக்கும் ஒருபிள்ளைவேணும்’ என்று நோன்புநோற்றுப் பெறுவர்கள்; அங்ஙனன்றிக்கே; எங்கள் மாமியார் தன்னெஞ்சிலுண்டான வகலத்தாலே, ‘லோகத்துக்காக ரகுகளாகவல்லாநெரு பிள்ளையைப் பெறவேணும்’ என்று நோன்புநோற்றுப் பெற்றார்; அவர்நினைவு தப்பவோ, அந்தலோகத்துக்குள் அந்தரப்பூதையல்லேனோ நான். இனி, “நாட்டில் ஸ்திரீகள் ஸர்த்

ப்ர:—(தலையில்வணங்கவுமாங்கொலோ) — ஸுந்தரகாணெ ஷட்திஸஸல மெடிஹநுபித: ஸுதிப்யாணகாடு, “ஸுபிஹிப்யாஸவொவொஷுராகுண ஸகிமாவது: | ஸுதிவொவாவிதெஜவீஹாபொவாஸரிம கா: || நுசு: || ஸத்யு ஸ்வதிதஸிஸுலீதாஸுநரயாஸு வீச: || ௧௧ || களஸயுரொகஸத்யாரம் ஸு ஷுபெயஸிநவநீ | தஸிரெடிஸுஸுபுஷு ஸிரஸாவாலிவாடிய || ௧௨ ||”.

இவளுக்குண்டே; ஆனபின்பு, “நங்கண்களாற்கண்டு” என்று - அவளுக்குக் காட்சியிலே அவ்வமுண்டாகச் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன - இப்போது இத்யாதி. அதாவது - ஹிதஞ்சொல்லுகை அஹ்ருதயமாய், நாயகவிஷயத்தில் இவளுக்குண்டான ப்ராவண்யம் அபிமதமாகையாலே காட்சியில் இவளுக்கு அந்வயமுண்டாகச் சொல்லலா மென்றபடி. நாலுகண்ணலேயென்கையாலே - புருஷகார புரஸ்ஸரமாக ஸேவிக்கவேண்டுமென்று ஸ்வாபதேசம். இத்தால் - * வேதம்வல்லார்களை முன்னிட்ட டொழிய அவனைக்காண ரென்றபடி. இரண்கேண்ணலும் - ஈடைக்கண்ணலும் இடைக்கண்ணலும். “தலையில்” என்று - பஞ்சமி. “தையலார் முன்பே - தலையில் வணங்கவுமாங்கொலோ” என்று அந்வயித்து லாவம் - பிரிந்தவிடத்தில் இத்யாதி. தலைமகள் வணங்கலாமோ? என்கிற ஸங்கையிலே ஆழ்வான் பரிஹாரத்தையருளிச்செய்கிறார் - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி. தலைமகள்-உத்தம நாயகி, பிராட்டி செய்தது ஸிஷ்டாசாரமோ? என்ன - கஜெனெவஹி இத்யாதி. இந்த ஸ்லோகத்துக்கு அடியேதொடங்கி அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்— களஸயுர இத்தாதி. “களஸ யுரொகஸத்யாரம் ஸுஷுபெயஸிநவநீ | தஸிரெடிஸுஸுபுஷு ஸிரஸாவாலிவாடிய” இதி ஸந்தரகாண்டே அஷ்டதரிம்ஸே ஹநுமந்தப்ராதி வீதா. “**பிநவநீ**—கள ஸயுரொகஸத்யாரம்-ஸுஷுபெ” என்று அந்வயித்து லாவம் - நாட்டில் இத்யாதி.

தாக்கள் ஸமர்த்தரானபோது ஆதரித்தும், அஸமர்த்தரானபோது உபேக்ஷித்தும் போரக்கட வர்களாயிருப்ப தோன்றண்தே; நீர் எல்லாவவஸ்த்தையிலும் அவரை யாதரித்துப்போருங் கிடீர்' என்று அவர் என்னைக்குறித்துச் சொல்லிவிட்டார்; நானும் அப்படியே செய்துபோரா நிற்க, கிண்ணகத்தில் குமிழிக்கீழே சாவிபோமாபோலே, தாம் என்னுடைய ரக்ஷணத்தில் நெகிழ்நின்றது அவர்நினைவு ஸங்குசிதமாகவோ என்று சொன்னேனென்று சொல்லு. “தௌரயெபுஸுஹு” (தம்மமார்த்தேஸுகம்பிருச்ச) - எங்களுடைய ரக்ஷ ணத்துக்கு நாங்கள் ப்ரார்த்தித்துப் பெறவேண்வேதோன்றில்லையிறே அதுவும் அவர்நினை வில் உண்டாகையாலே, இனி, க்ரமப்ராப்திபற்றாமையாவள்ளதிறே இப்போதுபுகிறது. தாமுளராக எங்களுடையரக்ஷணம் தப்பாதிறே; ஆனபின்பு, தம்முடைய உண்மையை ஆஸாஸிக்கையிறே இனி எங்களுக்குள்ளது, அங்குத்தைக்கு ஒரு குறைகளில்லையே யென்று கேட்டேனென்று சொல்லு. “ஸிரஸாஅலிவாடிய” (ஸிரஸாசாபிவாதய)- நாட்டாரளவன்றிக்கே, தாம் விசேஷித்து எங்களைக் கைப்பிடிக்கையாலுண்டான வாசி நாங்கள் பெறுதபின்பு, நாட்டாரோபாதியாகிலும் பெறக் குறையில்லையிறே. இனி நாட் டார் பெறுவது பெறப்பார்த்தால், அவர்கள் தம்பக்கல் செய்யும்தையும் செய்யவேணு மிறே; ஆனபின்பு, நாங்கள் எங்கள் தலையாலே தந்திருவடிகளிலே வணங்கினோமென்று நீ எனக்காக அவர் திருவடிகளிலேவிழு என்றும் அருளிச்செய்தாள்.” “இதுதான் ப்ரணய

“உநவ்விநீ” என்கிற விநிப்ரத்யயம் - ஸுமாவலேயாக விவக்ஷித்து, நெஞ்சிலுண்டானவகலத்தாலே என்றது. “உநவ்விநீ” என்றது - ஹேதுகர்ப்பவியேஷணம். மஸவ்நியாகையாலே யென்றபடி. அவர்நினைவுதப்பவோ - அவர்நினைவுதப்பலாமோ? “உம்மையொழிந்த லோகத்துக்கெல்லாம் பர்த்தா வாகவேணும்” என்று சொன்புகோற்றுப்பெற்றுருளெனருளோ? என்ன; என்பககல் அவர் ஸ்நேஹித் திருக்கையாலே அது கூடாதென்கிறார் - இனிநாட்டில் இத்யாதி. நீர் அப்படிசெய்யாமையாலே யான லோ? என்ன - நானும்அப்படியே இத்யாதி. கிண்ணகம் - ப்ரவாஹம். குமிழி - ப்ரவாஹோத்பத்தி ஸ்த்தாநம். என்னை அங்கே அழைத்துக்கொள்ள வேணுமென்று சொல்லாதே, “ஸுஹுஹு” என்பானென்? என்ன - எங்களுடைய இத்யாதி. “ஸிரஸாஅலிவாடிய” என்று - தன்பேற் றுக்குடலாக அஞ்சலிபண்ணுமது சேருமோ? என்ன - இனிக்ரமப்ராப்தி இத்யாதி. ஆஸாஸிக்கை - மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகை. எங்களுக்குள்ளது என்றவந்தரம், ஆகையாலே யென்றுகூட்டுவது. “ஸிரஸாஅ” என்ற சஸப்தத்துக்கு ஸாவம் - நாட்டாரளவன்றிக்கே - இத்யாதி இத்தைவிவரிக்கிறது - இனிநாட்டார்பெறுவது இத்யாதி. இத்தால் - பத்நீதவப்ரயுக்தமான ப்ரணயரோஷத்தா லன்றிக்கே, “சுஹுஸிரிஷ்யாஅலிவாடிய” என்கிறபடியே யேஷத்வாநுகுணமாகச் சொன்னு னென்றபடி. “உநவ்விநீ-கௌஸுயூரொகஸதபூரணம்-ஸுஹுஹு, தௌரயெபுஸு ஸிரஸாஅலிவாடிய, ஸுஹுஹு” என்று அவ்வயம் விவக்ஷிதம்; இதுக்கு நியாமகம் - “ஸுஹுஹு” என்றதுக்கு அருளிச்செய்த அர்த்தத்துக்கு அந்தரம், “ஸிரஸாஅலிவா டிய” என்றதுக்கு இப்படி அர்த்தமருளிச்செய்கை அதுபபந்நமாகையால். “தலைமகள் தலையாலே வணங்கும்” என்றதுக்கு - “தீவினதீர்வரம் வேண்டினான்தொழுதென்று விளப்புவாய்” என்று கம் பனும், “தெய்வம்தொழாள் கொழுநன்தொழுதெழுவான்” என்று வள்ளுவனும் சொன்னத்தை ஸம் வாதமாகக் கண்டுகொள்வது. “ஸிரஸாஅலிவாடிய” என்றது - ப்ரணயரோஷத்தாலே சொன்னதாகையாலே, இத்தை ஸிஷ்டாசாரமென்னலாமோ? என்ன - இதுதான் இத்யாதி. இத்

ரோஷம் தலையேடுத்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையோ, அபேகைக்குதோற்றச் சொல்லுகிற வார்த்தையோ” என்ன, “கீழ் - திருவடிவந்தடோது ப்ரணயரோஷத்தாலேவந்த சிலிக்குத் தோற்றச் சொன்னவார்த்தைகளடைய மாறும்படி குளிர அவன் வார்த்தைசோல்ல, அந் தரம் திருவுள்ளத்திலே ஒருப்ரஸாதம் பிறந்து, ப்ராப்தியில்லாமையால்வந்த அநவாப்தியுங் கிடக்க அருளிச்செய்கிற பாசரம்” என்று அருளிச்செய்தார். (எ)

எ ட் ட ர ம் ப ா ட் டு .

பேய்முலையுண்ணசுகடம்பாய்ந்து மருதிடை
போய்முதல்சாய்த்துப் புள்வாய்பிளந்துகளிறட்ட
தாமுறுவல்தொண்டைவாய்ப்பிரானை எந்நாள்கோலோ ?
யாமுறுகின்றதுதோழி! அன்னையர்நாணவே.

ஆ.—(பேய்முலை.) சூதநா ஸகட யமளார்ஜுந குவலயாபீட ப்ராப்ருத்யா ஸ்ரீதவிரோதி திரஸுநைக ஸ்வஹுவனாயிருந்தவனை “குணஹீநன்” என்றுசொல்லுகிற அன்னையர், “இவனையாகாதே ப்ரணயித்வ வாத்ஸல்யகாருண்யாதி குணாஹிதனென்று சொல்லுவது” என்று லஜ்ஜித்துத் தலையெடுக்கமாட்டாதே யிருக்கும்படி, எந்நாள் கோலோ யாமுறுகின்றது தோழி யென்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், மஹோபகாரகனுனவனை ‘குணஹீநன்’ என்று சொல்லுகிற தாய்மார் “இவனையாகாதே ‘நாங்கள் குணஹீநன்’ என்று சொல்லிற்று” என்று லஜ்ஜிக்கும்படி என்றோ நாம் அவனைக்காண்பது? என்கிறாள்.

[பேய்முலை என்றுதொடங்கி] - சூதநை தொடக்கமான விரோதிவர்க்கத்தைப் போக்கி அது பாத்தம் போராம ஸ்மிதம்பண்ணுகையாலே வெளுத்த திருமுத்தையும் சிவந்த திருப்பவளத்தையுமுடைய திவ்யாஸ்யத்தையுமுடையனாய் இப்படி உபகாரக னுனவனை.

ப.—அந்தரம், அநாயாஸேந அகிலவிரோதியையும் நிவர்த்திப்பிக்குமவனை நான்கிட்டுவது என்றோ வென்கிறாள்.

பேய் - பேயின், முலை - முலையை, உண்டு - உண்டு, சுகடம் - ஸகடத்தை, பாய்ந்து - பாய்ந்து, மருது - மருதின், இடை - நடுவே, போய் - போய், முதல் - உவர் பறித்து, சாய்த்து - விழவிட்டு, புள் - வகாஸுரனாகிற பக்ஷியின், வாய்-வாயை, பிளந்து - பிளந்து, களிறு - குவலயாபீடத்தை, அட்ட - நிரஸித்தவனாய், (விரோதிகளினுடைய பற்றுசறுதியாலே ஸாவஜ்ஞமாக ஸ்மிதம்பண்ணுகையாலே), தூ - வெளுத்த, முறுவல் - முறுவலொளியையும், தொண்டை - தொண்டைப்பழம்போலே சிவந்த, வாய் - அதர ஸோபையையும், பிரானை - ஆஸ்ரீதைகளான கோபிமாரை அதுபவித்த உபகாரகனை, தோழி - தோழி! அன்னையர் - (அவனைக் குற்றஞ்சொன்ன) அன்னையர், நாண - லஜ் தால் - கேவலம் ப்ரணயரோஷமடியாகச் சொன்ன வார்த்தையல்லாமையாலே ஸீஷ்டாசாரமென்று தாத்தாய்ம். க்ரமேணுவ்யஃ.

ஜிக்கும்படியாக, யாம் - நாம், உறுகின்றது - கிட்டுவது, எந்நாள்கொலோ - என்று யிருக்கிறதோ? நாம் கிட்டினால் அவர்கள் நாணுமித்தனை யென்றாகருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், மஹோபகாரகளை இவனை “குணஹீநன்” என்கிற தாய்மார், “இவனையோ மூணஹீநன் என்கிறது” என்று லஜ்ஜிக்கும்படி என்றோ நாம் அவனைக் காண்பதென்கிறாள்.

[பேய்முலை இத்யாதி] - பூதநையுடைய முலைவழியே ப்ராணனை முடித்து, அந்த அவஸாதத்தைத் தப்பி; ரக்ஷையாக நிறுத்தின ஸகடந்தானே அஸுராவேசத்தாலே மேல்விழ, அத்தை நிரஸித்து; தவழ்ந்துபோகாநிற்க முன்னேநின்ற யமனார்ஜுநங்கள் நடுவேபோய், அவ்வாபத்தைத் தப்பி; தன்னைக்கொண்டு தப்புகையன்றிக்கே அஸுராவிஷ்டமான குருந்தை வேறேறேடே பறித்து; வகாஸுரனை நிரஸித்து; குவலயாபீடத்தை முடித்த. [தூமுறுவல்] - பெருமிடுக்கையுடையவையா யிருக்கச்செய்தேயும் ஒன்றுக்கும் பாத்தம் போராமையாலே ஸமிதம்பண்ணினான். வெளுத்த தந்தபங்க்தியும், ஆதொண்டைப்பழம்போலையிருக்கிற திருவதாத்தையு முடையனும், எனக்கு உபகாரகளுவனை; இவள்தலைமைக்கு “பூத்தருபுணர்ச்சி, புனல்தருபுணர்ச்சி, களிறு தருபுணர்ச்சி” என்று தமிழ்சொன்ன வகைபோய், அவன் தன்னை நோக்கினதுக்கு இவள் எழுதிக்கொடுக்கிறாளிறே. மடலையெடுத்து அழிக்க நினைக்கிறவன் “உபகாரகன்” என்பானென்? என்னில்;—அச்சமுறுத்தி முகங்காட்டுவித்துக் கொள்ளுகையொழிய, அழிக்க நினைக்கிறாளோ. காணாமத்தனையேயாம்படியாகத் தன்னை நோக்கிவைத்தான், நாமென்றேகிட்டுவது. [யாம்] - பேறிருவார்க்கும் ஒத்திருக்கிறபடி. “சொகஸ்யூஸ்யுக்ஷாவாரா ராவவொயியிஷ்யதி”. [அன்னையர் நாணவே] - அவனுக்கு மூணஹாநி சொல்லுகிற தாய்மார் லஜ்ஜிக்கும்படி. இவள்தான் அவனைப்பெற்றுத் தனக்குவரும் லாபமொழிய, “இவனையோ நாம் இப்படி சொல்லிற்று” என்று அவர்கள் லஜ்ஜித்துக் கனிழந்து சிம்கை யுத்தேசம்பென்றிருக்கிறாள்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. மஹோபகாரகளை “குணஹீநன்” என்று சொல்லுகிற தாய்மார், “இவனையாகாதே நாம் குணஹீநனென்றது” என்று லஜ்ஜிக்கும்படி என்றோ நாம் அவனைக் காண்பதென்கிறாள். அவன் தன்ஸத்தையையுண்டாக்கி, நம் ஸத்தையைத்தந்தான்; நாம் அவன்ஸத்தையாலுண்டானபலம் பெறுவதென்றேமென்கிறாள்.

[பேய்முலை இத்யாதி] - பூதநையால்வந்த ஆபத்தைத்தப் தப்பி; உணர்ந்து நோக்கவொண்ணாதபடி, ரக்ஷகமாகவைத்த ஸகடம் அஸுராவேசத்தாலே யூர்ந்துவர, அத்தை அநாயாஸேந முறித்து; தவழ்ந்துபோகாநிற்க, நிர்விவரமாக வழியிலேநின்ற மருது

எட்டாம்பாட்டு. - பேய்முலை இத்யாதி. “பேய்முலையுண்டு” இத்யாதியைப்பற்ற - மஹோபகாரகளை இத்யாதி. “நாணவே” என்றத்தைப்பற்ற - லஜ்ஜிக்கும்படி என்றது. அவன் மஹோபகாரகளுபடியை விவரியாநின்றகொண்டு, கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் - அவன்தன் ஸத்தை இத்யாதி. பலமாவது - உறுகை. அதாவது - கிட்டுகை.

உணர்ந்து நோக்கவொண்ணாதபடி ரக்ஷகமாகவைத்த - ரக்ஷகமாக வைத்ததாகையாலே உணர்ந்துநோக்கப்போகாதென்றபடி. அநாயாஸேந - ஒருமுத்தன் செய்த வ்யாபாரமாயையாலே, “பாய்ந்து” என்று - போரப்பொலியச்சொன்ன தித்தனைபோக்கி, வஸ்துநி அநாயாஸேந முறித்தா நென்றபடி. “மருது” என்ற ஏகவசநத்தைப்பற்ற - நிர்விவரமாக என்றது. த்விதீயார்த்தத்துக்கு

களின் நடுவேபோய். [முதல்சாய்த்து] - தான் அவற்றைத் தப்பிப்போனவளவேயன்றிக்கே அவைதன்னை வேரோடே பறித்துவிழவிட்டென்னுதல்; அன்றிக்கே, குருந்தத்தைப் பறித்துப்போகட்டென்னுதல். ^{௧௩௪}காலஸுரனை வாயைக்கிழித்து, குவலயாபீடத்தை முடித்த. [தூமுறுவல்தொண்டைவாய்ப்பிரானை] - ப்ரதிபந்தகமாய்வந்தவைதான் ப்ரஸலமாயிருக்கச் செய்தேயும், தன்வீரத்துக்கு அவை பாத்மம்போராமையாலே ஸ்மிதம்பண்ணி நின்றபடி. தூய்தானதந்தபங்க்தியையும், தொண்டைபோன்றவதரத்தையு முடையவனை. வேண்முறுவலையும், சிவந்தவதரத்தையுமுடைய உபகாரகனை. இப்போது அவனையழிக்க நினைத்து மடலேடுக்கிறானாகில் அவன் பண்ணினவுபகாரத்தைச் சொல்லுவானென் ? என்னில், --இதிறே இவள்தான் அவனையழிக்கநினைத்தபடி - அச்சமுறுத்தி முகங்காட்டுவித்துக் கொள்ளப்பார்க்கிற வித்தனைபோக்கி, அவனையழிக்கையுத்தேச்யமாய்ச் செய்கிறதன்றிறே. [பிரானை] - “அவ்வுபகாரங்களெல்லாம் தனக்காகச்செய்தது” என்றிருக்கிறாள். தமிழரது ஒருஸங்கதேமுண்டு, அதாகிறது - “பூத்தருபுணர்ச்சி, புனல்தருபுணர்ச்சி, களிறுதருபுணர்ச்சி, என்று. பூத்தருபுணர்ச்சியாவது - இவள் “உத்யாநவந்திலே பூக்கொய்ய” என்று புறப்பட்டுப் பூக்கொய்யாநிற்க, அருங்கொம்பிலேட்டாதேநின்றபூவை இவள் ஆசைப்பட்டால், அதை, தன்னைப்பேணுதே ஏறிப்பறித்துக்கொடுக்க, “இவன்தன்னைப்பேணுதே தன்நினைவைத்தலைக்கட்டினான்” என்று அதுக்குத்தன்னைக்கொடுக்கை. புனல்தருபுணர்ச்சியாவது - புதுப்புனலாடப்போய் நீர்லேயிழிந்து விளையாடாநிற்க, அமிழ்ந்தவதில்நின்று மெடுத்து ஏறவிட்டதுக்காகத் தன்னைக்கொடுக்கை. களிறுதருபுணர்ச்சியாவது - வீதியிலே நின்று விளையாடாநிற்க, யானையின்கையிலே யகப்படப்புக, அதின்கையிலின்றும் மீட்டதுக்குத் தன்னைக்கொடுக்கை” என்றும் ஒருமர்யாதைகட்டினார்கள்; இவளைநோக்கினதுக்காக இவள் தன்னை அவர்களுக்காக்கவிதே சொல்லிற்று; அவ்வாவன்றிக்கே, இவள் தலைமையிருந்தபடி - அவன் தன்னைத்தப்புவித்த உபகாரத்துக்கு அந்நயார்ஹமாக எழுதிக் கொடுக்கிறாள். அங்கு ஓரோவுபகாரத்துக்கிறே அவ்வவர்க்காக்குவது, இங்கு எல்லாவுபகாரங்களையும் பண்ணினால் அவனுக்காக்காதோழியவொண்ணாதிதே. [எந்நாள்கொலோயாமுறுகின்றதுதோழி] - அவன்தன்னை யுளகுக்கிவைத்தான், இனிநாம் அவனைக்கிட்டே

“முதல்” என்று - பூண்டாய், அத்தாலே - குருந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. குருந்தம் - குருக்கத்தி உபகாலஸுரனை இதுயாதிக்கு-“புன்வாய்பிளந்துகளிறட்ட” என்று ப்ரதீகக் கண்டுகொள்வது. பாத்மம் - பாத்ரம், விஷயமென்றபடி. “முறுவல்” என்றதுக்கு - ஸ்மிதமாக அர்த்தமருளிச்செய்து, தந்தபங்க்தியாக அர்த்தாந்தரம் - தூய்தான இதுயாதி. “முறுவல்” என்று - தந்தத்தைச்சொன்னது, “தந்தமும் முறுவலும் தட்டமும்பல்லாம்” என்றத்தைப்பற்ற. ப்ரதமார்த்த விவரணம் - வேண்புறுவல் இதுயாதி. இதிறேயென்றது - வக்ஷ்யமாணத்தை. “வக்ஷ்யமாணம்” என்றத்தை உபபாதிக்கிறார் - அச்சமுறுத்தி இதுயாதி. இத்தால் - அவன் உபகாரங்களைச் சொல்லத் தட்டில்லையென்று கருத்து. அவன் செய்த படிகளைச் சொல்லி, “எந்நாள்கொலோயாமுறுகின்றது” என்றதுக்கு ஹவம் - அவ்வுபகாரங்களெல்லாம் இதுயாதி. தனக்காகச்செய்தது - எனக்குத் தன்பக்கவிலே ப்ராவண்யம் விளைகைக்காகச் செய்தது அவன்தன்னைநோக்கினத்தையே இவன்தனக்கு உபகாரமாகச் சொல்லுகையாலே வ்யாவ்ருத்திகாட்டுகிறார் - தமிழர் இதுயாதி. புதுப்புனல் - நூதநப்ரவாஹம். இவனைநோக்கினதுக்காக - நாயக்யானவன் தன்னை நோக்கினதுக்காக, இவள் - நாயகி. தலைமை - ஸ்லாக்யதை. இன்னம் ஓராகாரத்தாலே வ்யாவ்ருத்தி - அங்கு இதுயாதி. “யாம்” என்று - தோழியையுங்கூட்டிச் சொன்னதுக்கு ஹவம் - சொரகஸ்யா இதுயாதி. “சொரகஸ்யாஸ்யுகூடாவாரம் ராவவொயிபிஜிஷ்யதி” ஹவரோநடுவரிஸாநொ ஹதநளஸூமரெய்யா” இதி ஸுந்தரகாண்டே

வது என்றோ? [தோழி] - “சொகஸ்யாஸ்யுகஹாபாரம் ராவவொயிமலிஷுதி” (சொகஸ்யாஸ்யுகதாபாரம் ராகவோதிகமிஷ்யதி) என்றுபோலேகாணும் தோழிதானிருப்பது. இப்போது அவனை ஸ்பர்ஸித்து நம்ப்யோஜநம்பேற ஆசைப்படுகிறோமல்லோம், [அன்னையர்நாணவே] - “பிரிந்தவந்தரம் அவன்தானே வருமளவும் ஆறியிருந்திலள், அவன் தான் வரவுதாழ்த்தான்” என்று இரண்டேலைக்கும் பழிசொல்லுகிற தாய்மார் முன்பே; “நாம் இத்தலைமட லேக்குமளவாம்படி பிற்பாடராணோமாகாதே” என்று, “ஹீரொஷா ஹிசிராதூரா” (ஹீரேஷாஹிமமாதூலா) என்கிறபடியே அவன் லஜ்ஜித்துவந்து நிற்கிற படியைக்கண்டு, “இவனையோ நாம் இவ்வார்த்தைசொல்லிற்று” என்று அவர்கள் லஜ்ஜித்துக் கவிழ்த்தலையிடும்படியாக.

(அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

நாணும்நிறையுங்கவர்ந்து என்னைநன்னெஞ்சங்கூவிக்கொண்டு
சேணுயர்வானத்திருக்கும் தேவபிரான் தன்னை
ஆனையென்தோழி! உலகுதோறலர்தூற்றி ஆம்
கோணைகள்செய்து குதிரியாய்மடவார்துமே.

ஆ.—(நாணும்.) நாணும்நிறையுங்கவர்ந்து என்னை நன்னெஞ்சங் கூவிக்கொண்டு, ஒருவர்க்கும் செல்லநிவாண்ணாக திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிற தேவபிரான் தன்னை அயர்வறுமமமார்களுங்கூடத் தேருதநொருபடி, தோழி, ஆனை, அவனையுலகுதோறலர்தூற்றி, மற்றும் செய்வலாம் மறுக்குக்களெல்லாம்செய்து குதிரியாய் மடவார்துமென்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தன்னெஞ்சிலே மடவாரவேணுமென்று துணிந்த துணிவை வ்யக்தமாகத் தோழிக்கு வாய்விடுகிறாள்.

பா — (பேய்முலையித்யாகி) — (எந்நாள் கொலையாழுமுகின்றதுதோழி) — தகுஸ்துதிஸஸமெயு ஸ்விரஹஜநிதம் ராசிஸு சொகவெமம் ஹநகுதிநு வாகுக்ஷா ஊஃவிதா லீதா, “சொகஸ்யாஸ்யுகஹாபாரம் ராவவொயிமலிஷுதி” ஹவிராநஃ வரிபுரானொ ஹதநளஸாமரெ யயா||ரு||”.

சுரணு காரணோஹரெராதி: “புலீஹுஹவனொரெஹீரொஷாஹிசிராதூரா | யஜீஹுசொரஹுவிவெபு ராவவெஸ்யெராவஸ்யிதஃ || கூ ||”

ஸப்ததிரிபஸே ஹதாமத்தம்பாதிவீதா. இத்தால் - ஸமதுகையாகையாலே அவனையுங்கூட்டிச் சொல்லுகிறாளென்றபடி. மேலுக்கு அவதாரிகை - இப்போது இத்தாதி. “புலீஹுஹவனொரெ ஹீரொஷாஹிசிராதூரா | யஜீஹுசொரஹுவிவெபு ராவவெஸ்யெராவஸ்யிதஃ” இத்தாரண்யகாண்டே தஸமே ராமஃ. பேய்முலையுண்டு என்று தொடங்கி, பிராணை-தோழி, அன்னையர்நாணவே - எந்நாள் கொலையாழுமுகின்றது இத்தவ்யம். (அ)

[நாணும் நிறையும் என்று தொடங்கி] - லஜ்ஜைபையும் அடக்கத்தையும் சிஸ்ஸைஷமாகப் போக்கி அவ்வழியே தானென்றால் மிகவும் ப்ரவணமான என்னுடைய நெஞ்சையும் தன்பக்கவிலே அழைத்துக்கொண்டு மிகவும் தூரமான திருநாட்டிலே யிருக்கிற அயர்வறுமமரர்களதிபதியை. [ஆணை என்று தொடங்கி] - வாயால் நிகேஷதியா நின்றுவைத்தே, 'இவள் இத்தனையும் செய்துமுடிப்பதுகாண்' என்று உகந்திருக்கிற கோழியை ப்ரீதியாலே என்தோழி என்று ஸம்போதித்து உன்ஆணையே உலகு தோறும் அவனைப்பழிதூற்றிச் செய்யலாம் மிறுக்குக்களெல்லாம்செய்து தடைநில்லாதே மடலூரக்கடவேன்.

ப.—அநந்தரம், என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பண்ணி எட்டாமலிருக்கிறவனை, ஸர்வலோகமும் பழிக்கும்படி மடலூரக்கடவேனென்று தோழிக்குத் தன்னெஞ்சை வெளியிடுகிறாள்.

என்னை - என்னை, நாணும்-லஜ்ஜைபையும், நிறையும்-பூர்த்தியையும், கவர்ந்து-அபஹரித்து, நல் - ஸ்நேஹாக்கரமான, நெஞ்சம் - நெஞ்சையும், கூவிக்கொண்டு - அழைத்துக்கொண்டு, (" விஸ்வதஃபுஷெஷா ஸவபுதஃபுஷெஷா" என்கிற படியே), சேணுயர் - மிகவும் உயர்ந்த, வானத்து - (பரமாகாஸஸப்தவாச்யமான) பரம பதத்திலே, இருக்கும் - இருப்பானாய், தேவர்-ஸூரிகளுக்கு, பிரான்தன்னை - (இங்குப் பண்ணின ப்ரவ்ருத்திகளை ப்ரகாஸிப்பிக்கும்) ஸர்வாதிகளுவனை, என்-எனக்குவிதே பையான, தோழி - தோழி! ஆணை-உன்னுணையே, உலகுதோறு - ஸர்வலோகங்களிலும், அலர்-பழி, தூற்றி-(ப்ரஸித்தமாம்படி)தூற்றி, ஆம்-என்னால் செய்யலாம், கோணைகள்-மிறுக்குக்களடங்க, செய்து - செய்து, குதிரி-ஒருவர்க்கடங்காத நாணமற்றபெண். ஆய்-ஆய்க்கொண்டு, மடல் - மடல், ஊர்தும் - ஊரக்கடவேன், குதிரி - நாணப்பெண். கோணை - மிறுக்கு.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தன்னெஞ்சில் வ்யவஸாயத்தைப் பிறர்க்காக மறைத்துப் போந்தாள் இதுக்குமுன்பு, அத்தைத் தோழிக்கு வாய்விடுகிறாள்.

[நாணும்நிறையுங்கவர்ந்து] - அகம்விட்டுப் புறப்படக்கடவதன்றிக்கே யிருக்கிற லஜ்ஜையையும், அகவாயிலுள்ளது வாய்விடக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கிற மடப்பத்தையும் அபஹரித்து. [என்னை] - அவையே நிரூபகமான என்னை, [நன்னெஞ்சம் கூவிக்கொண்டு] - அவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமாய் என்னிலும் தன்பக்கவிலே ப்ரவணமான நெஞ்சையும் அபஹரித்து. [சேணுயர் இத்யாதி] - மிகவும் உயர்ந்த பரமபதத்திலே கொடுபோயிருக்கும். இந்ந்ராதிகள் குடியிருப்புப்போலன்றிக்கே ஸர்வாதிகமாயிறே பரமபதமிருப்பது. "இவள் தன் த்வரையாலே, திருப்பாற்கடவிலே கிடக்கில் திரையிலேயடியிட்டு வரக்கூடும்" என்று நினைத்து, நம்முடைய த்வரையாலும் சென்று கிட்டவொண்ணாததேஸத்திலே யிருந்தான். [தேவபிரான்] - இங்குவின்றும் கொடுபோன வொடுக்கு மாடுகளை அங்குள்ளார்க்குப் பாரித்துக்கொண்டிருக்கிறபடி. "நாம் ஸம்ஸாரத்திலே போய்ப் பெற்றது இது" என்று காட்டுகிறபடி. [தன்னை] - ஸர்வோதக்ருஷ்டனை நான் அழிக்கப்புகுகிறபடி பாராய். [ஆணை] - "பகட்டுகிறுளித்தனைபோக்கிச் செய்துமுடிக்கப்புகுகிறாளோ" என்று தோழியிருக்க; உன்ஆணை என்கிறாள். [என்தோழி] - "இவள் இத்தனையும் செய்துமுடிப்பதுகாண்" என்கிறதேதோற்ற தோழியிருக்கிறபடியைக்

கண்டு, 'என்தோழி' என்று உகக்கிறார். "[ஆணை - என்]" - என்று சொல்லுவாரு முண்டு. நீ என் நினைவைப் பின்செல்வாயானால் இனித் தடையென்? என்கிறார். நீ என்வழியே யொழுகுவாயானால், நிவாரகருண்டோ? [உலகுதோறல்தூற்றி] - ஒரு லோகமாத்ரத்திலே பழிசொல்லிவிடுவேனோ, பரமபதமெல்லையாகப் பழித்துக் கொடு செல்லுகிறேன். அலர் - பழி. என்னை ஊரார் பழிசொல்லும்படி பண்ணினா னாகில், தன்னை லோகமாகப் பழிசொல்லும்படி பண்ணுகிறேன். [ஆங்கோணைகள் செய்து] - என்னுளான மிறுக்குக்கள்செய்து.கோணை-மிறுக்கு. அதாவது-மடல்கொண்டு புறப்பட்டவாறே எதிரேவரும், சென்று கும்பிடக்கடவேன். [குதிரியாய்] - குதிரி யென்று - தடையில்லாப்பெண். குதிரியாய் - ஆடங்காஸ்தரீயாய். குதிரியென்று - ஆப ரணமிட்டுவைக்கும்செப்பாய், இவளுக்கு ஆபரணம் - நாணுநிறையுமிதே, அவை போகையாலே, கேவலஸரீரமாத்ரமேயாய்ச் செல்லக்கடவேன், குதிரி-குதிரையையுடை யவள். பனைமடலைக் குதிரையாகவுடையவ ளென்றுமாம். [மடலூர்துமே] - இரண்டு தலையையும் நோக்கியிருந்தது அமையும், இனி மடலூர்ந்தே விடக்கடவேன். மடலா கிறது - அலிமதவிஷயத்தை ஒருபடத்திலேயெழுதிப் பனைமடலைக் குதிரையாகக்கொண்டு உடம்பைப்பேணுதே மயிரைவிரித்துக் கண்வாங்காநீத பார்த்துக்கொண்டு திரியாநின் றால், லோபோபகரணங்கள் கண்டால் அக்நிகல்பமாயிருக்கக்கடவதாய் இப்படி செல்லா நின்றால்; ராஜாக்கள் கூட்டுதல், ஆற்றாமை கூட்டுதல், இரண்டுதலையிலுள்ள பந்துக் களும் கைவிட்டு ஒருவர்க்கொருவர் தஞ்சமாய் முடிகைதானே பேறாகச்செய்யுமதாயிற்று.

௭௭.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நெஞ்சு விம்மல்பொருமலாகாநிற்கவும், தன் ஸ்தீரீத் வத்தாலே இதுக்குமுன்பு மறைத்துக்கொண்டுபோந்தான்; இனி "அவனையழிக்கப்புகுகிற நாம் ஆர்க்குமறைப்பது" என்று அதுதன்னையே சொல்லுகிறார்.

[நாணுநிறையுங்கவர்ந்து] - ஸத்தாப்ரியுத்தமானத்தையுங் கொண்டான், களவு கலந்தால் வருமத்தையுங்கொண்டான். வாசல்விட்டுப் புறப்படக்கடவதல்லாத லஹ்ஜை யையும் கைக்கொண்டு, அகவாயிலோட்டம் தாய்மார்க்கும் சொல்லக்கடவதன்றிக்கே யிருக்கும் அடக்கத்தையும் கைக்கொண்டு. [என்னை] - அவையே நிருபகமான என்னை. [நன்னெஞ்சங்கூலிக்கொண்டு] - பறித்துக்கொண்ட நாணும் நிறையும் தந்தாலும் இட்டு வைக்கைக்குக் கலமில்லாதபடி; அவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமான, என்னிற்காட்டிலும் தன்பக்கல் லாவஸந்தத்தில் ஊற்றமுடைய நெஞ்சைத் தன்பக்கலிலே நோடித்துக்கொண்டு. "இவற் றைக்கொண்டு இன்னம் கடலிலேகிடக்கில், இவள் த்வரையிருந்தபடியால் திரைமேலே

ஒன்பதாம்பாட்டு.—நாணுநிறையும் இத்தாதி. கீழெல்லாம் மறைத்தப்போந்தவன், இப் போது "மடலூர்தும்" என்பானென்? என்ன - நெஞ்சு இத்தாதி. விம்மல்பொருமல் - ஆற்றாமை யால் வந்த மனோவிகாரம். அதுதன்னையே - மடல்தன்னையே.

கவர்ந்து - அபஹரித்த. நாணுக்கும் நிறைவுக்கும் பேதமேதென்ன - ஸத்தாப்ரியுத்தம் இத்தாதி. களவாகிறது - அகவாயிலோடுகிறத்தை மறைக்கையாய், அதுள்ளது யெளவநத்திலே யாகையாலே, களவென்று - யௌவநத்தைச்சொல்லி, களவுகலந்தாலென்றது - யௌவநம் குடி புகுந்தாலென்றபடி. கீழ்வாக்கடவ்யத்தையும் அடைவே விவரிக்கிறார் - வாசல் இத்தாதி வாக்யவ்யத் தாலே. புறப்படக்கடவதல்லாத - புறப்படப்பண்ணக்கடவதல்லாத. "என்னை" - என்னுடைய. நோடித்துக்கொண்டு - இங்கிதமாகவழைத்துக்கொண்டு. கீழே "அலைகடற்பள்ளியம்மான்" என்று வைத்து, இங்கே "சேணுயர்வானத்திருக்கும்" என்கிறதென்? என்ன - இவற்றைக்கொண்டு இத்தாதி.

யடியிட்டுக் கையும்மடலுமாய் வந்து நிற்கவுங்கூடே” என்றுபார்த்து, எட்டாநிலத்திலே போய் இருந்தானாயிற்று. [சேணுயர்வானத்திருக்கும்] - சேணென்றும் - உயர்த்தி, உயரென்றும் - உயர்த்தி; இரண்டாலும்-மிக்க ஓக்கத்தையுடைத்தான, வானத்திலேயிருக்கும். அந்தரஜாதிகளான இந்த்ராதிகள் குடியிருப்பிலன்றிக்கே, பரமபதத்திலே. [தேவபிரான் தன்னை] - இங்கேவந்து கொண்டுபோன நாணும் நிறையுமான ஒடுக்குமாட்டைப் பாரித்துக்கொண்டு, தன்வெற்றி காட்டிக்கொண்டிருக்கிறபடி. “ஸம்ஸாரமண்டலத்திற்போய் நான் பெற்றுக்கொண்டேந்தவை யிவை” என்று தன்வெற்றி காட்டிக்கொண்டிருக்கிற ஓலக்கம் முந்தறமுன்னம் அதுவாகப்பெற்றோமிறே, ப்ரஹ்மாதிக ளோலக்கம்போலே லாலாலாலாதிகளில்வரும் துடிப்பறிமாத ஓலக்கமன்றிக்கே. வ்யதிரேகத்தால்வரும் வ்யஸநம் அறியார்களேயாகிலும், அந்வயத்தால்வரும் ரஸம் அறிவார்களிறேமுன்னம். [சேணுயர்வானத்திருக்கும் தேவபிரான்தன்னை] - அவன்தானும், “ப்ரளயத்துக்கு அழியாதநிலம்” என்னுமித்தனையுமாயிற்று ஏற்றமாக அவ்விடத்துக்கு நீனைத்திருப்பது; “விரஹப்ரளயம் ஏறிப்பாயாதவிடமில்லை” என்று அறியமாட்டேகிறிலன்; அறிந்தானாகில் கிடந்தவிடத்தே கிடக்குமே! [தன்னை] - பார்கிடாய் அவ்வோலக்கமும் அவனும் அவ்விருப்பும் என் கையிலே படப்புகுகிறபாடு; இருந்தவிடத்தே இருக்கவொட்டுவேன் என்றிருக்கிறயோ? இப்போது இங்கனே ஒரு வாட்ப்பகட்டேச் சோல்வுகிறுமாகில், அதுசெய்து தலைக்கட்ட வல்லையாகப்புகுகிறயோ? என்ன, — [ஆணை] - இவள் இப்போது அவளுனை இடுகிறாளோ, தோழியாணையகிறாளோ? என்னில்; — அழிக்கநினைக்கிறவளுனையிடாளே, இனித் தோழியாணையாமத்தனையிறே. இதுக்கு உடன்பட்ட தோழியையொழிய, “வேறு பரதேவதையுண்டு” என்று இராளே இவள்தான். “இது உக்திஸாரமேயாய்ப்போகாமே,

மிக்கவோக்கம் என்கிற விசேணத்துக்கு வ்யாவ்ருத்தி - அந்தரஜாதி இய்யாதி. இது - சாடு. அந்தரத்திலே - ஆகாஸத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற, ஜாதியென்றும்; நிஹிநஜாதியென்றும். “தேவபிரான்” என்றதுக்கு - நித்யஸூரிகன்பக்கல்லே வெறுப்புத்தோன்ற லாவம் - இங்கேவந்து இய்யாதி. ஒடுக்கு மாட்டை - முட்டுக்கோல்கொண்டபஹரித்ததரத்தை. “தன்னை” என்றதுக்கு லாவம் - தன்வெற்றி காட்டிக்கொண்டு என்றது. “தேவபிரான்” என்றதுக்கு - நித்யஸூரிகன்பக்கல் ஆதரந்தோன்ற லாவாந்தரம் - ஸம்ஸார இய்யாதி. அன்றிக்கே, இங்கேவந்து இய்யாதிவாக்யம் - “இருக்கும்” என்றதுக்கு லாவமாய், ஸம்ஸார இய்யாதிவாக்யம் - “தேவபிரான்” என்றதுக்கு லாவமாதல், கீழ்வாக்ய வ்யவரணமாதல். ஸம்ஸாரமண்டல இய்யாதிவாக்யம் - ப்ரஹ்மாதிகள் இய்யாதிவாக்யாந்தரே அநுஸந்தேயம். அதுவாக - அந்த நித்யஸூரிக ளோலக்கமாக. அதுவாகப்பெற்றோமிறே யென்று - நித்யஸூரிகளுடைய ஓலக்கத்தைக் கொண்டாடுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - ப்ரஹ்மாதிகள் இய்யாதி ஆதல். லாபத்தால் வரும் துடிப்பாவது - ஈடுபாடு. துடிப்பு - ஈடுபாடும், க்லேஸமும், லாபத்தால் வரும் துடிப்பொழிய, அலாபத்தால்வரும் துடிப்பறிவார்களோ? என்ன - வ்யதிரேகத்தால் இய்யாதி. அதாவது - அவ்வயாஸமறிந்தபோதே, “இம்மகளைப்பெற்றதாயர்” இய்யாதிப்படியே வ்யதிரேகதுக மும் பொறுக்கமாட்டார்களென்றபடி. “சேணுயர்வானம்” என்றதுக்கு, “இவற்றைக்கொண்டு” இய்யாதிவாக்யத்திலே - ஒருதாத்தர்யம் அருளிச்செய்து, தாத்தர்யாந்தரம்-அவன்தானும் இய்யாதி. “அறியான்” என்று எப்படியறிவாய்? என்ன - அறிந்தானாகில் இய்யாதி. “தேவபிரான்தன்னை” என்றதுக்கு - நித்யஸூரிகன் பக்கலிலும் வெறுப்புத்தோன்ற தாத்தர்யாந்தரம் - பார்கிடாய் இய்யாதி. வாய்ப்பகட்டு - ச்ருஹஸௌர்யம். “ஆணை” என்றதுக்கு அர்த்ததவ்யம் - பார்கிடாய் இய்யாதி. யாதல். அழிக்கநினைக்கிறவள் - அழிக்கநினைக்கப்பட்டவன். ஆணையிடும்போது ஒருதேவதையானே இடவேண்டாவோ? என்ன - இதுக்குஉடன்பட்ட இய்யாதி. தோற்றவிருந்தாள் என்றவந்தரம்

‘அத்தை அவள் முகவிகாஸத்தாலேயறிந்து’ என்று கூட்டுவது. “என்” என்கிறபதத்தை - கீழே கூட்டித் தல், மேலே கூட்டுதல். அதாவது - “என் - தோழி” என்னுதல், “ஆணை - என்” என்னுதல். இவளது கூடப்புகாநின்றதோ - இவளுடையவுத்யோகம் காம்பாய்வஸாயியாகப்புகாநின்றதோ? என், தடையில்லையோ? என்ன - அவனேன் இத்யாதி. ஒழுவவுதியாகில் - புகுவதியாகில். தடஸ்ந்த ஸங்காப்ஹாரமுக்கே பூர்வவாக்யவிவரணம் - அவன்இவர் இத்யாதி. ஸர்வாதிகனைன்றது - “தேவ பிரான்” என்றத்தைப்பற்ற. அலர்தூற்றி - அபவாதம்சொல்லி. தேவபிரானைப் பழிசொல்லுகிற ளாகில், உலகுதோறமர்த்துறுகிறது ஏதுக்கென்ன - அலராதாண் இத்யாதி. அதாவது - தோஷத் தையும் குணவதுபாதேயமாகக்கொள்ளுகிற அவ்விபூதியிலன்றிக்கே, குணத்தையும் தோஷமாகக் கொள்ளுகிற உலகுதோறென்றபடி. தாம் பிறாறியும்படி இராள்களிறேயென்றது - இவன்செய்கிற நீதி தற்களுக்கு அபமிதமாகிலும், பிறாறியாதபடி அடக்கிக்கொண்டிருப்பர்களிறே என்றபடி. கீழ் வாக்யவிவரணம் - லோகங்கள் இத்யாதி. அழிக்கக்கடவேன் - “குணதிகள்” என்கிற பெருமையை யென்றபடி. அதாவது - மிறுக்காவது. “கோணைகள்” என்கிற வெஹுவசநதாத்தர்யம்-நான் கையும், ப்ஹரிக்கையும். ப்மாணந்தாம் - சிரஸா இத்யாதி. “மொலிநெய்யிடாக்கூடு துஷாரோம் டுரவாலிநுஜா ஃணம் ப்ஹுஜிவநெஹுடியாநாவஸவடகி” இத்துத்த்யோகப்பண்ணி த்ருதராஷ்ட்ரம் ப்ரதிஸஞ்சயோகத்தம் த்ருஷ்ணவசநம். “கோஹிவதயிதம்யொஸள விதுகூடு டுரோவாமதஃ | சிரஸாயாவதஸுஸு வவநம் ந க்ருதம் யிராககூடா” உதியாமககா ணெண்கஉசு| ராவணவயாநனுரெ ராஜி. இதுக்கு அர்த்தம் - பின்னை இத்யாதி. காலிலேகுனிர்

பிள்ளைதலையாலேயிரந்த காரியத்தை மறுத்துப்போந்தோ மென்றிரிறே. நான் இத்தைச் செய்தால், அவர் தம்மனிச்சழியாமைக்காக, “தம்மோடு அஸாதாரணவந்யமுடையார் தங்கள் ஆதரத்தாலே செய்யக்கடவதோன்றன்றோ இது” என்னக்கடவன்; “அதன்று இது, நான் ஸாயநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகிறேன்” என்னக்கடவேன். “நித்யானுஷ்டி வுடாஹுஷ்டா” (நித்யானுஷ்டிபுடாஹுஷ்டா) என்கிறவிதிலே செலவெழுதப் பார்ப்பர் அவர்; “அங்ஙனன்று, உன்னுடம்புபெறுகைக்காகச்செய்கிறேன்” என்னக்கட வேன். [குதிரியாய்] - “குந்திரி” என்கிறவித்தை [குதிரி] என்கிறதாய், அதாகிறது - அடங் காஸ்தீரியாய், தடையில்லாப்பெண் என்றபடியாய், தடையுடையேனன்றிக்கே என்னு தல்; அன்றிக்கே, குதிரி என்று செப்பாய்; ஸ்திரீகளுக்கு யநமாகிறது - நாணும் நிறையு மிறே, அது இடவேவக்கும் கலமாகுமிறே ஸரீரம், அவைபோகையாலே கேவல ஸரீர மாத்ரமேயாய் என்னுதல். பனைமடலைக் குதிரையாகப்பண்ணிக் கையிலேகொள்ளக்கட வது, அத்தையுடையேனாய் என்னுதல். [மடலூர்துமே] - “செய்யக்கடவதாயிற்றிப்பின்பு, இனி, ஒன்றைநினைத்து ஒன்றைச்சொல்லுகிறதென்?” என்று பார்த்து அதுதன்னையே சொல்லுகிறாள்.

(கூ)

பத்தாம்பாட்டு .

யாமடலூர்ந்தும் எம்மாழியங்கைப்பிரானுடைத்
தாமடல்தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டுசூடுவோம்
யாமடமின்றித் தெருவுதோறயல்தையலார்
நாமடங்காப்பழிதாற்றி நாடுமிரைக்கவே.

ஆ.—(யாமடலூர்ந்தும்.) யாமடமின்றித் தெருவுதோறயல்தையலார்நாவுங் கூடமடங்காத பழிகளைத்தாற்றி நாடுமிரைக்க யாமடலூர்ந்தாகிலும், எம்மாழியங்கைப் பிரானுடைத் தாமடல்தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோமென்கிறாள்.

ததக்கும் ஈஸ்வரன் செலவெழுதினபடியை த்விவிதமாகக்காட்டுகிறார் - நான்இத்தைச்செய்தால் இத் யாதியாலும், நித்யானுஷ்டிவுடா இய்யாதியாலும்.(ஹாஸ-ஓரோ) “ஐஹாநாஹம் உக்ஷணம் ஹெஷுதஷுஷெவதவீவவாஸிநாஸுமித்யானுஷ்டிவுடாஹுஷ்டாநிஜதெஷுவவாஹிநஃ” இத்தைச்செய்தால் - காலிலேகுனிந்தால். மனிக்க - பெளருஷம். “நஹவ்யூவாஸிஸுஷீ ஸெஷாநஹாஸ ஸாஸிதாஃ | நஹநஹவ்யூவாஸிஸுஷீ நஹயொஜிநவாஸிஸுஷீ” என்றத்தைக்கடக்கித்து - அஸாதாரணபந்தமுடையார் இய்யாதி. தங்கள் ஆதரத்தாலே - “ஸ்வரூப ப்ராப்தமன்றோ” என்கிற தங்கள் ஆதரத்தாலே. நித்யானுஷ்டிவுடாஹுஷ்டா என்கிறவிதிலே யென்றது - ப்ராப்யத்வத்திலே யென்றபடி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, குதிரி - குத்விதஸ்தீரியாய், அடங்காப்பெண் என்றபடி; அன்றிக்கே, ஆபாமிட்டுவைக்கும் செப்பென்னுதல்; குதிரையை யுடையவன் என்னுதல். “மடலூர்துமே” என்கிற அவதாரணர்த்தம் - செய்யக்கடவதாய் இத் யாதி. ஒன்றைநினைத்து - மடலைநினைத்து. ஒன்றைச்சொல்லுகிறதென் - “உலகுதோறலர்தாற்றி” என்றுசொல்லுறதென்? அதுதன்னையே - மடலூருகைதன்னையே. க்ரமேணாவ்யஃ.

(கூ)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், இருந்ததேகுடியாகக் கேட்கலிக்கும்படி மடலூர்ந்தாகிலும், நிரதிரயலோக்யனுனவனைக் காணக்கடவோமென்கிறார்.

[யாம் என்றுதொடங்கி] - மடலூர்ந்தாகிலும், கையும்திருவாழியையும்காட்டி நம்மை இப்பாடுபடுத்தினவனுடைய செவ்வித்திருத்துழாய்மலர்கொண்டு சூடுவோம். [யாம் என்று தொடங்கி] - நாம் ஸ்த்ரீத்வத்தைத் தவிர்த்து அபந்துக்கள்வாயிலும் புறப் படாத குணஹாரியைத் தெருவுதோறும் ப்ரஸித்தமாகச்சொல்லி ஜகத்தும் கேட்கலிக்கும்படியாக.

ப.—அநந்தம், நிரதிரயலோக்யமான அஸாதாரண சிஹ்நங்கனையுடைய வனை எங்கும்பழிதூற்றி ஜகத்கேட்கலிம் பிறக்கும்படி மடலூர்ந்தேயாகிலும் அவன் மாலைபைச்சூடுவோ மென்கிறார்.

(அத்யந்தாபிநிவேஸத்தாலே), யா - ஏதேனுமொருபடியாலும் ஸ்த்ரீத்வாநு ரூபமான, மடம்-ஒடுக்கம், இன்றி-இன்றியே, (லோகத்தளவில் பர்வஸியாதே), தெருவு தோறு-தெருவுதோறும் புக்கு, அயல்-அயலாரான, கையலார்-ஸ்த்ரீகளானவர்கள், நா-நா, மடங்கா - ஓவாதேசொல்லும், பழி-பழியை, தூற்றி-தூற்றி, நாடும்-ஸகலஜகத்தும், இரைக்க - கூடலிதமாய்க் கூப்பிடும்படி, யாம் - (மடலூரத்தகாத் ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய) நாம், மடல்-(நமக்குடல்லாத) மடலை, ஊர்ந்தும் - ஊர்ந்தேயாகிலும், ஆழியங்கை - கையுந்திருவாழியுமானவழகை யதுபவிப்பித்து, எம்-நம்மை வஸீகரித்த. பிரானுடை - உபகாரகனுடைய, தூ-செவ்வியாலேதூய்தான, மடல் - இதழையுடைய, தண்-ஸ்ரம ஹரமாய், அம்-தர்ஸநீயமான, துழாய் - திருத்துழாய், மலர் - பூந்தாரை, கொண்டு - (“வதிஸுஜாநிதாவீதா” என்கிற கணக்கிலே கையில்மடல்வாங்குகைக்காக) அவன்தர வாங்கி, சூடுவோம் - நந்தலையிலே சூடக்கடவோம். பன்மை - மடலூரத்தூணிந்த மர் வோக்தி. யாமடமென்றது - ஏதேனுமொருமடப்பழுமென்றபடி.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இருந்ததேகுடியாகக் கேட்கலிக்கும்படி மடலூர்ந்தே யாகிலும், நிரதிரயலோக்யனுனவனைக் காணக்கடவோமென்கிறார்.

[யாமடலூர்ந்தும்] - செய்யக்கடவதல்லாதத்தைச் செய்தேயாகிலும். “தத்யஸ்யஸுஷுஸுஸ்வெச” என்று இருக்கக்கடவ நாம் மடலூர்ந்தேயாகிலும். இங்கு மடலாகநினைக்கிறது—பெற்றன்றித்தவிராத வுபேயத்வரையும், அதுக்கடியான உபாயவைலகூண்பாதுஸந்தாநமும், “உபாயந்தன்னாலே பேறு” என்கிற துணியும், வேறென்றையுபாயமாக நினையாமையும், காமப்ராப்தி பற்றாமையும், மடலாய்ச்செல்லு கிறது. [எம்மாழியங்கைப்பிரானுடை] - கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியழகைக் காட்டி இப்படி மடலெடுப்பித்தவனுடைய. [தூமடல் இத்யாதி] - மடலைக்கொடுபுறப்பட்டால், எதிரேவந்து என்கையில் மடலைவாங்கித் தன்னோளில் மாலைபைவாங்கி என்னோளிலே யிடிஸிறே அவனுக்கு நிறமுள்ளது; இல்லையாகில், அவன்படும்படியாராய். செவ்வியாலை சூடக்காண் நான் வேண்டியிருக்கிறது, என்னோளில் மாலைபாராய் சருகாநபடி. அத் தலையை யழித்தாகிலும் பெறக்கடவோம். [தூமடல்] - செவ்வித்திருத்துழாய். உனக்கு நிரூபகமான ஸ்த்ரீத்வம் எல்லாவளவிலும் விடாதுகாணென்ன—[யாமடமின்றி] - லஜ்ஜா சூர்யையாய். [தெருவுதோறு] - லோகமாகத் திரண்டவிடத்தே சொல்லிவிடேன்,

யல்ல; முதல்தன்னிலே ஸ்த்ரீகள் மடலூரக்கடவதல்லவாக விலக்கிற்று; அதுக்குமேலே, நீயாகிறும் “**நித்யம்ப்ராணஸமாஹிதா**” (நித்யம்ப்ராணஸமாஹிதா) என்கிறபடியே, உன்னையழியமாறியும் அவனுக்கு ஹிதகாமையாயிருப்பாளோருத்தி; அவன்தான் உன்பக்கல் வருகைக்கு உன்னிற்காட்டில் த்வரித்திருக்கிறானெருவன்; க்ரமப்ராப்திபற்றாமல் படுகிறுயித்தனை, நீ ஸாஹஸத்திலே ஒருப்படுகிற இது உன்ஸ்வரூபத்தோடுசேராத”என்ன; -- அதுபார்க்கவொண்ணாதபடிகாண் எனக்கு அவன்பக்கலுண்டான ப்ராவண்யாதிஸய மென்கிறுள். [யாமடலூர்ந்தும்] - இப்படியிருக்கிற என்ஸ்வரூபத்தை அழியமாறியாகிலும் பெறத்தவிரேன். [மடலூர்ந்தும்] - இத்தைச்செய்தாகிலும். செய்யக்கடவதல்லாதது செய்தாகிலும் பெறக்கடவேன். அஹமர்த்தத்தோடு சேராத செயலைச் செய்தேயாகிலும். ப்ரணவத்தில் அஹமர்த்தத்துக்கு வாசகஸப்தமிருக்கிறபடியாயிற்று - யாமென்கிறது. அத் தலையையிட்டிறே இவனை நிரூபிப்பது. [எம்மாழி இத்யாதி] - நாராயணஸப்தார்த்தம். இவனையிட்டிறே அவனைநிரூபிப்பது. [எம் இத்யாதி] - அவன் கையுந்திருவாழியும்போலே யன்றோ நான் கையும்மடலுமாய்ப் புறப்பட்டால் இருப்பது. நான் கையும்மடலுமாய்ப்

ப்ர:—ஸ்ரீஹிதகாமகாணெ ஸங்க்ஷெபநாராடி, “**ஹாஸ்யுத்யிதாலாயபூ**
நித்யம்ப்ராணஸமாஹிதா | **ஐநகஸ்ய** **கூமெஜிதாஹெவாரபெவநிதிபூதா** || **உகூ** ||
ஸவபூகக்ஷணஸவநாநாநீணாபி **தூவாயு** | **வீதாவூ** **நுமதாராபி** **ஸஸி**
நுமரொஹிணியயா || **உகூ** ||”

யத்வா, புஸ்ச ஒருவைஷ்ணவர் எழுந்தருள், அடியேதொடங்கி ப்ரஸாதிக்கிறார் - மடலூர்துமென் றுள் இத்த்யாதி என்னுதல். விலக்கிற்று - “கடலன்னகாமத்தராகிலும்” இத்த்யாதியாலே விலக்கிற்று, உன்ஸ்வரூபத்தோடு - அவனுக்கு அதிஸயகரமான உன்ஸ்வரூபத்தோடு. “மலர்கொண்டு ரூடுவோம்” என்றத்தைக்கூட்டி, “யாம்” என்றதிலேநோக்காக ஹாவம் - இப்படி இத்த்யாதி. என்ஸ்வரூபத்தை - ஸ்த்ரீத்வஸ்வரூபத்தை. இது - “யாம்” என்றபதத்துக்கு தாத்பர்யம். ஸப்தார்த்தம் - இத்தைச்செய் தாகிலும் என்றது. இத்தை - நிஷித்தமான மடலூருகையை. “மலர்கொண்டுரூடுவோம்” என் றத்தைக்கூட்டி, “மடலூர்ந்தும்” என்றதிலேநோக்காக தாத்பர்யம் - செய்யக்கடவது இத்த்யாதி. “யாமடலூர்ந்தும்” என்றதற்கு ஸ்வாபதேஸத்திலே ஹாவம் - அஹமர்த்தத்தோடு இத்த்யாதி. அதா வது - ப்ரணவோக்தமான ஸேஷத்வஸ்வரூபத்துக்குச்சேராத ஸவப்ரவ்ருத்தியைச் செய்தேயாகிலு மென்றபடி. ப்ரணவத்திற்போலே இங்கு அஹமர்த்தவாசகமான ஸப்தமேதென்ன - ப்ரணவத்தில் இத்த்யாதி. ப்ரணவத்தில் அஹமர்த்தத்துக்கு - ப்ரணவோக்தஸேஷத்வாஸ்ரயமான அஹமர்த்தத்துக்கு. “**ஓஹாரொவிஷுவாவாகு**” என்று - ப்ரணவம் ஈஸ்வரவாசகமன்றோ? என்ன - அத்தலையை இத்த்யாதி. அதாவது - “**ராஜபுருஷன்**” என்கிறவிடத்தில் - ராஜாவைவிட்டு புருஷனை நிரூபித்தாற் போலே, ஈஸ்வரானையிட்டு இவனை நிரூபிக்கிறதாகையாலே, ஸப்தப்ராதாந்யத்தையிட்டு ஜீவனைச் சொல்லுகிறதென்னலா மென்றபடி. நாராயணஸப்தார்த்தம் என்றதற்கு தாத்பர்யமேதென்ன - இவனை இத்த்யாதி. அதாவது - நாரங்களுக்கு அயநமென்று - சேதனையிட்டு அவனைநிரூபித்த வோபாதி, இங்கும் “எம்” என்று - இத்தலையையிட்டு அவனைநிரூபிக்கிறதென்றபடி. “யாமடலூர்ந் தும்” என்றத்தையும் கடாக்கித்து, “ஆழியங்கைப்பிரான்” என்றதற்கு ஹாவம் - அவன்கையும் இத் த்யாதி. கையுந்திருவாழியும்போலே - கையுந்திருவாழியுமாய்ப்புறப்பட்டாற்போலே. இவ்வாய்த் துக்கு ஹாவம் - அவன்கையுந்திருவாழியுமாய்ப்புறப்பட்டால் காரயம் அமோஹமாம்போலே, நான்கையும் மடலுமாய்ப்புறப்பட்டால் காரயம் அமோஹமாம்படியும் என்று. அன்றிக்கே, அவனுக்குப்போலே தேஜஸ்கரமென்றுமாம். “**தூமடல்தண்ணந்துழாய்**” இத்த்யாதியைக் கடாக்கித்து, “ஆழியங்கை” என்றதற்கு ஹாவாந்தாம் - நான்கையும் இத்த்யாதி. அதாவது - தனக்கிடுகைக்காகத் திருவாழியைச்

புறப்பட்டால், அஞ்சி எதிரேவந்து தன்கையிலாபரணத்தைவாங்கி என்னைகயிலேயிட்டே, தன் தோளில் மாலையைவாங்கி என் தோளிலேயிட்டானாகில் குடியிருக்கிறான்; இல்லையாகில் எல்லாங்கூடவில்லையாகிறது. [தூமடல்] - என் தோளில் மாலை யைப்பாராய், நான் செவ்விமாலை சூடவேணுங்காண். விரஹத்தாலே தன்மார்பில் மாலை சருகாயிறேகிடக் கிறது, செவ்விமாலையுள்ளது அவன்பக்கல்லேயிறே. ஒன்றைச்சொல்லுகிறாயாகில் செய்து தலைக்கட்டப்படுகிறாயோ, உன் ஸ்திரீத்வம் உன்னைக்காற்கட்டுங்காண் என்ன, —[யாமட மின்றி] - அதுவோ! ஸ்திரீத்வமில்லாதார்செய்வதை முதலிலே செய்யக்கடவோம். [தேருவு தோறு] - “உலகுதோறலர்தூற்றி” என்றாளே கீழே; அங்ஙன் லோகமாகத்திரண்டத்திலே லோகத்துக்காக ஒருவார்த்தை சொல்லிவிடுவேனோ, தேருவுகள்தோறும்புக்கு, அறியாதா ரெல்லாரும் அறியும்படி அலர்தூற்றக்கடவேன். “க்ருஹாச்ச்சுநைகள், அர்ச்சகபராதீநம்” என்றுஒருமுலைகளிலேபுக்கு இருக்கவொட்டுவேனோ. அயல்தையலாருண்டு- அந்நையகளான ஸ்திரீகள்; அவர்கள் நாப்புரளாதபடியான பழிகளையுமெல்லாம் சொல்லி. ஸிஸுபாலாதி கள்வாயில் கேளாதவையுமெல்லாம் என்வாயிலேகேட்கவினே புகுகிறான். அன்றிக்கே, அவர்கள் நா, மீளாதே உருவப்பிழிசொன்னபடியே யிருக்கும்படியான பழிகளைத்தூற்றி யென்றுமாம். அன்றிக்கே, நாம் தங்களுக்கடங்காதே மடல்கொண்டு புறப்பட்டபழிதூற்றி யென்றுமாம். [நாடுமிரைக்கவே] - அவன் என்னுடைய ஊரவர்கவ்வை பரிஹரித்தில னாகில், நான் தன்னை நாடாக இரைக்கும்படி பண்ணுகிறேன். ஜகத்கேடா லம்பிறக்கும்படி பண்ணுகிறேன். “ஒருத்தி ஒருவனைப்படுத்திற்றே! ஒருவன்முகங்காட்டிற்றிலன்” என் னும்படிபண்ணுகிறேன். தத்வபரமானவாக்யங்களும் உபாஸநபரமானவாக்யங்களுமெல் லாம் அறியவினேபுகுகிறது; “ஒருவன் உளனாகில், ஆசைப்பட்டவன் இப்படிபட இருக்கு மோ, ஆனபின்பு நிரீஸ்வரங்காண் ஜகத்து” என்னும்படிபண்ணுகிறேன். அவனோடே

சொல்லுகிறுனென்றபடி. ஆபரணத்தை - திருவாழியை. அன்றிக்கே, “ஆழி” என்று - திருவாழி மோதிரமென்றமாம். எல்லாங்கூட - உபயஸ்வரூபமும். தூமடல் - செவ்வியுடையதன்ம். “தூமடல்” என்கிறவியேஷணத்துக்கு ஹாவம் - என் தோளில் இய்யாதி. தனக்குச்செவ்வியமாலையிலையோ? என்ன - விரஹத்தாலே இய்யாதி. “மடலூர்த்தம்” என்றத்தையுக்கட்டி ஹாவம் - அதுவோ இத் யாதி. அதுவோவென்றது - ஸ்திரீத்வமோ காற்கட்டுவதென்றபடி. முதலிலே - ஸ்திரீத்வமில்லா தார் என்று அவ்விப்பது. ஸ்திரீத்வமில்லாதார் - ஸ்வதந்தரர். கீழே, “உலகுதோறலர்தூற்றி” என்றுசொல்லியிருக்க, மீளவும் “தேருவுதோறலர்தூற்றி” என்றதுக்கு ஹாவம் - உலகுதோறு இத் யாதி. அலர்தூற்ற - அபவாதம்சொல்ல. “தேருவுதோறலர்தூற்றி” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - க்ருஹாச்ச்சுநைகள் இய்யாதி. அர்ச்சாவதாரப்ராவண்யத்தைப்போக்கி நாஸ்திகரம்படிபண்ணக்கட வன் என்றபடி. அயல்தையலார் நாமடங்காப்பழிதூற்றி என்று ப்ரதீகம்கண்டுகொள்வது. நாப் புரளாதபடியான - சொல்லக்கூசும்படியான. “அயற்றையலா?” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - ஸிஸுபாலாதிகள் இய்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, “நாமடங்கா” என்றது - நா மீளாதே என் றபடி. த்ருதியார்த்தத்துக்கு - “நாம், அடங்கா” என்று பதச்சேதம். அடங்கா - அடங்காதே. தங் களுக்கே - அயல்தைபலாரான தங்களுக்கு. இரைக்க - யோஷிக்க, “நாமடங்கா” என்றதின் முந்தின அர்த்தத்தையத்துக்குச்சேர ஹாவம் - அவன்என்னுடைய இய்யாதி. அதாவது - நானும்பழிதூற்றி, நாடுமிரைக்கும்படிபண்ணுகிறேனென்றபடி. “நாடுமிரைக்க” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - தத்வபா ர்மான இய்யாதி. தத்வபரமானவாக்யங்கள் - “நாராயணவரூபஹ்” இய்யாதிகாக்கங்கள். உபாஸநபரமானவாக்யங்கள் - “நிவியூலிதவ்யு” இய்யாதிகள். வாச்யபூதன் இல்லாமை யாலே அழியவினேபுகுகிறது என்றபடி. அழியும்படி எப்படி? என்ன - ஒருவன் இய்யாதி. வேதம்

கலந்த என்வார்த்தையொழிய, அடியில்லாத வேதஞ்சொன்னவார்த்தையைக் கேட்பர் களோ? ப்ரமேயஸ்ரேஷ்ட்டமானத்தை அழித்தேன், இனி ப்ரமாணஸ்ரேஷ்ட்டமானது தானேநில்லாதிதே. “ஆசைப்பட்டார்க்குப் பலம் இதுவானின்பு இனி உபாஸநத்துக்குப் பலமில்லை” என்று கைவாங்கி ஜகத்தடைய நாஸ்திகரம்படிபண்ணுகிறேன். [நாடுமிரைக் சவே - யாமடலூர்ந்தும்] - நாட்டார்சொல்லும்பழிதானே யாரகமிதே. “ஊரவர்கவ்வை எரு” என்றாளே, அதிலேயிதே வேருன்றித்தரிப்பது. (க0)

பதினொராம் பாட்டு.

இரைக்குங்கருங்கடல்வண்ணன் கண்ணபிரான் தன்னை
விரைக்கொள்பொழில் †குருகூர்ச்சடகோபன்‡சொன்ன
நிரைக்கொளந்தாதி ‡யோராயிரத்துளிப்பத்தும்
உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாதந்தம்மரேல்லாம்.

ஆ.—(இரைக்கும்.) ஓதங்களருகிற கடல்போலேயிருந்த திருமேனியை யுடைய கண்ணபிரான் தன்னை விரைக்கொள்பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் நிரைக் கொளந்தாதியாயிரத்துள் இப்பத்தும் உரைக்கவல்லார்க்கு; இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்ல, தாங்களிருந்ததேசமே தங்களுக்குத் திருநாடென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி சொல்லவல்லாரிருந்த தேசத்திலே எம்பெருமான் தானேவந்து நித்யஸம்ஸலேஷம் பண்ணும் என்கிறார்.

[இரைக்கும் என்று தொடங்கி] - ஓதங்களருகிற கடல்போலேயிருந்த திரு நிறத்தையுடையனாய் தண்ணீரையையு முடையனான க்ருஷ்ணனை. [விரைக்கொள்பொழில்]- தாம் வ்யவஸிதரானவாதே ‘எம்பெருமானுடையவரவு அணித்து’ என்று ஸஞ்ஜாதபரி

சொன்னத்தைவிட்டு நம்வார்த்தையைப் ப்ரமாணமாகக்கொள்ளுவார்களோ? என்ன - அவனோடே கலந்த இத்தாதி. வாச்யங்களையழிக்கப்போமோ? என்ன - ப்ரமேயஸ்ரேஷ்ட்டம் இத்தாதி. அதாவது - அந் தரங்கையான நான் இப்படி ப்ரமேயமானவஸ்துவை அழிக்கையாலே, தத்ப்ரதிபாதகமான ப்ரமாணம் அப்ரமாணமாயேவ்விடுமென்று கருத்து. உபாஸநபரவாச்யங்களை அழிக்கும்படி எப்படி? என்ன - ஆசைப்பட்டார்க்கு இத்தாதி. “நாடுமிரைக்கவே” என்றதுக்கு - ஈஸ்வரவிய்யமாகப்பழிசொல்லு வர்களுண்டுசொல்லி, நாயகவிய்யமாகத் தாத்பர்யாந்தரம் - நாட்டாரீ இத்தாதி. “நாடுமிரைக்கவே” என்ற அவயாரணத்துக்கு ஹவமாதல் - நாட்டாரீ இத்தாதி. இவ்வாக்யத்துக்கு - “அயல்தையலர் நாம் டங்காப்பழி என்னைத்தூற்றவும், நாமும் என்னையிரைக்கவும், அதுவே யாராகமாக - மடலூர்ந்தும்” என்று அந்வயமுகேந தாத்பர்யமாகக்கண்டுகொள்வது. நாட்டார்பழி யாரகமோ? என்ன - ஊரவரீ இத்தாதி. யாமடமின்றி - நாம் ஸத்ரீத்வாநுருபமான ஓடுக்கமின்றிக்கே என்று ஸப்தார்த்தம். ஸஞ்ஜாஸூநியராய் என்றபடி. “ரூபஸூடியிதாஹாயபூ நித்யூபாணஸரோஹிதா” இத்தாதி ஸப்க்ஷேபே. உத்தரார்த்தபூர்வகம் பூர்வார்த்தத்தையநுஸந்திசுகை அந்வயம்: (ச0)

† ‘குருகூரவாச்சடகோபன்’ என்று உரைக்குப்பாடம்.

‡ ‘சொன்னிரை’ என்றும் ‘அந்தாதியாயிரத்துள்’ என்றும் ஆரூயிரப்படிக்குப் பாடம்.

மளமான திருச்சோலை. [நிரைக்கொளந்தாதி] - ஸுஸங்கதமான அர்த்தஸப்தங்களை யுடைத்தாகை.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அநுஸந்திக்கவல்லவர்களிருந்த தேசமே பாமபதமாமென்று பலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

இரைக்கும் - அலையெறிந்திரைக்கிற, கருங்கடல் - கருங்கடல்போலே அலிவ் ருத்தமான, வண்ணன் - வடிவழகையுடையனாய், பிரான் - அவ்வழகை ஆஸ்ரிதர்க்கு அதுவிப்பிக்கும் ஸ்வாவனான, கண்ணன்தன்னை - க்ருஷ்ணனை, விரைக்கொள் - பரிம ளோத்தரமான, பொழில் - பொழிலையுடைய, குருகூரவர் - திருநகரியிலுள்ளார்க்கு நிர் வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, நிரை - எழுத்தும் அசையும் சீரும் தளையும் அடியும் தொடையும் பாவும் இனமும் இசையும் தாளமும் மற்றுமுள்ள ஸப்தாலங்காரமும், கொள் - உடையதாய், அந்தாகி - அந்தாதியாய், ஓர்- அத்விதீயமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்திருவாய்மொழியினுள்ளும், இப்பத்தும் - இவை பத்தையும், உரைக்கவல்லார்க்கு - ஸப்தமாத்திரோச்சாரணம் பண்ணுமவர்களுக்கு, தம்- தாந்தாங்களிருந்த, ஊரெல்லாம் - ஊரெல்லாம், வைகுந்தம் - பாமபதமென்னலாம்படி, ஆகும் - ஆந்தாவஹமாயிருக்கும். இது - கவித்துறை.

இ.—நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லாரிருந்த தேசத் திலே அவன்தானேவந்து நித்யஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணுமென்கிறார்.

[இரைக்கும்கருங்கடல்வண்ணன்] - ஸ்ஷுப்தமான கடல்போலேயிருக்கிற வடிவழகையுடையவன். மடலெடுப்பித்தவடிவழகு இருக்கிறபடி. “வாவபிநய” என்ற போது கடல் ஸப்தாலே வெருவுண்டாப்போலே, இவன் மடலிலேதுணிந்தவாறே ஸர்வாதிகன் கலங்கிப்படி யென்றுமாம், இது அநந்தாழ்வான்வார்த்தை. எப்போதும் சட லின் ஸ்வாவத்தை யுடையவன். [கண்ணபிரான்] - ஸம்ஸ்லேஷதஸாயில் தாழின்று பரிமாறினபடி. வடிவழகது, ஸ்வாவமது, மடலூராதொழியப்போமோ? [நிரைக் கொள் இத்தாதி] - இவர் வ்யவஸிதரானவாறே “அவன்வரவு அணித்து” என்று சோலை ஸஞ்ஜாதபரிமளமாயிற்று. [நிரைக்கொளந்தாதி] - இவர் ஆற்றாமையாலே முன்னடிதோற் றுதேயிருந்ததஸாயிலே சொல்லச்செய்தேயும், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் அடியும் தொடையும் பாவும் இசையும் தாளமும் அந்தாதியும் சேரவிழுந்தபடி. நுஷி, ஸோகலேவந்தாலேசொன்னது ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே ஸ்லோகமானாப்போலே, ஹவத்ப்ரஸாதமடியாக ஸர்வலக்ஷணேபேதமாயிற்று. இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்ல வல்லார்க்கு உத்தேஸ்யபூமி பாமபதமாகக்கடவதென்னுதல். இதுசொன்னவர்களிருந்த விடமே பாமபதமென்னுதல்; அதாகிறது-அவர்களுக்கு இவரைப்போலே மடலெடுக்க வேண்டா, அவன்தானே மடலெடுத்து இவர்களிருந்தவிடத்தே நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுமென்கிறது.

நடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவல்லாரிருந்த தேசத்தே அவன்தானேவந்து நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுமென்கிறார்.

நிகமம் - இரைக்கும் இத்தாதி. “நிரைக்கொளந்தாதி” இத்தாய்தியைப்பற்ற - இத்திருவாய் மொழி இத்தாதி.

[இரைக்குங்கருங்கடல்வண்ணன்] - அநந்தாழ்வான் பணித்தாலாக நஞ்சீயர் வந்து பட்டருக்கு, “**வாவலோமய**” (சாபமாநய) என்றபோது கடல் கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண்ணெறிந்தாழ்போலேயாயிற்று, இவள் ‘மடலூர்வன்’ என்ற துணியைக்கேட்டு அவன்தன் ஸர்வாதிகத்வம் கலங்கிப்படி” என்று அருளிச்செய்தார். வண்ணனென்றவிது - ஸ்வலாவபரமானபோதைக்காகிறது. [கடல்வண்ணன்] - மடலூர்ந்தாகிலும் பெறவேண் மேபடியான வடிவழகைச்சொல்லுகிறது. ஓதங்கிளர்ந்தகடல்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். [கண்ணபிரான்தன்னை] - அவ்வடிவை, அவதரித்து எனக்கு உப கரித்த க்ருஷ்ணனை. வடிவழகிது, ஸ்வலாவமிது. [விரைக்கொள்போழில்] - இவர் கையும் மடலுமாய்ப்புறப்பட்டவாறே, ஊர் ஸஞ்ஜாதபரிமளமானபடி, “அவன்வரவணித்து” என்று. [நிரைக்கொள்தாதி] - இவர் முன்னடிதோற்றதே மடலூரச்செய்தேயும், ப்ரபந்தமானது, எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் அடியும் தோடையும் பாவும் இசையும் தாளமும் அந்தாதி யும் சேரவிழந்தபடி. “**ஸோகஸோகஸவலோமதஃ**” (ஸோகஸஸ்லோகத்வமாகதஃ) என்று ஸோகவேஸ்த்தாலே சொல்லச்செய்தேயும், ப்ரஹ்மாவின்ப்ரஸாதத்தாலே ஸர்வலக்ஷ ணேபேதமானாழ்போலே; இவர்முன்னடிதோற்றதபடிகலங்கிச்சொல்லச்செய்தேயும், லகவத் ப்ரஸாதமடியாகப்பிறந்த ப்ரபந்தமாகையாலே லக்ஷணங்கள் சேரவிழத் தட்டில்லையிறே. [உரைக்கவல்லார்க்கு] - மடலேக்கேவெண்டா, இப்பாசுரமாத்ரத்தைச் சொல்லவமையும். [வைகுந்தமாகுந் தம்முரெல்லாம்] - அவர்களுக்கு உத்தேஸ்யபூமி பரமபதமாம். அன்றிக்கே, இவர்களுக்கு நாடறியமடலேடுத்துக்கொண்டு புறப்படவேண்டாதே, இவர்களிருந்தவிடங் களிலே அவன் தானேவந்து நித்யஸம்ஸலேஷ்த்தைப்பண்ணுகையாலே, அவர்களிருந்த

வண்ணம் - ஸ்வலாவயாதல், வடிவாதல். கீழே “நாமிரைக்கவே - யாமடலூர்ந்தும்” என்றவநந்தரம், “இரைக்குங்கருங்கடல்வண்ணன்” என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன - அநந்தாழ் வான் இத்தாதி. அநந்தாழ்வான்நிர்வாஹத்திலே, வண்ணம் - ஸ்வலாவம். “கண்ணபிரான்” என் றது - க்ஷுலிதமானகடல்போலே கலங்கினஸ்வபாவத்தையுடையவனாய்வந்து கண்ணுக்குவிஷயமான உபகாரகனென்றபடி. **வந்தி** - திருநாராயணபுரத்தில்கின்றும்வந்து. ஆகிறது - அநந்தாழ்வான் நிர் வாஹமென்றபடி. “இரைக்கும்” என்றது - லக்ஷணயா, க்ஷுலிதமென்றபடி. பட்டர்நிர்வாஹம் - மடலூர்ந்தாகிலும் இத்தாதி. வண்ணம் - வடிவு. இப்போது “இரைக்கும்” என்ற விஸேஷணத் துக்கு ஸாவம் - ஓதங்கிளர்ந்த இத்தாதி. ஓதம் - திரை. இந்தப்பக்ஷத்தில், “இரைக்கும்” இத்தா திக்கு - வடிவழகிது, ஆஸ்ரிதஸ்வயதாஸ்வபாவமிது, எங்ஙனே நான் மடலூராதொழிவதென்றபடி. “இரைக்கும்கருங்கடல்வண்ணன்” என்று - “மாசறுசோதி” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. “கண் ணபிரான்” என்று - “ஆசறுசிலனை” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. கீழ்ச்சொன்ன பத்வயார்த்தநிகம நம்-வடிவழகு இத்தாதி. ஸ்வபாவமிது என்றவநந்தரம், மடலூராதொழியப்போமோ என்றுகூட்டி நிர்வஹிப்பது. நிர்வாஹகரான இவர் நோவுபடாநிற்க, ஊரில் ஸம்ருத்திக்கு அடியேதென்ன - இவர் இத்தாதி. நிரைக்கொள் - லக்ஷணஸம்ருத்தியையுடைத்தான. நிரையென்று - ஓசுந்காய், லக்ஷண ஸமூஹமென்றபடி. முன்னடிதோற்றதே மடலூரச்செய்தே சொன்னது லக்ஷணேபேதமாகக் கூடுமோ? என்ன - ஸோகஸோகஸவலோமதஃ இத்தாதி. “ஸோகஸோகஸவலோமதஃ”

வாடெழியுதொலிவழிபுணா ! ஸொநஸுரஹரணாஹுய ஸோகஸோகஸவலோ மதஃ || ௪௦ || ” உதி வாலகாண ஜிதீயெழுந்தின அர்த்தத்துக்கு, “உரைக்கவல்லாரான - எல்லார்தமக்கும் - ஊர்-வைகுந்தமாகும்” என்று ஸப்தநிர்வாஹமாதல்; ஊர் - உத்தேஸ்யபூமி. “வைகுந்தம் - எல்லாம் - தம்மூர்-ஆகும்” என்று ஸப்தநிர்வாஹமாதல். த்வீதியார்த்தத்துக்கு, “தம்

விடந்தானே பரமபதமாம். அவன்ஸந்நிதியுள்ளவிடம் ஸ்ரீவைகுண்டமாகக் குறையிலையே. இப்பாசுரமாத்ரத்துக்கு இதுகூடமோ? என்னவொண்ணாது; இத்தல்சொல்லுகிற ஹகவத்குணங்களைப் பார்த்தால், “இந்த உக்திதானும் மிகை” என்னலாம்படியிருக்கும்; இதுகூடாதாகில், பரிபூர்ணஸமாஸ்ரயணத்துக்கும் பலமில்லையாம்; இங்ஙனன்றாகில் புருஷோத்தமன் இதரஸஜாதீயனானானே. (கக)

மூரெல்லாம் - வைகுந்தமாகும்” என்று ஸப்தார்த்தநிர்வாஹம். இவர்களிருந்தவிடத்தை வைகுந்தமாகச் சொல்லலாமோ? என்ன-அவன்ஸந்நிதி இத்தயாதி. மடலெடுக்கவேண்டுமபடி துர்லபமான பலம் இப்பாசுரமாத்ரத்தால் பெறலாமோ? என்ன-இப்பாசுரம் இத்தயாதி. “ஸஷுபிராசூராவியாதிநஃ” என்கையாலே, பலமுண்டென்றபடி. பகவத்குணங்களாவன - “ஆசுமசீலனை”, “வாசுதேவன்” இத்தயாதிகளிற்சொல்லுகிற குணங்கள். இது கூடாதாகில் - பகவத்குணதிகயத்தாலே பவவித்தி கூடாதாகில், பரிபூர்ணஸமாஸ்ரயணமாவது - பரமபகதியுக்கதராய் ஆஸ்ரயக்கை. பலமில்லையாமென்றது - பலகௌரவத்தைப்பார்த்தால் பரிபூர்ணஸமாஸ்ரயணமும் அத்தயந்தவீஸத்ருஸமாகையாலே, அதுக்கும் பலமில்லையென்றபடி. “அவன்தான் இவ்வளவை வ்யாஜமாக்கி மஹாபலத்தைக்கொடுக்கும்” என்று சொல்லலாமோ? என்ன - இங்ஙன் இத்தயாதி. க்ரமேணாவயஃ (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:—வூஉவூஉநுஸுஹிதநொஹாஸள ரிசேடுகெஃ ஸுஹெஸுஷெஹொஹுஉயஸுஉஹொஹிஹு: | ஹொஹுஸுயதவிவி சுதஃஉரி பெஷஃஉஃஹொ தூயபூஉஸாஹுவரிமுஹுஃநிஸுஃதீயெ||.

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்தாவலி: — “ஜெஹாதீரூவாஹுக தாத்ராவிஜநயநாநிஷவியுஃஸகூதாநெவள வஸுஜாபெகூவிதஸுரஸதயொஃதுஷ் ஸளஹுயொமாஃ | ரகூயாநா ஸாவயாநா ஸுஹதநுதயா ஸொவகாரா ஸுவதாஸுலாநா ஸெரோகிரோதுஃ ஜநயகிஹவாநிதூவாஃஹொரி: ||.

திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி.

மாசறுசோதிகண்ணன்வந்துகலவாமையால்
ஆசைமிசுந்துபழிக்கஞ்சாமல் ஏசறவே
மண்ணில்மட ஹரமாத்ரெருமித்தான்
உள்ளடுக்கத்தான்பிறந்தவூர்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயாதிருவடிகளே ஸரணம்.

நான்காந்திருவாய்மொழி—ஊரேல்லாம்: ப்ரவேஸம்.

ஆ.—(ஊரேல்லாந்துஞ்சி.) இப்படி மடலூருகையிலே அத்யவஸித்திருந்த பிராட்டி மடலூரக்ஷமையல்லாதபடி அத்யந்தம் அவஸந்நையாய்;

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், இப்பிராட்டி தன்தெளர்வல்யத்தாலே மடலூரவும் மாட்டாதிருக்கச்செய்தே, அதுக்குமேலே ராத்ரியும்வந்து சராசரங்களடைய உறங்கி பந்துக்களெல்லாம் இவளார்த்திபொறுக்கமாட்டாதே பரவஸராய் நித்தரிக்கிற தஸையிலே தனிப்பட்டுக் கலங்கி; அநேககல்பமாய் மஹாந்தகாரமாய்த் தனக்குப் பிழைக் கைக்கு அவகாசம் தாராதிருந்துள்ள ராத்ரியையும், தன்வ்யஸநத்துக்கு ஹேதுவான கொடிய கர்மத்தையும், ஏவம்விதமான தஸைகளிலே உதவக்கடவனு புருஷோத்தமனையும், அவனுடைய தாக்ஷிண்யாதி குணங்களையும், இவற்றையெல்லாம் பலகாலும் சொல்லி; இத்தஸையில் தன்னை 'ஐயோ!' என்று க்ருபைபண்ணியாதல், 'இதுயுத்தமன்று' என்று பொடிந்தாதல் முகங்காட்டுவா ரொருவரையும் பெறாதே அத்யந்தம் அவஸந்நையாய் மிகவும் ப்ரலாபித்து முடியப்புகுகிறவன்; ஜகத்ரக்ஷாசிந்தாத்மிகையான யோகதித்ரையைப் பண்ணியிருக்கிறவன் நான் இப்படி அவஸந்நையாக என்னை உபேக்ஷியானென்று யரிக்கிறான்.

ப.—நாலாந்திருவாய்மொழில், கீழ்-தம்முடைய அநுபவாஹிநிவேஸத்தாலே ஸத்வராய்க்கொண்டு ஸ்வரூபாநுபமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாலேயாகிலும் அவனைப் பெறுவதாக உத்தியோகித்த இவர், அநுபவயோக்யமானகாலம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்கச் செய்தேயும் அவன் அஸந்நிஹிதனாயிருக்கையாலே அத்யந்தஆர்த்தராய் ஒருப்ரவ்ருத்தி க்ஷமரல்லாதபடி மிகவும் அவஸந்நராய், விளம்பக்ஷமரல்லாமையாலே, இவ்வவஸ்தையிலே அவன் முகங்காட்டி ரக்ஷிக்கைக்கு உடலான; அகிலஜகத்ரக்ஷணர்த்தப்ரவ்ருத்தியையும், ஆலிநுப்பப்ரகாஸகமான ஸ்வயதையையும், அநிஷ்டநிராஸகதவதையையும், அலிஷ்ட லாபத்தாலே புதுக்கணித்த அவயவஸோபாதியாலுண்டான அத்யந்தஹித்யையும், உபகாரகனிக்ரஹயோகத்தையும், ஸ்த்திரபரிகரணணவதையையும், ஆகாநக்ஷாஜகமான அஸாதாரணசிஹந்தையும், ஆஸ்ரிதார்த்தமாக ஆயுதமெடுத்துக் காரியங்கொள்ளு மாகாரத்தையும், அதிஸாயித ஐஸ்வர்யதையும், அந்ந்யார்ஹமாக்கும் அபதாநவிஸேஷதையும் அநுஸந்தித்து; "ஏவம்வித ஸ்வபாவனு ஈஸ்வரன் இவ்வவஸ்தையில்வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்து ரக்ஷிக்கிறிலன், முடிகைக்கும் யோக்யதையில்லாதபடி பராதீநமான இவ்வாத்மாவை ரக்ஷிக்கும்விரகென்!" என்று, காலவிளம்பமபொருமல் ஆர்த்தராய்க் கூப்பிட்டப்ரகாரத்தை; அலிமதநாயகனு ஈஸ்வரனைப்பிரிந்து ஆற்றாமையாலே இரவு ரெடுமைக்கிரங்கிக்குப்பிட்ட நாயகிபாசரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், "நாமுமிரைக்கவே - யாமடலூர்த்தம்" என்று பெரிய த்வரையிற் கீழ்ச்சென்றது; மடலெடுக்கைதான் அவனைப்பெறுகையோ பாதி தேட்டமாய்படி ஸலஹாநிபிந்தது, இவ்வளவிலே ராதரிவந்து கைக்கொண்டு, அதுதான் ஸந்த்யாமாத்ரமன்றிக்கே மத்யராத்ரியாய், சராசரங்களடைய உறங்கி, ஹிதம் சொல்லும் பந்துக்களும் இவளார்த்திபொருக்கமாட்டாமை பரவஸராய்விழுந்து, உசாத் துணையுமின்றிக்கே தனிப்பட்டு; வ்யஸநத்துக்கடியான தன்னுடைய பாபத்தையும், இஸ்

ஸமயத்திலும் முடியவொண்ணாதபாரதந்தர்யத்தையும் அதுஸந்தித்து; “விஷ்ணுஜா
தாநவமிடுவெலிகுரியுலுஸ்யுவாவெஸுமிராஶுலுஸ்யு” என்று - இத்தனைவிஷந்தரு
வாரையுங் காண்கிறிலேன், விஷம்போலேநின்று கொல்லுகையன்றிக்கே அப்போதே
முடியும்படி ஒருஸஸ்தார்தருவாரையுங் காண்கிறிலேன், அவரைப்பிரித்து உயிர்க்கொலை
யாக்கும் ராவணக்ருஹத்தில் நற்கொலையாக்கும் பரிகரத்தைத்தருவார் சிலதார்மிகரைக்
கிடைக்குமோவென்னும்தசையாய்; ப்ரளயபத்தசையிலே யுதவும் புருஷோத்தமனு
டைய குணங்களை யதுஸந்தித்து, “அவையும் எனக்கு கார்யமாகாதொழிவதே!” என்று
வேண்டிக்கூறாததிலே யொருப்பட்ட பிராட்டியைப்போலே முடிவுதேட்டமானதசை
யிலே, ஈஸ்வரன் “ஐயத்ரக்ஷணர்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே யோகநித்ரைபண்ணு
நின்றோம்” என்று தன்னுடைய ரக்ஷணையோகத்தை ஸ்மரிப்பிக்க, நம்முடைய ரக்ஷ
ணத்திலே உத்புக்தனானபின்பு இனியொருதட்டில்லையென்று அவன்குணஜ்ஞாந்தாலே
யரித்துத்தலைக்கட்டுகிறது.

௩௫.—“நாமேரைக்கவே - யாமடவார்ந்தும்” என்று - பேரியதோரு த்வராரஸ
மாயிறே கீழ்ச்சேன்றது, மடவாரப்பெறுகைதான் அவனைப் பெறுகையோபாதி தேட்டமாம்
படி வலஹாநிமிக்கது; இனித்தான், மடவாரும்போது அலிமதவிஷயத்தைப்பட்டத்திலேஎழுத
வேண்டுமே, அதுக்குஅவகாசமில்லாதபடி “ஆழிகோண்டன்றிரவிமறைப்ப” என்கிறபடியே
ஆதித்யனை மறைத்தானுதல், தைவயோகத்தால் அஸ்தமித்ததாதல் செய்து ராத்ரியாய், அது
தான் ஸந்த்யாமாத்ரமன்றிக்கே சராசரங்களடங்கும்படி மத்யராத்ரமாய்; பழிசோல்லுவா
ரோடு, அநுகூலராய் ஹிதஞ்சோல்லி விலக்குவாரோடு வாசியற எல்லாருமொக்க உறங்குகை
யாலே ஒருவுசாத்துணையுமின்றிக்கே, இவ்வளவிலே, ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலே யுதவும்
ஸ்வஹவனுமாய் ஸர்வரக்ஷகனான புருஷோத்தமனுடையகுணங்களை அனுஸந்திக்க, அவை
தான் பிரிவிலே அனுஸந்திக்கையாலே மிகவும் ஆற்றுமைக்கு உறுப்பாய், * வேண்டிக்கூற

ஊரெல்லாந்துஞ்சி ப்ரவேஸே, வர்த்திஷ்யமாணத்தோடே ஸங்கதிக்காக வருத்தகீர்த்தநம் -
நாமேரைக்கவே இய்யாதி. கீழ்ச்சேன்றது என்றவந்தரம், ‘இப்படி த்வரையதிஸயித்தால் பின்னே
மடவாராதொழிவானென் ? என்னில’ என்று வாக்யத்தைக்கூட்டி நிர்வஹிப்பது. மடவாராதொழிந்த
துக்கு ஹேதவந்தரம் - இனித்தான் இய்யாதி. ஆழிகோண்டு இய்யாதி - அரசர்கள் காத்துக்கொண்டு
நின்றவன்று, திருவாழியைக்கொண்டு ஆதித்யனைமறைக்க இய்யர்த்தம், †பேரியாழ்வாரீதிருமொழி,
நாலாம்பத்து, முதல்திருமொழி, எட்டாம்பாட்டு, “நாழிகைகூறிட்டு” இய்யாதி. ஆதித்யனைமறைத்தா
னுதல் - “இவன்மடவெடுத்தால் தனக்குஅவத்யமாம்” என்னுமத்தாலே ஆதித்யனைமறைத்தானுதல்.
*மாசுமசோதிப்ரவேஸத்திலே “அச்சமுறுத்தி முகங்காட்டுவித்துக்கொள்ளப்பார்க்கிறார்” என்கை
யாலும், *மானேய்நோக்குப்ரவேஸத்திலே “அவனுக்குஅவத்யமென்று மடவெடுக்கைதவிர்ந்தான்”
என்று அருளிச்செய்கையாலும் - மடவெடாமைக்குஅவையும் ஹேதுவாக்கக்கண்டுகொள்வது, “நள்
ளிருளாய்” என்றத்தைப்பற்ற - மத்யராத்ரமாய் என்றது. இருஎன்று - ஸம்ஸாரமாகிற காளராத்
ரியைச்சொல்லுகிறது; விடிவாவது - பகவதஸ்ஸலேஷலாஹம். “மத்யராத்ரமாய்” என்றதுக்கு
விவக்ஷிதம் - பழிசோல்லுவாரோடு இய்யாதி. “ஊரெல்லாம்” என்றத்தைப்பற்ற - பழிசோல்லுவா
ரோடு என்றது. “அன்னையருந்தோழியரும்” என்றத்தைப்பற்ற - அநுகூலராய்ஹிதஞ்சோல்லி
இய்யாதி. “பாரெல்லாமுண்ட” என்றத்தைப்பற்ற - ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலே இய்யாதி.
“மண்ணளந்த” இய்யாதியைப்பற்ற - ஸர்வரக்ஷகனான இய்யாதி. துணங்கனையதுஸந்திக்க -
“குணம்பாடி - ஆவிகாத்திருப்பேனே” என்கிறபடியே குணங்கனையதுஸந்திக்க என்றபடி. வேண்

நாதிகளிலே யொருப்பட்டாரோபாதி முடிந்து பிழைக்கவேண்டுமெனவாய், அதுதன்னைப் பெறுகை மடவாரப்பெறுகையோபாதி தேட்டமாய்; † (விட்டது) “விஷ்ணுஜாதா” (விஷ்ணுஜாதா) - இத்தனை நற்சரக்குத்தரும் உதாரரை இவ்வூரில் கிடைக்குமோ? “செ” (மே) - உண்டானால்தான் எனக்கு இது ஸம்பலிக்குமோ? “ஸஸ்ஸுவா” (ஸஸ்த்ரஸ்ய வா) - விஷம்போலே சிறிதுபோதுநின்ற கொல்லுமதன்றியே கடுமுடிக்கும் ஸஸ்த்ரத்தைத் தான் தருவாருண்டோ? “வெஸ்மிராக்கஸஸ்ய” (வேஸ்மிராக்கஸஸ்ய) - பிரித்து வைத்து உயிர்க்கோலையாக நலிசிறவனுடைய ஊரிலே, நற்கோலைக்குப் பரிகரமானத்தைத் தான் தருவாருண்டோ? இப்படிமுடிகை தேட்டமாம்படியிருக்கிறவளவிலே, “நாம் ஸர்வ ரக்ஷகராகையாலே எல்லாருடையரக்ஷணத்துக்காகத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து சாய்ந் கோம், உம்முடையரக்ஷணத்திலே உத்யுத்தராயிருந்தோம், க்ரமப்ராப்திபற்றாமப் பதறுகிற வித்தனை” என்கிறவித்தை ஸ்மரிப்பிக்க; அவன் ஸர்வரக்ஷகனாகில், நம்முடையரக்ஷணத்திலே உத்யுத்தனாகில், க்ரமப்ராப்திபற்றாமல் பதறுகிறோமீத்தனை, நம்மோபாதியாலுள்ள ரக்ஷணம் நமக்குலித்தியாதோவென்று அவன்குணஞ்ஞாந்தாலே, ஸ்ரீக்தாராய்ச்செல்லுகிறது. ‡ (கீழ் - தம்முடைய அருவவாஹிவேஸக்தாலே ஸத்வராய்க்கொண்டு ஸ்வரூபநருபமான ப்ரவ்ருத்தியிலேயாகிலும் அவனைப்பெறுவதாக உத்யோகித்த இவர், அருவவயோக்யமான காலம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்கச்செய்தேயும் அவன் அஸந்நிஹிதனாகையாலே அத்யந்தம் ஆர்த்த காலம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்கச்செய்தேயும் அவன் அவஸந்நாய், விளம்பாக்கூடிராகையாலே, தராய் ஒரு ப்ரவ்ருத்திகூடமல்லாதபடி மிகவும் அவஸந்நாய், விளம்பாக்கூடிராகையாலே, இவ்வவஸ்க்ஷையிலே அவன்வந்து ரக்ஷிக்கைக்கு உடலான குணங்களை ஆர்த்தராய்க் கூப்பிட்ட பாகாத்தை, அஹிதநாயகனை ஸ்வரணப்பிரிந்து ஆற்றமையாலே இரவு நேமைக்கிரங்கிக் கூப்பிட்ட நாயகிபாகரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.)

ப்ர:—(ஊரெல்லாந்துள்ள ப்ரவேசம்) ஸுந்ரகாணே, சுஷ்ராவிஸஸமெயு, “ஸாஜீவிதக்ஷிபுஜிஹந்திஜெயம் விஷ்ணுஸுக்ஷண சரிதநவாவி। விஷ்ணுஜாதா நஹிதேவஸுரிவஸஸ்யாவெஸ்மிநிராக்ஷஸஸ்ய” உதீவதேவீவஹுயா விஷ்ணு வீதாயவெணுஜயநம் மூஹீக்ஷாஉஜ்யுதெவணுஜயநமஸீவ ஜிஹந்திவிஷ்ணுயிஜெயம் சொகாணுவெ ஸாவஹுயாவிவிஷ்ணுவயுதநாராஜிஜெயஸ்வரணீ। புவெவசிரா வரிஸுஷ்வகூடமொததிம் வுஷிதஜாலஸாடி”

யுக்கிராநாகி இதி - ஆதிஸப்தேந - விஷபக்ஷணம். “மாயும்வகையறியேன்” என்றத்தைப்பற்ற - அதுதன்னைப்பெறுகை இத்தாதி. அதுதன்னை - முடிகைதன்னை. “வேண்டியக்கூடநாதிகளிலே யொருப்பட்டாரோபாதி” என்கைக்கு, அப்படியிராட்டி முடியத்தேடினோ? என்ன - விஷ்ணு ஜாதா இத்தாதி. “ஸாஜீவிதக்ஷிபுஜிஹந்திஜெயம் விஷ்ணுஸுக்ஷண சரிதநவாவி। விஷ்ணுஜாதாநஹிதேவஸுரிவஸஸ்யாவெஸ்மிநிராக்ஷஸஸ்ய” உதீ ஸுந்ரகாணேசுஷ்ராவிஸஸமெயு. உண்டானால்தான் எனக்கு இது ஸம்பலிக்குமோ என்றது - ஐதாவண்டாகிலும் பாயியான எனக்குத் தாரார் என்னுதல், எனக்குப்பலியாது என்னுதல். “மட வாரப்பெறுகையோபாதி தேட்டமாய்” என்றவாக்யத்தோடே - இப்படிமுடிகை தேட்டமாம்படியிருக்கிற இத்தாதிவாக்யத்துக்கு ஸங்கதி. “யோகுசெய்தபெருமானே” என்றத்தைப்பற்ற - நாம்ஸர்வரக்ஷக ராகையாலே இத்தாதி. நம்மோபாதியாலுள்ள என்றவிடத்திலே, ஒபாதியென்று - அம்ஸம். நம்முடைய அம்ஸத்துக்குண்டான ரக்ஷணமென்றபடி.

† குண்டலித அக்ஷரங்கள் வ்யாக்யானோத்தாங்கிய விருத்தம், ‡ குண்டலித க்ரந்தம் க்வாசிக்கம்

மு த ற் ப ா ட் டி .

ஊரெல்லாந்துஞ்சி உலகெல்லாந்நள்ளிருளாய்
நீரெல்லாந்தேறி ஓர்நீளிரவாய்நீண்டதால்
பாரெல்லாமுண்ட நம்பாம்பணையான்வாரானால்
ஆரெல்லேவல்வினையேன் ஆவிகாப்பாரினியே.

ஆ.—ஸர்வஜந்துக்களும் ப்ரஸுப்தமாய் ஸர்வலோகமும் அந்நிகாரபரிபூரித மாம்படி ஒருநீளிரவுவந்து எங்கும்முடிகிறதில்லை. இந்தத்தசையில் அந்தப்பரமகாருணிக னான பாம்பணையான் வாராதொழிந்தான், இனிநான் எங்குநே யரிக்கும்படிமென்கிறான்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ராத்ரியாகிற இம்மஹாபத்தும் செல்லாநிற்க, ஆபத் ஸகனான எம்பெருமான் வருகிறிலன், இனி எனக்கு ரக்ஷகராவாருண்டோ? என்கிறான்.

[ஊரெல்லாம் என்று தொடங்கி] - ஊரெல்லாம் உறங்குகையாலே சிலருடன் போதுபோக்கப்பெறுமையாலும் லோகமெல்லாம் மஹாந்நிகாரமாகையாலே ஒன்றைக் கண்டு காலகேசபம் பண்ணப்பெறுமையாலும் ஜலதத்வமும் ஒளியடங்கி ஸ்ரவணேந்த் ரியத்துக்கு விஷயமில்லாமையாலும் ஹ்ருதயம் தனிமைப்பட்டு ஆற்றுமை மிகுகையால் பண்டுபோலே நீளிராவாகாதே, எல்லாராத்ரிகளும் ஒரு நெடியராத்ரியாய் அதுக்கு ஓர் அவஸாநம் காணப்பெறுகிறதில்லை. எல்லார்க்கும் ஆபத்ஸகனாய் ஆஸ்ரீதஸம்ஸ்லேஷ ஸ்வஹ்வானவன் இத்தசையில் வந்து தோற்றுகிறிலன்.[ஆர்எல்லே என்றுதொடங்கி]- ஏவம்விதனானவனும்கூட வாராதொழிக்கைக்கு ஈடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னு டைய ப்ராணனை. எல்லே என்று - தோழியுடைய ஸந்திதியிலே ஆவனைச்சொல்லும் சொல்லைச் சொல்லுகிறான். நம் என்றும், எம்என்றும் பலபாட்டிற்கொல்லுகிறது - ஸம்ஸ்லேஷதஸையில் அவன் தனக்குக் கைவந்தபடியை நினைத்து.

ப.—முதற்பாட்டில், ஜகத்தெல்லாம் இருளாம்படி ஏகராத்ரியாய் நீண்டது, ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேஸ்வரன்வந்து ரக்ஷிக்கிறிலன், இனி இவ்வாத்தமாவை ரக்ஷிப்பாரா ரென்கிறான்.

(பழிசொல்லும் அயலாரோடு, ஹிதஞ்சொல்லும் தாய்மாரோடு, ஸமதுக்கை களாய் உசாத்துணையான தோழிமாரோடு வாசியற, ஒருமுகத்தில்தரியாதபடி), ஊர் - ஊராக, எல்லாம் - எல்லாரும், தஞ்சி - உறங்கி, (புறம்பே ஒருபதார்த்ததர்ஸநத்தாலே யரியாதபடி), உலகெல்லாம் - லோகமடைய, நள் - செறிந்த, இருளாய் - இருளாய், நீர் - நீரென்றுபேர்பெற்றவை, எல்லாம் - எல்லாம், தேறி - (ஜலசரஸத்த்வங்களினுடைய கோலாஹலமில்லாமையாலே) அடையடங்கித்தெளிந்து, (ஒருஸுப்தஸ்ரவணமில்லாதபடி யாய்), ஓர் - அஹோராத்ரவிபாகமற்று ஏகாகாரமாய், நீள் - வளர்ந்த, இரவாய் - ராத்ரியே யாய், நீண்டது - ஓரவதிகாணவொண்ணாதபடி நீண்டுவிட்டது; (இவ்வளவில்), பார் - ப்ரளயாபத்தையானபூமியை, எல்லாம் - எல்லாம், உண்ட - வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்த வனாய், பாம்பு - ஸேஷபூதனான திருவநந்தாழ்வானை, அணையான் - படுக்கையாகக் கொண்டு வடிவுகொடுத்துரக்ஷிக்கையாலே, நம் - நமக்குத் தஞ்சமானவன், வாரான் - வந்துமுகங்காட்டி ரக்ஷிக்கிறிலன், எல்லே - என்னே! இனி - ரக்ஷகன் உதவாத

பின்பு, வல் - (அதுவவவிராச்யமல்லாத) வலிய, வினையேன் - பாபத்தையுடையேனான் எனனுடைய, ஆவி - ஆத்மாவை, காப்பார் - ரக்ஷிப்பார், ஆர் - ஆர்? உறங்குகிற ஊரார் காக்கவோ, ஓரிருள்விழங்கின லோகம் காக்கவோ, ஜடமான ஜலதத்வம் காக்கவோ, ஹாதகமான தீர்க்கராத்ரிகாக்கவோ என்றுகருத்து. எல்லே - என்னையென்று விஷாதஸூசகம்.

இ.— முதற்பாட்டில், ப்ரளயாபத்ஸகனவன், என்னை விரகப்ரளயங் கொள்ள, வந்து உதவிறிறன்; இனி ஸத்தையை நோக்குவாரார்? என்கிறான்.

[ஊரெல்லாம் துஞ்சி] - சிலருடன் போதுபோக்கவொண்ணாதபடி ஊராகவுறங்கிற்று. உணர்ந்திருப்பார்களும் உறங்குவார்களும் உறங்கி, இருந்ததேகுடியாக வறங்கிற்று. இவள்பிறந்த ஊராகையாலே இவள்தஸையை யதுஸந்தித்து போகத்தாலே சோர்ந்து கிடந்தபடி. நாபாஸத்திநன்றுபோலே ஒன்றிரண்டுபோகிலும் உணர்ந்திருக்கப் பெற்றதோ? பழிசொல்லுவாருமின்றிக்கே ஹிதஞ்சொல்லுவாருமின்றிக்கே உசாத்துனையுமின்றிக்கே யிருக்கிறபடி. புறம்புபோய் ஒன்றைக்கண்டு யறித்தாலோ? என்னில்,— [உலகெல்லாம்நள்ளிருளாய்] - ப்ரளயங்கோத்தாற்போலே, பதார்த்தங்களடைய இருள்மறைத்தது. நள்ளிருள் - செறிந்த இருளென்னுதல், நடுஇருளென்னுதல், ஸகல பதார்த்தங்களும் ஒடுங்கினால் ராத்ரிக்கு அஸாதாரணமான ஒலியென்னுதல். பதார்த்ததர்ஸணம்பண்ணியும் ுரிக்கவொண்ணாதபடியாயிற்றென்கை. [நீரெல்லாதேறி]- ஜலசாஸத்வங்களும் த்வநியடங்கி, ப்ரவணேந்த்ரியத்துக்கு முதலிலே விஷயமில்லையென்கை. ஆக, மூன்றுபதத்தாலும் வாகிந்த்ரியத்துக்கும் சக்ஷுஸ்ஸுக்கும் ப்ரவணத்துக்கும் விஷயமில்லையென்கை. பகலில்வந்தால் இந்த்ரியங்கள் ஸ்வஸ்வவிஷயங்களிலே பாஸிபாய்ந்து ஆற்றாமையுடஞ்செய்யும், அங்ஙனுமொன்றின்றிக்கே ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் பிரிந்தவிஷயமொன்றுமேயாய் ஆற்றாமை விஞ்சியிருக்குமிதே. [ஓர்நீரிரவாய் நீண்டதால்] - பகல்விரவின இரவின்றிக்கே இரவேயாகை. மதுஷ்பராத்ரியிற்காட்டில் தேவர்களுடையராத்ரி நீண்டிருக்குமிதே, அதுக்கும் ஓரவதியுண்டு, அங்ஙனும் ஓரவதி காண்கிறிலோம். [பாரெல்லாமுண்ட] - ப்ரளயாபத்தில் தாம்பாராதே எல்லாரையும் ரக்ஷித்தவன். ஜகத்துக்கெல்லாம் வந்தவாபத்துப் போருமாயிற்று இவளுக்குவந்தது. ப்ரளயங்கொள்ளப்புக ஜகத்து மடலெடுக்கப்புகமாட்டாமையன்றே ரக்ஷித்தது, தந்தாமால் பரிஹரிக்கவொண்ணாத ஆபத்துக்களில் உதவுமவனன்றோ? அன்று ஒருவர் ஆர்த்தியாகிடுக்க ரக்ஷித்தான், இன்று இரந்ததே குற்றம். [நம்பாம்பணையான்]- “உடம்பிலேயணைய வேணும்” என்பார்க்கு உடம்புகொடுக்குமவன். ஸம்ஸாரிகளுக்குச் செய்யுமதும் பெற்றிலேன், அந்நய்யாயோஜநர்க்குச் செய்யுமதும் பெற்றிலேன். ஸாமான்யரக்ஷணமு மில்லையாயிற்று, விஸேஷணரக்ஷணமு மில்லையாயிற்று. [நம்]- ஸம்ஸ்லேஷதஸையில் கையாளாய்த் தாழின்று பரிமாறினபடி. அத்தாலே, கூப்பிடுகைக்குவேண்டுவது பண்ணிப்போனானித்தனை. [வாராணஸ்]- வருகிறிலன். வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷிக்கவேண்டா, உடம்பிலே யணைக்கவேண்டா, வந்து முகங்காட்டவமையும். “ஹ்ருஷ்வவஹிநஸூராக்ஷிபநெஷுதி ராவஹி | தஸீஸவஹிநஸூராக்ஷி ஸஹ்ருஷ்வவஹிநஸூராக்ஷி ||”. [ஆவிகாப்பார்-ஆர்] - ப்ரளயத்தின்கையிலேயகப்பட்டாரைப்போலே இந்தராத்ரியின்கையிலே யகப்பட்டுக்கிடக்கிற நான் ப்ராணரக்ஷணம்பண்ணவோ? “எம்மில்முன்னவனுக்கு மாய்வாராலோ” என்று எனக்குமுன்னே தளருகிற தோழிகாக்கவோ? ஹிதம்சொல்லுகிற தாயார் காக்கவோ?

பழிசொல்லுகிற ஊரார் காக்கவோ? [எல்லே] - என்னே. ஆப்சர்யத்திலையாதல் ; தோழிஸந்திதி யின்றிக்கேயிருக்க, வாஸனையாலே அவளை ஸம்போதிக்கிருளாதல். [வல்லினையேன்] - ஆபத்ஸகநாய் ஆபரிதஸம்ஸ்லேஷஸ்வஹவணவன் உதவாதபடியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். [வல்லினையேனாவி] - விரஹத்துக்குச் சினை யாத ஆவி. பிரிவேஹேதுவாக நூறேபிராயமென்னும் ஆவி. [இனி-ஆர்] - ஆபத்துக் களிலே உதவிப்போருமவன் உதவாதபின்பு, வாய்கர் என்னேகோக்கவோ?

௩௫.—முதற்பாட்டு. ப்ரளயபத்திலே வந்து உதவினவன் என்னை விரஹ ப்ரளயங்கோக்க வந்து உதவாதபின்பு, இனி நான்ஜீவிக்கை என்று ஒரு போருளுண்டோ? என்று தன்ஜீவநத்திலே நசையறுகிறான்.

[ஊரெல்லாந்துஞ்சி] - ஊரவர்கவ்வை யாரகமாக மடலூரவிருந்தோம், இனி ஆர்பழி யாரகமாக நாம் மடலூருவது. சிலர் உறங்கச் சிலர் உணர்ந்திருக்கையன்றிக்கே, எல்லாருமொக்க உறங்கிற்று. திருவடிசெல்லுகிறகூணத்திலே ராகுகுலிகளாடைய உறங்கி னாற்போலே, பழிசொல்லுவாடங்க உறங்கின்றாயிற்று. அன்றிக்கே, இவள்பிறந்தவூராகையாலே இவள்தகையைக்கண்டு சோகித்து, கோகாசாய்ந்தாற்போலே எல்லாருமொக்க உறங்கிப்படியைச்சொல்லிற்றாகவாமாம். நாமபாசத்தினன்றானால் ஒரு நீலாம்பவான்'ஹாராஜர், திருவடிதோடக்கமாறாந்தானுணர்ந்திருந்தமையுண்டிறே; இங்கு அங்குனுமொருவர் இல்லையாயிற்று. ஆக, பழிசொல்லுவாரோடு ஹிதஞ்சொல்லுவாரோடு உசாத்துணையாவா ரோவோசியற, எல்லாருமொக்க உறங்கிறென்கை. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - பழி சொல்லியலைப்பாருங்கூட இல்லாதபடி எல்லாருங்கூட உறங்குகையாலே, சிலருடன் உசாவிக்காலகேசுப்பப்பண்ணவொண்ணாதபடியான தகைபிறந்தபடி சொல்லுகிறது. ஊரெல் லாம் உறங்கின்றாகில், புறம்பே லோகத்திலேபோயாகிலும் உசாத்துணையாவாருண்டாகில் பார்த்தாலோ? என்ன,—[உலகெல்லாந்நள்ளிருளாய்] - ப்ரளயங்கோத்தாற்போலே லோக மடைய இருளேயாயிற்று. நள்ளேன்று - நவோதல், செறிவாதல். நவோன இருளேன்னு தல்; செறிவான இருளேன்னுதல். அன்றிக்கே, எல்லாப்பதார்த்தங்களினுடையவும் ஒலி யடங்கினால் ராத்ரிதனக்கென்னவே யொருத்வரியுண்டு, அத்தைச்சொல்லுகிறகாதல். ஆக, சகசுரர்விஷயமாவதோன்று மில்லாதபடியாயிற்றென்கை. [ஊரெல்லாந்தேறி] - ஐலசா ஸத்வங்களடைய ஆழவிழிந்து, அங்குள்ளத்வரியும் அடங்கிற்று. ஊரெல்லாந்துஞ்சி

முதற்பாட்டு.—ஊரெல்லாம் இய்யாதி. “பாரெல்லாம்” இய்யாதியைக்கடாக்ஷித்து - ப்ர ளயபத்திலே இய்யாதி.

ஊரெல்லாந்துஞ்சினால் தனக்குவந்ததேதென்ன - ஊரவர் இய்யாதி. “எல்லாம்” என்ற துக்கு அர்த்தம் - சிலருருங்க இய்யாதி. ப்ரதிகூலரடைய உறங்கினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - திருவடி இய்யாதி. அன்றிக்கே, “ஊரெல்லாம்” என்று - தாய்மார் தோழிமார் தடஸ்த்தரெல்லாரையும் சொல்லுகிறதென்று விவகரித்து, எல்லாருமொக்க அவியேஷேண உறங்கக்கூடுமோ? என்ன - அன்றிக்கே இவள்பிறந்த இய்யாதி. ஸோகம் அதியயித்தால் உறங்கக்கூடாதாகையாலே, கோரை சாய்ந்தாற்போலே எல்லாருமொக்க மோஹித்துக்கிடக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. ஆக, ப்ரதிகூலரெல்லாம் உறங்கியென்று முந்தின அர்த்தம், தாய்மார்தோழிமார் தடஸ்த்தரெல்லாரும் உறங்கியென்று த்விதீயார்த்தம். த்விதீயார்த்தத்தில், “எல்லாந்துஞ்சி” என்றத்தாலே ஒருவ்யாவ் ருத்தி அருளிச்செய்கிறார் - நாகபாச இய்யாதி. நாகபாசத்தினன்று - ப்ரஹ்மாஸ்தர்த்தினன்று உத்தார்த்தத்தவ்யரிகமநம் - ஆகப்பழி இய்யாதி. உசாவுகை - சொல்லுகை. வி வரணம் - நவோன

என்கையாலே - சிலர்வார்த்தைகேட்டுப் போதுபோக்குமதில்லையென்கை. உலகெல்லா
மென்று - கண்ணுக்கிலக்காமதொன்றில்லாமையாலே ஒன்றைக்கண்டுபோதுபோக்குமதில்லை
யென்கை. நீரெல்லாம்தேறி என்கையாலே - முதலிலே ஸ்ரவணந்தீர்யத்துக்கு விஷய
மில்லையென்கை. இவைதான் - ஸர்வேந்தீர்யவ்ருத்திகளுக்கும் உபலக்ஷணமாயிருக்கிறது.
பகலில்வந்தால் இந்தீர்யங்கள் ஸ்வஸ்வவிஷயங்களிலே பல்லிபற்றுகையாலே ஆற்றமை
அரையாறுபட்டிருக்கும், ராதீர்யில் எல்லா இந்தீர்யங்களுக்கும் பிரிந்தவிஷயமொன்றுமே
இலக்காகையாலே ஆற்றமைகரைபுரண்டிருக்கும். [ஓர்ளீரவாய்நீண்டதால்] - பண்மே
ராதீர்யென்கொநிற்கச்செய்தே பகலும் இரவுமாய்வருமிறே, பகல்விரவாதராதீர்யாய். [நீண்ட
தால்] - மறுஷ்யங்களுடைய ராதீர்யிற்காட்டில் தேவர்களுடையராதீர்யீண்டிருக்குமானாலும்
அதுக்கு அவதியுண்டு, அங்ஙனுமொரு அவதியில்லையாயிருந்தது. [பாரெல்லாமுண்ட] -
ப்ரளயாபத்தில் தரம்வையாதே எல்லாரையுமொக்கரசுகித்தவன். ப்ரளயாபத்தி லகப்பட்
டாரெல்லார்க்கும் உண்டான ஆபத்து இவ்ளாருத்திக்கும் உண்டுபோலேகாணும். ப்ர
ளயத்தில், சிலாமடலேகுகப்புகு அதுவுமமாட்டாத தசையுண்டாயன்றிறே உதவிறறு.
தந்தாமால் பரிஹரித்துக்கொள்ளவோணனாதபடியான ஆபத்துவந்தால் உதவுமவன். [நம்
பாம்பணையான] - உகந்தாக்கு உடம்புகாடுக்குமவன். திருவநந்தாமவானைப் படுக்கை
யாகவுடையவன். ஆக, அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரமுந்தர் படியுமில்லையாயிற்று, ஸம்ஸாரிகள்
படியுமில்லையாயின்றே! நமக்கென்கிறாள். நித்யஸூரிகளை நித்யாநுலவம்பண்ணுவிக்கும்;
ஸம்ஸாரிகளுக்கு அபேகைக்கியின்றிக்கே இருக்கச்செய்தேயும், தான் அறிந்ததாக ஆபந்நரான
வாறேவந்து ஆபந்ந்வாரணமபண்ணும், தனனேட்டை ஸம்பந்தத்தாலே. [நம்] - ஸம்ஸ
லேஷித்து, கூப்பிடுகைக்குவேண்டுவது கோதேதபடியாலே - நம் என்கிறாள். [வாரானால்] -
வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷிக்கவேண்டா, உடம்போடே யணையவேண்டா, வந்துமுகங்காட்ட
வமையுங்கிடர். “ஐஷ்ட வநவஹி நஸ்யோகஜெவ நஷ்டகிராவவஃ | தஜெவ வ

இத்யாதி. நடுவென்று - ஸாராயஸத்தைச்சொல்லுகிறது. சிலர்வார்த்தைகேட்டு என்றவந்தரம்,
'அதுக்குத் தானும் பரதயுத்தரஞ்சொல்ல' என்றுகூட்டுவது; இதுக்கு நியாமம் - “சிலருடனுசாவி”
என்று கீழே அருளிச்செய்கையாலே. இத்தால் - வாக்நதரீயததுக்கு விஷயமில்லையெனறபடி. ஸ்ரீ
வேந்தீர்யவ்ருத்திகளுக்கும் - ஸர்வேந்தரீயவ்ருத்திவிஷயபதாரதங்களுக்கும். வ்ஸ்வலேஷதிகம் த்வா
ராதரவ்யாகமநஸமாநாயிருக்க, ராதரீயில் துக்கம் அதுஸயிக்கைக்கு ஹேதுவேதனை - பகலில்
வந்தால் இத்யாதி. பல்லிபற்றுகை - பாலியாயகை, பல்லிபற்றிறுத்தேயலே ஸ்வஸ்வவிஷயங்களை
வடாதே பற்றுகை. “ஓர்” என்றதுக்கு ஸாவம் - பண்மே இத்யாதி. பண்மே ராதரீயென்கொநிற்க
என்றது - “சேட்பட்டயாமங்கள்” என்றதைப்பற்ற. பகலுமிரவுமாய் என்றது - “சுடர்கொளி
ராகப்பகல்” என்றதைப்பற்ற. வீரவாத - கூடாத. “நீளிரவாய” என்னவமைந்திருக்க, “நீண்ட
தால்” என்றுவிசேஷித்ததுக்கு ஸாவம் - மறுஷ்யங்களுடைய இத்யாதி. “எல்லாம்” என்றதுக்கு
ஸாவம் - ப்ரளயாபத்தில் இத்யாதி. “வஹு-ஹிநாஜிநு-ஹிநொநாயு” என்று எல்லாக
கும்வந்த ஆபத்தரைகூறித்தோம், உமக்கொருவர்க்காகச் செய்யப்போமோ? என்ன; இதுக்குப்பரிஹார
முபேண வ்யாக்யாதாவின் சுபொடு - ப்ரளயாபத்திலகப்பட்டார் இத்யாதி. “பார்” என்ற அசேதந
ஸமதிக்கு ஸாவம் - ப்ரளயத்தில் இத்யாதி. இத்தால்பலிதம் - தந்தாமால் இத்யாதி. இவ்விசே
ஷணதவயத்துக்கும் ஸாவம் - ஆக இத்யாதி. அவர்கள்பக்கல் இவன் செய்கிறதேதென்ன - நித்ய
ஸூரிகளை இத்யாதி. இத்தசையிலும் முகங்காட்டாதிருக்க, “நம்” என்பானென்? என்ன - ஸம்ஸ
லேஷித்து இத்யாதி. கூப்பிடுகைக்குவேண்டுவதென்றது - ப்ராவண்யம். முகங்காட்டினவாறே
துக்கம்போமோ? என்ன - ஐஷ்ட வநவஹி இத்யாதி. “ஐஷ்ட வநவஹி நஸ்யோகஜெவ நஷ்டகிராவவஃ | தஜெவ வ

இரண்டாம் பாகம்.

ஆவிகாப்பாரினியார்? ஆழ்கடல்மண்விண்முடி
மாவிகாரமாய் ஓர்வல்லிரவாய்நீண்டதால்
காவிசேர்வண்ணன் என்கண்ணனும்வாரானால்
பாவிதேயென்றெஞ்சமே! நீயும்பாங்கல்லைதே.

ஆ.—(ஆவிகாப்பார்.) ஆழ்கடல்மண்விண்முடி மாவிகாரமாய் ஓர் வல்லீர வாய்நீண்டது, காவியேசர்வண்ணன் என்கண்ணனும் வருகிறிலன், பாவியேன்டுஞ்சேம, ஸீயும் எனக்குத்தணையன்றியே போனாய், ஆவிகாப்பாரினியார் என்கிறாள்.

ஓ. — இரண்டாம்பாட்டில், இத்தையிலே க்ருஷ்ணனும் வருகிறான், மஹா பாபியான என்னோட்டை ஸம்பந்தத்தால், நெஞ்சே, நீயும் பாங்கனறிய ஒழியாநின்றாய் என்கிறாள்.

ஷாதி ராவவம்! தலைவரவர்களே! ஸ்ரீமதாசிராமியர் || கூ|| உத்தியோகமாக [அரு] விஞ்ஞானபுத்திஹதாம் வளராணாந்தெனாயம். எம்மின்முன்னவனுக்கிடையார் - அவனவிஷயமாக ஈடுபடுத்தி எனக்கு முன்னே, "இவனுக்கு அவனுதவப்பெறுகிலதில்ல" என்று அவன் பொருட்டு ஈடுபடாநின்றார் என்பதைத். "அனனையரும்தோழியரும்-துஞ்சுவாரல்" என்றிருக்க, தோழியை ஸம்போதிக்கக்கூடியோ? என்ன - மேலேவுள்ளையரும் இத்தயதி. செப்பேடு - தாம்பரஸாஸநம். "வல்லினையேன்" என்றதுக்குத்தாத்பரியாததம் - பிரவேஹேதுவாக இத்தயதி. வல்லினையேனாகையாலே நூறேபிராயமாயிருக்கிறவேன்னுடைய என்ற படி. "நூறேபிராயமாய்" என்று நிச்சயிக்கிறது எப்படியென்ன - பிரவுக்த இத்தயதி. சீனையாத - இனையாத. "இனி" என்றதுக்கு ஹவம் - ஈகுகளுவை இத்தயதி. வாய்க்குப் பழிசொல்லும்வர்கள். ஊடுல்லாம் என்றுதொடங்கி வாராணஸ், எல்லே, இனி - வல்லினையேனாகையார் - ஆர் என்று அந்வயம்.

(க)

[ஆழ்கடல் என்று தொடங்கி] - அபரிச்சேத்யமான கடலையும் பூமியையும் ஆகாசத்தையும் அடையமறைத்து அவ்வளவன்றிக்கே மஹாவிகாரத்தையுடைத்தாய் நூருயிரம் ஆகிதயர்கள் வந்தாலும் ஷேதிக்கவொண்ணாது ஒருராத்ரிவந்து தனக்கு அவ ஸாநமில்லாதபடியாயிற்று. [காவிச்சேர்வண்ணன்] - காவிபோலேயிருக்கிற நிறத்தை யுடையவன்.

ப.—அநந்தரம், தன்னுடைய ஆஸிரூபத்தை ப்ரகாஸிப்பித்து ஆஸ்ரித ஸ்வயனுன க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன்; நெஞ்சே, நீயும் விதேயமாயிருக்கிறிலே, இனி ப்ரணாக்ஷணம்பண்ணுவாரார் என்று நெஞ்சைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

ஆழ்-ஆழ்ந்த, கடல் - கடலையும், மண்-பூமியையும், விண்-ஆகாசத்தையும், மூடி-மூடி, (அவ்வளவில்நில்லாதே அகிலலாகதத்தையும் விளாக்கொலைகொள்ளும்படி), மா-பெரிய, விகாரமாய் - விகாரத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு, வல்-(அநேகம் ஆகிதயர்க ளாலும் பேதிக்கவரிதான) சிககெனவையுடைத்தான, ஓரிரவாய் - தம்மாமயராதிரியே யாய், நீண்டது - முடிவறவளர்ந்தது; காசி - நெய்தலோடு, சேர்-சேர்ந்த, வண்ணன் - நிறத்தையுடையனப், என்-அந்நிறம் எனக்கு ஸ்வம்மாம்படிபவ்யனுன, கண்ணனும் - க்ருஷ்ணனும், வாரான் - இவ்வளவில்வருகிறிலன்; பாவியேன் - (பவ்யனும் அபவ்யனும் படியான) பாபத்தையுடையேனுன என்னுடைய, நெஞ்சமே - நெஞ்சம்! (அவனைப் போலே), நீயும்-நீயும், பாங்கல்லே - அதுகலித்திருக்கிறிலே; இனி-மக்ஷகனான அவனும் உதவாதே உசாத்துணையான நீயும் உதவாதபின்பு, ஆவி-ப்ராணனை, காப்பார்-காப்பார், ஆர்-ஆர்? ஒருவருமில்லையென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், இத்தசையில் உதவக்கடவ க்ருஷ்ணனும் வரு கிறிலன், நெஞ்சே, நீயும் அஃவ்யமாகாநின்றையென்கிறான்.

[இனி-ஆவிகாப்பார்-ஆர்] - உதவுமவன் உதவுகிறிலன், நெஞ்சம் பாங்காகிற தில்லை, இனி காப்பார்-ஆர்? [ஆழ்கடல்இத்யாகி] - அபரிச்சேத்யமான கடலையும் பூமி யையும் ஆகாசத்தையும் மறைத்து, அவ்வளவிலும் பர்யவஸியாதே மஹத்தான விகா ரத்தை உடைத்தாய், நிதயவிக்ரதியையும் கணிசிக்கிறப்போலே யிராநின்றது. ஸ்ரீ விஸ்வரூபங்காட்டினுப்போலே. ஸர்வஸக்திசெய்யுமதத்தையும் செய்யாநின்றது. அத்விதீய மாய் அகிபரஃவமான ராதரியாய் முடிவுகாணப்பாக்கிறதில்லை. நூருயிரமாதிரியர்களா லும் ஷேதிக்கப்போகாத பராஸல்யம். இருளுக்கும ராதரிக்கும் வாசி தெரிவிக்கமாட்டா மையாலே - இருளை ராத்ரியென்கிறான். [காவிச்சேர்வண்ணன்] - 'ஹ்ருஷீவரவத்ரஃ ஹ்' என்கிற நிறத்தையுடையவன் - இருளோடு செறிந்த நிறமாகையாலே, இருளோடே செறிந்து வரலாகுகமர். கம்ஸன் காவலாகவைத்த துஷ்ப்ரக்குதிகள் கண்படாதபடி இருளிலே வந்து அவதரித்தவன். அன்று தாமஸப்ரக்குதிகளைபோக்க வந்தவனுக்கு, இன்று இந்தமஸ்ஸைப் போக்கலாகாதோ. [என்கண்ணன்] - முன்பு ராத்ரிகளிலே வந்து உதவுமவன், [பாவியேன்னெஞ்சமே] - அவனும் என்னுடையவனாயிதே யுதவா தொழிந்தது, ஆபத்துக்கு உதவாதவனாயன்றே, அது உனக்குமொக்குமிஃம். என்கண் ணன் என்னலாம்படியிதே அவன்ஃவயதை. ஃவ்யராஜாடக அஃவயராம பாபத்தைப் பண்ணினேன். [நீயும்பாங்கல்லேயே] - ஸோஷியாய் ஸ்வதந்ரானுவன் செய்யுமத்தை, பாரதநத்ரயம் ஸ்வரூபமாயிருக்கிற நீயும் செய்யவேணுமோ. "ப்ராணயிதவத்தை விட் டேன்" என்னலாம், ஸ்வதந்ரானுகையாலே; உனக்கு அகாவன் இருப்பதொன்றுண்டோ?

தன்னையே நிரஸிக்கவந்தாலாகாதோ? வந்தானாகில் அப்போதே விடியுமே இவளுக்கும், பகற்கண்டேன் நாரணனைக்கண்டேனிறே. [பாவியென்றெஞ்சுமே] - உனக்கும் அவனோடொத்த ப்ராப்தியேயிறே. அவன் உதவும் ஸ்வலாவனல்லாமையன்றே உதவாவிட்டது, என்னோட்டை ஸம்பந்தமிறே - என்மார்விலேயனைக்கையிறே அவன் உதவாதோழிகிறது, அது உனக்குமொக்குமிறே. [நீயும்பாங்கல்லையே] - ஓராகாரத்தாலே ஸாஜாத்யமுண்டானால் வேரோராகாரத்தாலே வ்யாவ்ருத்தியுண்டானால் லாகாதோ, ஸ்வதந்தராய் பரதந்தரானை அவனோபாதியாகவேணுமோ பரதந்தர்யமேஸ்வரூபமான நீயும். அவனுக்கு ப்ரணயித்வம் தவிர்ந்ததென்றால் ஸ்வாதந்தர்யமேஜீவிக்கும், உனக்கு அங்ஙனானில்லையே. இருவர் ஹவ்யராயிருந்தால், அவர்களிலே ஒருவன் ஹவ்யனாங்காட்டில் மற்றவனையும் ஹவ்யனாகவேணுமோ. “என்கண்ணனும்வாரானால்,” “என்னெஞ்சமே” என்று ஒக்கச்சொல்லலாயிருக்கிறதிறே. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

நீயும்பாங்கல்லகாண் நெஞ்சமே! நீளிரவும்
ஒயும்பொழுதின்றி ஊழியாய்கீண்டதால்
காயங்கடுஞ்சில என்காகுத்தன்வாரானால்
மாயும்வகையறியேன் வல்வினையென்பெண்பிறந்தே.

ஆ.—(நீயும்.) மடநெஞ்சமே! நீயும் துணையன்றியேபேசாய், நீளிரவும்ஒயும் பொழுதின்றி ஊழியாய்கீளாநின்றது, ப்ராதிசுலஹஸ்வராமான் ஸ்ரீஸாரங்கத்திருவில்லையுடைய என்காகுத்தன்வாகுகிறிலன், வாராதொழிந்தால்தான் முடியலாயிறே. ‘முடிவன்’ என்றால் முடியவொண்ணாதபடி பாபத்தினால் ப்ராதிசுலயாப்பிறந்தேனென்கிறான்.

“தந்தைகாலில்” இய்யாதி. தாமஸபாங்குதிகள் - கம்ஸாதிகள். வந்தால்பலமேதென்ன - வந்தானாகில் இய்யாதி. அதுக்குரியாமகேதென்ன - பகற்கண்டேன் இய்யாதி. இரவுகலசாதபதலாய்ச்செல்லும்படியானதொரு கல்வடிவைக்கண்டேன், ஒருகாலத்திலும் போக்குவாத்திசுறிக்வேயிருக்கிற உபயவிபூதியுத்தானை நாராயணனாகிற ஆகித்யனைக்கண்டேனிய்யந்தகே. அஜ்ஞாமந்தீங்கி அறிவுபிறந்து ஸவிபூதிகளுள் எம்பெருமானைக்கண்டேனென்றகருத்து. [இரண்டாந்திருவந்தாதி. எண்பத்தோரம்பாட்டு. “என்கண்ணன்” “பாவியென்றெஞ்சும்” என்றதுக்கு லாவம் - உனக்கும் இய்யாதி. ஸம்பந்தமேதென்ன - என்மார்விலே இய்யாதி. கீழே, “நீயும்” என்றசுயப்பத்துக்கு - ஸமுச்சயமாக அருளிச்செய்து, வ்யாவ்ருத்திபரமாகத் தாத்பர்யந்தரம் - ஓராகாரத்தாலே இய்யாதி அதாவது - மார்பிலேயனைத்த ஆகாரத்தாலே ஒத்திரந்தாலும், என்னை விஸிலேவதிபாதிருந்த ஆகாரத்தாலே வ்யாவ்ருத்தமானாலாகாதோ? என்றபடி. சுயப்பத்துக்குத் தாத்பர்யந்தரம் - ஸ்வதந்தராய் இய்யாதி. பரதந்தரானைநான், ஸ்வதந்தராய் பரதந்தரானைவனைப்போலேயிருந்தால் வரும் அநந்தமேதென்ன - அவனுக்கு இய்யாதி. “ஓராகாரத்தாலே” இய்யாதிவாக்யவிவரணம் - இரவு இய்யாதி. இருவரும் ஹவ்யரொன்றதோ? என்ன - என்கண்ணனும் இய்யாதி. ஆழ்கடல் இய்யாரப்ப, நீயும் பாங்கல்லையே, இனி! - ஆவிகாப்பார்! - ஆர்இத்யந்தவ்யம். (உ)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸகலதுக்கங்களையும் கெடுத்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் ஸ்வாவனான காகுதஸ்த்தனும் வருகிறிலன், பரதந்தரையாகையாலே முடியவும் விரகு பெறுகிறிலேனென்று இன்னதாகிறான்.

[நீளிரவு என்றுதொடங்கி] - அபரிச்சேத்யமாம்படி வளர்ந்த ராத்ரி கல்பமாய் வந்துதோற்றி ஒன்றும் குறைந்துகாட்டாதே நெடுகிற்று. ப்ரதிகூலரை உஹிக்கும் ஸ்வாவமாய் உர்ஸாநமாத்ரத்திலே ஹாவஹமான ஸ்ரீஸார்ங்கத்தையுடையனான சக்ர வர்த்திதிருமகனும் வருகிறிலன்.

ப.—அநந்தரம், அசிஷ்டநிவர்த்தநஸீலனான சக்ரவர்த்திதிருமகன் வருகிறிலன், பராதீநையாகையாலே முடியவிரகறிகிறிலேனென்று நெஞ்சைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

நெஞ்சமே - நெஞ்சமே! நீயும் - ஸர்வகார்யத்துக்கும் ப்ரதாநகாரணமான நீயும், பாங்கல்லை - விதேயமாயிருக்கிறிலே; நீள்-பண்டேநீண்டவருகிற, இரவும்-ராத்ரியும், ஓயும்பொழுது - ஓயுங்காலம், இன்றி-இன்றியே, ஊழியாய் - கல்பமாய்க்கொண்டு, நீண்டது - வளர்ந்துவிட்டது; காயும் - ஆஸ்ரிதவிரோதிகளைச்சுட்டுப் போகடுவதான, கடு-கடிய, சிலை - ஸ்ரீஸார்ங்கத்தையுடையனான, என்காகுத்தன் - பரோபகாரசீலமான குடியிலேபிறந்த சக்ரவர்த்திதிருமகன், வாரான் - ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகளுக்கு உதவினாப்போலேவந்து உதவுகிறிலன்; வல்வினையேன் - (அவன் உதவாமைக்கடியான) ப்ரஹ்மபாபத்தையுடையநான், பெண்-(முடியும்போதும் ஸ்வாகந்கர்யமில்லாத) பெண்ணாய், பிறந்து - பிறந்து, மாயும்வகை - முடியும்ப்ரகாரம், அறியேன் - அறிகிறிலேன்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸகலதுக்கங்களையும்போக்கும் காகுதஸ்த்தன் வருகிறிலன், பரதந்தரையாகையாலே முடியும்விரகு அறிகிறிலேனென்கிறான்.

[நீயும்இத்தாதி]-“பேநவனவ” என்கிறபடியே உன்னையொழிய ஒருகார்யம்செய்ய வொண்ணாதபடிப் ப்ரதாநமான நீயும் பாங்காகிறிலே. முதலிலேநெடிதானராத்ரியும், முடிவு காணவொண்ணாதே-வளராதின்றாலும் குறைந்துவரலாமிறே அங்கனேசெய்யாதே, நிலை பெறுகிறதில்லை.அவ்வளவன்றிக்கே,“ராத்ரி”என்கிற பேரைப்பொகட்டு,“கூபூ”என்கிற பேரையுடைத்தாய்; அவ்வளவிலும் தலைக்கட்டாதே நெடுகாநின்றது. [காயும்கடுஞ் சிலை] - ப்ரதிபக்ஷத்தை உக்ரமாக்குவதாய், பெருமாள்கண்பார்க்கிலும் கண்பாராதஸிலே. “சுவஷ்டஹிபேஹஸிநாஸி”, வில்லையணைக்கவே பணிபோரும்படியிறேயிருப்பது. [என் காகுத்தன்] - பிராட்டிக்கு உதவினது தனக்கு உதவிறென்றிருக்கிறான். ஒருநாள் ஓராபத்திலே யுதவினார்க்குப் பின்பு உதவலாகாதே? “தயாதற்குமகன்தன்னையன்றி மற்றிலேன்தஞ்சமாகவே”என்னக்கடவதிறே. கீழே “கண்ணனும் வாரானால்” என்றான், “அஹிஷித்தக்ஷத்ரியபுத்ரனல்லேன்” என்று அவன் வரத்தவிர்த்தாலும், முடிசூடிநோக்கிப்போந்தகுடியிலே பிறந்தார்க்கு வரவேண்டாவோ. “சினத்தினுல்தென்னிலங்கைக் கோமானைச்செற்ற மனதுக்கினியானே” என்றார்களிறே பெண்கள். இருந்தவிடத்தே சென்று விரோதியைப்போக்கினவன் வருகிறிலன். “சுலியாதாஹிதாஹி” என்னக்கடவதிறே. [மாயும்வகையறியேன்]- அஹிமதர் வாராவிட்டால் முடிகையிறே ப்ரியம், அதுக்கு விரகறிகிறிலேன். “காஹிஹிஹிஹிஹி” என்றார்களிறே பிராட்டி. [வல்

வினையேன்] - அவன்வாராமைக்கடியானபாபத்தைப் பண்ணினேன். முடியவும் அரிதான பாபத்தைப் பண்ணினேன். பாபம் மரணஹேதவன்றிக்கே ஜீவிக்மைக்கு ஹேதுவாயிருக்குமாகாதே, ஜீவிக்மை தேட்டமானபோது அரிதாம், முடிகையும் தேட்டமான போது அரிதாம், அசிஷ்டாவஹம் பாபமித்தனையிறே. [பெண்பிறந்தே] - முடிகையும் ஜீவிக்மையும் ஸ்வாதீநமல்லாதஜந்மத்தே பிறந்தேன். எல்லாவளவிலும் அவனைநோக்க வேண்டும் ஜந்மமிறே. முடியும்போது, ஆண்பிள்ளையுமாய் ஸ்வதந்த்ரனுமான சக்ரவர்த்தி போல்வார் வேணுமாகாதே.

நாடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஸகலதுக்ங்களையும்போக்கும் ஸ்வலாவனான காகுத் ஸ்த்தனும் வருகிறிலன், பரதந்த்ரையாகையாலே முடியவும் விரகறிகிறிலே நென்கிறுள்.

[நீயும்பாங்கல்லைகாண் நெஞ்சமே] - கங்கைக்கு அக்கரைப்பட்டவன்று, இளைய பெருமானைப்பார்த்து, “பிள்ளாய், நீயும் படைவீடேறப்போ” என்றாரிறே, “வநவாஸம் இவரையொழியவும் தலைக்கட்டலாம்” என்று ப்ரமித்து; அப்படியே இவரும் தந்திருவுள்ளத்தைப்பார்த்து, “நீயும்பாங்கல்லைகாண்” என்கிறார். “உநவனவ” (மநவ) என்கிற படியே - நெஞ்சைக்கொண்டேயிறே எல்லாம்பெறவிருக்கிறது, ஆயிருக்கச்செய்தேயும், இன்னாப்பாலே சொல்லுகிறார். [நீளிரவு இத்யாதி] - முதலிலே நெடிதான ராத்ரியானது; அதுக்குமேலே, ஒருமுடிவுகாணவொண்ணாதபடி யிராநின்றது. அடிகாணவொண்ணாத படியுமாய், முடிவுக்கும் ஒரேல்லைகாணவொண்ணாதபடி யிராநின்றது. முடிவுகாணவொண்ணாதிருக்கச்செய்தேயும் அடியற்றிருப்பனவுண்டிறே, இது அப்படியிருக்கிறதில்லை. [ஓயும்பொழுதின்றி] - நின்றவிடத்தில் நின்றும் கால்வாங்கக்கடவதன்றிக்கே. [ஊழியாய்] - “சாத்தன், கூத்தன்” என்றாற்போலே சிலபேராய், அவர்கள் தாங்கள் ஜீவிக்கப்புக

மூன்றும்பாட்டு.—நீயும் இத்யாதி.“காயும்கடும்கில” இத்யாதியைப்பற்ற - ஸகலஇத்யாதி.

புநஸ்ச “நீயும்பாங்கல்லைகாண்” என்றதுக்கு ஸத்ருஷ்டாந்தமாக ஹாவம் - கங்கைக்கு இத்யாதி. பிள்ளாய், நீயும் படைவீடேறப்போ என்றாரிறே யென்றது - “சுடையாஜாதிதவனவகூவகாடுவூயஸாக்ஷண | சுஹஸ்செகாஸிஷ்யாஜி லீதயாஸஹசுணகாநு || கசு ||” (சுடையாஜாசாஸுண, ௫௩) என்றத்தைப்பற்ற. பாங்கல்லைகாண் - பாங்கன்றிக்கேயொழிந்தாய் காணென்றபடியாய், இத்தால் - உன்னைக்கொண்டு கார்யமில்லையென்று உபேக்ஷிக்கிறுனென்றபடி. “பாங்கல்லைகாண்” என்கிறதென், மநஸ்சையொழிய ஒருகார்யமுண்டோ? என்ன - உநவனவ இத்யாதி. “உநவனவசுஷ்யாணாம் காரணவாஸஸெகாஷ்யொ || வஸாயவிலையாஸஸுஷ்யாநிவிஷ்யஸு || உ ||” உசிஸ்ரீவிஷ்யவாஸாண, ஷெஷெஸெ, ஸவஸெ. இன்னாப்பு - வெறுப்பு. பாங்கன்றிக்கே யொழிகையாவது - வேறென்றையறுஸந்தித்து யுரிக்கமாட்டாமை. “நீன்” என்றும், “ஓயும்பொழுதின்றி” என்றும் விஸேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - முதலிலே இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - அடிகாண இத்யாதி. ஆனால், “ஓயும்பொழுதின்றி” என்று - முடிவில்லாமைசொன்னபோதே, அடிகாணவொண்ணாமையும் வித்தமன்றே, “நீளிரவு” என்றுவிஸேஷிக்கவேணுமோ? என்ன - முடிவுகாண இத்யாதி. அதாவது - ஹூஸஸாவத்துக்கு முடிவின்றிக்கையிருக்கச்செய்தேயும் அடியுண்டாயிருக்குமிறே, அத்தைப்பற்ற விஸேஷிக்கிறதென்றபடி. அடியற்றிருப்பன - அடியுண்டாயிருப்பன. “நீளிரவு” என்று - அடிகாணவொண்ணாதென்றபோதே, முடிவுகாணவொண்ணாமையும் வித்தமன்றே, “ஓயும்பொழுதின்றி” என்றுவிஸேஷிக்கவேணுமோ? என்ன; ப்ராஹ்மாவவ்யாவ்ருத்தயர்த்தம் விஸேஷிக்கவேணுமென்று

வாறே சிறுபேர்தவிர்ந்து, “சோழக்கோனார், தோண்டமாளுர்” என்று பட்டப்பேர்பெற்று வாழ்மாபோலே, ராத்திரியானதுபோய் “கல்பம்” என்னும்பேரை யுடைத்தாகாநின்றது. [நீண்டதால்] - அதுதனக்கும் ஓரவஸாநமுண்டிறே, அதுவுமில்லையாயிற்று இதுக்கு. [காயும் கமேச்சிலை இத்யாதி] - ஒருத்தியுடைய நெடிதானராத்திரியைப் பரிஹரிக்கைக்காக வ்யாபரித்த வில்வலியையுடையவனும் வருகிறான். ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே காயாநிற்பதாய், எதிரிகள் பக்கல் பெருமாள்கண்பார்க்கிலும் தான் கண்பாராதபடியான சிலையையுடையவன். அவ னுடைய ஸாங்கம் என்னளவிற்கண்டிலேன். †(ஸாங்கமென்று - பக்ஷபாதத்துக்குப்பேர்.) [என்காகுத்தன்] - பிராட்டிக்கு உதவினதும் “தனக்கு உதவிற்று” என்றிருக்கிறாள். “தய ரதற்குமகன்தன்னையன்றி மற்றிலேன்தஞ்சம்” என்று நான் தஞ்சமாகநினைத்திருக்குமவனும் வருகிறான். “சினத்தினால் இத்யாதி” - பிராட்டியுடைய விரோதியைப்போக்கினது அவளுக்குக் காரியம் செய்தானாக நினைத்திருக்கையன்றிக்கே, தன்சினம் தீர்த்தாலுயிருக்கு மவன். [காகுத்தன்] - கீழே, “கண்ணனும்வாரானால்” என்றது; அலிஷித்தகூத்திரிய புத்ரரல்லாதார்தாம் தவிருகிறார்கள், முடிசூடி நோக்கும் குடியிலே பிறந்தவனுக்கு வரத் தட்டென். ககுதீஸ்த்தகுலோத்தவனவனும் வாராதொழிவதே! [வாரானால்] - எதிரிகள் வரப்போரவிருக்கையன்றிக்கே, தானே யெடுத்துவிட்டுச் சென்று பொருமவனும் வருகிறான். “சுலியாதா” (அபியாதா) - எதிரிகள் வரப்போரவிருக்கை யன்றிக்கே, எடுத்துவிட்டுப் பொருகையும் தமக்கேபணியாயிருக்கும். “புஹத-பாஹ” (ப்ரஹர்த்தாச) - தூசித்தலை யில்நின்ற, “முதல்வெட்டு ஆரது” என்றால், அதில்முற்பாடும் தம்மதாயிருக்கும். “வெநாநயவிஸாராஹ” (ஸௌநாயவிஸாராஹ) - தாம்போகாதே, தூசியுமணியும் பேரணியுமாகவகுத்துவிட்டால், ஒக்கநின்ற பொருவித்தாற்போலே வேன்று மீளும்படி படைகோக்கவல்லவர். [மாயும்வகையறியேன்] - இவன்வாராமையறிந்தால் இனிமுடி கையிறே ஸுகம், முடியும்விரகறிகிறிலேன். [வல்லியையேன்] - முடிகை ஸுகமாய்த் தேட்டமானால் அதுவும் கிடையாதபடியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். பாபமானது

கண்டுகொள்வது. ஓயுகை - முடிகை. ராத்திரியானது - ராத்திரி என்கிற பேரானது. அதுதனக்கும் - அந்தக்கல்பத்தனக்கும். ஒருத்தியுடைய நெடிதானராத்திரியென்றது - நெடிதானவிஸ்வேஷ வ்யஸந மென்றபடி. காயாநிற்பதாய் - உஹியாநிற்பதாய். கண்பார்க்கிலும் - தகையபண்ணிலும். சாங்க மென்றது - சாடு; வில்லும், பக்ஷபாதமும். க்ரஷணனன்றோ பெண்களுக்குத்தஞ்சம், பெருமாள் தஞ்சமாயிருப்பாரோ? என்ன; பெண்களுடையகாரியம் தன்பேராகச்செய்யுமவராகையாலே தஞ்சமென் கிறார் - சினத்தினால் இத்யாதி. கோபத்தாலே, அழகியலங்கைக்கு அதிபனானவானனை நிரலித்த மனத்துக்கினியானே இதி பாசாரத்தி. எடுத்தபாசாரத்துக்கு ஹாவம் - பிராட்டியுடைய இத்யாதி. “காகுத்தன்” என்றதுக்கு ஹாவம் - கீழ்க்கண்ணனும் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ககுதீஸ்த்த இத்யாதி. “ஊழியாய்நீண்டதால், காகுத்தன்வாரானால்” என்றுகூட்டிலாவமாதல், தாத்பர்யாந்தரமாதல் - எதிர் கள் இத்யாதி. தான் எடுத்துவிட்டுப்பொருமவனோ? என்ன - சுலியாதா இத்யாதி. “சுலியாதா

புஹத-பாஹ வெநாநயவிஸாராஹ! சுப்யபுஷ்யஸுஸாஹாநி சுபெஷாவி ஸாராஸாஹெஷாஹ” உத்யொக்ஷாஹெஷா (க). பொர - யுத்தம்பண்ண. தூசி - யுத்தம். தூசியுமணியும்-தூசியிலணியும். அணி - இடவணி, வலவணி. பேரணி-பின்னணி. அன்றிக் கே,தூசியும் பின்னணியு மணியுமென்னுதல். தூசி-யுத்தமும், முன்னணியும். அணியாவது-வ்யூஹம். வகுத்து - விவஜித்து. கீழ்வாக்யவிவரணம் - பாபமானது இத்யாதி. புண்யமே ஜீவநேஹேது

† குண்டலிதம் ச்வாசிக்கம், ப்ரக்ஷிப்தம்.

விநாஸஹேதுவாகையன்றிக்கே, ஜீவிக்கைக்கு ஹேதுவாவதே! ஜீவிக்கை தேட்டமான போது அரிதாம், முடிகை தேட்டமானபோது அரிதாம், ஏதேனுமாக அரிஷ்டாவஹம் பாபமாமித்தனையிறே. [பெண்பிறந்தே] - பரதந்த்ரஜந்மத்திலே பிறந்தார்க்கு நினைத்த போது முடியப்போமோ. பிறர்க்காக ஜீவிக்கவேண்டும் பரதந்த்ரஜந்மத்திலே பிறக்கைக் கீடான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். “வாவாநாஜாகரஹியஃ” (பாபாநாமாக ரஸ்ஸ்திரியஃ) என்னக்கடவதிறே. “நவாஸுஜாதா” (நசாஸ்யமாநா) - பிராட்டி திரு வடியைக்கண்டவந்தரம், பெருமாள்பக்கல் ப்ரணயரோஷத்தாலே, “இவன் அவர்வர விட்டஆள்” என்று சீறிச் சிலவார்த்தையருளிச்செய்ய; “தேவரீர் எழுந்தருளியிருந்தவிடம் அறியாமலிருந்தாரித்தனையல்லது லாவஸந்தத்தில் ஊற்றம்போராமையோ, அறிந்தபின்பு இனித்தாழ்த்தாராகிலன்றோ குற்றமாவது” என்று அச்சிவிட்டு ஆறும்படி சிலவார்த்தை விண்ணப்பம்செய்து; பின்னையுந்நான், “அவரைப்பிரிந்து பத்துமாஸமுண்டே, இவ்வளவும் முடியாமல் தரித்திருந்ததன்றோ தேவரும்” என்று தனக்குக்கருத்து என்னுமிடம் தோற்ற விருந்தான்; அதுவோ உனக்குநினைவு! வாராய், நாட்டார்க்கு, மாதாவென்றும் பிதாவென்றும் ப்ராதாவென்றும் பந்துக்களென்றும் பலதலைத்திருக்கையாலே ஸ்நேஹமானது எங்கும் பால் பாய்ந்திருக்கும்; பெருமாள் அங்ஙனன்றிக்கே, எல்லார்க்கல்பண்ணும் ஸ்நேஹத்தையும் என்பக்கலிலே ஒருமடையாகச்செய்து வைக்கையாலே, எல்லாம் செய்தாலும், கடலையனை செய்து விரோதிவர்க்கத்தைக்கிழங்கெடுத்து “தண்ணீர் தண்ணீர்” என்று வருகைதவிரார்; தாபார்த்தன் விடாய்ப்பட்டுப் பந்தலேறவரக்கொண்டு தண்ணீர்ச்சாலுருட்டிக்கிடந்தால் பிழையாதாப்போலே, அவர் இப்படிவரக்கொண்டு நானின்றிக்கே யிருப்பனாகில் பின்னை யவரைக்கிடையாதேன்று, அவர்க்காக என்னை நோக்கிக்கொண்டிருந்தேன். அவரைக் கண்ட பிற்பிறைநாள் நான் இருந்தேனாகிற்காண் நீ இவ்வார்த்தைசொல்லுவ தென்றருளிறே. “ஊத” (தூத) - முன்பு, “வாநர” என்றற்போலே சொல்லிப்போந்தவன், இப்போது

வொழிய, பாபம் ஜீவஹேதுவாமோ? என்ன - ஜீவிக்கைதேட்டமானபோது இத்தாதி. “வல் வினையேனுகையாலே - மாயும்வகையறியேன்” என்றுகூட்டி ஹாவம் அ்ருளிச்செய்து, “பெண் பிறந்தே - மாயும்வகையறியேன்” என்றுகூட்டி ஹாவம் - பரதந்த்ரஜந்மத்திலே இத்தாதி. “பெண் பிறந்தே - மாயும்வகையறியேன் - வல்வினையேன்” என்றுகூட்டி ஹாவந்தரம் - பிறர்க்காக இத்தாதி. அப்படி ஸ்த்ரீஜந்மம் பாபபலமோ? என்ன - வாவாநாஜ இத்தாதி. அதாவது - பாபபலமாய் பாபஹேதுவுமாய் இருக்குமென்றபடி. “நாஸாநாஜாகரஃசுராயஃ சூஸாவரிஹவாகரஃ | வ்யாபீநாஜாகரஃசுராயம் வாவாநாஜாகரஃ” உதி ஶஹாஹாரதெ. பரதந்த்ரஜந்மத்

திலே பிறந்தார்க்கு நினைத்தபோதாக முடியப்போகாதென்றதுக்கு ஸம்வாதம் - நவாஸு இத்தாதி. “நவாஸுஜாதாநவிதாநவாநு ஸ்நேஹாஶிஸிஷ்வாஶிபிபாஸஸோவா | தாவஶு ஹம்ஊதஜிஜீவிஷ்யய்யாவதவ்யதிஸுணயாம்பியஸு||௩௦||” உதி ஸுநுர்

காணெ(௩௬) ஹம்ஊதஜிஜீவிஷ்யய்யாவதவ்யதிஸுணயாம்பியஸு||௩௦|| இத்தஸ்ஸலோகத்திலே, “தாவஸுஜிஜீவிஷ்யய்ய” என்ற-ஜீவநாவயிசொன்னதுக்கு அதுகுணமாக ஸ்லோகாவதாரிகை - பிராட்டி இத்தாதி. நகூபி ஹஸூர்ஜாநீதெ ராஜிகூதிவொவநஃ | தெநகூர்நாநயதூரஸு” என்கிற ஸ்லோக தாத்பர்யம்-தேவரீர் இத்தாதி. பின்னையுந்நான் என்றது - வார்த்தைப்பாடு. முழுச்சொல். பலதலைத் திருக்கையாலே - ஹேதுமுகமாகையாலே. எல்லாம்செய்தாலும் என்றது - என்னைப்பிரிந்து இவ்

அவர்பக்கவுண்டான சிவிட்து இவ்வளவும் ஏழிப்பாய்ந்து, அவர்வரவிடவந்தவனன்றோ நியும் என்றாளிறே. [வல்வினையேன்பெண்பிறந்தே - மாயும்வகையறியேன்] - ஸ்வேச்சா தீநமான மரணமாம்போது ஆண்பிறந்த சக்ரவர்த்தி லீஷ்மாதிகளாகவேணுமாகாதேஜ்ஞாந வான்களாதல் ஸ்வதந்தராதல் செய்யவேணும், அறிவிலிகளான பெண்பிறந்தார்க்கு நினைத்தபடி முடியப்போமோ.

(௩)

நான்காம் பாட்டு.

பெண்பிறந்தாரேய்தும் பெருந்துயர்காண்கிலேனென்று
ஒண்கடரோன் வாராதோளித்தான் இம்மண்ணளந்த
கண்பெரியசெவ்வாய் எங்காரேறுவாரானால்
எண்பெரியசிந்தைநோய் தீர்ப்பாராரேனையே?

ஆ.—(பெண்பிறந்தார்.) நான்படுகிற இந்தமஹாதுகத்தைக் காண்கையில் முடிகையே நன்றென்றுபார்த்து ஆகித்தயன்வாராதே, தன்னைக்கொண்டு முடிந்தான்; இந்ததகையில் தன்னுடைய காருண்ய ஸௌரீல்யஸௌந்தர்யாதி குணங்களாலே என்னைத்தோற்பித்து எனக்குப் பரமஹோக்யனாயிருந்தவன் வருகிறிலன், வாராதொழிந்தால் அளவிறந்தசிந்தைநோய்தீர்ப்பார் ஆர் என்னை யென்கிறான்.

ஒ.—நாலம்பாட்டில், கண்டார்க்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி வ்யஸநப் படாநிற்க, எல்லாருடைய ஆபத்துக்களையும் போக்குவானான திருவுலகளந்தருளின எம் பெருமான் வருகிறிலன். என்னுடைய நிரவதிக சிந்தாவ்யஸநத்தைப் பேர்க்குவார் ஆர்? என்கிறான்.

[பெண்பிறந்தார் என்றுதொடங்கி] - நான்படுகிற மஹாதுகத்தைப் பெண்ணாய்ப்பிறந்தார் படும் மஹாதுகம் இனி நான் காணமாட்டேனென்று தான்வரில் நமக்கு ஆஸ்வாஸகரமான ஒளியையுடைய ஆகித்தயன் வாராதே ஒளித்தான். [இம்மண் என்று தொடங்கி] - குணகுண நிரூபணம்பண்ணாதே எல்லாருடைய ஆபத்துக்களையும்போக்கி ரக்ஷிக்கும் ஸ்வஹவனாய் நிரதிஸ்யஸௌந்தர்யயுக்தனாய் ஜகத்தினுடைய ஆபந்நிவாரணத் தாலே மேநாணித்திருக்கிறவன்.

ப.—அநந்தரம், அபேக்ஷித்தபூமியை யளந்துகொண்ட ப்ரீதியாலே புதுக் கணித்த அவயவாதிரோபையாலே செருக்கனான த்ரிவிக்கரமன் வருகிறிலன், அபரிச் சிந்தமான என்னுடைய சிந்தாரோகத்தைத்தீர்ப்பார் ஆர்? என்கிறான்.

வளவும்தாழ்த்தாலும் என்றபடி. எத்தனைநாட்சென்றாகிலு மென்றுமாம். அவரைக்கண்டுபிறற்றைநான் என்றது - அவருடைய அநாதாகர்ப்பமானவருத்தியாலே என்னையுபேக்ஷிக்கைக்குடலான அவருடைய மாநஸவ்யாபாரத்தையறிந்த பிறற்றைநாளென்றபடி. ஜ்ஞாநவான்கள் - லீஷ்மாதிகள். ஸ்வதந்தரார் - சக்ரவர்த்தி. அறிவிலிகளான - அறிவிலிகளாய் பாதந்தரர்களான இதயர்த்தி. நீளிரவு இதயாரப்ய வாரானால், நெஞ்சமே, நீயும் பாங்கல்லகாண், வல்வினையேன் பெண்பிறந்தே - மாயும்வகையறியேன் இதயர்வயி.

(௩)

(பாதந்த்ரைகளாய் ம்ருதுஸ்வபாவைகளான), பெண்-பெண்ணாய், பிறந்தார்-பிறந்தார், எய்தும்-ப்ராபிக்கிற, பெருந்துயர் - துஸ்ஸஹமானமஹாதுக்ஷத்தை, காண்கிலேன் - காணமாட்டுகிறிலேன், என்று - என்று, ஒண்-உதயகாலத்திலே தர்ஸநீயமான, சுடரோன் - தேஜஸ்ஸையுடைய ஆதித்யன், (‘ஹீஷொஷெ-திஸு-பு-’ என்று ஈஸ்வரர்நாவிதாநம்பண்ணிவரும் காலத்திலும்), வாராது-வாராதே, ஒளித்தான் - (ஆராய்ந்தாலும் அறியவொண்ணாதபடி) ஒளித்துப்போனான்; இ-இந்த, மண்-பூமியை, அளந்த-தனக்கேயாம்படி அளந்துகொண்டப்ரீதியாலே, பெரிய-பாரந்த, கண்-திருக்கண்களையும், செம்-சிவந்த, வாய் - திருவதாரத்தையுமுடையனாய், எம்-(அந்தபூமியைப்போலே இவ்வயவஸோபையாலே) எம்போல்வாரையும் அந்நயர்ஹமாக்கி, (அத்தாலே), கார்-காளமேகம்போலே ஸ்யாமளமான வடிவையுடையவனாய், ஏறு-(நினைத்ததுமுடித்தப்ரீதியாலே) நுஷபம்போலேசெருக்கையிருக்கிற த்ரிவிக்ரமன், வாரான் - வருகிறிலன்; எண்-நினைவுக்கு, பெரிய - (அவ்வருகேவிஞ்சி அவாந்மநஸகோசரமான) பெரிய, சிந்தைநோய் - மனோரதவ்யாதியை, என்னை-என்னை, திர்ப்பார் - தவிர்ப்பார், ஆர்-ஆர்?

இ.—நாலாம்பாட்டில், கண்டார்க்குப் பொறுக்கவொண்ணாத வ்யஸநம் செல்லாநிற்க, வரையாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்ரீவாமநன் வருகிறிலன், என்னுடைய சிந்தாவ்யஸையைப் போக்குவாராரென்கிறான்.

[பெண்பிறந்தார்] - பாதந்த்ரைகளாய் ம்ருதுப்ரக்ருதிகளாய்ப்பிறந்த ஸ்த்ரீகள். [எய்தும்பெருந்துயர்] - அதுவிக்கும் மஹாதுகம். பாதந்தர்யத்தாலே முடியவும் மாட்டாதே, மார்ஹிவத்தாலே க்லேஸமும் பொருக்கமாட்டாதொழிகை. [காண்கிலேனென்று] - இந்த துக்ஷத்தைப் பொறுக்கமாட்டேனென்று. ஸர்வரக்ஷகன் பொறுக்குமித்தனைபோக்கி, ரக்ஷணமாத்ரத்திலேயந்வயித்தவர்கள் பொறுக்கவல்லர்களோ; வருத்தவன் பொறுக்குமித்தனைபோக்கி, அந்யர் பொறுக்கவல்லர்களோ; “உஷத-பு-ஹி-வலிஹரொபு-ரூ-ஷொ-த-ரோலி” என்று புருஷோத்தமன் பொறுக்குமித்தனைபோக்கி புருஷர்கள் பொறுக்கவல்லர்களோ. [ஒண்சுடரோன்] - தோற்றத்திலே துக்ஷநிவ்ருத்தியைப் பண்ணுமவன். [வாராது] - ஈஸ்வராஜ்ஞையாலே இருந்தவிடத்திலிராதவனும் தோற்றுக்கிறிலன். [ஒளித்தான்] - ஈஸ்வரபடர் காணவொண்ணாதபடி மறைந்தான். “இத்தர்மஹாநிகாண்பதில், ஈஸ்வராஜ்ஞாதிலங்கநத்தால்வந்தது அதுபவிக்கவமையும்” என்றிருந்தான். [இம்மண்ணளந்த] - இப்பூமிக்கு என்ன ஆபத்துண்டாய் அளந்தான். இப்பூமி மஹாபலிகையிலகப்பட்டதெல்லாம் இவன் விரஹத்தின்கையிலே அகப்பட்டாளாயிற்று. பூமியை வரையாதேயளந்தவன். [கண்பெரியசெவ்வாய்] - மஹாபலியாலே நெருக்குண்ட பூமியின்க்லேஸம்போகக் குளிரநோக்கின கண்ணிற்பரப்பையுடையனாய், அதின்க்லேஸம் போனதினனுண்டான ப்ரீதியாலே பண்ணின ஸ்மிதத்தாலே சிவந்த அதரத்தையுடையவன். பிறர்ப்ரயோஜநத்துக்கு இரங்குமவன் தன்ப்ரயோஜநத்தை விட்டுவைப்பதே. [எங்காரேறு] - பூமியின்க்லேஸம்போனது தன்பேறென்னுமிடம் நிறத்திலேதோற்றி, “இதுகைப்பட்டது” என்று மேனாணித்திருந்தவன். [வாரானால்] - இரக்கவேண்டா, அளக்கவேண்டா, வடிவழகைக்காட்டவமையும். [என்பெரியசிந்தைநோய்] - வேதங்களுக்கு நிலமல்லாத பகவத்விஷயத்தை யுள்ளபடிபேசினார், தம்முடைய சிந்தாவ்யயை¹ தம்முடையஜ்ஞாநத்துக்கு அவிஷயமாயிற்று. “சுவரி²ஹி³ஹி⁴” என்னும

தொழிய “இவ்வளவு” என்னவொண்ணாது. [திர்ப்பாரார்] - வரையாதே ஸர்வரக்ஷக னைவன் உபேக்ஷித்தபின்பு ஆராலேபோக்கலாம். [என்னையே] - மறக்கவும்மாட்டாதே நினைக்கவும்மாட்டாதேயிருக்கிற வெண்ணை. இது இவளுக்கேயுள்ளதொன்று.

௩௫.—நாலாம்பாட்டு. கண்டார்க்குப்பொறுக்கவொண்ணாதபடி வ்யஸநம் செல்லாநிற்க, வரையாதேரக்ஷிக்கும் ஸ்ரீவாமநனும் வருகிறிலன், என்சிந்தாவ்யஸநத்தைப் போக்குவாரார்? என்கிறான்.

[பெண்பிறந்தார் இத்யாதி] - பரதந்த்ரஜம்மமாகையாலே முடியும்பெறுதே, ம்ருதுஸ்வலாவைகளாகையாலே பிரிவும் பொறுக்கமாட்டாதேயிருக்கிற ஸ்த்ரீகள் அநுலவிக்கிற மஹாதுகத்தைக் காணமாட்டேனென்று. [ஒண்குடரோன்வாராதொளித்தான்] - ஸர்வரக்ஷகன்பொறுக்குமித்தனைபோக்கி, ரக்ஷணைகதேசத்திலே அந்வயித்தவர்களுக்குப் பொறுக்கப்போமோ? புருஷோத்தமன் பொறுக்குமத்தனைபோக்கி, புருஷர்களால் பொறுக்கப் போமோ? தன்தோற்றரவிலே ஸகலக்லேசமும் போம்படியான ப்ரகாஸத்தைபுனடயவனும் வாராதேமறைந்தான். வந்திலன் என்னதே, ஒளித்தானென்கிறது - “லீஷா ஷ்லாஜ்ஜிதஃ பவதெ” (பிஷாஸ்மாத்வாத்பவதே) இத்யாதியாலே லகவதாஜ்ஞையாலே முப்பதுவட்டம்வரவேணுமே; இங்ஙனையிருக்கிறவன், “ஈஸ்வரஜ்ஞைமறுத்தால் வேணுமாகில் தலையை அறுத்துவைக்கும்இத்தனையன்றே, இக்கோமேம என்கண்ணால் காணப்போகாது” என்று ஈஸ்வரஹடர் தேடிவந்தாலும் காணாதபடியொளித்தான்.*“ஒளியவன்விசம்பியங்குந்

ப்ர:—(ஒண்குடரோன்வாராதொளித்தான்) — தெத்திஸ்யகொவநிஷடி

[சு-அ] லீஷா ஷ்லாஜ்ஜிதஃ பவதெ ! லிஷொஜெதிஸுருயபு: ! லீஷா ஷ்லாஜ்ஜிதஃ பவதெ ! ஸ்ரீவாமநனும் வருகிறிலன்

நாலாம்பாட்டு.—பெண்பிறந்தார் இத்யாதி. “ஒண்குடரோன்வாராதொளித்தான்” என்றத்தைப்பற்ற - கண்டார்க்கு இத்யாதி. “இம்மண்ணளந்த” என்றத்தைப்பற்ற - வரையாதே இத்யாதி. “என்பெரியசிறித்தையோ” இத்யாதியைப்பற்ற - என்சிந்தாவ்யஸநத்தை இத்யாதி.

“இம்மண்ணளந்த” என்றத்தைப்பற்ற வ்யங்க்யமாக வெறுப்பிலே லாவம் - ஸர்வரக்ஷகன் இத்யாதி. “கன்பெரியசெவ்வாய் என்காரேறு” என்றத்தைப்பற்ற லாவம் - புருஷோத்தமன் இத்யாதி. இத்தால்தாத்தப்யம் - ரக்ஷணைகதேசத்திலே அந்வயித்தனுமாய் “ஒருசேதநமாத்ரம்” என்று சொல்லப்படுமவனுமான ஆதித்யனுங்கூடப் பொறுக்கமாட்டாதேயிருக்க, ஸர்வரக்ஷகனுமாய் புருஷோத்தமனுமானவன் இத்தைப்பொறுத்திருப்பதேயென்று. ஒண்மைக்குலாவம் - தன்தோற்றரவிலே இத்யாதி. முப்பதுவட்டம் - முப்பதுநாழிகைக்கொருவட்டம். தலையையறுத்துவைக்குமித்தனையன்றே வென்றது - ஒளித்திருக்கச்செய்தேயும் ஈஸ்வரபடர்வந்தால் இருக்கும் அத்தவஸாய்த்தாலே. ஒளித்தானென்றது - ஒளித்தானென்கைக்காக என்றபடியாய்; வந்திலனென்னதே ஒளித்தானென்கிறது என்று கீழோடே அந்வயிப்பது. தான்ஒளிக்கும்போது ரதாதி ஹ்ரண்களை வைத்துப்போமோவென்னர் அவற்றோடேயொளித்தானென்றுவிவக்ஷித்து, அதுக்குப்ரமாணம் - ஒளியவன் இத்யாதி. அத; வது - “ஹ்ரண்களைவைத்துப்போனால் மீளவும் இவற்றில் நசையாலே வாக்கடும், அப்போதாகப் பெண்பிறந்தார்வ்யஸநம் காணவேண்டிவரும்” என்று அவற்றையுங்கொண்டு மறைந்தானென்று கருத்து. ஒளியவன் இத்யாதிக்கு - ஆதித்யன் ஆகாஸத்திலே சஞ்சரிக்கிற தேரும்போயிற்று இநிஸப்தார்த்தஃ ஆதித்யனும் போனான். அவந்தேரும் போயிற்றென்றபடி.*திருமொழி, எட்டாம்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி, இரண்டாம்பாட்டு, “மாரிமாக்கடல்” இத்யாதி. “ஒளித்தான்” என்றதுக்கு

தேரும்போயிற்று” என்னக்கடவதிறே. வரவுக்கு ஸ்ரீசகமும் காணவோண்ணாதபடி மறைந்தது; “வெலாவிரெணுந் துருக்கிதே” (ஸோபிரேணார்நலக்டியதே), “சூழன் லிலங்கு வெங்கதிரோன் தேரோடும்போய்மறைந்தான்” என்னுமாபோலே. [இம்மண் ணளந்த] - இப்பூமிக்கு என்னதுயருண்டாய் அளந்துகொண்டான். பூமிக்கு மஹாபலியா லுண்டான இடரளவோ எனக்கு ராத்திரியாலுண்டான இடர். வரையாதே எல்லாரையும் ரக்ஷிக்குமவன். [கண்பேரியசெவ்வாய் இத்யாதி] - க்ருபையால் பேரியனாய் பூமியை யளந்து, பூமியிலுள்ளார் விடாய்போம்படி குளிரக்கடாக்ஷித்து, அத்தாலுண்டான பீர்தீப்ர கர்ஷந்தோற்ற ஸ்மிதம்பண்ணுகையாலே சிவந்த அதரத்தையுடையவனாய். [எம்] - ஸர்வ விஷயமாகப்பண்ணும் ரக்ஷணத்தையே ஸ்வஹாவமாக வுடையவனுமாய். [கார்] - இவற்றைரக்ஷிக்கையால் தன்னிறம் பெற்றிருப்பானுமாய். [ஏறு] - “அதுதன்பேறு” என்னுமிடந்தோற்ற மேனாணித்திருக்குமவனும் வருகிறான். எம் என்று - ஸர்வரக்ஷக னுடைய ரக்ஷயவர்க்கத்திலே தானும் அந்யதமையாகையாலே சொல்லுகிறான். என் என்று பாடமானபோது - பண்டு என்னோடே கலந்தத்தாலே தன்னிறம்பெற்று மேனாணித்திருந்தவ னென்கை. [வாரானால்] - இரக்கவேண்டா, அளக்கவேண்டா, வடிவைக்காட்டவமை யும். [எண்பேரியசின்தேனாய்] - “யவஸூரததவஸூரதத” (யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்) என்கிறபடியே - வேதாந்தங்கள், நிலமன்று என்று மீண்ட லகவத்விஷயத்தை, இத்தனைபோதும் பேசினார்; தம்முடைய சிந்தாவயனையு மயர்வறமதிலமருளப்பெற்ற ஜ்ஞா நத்துக்கும் அவிஷயமாயிராநின்றது. “எண்பேரியது” என்னுமித்தனை, “இவ்வளவு”

ப்ர:—ஸ்ரீவிஷ்ணுவாராண வணுஜென்செஷ்டாடிசெமொவ்யு! சுக்ரு
 ருக்ருபுரஹுடிப்யஸ்ரீஷ்ணுபுரயதெஹயாநு । வனவிராதபாஸுயொஷிதசுக்ரு
 வாசஸ்யநஜாயதெ ॥ ௩௦ ॥ வனஷ்குஷ்டரயஸ்யோயெயசுக்ருரெணுமிடிபுரீக்ரு
 தாடி । டிபுரீஷ்ணுதொஹரிபெயுநஸொவிரெணுநபுலக்ருதெ ॥ ௩௧ ॥

(எண்பெரியசிந்தைநோய்) — கெடுநொய்நிஷ்டி [௨] “யஸ்யாதீதம்
தஸ்யாதீதம் தயஸ்ய நவெஷஸு । கவிஜ்ஞாதவிஜ்ஞாநதாந விஜ்ஞாதவிஜ்ஞாநதாஸ்”

ஹாவாந்தாம் - வாவுக்து இத்த்யாதி. ஸ்விசகம் - ரதாதிகள். ஸ்விசகமும் காணவொண்ணாதபடிமுறைந்த
துக்கு ப்ரமாணத்வயம்- லொலாவிஇத்த்யாதி. “ஊஷக்ஷு_ணவாயஸ்ய_அஸ்ய_அஸ்ய_அ ரெணு_அநி_அ
ஸ்_அக்ஷு_அதா_அபூ_அடி_அரி_அஸீ_அஹ_அஹ_அதொ_அஹரி_அரெ_அம_அலொ_அவிரெ_அணு_அந_அஆ_அக்ஷு_அதெ” உதிவண்_அ
டெ_அஸொ, சுஷ்டாடிஸொமொவ்யு_அ. சுழன்றிலங்கு இத்த்யாதி - சுழன்றுவருவானப் ப்ரகாஸத்தைப்
பண்ணுகிற ஆதியனானவன் தேரோடேபோய்மறைந்தான் இத்த்யர்த்தம். ிதிருமொழி, ஒன்பதாம்பத்து,
நாலாந்திருமொழி, ஆறும்பாட்டு. “இ” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - இப்பூமிக்கு இத்த்யாதி.
அதுவென், மஹாபலியாலே துயரில்லையோ? என்ன - பூமிக்கு இத்த்யாதி. “மண்ணளந்த” என்ற
துக்கு ஹாவம் - வரையாதே இத்த்யாதி. “கண்” என்று - க்ருபையாய், க்ருபையாலே பெரியவ
னென்னுதல்; பெரியகண்ணை யுடையவனென்னுதல். இவ்விரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்
கிறார் - க்ருபையால் இத்த்யாதி. “எம்” என்ற அஸம்சுப்பதம் - ரக்ஷணப்ரவித்தியைச் சொல்லுகிற
தாய், அத்தால்பலிதம் - ஸர்வவிஷயமாக இத்த்யாதி. “கார், ஏறு” என்கிற இரண்டுபதங்களுக்கும்
ஹாவம் - தன்னிறம் இத்த்யாதி. எண்பெரிய - எண்ணுக்கப்படாத. யஸ்யாரிதம் உதி - யஸ்ய
சுதேததி_அகி_அரி_அதம், தஸ்யு_அரி_அதம்; யஸ்யு_அரி_அததி_அகி_அரி_அதம், ஸமவெஜெ_அத_அயு_அபு_அ: இத்தனைபோதும்

என்னப்போகாது. பிரிந்தவிஷயத்துக்கு அறுபுபமாயிறே சிந்தாவ்யையோதான் இருப்பது, அதுக்கு ஓரவதியில்லையே. “தடிபூவிஹாஹு:வ” (தத்ப்ராப்திமஹாது:க). [சிந்தைநோய்தீர்ப்பாரா] - சிந்தாவ்யையோபாமித்தனையேவேண்வேது, அவனைமறக்கவுமமையும். “ஏதுசெய்தால்மறக்கேன்” என்னுமவர்களிறே இவர்கள் தான், அவனை மறக்கவுமாம் நினைக்கவுமாம், வ்யஸநம்போமித்தனையேவேண்வேது. இப்போது மறக்கவும் அமையும் என்றது-மறக்கை உத்தேச்யமாய்ச்சோன்னவார்த்தையன்றே; ஓசேறி வ்யஸநாதிசாயத்தைச்சோன்னபடியிறே. அலாபதசையில் ஸ்ம்ருதிதான் மிகவும் ஆற்றுமைக்கு உடலாயிருக்குமிறே, “கண்ணன்னாமமேகுழறிக்கோன்றிர்,” “காட்டேன்மின்னும்முரு என்னுயிர்க்கதுகாலன்” என்னக்கடவதிறே. [என்னையே] - இவ்வயக்தியொன்றுக்குமேயுள்ளதோரு வ்யஸநமாயிற்று. நாட்டார் ஸ்மரித்து து:கரிவ்ருத்திபண்ணிக்கோண்டு போகாநின்றார்களிறே, அதுசெய்யலாமிறே ஸாதநபுத்தயா இழிந்தார்க்கு, “நிபியூரவிதவூ:” (நிதித்யாஸிதவ்யூ) என்று - ஸ்ம்ருதிதன்னையே வியியாநின்றதிறே; அவனுடையபடியிலே இழிந்தார்க்கிறே இதுள்ளது. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

ஆரென்னையாராய்வார் அன்னையருந்தோழியரும்
நீரென்னையென்னுதே நீளிரவுந்துஞ்சுவரால்
காரன்னமேனி நங்கண்ணனும்வாரானால்
பேரென்னையாயதால் வல்வினையேன்பின்னின்றே.

ஆ.—(ஆரென்னை.) அன்னையருந்தோழியரும் நீரென்னையென்னுதே நீளிரவுந்துஞ்சினர், ஆரென்னையாராய்வார்; ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் எனக்குத் துணையாயிருக்கேபெரிசென்றது - “இம்மண்ணளந்த” இத்தயாதியாலே பேசென்றொன்றபடி. அதுக்கு ஹேதுவேதென்ன - பிரிந்தவிஷயத்துக்கு இத்தயாதி. அதுக்கு - ஸர்வப்ரகாரவிலக்ஷணமான பகவத்விஷயத்துக்கு. “விஷயா நுரூபமாயிருக்கும்வ்யயூ” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - தடிபூவிஹாஹு:வ விவீநாஸெஷ்வாதகா | விஷயனீ” உத்யாதி, வன்னுசெய்யுத்யொபாடிஸெ. சிந்தாவ்யையமறந்தாலொழியத் திராதேயென்ன - சிந்தாவ்யதை இத்தயாதி. “மறக்கையுத்தேஸ்யம்” என்றிருப்பார்களோ? என்ன - ஏதுசெய்தால் இத்தயாதி. ஏததைச்செய்தால் மறக்கலாம் இத்தயாத்தடி. திருமொழி. இதுக்குவாவம் - அவனைமறக்கவுமாம் இத்தயாதி. வ்யாக்யாநத்தில் இப்படி இல்லாவிட்டாலும் இவ்விடத்தில் இப்படி கொள்ளவேணும். “கூடுகையுத்தேஸ்யம்” என்னுமதொழிய, “மறக்கையுத்தேஸ்யம்” என்னலாமோ? என்ன - இப்போது இத்தயாதி. இவ்வாக்யத்துக்கு விவரணமாகவுமாம் - அவனைமறக்கவுமாம் இத்தயாதிவாக்யம். மறக்கை தேட்டமாகைக்கு, ஸ்ம்ருதிதான் அப்படி து:கரூபமாயிருக்குமோ? என்ன - அலாபதசையில் இத்தயாதி. “அலாபதசையில் ஸ்ம்ருதி ஆற்றுமைக்குடல்” என்னுமதுக்குப்ரமாணம் - கண்ணன் இத்தயாதி க்ருஷ்ணனுடையதிருநாமத்தை அநக்ஷரமதூரமாகச் சொல்லி முடித்துவிட்டோன். காட்டாதேகிடிக்கோன் உங்கன்வடிவை, என்ப்ராணனுக்கு அந்தவடிவு ம்ருத்யுவாயிருக்கும் இத்தயாத்தடி. அவதாரணர்த்தம் - இவ்வயக்தி இத்தயாதி. அல்லாதார்க்கில்லையோ? என்ன - நாட்டார் இத்தயாதி. தனக்கும் அப்படி செய்யவொண்ணாதோ? என்ன - அதுசெய்யலாமிறே இத்தயாதி. ஸ்ம்ருதிக்கு ஸாதநத்வமுண்டோ? என்ன - நிபியூரவிதவூ: இதி. அதுசெய்யலாமிறே இத்தயாதிவாக்யஸேஷம் - அவனுடைய இத்தயாதி. அதாவது - ப்ராப்யபுத்தயா இழிந்தார்க்கு யுரித்திருக்கப்போகாதென்றபடி. படியிலேஇழிந்தார்க்கு - விக்ரஹத்திலே இழிந்தார்க்கு. விக்ரஹபுவம்பண்ணுமவர்களுக்கென்றபடி. இதுள்ளது - ஸ்ம்ருதி, வ்யஸநத்துக்குடலாமாகாரமுள்ளது. க்ரமேணவ்யயூ. (ச)

கக்கடவ காரன்னமேனி நங்கண்ணனும் வருகிறிலன், வாராதொழிந்தால் இவ்வயஸநத் துக்கு ஆர்யமான என்பேர் முடியப்பெறலாமிதே, நான்முடிந்தபின்பும் என்னுடைய பேரானது முடிகிறதில்லையென்கிறான்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், துர்த்தையிலே உதவக்கடவரான அன்னையரும் தோழியரும் ஆராய்கிறிலர்கள், அவர்கள் உதவாதபோது வந்து உதவக்கடவ க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன். நான்போய் சப்தாவஸேஷையானேன் என்கிறான்.

[அன்னையரும் தோழியரும் நீரென்னையென்னுதே நீரிரவும் துஞ்சவரால்]- நான் அவஸநநையானால் உதவக்கடவ நீங்களும் ‘நீ என்பட்டாய்?’ என்னுதே நான் ஈடுபடுகிற இராவெல்லாம் கிடந்து உறங்காசின்றிகோள். [நீர் என்னே] - ‘உன்னுடைய நீர்மைஎன்?’ என்று வினவாதே உறங்காசின்றார்கள் என்றமாம்.[கார் என்றுதொடங்கி]- வர்ஷுகமான மேகம்போலே ஸ்ரமஹாமான திருநிறத்தையுடைய க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன், நான் முடிந்தபின்பும் என்பேர் என்னை முடிந்தேனாக வொட்டுகிறதில்லை.

ப.—அநந்தரம், உபகாஸீலமான வடிவையுடைய க்ருஷ்ணனும்வருகிறிலன், நான் நாமாவஸேஷையானேன், என்னையாராய்வார் ஆர் என்கிறான்,

அன்னையரும் - (பரிவராய்வந்து ஆராயும்) தாய்மாரும், தோழியரும் - (ஸௌ ஹார்த்தத்தாலே ஆராயும்) தோழியரும், நீர் - இவள்நீர்மை, என்னே - ஏதாயிருக்கிறது, என்னுதே - என்றுகிருபியாதே, நீர் - தீர்க்கையான, இரவும் - ராத்ரிமுழுக்க, துஞ்சவர் - உறங்காசின்றார்கள்; (அவர்கள் ஆராயாதவளவிலும் ஆராயக்கடவனும்), காரன்ன - (அதிஸயிதோபகாஸீலமான) காளமேகம்போலையிருக்கிற, மேனி - திருமேனியையுடையனும், நம் - நமக்குவ்வயனான, கண்ணனும் - க்ருஷ்ணனும், வாரான் - வந்து ஆராய்கிறிலன்; வல்வினையேன் - (ப்ராப்தராய் ஆராய்வாரும் ஆராயாமக்கிடான)ப்ரபல பாபத்தையுடையேனான எனக்கு, பின் - பின்பு, நின்று - நின்று, பேர் - நாமமாத்ரம், என்னை - என்னை, மாயாது - முடியவொட்டுகிறதில்லை; (ஆனபின்பு), என்னை - என்னை, ஆராய்வார் - ஆராய்வார், ஆர் - ஆர்? ஒருவருமில்லையென்றபடி. “அத்யந்தாவஸாதம் பிறந்தவளவிலும் இன்னாங்கிடந்தான்” என்கிற நாமமாத்ரமே ஸத்வாவஸாதசகமென்று கருத்து. (வல்வினையேன்பின்னின்று - ஆரென்னையாராய்வார்) என்று அந்வயிக்கவுமாம். நீரென்னையென்னுதேயென்று - நீர்என்செய்திரென்னுதேயென்றுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆபத்திலுதவும் அன்னையரும்தோழியரும் ஆராய்கிறிலர், அவர்கள் உதவாதபோது உதவும் க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன், நான் சப்தாவஸேஷையாகாசின்றே நென்கிறான்.

[ஆரென்னையாராய்வார்] - தன்னைநலிந்த ராக்ஷஸிகளையுங்கட “அஞ்சாதே” என்று ஆராய்ந்தாளிதே “ஆரென்னையாராய்வார்” என்கிறான். [அன்னையரும் தோழியரும்] - இவளுடைய அவஸாதாதிஸயம், தாய்மாரோடு தோழியாரோடுவாசியறச் சொல்லும்படியாய்விட்டது. என்னினைவேநினைவாயிருப்பார்க்கும், நிஷேதிப்பார்க்கும் வாசியற்றது. [நீரென்னே இத்தயதி] - அன்னையரும் தோழியருமான நீங்கள், என்னையென்னுதே - என்பட்டாயென்னுதே யென்னுதல்; அன்றியே, [நீர்] - இதொரு நீர்மையே-அவனுக்குத் தன்னையொழியச் செல்லுவதாயிருக்க, அவனையொழியத் தனக்குச் செல்

லாதபடியாயிருக்கிற இதொருஸ்வஹாவமே! [என்னே] - இதோராஸ்சர்யமென்னுதல். [நீளிரவுந்துஞ்சுவரால்] - நெடியராத்ரிபெல்லாம், எனக்கு உறங்காதொழிகை ஸ்வஹாவமாயிருக்கிறுப்போலே அவர்களுக்கும் உறங்குகையே ஸ்வஹாவமாயிற்று. ப்ரதமயோஜனையிலும், துஞ்சுதிரென்னுமர்த்தத்தைக் காட்டக்கடவது. [காரன்ன] - வர்ஷுகமான மேகம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடைய க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன். “தாலாலா விராஹுக்” என்று, ஒருநீர்ச்சாவியிலே வர்ஷித்தாப்போலே தோற்றுமவனும் வருகிறிலன். [நங்கண்ணனும்] - பெண்களுக்கேயுதவுமவனும் வருகிறிலன். [பேரென்னை மாயாதால்] - கார்யத்தாலே நான்முடியச்செய்தேயும், “இன்னான், இன்னான்” என்கிற பேர் என்னை முடிந்தேனாக வெட்டுகிறதில்லை. அவதேனெடொத்ததீ யிதாவும், அவன் வாராதவோபாதி இதுவும்போகிறதில்லை. இத்தால் - சென்றற்றநிலையைச் சொல்லுகிறது. ஸப்தாவஸோஷையானேனென்றபடி. [வல்வினையேன்] - முடிகைதேட்டமானவனவிலும் முடியப்பெறுதபாபத்தைப் பண்ணினேன். [பின்னின்றே]-நான்முடிந்தபின்பும் பின்னே சின்று பேர் என்னை முடிந்தேனாகவெட்டுகிறதில்லை. “நாலிராஹுவெவூகாரவாணி” என்கிறபடியே ஒக்கவந்தால், ஒக்கப்போகலாகாதோ?

௩௩.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஆபத்தில் உதவும் அன்னையரும்தோழியரும் ஆராய் கிறிலர்கள், அவர்கள் உதவாதபோது உதவும் க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன், நான் ஸப்தாவஸோஷையானேனென்கிறுள்.

[ஆரென்னையாராய்வார்] - “ஊலீ நாராவணஸ்வஹாஹம்ஷெடியாஜீஹ ஊவஹா” (தாஸீநாமராவணஸ்யாஹம் மர்ஷயாமீஹதர்பலா) - திருவடிசென்ற ராகுஸிகளை நலியப்புக; இவர்கள் ராவணன்சோறுண்டு அவனுக்குப் பரதந்த்ரைகளாகையாலே என்னை நலிந்தார்களாகில், தங்களாலேவந்ததொன்றன்றாகில், அதுதனக்கு நாமும் “பொறுத்தோம்” என்று, நேர்த்தரவுகொடுத்தபின்பு இனி இவற்றை நலிகிறதென்? என்ன; “ராவணனும்பட்டானாகில் நம்மை நெடுநாள் நலிந்துபோந்த இப்பெண்பயல்களை இப்போது பொறுக்கவேண்டுகிறதென்?” என்ன,—“ஊவஹா” (தர்வலா)-“சிலர்

ப்ர—(ஆரென்னையாராய்வார்)—யுஃககாணெ [ககக] ஹநுஜெஹ்ருதி லீதா, “ஹாவஹுஹுஹாஹொஹெததிலிநிஸிதது! ஊலீநாராவணஸ்வஹாஹம்ஷெடியாஜீஹஊவஹா||சௌ||சுஜிஹாராவணெநெதாராகுஹுஹாஜீதஜயநு | ஹதெததலிஹகூயுஹாஸஜிநுவாநரொதஜீ||சக||”

அஞ்சாம்பாட்டு.—ஆரென்னை இத்தாதி. “அன்னையரும்தோழியரும்” இத்யாதியைப் பற்ற - ஆபத்திலுதவும் இத்தாதி.

வ்யாக்யாதாவின் சுடுபாடு - ஊலீநாஹ் என்றுதொடங்கி, ஆரென்னையாராய்வார் என்கிறுளறே என்னுமவனும். “ஹாவஹுஹுஹாஹொஹெததிலிநிஸிதது! ஊலீநாராவணஸ்வஹாஹம்ஷெடியாஜீஹஊவஹா” ஐதி யுஃககாணெ ஹநுஜெஹ்ருதி லீதா. “ஜெடியாஜி” என்றதக்கு அர்த்தம்-அதுதனக்கு நாமும் பொறுத்தோம் என்று. நேர்த்தரவு கொடுத்தபின்பென்றது - “ஹவெயஸாரணஹிவஹ” என்றத்தைப்பற்ற. நேர்த்தரவு - செல்லச் சீட்டு. ராவணனும்பட்டானாகில் என்றதக்கு - ராவணனாலே தேவரீருக்கு நலிவுவாராமலிருக்கைக்காக முன்பு இவர்களை நலியாமல்விட்டதென்று தாழ்ப்பர்யம். பொறுக்கவேண்டுகிறதென்? என்ன -

நேர்த்தராவுகொடுத்துப் பொறுக்கவேண்டுகிறதென் ? என்ன. கண்துழிவு - தைர்யம். “஁-வெடூலா” என்றால் - மனோதௌர்வல்யமாகவேணுமோ, அஸத்தியையச் சொன்னாலோ ? என்ன - ராவணனும்த்யாகி. இது - மனோதௌர்வல்யம். ஆகவீப்படி துண்ணைநல்நீதாராகஷஸிகளையும் என்று கூட்டிநிர்வஹிப்பது, “஁ராவீநாடு” என்றத்தை - த்விதீயையாக்கிக்கொள்வது. “ததஸூஹீதீ வொலா ஹத஁விபுஜயஹவிபுதா ; சுஹொஹபுஜிததயூஃ ஹவெயஃஸாரணஃஹிவஃ” ஁தி ஸுஹாரகானௌ. “஁ஹமாநி஁பூணாத்ரிண” என்று - இனையபெருமான் வீட்டாப் போலே, உறக்கம்துறந்தவர்கள் - தோழிமார்; நிவேததிக்குமவர்கள் - தாய்மார். கீழ்வாக்யவிவரணம் - என்னினேவே இத்யாகி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, அண்னையரும் தோழியருமான நீங்கள், என்னே யென்னாதே - என்பட்டாய் ! என்னாதே, நீரீரவுந்துஞ்சுதிராரென்றபடி. துஞ்சுதிராரென்று - மத் யம்புருஷன். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, அண்னையரும் தோழியருமானவர்கள்; நீர் - இதொருநீர்மையே, என்னே - இதொரு நல்லஸ்வபாவமிருக்கும்படியே ! என்னாதே நீரீரவும் துஞ்சுவரென்றபடி. துஞ் சுவரென்று - ப்ரதமபுருஷன். முந்தினஅர்த்தத்தில், “நீர்” என்றதுக்கு ஸ்வாரஸ்யமுண்டு. த்விதீ

வும்தஞ்சுவரால்] - “துஞ்சுவரால் என்னுமிது - துஞ்சதிரால் என்னும் அர்த்தம்பெற்றுக் கிடக்கிறது” என்று சொல்லுவாருமுண்டு. அன்னையரும் தோழியருமான நீங்கள், என்னேயென்னுதே - என்பட்டாய் என்னுதே யென்னுதல். அன்றிக்கே, அன்னையரும் தோழியரும், நீரென்னேயென்னுதே - இதோநீர்மை இருக்கும்படியே! என்னே! என்னுதே. அவன் தன்னைப் போகட்டுப்போய் வேறுசிலவற்றாலே போதுபோக்கித் தன்னை நினையாதே யிருக்கச்செய்தேயும், தான் அவனையோழியப் போதுபோக்கமாட்டாதேயிருப்பதே! இதோநீர்மையே! என்னே-இதென்ன ஆச்சர்யம், என்னுதே - இப்படி சொல்லாதே. “நிறைநீர் நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப் பின்னீர்பேதையார் நட்பு.” [நீரவரவும்தஞ்சுவரால்] - எனக்கு உறங்காமையே ஸ்வபாவமாய்ப்படி, நெடிதானராத்திரியெல்லாம் அவர்களுக்கு உறங்குகையே ஸ்வபாவமாய்விட்டது. [காரன்னமேனி] - ஒருநீர்ச்சாவியிலே ஒருபாட்டம் வர்ஷித்தாற்போலே குளிரும்படியான வடிவையுடையவனுமாய், “தாவரா உவிரவாஹிசு” (தாஸாமாவிரபூத்) என்கிறபடியே முன்பு உதவிப்போந்தவனும் வருகிறான். “தாஸாம்” என்கிறது - அவர்கள் பூர்வாவஸ்த்தையைப் பற்றவிறே. [நங்கண்ணனும்வாரானால்] - பெண்களுக்கே உதவிப்போந்தவனும் வருகிறான். [பேரென்னையாமாயாதால்] - அவனோடு ஒவ்வாநின்றதீ! பேரும். அவன்வருகிறான், இதுபோகிறதில்லை. நான் கார்யத்திலே முடிந்தேனாயிருக்கச்செய்தேயும் “இன்னாள், இன்னாள்” என்கிற இப்போர் என்னை முடிந்தேனாகவோட்டுகிறதில்லை. ஆழ்வாருடையதிருநாமம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸத்தாஹேதுவானாப்போலே இவர்தமக்கும் ஸத்தாஹேதுவானபடி. அடியுடைய பேராகையாலே ஸர்வர்க்கும் ஸாரகமாயிருக்குமே. இதினுடைய அடியுடைமையிறே எல்லாரும் ஸிரஸாவஹிக்கிறது. [பேரென்னையாமாயாதால்]-ஸப்தாவசேஷையானேனென்றபடி. [வல்லியேனையேன்] - நான் முடியச்செய்தேயும் என்னைமுடிந்தேனாகாதபடி பண்ணும்படியான பேரைப்படைக்கும்படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். [பின்னின்று] - நான் முடியச்செய்தேயும் இப்போரானது எனக்குப்பின்னும் நின்று முடிந்தேனாகவோட்டுகிற

யார்த்தத்துக்கு - “துஞ்சுவரால்” என்ற பரோக்ஷநிர்த்தேஸ ஸ்வாஸ்யமுண்டு. விவரணம் - அவன் தன்னை இத்தாதி. “நீர்” என்று - நீர்மையைச்சொல்லுமோ? என்ன - நிறைநீர் இத்தாதி. நீரவர் கேண்மை - பிறைநிறைநீர், பேதையார் நட்பு மதிப் பின் நீர் என்று அந்வயி. இதுக்கு அர்த்தம் - நல்லஸ்வபாவத்தையுடையவர்களோட்டை ஸ்நேஹம், பூர்வபக்ஷத்தில் ப்ரதமாசந்த்ரனுடைய நிறைகிற ஸ்வஹாவம்போன்றது; அறிவிலிகளோட்டை ஸ்நேஹம், பூர்ணசந்த்ரனுடைய பின்புண்டான ஸ்வஹாவம்போன்றது. அதாவது - க்ஷயிஷ்ணுவென்றபடி. கேண்மையும், நட்பும் - ஸ்நேஹம். பேதையார் - அறிவிலிகள். நீர், நீர்மை - ஸ்வஹாவம். பிறை - சலாமாத்ரசந்த்ரன். மதி - பூர்ணசந்த்ரன். “நம்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - தாலாஹி இத்தாதி. “தாலாஹிவிரவாஹிசு” ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு

வாஹிசு : 1 வீதாஹிவிரவாஹிசு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு ஸ்நேஹம் ॥௨॥” உதிஸ்ரீவாமவதே உபாஸி (௩௨). அவன் உதவுமபடி அவர்களுக்கு ஆர்த்தியுண்டோ? என்ன - தாலாஹி என்கிறது இத்தாதி. அவனோடுடொக்கையாவதேதென்ன - அவன்வருகிறான் இத்தாதி. வருகிறான் - வாராமே வாதிக்கிறான். இதுபோகிறதில்லை - போகாமேவாதிக்கிறது. இதுபோகாதேயென்கிறதானே தென்ன - நான்கார்யத்திலே இத்தாதி. இன்னாள் - இப்படிப்பட்டவள். ஸ்வாபதேஸம் - ஆழ்வாருடைய இத்தாதி. தம்முடையதிருநாமம், அல்லாதார்க்கொழிய தமக்கும் ஸத்தாஹேதுவாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - அடியுடைய இத்தாதி. அடியுடையவென்று - ஹாக்யமுடையவென்றுசாடு. இதினுடைய - ஆழ்வார்திருநாமத்தினுடைய. தான்போனால் பேர்நிற்கவொண்ணுதோ? என்ன -

ஆளும் பாட்பெ.

வருகிறபோது இத்தாதி. வருகிறபோது ஒக்கவந்ததோ? என்ன - ஸார்ஜிபெ இத்தாதி. 'பின்னின்றே' என்றதற்குளாவம் - முற்பட இத்தாதி. அன்னையரும் இத்தாரப்பய, வாராநால், வல்லினை யென் பின்னின்றே - பேரெண்ணையா தால், ஆரெண்ணையாராய்வார் இத்தய்வயி. (௫)

யைக்கொண்டு பகலை இரவாக்கின ஆத்யாச்சர்யபூதனை க்ருஷ்ணன், திருவாழியை யிட்டு இரவைப் பகலாக்கிக்கொண்டு தோற்றுகிறிலன் என்றகருத்து. [நீளாவிசரப்பார் ஆர்]-தூர்த்தஸாபிலும் முடியாதே என்னை நோவுபடுத்தாதின்றுள்ள இவ்வயிராகிற பகையைப் போக்குவார் ஆர்? என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், அபிதிவேஸமும் ராத்ரியும் நலியாநிற்க, ஸ்த்திரமான ரக்ஷ னோபகரணத்தையுடையவன் வருகிறிலன், என்னுடைய ஆத்மாவை ரக்ஷிப்பாராரென் கிறான்.

பின்-பின்தொடர்ந்து, நின்ற-விடாமல்நடக்கிற, காதல் - அபிதிவேஸமாகிற, நோய் - நோயானது, நெஞ்சம் - (தனக்குப்பிறப்பிடமான) நெஞ்சை, பெரிது - மிகவும், அடும்-அழிபாநின்றது; முன்-முன்னே, நின்று - நின்று, இரா-ராத்ரியாகிற, ஊழி- கல்பமானது, கண்-கண்ணானது, புதைய-புதையும்படி, மூடிற்று - மறைத்தது; (இப்படி பின்னும் முன்னும் விரோதியானவளவில்), மன்னின்ற - (ஆஸ்ரிதருடைய வினையைக் கடினைக்கு) சித்யஸந்திவிதமான, சக்கரம் - திருவாழியையுடையனாய், எம்மாயவனும் - ஆச்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களாலே தன்னை என்போல்வார்க்கு ஸ்வம்மாக்கின க்ருஷ்ண னும், வாரான் - வருகிறிலன்; நின்ற - நிரந்தரதுகோறுபவம்பண்ணுகின்றாலும் அதுக் கிலையாதிருக்கிற, என்-என்னுடைய, நீள்-சித்யமான, இ-இந்த, ஆவி-ஆத்மவஸ்துவை, இவ்விடத்து - இவ்வவஸ்த்தையில், காப்பார் - ரக்ஷிப்பார், ஆர்-ஆர். இந்நின்றவென்று பாடமாய் - இந்தசித்யமான ஆத்மவஸ்துவை யென்றுமாம். நித்யத்வமும் துக்கோறுபவத் துக்கு உறுப்பாயிற்றென்று கருத்து

இ.—ஆறும்பாட்டில், விரஹவ்யஸநம்செல்லாநிற்க, ராத்ரியுமாய் ரக்ஷுகளை வனும் வாராதொழிந்தால், முடியப்பெறுதப்ராணனை ரக்ஷிப்பாராரென்கிறான்.

[பின்நின்றகாதல்நோய்] - புக்கவிடம்புக்குப் பின்னாட்டிக்கொண்டுதிகிற ப்ரே மல்யாதியானது. இதுக்கு இடைந்தால் வேறு ஒதுங்கநிழலில்லையாயிராநின்றது. [நெஞ் சம்பெரிதமொல்] - நெஞ்சை மிகவும் நோவுபடுத்தாநின்றது. வாதகம் வாத்யத்தளவன் றென்கை. அக்கிபோல், தனக்கு ஆஸ்ரயமான நெஞ்சை தக்யமாக்காநின்றது. [முன் னின்று இத்யாதி] - பதார்த்தங்கள் தோற்றாதபடி முன்னேநின்று ராத்ரியாகிறகல்பம் கண்ணைமறையாநின்றது. ப்ரேமல்யாதியும் ராத்ரியும் முன்பும்பின்புமாய் க்ருதஸங்கே தங்களாய் நலிகிறபடி. உட்கண்ணுமழிந்து புறக்கண்ணுமழிந்தது. க்ராஹகமுமாய் ப்ரகாஸகமுமான கண்ணை, க்ராஹயமானவிரூள் மறையாநின்றது. [மன்னின்ற சக்கரம்]- ஆர்த்தத்ராணர்த்தமாக எப்போதும் கைகழலாநேமியானா யிருக்கிறவன். இவ்விருள் போக்குகைக்கு ஆயுதமெடுக்கவேண்டா வென்கை. [எம்மாயவனும்] - ஜயத்ரதவதத்தி னன்று, ப்ரகாஸத்ரவ்யமான திருவாழியைக்கொண்டு தமஸ்ஸை யழைக்குமவன். நிவர்த் தகத்தைக்கொண்டு நிவர்த்தயத்தை யழைக்குமவனுக்கு, அத்தைக்கொண்டு நிவர்த்தயத் தைப் போக்கத்தட்டில்லையிறே. எம்மென்று - க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் தமக்குண்டான அஸாதாரணயத்தைச் சொல்லுகிறார். [வாரானால்] - ப்ரதிஜ்ஞையையழித்து விருத் தத்தை யதுஷ்டிக்கவேண்டா, வந்து வடிவைக்காட்டவமையுமென்கை. வருகைக்கு இச்சையில்லாமைபோக்கி, “ வருவோம் ” என்றால் அருமையில்லையிறே. [இந்நின்ற நீளாவி] - இப்படியே முடியாதே நோவுபடுத்தாநின்றுள்ள உயிராகிற ஸத்ருவைப் போக்

சுவாரார்? முடியுமளவிலும் நூறேபிராயமாயிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவைப்போக்கி ரக்ஷிப்பாரார்? “சுஷுபெடியபிஷாஷெடியபிஷா” என்கிறவசனத்தைக்கொண்டு தன்னை முடியாததொன்றாகினைத்து நலியாநின்றது. “பிரிவிலும்முடியாத என்னுயிர்ப்பகையைநீக்கி, என்னை நோக்குவாரார்” என்று ஒருதமிழன் இட்டுவைத்தான். [இவ்விடத்தே] - ஸர்வரக்ஷகனும் உதவாததஸையிலே.

௭௫.—ஆறும்பாட்டு. விரஹவ்யஸநமும் சேல்லாநிற்க, ராத்ரியுமாய் ரக்ஷக னைவனும் வாராதோழிந்தால் முடியப்பெறுத ப்ராணனை ரக்ஷிப்பாராரென்கிறான்.

[பின்னின்றுகாதல்நோய்] - புக்கலிடம்புக்கு வடிம்பிட்டேலிகிற ப்ரேமவ்யாதி யானது. இடைந்தொதுங்குகைக்கு ஒரு நிழலில்லாதபடியிருக்கை. [நெஞ்சம்பெரிதடுமால்] - நெஞ்சை மிகவும் நோவுபடுத்தாநின்றது. நெருப்பானது சுருணையைவேவப் பண்ணி, பின்னையிறே புறம்பேபோய்ச்சுருவது; அப்படியே, தான்கிடக்குமிடத்தை மிகவும் நலியாநின்றதாயிற்று. [முன்னின்று இத்யாதி] - ப்ரேமவ்யாதியும் ராத்ரியாகிற கல்பமும் தன்னிலே ஸங்கேதித்துவந்தாற்போலே இராநின்றது. “நான் பின்னிட்டுவருகிறேன், நீ முன்னே தப்பாமே சூழ்ந்துகொள்” என்றவருவாரைப்போலே வந்தது. எதிரிகள் எளிய ராணல் அவர்கையில் வில்லைப்பற்ப்பது கேஷிப்பதாய்க்கொண்டு பரிஸுவிப்பாரைப் போலே, இத்தலையில் எளிமைகண்டு ராத்ரியாகிறவூழி, முன்னேநின்று கண்ணைமறையா நின்றது. உட்கண்ணைக் காதல் மறையாநின்றது, கட்கண்ணை ராத்ரி மறைத்தது. [கண் புதையமூடிற்றால்]-க்ராஹகமுமாய் ப்ரகாஸகமுமாயிருக்கிற சக்ஷுரிந்த்ரியத்தை, க்ராஹ்யமான இருள்வந்து மூடாநின்றது. அன்றிக்கே, இருளோடொத்த நிறத்தையுடையவன் வந்து முன்னேநின்றாலும் காணவொண்ணாதபடி, இராவாகிறவூழி கண்ணைமறையா நின்றதென்னவுமாம். [முன்னின்று இத்யாதி] - “எப்போதும் கைகழலாநேமியான்” என்

ஆறும்பாட்டு.—பின்னின்று இத்யாதி. “பின்னின்று” இத்யாதியைப்பற்ற - விரஹவ்யஸநம் இத்யாதி.

“பின்னின்று” என்றது - போனவிடமெங்கும் பின்தொடர்ந்துநிற்கிறவென்னுதல், எனக்குப்பின்னேநின்றவென்னுதல். முந்தினது - புக்கலிடம் இத்யாதி. அதாவது - ஹிம்வரிக்னைக்காகப் பின்னே அநுவிதாநம்பண்ணினவென்றபடி. த்விதீயார்த்தம் - நான்பின்னிட்டுவருகிறேன் இத்யாதி வாக்யத்திலே கண்டுகொள்வது. வடிம்பிட்டே - அடிமேலடியிட்டே. “நின்று” என்றதுக்குஹாவம் - இடைந்து இத்யாதி. இடைந்து - விலங்கி. நோயாணல் ஸரீரத்திலேபற்றிப் பின்பன்றோ நெஞ்சையடுவதென்ன - நெருப்பானது இத்யாதி. “பின்னின்றுகாதல்” இத்யாதியையுங்கூட்டி ஹாவம் - ப்ரேமவ்யாதியும் இத்யாதி. ஸங்கேதமெப்படியென்ன; விவரணம் - நான்பின்னிட்டு இத்யாதி. இப்போது, “பின்னின்று” என்றதுக்கு - எனக்குப்பின்னேநின்ற என்று த்விதீயார்த்தம் கண்டு கொள்வது. க்ராஹகமான சக்ஷுரிந்த்ரியத்தை, க்ராஹ்யமான இருள் மறைக்கும்படியென்? என்ன; ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - எதிரிகள் இத்யாதி. இத்தலையில் எளிமைகண்டு - நாயகனைப்பிரிந்து சோச்யையாயிருக்கிற படியைக்கண்டு. இருளுக்கும் ராத்ரிக்குமுண்டான ப்ரத்யாஸத்தியாலே - ராத்ரியாகிறவூழி என்கிறது. “நெஞ்சம்பெரிதடுமால், கண்புதையமூடிற்றால்” என்றுகூட்டி ஹாவம் - உட்கண்ணை இத்யாதி. உட்கண்ணை - நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணை. கண்புதைய - கண்மறைய. “கண்புதையமூடிற்றால்” என்றதுக்கு அர்த்தத்தவயம். முந்தினது - க்ராஹகமுமாய் இத்யாதி. அதாவது - இதரவிஷயங்களைக்கண்டு யுரிக்கவொண்ணாதபடி கண்ணைமறைத்ததென்றபடி. த்விதீயார்த்தம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. அவன்வந்துமுன்னேநின்றாலும் தெரியாதபடி மறைத்ததென்றபடி. எப்போதும்கைகழலாநேமியான் - ஸர்வகாலமும் கைவிட்டுநீங்காத திருவாழியையுடையவன் இத்

கிறபடியே, ஆஸ்ரிதர்க்கு விரோதிகளுண்டானபோதாக ஆயுதமெக்கப்பார்த்திராதே, எப்போதுமொக்கக் கையிலேவிடாதேகொண்டிருக்குமாயிற்று. [எம்மாயவனும்] - ப்ரகாஸ்த்ரவ்யத்தையிட்டுத் தமஸ்ஸை அழைக்கவல்ல ஆஸ்சர்யபூதன். நிவர்த்தகத்தையிட்டு நிவர்த்தயத்தை அழைக்குமவனுக்கு, நிவர்த்தகத்தையிட்டு நிவர்த்தயத்தை நிவர்த்திப்பிக்கத் தட்டுண்டோ? [வாரானால்] - இங்கு ஸங்கல்பம் அழியவேண்டா, வருவதாகநினைக்க வமையும். “ஸஹவாஜ்ஜாதோயயா” (ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா). வருவதாக இச்சிக்க வமையும். “ஆயுதமேடன்” என்று ஆயுதமெக்கையும், ப்ரகாஸ்த்ரவ்யத்தையிட்டுத் தமஸ்ஸைப் போக்கக்கடவதென்கிற மர்யாதையைக் குலேக்கையுமாகிற இவைவேண்டா, தான்வரவமையும்; நிவர்த்தக ஸ்வபாவத்தாலே நிவர்த்தயம் தன்னடையேபோம். [இந்நின்றநீளாவிதாப்பாரார்] - முடியவேண்டுமெனவிலே நுறேபிராயமாயிருக்கிற இவ்வாத்ம வஸ்துவை முடித்துநோக்குவாரார். “சுஹஜெயாபஜாஹ்யாயத்” (அச்சேத்யோய மதாஹ்யோயம்) என்கிற வசந்தத்தைக்கொண்டு நின்று வழக்குப்பேசாநின்றதாயிற்று ஆத்ம

(இங்குஸங்கல்பமழியவேண்டா வருவதாகநினைக்கவமையும்) — ஸமஸ்தீதா ஸஹவாஜ்ஜாதோயயா, “சுஹஜாவிஸஹவ்யயாத்ஜாஹ்யாத்நாஜீஸுரொராவிலாநு | ப்ரக்யுதிஹ்யாபிஷ்டாபஸஹவாஜ்ஜாதோயயா||”

(இந்நின்றநீளாவி) — தமெசுவதீத்யே, “சுஹஜெயாபஜாஹ்யாய திக்ஷெயாபஜாஹ்யாயவவ | நித்யஸுவதமதஸூணாணுரவமொயஸநாதநஃ||௨௪||”

யர்த்தம். பெரியதிருவந்தாதி, கடைசிப்பாட்டு, “இப்போதும்” இத்தயாதி. “மன்னின்றசக்கரத்து - எம்மாயவன்” என்றுகூட்டிலாவம் - ப்ரகாஸ்த்ரவ்யத்தை இத்தயாதி. தமஸ்ஸையழைத்தது - ஜயத்ரவ தத்தினன்று. இத்தைச்சொல்லி, “வாரானால்” என்றதுக்குலாவம் - நிவர்த்தகத்தையிட்டு இத் தயாதி. மன்னின்ற - எப்போதும் பொருத்தியிருக்கிற. “மன்னின்றசக்கரத்தம்மாயவன்” என்ற துக்கு - “ப்ரகாஸ்த்ரவ்யத்தை” இத்தயாதிகயத்தாலே ஒருலாவம் அருளிச்செய்து, லீஷ்மனே நிர லிக்கைக்காக, “ஆயுதமேடன்” என்றவைத்து ஆயுதமெக்கும் ஆஸ்சர்யபூதனென்று விவகரித்து, “வாரானால்” என்றதுக்குலாவம் - இங்குஸங்கல்பம் இத்தயாதி. ஸங்கல்பமழியவேண்டா - ஸங்கல் பத்தையுழித்து ஆயுதமெக்கையாகிற யத்நமும் வேண்டாவென்றபடி. நினைக்கவமையுமென்றது - வருகைக்குத் தன்இச்சையேயொழிய வேறொரு ஆயாஸமில்லாமையாலே. “இச்சையடியாக அவன் வரும்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸஹவாஜ்ஜாதோயயா என்று. “ப்ரக்யுதிஹ்யாபிஷ்டாப ஸஹவாஜ்ஜாதோயயா” உதி யீ தாஸஹவாஜ்ஜாதோயயா. “வருவதாக நினைக்கவமையும்” என்றதின் லீவாணம் - வருவதாக இச்சிக்கவமையும் என்றது. “மன்னின்றசக்கரம்” என்றதுக்குச்சொன்ன லாவத்தவ்யத்தையும் நிகமிக்கிறார் - ஆயுதமேடேனென்று இத்தயாதி. வரவமையுமோ, இருளைப்போக்க வேண்டாவோ? என்ன - நிவர்த்தகஸ்வபாவத்தாலே இத்தயாதி. “இவ்விடத்தே” என்றதுக்கு அர்த்தம் - முடியவேண்டும் இத்தயாதி. “இவ்விடத்தே” என்றது - இவ்வவஸ்த்தையிலேயென்றாய், முடியவேண்டுமெனவிலே என்றபடி. நுறேபிராயமென்றது - “நீள்” என்றத்தைப்பற்ற. “நீளாவி யாய்க்கொண்டு - நின்ற” என்றதின் பலிதம் - சுஹஜெயாபஜாஹ்யாயம் இத்தயாதி. “சுஹஜெயாபஜாஹ்யாயதிக்ஷெயாபஜாஹ்யாயவவ | நித்யஸுவதமதஸூணாணுரவமொயஸநாதநஃ” உதி யீ தாஸஹவாஜ்ஜாதோயயா. “நீள்-நின்ற-இ-ஆவி” என்று அந்வயிப்பது. நிக்யமாய்நின்ற இவ் வாத்தவஸ்துவையென்றபடி. “நீளாவிதாப்பாரார்” என்னுமது - இத்தைமுடித்துநோக்குவாரார் என்

வஸ்து. இத்தைமுடித்து நம்மைநோக்குவார் ஆர்? என்கிறதென்று இப்படி முறுகச்சொன்னதுதன்னை, ஒருதமிழன் இஃஸ்பத்தத்துக்குத் தாத்தர்யமாக இட்வேவக்கிறான் “பிரிவினும் முடியாத என்னுயிர்ப்பகையைநீக்கி, என்னேநோக்குவாரார்” என்று. [இவ்விடத்தே] - ஸர்வரக்ஷகனானவனுமுதவாத இவ்வவஸ்த்தையில் இனிமுடிந்துபிழைக்கையிறேஸுகம்.

ஏழாம் பாட்டு.

காப்பாராரிவ்விடத்துக் கங்கிருளின் நுண்துளியாய்ச்
சேட்பாலதூழியாய்ச் செல்கின்றகங்குல்வாய்த்
தூப்பாலவேண்சங்கு சக்கரத்தன்தோன்றினால்
தீப்பாலவல்வினையேன் தெய்வங்காளென்செய்கேளே?

ஆ.—(காப்பாரார்.) மஹாந்ருகார வர்ஷோபேதையாய் முடிவில்லாததொரு யுகமாய்க்கொண்டு செல்லாநின்ற ராத்ரியில், தூப்பாலவேண்சங்குசக்கரத்தன் தோன்று தொழிந்தான், காப்பாராரிவ்விடத்து, தீப்பாலவல்வினையேன் தெய்வங்கள் என்செய்கே னென்று தன்னுடைய நிர்வாக வ்யஸநத்தாலே கூப்பிடுகிறான்.

ஒ — ஏழாம்பாட்டில், ராத்ரியாகிற யுகம் செல்லாநிற்கவும் எம்பெருமான் வந்துதோற்றநொழிந்தவாறே அநிமிஷராகையாலே உறவுமுறையாரைப்போலே இவ்வவஸ்த்தையில் உறங்காதே நீர்மையை யுடையருமாகையாலே “தெய்வங்கள் என்செய்கேன்” என்று தன் செயலறுதியாலே சொல்லுகிறான்.

[கங்கிருள் என்று தொடங்கி] - ராத்ரி இருளும் சிறுதுளியுமாய் நெடுமை ஸ்வஹாவமான கல்பமாய் முடிவின் நிக்கே செல்லுகிற இக்காலத்தில். மருங்குலை ‘மருங்கு’ என்றற்போலே கங்குலை ‘கங்கு’ என்கிறது. [தூப்பால என்றுதொடங்கி] - நிர்மலமாய் வெளுத்திருந்துள்ள ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் திருவாழியையும் ஏந்தி இவ்வந்ருகாரமெல்லாம் போம்படி வந்துதோன்றுகிறிலன். [தீப்பாலவல்வினையேன்] - அவன் அங்குகிரியாதபடி பண்ணவற்றான மஹாபாபத்தையுடையேன்.

ப.—அநந்தரம், தர்ஸநாகாங்க்ஷாஜநகமான அஸாதாரண சிஹந்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் வந்துதோன்றுகிறிலன், இந்தமஹாந்ருகாரமான ராத்ரியில் என்செய்கே னென்று, உறங்காததைவங்களைநோக்கிக் கூப்பிடுகிறான்.

இவ்விடத்து - (ரக்ஷகனுதவாத) இந்தஅவஸ்த்தையில், காப்பார் - ரக்ஷிப்பார், ஆர் - ஆர்? கங்கு - எல்லைநிலமாகச்செறிந்த, இருள் - இருளையும், நுண் - நுண்ணிதான், துளி - பனித்துளியையும், ஆய் - உடைத்தாய், சேண் - அதிதூரமான, பாலது - ஸ்வபாவத்தையுடைய, ஊழியாய் - கல்பமாய்க்கொண்டு, செல்கின்ற - செல்லாநிற்கிற, கங்குல்

ஹம் அர்த்தத்தைக்காட்டுமோ? என்ன; நீளாவியைக்காக்கையாவது - முடித்துநோக்குகையென்று அர்த்தாத்வித்தமென்றுவிவக்ஷித்து, இதுக்கு ஸம்வாதங்காட்டுகிறார் - இத்தைமுடித்து இத்தாதி. உயிர்ப்பகை - ஜீவிக்ஷயாகிறஸத்ரு. இப்படியாகிலும் ஆத்மாவைமுடிக்கத்தேடுகிறதென்னென்ன - ஸர்வரக்ஷகன் இத்தாதி. காமேணாவ்யஃ. (சு)

களவு திருவாய்மொழி—ரு - ப. ச - தி. ஊரெல்லாம்.

வாய் - ராத்ரியிடத்து, தூ - அழுக்கற்ற, பால - ஸ்வபாவத்தையுடைத்தாய், வெண் - வெளுத்த, சங்கு - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும், சக்கரத்தன் - திருவாழியையு முடையனானவன், தோன்றான் - (“பன்னெடுஞ்சூழ்சுடர்நாயிற்றோடுபான்மதியேந்நி” என்கிறபடியே சந்த்ராதியர்களைக் கொண்டுவருமாபோலேவந்து) தோன்றுகிறிலன்; தீ - அக்நிபோலே, பால - லாஹகஸ்வபாவமாய், வல் - ப்ரஹ்மமான, வினையேன் - பாபத்தையுடையேனான் நான், தெய்வங்கள் - (என்துகங்கண்டு இமைகொட்டாமல் பார்த்திருக்கிற) தேவதைகள் ! என் - எத்தை, செய்கேன் - செய்வேன் ? ரக்ஷயமான என்னால் ரக்ஷித்துக்கொள்ளவொண்ணதென்று கருத்து. கங்கு - எல்லேநிலம். தூய்மை - அழுக்கறுதி. பாலென்று - ஸ்வஹம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ராத்ரியாகிறயுகம் செல்லாநிற்க, அவன்வந்துதோற்றுகொழிகையாலே, அநிமிஷராகையாலே யுறங்காததேவதைகளைக்குறித்து, நான் என்செய்கேனென்கிறுள்.

[காப்பாராரிவ்விடத்து] - ரக்ஷகன் உதவாததஸையில் இனி ஸ்ரீயுகர் நோக்கவோ, நாம் நோக்கிக்கொள்ளவோ? அவனத்தை “எனக்கு” என்கையாபாதிபிதே, அவனுடையரக்ஷணத்தை நாம் ஏறிட்டுக்கொள்ளுகை. [கங்கிருளினுண்ணெளி] - துண்ணெளி-சிறுதுளி. தடித்தவிருளையும் சிறுதுளியையுமுடைத்தாய். [சேட்பால இத்தயாதி]- நெடுமையே ஸ்வஹாவமாயிருக்கிற கல்பமாய்க்கொண்டு முடிவின்றிக்கே செல்லுகிற ராத்ரியில். அதவா, மருங்குலை-“மருங்கு” என்னுமாபோலே, கங்குலை- “கங்கு” என்று குறைத்தாய், ராத்ரியில் இருளென்றுமாம்; அப்போது, கங்குல்வாயென்று - காலபரமாய், இக்காலத்திலே யென்னக்கடவது; “ஸூராத்ரூப, ஸூராத்ரூப” என்னுமாப்போலே. [தூப்பால இத்தயாதி] - இவ்விருளைப்போக்குகைக்கு சந்த்ராதியர்கள் சேரவுகித்தாற்போலே கையுமாழ்வார்களுமாய்வந்து தோன்றுகிறிலன். “சந்திரமண்டலம்போல்தாமோதரன்கையில்” என்றும், “மேருவிற்செஞ்சுடரோன்திருமால்நிருக்கைதிருச்சக்கரமொக்கும்” என்றும் சொல்லக்கடவதிதே. அவ்விருளைப்போக்கும்போது இவர்கள் வேணுமென்கை. தூ-தூய்மை. பால-ஸ்வஹாவமாக உடைத்தானக. ரக்ஷணபரிகரங்களை ஸ்ரீத்து ரக்ஷணத்திலே ஓக்ஷித்திருக்கிறவனும் வருகிறிலன். [தீப்பாலவல்வினையேன்]-தீமையே ஸ்வஹாவமாகவுடைத்தாய், போக்கப்போகாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். ரக்ஷகனும் அநாதரிக்குப்படி பண்ணின பாபமென்கை. [தெய்வங்காளென்செய்கேனோ] - தேவதைகளுக்கும் இவளுக்கும் அநிமிஷத்தவத்தாலே ஒருஸாய்முண்டு. அவர்கள்பிறப்பே அநிமிஷர், இவர் விசுவத்தாலே அநிமிஷை. தோழிமாரும் உறங்குகிறஸமயத்திலே இவர்கள் உணர்ந்திருக்கையாலே, தன்ஆர்த்திபொருக்கமாட்டாமை யுறங்காதிருக்கிறார்களாகக்கொண்டு, “இவர்களிற்காட்டில் நமக்கு வேறு உறவுண்டோ” என்று, என்செய்கேனென்று - தன்செயலறுதியை அவர்களுக்கு அறிவிக்கிறுள்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ராத்ரியாகிறயுகம் செல்லாநிற்க அவன் வந்து தோற்றுகொழிகையாலே, அநிமிஷராகையாலே உறங்காத தேவதைகளைக்குறித்து, நான் என்செய்வேனென்கிறுள்.

ஏழாம்பாட்டு.—காப்பாராரி இத்தயாதி. “கங்கிருளின் துண் துளியாய்” இத்தயாதியுப்பற்ற - ராத்ரியாகிற இத்தயாதி.

கூடுக

“துப்பாலவெண்சங்கு சக்கரத்தன்னதேன்றாலுல் - கக்கிருளின் துண்டுகளியாய் என்று தொடங்கி, இவ்வீடத்து - காப்பாரார்” என்று அவ்வயித்து கேட்பந்தேன்ற லாவும் - ரக்ஷகனுாவன் இத்தாதி. ஈடுபாடாதல், ஸர்வேஸ்வரன் ரக்ஷகனுயிருக்க “காப்பாரார்” என்னலாமோ? என்கிற ஸங்கையிலேயாதல் - ரக்ஷகனுாவன்வா இத்தாதி. இப்புத்தி - ரக்ஷகார் என்கிறபுத்தி ரக்ஷகன் வரவுதாழ்த்தாலும் இப்புத்தியிறவாதே, “அவனேரக்ஷகன்” என்று அத்தவவயித்திருந்தாலோ? என்ன; இதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸடுரெவது இத்தாதி. இனியெழுந்தருளவமையாதோ என்றவீடத்தில், இனி என்றதுக்கு லாவும் - திருவடி ப்ருஷத்தம்ஸமாத்ரமாய், “பெருமான்பாடேற வாரும்” என்ன, “நீ இருக்கிற இவ்வாகாரத்தாலே எப்படிக்கொண்டிடுபாகிரும்” என்ன, விய்வ ரூபத்தைக்காட்டி, “இனியெழுந்தருளவமையாதோ” என்ன என்றபடி. “நடுபடி” என்கைக்கு, நயிப்பிக்கை நிஸ்ஸிதமோ? என்ன - நயாபி இத்தாதி. இது வராஹசாமஸ்ஸோகம், நயிக்கை தன்ய ஸத்ருஸமென்றபோதே - நாம் நம்மைநோக்குகை அவர்க்கு அவத்தயமென்று விவகித்த லாவும் - அவர்க்கு அநுநபமானவற்றை இத்தாதி. நிறக்கேடாம் ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் - ராமமவ்றியை இத்தாதி. வசையாம் - கொத்தையாம். “காகு^{ஸு}” என்றத்தைக்கடாகித்து சாடு - அவர் வ்ஸிஸத்துக்கு இத்தாதி. வம்சமென்று - மூங்கிலாய், யநுஸைஸ்சொல்லுகிறது. “அவர்க்கு அநு ரூபமான” இத்தாதி வாத்தயவிவரணம் - அவர்விஷயத்தில் இத்தாதி. ராவண்ணசெயலோபாதி ஸவ ரக்ஷணவ்யம் க்ரூரமோ? என்ன - ராமதந்தை இத்தாதி, இவ்வார்த்தை சொல்லிற்று - “காப்பாரார்” என்கிற இவ்வார்த்தைசொல்லிற்று. லயஹேதுக்களுண்டாலும் லயப்படாதிருந்தாலோ?

வாற்றமைக்கு அஞ்சினபடியிறே இவ்வார்த்தை சோல்லிற்று. “**மஜுவெதூழி, நாஹாரயதி ஸனூராவடி**” (கஜம்வேத்யாதி, நாஹாரயதி ஸந்த்ராலம்) - ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான ஸ்த்ரீத்வம் போயிற்று. “**வாஹுராவஸ்யஸம்ஸரிதா**” [பாஹுராமஸ்யஸம்ஸரிதா] - லயஹேதுக்களுக்கு அஞ்சவர்களோ கணையத்துக் குள்ளேயிருப்பார். ஆணைத்திரள்கள் ஸம்ஹத்திரள்களாவல்லவிறே யிது. [காப்பாரா ரிவ்விடத்து] - “**ரக்ஷயமிவை, ரக்ஷகனிவன்,**” என்று தேளிந்து அறுதியிட்டு, “**அம்ம**” என்று அப்புத்தட்டியிருந்தவளிறே இப்போது “**காப்பாரார்**” என்கிறாள்; பிறந்த ஆற்றமையின் அதிசயம். அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம் ஓர் அச்சாயிறேயிருப்பது, இவர் அல்லிலேகிடந்து நோவுபடுகிறாரிறே. அவனுண்டாயிருக்க, முதலிலே, க்லேஸமில்லையிறே ஒருவர்க்கும். [கங்கிருளில்] - கங்கென்று - எல்லையாய், எல்லையான இருளென்னுதல்; [கங்கென்று] - மருங்குலை - “**மருங்கு**” என்னுமாபோலே, கங்குலை - கங்கென்று குறைத்துக்கிடக்கிறதாய், கங்குலிலிருளென்னுதல். அப்போது, கங்குல்வாய் என்கிற விடம் - “**உஸாராகு, ஸகாராகு**” என்றால் - பத்துநாள், ஏழுநாளென்று காலபரமாகிறவோபாதி, இதுவும் - காலபரமாகிறது. [நுண்துளியாய்] - தடித்தவிருளும், நேரியதுளியுமாய். [சேட்பால இத்யாதி] - மிக்கநேமையை ஸ்வலாவமாகவுடைத்தான கல்பமாய்க்கொண்டுசெல்லுகிற, கங்குல்வாய் - ராத்ரியிடத்து. தமிழாசாரியன் என்று தமிழர்க்கு அகஸ்த்யனோபாதியாயிருப்பானோருவன், “**செல்கின்றநாளகத்து**” என்று வ்யாக்யாநம் புண்ணிவைத்தான். [தூப்பால இத்யாதி] - இருளைப்போக்கும்போது சந்த்ராதியர்கள்

என்ன-மஜிவா இத்யாதி. ‘**மஜிவாலீக்ஷுவிஹ்வா வ்யூவ்வாவநரோ ஸ்ரி தா**’ நாஹாரயதிஸனூராவம் வாஹுராவஸ்யஸம்ஸரிதா||௨௦||’ உத்யொக்ஷாகாணெ[௬௦] உஸாராயம்வ்யதிஸூபிஹு : ஸ்த்ரீத்வம்போயிற்று-ஹ்ருத்வம்போயிற்று “**வாரிவொவரோ**” என்றத் தைப்பற்ற-கணையத்துக்குள்ளே என்றது. கணையம்-கோட்டை. அஞ்சாமெக்குஹேதுவேதென்ன-ஆணைத்திரள்கள் இத்யாதி. இது-பாஹுபலம். “**கஜம்,விம்ஹம்**” என்றது - ஜாத்யேகவசநம். இன்னமும், ப்ரணவத்தில் அகாரத்திலேசொல்லுகிற அவனுடையரக்ஷகத்வத்தையும், மகாரத்திலேசொல்லுகிற தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து நிர்ப்பரையாயிருக்குமவன்கிடர் கலங்கிருளென்று ஸ்வாபதேஸத்திலே அருளிச்செய்கிறார் - **ரக்ஷயமிவை** இத்யாதி. அம்மவென்று சாடு. “**அம்மா**” என்று ஹர்ஷப்ரகாஸகோகதி; ஸ்வலாவார்த்தம் - அகாரவாச்யனவனுக்கு மகாரவாச்யனான ஆத்மரக்ஷயமென்று. அப்புத்தட்டி - தொடைதட்டி; அநுஸந்தித்தென்று ஸ்வலாவார்த்தம். அதிசயம் - அதிசயத்தாலே. ஓரக்சாய - ஏகரூபமாய் என்றசாடு; அச்சிலே அந்தர்ப்பூதமான அகாரப்ரதிபாத்யமாயிறே என்று ஸ்வலாவார்த்தம். அல்லிலே - ராத்ரியிலே என்றுசாடு; ஹல்லான மகாரவாச்யஸ்வஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்து நோவுபடுகிறாளென்று ஸ்வலாவார்த்தம். அகாராதிகளை - அச்சென்றும், ஹாராதிகளை - ஹல்லென்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இத்தால் - அகாரவாச்யனை அநுஸந்தித்து நிர்ப்பரையாயிருக்கவேண்டியிருக்க; மகாரவாச்யனான ஆத்மாவை அநுஸந்தித்து, “**நம்மையநாம் எங்கே ரக்ஷித்துக்கொள்ளப்போகிறோம்**” என்று நோவுபடுகிறாளிறே என்றபடி. அவன் ரக்ஷகத்வத்தை அநுஸந்தித்தால் க்லேஸியாமலிருக்கக்கூடுமோ? என்ன - அவனுண்டாய் இத்யாதி. முதலிலே-அவனுண்டாயிருக்க என்று அந்வயிப்பது. முதலிலே - ப்ரணவத்திலே. அவனுண்டாயிருக்க - அகாரவாச்யனான அவன் உண்டாயிருக்க. எல்லையானவென்றது - செறிந்தவென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, “**கங்குல்வாய்**” என்றத்தோடு புநருத்தமன்றோ? என்ன - அப்போது இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்தில் ஸப்தார்த்தம் - தடித்த இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்தில், “**கங்குல்வாய்**” என்றத்தை - திவஸரூபகாலபரமாகச்சொன்னதுக்கு ஸம்வாதம் - தமிழாசாரியன் இத்யாதி. மற்றைசந்த்ராதியர்கள் இவ்

சேரவதித்தாற்போலே யிருக்கிற திவ்யாயுதங்களை யுடையவன் வருகிறிலன். அந்தச்சந்த்ராதித்யர்கள் வேணங்காணும் இவ்விருளைப்போக்கும்போது.†“ஆங்கத்திகிரிகடரென்றுமேவெண் சங்கம்வானில் பகருமதியென்றும்” என்று சொல்லக்கடவதிறே. பண்டே இவள்கைகண்டு வைத்தவையிறே இவைதான். இருளோடேசீறபாறு என்று போக்குவானொருவனும், இருளோடேகண்கலந்துகின்ற போக்குவானொருவனு மாயிற்று. [தூப்பாலவெண்சங்கு] - தூய்மையை ஸ்வலாவமாக உடைத்தான வெண்சங்கு. அன்றிக்கே, பாலென்பது-இட மாய், குறைவற்ற இடத்தையுடைத்தாயிருக்கிற. “பெருமுடிக்கு” என்னக்கடவதிறே, “ஸுவாபுணை-பாஹுநிஹுதயுநி” (ஸுபூர்ணைதரநிஸ்ஸுருதத்வநி) என்னக் கடவதிறே. தூய்மையால் - குறைவறுதலைக் காட்டுமோ? என்னில்;—“அவன் இவ்வர்த தத்தில் தூயன்கான்” என்கையாகிறது - அதில்குறைவற்றிருக்குமென்கையிறே; லக்ஷணையிருக்கிறபடி. அன்றிக்கே, [வெண்சங்கு]-இத்தாலும், தூய்மையாலும் - வெருப்பின் மிகுதியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்; அப்போது பதாந்தர வ்யவயாநத்தாலே அதுதான் யுத்தமல்ல. [தீப்பாலவல்லினையேன்] - தீயஸ்வலாவத்தையுடைத்தாய், பேர்க்கப்பேராதபடி கனவிய பாபத்தைப்பண்ணின நான். அதாவது - ரக்ஷணத்திலேஈக்ஷித்து, ரக்ஷிக்கைக்கு ப்ராப்த னாய், அதுக்கென்னக் கருவி பிடித்திருக்கிறவனுங்கூட உதவாதபடியான பாபமிறே. [தேய்வங்காளென்செய்கேளே] - தேய்வங்காளோடு இவளுக்கு ஒரு ஸாம்யமுண்டு; அவர்கள் பிறப்பே அநிமிஷம், இவள்தானே “உண்டோகண்கள்துஞ்சதல்” என்றிருக்கும். இப்போதுதான் இருளுக்கஞ்சியுமுறங்காள்; தந்தையைக்கண்டதுக்கு அவர்கள் உறங்காதே

விருளைப்போக்கமாட்டார்களோ? என்ன - அந்த இத்தயாதி. “அந்தச்சந்த்ராதித்யர்கள்” என்கைக்கு, திவ்யாயுதங்களைச் சந்த்ராதித்யர்களாகச்சொன்ன இடமுண்டோ? என்ன - ஆங்கத்திகிரி இத்தயாதி. அவனுடைய திருக்கையிலுண்டான அந்தத்திருவாழியை ஆதித்யனென்றும், மற்றைத்திருக்கையிலேந்தின வெருத்திறத்தையுடைய ஸூபாஞ்சஜந்யத்தை ஆகாசத்திலேவர்த்திக்கிற ஒளியையுடைய சந்த்ரனென்றும் இத்தயாத்தி. †யுன்றத்திருவந்தாதி, அறபத்தேழாம்பாட்டு, “ஆங்குமலரும்”இத்தயாதி. இந்தச்சந்த்ராதித்யர்கள் வந்தால் இருள்போமோ? என்ன - பண்டே இத்தயாதி. கைகண்டு என்றது - சாடு; கையிலேகண்டென்றும், அதுபவித்தென்றும். லோகத்தில் சந்த்ராதித்யர்கள் இருளைப்போக்கும் ப்ரகாரமெதென்ன - இருளோடே இத்தயாதி. சீறபாறென்றுபோக்குகிறவன் - ஆதித்யன். கண்கலந்துபோக்குகிறவன் - சந்த்ரன். முந்தினவர்த்தம்; தூய்மையென்றது - வெண்மையாய், வெண்மையே ஸ்வலாவமாகவுடைய வெண்கென்று. அப்போது, வெண்சங்கென்று - சங்குக்கே ஸூலம். த்விதீயார்த்தத்தில், வெண்சங்கென்றது - வெண்மையையுடைய சங்கென்றபடி. இடமுடைமைசொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநமெதென்ன - பெருமுடிக்கு இத்தயாதி. ஸுவாபுணை-பாஹுநிஹுதயுநி | ஜமதவாதாஸவியஜிதீஸாநம் ப்ரகூபீ யாரிஸாயமாதுயெயயா” உதிஜொணவவபுணி. லக்ஷணை-ஒளபசாரிக்பரயோகம். இத்தாலும் - “வெண்” என்கிற விஸேஷணத்தாலும். மூன்றாமத்தத்தில், இடமுடைத்தாய் மிக்கவெண்மையையுடைத்தான சங்கென்று ஸப்தநிர்வாஹம். பதாந்தரமாவது - “பால்” என்கிறபதம். “சங்குசக்கரத்தன்” என்றத்தைப்பற்ற - அதாவது ரக்ஷணத்திலே இத்தயாதி. கருவி - ஆயுதம். *உன்னித்து மற்றொருதெய்வந்தொழாதவன் “தேய்வங்காளென்செய்கேளே” என்கிறதென்? என்ன; த்ரோபாரிஹரிக்கிறார் - தேய்வங்காளோடு இத்தயாதி. உண்டோகண்கள்துஞ்சதல்-கண்ணுறங்கமுண்டோ? அதாவது - பகவதநுபவாபிநிவிஷ்டாநாக்கு ஜ்ஞாநஸங்கோசம்பிறக்க விரகிவ்ஸை என்றகருத்து. த்விதீயபரிஹாரம் - தந்தையை இத்தயாதி. இப்போதுதான் இத்தயாதிவாக்யமும் - கீழுக்கேஸேஷம். தோழிமாறைப்பற்ற இவர்கள் தஞ்சமாகைக்கு ஹேதுவே

கஅஉ திருவாய்மொழி—நு-ப. ச - தி. ஊரெல்லாம்.

யிருக்கிறார்களாகக்கொண்டு, அவர்களைத் தஞ்சமாகநினைத்துக் கேட்கிறாள், சிறையுறவு போலே. தோழிமாருங்கூட உறங்காநிற்கச்செய்தே அவர்கள் உறங்காதிருக்கையாலே, அவர்களிற்காட்டிலும் இவர்களை அண்ணியவறவாக நினைத்துச்சொல்லுகிறாள். “ஆயும் மருலுக்குஞ்சிலும்” என்று - தாய்மாரோடொக்க எகேக்ககடவதிறே தேவதைகளையும். ஆர்த்திமிக்கால் “அம்மே! என்செய்வேன்” என்றற்போலே இருக்கிறதகாணும். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

தெய்வங்களேன்செய்கேன்? ஒரிரவேமுழியாய்
மெய்வந்துநின்ற என தாவிமேலிவிக்கும்
கைவந்தசக்கரத்து என்கண்ணனும்வாரானால்
தைவந்ததண்டேன்றல் வெஞ்சுடரில்தானடுமே.

ஆ.—(தெய்வங்கள்.) ஒரிரவு ஏழுமுழியாய் வந்து எனதாவியை மெலிவிக்கும், கருதுமிடம்பொருது கைநின்றசக்கரத்து என்கண்ணனும் வருகிறிலன், ஹேமந்தகாலத்தில் அதிபரிதளமான தென்றல் வெஞ்சுடரில்தானடும், தெய்வங்கள், என்செய்கேனென்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஒருராத்திரி அநேகமயுகமாய் மிகவும்வாதியாநின்றது; எம்பெருமானும் வருகிறிலன்; அதுக்குமேலே தென்றலும் நலியாநின்றது என்கிறாள்.

[மெய் என்று தொடங்கி] - ‘முடித்தல்லது போகேன்’ என்று வந்து என் ஆத்மாவை மிகவும் நோவுபடுத்தாநின்றது. நினைத்தபடி வியேயமான திருவாழியை யுடையன க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன். துஸ்ஸஹமாம்படி தடவிக்கொண்டுவருகிற குளிர்காற்று அத்தயுஷ்ணமான நெருப்பிற்காட்டில் சுடாநின்றது.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதவிரோதிநிவர்த்தநத்தில் ஆயுதமெடுத்துக் காரியம் கொள்ளும் க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன், அதுக்குமேலே தென்றலும் நலியாநின்றது, என் செய்வேனென்று அந்ததைவங்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

தெய்வங்கள் - (உணர்த்தியோடேயிருக்கிற) தைவங்கள்! (ஒரு ப்ரவ்ருத்தி கூழமையல்லாத நான் என்னுடையரஷணத்தில்), என்-எத்தை, செய்கேன் - செய்வது? ஒர்-ஒரு, இரவு-ராத்திரி, ஏழு-ஏழு, ஊழியாய்-கல்பமாய்க்கொண்டு, மெய்-புத்தியூர்வகமாக, வந்து - முன்னேவந்து, நின்ற - நின்ற, (விரஹக்லிஷ்டமான), எனது - என்னுடைய, ஆவி-ப்ராணனை, மெலிவிக்கும் - க்ருஸமாக்காநிற்கும்; கைவந்த - (பகலே “இரவையழைக்க” என்னிலும் நினைவறிந்து காரியஞ்செய்யும்படி) விதேயமான, சக்கரம்-திரு வாழியையுடைய, என், —கண்ணனும் - க்ருஷ்ணன், வாரான் - (அத்தைக்கொண்டு, இந்த

தென்ன - தோழிமாருங்கூட இய்யாதி. தோழிமாரிலுங்காட்டில் இவர்கள் அண்ணியவறவோ? என்ன - ஆயும் இய்யாதி. த்ருதீயபரிஹாரம் - ஆர்த்திமிக்கால் இய்யாதி. அதாவது - தன்னிலே ஸோகித்துச்சொல்லுகிறுளென்றபடி. கங்குளில் இய்யார்ப்ப என்செய்கேனோ, இவ்விடத்து - காப்பாரா இய்யவ்யடி. (எ)

ராத்ரிபோம்படி) வருகிறிலன் ; (அவன்வாராதது அறிந்து), தைவந்த-(நலியவருவாரைப் போலே) தடவுகிற, தண்-குளிர்ந்த, தென்மல்-தென்மலானது, வெம்-வெவ்விய, சுடரில்-அக்கியிற்காட்டிலும், அடம் - சுடரின்மது. அக்கிபோல என்றுமாம். கைவருகை-நினைத்தபடி காரியங்கொள்ளலாகை. தைவருதல் - தடவுதல்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ராத்ரியும் வ்யாக்யாமாய் ரக்ஷகனும் வாராதிருக்கவர், குளிர்ந்ததென்மலானது நலியாநின்றதென்கிறாள்.

[தெய்வங்களென்செய்கேன்] - வேறு உறங்காதிருப்பாரில்லாமையாலே, பின்னையும் தன்செயலறுதியாலே சொல்லுகிறாள். [ஓரிசுவேழுழியாய்] - கீழ்ச்சொன்ன கல்பம் “ஒருராத்ரிமாத்ரம்” என்னும்படி, ஒருராத்ரிதானே அநேககல்பங்களாகாநின்றது. ஸௌஹரி லோகத்துக்காக பலவடிவுகொண்டாற்போலே, ராத்ரியும் நலிகைக்காக அநேகமவடிவுகொண்டது. [மெய்வந்துநின்று] - ப்ரஸங்கத்தாலே வந்துநலிகையன் றிக்கே, புத்திபூர்வமே, “முடித்தல்லதுபோகேன்” என்று ஆக்ரஹமுதையாரைப் போலே நின்று. ராவணன் இடம்பார்த்து வந்தாற்போலே, ‘விரஹஉபெஸ’ என்று அறிந்துவந்து நலியாநின்றது [எனதாவிமெலிவிக்கும்] - நலிகைக்கு ஆஸ்ரயமில்லாத படி சென்றற்றவுயிரை நலியாநின்றது. [கைவந்தசக்கரத்து] - நினைத்தபடி விபேயமான திருவாழியையுடைய. லாவஜ்ஞமான பரிகரத்தையுடையவன்கிடர். [என்கண்ணனும்] - ஆஸ்ரிதர்க்காகத் தன்ப்ரதிஜ்ஞையை யழியமாறுமவன். [வாராணஸ்]-கையில்திருவாழியை யிட்டு இருளைத்துணித்து தன்வடிவைக் காட்டுகிறிலன். [தைவந்ததென்மல்] - குளிர்ந்தகாலத்திலேவந்த குளிர்ந்ததென்மல். தைவருகையாவது - தடவுகையாய், காந்த னுடைய ஸபர்ஸத்துக்கு ஸ்மாரகமான தென்றலென்றுமாம். [வெஞ்சுடரில்தானடுமே]-சுடரென்று - லௌகிகாக்கி, வெஞ்சுடரென்று - அதிற்காட்டில் கொடிய நரகாக்கி, அதிற்காட்டிலும் நலியாநின்றது. நரகாக்கியிற்காட்டில் விஸ்வலேஷதஸையில் அநுகூல ஸ்பர்ஸம் கொடியதாயிறேயிருப்பது. அத்தயுஷ்ணமான நெருப்பிற்காட்டில் சுடரின்ம தென்கை.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஏகராத்ரி அநேகபுகமாய் மிகவும் நலியாநின்றது, எம்பெருமானும் வருகிறிலன், அதுக்குமேலே தென்றலும் நலியாநின்றதென்கிறாள்.

[தெய்வங்களென்செய்கேன்] - மற்றும் உறங்காதிருப்பாருண்டாகிலிறே அவர் களைப்பார்த்துச்சொல்லுவது. [ஓரிசுவேழுழியாய்] - கீழ், “ஊழியாய்” என்றலிடம் - ராத்ரிமாத்ரமாய்நின்ற நலிந்ததென்னும்படி, இது அநேககல்பமாய் நலியாநின்றது. ஸௌஹரி, லோகத்துக்கு அநேகம் வடிவுகொண்டாற்போலே, இது ஷாதிக்கைக்கு அநேகம் வடிவு கொள்ளாநின்றது. [மெய்வந்துநின்று] - ராவணன் இடம்பார்த்துவந்தாற்போலே விரஹ தசையறிந்து நலியாநின்றது. ஈஸ்வரன்மர்யாதை குலைக்கவொண்ணாமை வந்தமாத்ரமன்

எட்டாம்பாட்டு.—தெய்வங்கள் இத்யாதி. “ஓரிசுவேழுழியாய்” இத்யாதியைப்பற்ற - ஏகராத்ரி இத்யாதி.

மீளவும் “தெய்வங்கள்” என்கிறதென்? என்ன - மற்றும் இத்யாதி. அநேககல்பமாய் நலிந்ததுக்கு. த்ருஷ்டாந்தம் - ஸௌபரி இத்யாதி. “வந்துநின்று” என்றதுக்குலாவம் - ராவணன் இத்யாதி. அதாவது - ராவணன் இடம்பார்த்து வந்தாற்போலே, “விரஹதசை” என்று அறிந்து வந்து நலியாநின்றதென்றபடி. “மெய்வந்து” என்றதுக்குலாவம் - ஈஸ்வரன் இத்யாதி. ஈஸ்வரன்

றிக்கே, தனக்கே ஆக்ரஹமுடையாரைப்போலே மெய்யேமுன்னேவந்துநின்ற. [எனதாவி
மெலிவிக்கும்] - போனவுயிரை மீளக்கொடுத்து நலியவற்றாயிற்று. “சென்றற்றது” என்
னும்படியிருக்கிற என்னுடைய ஆவியையுண்டாக்கி நலியாநின்றது; மோர்க்குழம்புகொடுத்
துத்தேற்றி, விநேகங்கட்டி நலிவாரைப்போலே. [கைவந்தசக்கரத்து] - இவ்வயஸநத்தைப்
பரிஹரிக்கைக்குப் பரிகரமில்லாமல்தான் இருக்கிறானே? அழையாதிருக்கச் செய்தேயும்
நினைவறிந்து கையிலேவந்திருக்கும் திருவாழியையுடையவன். அறவியேயமானபரிகரத்தை
யுடையவனென்றபடி. ஹாவஜ்ஞமாய்க் கார்பஞ்சேய்யும் பரிகரத்தையுடையவன்.
“ஹாவஜ்ஞம” (பாவஜ்ஞேந) - பூரீபர்ணசாஸைமைக்கும்போது இளையபெருமாள்;
ருஷிகளுக்கு ஒலக்கங்கொடுத்திருக்குமிடம் பண்ணும்படியும், அகநிசாஸைமைக்குமிடமும்,
இவையிதே பெருமாள் அருளிச்செய்வது; பிராட்டியுந்தாமும் ஏகாந்தமாக இருக்கும்படிகள்
இவருடன் தாம் அருளிச்செய்யாரே, அவையடையக் கருத்தறிந்து செய்வாராயிற்று. அவர்
*தூதுசெய்கண்கள்கொண்டு ஒன்றுபேசினால், இவரும் செவிகண்ணகக்கேட்டேச் சமைத்து
மித்தனை. “கூதஜ்ஞம” (க்ருதஜ்ஞேந) - வருந்தி இவர்களைவைப் பின்சென்றமாத்ர
மன்றிக்கே; அறுபதினாயிரமாண்டு மலநீன்று பிள்ளைபெற்றசக்கரவர்த்தி, பெருமாளுக்குப்
பொருந்துமிடம்பார்த்து மாளிகைசமைத்து முன்பு செய்துபோந்த கட்டளைகளறிந்து, அப்
படியே செய்தாராயிற்று. “யஜ்ஞம” (தர்மஜ்ஞேந) - இதுதான் “தம்பியாயிருந்து
இப்படிசெய்தார்” என்று குணமாகையன்றிக்கே, “இதுகர்த்தவ்யம்” என்றசெய்தார்.
“உஜ்ஜீவநஹேதுவான அருஷ்ட்டேய, ர்மமிது” என்று செய்தார். “கூயாவூஞ்ஞம”
(தவ்யாபுத்ரேண) - போனஐயர்க்கு நிரயநிஸ்தாரகர் நீரேயிதே. “நாம் உள்ளதனையும்
இவருடையரக்ஷணம் இப்படி செல்லுகிறது, நமக்குப்பின்பு இவர்க்கு ரக்ஷகரார், என்

ப்ர:—(கைவந்தசக்கரத்து)—சூரணுகாணெ [கரு] வணுவடிஷெஸொ
உக்ஷணெந நிதிபுதாதிநிநொஹராண் வணுஸாஅநாநுபுஷ்டா க்ஷுபிஹுஷெஷா
ராஜி, “ஹாவஜ்ஞமகூதஜ்ஞம யஜ்ஞமஉக்ஷண | கூயாவூஞ்ஞமயஜ்ஞா
தூநஸவ்யுதூவிதாஜி||உக||”

மீயாதை - ஈஸ்வரன்கட்டினமர்யாதை. “பேரென்னையாதால்” என்று - சென்றற்றதாகச்சொல்லி
யிருக்க, “மெலிவிக்கும்” என்கைக்கு ஆஸ்ரயமுண்டோ? என்ன - போனவுயிரை இத்தாதி.
“சக்கரத்து” என்றதுக்குஹாவம் - இவ்வயஸநத்தை இத்தாதி. “கைவந்த” என்றதுக்கு - ஹாவஜ்ஞ
மாய்க் கையிலேவந்த என்னுதல்; “கைவந்த” என்று - முழுச்சொல்லாய், விபேயமான என்னுதல்.
இவ்வந்தத்தவ்யத்தையும் அடைவே அருளிச்செய்திருர் - அழையாதிருக்க இத்தாதியாலும்அறவியேய
மான இத்தாதியாலும். முந்தினஅர்த்தவிவரணம் - ஹாவஜ்ஞமாய் இத்தாதி. அப்படி அவன்பரிகரத்
தில் ஹாவஜ்ஞராய்க் கார்யம்செய்தபேருண்டோ? என்ன - ஹாவஜ்ஞம இத்தாதி. “ஹாவஜ்ஞம
கூதஜ்ஞம யஜ்ஞமஉக்ஷண | கூயாவூஞ்ஞமயஜ்ஞா தூநஸவ்யுதூவிதா
ஜி”உதாரணுகாணெ, உக்ஷணநிதிபுதவணுஸாஅநாநுபுஷ்டா க்ஷுபிஹுஷெஷா
ராஜி. அவர் அருளிச்செய்யாதிருக்க, ஹாவஜ்ஞமசெய்யும்படி எப்படி? என்ன - அவர் இத்தாதி.
செவிகண்ணக - கண்ணசெவியாக. ஸேஷாவதாரத்தவாத் என்றபடி. கூதஜ்ஞமநாதி. கூதஜ்ஞம்
என்றவிவகரித்துஹாவம் - வருந்தி இத்தாதி. விவரணம் - உஜ்ஜீவந இத்தாதி. சக்கரவர்த்திக்கு நிரய
மாவதேதென்ன - நாம்உள்ளதனையும் இத்தாதி. “கைவந்த” என்றதுக்கு - அறவியேயமான இத்

5--24

க அகா திருவாய்மொழி—நி.ப.சு.தி. ஊரெல்லாம்.

தண்டேன்றல்] - குளிர்ந்தகாலத்திலே வந்த குளிர்ந்த தேன்றலென்னுதல்; தைவருகை யாவது - தடவுகையாய், காந்தனுடைய கரஸ்பர்ஸத்துக்கு ஸ்மாரகமாயிராநின்றதாயிற்றுக் குளிர்ந்ததேன்றல். “தான்சென்று மண்மகளைத் தைவந்தான்” என்று ப்ரயோகித்தார் களிமே. [வெஞ்சிடரில்தானமே] - வெவ்விய சுடரிற்காட்டில் அமென்னுதல், சுடர் போலே நலியாநின்றதேன்னுதல், லௌகிகாக்கியிற்காட்டில் நரகாக்கிக்குள்ள வாசிபோரு மிறே பிரிந்தஸமயத்தில், அங்குலபதார்த்தத்துக்கு. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வெஞ்சுடரில்தானமோல் வீங்கிருளினுண்துளியாய்
அஞ்சுடரவெய்யோன் அணிநெடுந்தேர்தோன்றாதால்
செஞ்சுடர்த்தாமரைக்கண் செல்வனும்வாரானால்
நெஞ்சிடர்தீர்ப்பாரினியார்? நின்றருதுகின்றேனே.

ஆ.—(வெஞ்சுடரில்.)வெஞ்சுடரில்தானடாநின்றது வீங்கிருளின் துண்துளியாய்; அஞ்சுடரவெய்யோன் அணிநெடுந்தேர் தோன்றுகிறதில்லை, செஞ்சுடர்த்தாமரைக்கண்செல்வனும் வருகிறிலன், இனி நெஞ்சிடர்தீர்ப்பாரார், முடியப்பெறுதே காலதத்வமெல்லாம் நின்று உருகாநின்றே நென்கிறான்.

ஓ.—ஒன்பதாப்பாட்டில், ராத்ரியும் மிகவும் ஷாப்யாநின்றது. வரக்கடவதான ஸூர்யோதயமும் நமக்கென்றவாறே ப்ரார்த்தமாய்விட்டது, எம்பெருமானே வந்து தோன்றுகிறிலன், நான் நின்று நோவுபடுமித்தனைபோக்கி என்னுடைய ஷாப்யோபாக்கக் கடவார் யாருண்டோ இனி? என்கிறான்.

[வீங்கிருள் என்றுதொடங்கி] - வீங்காநின்றள்ள இருளையும் துண்துளியையு முடைத்தாய்க்கொண்டு ராத்ரியானதுதான் நெருப்பிற்காட்டில் நலியாநின்றது. தோற் றாவிலே இருளைப்போக்கி நம்முடைய க்லேஸாஹாரியைப் பண்ணவல்ல அழகிய ஒளியோடேகூடின ஆகித்யனுடைய அழகிய தேரும் தோன்றுகிறதில்லை. [செஞ்சுடர் என்று தொடங்கி] - இங்ஙனே துஸ்ஸஹமானதஸை செல்லாநிற்க, சிவந்த ஒளியையு முடைத்தாய்த் தாமரைப்பூப்போலையிருக்கிற அழகியதிருக்கண்களாலே குளிரநோக்கிக் கொண்டு ஸ்ரீயுபதியானவனும் வந்து தோன்றுகிறிலன்.

ப—அநந்தரம், அதிஸயிதாந்யகாரமான ராத்ரியானது நலியாநின்றது, ஆகித்யரதம் தோன்றுகிறதில்லை, இவ்வளவில் அத்தயப்பங்குரைஸ்வரயஸரிஷ்டனான புண்டரீகாஷ்டன் வருகிறிலன், ஸிதிலையாகிற என்னுடைய மனோதுக்கத்தைப்போக்குவாரா ரென்கிறான்.

தைமாஸத்திலேவந்த என்னுதல், தடவிக்கொண்டுவந்த என்னுதல். தைவருகை - தடவுகையாமோ? என்ன; ப்ரயோகம் - தான்சென்று இத்யாதி. சுடரென்னுதே, “வெஞ்சுடர்” என்றது - நரகாக்கியை. த்வித்யார்த்தத்துக்கு, “வெஞ்சுடரில்” என்று - உபமார்த்தேபஞ்சமீ. முந்தினஅர்த்தத்தில், நரகாக்கியிலும் சுடுமோ? என்ன - லௌகிகாக்கி இத்யாதி. வாசிபோருமிறே என்றவநந்தரம், ‘நரகாக்கியிற்காட்டில்’ என்று கூட்டிக்கொள்வது. க்ரமேணாவயடி. (அ)

வீங்கு - வீங்கிச்சதைத்த, இருள் - இருளையுடைத்தாய், துண் - துண்ணிய தான், துளி - பனித்துளியை, ஆய் - உடைத்தாய்க்கொண்டு, (ப்ரக்ருதமானராத்ரிதான்), வெம் - வெவ்விய, சுடரில் - நெருப்பிற்காட்டில், அடும் - சுடாநின்றது; (இவ்வளவில், தன் தோற்றரவாலே இருளைப்போக்கும்), அம்-அழகிய, சுடர-சுடரையுடைய, வெய் யோன் - உஷ்ணவாறுவான ஆதித்யனுடையதான், அணி-அழகிய, நெடு - உத்துங்கமான, தேர் - தேரானது, தோன்றுது - தோன்றுகிறதில்லை; (இவ்வளவில்), செம் - (அதிஸயி தைஸ்வர்யஸூசகமாய்ச்சிவந்த, சுடர்-ஒளியையுடைய, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண் - கண்ணையுடையனான, செல்வனும் - ஸ்ரீமானும், வாரான் - வருகிறிலன்; (ஆகையாலே), நின்ற - ஒருபடிப்பட.நின்ற, உருகுகின்றீமன் - உருகாநின்றீமன்; இனி - இனி, நெஞ்சிடர் - என்மனோதுக்கத்தை, தீர்ப்பார் - தீர்ப்பார், ஆர் - ஆர்? வீங்குதல் - தடித்தலாய், செறிதலைச் சொல்லுகிறது. துண்துளியாய் - துண்ணியதுளியாய். தான் - வெஞ்சுடரில் - அடாநிற்குமென்றுமாம்.

இ - ஒன்பதாம்பாட்டில், ராத்ரி நலியாநின்றது, ஸூர்யோதயமும்“நமக்கு” என்றவாறே ப்ரார்த்தமாய்விட்டது, ரக்ஷகளுனவனும் தோற்றுக்கிறிலன், என்னுடைய மனோதுக்கத்தைப் போக்குவாரானி வேறென்கிறான்.

[வெஞ்சுடரில் தானமால் வீங்கிருளின் துண்துளியாய்] - வளர்ந்தவிரும்பு சிறுதுளியுமாய், ராத்ரியானது நெருப்பிற்காட்டில் நலியாநின்றது. ராவணன் மாரீச ஸஹரபனய்வந்தாற்போலே, ராத்ரி சிறுதுளியை ஸஹகாரமாகக்கொண்டுவந்தது. இரண்டையுமே ஹோகத்துக்கு வர்ப்புகமாகச் சொல்லக்கடவதிதே. [அஞ்சுடர இத்தயாதி] - தன்னுடையதோற்றத்திலே இருளைப்போக்கி துக்கிவிருத்தியைப்பண்ணவல்ல ஒளியோடேகூடிய ஆதித்யனுடைய அழகிதான் உதயஸூசகமான தேரும் தோன்றுகிறதில்லை. [செஞ்சுடர் இத்தயாதி] - இத்தஸையிலே, புண்டரீகரக்ஷண ஸ்ரீயப்பதியும் வருகிறிலன், சிவந்த ஒளிபையுடைய தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையுடைய ஸ்ரீயப்பதியும் வருகிறிலன். இந்த தூர்த்தஸையிலே குளிரநோக்கிக்கொண்டு இருவருமாய் வரப்ராப்தமாயிருக்க, அதுகிட்டிற்றில்லை. ஆதித்யன் உதித்தாலும் ராத்ரி வர ஸம் லாவனையுண்டு, அஸ்தமியாத ஆதித்யன் வருகிறிலன், “பகற்கண்டேன்நாணனைக்கண்டேன்” என்னக்கடவதிதே. [நெஞ்சிடர்தீர்ப்பாரினியார்] - இனி மனோதுக்கத்தைப் போக்குவாரார்? ஆந்தரமான தமஸ்ஸைப் போக்கும்போது அவனேவேண்டாவோ; ஷாஹ்யதமஸ்ஸையிதே ஆதித்யன் போக்குவது. [நின்றருகுகின்றேனே - நெஞ்சிடர்தீர்ப்பாரினியார்] - விவக்ஷணவிஷயத்தைப்பிரிந்தால் உள்ளதொன்று இது - உருகியார்மி லோபமுப்பிறவாதே, யரிக்கவும்பெறுதே யருகாநிற்குமித்தனை.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ராத்ரியும் நலியாநின்றது, ஸூர்யோதயமும்“நமக்கு” என்றவாறே ப்ரார்த்தமாய்விட்டது, ரக்ஷகளுனவனும் தோற்றுக்கிறிலன், என்மனோதுக்கத்தை இனிப்போக்குவார் ஆரென்கிறான்.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—வெஞ்சுடரில் இத்தயாதி. “வெஞ்சுடரில்” இத்தயாதையெக்கடாகித்து - ராத்ரியும் இத்தயாதி. இருளுக்கும் ராத்ரிக்கும் அபேதத்தைவிவகித்து - ராத்ரியும் நலியாநின்றது என்றது.

[வெஞ்சுடரில் இத்தயாதி] - ராவணன் மாரீசஸூறையாலும்கொண்டு வந்து தோற்றிஹற்போலேயாயிற்று நுண்ணியதுளியோடேசேறிந்த இருள் வந்து தோன்றினபடி. இரண்டும் லோகத்துக்கு ஏகாந்தமாயிருக்குமிதே. “ஓமுகுநுண்பனி” இத்தயாதி - வர்ஷா வில் கைக்குள்ளேயடங்க அணைக்கவேணும். இருள்தானே லோகவர்யமாகமிதே. [வீங்கிருளின் நுண்துளியாய் - வெஞ்சுடரிற்குளமோல்] - வளர்ந்தஇருளும், நுண்ணியபனியும், வெவ்வியசுடிற்காட்டில் அடாநின்றதென்னுதல், வெஞ்சுடர்போலே அடாநின்றதென்னுதல். இவற்றில் ப்ரயாநமேது? என்னில்;—அதுவேணுமோ, “வாயுகங்களிரண்ணே” என்னவமையாதோ. இனித்தான் இத்திருவாய்மொழிதன்னில் - ராத்திரி வ்யஸநமிதே சொல்லிப்போருகிறது; ஆனபின்பு, இருளுக்கே ப்ராயாந்யமாக வமையுமிதே. [அஞ்சுடர் இத்தயாதி] - இளையபெருமாள் அகலகின்றற்போலேயாயிற்று இது. தன்னுடைய தோற்றரவிலே துகிலிவ்ருத்தியுண்டாம்படியான அழகிய சுடரையுடைய ஆதித்யனும் வருகிறான். [தோன்றாதால்] - ப்ரளயத்தில் அல்பஸேஷமாம்படி நீஞ்சி, “கரையைக்கிட்டினேமோ, கிட்டினேமோ!” என்று பார்ப்பாரைப்போலேகாணும், ராத்திரியெல்லாம் நோவுபட்டு “விடிந்ததோ, விடிந்ததோ” என்று பார்க்கிறபடி. [செஞ்சுடர் இத்தயாதி] - “தவ்யயயாகவ்யரவஸ்வணாகேவதக்ஷிணி” (தவ்யயதாகப்ப்யாஸம்புண்டரீகமேவம

[illegible]

“வெஞ்சுடரிற்றுனம்” இதி - அதுவாதீ. லோகவர்யுகமாகையாலே இருன்வாயுகமாக மத்தனையொழியு, துளி வொயுகாமோ? என்ன - இரண்டும் இத்தாதி. “துளிவோகவர்யுகம்” என் றதுக்கு ப்ரமாணம் - ஒழுது இத்தாதி, ஒழுதுதுண்பனிக்கோடுங்கியபேடையை யடங்கவஞ்சிறை கோலித் தழுவநள்ளிருந்தனமையிற் கடியதோர்கோடுவினையறியேனே - சொரிகிற நுண்ணிய பனிக்கு ஒடுங்கினபேடையைத் தன்சிறுதுக்குள்னையடங்கும்படி அழுகியசிறையைட்டுத்தழுவும் நடுவிறு ளில் தனிமையில் கொடியதாயிருப்பதொரு கடுவினையறியேன் இத்தாத்தி நீநுமொழி, எட்டாம் பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி, எட்டாம்பாட்டு, “முழுதிவ்வையகம்” இத்தாதி. இதுக்குத்தாத்தாப்பார்த் தம் - வர்ஷாவில் இத்தாதி. லோகவர்யுகமிறே என்வநந்தாம், ‘அதுக்குமேலே’ என்று கூட் டிக்கொள்வது. வீங்கிருளின் நுண் துளியாய் - வளர்ந்தவிறுளும் நுண்ணியதுளியுமாய்க் கூடிக்கொண்டு இத்தாத்தி. இன் - சாரியைச்சொல். இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, உபமார்த்தேபஞ்சமீ. இரண்டைச்சொல்லுகையாலே “இவற்றிலே ப்ரயாநமின்னது” என்கைக்காகத் தடஸ்த்தபுந் கையை அநுவதித்துப்பரிஹரிக்கிறார் - இவற்றில் இத்தாதி. இனித்தானென்றது - வேணுமாகி லென்றபடி. கீழே “ராவணன் மாரீசஸஹாயன” இத்தாதிக்கு அநுகுணமாக அருளிச்செய்கிறார் - இளையபெருமான் இத்தாதி. இது - அணிநெடுந்தேர்தோன்றாதே அகலநின்றது. ஆதித்யன் மறைந்ததென்னவாமம், ரதாபேக்ஷயா ஸதீர்யனுக்கர்த்ததி. ப்ரயாந்யமுண்டாகையாலே, தத்தாநதா நத்தேன “அஞ்சுடர” இத்தாதிக்குவாவம் - தன்னுடைய இத்தாதி. வாராதென்னாதே, “தோன்ற தால்” என்றதுக்குவாஸநை - ப்ரளயத்திலே இத்தாதி. “அஞ்சுடரவெய்யோன் அணிநெடுந்தேர் தோன்றதால்” என்றவநந்தாம், “செஞ்சுடர்த்தாமரைக்கட்செவ்வனும்வாரானால்” என்றதுக்குவாவம் - தலுய்யபாஸவ்யாஸம் இத்தாதி. ‘இயம்ஸ்ருதிர்ஸாந்தோக்யே. இத்தால்பலித்தவாவம் - ஆதித்ய

சுகிணீ) என்று ஆதித்யமண்டலத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனும் வருகிறான். ஆதித்யனுடைய வரவுக்கு அருளுதையம்போலே இருப்பதோன்றிதே, அவனுடையவரவுக்கு ஆதித்யனுடைய தோற்றரவு. சிவந்தசுடரையுடைய தாமரைபோன்ற கண்களையுடைய பூர்மானும் வருகிறான். ஆதித்யன்வந்தாலும் இருள்வர ஸம்ஸாவனையுண்டிதே, அஸ்தமியாத ஆதித்யனும் வருகிறான், அவனுடையப்ரகாசமும் ப்ராதேஸிகமாயிருக்குமிதே, உபயவிபூதிக்கும் ப்ரகாஸத்தைப்பண்ணுமவனிறே இவன். “பகற்கண்டேன் நாரணனைக்கண்டேன்” என்னக்கடவதிதே. [நெஞ்சிடர்தீர்ப்பாரினியார்] - ஆந்தரமான தமஸ்ஸைப் போக்குவாரார்? ஷாஹ்யமான தமஸ்ஸைப்போக்குமவனிறே அவன்; ஆந்தரமான தமஸ்ஸாகிறது வயிரம்பற்றின இடரிதே; அத்தைப்போக்கும்போது, நிலவனுமாய் அந்தரங்கனுமான வனேவேணுமே. “ஞானமாகிநாயிருகி” என்னக்கடவதிதே. [நின்றருகுகின்றேனே - நெஞ்சிடர்தீர்ப்பாரினியார்] - விலக்ஷணவிஷயத்தில் விஸ்வேஷம், உருகிறாய் ஸ்ரீமீலோபம் பிறக்கவுமோட்டாது, யறிக்கவுமோட்டாது, முடியவருகின்படியே நிற்குமித்தனை. “இன்னமோருகால் காணலாமோ” என்னும் நசை முடியவோட்டாது, அப்போதை இழவு ஜீவிக் கவுமோட்டாது. (சு)

பத்தாம் பாட்டு.

நின்றருகுகின்றேனேபோல நெடுவானம்
சென்றுருகிநுண்துளியாய்ச் செல்கின்றகங்குல்வாய்
அன்றொருகால்வையம் அளந்தபிரான்வாரானென்று
ஒன்றொருகாற்சொல்லாது உலகோவுறங்குமே.

ஆ.—(நின்னு.) நின்னு உருகுகின்றேனேபோல நெடுவானம் சென்றுருகி நுண்துளியாய்ச் செல்கின்றகங்குல்வாய், அன்றொருகால் வையம் அளந்தபிரான் வாரானென்றாகிலும் அவன் திறமாக ஒன்றொருகாற்சொல்லாது உலகோஉறங்குமேயென்கிறான்.

னுடைய இயாதி. அதாவது - ஸ்வமண்டலவர்த்தியான ஈஸ்வரனுடைய வரவுக்கு ஸலிசகமான ஆகாரத்தாலே, ஆதித்யனுடையவரவும் ப்ரார்த்தயமென்றுகருத்து. ஸப்தார்த்தம் - சிவந்த இயாதி. “அஞ்சுடரவெய்யோன்” இயாத்யநந்தரம், “செஞ்சுடர்த்தாமரைக்கண்” இயாதியைச்சொன்னதுக்கு - ஆதித்யனில் வ்யாவ்ருத்தியைப்பற்றிச் சொல்லுகிறதென்று தாற்பர்யாந்தரம் - ஆதித்யன் வந்தாலும் இயாதி. இன்னம் ஓராகாரத்தாலே வ்யாவ்ருத்தி - அவனுடையப்ரகாசம் இயாதி. உபயவிபூதிக்கும் ப்ரகாஸத்தைப்பண்ணுமோ? என்ன - பகற்கண்டேன் இயாதி. அதாவது, “நாரணனைக்கண்டேன்” என்று - உபயவிபூதிநாதவத்தைச்சொல்லி, “பகற்கண்டேன்” என்கையாலே - உபயவிபூதிக்கும் ப்ரகாஸகனென்றபடி. “வாரானால்” என்றத்தையுட்கட்டி லாவம் - ஆந்தரமான இயாதி. ஆதித்யன் இத்தைப்போக்கானோ? என்ன - பார்வியமான இயாதி. நிலவனுமாய் அந்தரங்கனுமானவன் - அந்தரங்கனாகையாலே நிலவனென்றபடி. நிலவன் - தேசிகன். ஆந்தரமான அந்யகாரத்தை இவன்போக்கும் ப்ரகாரமேதென்ன - ஞானமாகி இயாதி. அஜ்ஞாநந்தகாரத்தைப்போக்கும் ஜ்ஞாநமுமாய், பார்வியாந்தகாரத்தைப்போக்கும் ஆதித்யனுமாய் இதி ஸப்தார்த்தம். ஷீதநுச்சந்தவிருத்தம் தூற்றுப்பதினாலம்பாட்டு, “ஈனமாய்” இயாதி. இத்தால் - “ஞானமாகி” என்றதுக்கு - தான் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாகையாலே இவனுக்கு ஜ்ஞாநத்தையுண்டாகி, ஆந்தரமான அஜ்ஞாந்யகாரத்தைப்போக்குமென்றுகருத்து. வர்த்தமநாந்ரீர்த்தேசத்துக்கு லாவம் - விலக்ஷண இயாதி. உருகுகிறதென், முடிந்தபிழைத்தாலோ? என்ன - இன்னம் ஒருகால் இயாதி என்னுதல்; “விலக்ஷணவிஷய” இயாதிவாக்யவிவரணமாதல். க்ரபேணவ்யம். (சு)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், இந்தராத்ரியில் என்னுடைய வ்யஸநத்தைக் கண்டு வைத்தும், அவன்திறமாக ஒருவார்த்தைசொல்லாதே இந்தலோகம் உறங்குவதே ! என் கிறான்.

[நின்று என்றுதொடங்கி] - நிரந்தரமாக உருகுகிற என்னைப்போலே இந்தப் பெரும்பரப்பையுடைய ஆகாசம் தேய்ந்து உருகுகிற சிறுதுளியையுடைய ராத்ரியிலே. [அன்று ஒருகால் என்றுதொடங்கி] - யாத்ருச்சிகமாக அன்றே ஒருகால் பூமியை அளந்தானத்தனை, அது நியதஸ்வலாவமன்று, அத்யந்தநிர்க்ருணன் என்றாகிலும் ஒருவார்த்தையை ஒருகால் சொல்லாதே.

ப.—அநந்தரம், ராத்ரியிலே நான் ஈடுபடாநிற்க, பூமியை அநந்யார்ஹமாக கின மஹோபகாரகன் விஷயமாக ஒருவார்த்தைசொல்லாதே லோகம் உறங்காநின்ற தென்று கூப்பிடுகிறான்.

நின்று - (ஒருகாலொழியாமே) நின்று, உருகுகின்றேனேபோல - உருகாநிற்கிற என்னைப்போலே, நெடு-மஹாவகாஸமான, வானம்-ஆகாசம், சென்று - ஈஷயித்துச் சென்று, உருகும் - உருகுகிற, நுண்-நுண்ணிய, துளி-துளிகளை, ஆய்-உடைத்தாய்க் கொண்டு, செல்கின்ற - (இடைவிடாமல்) செல்லுகிற, கங்குல்வாய்-இரவிடத்து, அன்று- (மஹாபலியபஹரித்த) அன்று, ஒருகால்-ஒருகாலத்திலே, வையம் - பூமியை, அளந்த-அளந்த, பிரான் - லோகோபகாரகன், வாரான் - இன்றுவருகிறானே, என்று - என்றாகிலும், ஒன்று - ஒருவார்த்தையை, ஒருகால்-ஒருகால், சொல்லாது - சொல்லாதே, உலகு-லோகம், உறங்கும் - உறங்காநிற்கும், ஒ - “ஓ ! இதுவென்ன தட்டுத்தான்” என்று வெறுத்துரைத்தபடி. “வாராதொழிவதே” என்று வெறுத்துரைத்ததாகவுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இந்தராத்ரியில் என்னுடைய வ்யஸநத்தைக்கண்டு வைத்து, அவன்திறமாக ஒருவார்த்தைசொல்லாதே லோகமாக வறங்குவதேயென்கிறான்.

[நின்று இத்யாதி]-முடிவின்றிக்கே நிரந்தரமாக உருகுகிற என்னைப்போலே, மஹாதத்வமான ஆகாசம் சென்றற்று நுண்ணுளியாய் உருகிச்செல்லுகிற ராத்ரியிலே, ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அவகாஸப்ரதாரம்பண்ணும் மஹாதத்வம் அழிகிறபடிக்கு வேறு த்ருஷ்டாந்தமில்லை, என்னைச்சொல்லுமித்தனை. அளவுடையாரெல்லாரும் அழிகிறகாலமாகாதே. [அன்றொருகால் இத்யாதி] - “ஒருகாலத்திலே காதாசித்தமாக பூமியை அளந்தானித்தனை, நியதஸ்வலாவனன்று” என்றாகிலும் சொல்லுகிறரில்லை. இவன்தான், வரையாதே யளந்துகொண்ட மஹாகுணத்தை விஸ்வஸித்தாயிற்று இந்த ராத்ரியிலும் முடியாதேகிடந்தது. “இந்தமஹாகுணத்தையுடையவன் தன்னாலேவந்த வாற்றாமெக்கு உதவாதொழியுமோ” என்று பார்த்திருந்தாய், “வாரான்” என்று சொல்லவமையும். [பிரான்] - “உபகாரகன்” என்றிறே ப்ரமித்திருக்கிறது, பெருக்காறு வற்றி னாற்போலே அக்காலத்திலே வற்றிற்றென்றாகிலும் சொல்லவமையும். [ஒன்று] - அவன்திறமாக ஒருவார்த்தையு மமையும். “கடியன்கொடியன்” என்று அவன்குணஹாநியைச் சொல்லவமையும். [ஒருகால்] - ஒருகால் சொல்லவமமையும். வாரானென்ற போதே முடியாதார்க்கிறே இருகாற்சொல்லவேண்டுமது. [உலகோவறங்குமே]-“அன் னையரும் தோழியரும்” என்றுஇன்னுதானது லோகமாகச்சொல்லவேண்டும்படியாயிற்று

† குண்டலிக்ரந்தம் க்வாசித்கம்,

என்கிறது. “லோகத்தையடைய அளந்துகொண்ட உபகாரகனன்றே’ என்று நினைக்கிறாயாகில், பெருக்காறு பெருகினுற்போலே அது அங்ஙனே ஒருகால் செய்துபோனவித்தனை, வாராமையேகாண் ஸ்வலாவம்” என்கிறார். [ஒன்று] - “வாரான்” என்னவேண்டா, “வரும்” என்னவுமமையும். “இன்னம்வரும்” என்னும் நசைகொண்டு ஜீவிக்க இருப்பார்க்கிறே “வரும்” என்றே சொல்லவேண்டுவது. “வரும்” என்னவுமாம், “வாரான்” என்னவுமாம். [ஒருகால் - ஒருகால்சொன்னால் பின்னையும் ஜீவிப்பார்க்கிறே இருகால் மட்டுச்சொல்லவேண்டுவது. “அவன் இனிவாரான்” என்று அறிந்தபோதே மூச்சடங்குமிதே. [உலகு ஓ ! உறங்குமே] - “அன்னையரும்தோழியரும் உறங்காநின்றார்கள்” என்று இன்னதானத்தை, லோகத்தையடைய இன்னதாம்படி காணும் அதுக்குப்பின்பு பிறந்த தஸாவிசேஷம். பிரிந்தவனோடொத்தீ ! இந்தலோகம். (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

உறங்குவான்போல் யோகுசெய்தபெருமானைச்
சிறந்தபொழில்துழ் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
நிறங்கிளர்ந்தவந்தாதி ஆயிரத்துளிப்பத்தால்
இறந்துபோய்வைகுந்தம் சேராவாறெங்ஙனேயோ?

ஆ.—(உறங்குவான்.) ஸ்வாத்மாநுஸிவஜநிக நிரவதிகாரந்த மஹிமப்ரஸக்தஸ்
தைமீத்யத்தாலே நிஸ்தரங்கமஹார்ணவ ஸத்ருஸானை எம்பெருமானைச்சொல்லி அலற்றின இத்திருவாய்மொழியில்சொன்ன ஆர்த்தியை அநுஸந்தித்தார் எங்ஙனே யரிக்கும் படி யென்கிறார்.

“பிரான்” என்னுந்நிக, “வாரான்” என்னக்கூடுமோ? என்கிற விரோதத்தை அநுவதித்துப்பரிஹரிக்கிறார் - பிரான்என்னுந்நிக இத்தாதி. விவரணம் - லோகத்தை இத்தாதி. “வரும்” என்றசொல்லு கையே அபேக்ஷிதமாயிருக்க, “வாரான்” என்றும், “ஒன்று” என்றும் - இரண்டையும் சொல்லுவா நென்? என்கிறஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் - இன்னம்வரும் என்னும் இத்தாதி. கீழே, “ஒன்று” என்றதுக்கு - வருமென்னவுமமையும் என்று அர்த்தமருளிச்செய்து; அங்ஙனன்றிக்கே, வாரானென்றேன்று - அதாவது - வாரானென்கிற ஒருவார்த்தையை என்று அர்த்தாந்தரத்தைவிவக்ஷித்து, “ஒருகால்” என்றதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - ஒருகாற்சொன்னால் இத்தாரப்ப, மூச்சடங்குமிதே இத்தயந்தே. ஆப்தரையன்றேவெறுப்பது, லோகத்தைவெறுக்கிறதென்? என்ன - அன்னையரும்தோழியரும் இத்தாதி, “ஓ !” என்றதுக்குலாவம் - பிரிந்தவனோடு இத்தாதி. அதாவது - நிர்த்தயமாயிருக்கிறதென்றபடி. நின்றிருகு இத்தாரப்ப, உலகு - உறங்கும், ஓ ! இத்தயநவயஃ. நின்றிருகுகின்றேனேபோல - ஒருகாலுமொழியாமே நின்ற உருகாநிந்திற எண்ணப்போலே. நெடுவானம்சென்றுருகி நுண்ணுளியாய்ச்செல்கின்றகங்குல்வாய் - பரப்பையுடைய ஆகாசம் துஃகித்து உருகி நுண்ணியதுளிகளையுடைத்தாய்க்கொண்டு இடைவிடாமல்செல்லுகிற ராத்ரியிடத்து. சென்று - சென்றற்று; துஃகித்தென்னுதல், கூயித்தென்னுதல். அன்று - மஹாபலியபஹரித்த அன்று. ஒருகால் - ஒருகாலத்திலே. வாரானென்றேன்றுருகாற்சொல்லாது - வாரானென்றும் வருமென்றும் ஒருகாற்சொல்லாதே என்னுதல்; வாரானென்றென்று - வாரானென்கிற ஒருவார்த்தையை, ஒருகாற்சொல்லாதேயென்னுதல் என்று ஸப்தார்த்தம். (க0)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்குச்சென்ற ஆர்த்தியை அநுஸந்தித்தார் எங்ஙனே யறிக்கும்படி? என்கிறார்.

[உறங்குவான் என்றுதொடங்கி] - கண்வளருவான்போலே ஜகத்ரக்ஷாபாய சிந்தை பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனை. இது - தமக்குத் தரிப்புப்பார்த்தபடி. [சிறந்த பொழில்] - ஸம்ருத்தமான பொழில். நிறம்-பண்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாகப் பரமபதப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

உறங்குவான்போல் - (படுக்கைவாய்ப்புப்பெற்று) உறங்குகிறவன்போலே, (வகாந்தஸ்த்தலமான ஸ்ரீரார்ணவத்திலே), யோசு - ஜகத்ரக்ஷணசிந்தாயோகத்தை, செய்த - பண்ணிக்கிடக்கிற, பெருமானே - ஸர்வேஸ்வரனைப்பற்ற, சிறந்த - ஸம்ருத்தமான, பொழில் - பொழிலாலே, சூழ்-சூழப்பட்ட, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல்-அருளிச்செய்த, நிறம்-பண், கிளர்ந்த - மிஞ்சின, அந்தாதி - அந்தாதியான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இப்பத்தால் - இப்பத்தால், இறந்து - ஸரீரவிஸ்லேஷம்பிறந்து, போய் - அர்ச்சிராதியாலேபோய், வைகுந்தம்-பரமபதத்தில், சேராவாறு - புகாதொழிவது, எங்ஙனே - எங்ஙனே? அத்தேசத்திலே புகுகை யறுகியென்று கருத்து. நிறம்-பண், சந்தமாகவுமாம். இது-கவிவிருத்தம், நாலடித்தாழிசையாகவுமாம்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பாசுரங்கேட்டார் இவர்தஸையை யநுஸந்தித்தார் பிழையாரென்கிறார். பரமபதஸித்திசொல்வற்று - முடிந்தால் புகுமிடம் அதுவாகையாலே சொன்னவித்தனை.

[உறங்குவான் இத்யாதி] - “நம்மால்கார்யமில்லாதவிவர்களால் கார்யமென்?” என்று லோகத்தாரைவிட்டு, “இத்தஸையை விளைத்தவன் இவ்வளவிற்கெய்வதென்” என்று அவனை யநுஸந்தித்தார்; ஜகத்ரக்ஷணர்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தருளிப்படியை யநுஸந்தித்து, “இப்போது வாராமையாலே வெறுத்தோமித்தனை, நம்முடையரக்ஷணசிந்தை பண்ணிக்கிடக்கிறான் நம்மைக்கைவிடான்” என்று இம்மஹா குணத்தை யநுஸந்தித்து ஸ்ரீக்கிறார். கண்வளருகை என்று ஒருபேராய், ஜகத்ரக்ஷணோபாயசிந்தைபண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனை. [சிறந்த இத்யாதி] - இவர் குணவிஷகாரத்தாலே யறித்தவாறே, திருநகரியும் யரித்தபடி. விஸ்லேஷத்தில் “சுவிவ்யக்ஷா” என்று, ஸம்ஸ்லேஷத்தில் “சுகூலமலிநொவ்யக்ஷா” என்றுமிதே யிருப்பது. சிறந்தபொழில் - ஸம்ருத்தமானபொழில். [நிறங்கிளர்ந்தவந்தாதி] - பண்ணிலேகிளர்ந்தவந்தாதி. நிறம்-பண். [இப்பத்தால் இத்யாதி] - இப்பத்தை யநுஸந்தித்தால், எங்ஙனே ஸரீரவிஸ்லேஷம்பிறந்துபோய் பரமபதம்புகாதொழியும்படி. “பேரெண்ணையாதால்” என்று - முடிக்கேட்டமாய், அதுதானும்பெறுதே இவர்பட்டக்லேஸத்தைப்படாதே, இப்பாஸுரத்தைக்கேட்டுப் பிழையாரென்கை. லகவத்பரருடைய ஆர்த்தியைக்கண்டால் யரிக்கமாட்டாதொழிகையிதே ஸ்வரூபம். இவருடைய ஹவஹ்யமில்லையேயாகிலும், இவர்தஸையை யநுஸந்தித்தால் பரமபதம்புகாதொழிய ஸம்ஸாரவணியில்லையென்கிறது.

௭௫.—நிகமத்தில், இவர்பாசுரங்கேட்டார், இவர்தன்மையை யனுஸந்தித்தார் பிழையார்களென்கிறார். † (பரமபதவித்திசோல்லிற்று) முடிந்தார் புகலிடம் அதுவாகையாலே சொன்னவித்தனை.

[உறங்குவான்போல் யோதசேய்தபெருமானே] - அவன்வரவுதாழ்க்கையாலே “நம்மைமறந்து உறங்குகிறானே” என்றுசொன்னவித்தனை, அவன் உறங்குகிறான்; நம் முடையரக்ஷணசிந்தை பண்ணுகிறானித்தனை. “**மிடிவாமிஜாமாயா**” (நித்ராஸி ஜாகர்யயா). அந்யபரதையைத்தவிர்ந்து நம்முடையரக்ஷணசிந்தை பண்ணுகிறானித்தனையல்லது, மறந்து உறங்குகிறானல்லன். மேல் உஜ்ஜீவிப்பிக்கவிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன், இவ்வளவிலே தன்படிகளை ஸ்மரிப்பித்தான். [சிறந்தபொழில்] - அவன் ரக்ஷணசிந்தை பண்ணிக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை அனுஸந்தித்து இவர்பரித்தவாறே, ஊரும் யரித்தது. விரஹத்தில் “**சுவிவ்யக்ஷாஃ**” (அபிவ்ருக்ஷாஃ) என்றும், வரவனித்தானால் “**சுகாவமயிமொவ்யக்ஷாஃ**” (அகாலபலிநோவ்ருக்ஷாஃ) என்றும் சொல்லலாம்படியாயிற்றே யிருப்பது. [நிறங்கிளர்ந்தவந்தாதி] - பண்ணிலேகிளர்ந்த அந்தாதி. [இப்பத்தால் இத்தாதி] - இப்பத்தையும் அனுஸந்தித்தவர்களுக்கு, ஹவத்விரஹத்தில் இவரைப்போலே, “பேரேன்னைமாயாதால்” என்று முடிவுதேட்டமாய் நோவுபடுமேதுவேண்டா; இத்தை அனுஸந்தித்தவர்கள் பிழையார்கள். இப்பாசுரத்தைக் கேட்டு பிழைக்கமாட்டாதவர்கள் புகும்தேசம் பரமபதமாகையாலே சொன்னவித்தனை - இவ்விடம். இத்தால் ஒருபலஞ் சொல்லிற்றாகவும் வேணுமிதே, இது என்சொல்லிற்று? என்னில்,—ஹவத்விரஹத்தில்

பிர:—(சிறந்தபொழில்சூழ்)—சுயொய்யாகாணே [நுக] ஈஸாயுபுதி ஸுஜிஹே, “விஷயெதெஹாராஜிராஜியுஸநகஸிபுதாஃ! சுவிவ்யக்ஷாஃவரிஜீநா ஸவாஹாஹகொரகாஃ||ச||”

[ரா.யு.கஉஎ].புதிபுயானே, ஹாஹாஜிபுதிராஜி, “**சுகாவமயி மொவ்யக்ஷாஸுவேவாவி யயுஸவாஃ! ஹவந்துபாமெஹவநயொய்யாஃ புதி மவதஃ||கக||”**

நிகமம். - உறங்குவான் இத்தாதி. “இப்பத்தாலிறந்துபோய்” இத்தாதியின் முந்தின அர்த்தத்தைக்கடாக்கித்து அவதாரிகை - இவர்பாகாய் இத்தாதி. இவர்பாசுரங்கேட்டார் இவர்தன்மையை அனுஸந்திப்பரே, ஆகையாலே பிழையாரொன்றபடி. ஆனால், பரமபதவித்தியைப் பலமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - முடிந்தார் இத்தாதி.

இப்போது, “உறங்குவான்போல்” என்று - அவன் உறங்காமையைச்சொல்லுகிறவிது, “பாம்பணையான்” என்று - தம்மைமறந்து உறங்கினானெனத்தோடு வீரோதியாதோ? என்ன - அவன்வாவு இத்தாதி. விஸ்லேஷதூக்கதையில், “உறங்குவான்போல்” என்று விஸேஷித்ததுக்கு ஹவம் - மேல்உஜ்ஜீவிப்பிக்க இத்தாதி. ஸ்மரிப்பித்தான் - ஆகையாலே சொல்லுகிறாரென்று கருத்து. இவ்வாக்யம் - அவன்வாவு இத்தாதி வாக்யத்துக்குமுன்னே அனுஸந்தேயம். இவர் யரித்தவாறே ஊரும் யரித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - விரஹத்தில் இத்தாதி. பண்ணிலேகிளர்ந்த - பண்ணிலேசொன்ன. இவ்விடம் - “வைகுந்தம்சேராவாறெங்ஙனையோ” என்றவிடம். பரமபத ப்ராப்தி சொன்னது - அப்ரதாநமென்று அருளிச்செய்து; அங்ஙனன்றிக்கே, முக்யபலம் அதுவாகையாலே சொல்லிற்றென்று தாத்பர்யாந்தரம் - இத்தாலோருபலம் இத்தாதி. “எங்ஙனையோ” என்றதுக்கு

அவகாஷித்தவர்களுடைய பாசரம் கேட்டவர்களுக்கு, ப்ரக்ருதிவிஸ்லேஷாநந்தரம், அவர்கள் ப்ராப்யமாக நினைத்திருக்கும் தேசப்ராப்தி தப்பாதேன்கை, லகவத்ப்ரவணராநூர் பாசரங்கேட்டுப் பொறுக்கமாட்டாதே ஈபேட்டு ப்ரக்ருதிவிஸ்லேஷம்பிறந்தவர்கள், அவர்களுக்கு உத்தேஸ்யமான தேசத்தைக் கிட்டாதோழியவிரகுண்டோ. [இப்பத்தாலிறந்து போய் வைகுந்தம்சேராவாறெங்ஙனேயோ] - “நீளிரவாய்நீண்டதால்”, “ஒண்குடரோன் வாராதோளித்தான்” என்று - இங்கேயிருந்து க்லேஸப்படாதே, அஸ்தமியாத ஆதித்யனும் அஸ்தமியாத பகலுமான தேசத்திலே புகப்பெறுவர். (கக)

லாவம் - லகவத்ப்ரவணராநூர் இப்பாதி. “வைகுந்தம்” என்றதுக்குலாவம் - நீளிரவாய் இப்பாதி. அஸ்தமியாத ஆதித்யனையுடைத்தாகையாலே ஒருஹோகியானபகலென்றபடி. “சுவிவ்யக்ஷா” இப்பாதி, பூர்வமேவலிகிதம். க்ரமேணைவ்யடி. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸந்தி: — தாண்டகராவ்விடியத்ஸகலெந்ரியாணாரிஹாஹிகாவலியமாஸ்யவிஸம்ஜயநீ! வெவாதிமாவிரஹிணிக்ஷஜெஷொமெஷஸுஷொஹாஹயாரஜநிரஹுஷிதாவதமுடெடி ||

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி:— சூவஹ்நக்ஷீத்யாய உக்ஷுநநாஹீரவீரக்ஷீத்யா வெகாநா விசுரீஹாபுரிதஹுரிதஹுதொ உதெதெஸெஷிதெதஸு! உக்ஷாஹிதக்ஷாதிமநயநதாஸவஹாஸிநக்ஷாஸ்க்ஷீராஸுளெஸெஷஸாய்ஜமஹநிஹாஹீக்ஷிதொஜ்ஜாபிதெந ||

திருவாய்மொழி } ஊரநினைந்தமடலுரவுமொண்ணுதபடி
நூற்றந்தாதி. } கூரிருள்சேர்கங்குலுடன்கூடிநின்று - பேராமல்
} திதசெய்யமாறந்திருவுளத்துச்சென்றதயர்
} ஒதுவதிங்கெங்ஙனேயோ.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி—எங்ஙனேயோ : ப்ரவேஸம்.

ஆ. — அநுஹுதபரமபுருஷகுணஸ்மரணத்துக்குங்கூட ஸ்ஷமையல்லாதபடி ராத்ரியில் மதியெல்லாமுள்கலங்கி அத்தயந்தம் அவஸந்நையாய், விடிந்தவாறே லப்தஸம்ஜனையாய், பண்டுகண்டு அநுஹித்தம்பியுடைய திருநகரியினுடைய அழகையும், நம்பி தம்முடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌயந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யநவதிகாதி

ஸயாஸங்க்பேய கல்யாணகுணங்களை யும், திவ்யஹ்வுஷண திவ்யாயுதஜிதமான அழகையும் ஸ்மரித்து, அந்த ஸ்மரணஜிதமான ப்ரீதியாலும், தத்ஸம்ஸ்லேஷாலாஹநி ஷந்தநமான அப்ரீதியாலும் விஸிஷ்டையாய் தத்ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாக இருந்து நோவுபடுகிற பிராட்டி, “பரமப்ரணயியான எம்பெருமான் பக்கல் நீ உன்னுடைய அலிதிவேஸந்தோற்ற இருத்தல், அந்தவிஸ்லேஷஜிதமான அவஸாதந்தோற்ற இருத்தல், அவன் எழுந்தருளியிருந்த திருக்குறுங்குடியிலே போக உத்யோகித்தல்செய்யல், ‘தன்னை யுத்திய்ய இவன் இப்பாடுபடாநிற்கச்செய்தே வாராதொழிவதே, ஒருவனுடைய கொடுமையிருந்தபடியென்?’ என்றுகொண்டு இந்தலோகம் அவன்பக்கலிலே நைர்க்கருண்யாதிதோஷத்தை ஸங்கிக்கும், இதுவல்லது நங்குடிக்குப்பழியில்லை; ஆனபின்பு, அவன்தானே ஸம்ஸ்லேஷிக்கக்கண்டு இருக்கும்த்தனையல்லது இப்படிபடுகை ஈடல்ல” என்று தன்னைப் பொடித்து தனக்கு முகங்காட்டாதேயிருந்த தன்னுடைய அன்னைமாரைக்குறித்து; நம்பியுடைய, ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயும் அந்யோநய ஸம்ஸர்க்கஸித்தமாயும் ஸதாஹ்மயமாநமாயிருக்கச்செய்தே அபூர்வவத்விஸ்மயமாடியாநமுமாயிருந்த நிரவதிக திவ்ய ஸௌந்தர்யமும், திவ்யாவயவ திவ்யஹ்வுஷண திவ்யாயுதங்களுமெல்லாம் என்நெஞ்சள்ளும்புகுந்து நிறைந்திருக்கிற இருப்பும், அவற்றில் என்நெஞ்சவிழுந்து அவையல்லது அறியாதே இருக்கிற இருப்பும் உங்களுக்குத் தெரியாமையிறே நீங்கள் என்னைப் பொடிகிறதென்று சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ராத்ரியில் அத்யந்தம் அவஸந்நையான பிராட்டி, விடிந்தவாறே, செல்லுகிற வ்யஸநம் சிறிது நீங்கி, முன்பு அஹ்மதமான நம்பியுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை ஸ்மரிக்கையாலே சிறிதுதரிப்போடேகூட, இப்போது காணப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே நோவுபடுகிற இவளை, தோழிமாரும் தாய்மாரும் மற்று முண்டான உறவுமுறையாரும் “நீ இப்படி வ்யஸநப்படுகை ஸ்தரீதவத்துக்கும் ஆலிஜாத் யத்துக்கும் போராது” என்று பொடிய, “நம்பியுடைய அழகிலே நான் அகப்பட்டபடி அறியாமையிறே நீங்கள் என்னைப்பொடிகிறது” என்ன, “நாங்களும் நம்பியைக் கண்டு வருகிறோம், எங்களுக்கு இப்படி அவஸாதம் பிறவாதே ஸுகுளாயிராநின்றோம், நீ இங்ஙனே படுவானென்?” என்று அவர்கள்கேட்க, “ஸ்நேஹஹீரான உங்களுக்கு நம்பியுடையவழகும் ஒப்பனையும் திவ்யாவயவங்களின் அழகும் தன்னில்சேர்த்தியும் தோற்றுமோ? அப்படி அறிகைக்கிடான அறிவையும் ஸ்நேஹத்தையும் அவன் எனக்குத் தந்தருளுகையாலே நான் அறிந்தேன்” என்று அவர்களுக்குச்சொல்லி, இப்படிப்பட்ட நம்பியுடைய அழகிலும் வேண்டற்பாட்டிலும் தான் மிகவும் அவகாஹித்து “இது எத்தனையேனும் அளவுடையாரேயாகிலும் அவன்பக்கல் பரிவில்லாதார்க்கு அறிய முடியாதிருக்கப்பெற்றேமே!” என்று ப்ரீதையாய் முடிக்கிறாள்.

ப.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் “உறங்குவான்போல் யோகுசெய்த பெருமான்” என்று - அவனுடைய ஆஸ்ரீதஸம்ரக்ஷணசிந்தாயோகத்தை அஹஸந்தித்து ஆஸ்வஸ்தராய், பூர்வாஹ்மதமான, “நல்கியென்னைவிடான்” என்கிறபடியே- தம்மை ஒரு காலும் கைவிடாத நம்பியுடைய வடிவழகு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய் ஆந்தர ப்ரீதியை ஜநிபிக்க, ஹ்வுஷணஸம்ஸ்லேஷாலாஹத்தாலுண்டான ஆர்த்தியுமொக்க நடக்கச்செய்தே; நம்பியுடைய அஸாடியாண சிஹ்நாவயவ வலைக்ஷண்யத்தையும், அலங்கார ஸோபையையும்,

ஆஸ்ரிதரைக்காத்தாட்டும் ஆயுதபூர்த்தியையும், பரத்வப்ரகாஸகமான பரிஷ்காரப்ரகாரத் தையும், அதிஸாயிதலோக்யமான முகாவயவஸோபையையும், முகாவயவத்தோடுசேர்ந்த ரூபபுஜவைவக்ஷணயத்தையும், தேஜோமயமாய் உத்துங்கமான திவ்யவிக்ரஹயோகத்தையும், ஸர்வாவயவ ஸௌந்தர்யத்தையும், அஸங்க்யேயாலரணஸோலாவிஸிஷ்டமான அதிஸாயிதலோக்யதையையும், அநந்யகோசரமாம்படி ஆந்தரமாகப்ரகாஸிக்கிற அதிஸாயிததேஜோ விஸிஷ்டமான ப்ராப்யவேஷத்தையும் அதுஸந்தித்து, இந்த ஆந்தராதுவப்ரீதியோடே அலாபதிவந்தரமான அப்ரீதியும் ஒக்கநடக்கையாலே இவரை ஆஸ்வஸிப்பிப்பதாக உத்தியோகித்த ஸுஹ்ருத்துக்களையும் பரிவரையுங்குறித்து ஸ்வதசையை ஆவிஷ்கரித்த ப்ரகாரத்தை; நாயகனைப்பிரிந்த காமரியானவன், தத்ஸௌந்தர்யாதி ஸ்மரணத்தாலும் ததலாபார்த்தியாலும் ப்ரீத்யப்ரீதிகள் ஸமமாய்நடக்க, இவள் ஆர்த்தியை மீட்கைக்காக நியமித்த தோழிமாரையும் தாய்மாரையுங்குறித்து, தான் இவ்விஷயத்தில் அகப்பட்ட படியைச் சொல்லி அவர்களுக்கு மறுத்துரைத்தபடியாயிருக்கையாலே கழற்றெதிர்மறை என்கிற துறையாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இ.—அஞ்சாந்திருவாய்மே மாழியில், “அஞ்சடரவெய்யோன் அணிநெடுந்தேர் தோன்றாதால்” என்று வெறுத்த ஆதித்யனும் உதித்து, ராத்ரிவ்யஸநமும் அந்த ஆதித்யோதயத்தாலே சிறிதுநீங்கி, “அன்னையருந்தோழியரும் நீரென்னேயென்னாதே” என்றுசொன்ன ஹிதஞ்சொல்லுகிற அன்னையருந்தோழியரும் உணர்ந்து, ஹிதஞ்சொல்லுவாரும் உசாத்துணையாவாரு முண்டாகையாலும்; ஒன்றைஸ்மரித்து யரிக்கைக்கு “நீயும்பாங்கல்லைகாண்நெஞ்சமே” என்கிறநெஞ்சமும் பாங்காய், முன்பு அதுஹிதமான நம்பியுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை ஸ்மரிக்கையாலும் சிறிதுதரிப்புண்டாய், அப்போதுகாணப்பெறாத வ்யஸந்தத்தாலே விஷாஃமுண்டாகையாலே ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய்ச் செல்லுகிறது; திருவடி வார்த்தைசொன்னவநந்தரம், பிராட்டி “கஜேதவிஷலஸஸ்ய ஷ்டு க்ஷயாவாந்ராலாஷித்யு” என்று - பெருமாள் தன்னையல்லது அறியாதேயிருந்தாரென்ற வார்த்தையாலே ப்ரீதியும், அவர் தளர்ந்தாரென்ற வார்த்தையாலே அப்ரீதியுமாயிருந்தாப்போலே. ஸ்வதத்ஸௌந்தர்யாதிகள் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகையாலே ப்ராப்யருசி நலிகிறபடியைக்கண்டு வந்துக்கள், “இதனை ஆதிப்ராவண்யமாகாது, இது உன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்துக்கும் ஆலிஜாத்யத்துக்கும் அவன்தலைமைக்கும் போராது” என்று ஹிதஞ்சொல்லிமீட்கப்பார்க்க, “உங்களுக்கு அலிநிவேஸம்போராமையாலும், நம்பிபடிகள் தோற்றுமையாலும் மீட்கப்பார்க்கிறகோளித்தனை; நான் மயர்வறமதிரலமருளப்பெறுகையாலே, நம்பியுடைய ஒப்பனையழகிலும் வடிவழகிலும் ஆலரணச்சேர்த்தியிலும் வேண்டற்பாட்டிலும் அகப்பட்டேன், உங்கள்ஹிதவசனத்தாலே மீட்கவொண்ணாது” என்று தன்படிகளைச்சொல்லி, எத்தனையேனும் அளவுடையாரேயாகிலும் பரிவில்லாதார்க்கு அறியமுடியாதா யிருக்கப்பெற்றோமென்று ப்ரீதியோடே தலைக்கட்டுகிறது. * மாசறு சோதியில் - ப்ராப்யத்வரையாலே உபாயாத்யவஸாயம் கலங்கினபடி; * ஊரெல்லாந்துஞ்சியில் - த்வரையுங்கூடக்கலங்கி முடிவு தேட்டமானபடி; இதில் - “ரக்ஷகன் அவனே” என்னுந்துணிவு செல்லாநிற்க, ப்ராப்யருசி நலிகிறது. * ஏழையராவியும் - உருவெளிப்பாடாய் இராநிற்கச்செய்தே, இவ்வளவன்றியே வாயகத்வம் முறுகியிருக்கும்,

௪௫.— * மாசறுசோதியிலே “நாடுயிரைக்கவே - யாமடலூர்ந்தும்” என்று - மடலூரப் பாரித்தாள்; பாரித்தபடியே தலைக்கட்டப்பெறுமையாலே “* ஊரெல்லாம் தஞ்சி உலகெல்லாந்நள்ளிருளாய், முதலிலே மடலூருகைக்கு விஷயந்தான் இல்லாதபடி பழிசொல்லுவாருங்கூட உறங்கிற்று” என்று வெறுத்தாள்; “அஞ்சுடரவெய்யோன் அணி நெந்நேர்தோன்றாதால்” என்று - ஆதித்யோதயத்துக்கு ஸூசகமுங்கூட இல்லையாயிற் றென்று வெறுத்தாள்; ‘நீயும்பாங்கல்லைகாண்நெஞ்சமே’ என்று - ஒன்றைஸ்மிர்த்து யரிக் கைக்கு விரகற்றதென்றும் வெறுத்தாள். * மாசறுசோதியில்-ப்ராப்யத்வரையாலே உபாயாத் யவஸாயம் கலங்கினபடி, * ஊரெல்லாந்துஞ்சியில் - அத்த்வரையுங்கூடக் கலங்கினபடி. இதில் - “ரக்ஷகன் அவன்” என்னும்தெளிவும் செல்லாநிற்க, ப்ராப்யருசிநலிகிறபடி. இக் குறைகளெல்லாம் தீரும்படி போதும் விடியப்பெற்று, “அன்னையருந்தோழியரும்” என்கிற இழவுதீர, உகப்பாரும் பொடிவாரும் ஹிதஞ்சொல்லுவாருமாகப் பெற்றது. அநந்தரம் ஸந்துவர்க்கமடைய உணர்ந்து “தீர்ந்தவென்தோழி” என்று இவளுடைய துணிவுகண்டு உகப்பாரும், “தோழிமீரென்னையினியுமக்காசையில்லை” என்னவென்றும்படி

எங்ஙனேயோ ப்ரவேசே, —கீழில்துக்கமெல்லாம் இதிலே தீர்ந்ததென்கைக்காக, கீழ் துக்க ஹேது மூன்றென்கிறார் - மாசறுசோதி இத்தயாதி வாக்யத்யந்தாலே. தலைக்கட்டப்பெறுமையாலே என்றவிடத்திலே - தலைக்கட்டப்பெறு தபடி ராத்ரியாய் இருள்வந்து மூடி நின்ற மையாலே என்று அத்தயாஹார்யம். மடலூருகைக்கு விஷயந்தானில்லாதபடி என்றதுக்கு - இவர்கள் பழி சொல்லுமது, அவ்விஷயத்துக்கு ஸ்மாரகமாய் அவ்வழியாலே மடலூருகைக்கு விஷயத்தைக்காட்டிக் கொடுக்குமதொன்றாகையாலே மடலூருகைக்கு விஷயமுண்டு; இவர்கள் பழிசொல்லாதே உறங்கு கையாலே மடலூருகைக்கு விஷயமில்லையென்று தாற்பர்யம். ஒன்றைஸ்மிர்த்து யரிக்கைக்கு விர கற்றது என்றதுக்கு ஸாவம் - மநஸ்ஸு அவன் பக்கலிலே ப்ரவணமாகையாலே வேறொன்றை ஸ்மிர்த்து யரிக்கைக்கு முடலன்றிக்கே, அலாபதசையாகையாலே அவனைஸ்மிர்த்து யரிக்கைக்குமுட லன்றிக்கே விரகற்றதென்று. ஆக, பழிசொல்லுவாருங்கூட இல்லாதபடி உறங்குகையாலும், ஆதித் த்யோதயத்துக்கு ஸூசகமுமின்றிக்கே ராத்ரி வ்யஸநமாகையாலும், நெஞ்சு பாங்கல்லாமையாலும் வெறுத்தாளென்று துக்கஹேது மூன்று. வெறுத்தாள் என்கிற வாக்யத்துக்கு - “இக்குறைகளெல் லாம்” என்றவாக்யத்தோடே ஸங்கதி. நடுவே ஸ்வாபதேசம் - மாசறுசோதியில் இத்தயாதி. த்வரையுங்கூடக்கலங்கினபடி என்றதுக்கு தாற்பர்யம் - மடலெடாதொழிந்தது ராத்ரியில் இருளாலே என்கிறவத்தால், மடலாகிறது - ப்ராப்யத்வரையாகையாலே, இந்த த்வராஜ்ஞாநம் ஸம்ஸருதிகளா ராத்ரியதுஸந்தாநஜநித மஹாவ்யஸந்தாலே தலைமடிந்து, ஸம்ஸாரதுக்கமே மேலிட்டதென்று. “நிறை ந்தவன்பழி நங்குடிக்கிவென்று அன்னையாணகொடான்” என்று - தாயாரானவவஸ்த்தையும், தலை மகளானவவஸ்த்தையும் ஆழ்வார்தமக்கே யுள்ளதொரு அவஸ்த்தையாகையாலே, அத்தைப்பற்ற - இதில் ரக்ஷகன் இத்தயாதி. இதில் ‘ரக்ஷகன் அவன்’ என்னும் தெளிவும் சொல்லாநிற்க ப்ராப்யருசி நலிகிறபடி யென்றது - * மாசறுசோதியிலும் * ஊரெல்லாந்துஞ்சியிலும்போன அத்வவஸாயமும் த்வரையும் இரண்டும் இத்திருவாய்மொழியிலேயுண்டாய்ச் செல்லுகிறதென்றபடி. கீழே * ஊரெல் லாந்துஞ்சியில்வ்யஸந்துக்குச் சொன்ன ஹேதுக்கள் மூன்றும் இத்திருவாய்மொழியிலே போன படியை அருளிச்செய்கிறார் - இக்குறைகளெல்லாம் என்று தொடங்கி, ஸ்வமகாரியாயிற்று என்னு மளவாக. உகப்பார் - உயிர்த்தோழி. பொடிவார் - தாய்மார். ஹிதஞ்சொல்லுவார் - மற்றைத் தோழிமார். “தோழியார்களும் அன்னையரும்முனிதீர்” என்று இதுக்குச்சந்தை. உகப்பாரார், பொடிவாரார், ஹிதஞ்சொல்லுவாரார்? என்ன; இத்தைவிவரிக்கிறார் - அநந்தரம் இத்தயாதி. அநந் தரம் - போதுவிடிந்தவந்தரம். துணிவுகண்டு உகப்பாரும் என்றவந்தரம், “எங்ஙனேயோவண்ணை மீர்காளென்னமுனிவதூர்” என்று பொடிவாரும் என்று கூட்டிக்கொள்வது. ஹிதஞ்சொல்லி யலைப்பாருண்டாகை துக்கஹேதுவன்றோ, அத்தை அநுகூலமாகச்சொல்லுகிறதென்? என்ன -

ஹிதஞ்சோல்லி யலைப்பாருமாகப்பெற்றது; அவ்வழியாலே அவர்கள் தாங்கள் இவ்விஷயத் துக்கு ஸ்மாரகராவார்களிறே. ஆதித்யனும் உதித்து, பதார்த்ததர்ஸனம் பண்ணப்பெறுகையாலே வ்யஸநமும் பாலிபாயப்பெற்றது. இவ்வளவு ஆஸ்வாஸமுண்டானவாறே, நெஞ்ச ஸ்மரித்து யுரிகைக்கு ஸஹகாரியாயிற்று. இப்படி ராத்ரி வ்யஸநம்போம்படி போதுவிடியப் பெறுகையாலே ஒருதரிப்புமுண்டாய், அவனை அநுலவிக்கப்பெறுமையாலே ஆற்றமைக்கு முடலாய் நோவுபட்ச்சேல்லாநிற்க, உணர்ந்த ஹந்துக்களடைய, “நீ இப்படி இவ்விஷயத்திலே அதிமாத்தரவணையாகிற இது உனக்குக்குடிப்பழி, உன்னுடைய ஸ்தீர்தவத்துக்குப் போராது, அவன் தலைமைக்கும் போராது” என்று ஹிதஞ்சோல்லி மீட்கப்பார்க்க, “இவர்கள் உகந்தருளினிலங்களில் வாசியுறியார்கள்” என்றிருந்தாளிவள், “நீங்கள் சிலர் காட்டக் கண்டிகோஸ்லாமையாலே இவ்விஷயத்தை உள்ளபடி அறிந்திலீகோள்; நான் அங்ஙனன்றிக்கே, அவன்தானே மயர்வறமதிநலமருளித் தன்னைக்காட்டக் காண்கையாலே உள்ளபடி கண்டேன்; ஆகையாலே, நம்பியுடைய வடிவழகிலும் ஒப்பனையழகிலும் ஆலரணச் சேர்த்தியிலும் வேண்டற்பாட்டிலும், நான் உங்கள் ஹிதவசநத்துக்கு மீளாதபடி அகப்பட்டேன்” என்று இங்ஙனே தன்படிகளைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே; “ஸ்வயந்நத்தால் காண்பார்க்கு அறியவொண்ணாதபடியாகப் பெற்றோமிறே, இவ்வஸ்துதான் உண்டாகப்பெற்றால் நாம் பெற்றபோது பெறுகிறோம், பிறரறியாதோழியப்பெற்றோமிறே” என்னும் ப்ரீதியோடே தலைக்கட்டுகிறது. ஆக, போதும்விடிந்து ஹிதஞ்சோல்லியலைப்பாரும் உண்டாகப்பெறுகையாலே ஒருதரிப்பும், அதுதான் நினைத்தவிடிவாகப் பெறுமையாலே ஒரு அப்ரீதியும்; அவனை ஸ்மரிக்கப்பெறுகையாலே ஒருப்ரீதியும், அதுதான் அநுலவமாகப் பெறுமையாலே ஒரு அப்ரீதியும்; ஆதித்யனுதித்துப் பதார்த்ததர்ஸனம் பண்ணப்பெறுகையாலே ஒருப்ரீதியும், அதுதான் அவனைக்காணப்பெறுமையாலே ஒரு அப்ரீதியுமாய்; ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய்ச் செல்வுகிறது.

அவ்வழியாலே இத்தாதி. அவ்வழியாலே - பழிசொல்லுகிறவழியாலே. த்விதீய த்ருதீய வெறுப்புக்களும் தீர்த்தமையைக்காட்டுகிறார் - ஆதித்யனும் இத்தாதியாலும், இவ்வளவு ஆஸ்வாஸம் இத்தாதியாலும். பாலிபாயகை - நாநாமுகமாகப் பிரிந்துபோகை. இஃதுறைகளோல்லாம் இத்தாதி வாக்யநிகமநபூர்வமாக இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்கிறார் - இப்படி ராத்ரி இத்தாதி. குடிப்பழியென்றது - “நிறைந்தவன்பழி” என்றத்தைப்பற்ற. ஸ்தீர்தவத்துக்குப் போராதென்றது - “முன்னின்றாய்” என்றத்தைப்பற்ற. அவன் தலைமைக்கும் போராதென்றது - “சிறந்தகீர்த்தி” என்றத்தைப்பற்ற. “என்னெஞ்சினால் நோக்கிக்காணீர்” என்றத்தைப்பற்ற - நீங்கள் சிலர் இத்தாதியும், நான் அங்ஙனன்றிக்கே இத்தாதியும். வடிவழகிலுமென்றது - “நீலமேனி” என்றத்தைப்பற்ற. ஒப்பனையழகிலுமென்றது - “பூந்தண்மலைத்தண்டொழியும்” என்றத்தைப்பற்ற. ஆபரணச்சேர்த்தியிலுமென்றது - “மின்னுதாலுங்குண்டலமும்” என்றத்தைப்பற்ற. வேண்டற்பாட்டிலுமென்றது - “பொன்முடியும்” என்றத்தைப்பற்ற. வேண்டற்பாடு - பெருமை. ஸ்வயந்நத்தால் காண்பார்க்கென்றது - “அறிவரியபிரானை” என்கிறபாட்டில் - தம்மைப்போலே பரிவல்லாமையாலே ஸ்வயந்நபராகச்சொன்ன வித்தோபாயநிஷ்ட்டரையாதல், “என்னெஞ்சினால்நோக்கிக்காணீர்” என்கிறபாட்டிற்சொன்ன உபாஸகரையும் ஸ்வயந்ந ஸ்வீகாரபரையுமாதல். கீழ் வாக்யவ்வரணம்-இவ்வஸ்துதான் இத்தாதி. அந்யபதேஸமாவது அப்ரீதிகர்ப்பமாகையாலே, கீழ் மூன்றுவகையாகச் சொன்ன தரிப்பிலே அப்ரீதியுமுண்டென்று, இப்படி ப்ரீத்யப்ரீதிஸாம்யத்தை த்ரோயா ஓர்ஸரிப்பிக்கிறார் - ஆக போது இத்தாதி. தான்நினைத்தவிடிவாகப் பெறுமையாலேயென்றது - என்றபடி. அவனை ஸ்மரிக்கப்பெறுகையாலே - வ்ருத்தகீர்த்தநமுகத்தாலே ஸ்மரிக்கப்பெறுகையாலே.

* ஏழையராவியும் - உருவெளிப்பாடாயிருக்கச்செய்தே, அதில் இதுக்கு வாசி - அதில், “இணைக்கற்றங்கோலோ” என்றும், “உய்விடமேழையர்க்கும் அசுரர்க்கும் அரக்கர்க்கும் எவ்விடம்” என்றும்-வாயகத்வம் உறைத்திருக்கும்; இதில் - கீழ்ப்பிறந்த துக்கிவ்ருத்தியுண்டாம்படி ஸ்மரித்து யரிக்கவும்பெற்று அதுதான் அநுலவமாகப்பெறுமையாலே வந்த அபீரீதியுடைய, இப்படி பரீத்யபரீதி ஸமமாய்ச்செல்லுகிறது. ஜாவாலிலக வானும் வார்த்தைசோல்லி, “ஸ்ரீவஸிஷ்ட்டபகவானும் இக்குடியில்போந்தபடிகளையுமெல்லாம்சோல்லி, “இனி மீண்டு திருவலிஷேகம்பண்ணவமையும்” என்ன, பெருமாள் “அங்ஙன்செய்வதில்லை” என்று முடிய நின்றபடியைக் கண்டவாறே, பேளரஜநங்களெல்லாம் உகப்பதுஞ்செய்தார்கள் வெறுப்பதுஞ்செய்தார்கள்; “ரக்ஷகஞானவன் தோடங்கினகாரியத்திலே இப்படிமுடியநின்றவிடம் நம்முடையரக்ஷணத்துக்குமுண்டிறே” என்று உகப்பதுஞ்செய்தார்கள், “அத்தாலே நாம்பெற்றதென், இப்போது பதினொன்று இழந்திருக்கவேண்டா நின்றதே” என்று வெறுப்பதுஞ்செய்தார்களிறே. திருவடி பிராட்டியைத் திருவடிதோழி தபோது, “நமக்குப் பராக்ரமிக்கைக்குக் கைம்முதலுண்டாகப் பெற்றோமிறே” என்று உகப்பதுஞ்செய்தான், “இவள் அவரைப்பிரிந்து இவ்விருப்பிருப்பதே” என்று வெறுப்பதுஞ்செய்தான். பிராட்டிதான் திருவடிவார்த்தையைக் கேட்டபோது, “சுஜாதவிஷஸம்ஸுஷுஷுஷுஷுவாயாவாநரலாவிதழ்” (அம்ருதம் விஷஸம்ஸுருஷ்டம் த்வயாவாநரபாஷிதம்)-என்று பெருமாள் என்னைப்பிரிந்தவிடத்தில் என்னையல்லது அறியார் என்றுசொன்னது எனக்கு இனிதாயிருந்தது, அவர் பிரிவிலே தளரானின்றோரென்று சொன்னபடியாலே வெறுப்பாயிருந்ததென்றார்களிறே. அப்படியே இவர்க்கும் பரீத்யபரீதி ஸமமாய்ச்செல்லுகிறது.

இத்திருவாய்மொழியிலே “வந்தெங்கும்நின்றிடுமே” என்கிற ஸ்வாஸ்யத்தாலே - உருவெளிப்பாடாயிருக்கிறதென்று விவகரித்து, *ஏழையராவிக்கும் இதுக்கும் வாசியருளிச்செய்கிறார் - ஏழையராவியும் இத்தாதி. உருவெளிப்பாடாவது - பரத்யக்ஷமாகத்தோற்றுகை. பரீத்யபரீதிஸமமாய் உருவெளிப்பாடாய் செல்லுகிறது என்று அத்தாவாறாயம். ஆழ்வார்க்கு * முனியே நான்முகனளவும் மாணாநபவமாயிருக்க, உருவெளிப்பாட்டுக்கு வாசியென்? என்னில்; பூர்வாநுபூதரஸத்தைமற்றது ரஸாந்தரமாய்ச்செல்லுகை - மாணாநபவம்; அநுபூதரஸம் அநுவர்த்தியா நிற்கச்செய்தே ரஸாந்தராபேகைஜநிக்கை உருவெளிப்பாடென்று பேதங்கண்டுகொள்வது. “வருகெவ்வருகெவ்வபஸூரி” என்றவிடத்தில் உருவெளிப்பாடு ஹயப்பயுத்தம்; இங்கு ப்ராவண்யப்பயுத்தம். பரீத்யபரீதிருபவ்ருத்தயம்மவ்யத்துக்கு ஏக்யம்மியில் ஏகதைவஸமாவேஸம் கூடுமோவென்ன; உதாவாணத்யம் - ஜாபாலி இத்தாதி. அதுக்குஹேதுவேதென்ன - ரக்ஷகஞானவன் இத்தாதி. இவ்விடத்திலே - “தஜ்ஜுதம்ஸெஸூரூரெவெக்ஷுராவெவஸிம்ஜெநொஹஷுபூராவஷுவிதஃ | நயாத்யுயொயூரூரிதிஃவிதொலவதிருபூதிஜ்ஜுவெவெக்ஷுஹஷிபூதஃ”

என்கிற ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். த்வீதீயோதாவாணம் - திருவடி இத்தாதி. வெறுப்பதும்செய்தான் என்கிற விடத்திலே - ஐரீகலிதகெஸாஹாஸதவசூநிலெக்ஷணாஸுலாஸாவாஹஷுஃவிதாஃஷுஷுபூரீகலிவியுயிதம்நஃ” என்றது அநுஸந்தேயம். த்ருதீயோதாவாணம் - பிராட்டி இத்தாதி. நிகமிக்கிறார் - அப்படியே இத்தாதி. “சுஜாதவிஷஸம்ஸுஷுஷுஷுஷுவாயாவாநரலாவிதழ் | யஜுநாநூநாராநிரா யஜுஸாகவராயணஃ || உ ||”
உகி ஸுநாரகாணெ(நள) ஹநூரிணூபூகி லீதா,

மு த ற் ப ா ட் டி .

எங்ஙனேயோவன்னைமீர்காள்! என்னைமுனிவதுநீர்?
நங்கள்கோலத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
சங்கினோடும்நேமியோடும் தாமரைக்கண்களோடும்
செங்கனிவாயொன்றினோடும் செல்கின்றதென்னெஞ்சமே.

ஆ.—(எங்ஙனேயோ.) என்னுடையப் ப்ரக்ருதியறிந்திருக்கிற தாய்மாரான நீங்கள், என்னுடைய அவஸாதத்துக்கடியான நம்பியுடைய அழகை இன்னதாகாதே என்னைப்பொழிகிறபடி எங்ஙனே? நமக்காக நிரதிரய ஸௌந்தர்யத்தோடே திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளின நம்பியை நான்கண்டபின், சங்குசக்கரங்களோடும் தாமரைபோன்ற திருக்கண்மலர்களோடும் சிவந்தகனிபோலேயிருக்கிற திருப்பவளமொன்றோடும் மிகவும் பூணறின்றது என்னுடைய அந்தஃகரணம் என்கிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஆழ்வார்களோடேசேர்ந்த திருமுகத்திலழகை அது ஸந்தித்து என் அந்தஃகரணம் அங்கே மிகவும் ப்ரவணமாகாநின்றது என்கிறாள்.

[எங்ஙனேயோ என்றுதொடங்கி] - என்னுடைய ப்ரக்ருதியறிந்திருக்கிற தாய்மாரான நீங்கள் என்னுடைய அவஸாதத்துக்கு அடியான நம்பியுடைய அழகை இன்னதாகாதே என்னை முனிகிறபடி எங்ஙனே? [நங்கள்கோலத் திருக்குறுங்குடிநம்பியை] - நமக்காக நிரதிரயஹோக்ய ஸௌந்தர்யத்தோடே திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளின நம்பியை. பாட்டுத்தோறும், 'நான்' என்கிறது - சாபலாதிரயத்தாலே. நேமி-திருவாழி. [செங்கனிவாய் என்றுதொடங்கி] - சிவந்த கனிபோலேயிருக்கிற திருப்பவளம் ஒன்றோடும் மிகவும் பூணறின்றது என்னுடைய அந்தஃகரணம்.

ப.—முதற்பாட்டில், நம்பியுடைய அஸாதாரணசிஹ்நமான ஆழ்வார்களிலும், ப்ரஹ்மமான அவயவஸோபையிலும் என்னெஞ்சு ஸக்தமாய் நடவாநின்றதென்கிறாள்.

அன்னைமீர்காள் - அன்னைமீர்கள்! நீர்-(பெற்ற) நீங்கள், ஒ-ப்ரியஞ்செய்யாதே, என்னை - (நல்லதுகண்டுமேல்விழுந்த) என்னை, ஒ-உகக்கப்ராப்தமாயிருக்க, முனிவது - முனிகிறபடி, எங்ஙனே-எங்ஙனே? நங்கள் - நங்குடிக்கு அஸாயாரணபூதராய், கோலம் - தர்ஸரீயவேஷரான, திருக்குறுங்குடி - திருக்குறுங்குடியில், நம்பியை-கல்யாணகுணபரிபூர்ணரானநம்பியை, நான்-நான், கண்டபின்-அநுபவித்தபின்பு, (அவருடைப் ப்ராப்ய ஹவத்துக்கு அஸாபாரணசிஹ்நமான), சங்கினோடும்-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடும், நேமியோடும்-திருவாழியோடும், தாமரை-தாமரைபோலே தர்ஸரீயமான, கண்களோடும்-திருக்கண்களோடும், செம்-சிவந்த, கனி-கனிபோலே, ஒன்று-அத்விதீயமாயிருக்கிற, வாயினோடும்-திருவதரத்தோடும், என்-என், நெஞ்சம்-நெஞ்சு, செல்கின்றது-ஸக்தமாய் நடவாநின்றது. கோலம் - ஊருக்கு விசேஷணமுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், கையிலாழ்வார்களோடேசேர்ந்த திருமுகத்திலழகிலே என் நெஞ்சு ப்ரவணமாகாநின்றதென்கிறாள்.

[அன்னைமீர்காளென்னைமுனிவது - எங்ஙனேயோ]-இஸ்ஸௌந்தர்யத்திலுமுட் டின நீங்களை மீட்கப்பார்க்கிறபடி எங்ஙனேயோ? நீங்கள் கற்பித்தது பவிக்கப்புக்கவாரே பொடியுமத்தனையோ? [நீர்] - என்ப்ரக்ருதியறியுப் நீங்கள். [என்னைமுனிவது] - என் னுடைய ப்ராவண்யத்துக்கடியான நம்பியுடைய வடிவழகையன்றோ இன்னதாவது. உங் களையும்மறந்து என்ப்ரக்ருதியையும்மறந்தால் விஷயத்தையும் மறக்கவேணுமோ. [முனி வது-எங்ஙனேயோ] - கொண்டாடவேண்டும்தலையில் பொடிவதெங்ஙனேயோ? [நங்கள் இத்யாதி] - இக்குடிக்காக முற்றாட்டானநிரதியஸௌந்தர்யத்தோடே திருக்குறுங்குடியிலேநின்றருளின நம்பியை. உடையநங்கையார் நம்பியையாஸ்ரயித்தாயிற்று ஆழ்வாரைப் பெற்றது. அந்தவ்ரதம் அதுஷ்ட்டித்தன்றிறே பெற்றது. “நெடுங்காலமும்கண்ணன்நீண் மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற”. [கோலத்திருக்குறுங்குடியென்று] - நகரீலக்ஷணங்களை யுடைத்தென்று ஊரோடேகூட்டவுமாம். [நம்பியை] - கல்யாணகுணபூர்ணனை. குணங் களால்பூர்ணமான விஷயத்தையன்றோ நான் அகப்பட்டது. திருக்குறுங்குடியிலே புகுந்தபின்பாயிற்று பூர்ணனாயிற்று. [நான்] - சாபல்யத்தாலே பூர்ணையான நான். [கண்டபின்]-மீட்கப்பார்க்கில் ஒக்கலெதுடக்கலெண்டாலோ. [சங்கிலேனும் இத்யாதி]- ஒருகலத்திலே யுண்பாரைப்போலே, வாகம்ருதஸாரல்யத்தையறியும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத் தோடே ஸாம்யமுண்டே. ஸ்யாமமானவடிவுக்கு பரஸாகமான ஆழ்வார்களோடே யுண் டான சேர்த்தியோடும், இரண்டிலும்வந்து அலையெறிகிற திருக்கண்களோடும். “விசா ஸம், செவ்வி, குளிர்த்தி, நாற்றம்” என்கிறவிலை யுண்டாயிருக்கை. சிவந்தகனி போலேயிருந்த முறுவலொன்றிலேனும். விஸேஷகடாக்ஷத்தாலே ஷத்தவாவரானால் அது தன்பேறாக முகங்கொடுக்கும்முறுவல், வேறொழுகை நினைக்கலெண்டாத முறு வல். ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்பவர்த்திக்குமாப்போலே, நெஞ்சு அழகுதோறும் செல்லாநின்றது. [செல்கின்றது] - இன்னமும் தறைகண்டதில்லை. நாங்களும் அவ் வழகை யதுலவித்தன்றோ இருக்கிறதென்ன,—[என்நெஞ்சமே] - அவன்தானேகாட் டக்கண்டு அதுலவித்த என் நெஞ்சு. உங்கள்வார்த்தைகேட்கைக்கு நெஞ்சுடையாரை யன்றோ ஹிதஞ்சொல்லி மீட்பது.

நடு.—முதற்பாட்டு. திருக்கையிலாழ்வார்களோடே சேர்ந்த நம்பிதிருமுகத்தி லழகிலே, என் அந்தஃகரணம் மிகவும் ப்ரவணமாகாநின்றதென்கிறாள்.

[எங்ஙனேயோ இத்யாதி] - ஹிதஞ்சொல்லத் தொடங்கினவாறே தந்தாமை மறக்குமித்தனையோ. ஒன்றைப் பரிஹரிக்கப்பார்த்தால் அதினுடைய நிஃநாநறிந்து பரி

முதற்பாட்டு - எங்ஙனேயோ இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-திருக் கையில் இத்யாதி. திருக்கையில் இத்யாதிக்குமுன்னே, தாய்மாரானபேர், “நீ இப்படிசெய்கிறது யுத்தமன்று” என்று நிவேதிக்க அவர்களைக்குறித்தென்று கூட்டிக்கொள்வது.

“அன்னைமீர்காள் - முனிவது - எங்ஙனேயோ” என்று கூட்டிலாவம் - ஹிதஞ்சொல்ல இத்யாதி. இந்த லாவத்துக்கு “அன்னைமீர்காள்” என்றதிலேநோக்கு. தந்தாமை-“பிரானிருந்தமை காட்டினீர்” என்று ப்ராவண்யஜநகைகளான தந்தாமையென்றபடி. “என்னைமுனிவது - எங்ஙனே யோ” என்கூட்டி, “என்னை” என்றதிலேநோக்காக லாவம் - ஒன்றை இத்யாதி. விவரணம் - என்

ஹரிக்கவேண்டாவோ. என்னுடைய ப்ராவண்யத்தைப் பரிஹரிக்கப்பார்த்தால், எனக்கு இவ்வளவான ப்ராவண்யத்தைவிளைத்த நம்பியுடைய அழகையறிந்து அத்தையன்றோபோடி வது. என்னுடைய நிலைக்கும் உங்களுடைய ஹிதவசநத்துக்கும் என்னசேர்த்தியுண்டு. நம்பியுடைய அழகையறிந்து அநுலவித்திருக்கிறநீங்கள், அதிலேதுவக்குண்டிருக்கிற என்னை மீட்கப்பார்க்கிறபடி எங்ஙனேயோ? [அன்னைமீர்காள்] - இக்குலயர்மத்துக்கு நான் ஏதே னும் தப்பநின்றதுண்டோ. “பேராளன்பேரோதும் பெரியோரை” என்றும், “யவரேலு மவர்” என்றும் நீங்கள்சொல்லும்வார்த்தைகேட்டு வளர்ந்தவளன்றோ நான். தாந்தாம் செய்யுமத்தை வயிற்றிற்றிறந்தார்செய்தவாறே குற்றமாமித்தனையோ. புத்ரர்களாகவுமாம், ஸிஷ்யர்களாகவுமாம், லுகவத்விஷயத்தில் ஓரடிவரநின்றவர்கள் ஸ்லாகநீயராமத்தனையன்றோ. கூரத்தாழ்வார் ஓரளவிலே நங்கையார் திருவடிசார்ந்தவாறே, “இன்னமுமோரு விவாஹம்பண்ணுவோமோ” என்று விசாரித்து, “இதுதான் க்ரமத்தாலேவந்து ஆழ்வா னுக்கு விரோபமாய்த் தலைக்கட்டும்; இனித்தான், “சுநா ஸ்ரீநகிஷ்ஞ” என்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லாநின்றது; இஸ்ஸாஸ்த்ரார்த்தத்தை அநுஷ்டிப்போமோ! லாகவதபரி சர்யையையப்பண்ணுவோமோ” என்று விமர்ஸியா, “அஸ்ஸாமாந்யர்மத்திற்காட்டில் இவ்விஸேஷ்யர்மமே ப்ரஹ்மம்” என்று தவிர்ந்தார். [என்னைமுனிவதுநீர்] - என்னை உங்கள்சொற்களாதபடி பண்ணின நம்பியழகையன்றோ முனிவது. [என்னை] - நம்பி யுடையவழகிலே துவக்குண்டிருக்கிற என்னை இதுவே யாத்ரையாயிருக்கிற நீங்கள் விலக்கு கிறபடி எங்ஙனேயோ. [நங்கள் இத்யாதி] - † உங்கனையறியாவிட்டால் அவ்விஷயத்தையு ம் அறியாதொழியவேணுமோ என்கிறாள். [நங்கள்] - இக்குடிக்காக முற்றாட்டுப்போலே காணும் நம்பியுடையவழகு. ஸர்வேஸ்வரனேனோக்கி அநந்தவ்ரதம் நோற்றுப் பெற்றவர்

னுடைய இத்யாதி. “என்னை - நீர் - முனிவது - எங்ஙனேயோ” என்று கூட்டி லாவம் - என்னு டைய நிலைக்கும் இத்யாதி. அதாவது - நான் அதிப்ரவணையாகையாலே, கராமேலேநிற்கிற உங்கள் வசனங்கொண்டு கார்யயிலிலையென்றபடி. “நீர் - என்னைமுனிவது - எங்ஙனேயோ” என்றுகூட்டி லாவம் - நம்பியுடைய இத்யாதி. ஆக, “நீர்” என்றதுக்கு இரண்டுலாவம். இவ்வாக்யங்களுல்லாம் “நங்கள்” என்றத்தையும் கடக்கித்து. “அன்னைமீர்காள், நம்பியைநான்கண்டபின்” என்று கூட்டி லாவம் - இக்குலதர்மத்துக்கு இத்யாதி. அதாவது - லுகவத்விஷயப்ராவண்யம் இக்குலயர்ம மாகையாலே, நான்செய்ததில் தப்புண்டோவென்றபடி. லுகவத்ப்ராவண்யம் இக்குலயர்மமோ என்ன போளான் இத்யாதி. அதாவது - லாகவதரை ஸ்லாகிக்கையாலே வித்தமென்றபடி. இத்தால்பலிதம் - தாந்தாம் இத்யாதி. குற்றமாமித்தனையோ - குணமாமித்தனையன்றோ. “முனிவது - எங்ஙனேயோ” என்றுகூட்டி லாவம் - புத்ரர்கள் இத்யாதி. “லுகவத்விஷயத்தில் அவ்நாஹநங்கொண்டு புத்ரர்கள் ஸ்லாகநீயர்” என்னுதுக்கு ஸம்வாதம் - கூரத்தாழ்வார் இத்யாதி. கூரத்தாழ்வார் - ஆழ்வான் திருத்தம்பனர். “ஹ்மவாஸீஸுஹ்ஸொலாவாவாநஸுஸொலாயலிகாஃ! சுநாஸ்ரீநகிஷ்ஞ துஷிநகெகிநாவடி” ஐ.திபரீபுஸாஸு. வலிம்ஹாவலோகந்யாயேந, “ஒன்னைப் பரி ஹரிக்கப்பார்த்தால்” இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - என்னையுங்கள் இத்யாதி. “நம்பியுடையவழகை” இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - நம்பியுடையவழகிலே இத்யாதி. உங்களை - வடகரான உங்களை. “கோ லத்திருக்குறுக்குடிநம்பியை” என்றத்தைப்பற்ற - அவ்விஷயத்தையும் என்றது. “நங்கள்” என்றதின் தாத்பர்யம் - இக்குடிக்காக இத்யாதி. முற்றாட்டு - கெஹோயம். பூர்ணஹராமென்ற ஸப்தத்துக்கு அர்த்தம். இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - ஸீவேஸ்வரனே இத்யாதி. அநந்தவ்ரதம்நோற்

† இவ்விடத்தில், “உங்களையும் என்னையும் அறியாவிட்டால்” என்று பாடம் க்வசித் காண்கிறது.

களைப்போலன்றிக்கே, நம்பியை ஆஸ்ரயித்தாயிற்று இவரைப்பெற்றது. “உடையநங்கையார் நம்பியையாஸ்ரயித்து ஆழ்வாரைத் திருவயிறுவாய்த்தார்” என்று ப்ரஸித்தமிதே. * நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீள்மலர்ப்பாதம் பரவியிறே பெற்றது. கோலமென்கிற இது - நகரத்துக்குவேண்டும் அலங்காரங்களை உடைத்தாயிருக்குமென்று, திருக்குறுங்குடிக்கு விசேஷணமாதல்; அன்றிக்கே, நம்பிதம்முடைய ஸௌந்தர்யத்தைச் சொல்லுதல். [நம்பியை] - கல்யாணகுணங்களால் பூர்ணமானவிஷயத்திலே அகப்பட்டிருக்கிற என்னை எங்ஙனே மீட்கப்பார்க்கிறபடி. [நம்பியைநான்] - அகப்படுத்துகைக்கு ஸௌந்தர்யஸீலாதி களால் அத்தலை குறைவற்றிருக்கிறப்போலே யாயிற்று அகப்படுகைக்குச் சாபலத்தால் இத் தலை குறைவற்றிருக்கிறபடி. [கண்டபின்] - நீங்களும் இவ்விஷயத்தைக் கண்டன்றே ஹிதஞ்சொல்லுகிறது. [கண்டபின்] - மதேஜலே ஸேதுவந்தமன்றே நீங்கள்செய்கிறது. காண்பதற்குமுன்னே மீட்டிகோளல்லிகோளே, இனிமீட்கப்போமோ? மீட்கப்போகாமல் இப்போதுவந்ததென்? என்ன; கைமேலே ஒருமுகத்தாலே தான் அகப்பட்டபடியைச் சொல்லுகிறாள் [சங்கு இத்யாதி] - நீங்கள் ஹிதஞ்சொல்லுவதுதான் நெஞ்சுடையார்க் கன்றே. [சங்கினோடும்] - “செங்கமலநாண்மலர்மேல் தேனுகருமன். நம்போல்” என்கிற படியே, ஸ்யாமமானதிருமேனிக்குப்பரலாகமான வெளுத்தநிறத்தையுடைத்தான பூரீபாஞ்ச ஜந்யத்தோடும்; இக்கைக்கு இது ஆவரணமானால், வேறென்றுவேண்டாதே தானே ஆபரணமாகப்போரும்படியிருக்கிற நேமியோடும். [தாமரைக்கண்களோடும்] - கண்காணக் கைவிட்டுப்போயிற்றுக்காணும். விகாஸாதிகளாலே தாமரைபோலேயிருக்கிற திருக்கண்க ளோடும். [செங்கனிவாய்] - கண்டபோது, நான் உன்சரக்கன்றே - “தவாவலி” (தவாஸ்மி) என்றமுறவலோடும். [ஒன்றினோடும்] - ஸம்ஸாரயாத்ரையை முத்தன் மறக்கு

றுப்பெற்றவர்கள் - தேவகீப்ரப்ருதிகள். ப்ரவித்திமாந்ரமன்றிக்கே இவருக்கியுமுண்டென்கிறார் - நெடுங்காலமும் இத்தாதி. அநேககாலமும் க்ருஷ்ணனுடைய நிரதிஸ்யலோக்யமான திருவடித்தாம ரைகளை ஆஸ்ரயித்துப்பெற்ற இத்தயர்த்தம். * திருவிருத்தத்தில், (ந.௭) “கொடுங்காற்சிலையர்” இத்தாதி. “கண்ணன்குறுங்குடி” என்று - அங்குநிற்கிறவன் க்ருஷ்ணனாகையாலே, இது ப்ரமாணமாகக் குறையிலே. “நம்பியைநான் கண்டபின் - என்னை - எங்ஙனே - முனிவது” என்றிசுட்டி ஹாவம் - கல்யாணகுணங்களால் இத்தாதி. ஸமபிவ்யாஹாரதாத்தர்யம் - அகப்படுத்துகைக்கு இத்தாதி. “கண்ட” என்றதுக்கு ஹாவம் - நீங்களும் இத்தாதி. வ்ஷயவைலக்ஷணயத்தைக் கண்டிருந்தும் மீட்கப்பார்க்கிறது யுத்தமோ? என்றபடி. “பின்” என்றதுக்குஹாவம் - மதேஜலே இத்தாதி. விவ ரணம் - காண்பதற்கு இத்தாதி. கைமேலே, ஒருமுகத்தாலே என்றது - சாடு. கைமேலே - திருக்கைகள்மேலேயிருக்கிற ஆழ்வார்களுடையசேர்த்தியழகிலே என்று ஸ்வஹாவார்த்தம்; ப்ரத்யக்ஷ மாக என்று சாட்வர்த்தம். ஒருமுகத்தாலே - தாமரைக்கண்கள், செங்கனிவாய், இவைகளுடைய ஸௌந்தர்யத்தாலே இதி ஸ்வஹாவார்த்தம்; ஏகமுகமாக என்று சாட்வர்த்தம். “செல்கின்றதென்னெஞ் சம்” என்றத்தைப்பற்ற - நீங்கள் இத்தாதி. செங்கமலம் இத்தாதி - செந்தாமரையினுடைய அப் போதலர்ந்த செவ்விய மலரின்மேலே மதுபாநம்பண்ணும் அன்னம்போல் இத்தயர்த்தம். \$ நாய்சீசியார் திருமொழி, “கரீப்பூரம்நாறுமோ” என்கிறதிருமொழி, எழும்பாட்டு. சாடு - கண்காண இத்தாதி. கண்காண என்று - ப்ரத்யக்ஷமாக என்றுசாடு, கண்களைக்காண என்று ஸ்வஹாவார்த்தம். கைவிட்டு - திருக்கைகளைவிட்டு என்று ஸ்வஹாவார்த்தம்; விட்டுப்போயிற்று என்று சாடு. முறுவலோடும் - “தவாவலி” என்றபோதுண்டான முறுவலோடும். ஸ்மிதத்தாலல்லது அதரத்தில் பழுப்புத்தெரி யாததுகொண்டு, முறுவல் என்று வ்யாக்யாநம்பண்ணிற்று. “ஒன்றினோடும்” என்றத்தை - * செந்

மோபாதி, இவ்வருகுண்டானவற்றோடு அவ்வருகுள்ளவற்றோடு வாசியற எல்லாவற்றையும் மறக்கப்பண்ணவற்றான திருவதரத்தோடும். அன்றிக்கே, ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே, நெஞ்சு அழகுதோறும் செல்லாநின்றது. ஸர்வேஸ்வரனோடு ஸாம் யம்பெற்றதாகிலும் தெரிகிறதில்லை. அவன் வ்யாபியாநிற்கச்செய்தே ஆகாஸ வ்யாப்திபோ லன்றிக்கே பதார்த்தங்கள்தோறும் பரிஸமாப்யவர்த்திக்குமாபோலே, இதுவும் அழகுகள் தோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்தியாநின்றது. [சேல்கின்றது] - இன்னமும் தறைகண்டதில்லை. நாங்களுமெல்லாம் நம்பியுடைய அழகை, அநுலித்திருக்கிறோமன்றோ, எங்கள்சொல்லு மறுக்கலாகாதுகாண் என்ன; உங்கள்சொல்லை மறுத்தேனையாகிலும் நம்பியுடையதிருமுகம் மறுக்கவொண்ணாதென்கிறாள். எங்களுக்கு இப்படியிராதோழிவானென்? என்ன,—[என் னெஞ்சமே] - உங்களைப்போலன்றிக்கே, அவன்தானேகாட்டப்பெறுகையாலே முழுக்க அநுலித்த என்னெஞ்சானது.

[எங்ஙனேயோ இத்யாதி] - ஹேதுவான நம்பியுடைய அழகைப்பொடியாதே, என்னைப்பொடியக்கூடினபடி எங்ஙனேயோ? ப்ராவண்யமே ஸ்வலிவமாம்படி வளர்த்து வைத்து, இப்போதாகப்பொடிகிறபடி எங்ஙனேயோ? முன்பு நீங்கள் கற்பித்துப்போந்து, அதுபலிக்கப்புகவாறே பொடியுமத்தனேயோ? [கோலம்] - உங்கள் ஹிதவசநத்துக்கு மீளாதபடியான ஸௌந்தர்யத்தையுடையவர். [திருக்குறங்குடிநம்பியை] - பரத்வத்தில் முதன்மையிலேயோ அகப்பட்டது மீளுகைக்கு. [நம்பியை] - குணத்தில் அபூர்த்தியுண் டாய்த்தான் மீளுகிறதோ. [நான்கண்டபின்] - இவ்விஷயத்தில் சாபலமில்லாமல் மீளு கிறேனோ. [சங்கினோடும்] - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடே விசேஷித்து ஒரு ப்ராப்தியுண்டு காணும் இவளுக்கு, வாகம்ருதச்சுவடறிந்திருக்கையாலே; ஒருகலத்திலே ஜீவிப்பாரைப் போலே. (க)

கனிவாய்மாந்தரத்தோடே அவ்வயித்துலாவம் - ஸம்ஸார இத்யாதி. இவ்வருகுண்டானவை - சங்கும் நேமியும். அவ்வருகுள்ளவை - அதரத்துக்குமேலாயுள்ள தாமரைக்கண்கள். “ஒன்றினோடும்” என்றத் தை - * சங்குமுதலானவை யெல்லாவற்றிலும் ப்ரத்யேகம் அவ்வயித்துலாவாந்தரம் - அன்றிக்கேஜாதி இத்யாதி. அணுவானநெஞ்சுக்கு அழகுகள்தோறும் வ்யாப்திகுடமோ? என்ன - ஸர்வேஸ்வரனோடு இத்யாதி. ஸாம்யத்தை விவரிக்கிறார் - அவன் வ்யாபியாநிற்க இத்யாதி. வர்த்தமாநார்த்தம் - இன் னமும் தறைகண்டதில்லை என்று. “தாமரைக்கண்கள், செங்கனிவாய்” என்றதுக்கு ப்ரத்யேகம் தாத்பர்யமருளிச்செய்து, ஸமுதாயேந ரஸோக்தியாகலாவம் - நாங்களுமெல்லாம் இத்யாதி.

புஸ்ச ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க்கு ப்ராஸாதிக்கிறார்-எங்ஙனேயோ இத்யாதி. “என்னைமுனி வது - எங்ஙனேயோ” என்றுகூட்டி லாவம் - ஹேதுவான இத்யாதி. ஹேதுவான - ப்ராவண்ய ஹேதுவான. “அன்னைமீர்காள் - நீர் - என்னைமுனிவது - எங்ஙனேயோ” என்றுகூட்டி லாவம் - ப்ராவண்யமே இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - முன்பு இத்யாதி. “நீர்” என்றதுக்குலாவமாதல். அல்லாதவற்றுக்கு முன்னே * சங்கைச்சொல்லுவானென்? என்ன - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடே இத் த்யாதி. நங்கள்கோலம் இத்யாரப்ய, என்னெஞ்சம் - செல்கின்றது, அன்னைமீர்காள், நீர் - என்னை முனிவது - எங்ஙனேயோ இத்யவ்யயி. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

என்னெஞ்சினுல்நோக்கிக்காணீர் என்னைமுனியாதே
தென்னன்சோலைத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
மின்னுநூலுங்குண்டலமும் மார்பில்திருமறுவும்
மன்னுபூணும்நான்துதோளும் வந்தேங்குமநின்றிடுமே.

ஆ.—(என்னெஞ்சினுல்.) “நம்பிதிருவழகை நாங்கள் அதுபவித்தோ மல்
லோமோ, நாங்கள் பேசாதிருக்க நீ இங்ஙனே படுகிறதென்?” என்று அவர்கள் பொடிய;
என்னை நீங்கள்பொடியாதே, உங்களுக்குக் காணவேணுமாகில் என்னைப்போலே ஸ்நேஹ
யுக்தமான நெஞ்சை யுடையீராய்க்கொண்டு அதுஸந்தித்தறியுங்கோள். தென்னாட்டுச்
சோலைசூழ்ந்த திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், மின்னாநின்றள்ள திருயஜ்ஞோ
பவீதமும் திருக்குண்டலங்களும் திருமார்வில்திருமறுவும் திருவுடம்போடுபொருந்தின
திருவணிகலன்களும் திருத்தோளமுகும் சுற்றுமவந்துஎன்னைநெருக்காரின்றனஎன்கிறாள்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், நம்பியுடைய திருமார்பிலும் திருத்தோளிலுமுண்
டான ஸ்வாவிகமான அழகும் திருவணிகலன்களின் அழகும் சுற்றுமவந்து நின்று
என்னை நெருக்காரின்றன என்கிறாள்.

[என்னெஞ்சினுள்ள ன்றுதொடங்கி]—“நம்பிதிருவழகை நாங்கள் அதுபவித்தோ
மல் லோமோ, நாங்கள் பேசாதிருக்க, நீ இங்ஙனே படுகிறதென்?” என்று அவர்கள்பொடிய,
என்னை, நீங்கள் பொடியாதே உங்களுக்குக்காணவேணுமாகில் என்னைப்போலே ஸ்நேஹ
யுக்தமான நெஞ்சையுடையீராய்க்கொண்டு அதுஸந்தித்து அறியுங்கோள். [தென்
என்றுதொடங்கி] - தென்னாட்டுச்சோலைசூழ்ந்ததிருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்.
[மின்னுநூல்] - மின்னாநின்றள்ள திருயஜ்ஞோபவீதம். [மன்னுபூண்]-திருவுடம்போடு
பொருந்தின திருவணிகலன்கள்.

ப.—அந்தரம், நம்பியுடைய ஒப்பனையழகும் தோளும் ஸர்வதேசத்திலும்
வந்துநின்று அதுபவவிஷயமாகாநின்றது என்கிறாள்.

என்னை-என்னை, முனியாதே - நியமித்துவார்த்தைசொல்லாதே, என்னெஞ்சி
னுல் - (அதுபவித்தாலும் குறியழியாத உங்கள் நெஞ்சுபோலன்றியே பாவயுக்தமான)
என்னெஞ்சாலே, நோக்கி - அதுபவித்து, காணீர் - பாரிகோள்; தென் - தெற்குத்திக்
கிலே, நன்-நன்றான, சோலை - சோலையையுடைத்தான, திருக்குறுங்குடி - திருக்குறுங்
குடியில், நம்பியை - நம்பியை, (அவனருளடியாக), நான்-நான், கண்டபின் - கண்டபின்பு,
மின்னும் - (வடிவுக்குப்பரபாகமாய் ப்ரஹ்மவாச்சஸ) ப்ரகாஸகமான, நூலும் - திருயஜ்
ஞோபவீதமும், குண்டலமும் - (இருபாடுமில்லங்குகிற) திருமகரகுண்டலங்களும், மார்
பில் - (விலக்ஷணமான) திருமார்பில், திரு-கழற்றாத ஆபரணமான, மறுவும் - ஸ்ரீவத்ஸ
மும், மன்னு - எப்போதும்கழற்றாத, பூணும் - ஆபரணவர்க்கமும், (சதுர்வர்க்கப்
ரதமான), நான்கு-நாலு, தோளும்-திருத்தோள்களும், எங்கும்-நான்போனவிடமெங்கும்
வந்து-வந்து, நின்றிடும் - நில்லாநின்றன.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், நம்பியுடைய தோளமுகும் ஆபரணஸ்ரீயும் ஸர்வ
தோதிக்கமாக நவியாநின்றன என்கிறாள்.

[என்னெஞ்சினால் இத்த்யாதி] - “நாங்களும் நம்பியையறுபவித்தே ஸ்த்ரீத்வம் கெடாமலிருக்கிறிலோமோ, எங்களுடைய ஹிதவசநம் கேளாதே மறுமாற்றம் சொல்லுகை போராதுகாண்” என்ன, —என்றெஞ்சுபோலே அகிப்ரவணமான நெஞ்சை யுடையீராய் அறுபவித்து அறியுங்கோள் என்னைப் பொடியாதே. என்றெஞ்சை யுடையீராய்க் காணப்பெறுமன்று “பிள்ளையைப் பிள்ளையென்றெண்ணப்பெறுவரே” என்று உங்களை நீங்களே பொடிவுதிகோள். என் நெஞ்சை இரவலாக வாங்கிக் காணமாட்டிகோளோ? என்னைப் பொடியாதே. “பாயாஹவெவெ”. [தென்னன்சோலை]-தெற்குத்திக்கிலே யாய் நன்றான சோலை யென்னுதல், * தென்னன்கொண்டாடும் சோலையென்னுதல். நம்பியழகுக்குமுன்னே சோலையழகு வந்து வடிம்பிடுகிறபடி. [சோலைத்திருக்குறுங்குடி] - நம்பிக்கு ஆபரணம்போலேயாயிற்று ஊருக்குச் சோலை. [நான்கண்டபின்] - சோலையிலும் ஒப்பனையிலும் ஆழங்காற்படும் நான். [மின்னுநூலும்] - மேகத்திலே மின்னி னாற்போலேயிருக்கிற திருவஜ்ஜீரூபவிதமும். பரந்த மின்திரள் சுழித்தாற்போலே யிருக்கிற திருமகரகுண்டலமும், வெறுப்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும் திருமார் விலே கழற்றிச்சாத்தவேண்டாதபடியான ஸ்ரீவத்ஸமும், நாய்ச்சிமாரோடு கலக்கும் போது கழற்றவேண்டாத ஆபரணங்களும். [மன்னுபூண்] - திருவுடம்போடு பொருந்தின திருவணிகலன்கள். கல்பகதரு பனைத்தாற்போலேயாய், வலவூல-புஷணவ-புஷார் ஹங்களான திருத்தோள்களும். [வந்தெங்கும் நின்றிடுமே] - உங்கள்ஹிதவசனங்களைக் கேட்டு அகலநினைத்தாலும் அங்கேயங்கே நில்லாநின்றது. “வ்யுக்ஷெவ்யுக்ஷெவபஸ்யாதி” என்கிறது உகப்பார்க்கும் ஒத்தது.

௭௮.—இரண்டாம்பாட்டு. நம்பியுடையதோளழகும் ஆவரணபூயும் ஸர்வ தோமுகமாகநின்று நலியாநின்றதென்கிறாள்.

[என்னெஞ்சினால் இத்த்யாதி] - நாங்களும் நம்பியை அறுவித்தே ஸ்த்ரீத்வங் கெடாமலிருக்கிறிலோமோவென்ன, —[என்னெஞ்சினால் நோக்கிக்காணீர்]-நீங்கள் என்னைப் பொடியாதே உங்களுையேபொடிந்துகொள்ளும்படி, என் நெஞ்சை இரவலாகவாங்கிப்பார்க்க வல்லிகோளோ. † ([என்னை]) “இவளையாகாதே நாம் இத்தனை சொல்லிற்று” என்று பின்னை உங்களை நீங்களே பொடிந்துகொள்ளுவிதிகோள். [முனியாதே] - “†கணபுரம் கைதொழும்பிள்ளையைப் பிள்ளையென்றெண்ணப்பெறுவரே” என்னக்கடவதாயிருக்க, நம்

இரண்டாம்பாட்டு.—என்னெஞ்சினால் இத்த்யாதி. “மின்னுநூலும்” இத்த்யாதியைக்கடா கூழித்து வ்யுத்த்ரமமாக அவதாரிகை - நம்பியுடைய இத்த்யாதி “எங்கும்நின்றிடும்” என்றது - உரு வெளிப்பாடாகையாலே, அது வாயகமானமையைப்பற்ற - நலியாநின்றதென்கிறாள் என்றது.

உன் நெஞ்சினால் கண்டவாசியேதென்ன - நீங்கள்என்னை இத்த்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - இவளையாகாதே இத்த்யாதி. “என்னைமுனியாதே” என்றதற்கு - என்னைக்கொண்டாடும் படியென்றாய், அத்தால்பலித்தது - உங்களைமுனிந்துகொள்ளும்படியென்றாக்கி, அத்தை ப்ரமாண கதநமுகேந அருளிச்செய்கிறார் - கணபுரம் இத்த்யாதி. திருக்கண்ணபுரத்தைக் கைதொழுக்கிற பெண் பிள்ளையை, தன்வயிற்றிற்பிறந்தவன் என்று எண்ணப்பெறுவார்களோ; “தன்வயிற்றிற்பிறந்தான்” என்கிற அர்த்தத்தைக்கொண்டு நியமிக்கப்பெறுவார்களோ? என்றபடி. † திருமொழி, எட்டாம்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி, ஒன்பதாம்பாட்டு, “முள்ளையிறேந்தில” இத்த்யாதி. “என்னெஞ்சினால்

வயிற்றிற்றிறந்த இதுவே ஹேதுவாக, இவள்நின்றநிலைபாராதே நாம்போடிந்தோமித்தனை யாகாதே' என்று பின்னையும் உங்களை நீங்குளே போடிந்துகொள்ளுவிதிக்கோள். [என்னெஞ்சினால் நோக்கிக்காணீர்] - “ஹதூஸாஸூரெஹிஜநாடி-மடி” (பக்த்யா ஸாஸ்த் ராத்வேத்மிஜநாத்தநம்) - என்கிறபடியே, ஸஞ்ஜயனைநோக்கி த்ருதராஷ்ட்ரன், நீயும்நானு மோக்க ஸாஸ்த்ரவாஸநைகள் பண்ணிப்போந்தோம், இங்ஙனே இருக்கச்செய்தே எனக்கு உன்பக்கலிநேகேட்டு அறியவேண்டுப்படி உனக்கு இவ்வர்த்தத்தில் வைஸத்யமுண்டான படி எங்ஙனே ? என்ன, —எனக்கு வாசிகேளாய், “**ரோயா-மலெவெ**” (மாயாம் நலேவே) - நான் வஞ்சநங்கள் செய்துபோரேன். ராஜாவானவனுக்கு ஒரு தாழ்ச்சியும் தனக்கொரு உத்கர்ஷமும் சொல்லுகிறானாகையாலே - **ஹஜெ** என்கிறான். “**நவ்ய யாயடி-ரோவரெ**” (நவ்ருதாதர்மமாசரே) - நான் ஒருநாளும் உலயம்மங்களங்ஷட்டி யேன். “**ஸூஹாவம்மதஃ**” (ஸூத்தபாவம்கதஃ) - நீனவும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிருப்பன். “**ஹதூஸ**” (பக்த்யா) - வரியடைவேகற்று அவனை அறிந்தவ னல்லேன், பக்திஸஹக்ருத ஸாஸ்த்ரத்தாலே அவனை அறிந்தவன் என்றானிறே. “**நாவி ஜாநாவிகெஸவடி**” (நாபிஜாநாஸிகெஸவம்) - என்று தந்தாமுக்கென்னவும் ஒரு கைம் முதலுடையார்க்கு அவனை அறியப்போகாதென்றதிறே. அப்படியே நீங்களும் என் னெஞ்சையுடையிராய்க்கொண்டு அறியப்பாருங்கோள். [தேன்னன் இத்யாதி] - நம்பி

ப்ர:—(என்னெஞ்சினால் நோக்கிக்காணீர்) - **ரோயா-மலெவெ** ஹஜெ, **உஹி** [சுஅ] யு-தராஷ்ட்ர-கிஸுயஃ, “**ரோயா-மலெவெ** ஹஜெ **நவ்யயாயடி-ரோவரெ** | **ஸூஹாவம்மதொஹதூஸாஸூரெஹிஜநாடி-மடி** || ரு || ”

தனெசுவ [சுஅ] **கஹி** கிஸு, “**விஜாராஜனெதவிஜா ரிவிஜா** **நஹியதெ** | **விஜாஹீநஸுரெயெஸூ நாவிஜாநாவிகெஸவம்** || ௨ || ”

நோக்கிக்காணீர்” என்னையாலே - உங்களுக்கு பக்தியில்லை என்றபடி. பக்தியினாலொழிய ஸாஸ்த் ரத்தாலே அவனை அறியப்போகாதோ? என்ன - ஹதூஸாஸூரெஹிஜநாடி-மடி இத்த்யாதி. இந்தஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கைக்காக அவதாரிகை - ஸஞ்ஜயனை இத்த்யாதி. பக்திஸஹக்ருத ஸாஸ்த்ரத்தா லன்றிக்கே, கேவலஸாஸ்த்ரத்தால் அறியப்போகாதோ? என்ன; அறியப்போகாதென்னுமதுக்கு ப்ரமாணந்தரம் - நாவிஜாநாவி இத்த்யாதி. “**ரோயா-மலெவெ** ஹஜெ **நவ்யயாய டி-ரோவரெ** | **ஸூஹாவம்மதொஹதூஸாஸூரெஹிஜநாடி-மடி**”; “**விஜாராஜனெ தவிஜா ரிவிஜா-நஹியதெ** | **விஜாஹீநஸுரெயெஸூ நாவிஜாநாவிகெஸ வடி**” இதி பாரதே த்ருதராஷ்ட்ரம்ப்ரதி ஸஞ்ஜயஃ. இஸ்ஸ்லோகத்தில் “**ராஜந்**” என்றதற்கு பாவம் - தந்தாமுக்கென்ன இத்த்யாதி. அதாவது - பக்திஸஹக்ருதமல்லாத கேவலஸாஸ்த்ரம். பக்தி ஸஹகாரமில்லாதபோது ஸாஸ்த்ரஜ்ஞாநம்முடியாது, ஸாஸ்த்ரஜ்ஞாநமில்லாதபோது அவனை அறியப் போகாதென்று - இஸ்ஸ்லோகத்துக்குத் தாத்பர்யமாகையாலே, தந்தாமுக்கென்னவும் ஒருகைம்முத லுடையார்க்கு அவனை அறியப்போகாதென்றபடி. கைம்முதலாவது - பக்திஸஹக்ருதமல்லாத கேவலஸாஸ்த்ரம். கீழ்வாய்த்தில் - பக்தியினாலொழிய அவனை அறியப்போகாதென்றத்தை வித்த வத்கரித்தபடியே, நீங்களும் என் னெஞ்சை யுடையிராய்க்கொண்டு அறியப்பாருங்கோ னென்கிறார் - அப்படியே இத்த்யாதி. “**மின்னுதாலம்**” இத்த்யாதியைக்கடாகித்து பாவம் - நம்பியுடைய இத்

போலே, உகப்பார்க்கும் உகவாதார்க்கும் மலமொன்றாய்விட்டது. நான் எங்கே ஒதுங்
துவேன், சொல்லிக்காணிகோள், (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

நின்றிநீந்திசைக்கும்நையுமென்று அன்னையரும்முனிதிர்
குன்றமாடத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
வேன்றிவில்லும் தண்டும்வாளும் சக்கரமும்சங்கமும்
நின்றதோன்றிக்கண்ணுள்நீங்கா நெஞ்சுள்ளும்நீங்காவே.

ஆ.—(நின்றிடும்.) நம்பியுடைய ஸௌர்யாதிகளிலே அகப்பட்டமையறிந்த
தாய்மாரான நீங்களும் ‘ஸ்தப்யையாகாநின்றாள், அறிவுகெடாநின்றாள், ஸிதிலையாகா
நின்றா’ளென்று பொடியாநின்றிகோள். குன்றம்போலே நெடுமாடங்கனையுடைய திருக்
குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், வெற்றியைக்கொடுக்கும் வில்லுமுதலான திவ்யாயுத
வர்க்கம் புறம்புள்ளுமொக்க நிரந்தரமாகத் தோற்றுகின்றனவென்கிறாள்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், நம்பியுடைய ஸ்ரீஸார்ங்கம்தொடக்கமான திவ்யாயுத
வர்க்கம் புறம்பும் உள்ளுமொக்க நிரந்தரமாகத் தோற்றுகின்றன என்கிறாள்.

[நின்றிடும்]திசைக்கும்நையும் என்று அன்னையரும் முனிதிர் - நம்பியுடைய
ஸௌர்யாதிகளிலே அகப்பட்டமை அறிந்த தாய்மாரான நீங்களும் ‘ஸ்தப்யையாகாநின்
றாள், அறிவுகெடாநின்றாள், ஸிதிலையாகாநின்றாள்’ என்று பொடியாநின்றிகோள். [வென்
றிவில்] - வென்றியைக்கொடுக்கும் வில்.

ப.—அநந்தரம், இவ்வழகைக்காத்தாட்டும் ஆயுதவர்க்கம் ஐவிரந்திப்பா கா
ஸித்தும் போகிறதில்லையென்கிறாள்.

நின்றிடும் - (ஒருவ்யாபாரசுமையன்றியே) ஸ்தப்யையாய் நில்லாநிற்கும்,
திசைக்கும் - (சொல்லிற்றறியாதபடி) அறிவழியாநிற்கும், நையும் - (ஆந்தராதாஸந்தாதத்
தாலே) ஸிதிலையாகாநிற்கும், என்று - என்கொண்டு, அன்னையரும் - பெற்றதாய்மாராய்
அடியிலே இப்பரியத்திலே ப்ரவர்த்திப்பித்தநீங்களும், முனிதிர் - அப்ரியவசநங்களைப்
பண்ணுகின்றிகோள்; குன்றம் - மலைபோலேயிருக்கிற, மாடம் - மாடங்கனையுடைத்
தான, திருக்குறுங்குடிநம்பியை - திருக்குறுங்குடிநம்பியை, நான் - (“தஃஷ்டா”
என்கிறபடியே வீரவேஷம்கண்டுக்கும்) நான், கண்டபின் - அதுபவித்தபின், வென்றி-
வென்றியையுடையவான, வில்லும் - வில்லும், தண்டும்-கதையும், வாளும் - வாளும்,
கூடகசுது சுவிராஸிஹஸாணி வீதஃவஸூரிராவண | ராஜஹுதஜிஹவபு
ரோணுஃ பூகிஹாகிஜெகருது”

ஸகரையும் ஸ்வமதஸ்வீகாரபரையும் சொல்லுகிறதாதல். ஆக, “அன்னையர்” என்றதற்கு - “அறி
வரிப்பாரி” என்கிறவிடத்திலும் இவ்விடத்திலுமாக ஸ்வபாதேஸம் த்விவிதமாகக்கண்டுகொள்வது.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், நம்பியுடைய திவ்யாயுதவர்க்கம் உள்ளும்புறம்பு மொக்க தோற்றுகின்ற தென்குறள்.

௩௫.—மூன்றம்பாட்டு. நம்பியுடைய தீவ்யாயு^௧வர்க்கம் உள்ளும் புறம்பு
மொக்க நிரந்தரமாகத் தோற்றுகின்றதென்கிறாள்.

மூன்றாம்பாட்டு-நின்றிடும் இத்தாதி. “வென்றிவிலு” இத்தாதி யைப்பற்ற-நம்பியுடைய தீவ்யாயுத இத்தாதி. தீவ்யாயுதவர்க்கும்-தீவ்யாயுதங்களினுடைய சேர்த்தியழகு.

அழகு கருமென்றது - ஆயுதங்களினுடைய சேர்த்தியால் வந்த அழகு கருமென்றபடி. அழகு கருமும் என்றவாந்தரத்திலே, 'முகபேதத்தாலே படுத்தாதின்றது' என்றாகட்டி நிர்வஹிப்பது. "ஹ்நம்ஹ்நம்ஸநெரெடிபுஹ்நம்ஸஸுவீவிதஸு। வஸுராரெணெடிபுஸாநபுராரிஸீயு காரிணஸு ॥ ௨௨ ॥" உகி யுஹ்நகாரணெ ॥ ௧௪ ॥ ரெஹஸுமநிரஸநெ. முகபேதத்தாலேபடுத்தும் பாகாரங்களைக்காட்டுகிறார் - ஒன்றுஸ்தம்பநத்தை இத்யாதி. அறிவுருடி

வரும், அது பின்னை சாதிப்பகையாம், பின்னை நீரும் நானும் இரண்டிடத்திலேயாகவேண்டி வரும், ஆனபின்பு, வில்லைப்போகட்டு தாபஸவேஷத்தோடே திரியவமையும்” என்றாளிறே. பெருமாள்பக்கல் ஸாங்கமிறே இப்படி சொல்லுவதத்தது. [வேன்றில் இத்தாதி] - திவ்யாயுதங்களுக்கு இரண்டிலும் மெய்க்காட்டுண்கோணும், ஆயுதங்களிலும் ஆவரணங்களிலும். வினைத்தலையிலாயிற்று “ஆயுதம்” என்றறியலாவது. [வேன்றில்லும்] - உகப்பாரோடு உகவாதாரோடு வாசியற வெற்றியே ஸ்வலாவமாயிருக்கிற திருவில்லும். “ஸகூவாவநிலெவாவெமூஹீகாவாஸகூநாஸநெ” (ஸகூரஸாபரிபேசாபேக்ருஹீத்வாஸத்ருநாஸநே) - அங்குலர்க்குக் கண்டு ஜீவிக்மைக்குமாய், ஸத்ருக்களுக்குப் பிடித்தபிடியிலே முடிகைக்கும் உடலாயிருக்குமிறே. [தன்மே இத்தாதி] - அதின்ஸ்வலாவத்தை யுடைத்தான மற்றதிவ்யாயுதங்களும். [நின்றதோன்றிக்கண்ணுள் நீங்கா] - கண்வட்டத்தைவிடாதேநின்ற தோன்றுகின்றது. இவை கண்முகப்பேரின்று நலியப்படுக்கவாறே, அஞ்சிக் கண்ணைச்செம் பளித்தவாறே நெஞ்சுக்குள்ளேநின்ற ப்ரகாசிக்கத்தோடங்கிற்று [நெஞ்சுள்ளும்நீங்காவே] கீழ் “வந்தெங்கும்நின்றிமே” என்றது, இங்கு உள்ளும்புறம்புமொக்கீ நலியாநின்றன.

வாவலிநாம் | ஸீஷீணாம் ரகூணாயுடாய வயஸ்யந்திரகூலாம் || ௧௦ || வநசனிரிதூவ வநம் டிணகா உதி விநுதம் | ப்ரஹ்மிதஸூம் ஸஹஸாதூ யுதவாண ஸரா ஸநஃ || ௧௧ || ததஸூம் ப்ரஹ்மிதம் டிஷ்டாபிபிவினாகுமஃ || ௧௨ || க்ஷுதூதூவியகூர வெவவெவிறெயஸஹிதம் || ௧௩ || நஹிபெரொவதவீரமபிநம் டிணகாநுபூதி | காரணம் தகூவகூராவிவடிணாபுரையதாம் || ௧௪ || க்ஷுதூவியவாணயநுஷ்டாணி ஸுடாநூஸஹவநம் || ௧௫ || உதாரஸூவதாரஸூவதிவீதா வஹஸூபகா ரெண “விஸூகூவாவஸூவஸூ” உதூவாவ.

கூணாயு” என்று பெருமாள் உத்தரம் சொல்லுகையாலே, பிராட்டிக்கு இப்படி கருத்தென்று விரித்தம். ஸாங்கம் - பகூபாதமும், வில்லும். ப்ரணயிரி, ஸத்ருநிராஸநேதுவான ஆயுதங்களைச் சொல்லுவா னென்? என்ன - திவ்யாயுதங்களுக்கு இத்தாதி. அழகுக்கு உடலாகையாலே சொல்லுகிறாளென்றபடி. மெய்க்காட்டு - எண்ணிக்கைகொடுக்கை. இரண்டிடத்திலும் அந்வயமுண்டென்றபடி. அது அறியும்படி எங்ஙனே? என்ன - வினைத்தலையிலே இத்தாதி. ஸப்தார்த்தம் - உகப்பாரோடு இத்தாதி. ஸாமான்யந வெற்றியைச் சொல்லுகையாலே - உகப்பாரோடு உகவாதாரோடு வாசியற என்றது. இப்படி உலையகோடியையும் வெல்லுகைக்கு அடியான ஸௌந்தர்யாயுதத்வங்களாகிற ஆகாரத்வம் திவ்யாயுதங்களுக்குண்டோவென்ன - ஸகூவாவநிலெ இத்தாதி. “ஸகூவாவநிலெவாவெ மூஹீகாவாஸகூநாஸநெ | ஸ்ரீஹ்நாபுரையஸஹவநவ்யுஷ ஹபெரூஷவிசுரீள || ௧௬ || உதி கிஷ்டிநாகாரணே துதீயெ ஹநுரிநாநு. எடுத்த ப்ரமாணத்தக்கு அர்த்தம் - அங்குலர்க்கு இத்தாதி. “வென்றி” என்றது - ஸர்வதிவ்யாயுதங்களுக்கும் வஸேஷணமென்கிறார் - அதின்ஸ்வலாவத்தை இத்தாதி. “கண்ணுள்நீங்காதே - நின்ற - தோன்றி” என்று அந்வயித்து அர்த்தம்-கண்வட்டத்தை இத்தாதி. கீழே “வந்தெங்கும்நின்றிமே” என்றத்துக்கும், இங்கே “கண்ணுள்நீங்கா நெஞ்சுள்ளும்நீங்கா” என்றத்துக்கும் வாசியெதென்ன - கீழ்வந்தெங்கும் இத்தாதி. அதாவது - “வந்தெங்கும்” என்றது - புறம்பெங்குமென்றபடி. இத்தால் பலிதமேதென்ன - நம்பியுடைய இத்தாதி. விவரணம் - அவ்வழகு இத்தாதி. அவர்கையும் வில்லுமாய் நின்றநிலையைக்கண்டவாறே என்கிறவிடத்திலே - ஸுதீக்ஷநாஸூநுஜூதம்

நம்பியுடையவழக்கு உள்ளதேல்லாம் உண்டாயிற்று இவளுக்கும், அவ்வழகு எங்குமோக்க நலிகிறுப்போலேயாயிற்று இவளும் கட்கண்ணனும் உட்கண்ணனும் அநுலவிக்கிறபடியும்.

நான்காம் பாட்டு.

நீங்கநில்லாகண்ணநீர்களேன்று அன்னையரும்முனிதிர்
தேன்கொள்சோலைத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
பூந்தண்மாலேத்தண்டுழாயும் பொன்முடியும்வடிவும்
பாங்குதோன்றும்பட்டும்நாணும் பாவியேன்பக்கத்தவே.

ஆ.—(நீங்கநில்லா) “நம்பியைப்பிரிந்தால் யரிக்கமாட்டாள்” என்று அறிந்த தாய்மாரானநீங்களும், கண்ணநீர்மாறுகிறதில்லையென்று பொடியாநின்றிடுகாள். தேன் களைச்சொரியாநின்ற திருச்சோலையையுடைய திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், தாஸ்ரீயமாய்க் குளிர்த்திருந்த திருத்தோள்மாலையும் நிரதிராயபீப்தியுக்கதமான திருவலி ஷேகமும் திருவுடம்பும் திருவரைக்குத்தகுதியாய்த்தோற்றுகிற பட்டும் விடுநாணும், கண்டுவைத்து அதுவிக்கப்பெறாத பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய பார்வவத்திலே நின்ற என்னை நலியாநின்றனவென்கிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், திருத்தோள்மலை திருப்பரிவட்டம் முதலானவை யெல்லாம் என் பார்வவத்திலேநின்று என்னை நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[நீங்கநில்லாகண்ணநீர்களேன்று அன்னையரும்முனிதிர்] - ‘நம்பியைப் பிரிந்தால் யரிக்கமாட்டாள்’ என்று அறிந்த தாய்மாரான நீங்களும் ‘கண்ணநீர் மாறுகிற தில்லை’ என்று பொடியாநின்றிடுகாள். வடிவு - திருவுடம்பு. [பாங்குதோன்றும்பட்டு] - திருவரைக்குத்தகுதியாய்த் தோற்றுகிற பட்டு. நான் - விடுநான். கண்டுவைத்து அது விக்கப்பெறாத இன்னுப்பாலே ‘பாவியேன்’ என்கிறாள்.

ப.—அநந்தரம், பரதவப்ரகாசகமான நம்பியுடைய வேஷவலைக்ஷண்யமானது என்பார்வஸத்தமாகாநின்றதென்கிறாள்.

கண்ணநீர்கள் - (இவள்) கண்ணநீர்கள், நீங்க-பேர, நில்லா - நிற்கிறனவில்லை, என்று-என்று, அன்னையரும் - மூட்டினநீங்களும், முனிதிர் - முனியாநின்றிடுகாள்; தேன் - தேனை, கொள் - உடைத்தான, சோலை - சோலைகளையுடைத்தான, திருக்குறுங்குடிநம்பியை - திருக்குறுங்குடிநம்பியை, நான் - (அவர்மேன்மைகண்டு உகக்கும்) நான், கண்டபின் - அதுபவித்தபின்பு, பூ-அதுவாய்மாய், தண்-ஸ்ரமஹரமான, மலை-மாலா ரூபமாயுள்ள, தண்டுழாயும் - செவ்வித்திருத்துழாயும், பொன் - ஆயிராஜ்யஸூசகமாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான, முடியும் - முடியும், வடிவும் - (அம்மலைக்கும் முடிக்கும் தகுதியான) வடிவும், பாங்கு - (திருவரைக்குப்) பாங்காய், தோன்றும் - தோன்றுகிற, பட்டு-பட்டுப்பரிவட்டமும், நாணும் - (மேலாஹரணமான) விடுநாணும், பாவியேன் - (உள்ளே

பு.வ.த.ர.வ.உ.ந.ந.ந. 1. ஹ்ருயாவலிமுயாவாவாஹதாராநிடிஷே வீஷ” இத்யாண்யகாண்டத்திலே ஒன்பதாம்ஸர்க்கத்தில் ஸ்லோகங்களதுஸந்தேயங்கள். க்ரமேணவ்யஃ. (நு)

ப்ரகாஸியாநித்க, கிட்டியதஹுவிக்கப்பெறாத) பாபத்தையுடையேனான என்னுடைய, பக்கத்த - பார்ப்பவஸ்த்தங்களாகாரின்றன. ‘தேங்கொள்சோலை’ என்று பாடமாகவுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ரக்ஷணத்துக்குக் கவித்தமுடியும், தனிமாலையும், பரிவட்டப்பண்பும் முதலானவை பார்ப்பவத்திலேநின்று என்னைநலியாநின்றனவென்குறள்.

[நீங்கநிலலாகண்ணநீர்கள்] - அவன்நீங்க, கண்ணநீர்கள் நீங்குகிறனவில்லையென்னுதல்; பேரநிற்கிறதில்லையென்னுதல். மாற்றநிலாவென்னுதல்; அப்போது, நீக்கவென்று - வல்லொற்றுகக்கடவது. [அன்னையரும்முனிதிர்] - இவ்விஷயத்திலில்லையானால் ஆந்தாஸ்ருஷியில்லையோ. [தேங்கொள்சோலை] - தேன்மாறாத்சோலை. அச்சோலையில் தேனைமாற்றவல்லிகோளோ என்கண்ணநீரைமாற்றுக்கைக்கு. இவள்கண்ணநீர்க்கு ஸஹ்யம் ஹோக்யதையாயிற்று. [நான்] - ஸ்வாஹாவிகமான மேன்மையிலே ஈடுபட்டநான். [பூந்தண் இத்யாதி] - தர்ஸநீயமாய்க் குளிர்ந்த திருத்துழாய்மாலையும். உலயவிபூதிரக்ஷணத்துக்காக ‘முதவி’ என்று தோன்றும்படி இட்டதனிமாலையும். ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவலிவேகமும். “உலயவில-இ-நியாயன்” என்று கோட்சொல்லுகிற முடியென்கை. [வடிவும்] - அந்தமுடிக்குத்தகுதியான விக்ரஹமும். திருவரைக்குத்தகுதியான பட்டும். [நான்] - விடுநான். [பாவியேன்] - உருவளிப்பாடாய்ச்செல்லாநித்க, அதுஹுவிக்கப்பெறாத பாபத்தைப்பண்ணினேன். அதுபவத்துக்கு விஷயமாகாதொழிந்தால் உள்ளுபெரியதிருநாளாய்ச் செல்லவேணுமோ. [பக்கத்தலே] - ஆயிராஜ்யஸூசகமானமுடியும் தனிமாலையும், இவைதான் மிகையென்னும் வடிவும், அதுக்குத்தகுதியான திருப்பீதாம்பரமும் பக்கம்விட்டுப்போகிறதில்லை, அனைக்க எட்டுகிறதுமில்லையென்கை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. ரக்ஷணத்துக்குக் கவித்தமுடியும், தனிமாலையும், பரிவட்டப்பண்பும் முதலானவை பார்ப்பவத்திலே நின்று என்னைநலியாநின்றனவென்குறள்.

[நீங்கநிலலாகண்ணநீர்கள்] - அவன்நீங்க, கண்ணநீர்கள் நீங்குகிறனவில்லை. அன்றிக்கே, நீங்கநிலலா - பேரநிலாவென்னுதல். “நீக்கநிலலா” என்கிறத்தை - மெலித்து, [நீங்கநிலலா] - என்குகிடக்கிறதாய், மாற்றநிற்கிறனவில்லையென்னுதல். [அன்னையரும்முனிதிர்]-உங்கள்கண்களால் ஆந்தாஸ்ருஷும் பாய்ந்தறியாதோ. [தேங்கொள இத்யாதி]-அச்சோலையில் தேனை வற்றப்பண்ணமாட்டிகோளோ நான் என்கண்ணநீரைமாற்ற. இக்கண்ணநீர்க்கு ஸஹ்யம் அவ்ஸூரில் ஹோக்யதையோலேகாணும். [நான்கண்டபின்] - அவனுடைய ஸ்வாஹாவிகமான மேன்மையையறியும் நான் கண்டபின். [பூந்தண் இத

நாலாம்பாட்டு. - நீங்க இத்யாதி. “பூந்தண்மலை” இத்யாதியைப்பற்ற வ்யுத்தர்மமாக அருளிச்செய்கிறார் - ரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி.

தவீத்யார்த்தத்துக்கு, “நீங்கநிலலா” என்று - முழுச்சொல்லாய், நீங்குகிறனவில்லையென்றபடி. த்ருதீயார்த்தத்துக்கு, நீக்கவென்றது - தாய்மார் நீக்கவென்றபடி. நீக்க - துடைக்க. உங்கள் கண்களால் இத்யாதிக்கு - தாய்மாரான உங்கள்கண்களால் ஹகவதநுபவஜநிதமான ஆந்தாஸ்ருஷும் பாய்ந்தறியாதோ என்னை இப்படி சொல்லுகைக்கு என்றபடி. இப்படி சொன்னதுக்கு பலித்தஹாவம்-இக்கண்ணநீர்க்கு இத்யாதி. இத்தால் - “சோலையில் மதுவைத் தானும்நானும் கூடவிரந்து மதுபாநம்பண்ணவேண்டியிருக்க, அத்தை நான் இழந்திருப்பதே” என்னும் ஆற்றமையாலே கண்ணநீர் பாய்கிறதென்று கருத்து. ஸஹ்யம் - உத்பத்திஸ்த்தாநமான ஸஹ்யபாவதம். “பூந்தண்மலை” இத்யாதி மேலயுங்கடாகூழித்து “நான்” என்றதுக்கர்த்தம் - அவனுடைய ஸ்வாபாவிகமான இத்யாதி.

யாதி] - உலயலிஹுதிக்குமாக முதலியாகவிட்ட, தர்ஸநீயமாய்க் குளிர்ந்த செவ்வித்திருத் துழாய்த் தனிமாலையும், உலயலிபூதியும் தன்முடியிலே செல்லும்படி கவித்த திருவலிஷேக மும், அம்மாலுக்கும் முடிக்கும் இசைந்த வடிவும்; “இவனே மாலுக்கும் முடிக்குமுரி யான்” என்று படியெடுத்துக்காட்டலாமே. “வடிவும்” என்பதே!” என்று விஜராயரு ளுவர். [பாங்குதோன்றும்பட்டும்]-திருவரைபூத்தாற்போலே அங்குத்தைக்குப் பாங்காய்த் தோற்றுகிற திருப்பீதாம்பரமும். [நாணும்]-விநாணும். [பாவியேன்பக்கத்தவே] - அஹ லிக்கத்தருதல், உருவெளிப்பாடாய்த் தோன்றாதேயொழிதல் செய்யாதபடியான மஹா பாபத்தைப் பண்ணினேன். அருகேநின்று ப்ரகாஸியாநின்றது அநுபவயோக்யமாகப் பெறு கிறதில்லை. அணைக்கத்தருதல், அகலநிற்றல் செய்கிறதில்லை. (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

பக்கம்நோக்கிநிற்கும்நையுமென்று அன்னையரும்முனிதிர்
தக்ககீர்த்தித்திருக்குறங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
தோக்கசோதித்தோண்டைவாயும் நீண்டபுருவங்களும்
தக்கதாமரைக்கண்ணும் பாவியேனுவியின்மேலனவே.

ஆ.—(பக்கம்நோக்கி.) தந்தையை அதுஸந்தித்து, “ஸர்வதா அருகே வரக்கூடும்” என்று வரஸம்பாவநையுள்ள பார்ஸ்வத்தைப்பார்த்து நில்லா நின்றான், பின்னை இங்ஙனே சிற்சமாட்டாதேஸிதிலையாகாநின்றாளென்று, என்னோடு பழகியிருக்கிற தாய்மாரானநீங்களும் பொடியாநின்றீர்களோள். திருக்குறங்குடிக்குக் கீர்த்தி தகுதியானாப் போலே ஒன்றுக்கொன்று தகுதியாய்த்திரண்ட சோதியையுடைத்தாய், தொண்டை போலே சிவந்திருக்கிற வாயும் புருவத்துக்குத் தகுதியாய்த் தாமரைப்பூப்போலே யிருக் கிற திருக்கண்களும், அவனழைநை நனைத்தால் நோவுபடுகைக்கிடான பாபத்தைபண் ணின என்னை உயிர்நிலையிலே நலியாநின்றனவென்குறள்.

ஒ.— அஞ்சாம்பாட்டில், திருக்குறங்குடிக்குக் கீர்த்தி தகுதியானாற்போலே ஒன்றுக்கொன்று தகுதியாயிருக்கிற திருப்பவளம் முதலான திருமுகத்திலழகுகளானவை என் உயிர்நிலையிலே நலியாநின்றன என்குறள்.

[பக்கம்நோக்கிநிற்கும்நையும் என்று அன்னையரும்முனிதிர்] - தந்தையை அதுஸந்தித்து “ஸர்வதா அருகேவரக்கூடும்” என்று வரஸம்பாவநையுள்ள பார்ஸ்வத்திலே “பூ-தண்-தண்டுழையின்-மாலையும்” இத்யந்வயி. “வக்ஷஸ்யஸூரம் தாமஸிகரிகரிகளஸு” டெஹெஹெபூஜயஹீவஹெபூஸகஸ்யயதிதரா” இத்யாதி ஸ்லோகத்தை உட்கொண்டு - உபயவிபூதிக்கும் இத்யாதி. முடியிலே - திருவலிஷேகத்திலே. படியென்று - த்ருஷ்டாந்தத்துக்கும் திருமேனிக்கும் பேர். வடிவும் என்பதே என்றது - கீழும்மேலும்சொன்ன ஆபரணமத்யத்திலே வடி வையும் ஆபரணகோடியாக அருளிச்செய்வதே யென்றபடி. விஜராயருளுவர் ஜீயர்என்றபடி. “பக்கத்தவே” என்றதுக்கு லாவம் - அருகே இத்யாதி. ஏவகாரார்த்தம் - அணைக்க இத்யாதி. க்ரமேணந்வயி. (சு)

பார்த்துநிலைநின்றான்; பின்னை அங்ஙன் நிற்கமாட்டாதே ஸ்ரீஸூரியாகாநின்றான் என்று என்னோடே பழகியிருக்கிற தாய்மாரான நீங்களும் பொடியாநின்றிகோள். [தொக்க சோதித்தொண்டைவாயும்] - திரண்ட சோதியையுடைத்தாய்ச் சிவந்திருக்கிற வாயும். தொண்டை - ஆதொண்டைப்பழம். [தக்கதாமரைக்கண்ணும்] - புருவத்துக்குத்தகுதியாய்த் தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களும். [பாவிதேன்] - அவனழகை நினைத்தால் நோவுபடுகைக்கிடான பாபத்தைப் பண்ணினேன்.

ப-—அந்தரம், நம்பியுடைய முகாவயவஸோபையானதுஎன் ஆத்மகதமாய்த் தோற்றுகின்றதென்கிறான்.

பக்தம்-(அவன்வருகைக்கு ஸம்பாவனையுள்ள) பார்வத்தை, நோக்கி-நோக்கி, நிற்கும் - நிற்கும், நையும் - (வரக்காணுமையாலே) ஸ்ரீஸூரியாகாநிற்கும், என்று - என்று இப்படி, அன்னையரும் - (ஸ்நேஹத்தைப்பிறப்பித்த) நீங்களும், முனிதீர் - (ஸ்நேஹம் தவிரகைக்காக) முனிந்து வார்த்தைசொல்லாநின்றிகோள்; தக்க - (பூர்த்திக்குத்) தகுதியான, கீர்த்தி - கீர்த்தியையுடைய, திருக்குறுங்குடிநம்பியை - திருக்குறுங்குடிநம்பியை, நான் - (அவருடைய கீர்த்தியிலே யகப்பட்ட) நான், கண்டபின் - அநுபவித்தபின்பு; தொக்க - திரண்ட, சோதி - ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைத்தான, தொண்டை - தொண்டைப்பழம்போலேயிருக்கிற, வாயும் - திருவதாரமும், நீண்ட - நீண்ட, புருவங்களும் - திருப்புருவங்களும், தக்க - (அப்புருவத்துக்குத்)தகுதியான நீட்சியையுடைத்தாய், தாமரை - தாமரைபோலே தர்ஸநீயமான, கண்ணும் - திருக்கண்களும், பாவிதேன் - நினைத்தபடி அநுபவிக்கப்பெறாத பாபத்தையுடையேனான் என்னுடைய, ஆவியின்மேலன்-ஆத்மபூதமாகா நின்றது.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஒன்றுக்கொன்றுதகுதியான நம்பிதிருமுகத்திலழகுகள் என்னை உயிர்நிலையிலே நலியாநின்றனவென்கிறான்.

[பக்தம்நோக்கிநிற்கும்] - தன்தஸையேசெப்பேடாக வரஸம்ஸாவநையுள்ள பார்வத்தையே பார்த்து நிலைநின்றான். “நெநவாபஸ்யாநிபாக்ஷஸ்யா நெநாநுஷ்டமஹுஷாநாநி வநகஸ்யஹுஷயாநுஷ்டம் நாரிநேவாநுபஸ்யாநி”.[நையும்]-வரக்காணுமையாலே அங்ஙன் இருக்கவும்மாட்டாதே ஸ்ரீஸூரியாகாநிற்கும். [என்று அன்னையரும் இத்யாதி] - * அறியாக்காலத்துள்ளே யடிமைக்கண்புசெய்வித்துவைத்த படியை யறிந்த நீங்களும் பொடியாநின்றிகோள். “வாஸ்யாஸ்யஸ்யாநிஸுஷ்டமஹுஷாநி” என்னும்படியிறே யிருப்பது. [தக்க இத்யாதி] - சொன்னசொன்ன ஏற்றமெல்லாம் தகும்படியான கீர்த்தியையுடைய. [நான்] - அந்தகீர்த்தியே ஸாரகமாயிருக்கிற நான். [தொக்கசோதி] - திரண்டசோதி. [தொண்டை] - ஆதொண்டைப்பழம். உபமாநத்தை ஸிஷித்துக்கொண்டு இழியவேண்டும்படியான திருவதாரம். தேஜஸ்தத்தவங்களைத் திரட்டி னாற்போலேயிருக்கிற ஆதொண்டைப்பழம் இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாயித்தனை. உபமாந ரஹிதமாய் நீண்டபுருவங்களும். அப்புருவத்துக்குத் தகுதியாய்த் தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களும். [பாவிதேன்] - அவனழகை யநுஸந்தித்தால் ப்ரியப்படுகையன்றிக்கே நோபுபும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். [ஆவியின்மேலன்வே] - தோற்புரையிலே போகையன்றிக்கே, உயிர்நிலையிலேநின்ற நலியாநின்றது. உள்ளு வெளிச்சிற்றக்கிறப்போலே புறம்புமாகப்பெற்றோமாகிறிலோம்.

ப்ர:—வாதுகாணென்குடி வாழ்க்கி, “வாதுகாணென்குடி வாழ்க்கி
வாதுகாணென்குடி வாழ்க்கி. ராஜ்யவாதுகாணென்குடி வாழ்க்கி நிதிமம்.”

ஸம்லாவனை - யோக்யதை. அப்படிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபேருண்டோ? என்ன - நெஷா இய்யாதி. “ நெஷாவஸ்யாதி ராக்ஷஸ்யாநெஷாஹ்வமஹுஸாநா । வாக்ஸ்யஹுடியாநஹுஸாநாராஜிவாநஹ்வஸ்யாதி ॥ ௨௫ ॥ ” உதி ஸுஹராகாஸ்யை (கசு) ஹநஹிராநா. ராக்ஷஸ்யு: என்றது - ஆர்ஷம்; ராக்ஷஸீ: என்றபடி. க்ருரராக்ஷஸிகளோடே ஹோக்யமான புஷ்பாதிக்களை ஸஹபடித்ததுக்குபாவம் - ராக்ஷஸீதீர்ஸந்தோடு இய்யாதி. அதாவது - தானும் பெருமாளுக்கூட புஷ்பாபசயம்பண்ணுகிறதுக்கு ஸ்மரகமாய்க்கொண்டு ப்ரதிகூலவ்ளானையாலே இவையும்வ்ராதகமென்றபடி. “ராஜிவே” என்கிற அவதாரணத்துக்குலாவம் - அருகிருந்தவர்களையும் இய்யாதி. “அன்னையரும்” என்ற சுஸப்த்தத்துக்குலாவம் - அறியாக்காலத்துள்ளே இய்யாதி. வொல்யத்திலேயே அடிமையிலே ப்ராவண்யத்தை யுண்டாக்குவித்த இய்யார்த்தம். த்ருஷ்டாந்ததநருமேந உக்தார்த்தவீவரணம் - வொஹுயாஹுயாதி இய்யாதி. கீர்த்தயதி, கீர்த்தி: என்று - ஸ்துதியைச் சொல்லுகிறது. தொக்க - திரண்ட. கோலந்தீர்பவளக்கோழந்துண்டம் என்றதுக்கு - ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய ஸாரஸ்யாதிகள் திரண்டதொரு பவளத்தினுடைய கொழுந்தான துண்டமென்று ஸப்தார்த்தம். “ தொக்கசோதித்தொண்டைவாய் ” என்றற்போலே, இதுக்கு உபமானம் சொல்லாமைக்குலாவம் - உபமாந்ரஹிதமாய் இய்யாதி. இதுக்கு உபமானமுண்டாகச்சொல்லலாமோ?

அபரிச்சேத்யமாய், அப்புருவங்களுக்குத் தகுதியாயிருக்கிற தாமரைக்கண்ணும். தாமரையை ஒருபோலியாகச்சோல்லில் சோல்லலாமத்தனை. [பாவியேனாவியின்மேலனவே] - உயிர் நிலையிலே நலியா நின்றன. [பாவியேன்] - அகவாயில் லெளிச்சிறப்பழகிது, அப்படியே புறம்பேயும் தோற்றப்பெறுகிறதில்லை, பாவியேன். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

மேலும்வன்பழிநங்குடிக்கிவளென்று அன்னைகாணகோடாள்
சோலைசூழ்தண்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
கோலநீள்கொடிமூக்கும் தாமரைக்கண்ணும்கனிவாயும்
நீலமேனியும்நான்குதோளும் என்னெஞ்சம்நிறைந்தனவே.

ஆ.—(மேலும்வன்பழி.) இப்போதன்றிக்கே மேலும் நங்குடிக்கு நிலைநிற்கும் பழியை விளைக்குமிவளென்று, தாயார் நம்பியைக்காண இடங்கொடாதே நோக்காநின்றாள். சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், கோலம் கொழுந்துவிட்டதொரு கொடிபோலேயிருக்கிற திருமூக்குமுதலான திவ்யாவயவங்களினுடைய அழகுகள் என்னெஞ்சம்நிறையப் புகுந்து நலியாநின்றனவென்கிறாள்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், திவ்யாவயவங்களினுடைய அழகுகள் என் நெஞ்சு நிறையப்புகுந்து நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[மேலும்வன்பழி நங்குடிக்கு இவளென்று அன்னைகாணகோடாள்] - இப்போதன்றிக்கே மேலும் நங்குடிக்கு நிலைநிற்கும்பழியை விளைக்கும் இவளென்று தாயார் நமக்கு நம்பியைக்காண இடங்கொடாதே நோக்காநின்றாள். [கோலநீள்கொடிமூக்கு] - கோலம்கொழுந்துவிட்டதொருகொடிபோலேயிருக்கிற திருமூக்கு.

ப.—அநந்தாம், முகஸோபையோடேகூடின ரூபஹைவலக்ஷணம் என் நெஞ்சிலே பூர்ணமாயிற்றென்கிறாள்.

நங்குடிக்கு - (அவன்வாக்காணவிருக்கும்) நங்குடிக்கு, இவள் - (தான்காணத்வரிக்கிற) இவள், மேலும்-(இன்றையளவன்றியே) உள்ளதனையும், வன்-(கழிக்கவரிய) சிக்கென்ற, பழி-பழிதான் ஒருவடிவாயிருக்கிறவளாயிருக்கும், என்ற - என்று, அன்னை-தாயாரானவள், காண-நம்பியைக்காண, கொடாள் - இடந்தருகிறதில்; சோலை - சோலை, சூழ்-சூழ்ந்து, தண்-ப்ரம்ஹமான, திருக்குறுங்குடி - திருக்குறுங்குடியில், நம்பியை-நம்பியை, நான் - (பழிபுகழாம்படியான ப்ராவண்யத்தையுடைய) நான், கண்டபின் - கண்டபின்பு, கோலம் - அலிரூபமாய், நீள்-நீண்ட, கொடி - கற்பசக்கொடிபோலேயிருக்கிற, மூக்கும்-திருமூக்கும், தாமரை - (அதினுடையபூவென்னலாம்படியாய்த்) தாமரை

என்ன - தாமரையை இத்தாதி. இது "தாமரை" என்ற எகவசந்தத்துக்கு ஹைவமாதல். ஒருபோலியாக - ஒரு ப்ரகாரத்துக்குப் போலியாகவென்றபடி. நலியாநின்றன - ஆகையாலே பாபி என்றபடி. அழகுகள் ஈடுபடுத்துகை நல்லதன்றோ? என்ன - அகவாயில் இத்தாதி. வெளிக்கிறப்பு - ப்ரகாசம். தக்ககீர்த்தி இத்தாரபய, ஆவியின்மேலனவே, பக்கம் நோக்கிநிற்கும் நையுமென்று அன்னையரும் மூனிதர்; பாவியேன் இத்தய்வய. காமேனாவயோவா, (ரு)

போலேயிருக்கிற, கண்ணும்-திருக்கண்களும், கனி - (அதின் கனியென்னும்படி) பழுத்த, வாயும் - திருவதாரமும், நீலம் - (அதுக்குப்பரலாகமான) நீலநிறத்தையுடைய, மேனியும்- திருமேனியும், (பச்சிலைமரம்பணைத்தாற்போலேயிருக்கிற), நான்கு - நாலு, தோளும் - திருத்தோள்களும், என்-என், நெஞ்சம் - நெஞ்சிலே, நிறைந்தன - நிறைந்தன.

இ.—ஆறும்பாட்டில், நம்பியினுடைய திருமுகத்தில் அவயவஸோபைகள் என் நெஞ்சுநிறையப் புகுந்து நலியாநின்றன வென்கிறாள்.

[மேலும் வன்பழி] - இப்போதன்றியே, இக்குடியுள்ளவளவும் ப்ரஸலமான பழி. [நங்குடிக்கு] - “தத்யஸுஸஹஸ்யவெசு” என்றிருக்கும் நங்குடிக்கு. [இவள்-வன்பழி] - பழியைவிளைப்பிக்குமிவளென்கை. தாயார் நம்பியைக்காண இடங்கொடாதே கோக்காநின்றாள். நாட்டார் செய்யுமத்தை நோன்புநோற்றுப்பெற்ற தான் செய்யா நின்றாள். ப்ரமஹரமான சோலைசூழ்ந்த திருக்குறுங்குடிநம்பியை. [நான்] - பழி புகழாம் படி யவாஹித்த நான். [கோலநீர் இத்யாதி] - அழகுமிக்க கொடிபோலேயிருக்கிற மூக்கும். அழகுக்கொழுந்துவிட்டதொரு கொடிபோலேயிருக்கை [தாமரைக்கண்ணும்]- அக்கொடி பூத்தாற்போலேயாய் தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களும். [கனிவாயும்] - அது ஒருமலத்தை யுண்டாக்கினாற்போலேயாய், கனிபோலேயிருக்கிற திருவதாரமும். [நீலமேனியும்] - இவற்றுக்குப் பரலாகமாய், தாமரையிலேபோலேயிருக்கிற திருமேனியும். [நான்குதோளும்]-கல்பகதருபணைத்தாற்போலே மஹாஹரமாய், அவ்வழகைக் காத்தாட்டக்கடவ தோள்களும். [என் நெஞ்சம் நிறைந்தனவே] - ஹிதவசநங்கேட்கைக்கு நெஞ்சில் இடமில்லை.

ஈ.—ஆறும்பாட்டு. நம்பியுடைய தீவ்யாவயவஸோபைகள் என்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்து நலியாநின்றனவென்கிறாள்.

[மேலும் இத்யாதி]-இப்போது சிலர் நாலுவார்த்தைசொல்லிவிடுகையன்றிக்கே, மேலும் இக்குடிக்கு உருவநிலைநின்றபழியை விளைக்குமவள் இவளென்று. [அன்னேகாணகொடாள்]-தன்னோடு ஸாம்யமுடையார் சொல்லுகையன்றிக்கே, அடியிலே என்னைப்பெறுகைக்கு நோன்புநோற்றுப்பெற்ற இவளும் இப்படி சொல்லாநின்றாள். [சோலை இத்யாதி]- ப்ரமஹரமான சோலையாலே சூழப்பட்ட திருக்குறுங்குடிநம்பியை. [நான்கண்டபின்]- பழி புகழாம்படி இவ்விஷயத்திலே அவாஹித்த நான் கண்டபின். “பழி” என்று அச்சமுறுத்தி மீட்கவொண்ணாதபடி அவாஹித்த நான் கண்டபின். [கோலநீர் இத்யாதி]-அழகுமிக்க கொடிபோலேயிருக்கிற திருமூக்கும், அதின்படியேயாயிருக்கிற தாமரைக்கண்ணும். அக்கொடி பூத்தாற்போலேயாயிற்றுத் திருக்கண்களிருப்பது. [கனிவாயும்]- அது ஒருமலத்தையுண்டாக்கினாற்போலேயிருக்கிற கனிவாயும், அத்தாமரையின் இலைபோ

ஆறும்பாட்டு.-மேலும் இத்யாதி. “கோலநீர்கொடிமூக்கு” இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நம்பியுடைய தீவ்யாவயவ இத்யாதி.

வன்பழி - வலியபழியை விளைக்கும். கீழெல்லாம் “அன்னேமீர்காள்” என்று- வஹுவசநமாகச்சொல்லி, இங்கே “அன்னை” என்று - ஏகவசநமாகச்சொன்னதுக்குவரவம் - தன்னோடுஇத்யாதி. ஸாம்யமுடையாரென்றது - வளர்த்த தாய்மாரை. “காணக்கொடாள்” - * உட்கண்ணான நெஞ்சாலும் காணக்கொட்டாள். “பழி” என்று சொன்னால் மீளவொண்ணாதே? என்ன - பழிபுகழாம்படி இத்யாதி. கீழ்வாய்விவரணம்-பழிஎன்று அச்சம் இத்யாதி. கோலம்-அழகு. அதின்படியேயாயிருக்கிறவென்றது - “கோலநீர் - தாமரைக்கண்” என்றபடி. ஆறுபூர்விக்கு ரஸோத்தியாகவிரவம் - அக்

லே நீலமாயிருக்கிற திருமேனியும்; ஒருபெருவெள்ளம்போலேயாயிற்றுத் திருமேனி, அத்தை நீஞ்சுக்கைக்குச் சிலதேப்பங்கள் போலேயிருக்கிற திருத்தோள்கள்நாலும். [என்னெஞ்சம் நிறந்தனவே]-உங்களுடைய ஹிதவசநத்துக்கெல்லாம் என்னெஞ்சில் இடமில்லை. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

நிறைந்தவன்பழிநங்குடிக்கிவளென்று அன்னைகாணகொடாள்
சிறந்தகீர்த்தித்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
நிறைந்தசோதிவெள்ளஞ்சூழ்ந்த நீண்டபொன்மேனியொடும்
நிறைந்தென்னுள்ளேநின்றொழிந்தான் நேமியங்கையுளதே.

ஆ.—(நிறைந்த.) ஒருவராலும் போக்கவொண்ணாத வன்பழியை நங்குடிக்கு விளைக்குமிவள் என்று அன்னை காணகொடாள். சிறந்தகீர்த்தித் திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், நிறைந்த சோதிவெள்ளஞ்சூழ்ந்த லோக்யதை மிக்கு விலக்கணமான திருமேனியழகும், அல்லாதவழகிற்காட்டில் கையுந்திருவாழியுமான அழகும் என் நெஞ்சிலே வேர்விழுந்ததென்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நம்பியுடைய திருமேனியில் அழகுபெள்ளம் என்னுடைய நெஞ்சிலே வேர்விழுந்தது என்கிறாள்.

[நிறைந்தவன்பழி] - ஒருவராலும் போக்கவொண்ணாத பழி. [நீண்டபொன்மேனி] - லோக்யதைமிக்கு விலக்கணமான திருமேனி. [நேமியங்கையுளதே] - அல்லாத அழகிற்காட்டில் கையுந்திருவாழியுமான அழகே ஹ்ருதயத்தை வருத்தாநின்றது என்கிறாள்.

ப.—அநந்தரம், நிரதிரயதேஜோவிஸிஷ்டமாய் உத்துங்கமான ஸ்ப்ருஹணீய விக்ரஹத்தோடே நம்பி என் நெஞ்சுக்குள்ளே கையுந்திருவாழியுமாய் நின்றாரென்கிறாள்.

நம்-நம்முடைய, குடிக்கு - குடிக்கு, இவன்-இவள், நிறைந்த - பூர்ணமாய், வன்-ப்ரஹ்மமான, பழி-பழி, என்று - என்று, அன்னை - தாயார், காண-காண, கொடாள் - இடங்கொடுக்கிறிலள்; சிறந்த - சிறப்பையுடைத்தான, கீர்த்தி - கீர்த்தியையுடைய, திருக்குறுங்குடிநம்பியை - திருக்குறுங்குடிநம்பியை, நான் - (அக்கீர்த்தியதிரயத்துக்ககப்பட்ட) நான், கண்டபின் - அநுபவித்தபின்பு, நிறைந்த - பூர்ணமான, சோதிவெள்ளம் - தேஜோராரியாலே, சூழ்ந்த - சூழப்பட்டு, நீண்ட - உத்துங்கமாய், பொன் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, மேனியொடும் - வடிவோடேகூட, என்னுள்ளே - என் நெஞ்சுக்குள்ளே, நிறைந்து - நிறைந்து, நின்றொழிந்தான் - நின்றவிட்டான்; நேமி-(அஸ்யாரணசிஹ்ரமான) திருவாழியும், ஆம்-அழகிய, கை-திருக்கையிலே, உளது - உண்டாயிருந்தது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், நம்பியுடைய திருமேனியில் அழகுபெள்ளம் என் நெஞ்சிலே வேர்விழுந்ததென்கிறாள்.

கொடி இத்யாதி.. இவ்விடத்திலே “விவஸதிநாஸாக்ஷவயூசி-மெவாஹ்நியஸ்ய” இத்த்யாதிநாஸாதேயம். நங்குடிக்கு - மேலும்உன்பழி இத்த்யாதி, காமேணஸ்வயஃ. (சு)

[நிறைந்தவன்பழி] - அதிமாத்ரமாய் ஒருத்தரால் மீட்கப்போகாத லகவத்ப்ரா வண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [நங்குடிக்கிவள்] - “வகுத்தவிஷயமேயாகிலும் நாம் மேல்விழுந்துபெறுகை அவத்யம்” என்றிருக்கும்குடி. இங்கு, தாயார்வார்த்தையும் மகள்வார்த்தையும், இரண்டும் இவ்வாழ்வார்வார்த்தையிஹே; “பழி” என்று பரிஹரிக்கிறவள் - உபாயத்திற் கொத்தையறுக்கிறாள், பழிபாராதே மேல்விழுகிறவள் - உபேயத்திற் கொத்தையறுக்கிறாள். தாயார் பூர்வார்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறாள், மகள் உத்தரார்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறாள். உபேயருசியாலே செய்கிறவற்றிலே உபாயபுத்திபண்ணித் தவிருகை அர்த்தமன்று, அவற்றில் கர்த்தவ்யபுத்திபண்ணி யறுஷ்ட்டிக்கையும் அர்த்தமன்று; ப்ராய்ருசியடியாய்த் தவிரலாவ தொன்றுமில்லை, உபாயபுத்தியா த்ருணச்சேதமும் மிகை. பிள்ளைகள்விவாஹார்த்தமாக ஆழ்வான்ப்ரதிபத்தியை யறுஸந்திப்பது, த்ருஷ்டத்தோடு அத்ருஷ்டத்தோடு வாசியென். [சிறந்தகீர்த்தி] - நம்பிக்கு அதுபாயத்தைப் பண்ணுகிர்த்தி. [நான்] - அந்தகீர்த்தியோபாகி அவனுக்குச்சிறந்தநான். “யஸ்ய ஸா ஐநகாதுஜா - ஸப்ரெயொஹிதக்துஜா”. [நிறைந்த இத்யாதி] - அபரிச்சிந்தமான தேஜஸ்ஸினுள்ளே உந்நேயமாம்படியாயிற்று திருமேனியிருப்பது. இத்தேஜஸ்ஸினுள்ளே, வடிவுதான் அபரிச்சேத்யமான லோக்யதையையுடைத்தாய் நித்யஸ்ப்ருஹா விஷயமாயிருக்கை. இந்தவிக்காஹத்தோடே நெஞ்சுநிறையும்படி நின்றான். அவன்நிறைவைக் குறைக்கிலன்றோ என்பழியைக்குறைப்பது [நேமியங்கையுளதே] - அல்லாத அழகுசெல்லாவற்றிலும் மிகுதியாயாயிற்று கையுந்திருவாழியு மிருப்பது. வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டுப்படியானகையிலே திருவாழியுமானல் மீட்கப்போகோ?

நடு — ஏழாம் பாட்டு. நம்பியுடைய திருமேனியி லழகுவுள்ளம் என்னெஞ்சிலே வேர்விழுந்த தென்கிறாள்.

[நிறைந்த இத்யாதி] - ஆண்டாள் ஒருநாள் லிட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் காட்டி, “இவர்கள் விவாஹப்ராப்தரானார்கள், பேசாதே இருக்கிறதேன்?” என்ன,— “ஆகில், நாளைப் பெருமாள்பாடேபோனவாறே வரக்காட்டு” என்ன, அவர்களையுங்கொண்டு திருமுன்பே நிற்கச்செய்தே, பெருமாள் அருளப்பாடிட்டு, “ஒன்றுசொல்லுவாய்போலே இருந்தாயி!” என்று திருவுள்ளமாக, “‘இவர்கள் விவாஹப்ராப்தரானார்கள்’ என்று சொல்லாநின்றார்கள்” என்ன, “நாமே ஸத்ருபமானவிடத்திலே ஸம்பந்தித்துத்தருகிறோம்” என்று அருளிச்செய்ய, பிறறைநாள் மன்னியைக்கொண்வேந்து நீர்வார்த்தார்கள். ஆக, “அத்தலையாலே வருமதொழிய, தாந்தாம் ஒன்றை ஆசைப்படுகையுங்கூடப் பழி”

ஏழாம்பாட்டு - நிறைந்த இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நம்பியுடைய இத்யாதி. என்னெஞ்சிலே வேர்விழுந்தது என்றது - “என்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்” என்றத்தைப்பற்ற.

வன்பழி - வலிய பழியை விளைக்கும். இங்கு, பழியாகச் சொல்லுகிறது - ஸ்வாபதேஸத்திலே, த்ருஷ்டாத்ருஷ்டவிலாகமற அவன்னை பார்த்திருக்கையொழிய ஸ்வயத்நமென்று விவக்ஷித்து, ஸ்வயத்நம் பழியென்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம் - ஆண்டாள் இத்யாதி. இத்தால் - ஈஸ்வரனையொழிய த்ருஷ்டார்த்தமாகவும் தானாக ஒரு ப்ரவ்ருத்திபண்ணுகை ஸ்வரூபவிருத்தமென்று தோற்றுகையாலே, அத்ருஷ்டார்த்தமான ஸ்வயத்நம் ஸ்வரூபவிரோதித்தவேக அவத்யாவஹமென்னுமது கிம்புகர்ந்யாவஹித்த மென்றபடி. மன்னியை - கன்னியை. இத்தால், ப்ரபந்நனுக்கு த்ருஷ்டார்த்தமான ஸ்வயத்நமும் பழியென்றபோதே - ஸ்வயத்நரூபமான உபாயாந்தரங்கள் பழியென்னு

என்றிருக்குங்குடிகாணும். “**சுயவாதகலீதஹ்**” (அதபாதகபீதஸ்த்வம்) - “தர்ம புத்ரன் ஒருதடவற்போய்சொல்லி அதுக்கு நரகதர்ஸநம் பண்ணினான்” என்று ப்ரஸித்தமிறே. அடுத்ததேது ராஜஸூயங்களைப் பண்ணினானித்தனைபோக்கி, “நிஷித்தா நுஷ்ட்டாநம் பண்ணினான்” என்று ப்ரமாணப்ரஸித்தியில்லை. “**சுயவாதகலீதஹ்**” (அதபாதகபீதஸ்த்வம்)-கீழேசெய்துபோந்தவை பாதகமென்றுதோற்றி வீதவீதனையாகில். அஹங்கார மமகாரகர்ஸமான க்ரியாகலாபமடைய, “க்ருஷ்ணனே நங்காரியத்துக்குக் கடவன்” என்று அறிந்தவந்தரம் பாதகஸமமாய்த் தோற்றிற்றாயிற்று. “**விஜுகூஷா**” (விமுக்தேத்யாதி) - உப்பைத்தோட்டுப் புளியைத்தோட்டு நீநின்று சிலவற்றைச்செய்யாதே, புறம் புள்ளவற்றையடையப் போகட்டு, “உடையவனே நங்காரியத்துக்குக்கடவன்” என்று அவன் பக்கலிலே ஹரத்தைப் போகட்டிருக்கப்பார். இப்போது “**பழி**” என்று பரிஹரிக்கப்பார்க்கிறது இவ்விஷயத்திலுள்ள ப்ராவண்யத்தையிறே; “**பழி**” என்று பரிஹரிக்கப்பார்க்கிற திருத்தாயாராயும், “**பழியென்றுமீளேன்**” என்கிற பிராட்டியாயும் ஒகேற இவ்விரண்டாகா ரமும் ஆழ்வார்தமக்குப் பிறந்த அவஸ்த்தாவிசேஷங்களிறே; சரமஸ்லோகத்துக்குக் கீழுள்ள வற்றை அநுலாஷித்தாற்போலே இருக்கிறதாயிற்று - “**பழி**” என்று பரிஹரிக்கப்பார்க்கிற திருத்தாயார்வார்த்தையானவிடம்; சரமஸ்லோகத்தில் நிஷ்கர்ஷம்போலே இருக்கிறதாயிற்று- “**பழியென்றுமீளேன்**” என்கிற இவள்வார்த்தையானவிடம். “**பழி**” என்று பரிஹரிக்கப் பார்க்கிறவிது - உபாயத்தில் கொத்தையறுக்கிறது; “**பழியென்றுமீளேன்**” என்கிறவிது -

மத்தை விரித்தவக்கரித்து, அதுக்குப்ரமாணம் - சுய இத்த்யாதி. “**சுயவாதகலீதஹ்**” ஸ்வபூவா வெநவாராத | விஜுகூஷாந்யஸிராரஜோ நாராயணவரொஹவ” உதி உஹாலாராதெ ஸ்ரீ விஷ்ணுவஜெய யஜுஷாசூஃஸூகி யஜுஷெவதா. பாதகஸப்தம் - நிஷித்தாநுஷ்ட்ட டாந்தைச் சொல்லுமதொழிய, உபாயாந்தரத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன - தர்மபுத்ரான் இத்த்யாதி. அதாவது - ஒள்கித்யத்தாலே, பாதகஸப்தம் - இவ்விடத்தில், உபாயாந்தரங்களைச் சொல்லுகிறதென்ற படி. அயஸப்தம் - ப்ரஸ்ஸபரமாய், பாதகலீதோட - பாதகலீதஸ்சேத் இத்த்யர்த்த; தடவற்போய் ஆலாஸமானபொய். கீழேசெய்துபோந்தவை - ராஜஸூயாதிகள். கீழ்ச்செய்துபோந்த ராஜஸூயாதிக் கள் பாதகஸமமாய்த் தோற்றுக்கைக்கடியெதென்ன - அஹங்கார இத்த்யாதி. “**வி**” என்கிற உபஸர்க் கார்த்தம் - உப்பைத்தோட்டு இத்த்யாதி. அதாவது; “**வி**” என்கிற உபஸர்க்கத்தாலே - ஸவாஸநத் யாகம் சொல்லுகிறதென்றபடி. * நாராயண ஸப்தார்த்தம் - உடையவனே என்றது. இது தத்புருஷ னில் அர்த்தம். ஸ்வரக்ஷணர்த்தமான யந்தத்தை - “**பழி**” என்றதாகில்; ஆழ்வார்க்கு ஸ்வரக்ஷ ணர்த்தமான வ்யாபாரமில்லையே, ஆனபின்பு இப்போது ஸ்வாபதேஸத்திலே “**நிறைந்தவன்பழி**” என்றது எத்தையென்ன - இப்போது இத்த்யாதி. தடஸ்த்த ஸங்கையை யதுவதிக்கிறார் - **பழியென்று** பரிஹரிக்கப்பார்க்கிற திருத்தாயார் இத்த்யாதி. அவஸ்த்தாவிசேஷங்களிறே என்றவந்தரம், ‘இவ்வுபாயாவஸ்த்தாநுகுணப்ரமாணமெது, இவ்வுபாயாகாரமும் ஒருவர்க்கே கூடுமபடிதான் எவ்வே’ என்று அத்த்யாஹரிப்பது. இதுக்குப் பரிஹாரம் - சரமஸ்லோகத்துக்கு இத்த்யாதி. கீழுள்ளவற்றை - கீழ்ச்சொன்ன உபாயாந்தரங்களை. அநுலாஷித்தாற்போலே - அநுலாஷித்து நிஷேதித்த பூர்வார்யம் போலே. சரமஸ்லோகத்தில் நிஷ்கர்ஷம்போலே யென்றது - அநிஷ்டநிவ்ருத்தி ஆநுஷங்கிகமாதக யாலே, உபேயநிஷ்கர்ஷத்திலே கோக்கான சரமஸ்லோகத்தில் உத்தரார்ப்யம்போலே யென்ற படி. ஆக, இவ்வவஸ்த்தாவயத்துக்கும் ஸாதகப்ரமாணம் - சரமஸ்லோகத்தில் பூர்வோத்தரார்ப யங்களென்றும், இவ்வவஸ்த்தாவயமும் அத்த்வஸூயத்வராஸாவஸ்த்தாபேதத்தாலே கூடுமென்றும் கண்டுகொள்வது. கீழ்வாக்யவ்யஹலிதம் - **பழியென்று** இத்த்யாதி வாக்யவ்யமும். உபாயத்தில் கொத்தையறுக்கிறதென்றது - விரித்தோடாயம் சேதநப்ரவ்ருத்தியில் ஒன்றையும் ஸஹியாமையாலே,

உபேயத்தில் கொத்தையறுக்கிறது. ஸ்வரூபமாய் அந்வயித்தத்தில் மிகுதியாய்க்கழிவதொன்றுண்டோவென்றபடி; “வெஹநரூபெணாவிரிஷ்டுதே” (ஸ்வேநரூபேணிரிஷ்டபத்யதே) என்கிறவிதில் மிகுதியாய் த்யாஜ்யமாயிருப்பதொன்றில்லையே. உபாயாம்ஸத்தில் வந்தால், “கர்த்தவ்யாம்ஸங்களிலேயும் உபாயபுத்தி பிறக்கிறதோ” என்று துணுக்கென்னவேண்டுமடியாயிருக்கு; உபேயத்தைப்பார்த்தால், “ஊஹம்ஸரூபகரிஷ்டுதே” (அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்டுதே) என்கிறபடியே, விடலாவதொன்றில்லையாயிருக்கும். பழைய நாஸ்திக்யத்தாலே கர்த்தவ்யாம்ஸத்தில் சோம்பிக் கைவாங்கினத்தை, “உபாயவிரோதியான ஆகாரத்தாலே விட்டேன்” என்னுமதுவும் வார்த்தையல்ல; உபேயருசியாலே செய்யுமத்தை, “இவை உபாயமாய் அந்வயிக்கிற் செய்யதென்?” என்று விமேதுவும் வார்த்தையல்ல.

ப்ர:—ஹாநொமெ [அ-கஉ] “வனவஜெவெஷஸம்ஸுலாஷாஸாஸுஸீராதஸுஸாயபரஜெஜாஅரூவஸம்ஸஷுஸுநரூபெணாவிரிஷ்டுதே”.

சுயொஜ்ஜாகாண [ருக] “ஹம்ஸம்ஸஹவெஷஷுமிரிஸாநுஷாஸுஸுதே | ஊஹம்ஸவட்கரிஷ்டுதே ஜாமுதஸுவதஸுதொஉரு”.

ஸ்வரூபணர்த்தப்ரவ்ருத்தி வித்தோபாயத்துக்கு அவத்யமாயையாலே, ஸ்வரூபணத்தில் நிவ்ருத்தி - உபாயாம்ஸத்தில் கொத்தையை அறுக்கிறது. உபேயத்தில் கொத்தையைக்கிறதென்றது - “கைங்கர்யம் பெற்றபோது பெறுகிறோம்” என்று ஆறியிருக்கிற இது உபேயமான கைங்கர்யத்துக்குக் கொத்தையாகையாலே, தத்விர்த்த்யர்த்தமானப்ரவ்ருத்திக்கடியானப்ராவண்யம் உபேயத்தில் கொத்தையறுக்கிறதென்றபடி. ஆக, உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்தைப் பார்த்தால் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியெல்லாம் கொத்தையாயிருக்கும்; உபேயவைலக்ஷண்யத்தைப் பார்த்தால் த்வரியாதே ஆறியிருக்கை கொத்தையாயிருக்கும்; ஆகையால் இரண்டு கொத்தையையும் அறுக்கிறதென்று மெலிதார்த்தம். கொத்தை - அவத்யம். “பழியென்றுமீளேன்” என்கிறவிதில் உபேயத்தில் கொத்தையை அறுத்தாலும், வித்தோபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்துக்கு ஹஞ்சகமன்றோ? என்ன - ஸ்வரூபமாய் இத்யாதி. ஸ்வரூபமாய்அந்வயித்தத்தில் - ஸ்வரூபநந்தர்க்கதமாய் அந்வயித்தப்ரஹந்த்யாதிகளில். மிகுதியாய்க்கழிவது - த்யாஜ்யமாய்க்கழிவது. என்றபடி என்றது - “பழியென்றுமீளேன்” என்றதுக்கு அபிப்ராயமென்றபடி. பரஹந்த்யாதிகள் ஸ்வரூபநந்தர்க்கதங்களோ? என்ன -ப்ரமாணகதநமுகே உத்தார்த்தவிவரணம் - வெஹநரூபெண இத்யாதி. வெஹநரூபெண - ஸுலாஸாயாரணாகாரெண. ஸ்வாஸாதாரணகாரமாவது - அபஹதபாம்பச்வாதிகள், ஸேஷத்வ பாரதந்த்யாதிகள், பரஹந்த்யாதிகளென்றபடி. கீழே, “உபாயத்தில் கொத்தையறுக்கிறது, உபேயத்தில் கொத்தையறுக்கிறது” என்று சொன்ன ஆகாரத்வமும் மற்றும் வித்தோபாயநிஷ்ட்டராயிருப்பார்க்கும் ஸமாதாகையாலே, அவர்கள் அநுஷ்ட்டிருக்கிற நித்யநைமித்திகரூபமான கர்த்தவ்யாம்ஸங்களில் இவ்வுபயாகாராநுருணமாக அவர்களுக்கு உண்டாம்ப்ரதிபத்திவிஸேஷங்களைக் காட்டுகிறார் - உபாயாம்ஸத்தில் இத்யாதி. உபாயாம்ஸத்தில் வந்தாலென்றது - உபாயாதிகாரமாகிற ஆகாரத்தைப் பார்த்தால் என்றபடி. உபேயத்தைப்பார்த்தால் - உபேயாதிகாரத்தைப் பார்த்தால். இப்படி உபேயாதிகாரத்தைப் பார்த்தால் கர்த்தவங்களில் த்யாஜ்யம்ஸ மில்லையாகையாலே, நாஸ்திக்யபுத்த்யாதிகளால் விடுமது அப்ரமாணிகமென்று அருளிச்செய்யாநின்றகொண்டு உபேயாதிகாராநுருணமாக ஸிஷ்டாநுஷ்ட்டாரத்தையுங் காட்டுகிறார் - பழைய இத்யாதி, யாத்ரையிருக்கும்படியே இது என்னுமளவாக. உபாயவிரோதியான ஆகாரத்தாலேவிட்டேன் என்னுமதுவும் வார்த்தையல்ல என்றவநந்தரத்திலே; கர்த்தவ்யாம்ஸத்தில் சோம்பாதிருந்தாலும், “உபாயங்கத்யா ஆஸ்ரமகர்மம் ஸாஸ்த்ரவிஹிதமாகையாலே இது நமக்குக் கர்த்தவ்யம்” என்கிற புத்தியாலே அநுஷ்ட்டிக்குமதுவும் வார்த்தையல்ல, என்கிற இதுவும் கண்டு

லௌகிகரோபாதி கர்த்தவ்யமடைய அநுஷ்டியாநிற்கச்செய்தே அவற்றில் உபாயபுத்தி பண்ணுதேபோரும் நம்முதலிகளுடைய யாத்ரையிருக்கும்படியிறே இது. ஆக, “இது பழி” என்று பரிஹரிக்கப்பார்க்கிறவிடம் - பூர்வார்யத்தில் நிஷ்கர்ஷமிருந்தபடி; “இது பழி” என்று மீளாதோழிகிறவிடம் - உத்தரார்யத்தில் நிஷ்கர்ஷமிருந்தபடி. [சிறந்த இத்யாதி] - தகுதியாயிருந்துள்ள கீர்த்தியையுடைய திருக்குறுங்குடிநம்பியை. [நான்கண்ட பின்]-அக்கீர்த்தியோபாதி அங்குத்தைக்குச் சிறந்த நான்கண்டபின், “யஸ்யஸாஜநகா தஜா - ஸபுரெயம்ஹிததெஜஃ” (யஸ்யஸாஜநகா த்மஜா - அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜஃ) என்கிறபடியே, அவனுக்கு அக்கீர்த்தியோபாதி, தன்னோட்டை ஸம்பந்தமும் ஏற்றமாய்ப்படி இருக்குமவளிறே. [நிறைந்த இத்யாதி] - மூங்காதரங்கமத்யே வர்த்திப்பாரைப்போலே தேஜஸ்தரங்கமத்யேயாயிற்று இருப்பது. தேஜஸ்ஸின் நடுவே வடிவு உந்நேயமாயாயிற்று இருப்பது. அவ்வடிவுதான் எவ்வளவுபோருமென்னில், — அபரிச்சேத்யமாய் ஸ்லாக்ய மாயிருக்கும். [நிறைந்து என்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்] - ஒருநாள் ஜீயர் கோவி லுக்கு எழுந்தருளாநிற்க, வழியிலே பிள்ளாணைக்கண்டு, “ஈஸ்வரனுக்கு ஸ்வரூபவ்யாப்தியேயோ உள்ளது, விக்ரஹவ்யாப்தியுமுண்டோ?” என்றுகேட்க, “ஸர்வவிஷயமாக ஸ்வரூபவ்யாப்தியேயுள்ளது; உபாஸகவிஷயத்தில், அவர்கள்பக்கல் அங்குரஹத் தாலே, அவர்கள் ஸம்பாஸ்யமாக ஹவித்த விக்ரஹத்தோடே எழுந்தருளியிருக்கும்; இனி ஸ்வரூபவ்யாப்திக்கு ப்ரமாணங்கண்டவிடம் - ஸாமான்யவிஷயமாகிறது, விக்ரஹவ்யாப்திக்கு ப்ரமாணங்கண்டவிடம் - விசேஷவிஷயமாகிறது” என்று பணித்தானாம். [நேமியங்கையுளதே] - வடிவழகெல்லாம் ஒருதட்டும், கையுந்திருவாழியுமான அழகு ஒருதட்டே மாயாயிற்று இருப்பது. அவன்கையில் திருவாழிபிடித்திலனாகில் நான் பழிபரிஹரித்து மீளேனோ? அவன்கையில் திருவாழியிருக்க, என்னாலே பழிக்கஞ்சி மீளப்போமோ? [நிறைந்தென்னுள்ளேநின்றொழிந்தான்] - உங்கள் ஹிதவசநம் கேட்கைக்கு உள் அவகாச மில்லாதபடி நிறைந்துநின்றான். [நின்றொழிந்தான்] - இனி மந்தவ்யமில்லையாய்ப்படி அவன் வந்து உள்ளேநிற்க, எனக்கு இனி மந்தவ்யமுண்டோ. அவனை என் உள்ளினின்றும்

சூரணுகாணே [நு] ரீரீவஃ, “ஈபுரெயம்ஹிததெஜாஸ்யஸாஜநகா தஜா : நகஸ்வஸ்யபுஷ்டாஹதபுரீ ராஜிவாவாஸ்யபாஹவெநாஹி”

கொள்வது. ஆனால் த்யாகப்ரகாரம் ஏதென்ன - லௌகிகரோபாதி இத்யாதி. சரமஸ்ஸோகத் துக்குக் கீழுள்ளவற்றை இத்யாதி வாக்யந்தொடங்கிச் சொன்ன அர்த்தத்தை ஸ்புடமாகக் காட்டா நின்றகொண்டு நிகமிக்கிறார் - ஆகஇது இத்யாதி. சிறந்த - அதிஸயகரியான. தானும் அக்கீர்த்தியோ பாதி அதிஸயகரியோ? என்ன - யஸ்யஸாஜநகா இத்யாதி. ஆனால் வடிவை க்ரஹிக்கும்படி என்னென்ன - தேஜஸ்ஸின்நடுவே இத்யாதி. “நீண்டபொன்மேனியொடும் நிறைந்து என்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்” என்ற விக்ரஹவ்யாப்தி ப்ரஸங்கத்திலே ஐதிஹ்யம் - ஒருநாள் இத்யாதி. ஸ்வரூபவ்யாப்திக்கு ப்ரமாணம் - “ஈஷுவபுஹிஸு” இத்யாதி. விக்ரஹவ்யாப்திக்கு ப்ரமாணம் - “நீலகொயடி” இத்யாதி, “யெஷாநீலவாஸ்யாஹிததெஜாஸ்யஸாஜநகா தஜா : நகஸ்வஸ்யபுஷ்டாஹதபுரீ ராஜிவாவாஸ்யபாஹவெநாஹி” இத்யாதி. திருமேனியிலே திருவாழியும் அந்தர்ப்பூதமாயிருக்க, தனித்துச் சொல்லுவானென்? என்ன-வடிவழகெல்லாம் இத்யாதி. இத்தால் தாத்பர்யம் - அவன்கையில் இத்யாதி. வ்யதிரேகமுக்கே சொன்னத்தை அந்வயமுக்கே விவரிக்கிறார் - அவன்கையில் இத்யாதி. அவன் வந்து உள்ளேநிற்க கந்தவ்யமுண்டோ என்கையாலே - உள்ளில்நின்றும் போந்தானாகில் கந்தவ்யமுண்டென்று பலிக்கையாலே: அத்தையும், கந்தவ்யமுண்டோ என்றதின் கருத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - அவனை இத்யாதி. “நிறை

புறப்படச் சொல்லமாட்டிகோளோ நான் என் பழியைப் பரிஹரிக்க. வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்கையிலே திருவாய்மொழியுமானால் மீளப்போமோ. அவனுடைய நிறைவைக்குறைக்கவோ, என்பழிநிறைவைக் குறைக்கவோ. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கையுள்ளன் முகம்வைக்கும் நையுமென்று அன்னையரும் முனிதிர்
மைகொள்மாடத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
செய்யதாமரைக்கண்ணுமல்துவும் சிற்றிடையும் வடிவும்
மொய்யநீள்குழல்தாழ்ந்ததோள்களும் பாவினே முன்னிற்றமே.

ஆ.—(கையுள்.) கைதொடப்பொறுத ஸுகுமாரமான முகத்தை, விஷண்ணையாய்க் கையிலேவைக்கும், மிகவும் அவஸந்நையாமென்று அந்யரைப்போலே தாய்மாரானநீங்களும் பொடியாநின்றிகோள். நம்பியுடைய திருமேனியில் நீலவர்ணமான தேஜஸ்ஸாலே மைகொள்மாடமான திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், செய்யதாமரைக்கண்ணும் அகன்ற நிதம்பமும் சிறுத்த இடையும் நிருபமமான வடிவும் அழகிய குழல்தாழ்ந்த தோள்களும், இவற்றையதுவித்துப் பிரிகைக்கீடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடையமுன்னே நின்று நலியாநின்றனவென்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், அழகிய குழல்தாழ்ந்த தோள்களோடு கூடின, மற்றுமுண்டான திவ்யாங்கங்களிலே அழகுகள் என்முன்னேநின்று நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[கையுள் நன்முகம் வைக்கும் நையுமென்று அன்னையரும் முனிதிர்] - கைதொடப்பொறுத ஸுகுமாரமான முகத்தை விஷண்ணையாய்க் கையிலேவைக்கும், மிகவும் அவஸந்நையாம் என்று அந்யரைப்போலே தாய்மாரான நீங்களும் பொடியாநின்றிகோள். [மைகொள்மாடம்] - நம்பியுடைய திருமேனியில் நீலமானதேஜஸ்ஸாலே கறுத்த மாடம். பழைமையாலே கறுத்தமாட மென்னவுமாம். [பாவினே] - இவ்வழகை அதுவித்துப் பிரிகைக்கீடான பாபத்தைப் பண்ணினேன்.

ப.—அநந்தரம், நம்பியுடைய ஸர்வாவயவஸோபைகளும் என்முன்னே நில்லாநின்றனவென்கிறாள்.

(ஆற்றாமையாலே), கையுள் - கையுள்ளே, நல் - அழகிய, முகம் - முகத்தை, வைக்கும் - வையாநிற்கும், நையும் - (அதற்குமேலே) சரிதிலையாகாநிற்கும், என்று - என்று, அன்னையரும் - இஃஸைதில்யத்துக்கு க்ருஷிபண்ணின நீங்களும், முனிதிர் - முனியாநின்றிகோள்: (நம்பியுடைய நிழலீட்டாலே), மை - கருகினநிறத்தை, கொள் - உடைத்தாய், மாடம் - மாடங்களையுடைத்தான, திருக்குறுங்குடிநம்பியை - திருக்குறுங்குடிநம்பியை, நான் - (நைவேப்ரக்ருதியான) நான், கண்டபின் - கண்டபின், செய்ய -

ந்து என்னுள்ளே நின்றொழிந்தான், நிறைந்தவன்பழி” என்கிற இரண்டையங்கூட்டி ஸாவம் - அவனுடைய இப்பாதி. நங்குடிக்கு இவன் - நிறைந்தவன்பழி - என்று அன்னை காண்கொடாள் இச்சாரப்ய, காமேணுவ்யை. (எ)

சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண்ணும் - திருக்கண்களும், அல்குலும் - (அதுபாவ்யமான) கடி ப்ரதேஸமும், சிறு - (முஷ்டிக்ரஹ்யமாம்படி) சிறுகின, இடையும - இடையும், வடிவும் - (இவ்வவயவஸோபைக்கு ஆஸ்ரயமான) வடிவும், மொய் - செறிவை, †கொள் - உடைத்தாய், நீள் - நீண்ட, குழல் - குழல்கள், தாழ்ந்த - தாழ்ந்த, தோள்களும் - ஸுஜஸிகரங்களும், பானியேன் - (அபிநிவேஸாநுபமாக அநுபவிக்கப் பெறாத) பாபத்தையுடையேனான என்னுடைய, முன் - முன்னே, நிற்கும் - நில்லா நின்றன.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸார்வதீரிகமான அங்கஸோவை என்முன்னேநின்று நலியாநின்றதென்கிறுள்.

[கையுள் நன்முகம்வைக்கும்] - கைதொடப்பொறாத ஸுகுமாரமான முகத்தை, ஆற்றமையாலே கையுள்ளேவைக்கும். [நையும்] - தன்கைபட்டநோவு பொருமை நோவு படும். [அன்னையரும்முனிதிர்] - தாய்மாரானரீங்கள் இப்படிசெய்யா ஊரவர்கவ்வையை நாம் இன்னதாசிறதென்? காந்தகரஸ்பர்ஸமொழியத் தன்கைபடவும் பொறுது முகம். இத்தால் - தன்னோடு தனக்கு அந்வயமில்லாத பாரதந்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [நையும்] - அவ்வளவுமன்றிக்கே மிகவும் அவஸந்நையாம். [மைகொள்மாடம்] - பழைமையாலே கறுத்தமாடமென்னுதல், நம்பியுடையநிழலீட்டாலே கறுத்தமாடமென்னுதல். “ஸொஹயந்நகாரணஸூ” - [நான்] - மாடத்திற்பழைமைபோலே நைவுக்குப்பழையேனான நான். “நைவாயவெம்மேபோல்” என்னக்கடவதிநே. அநந்யார்ஹமாக்கும் கண்ணும், அதுக்குத்தோற்றார் இளைப்பாறும் அல்குலும், கீழையும்மேலையுங்கொண்டறியும் படி உந்நையமான இடையும், இவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமானவடிவும், தர்ஸநீயமாய்க் கண்டால் மறக்கப்போகாத குழல்கள்வந்து அலையெறியாநிற்பதாய் அணைக்கப்பாங்கான தோளும். மொய் - அழகு. [பானியேன்] - முன்னேநில்லாநிற்க அநுவேயோக்யமல்லாத பாபத்தைப் பண்ணினேன். கண்வட்டத்திலே தோற்றாநிற்க, அணைக்க எட்டாநிருக்கிறதிநே.

௭௫.—எட்டாம்பாட்டு. ஸார்வதீரிகமான அங்கஸோவை என்முன்னேநின்று நலியாநின்றதென்கிறுள்.

[கையுள் நன்முகம்வைக்கும்]-அவனைப்பிரிகையால்வந்த தளர்த்தியாலே கையிலே முகத்தை வையாநின்றாள். இத்தனை ஸாஹஸத்திலே துணியும்படியாவதே இவள். தன்முகத்தில்வாசி தான் அறியாதொழியவேணுமோ. “ஹஜிந்யஸுகஸூலிசு” (புற

எட்டாம்பாட்டு.—கையுள் இத்தாதி. உத்தரார்த்தத்தைக்கடாகித்து அவதாரிகை - ஸார்வதீரிகமான இத்தாதி. ஸார்வதீரிகம் - ஸர்வாங்கவ்யாபி.

இத்தனை ஸாஹஸத்திலே என்றது - தன்கையுங்கூடப்பொறாத ஸௌகுமார்யத்தைப்பற்ற. “நன்முகம்” என்று வ்யேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - தன்முகத்தில் இத்தாதி. ஸ்வாபதேஸத்திலே, தன்முகத்தில் வாசியாவது - அந்யஸ்பர்ஸாஸஹதாநுபமான வாசியென்றபடி. இத்தால் - ஹவதபேக்ஷயா அந்யையான தன்கையும் பொறுது என்றபடி. “தன்கையுங்கூடப்பொறுது” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - ஹஜிந்யஸூ இத்தாதி. “உவயாயஹஜிந்யஸூ மொகநாப்யஸூஸூதூதூ || ௧௭ || ௧௮ || ௧௯ || ௨௦ || ௨௧ || ௨௨ || ௨௩ || ௨௪ || ௨௫ || ௨௬ || ௨௭ || ௨௮ || ௨௯ || ௩௦ || ௩௧ || ௩௨ || ௩௩ || ௩௪ || ௩௫ || ௩௬ || ௩௭ || ௩௮ || ௩௯ || ௪௦ || ௪௧ || ௪௨ || ௪௩ || ௪௪ || ௪௫ || ௪௬ || ௪௭ || ௪௮ || ௪௯ || ௫௦ || ௫௧ || ௫௨ || ௫௩ || ௫௪ || ௫௫ || ௫௬ || ௫௭ || ௫௮ || ௫௯ || ௬௦ || ௬௧ || ௬௨ || ௬௩ || ௬௪ || ௬௫ || ௬௬ || ௬௭ || ௬௮ || ௬௯ || ௭௦ || ௭௧ || ௭௨ || ௭௩ || ௭௪ || ௭௫ || ௭௬ || ௭௭ || ௭௮ || ௭௯ || ௮௦ || ௮௧ || ௮௨ || ௮௩ || ௮௪ || ௮௫ || ௮௬ || ௮௭ || ௮௮ || ௮௯ || ௯௦ || ௯௧ || ௯௨ || ௯௩ || ௯௪ || ௯௫ || ௯௬ || ௯௭ || ௯௮ || ௯௯ || ௧௦௦ ||” உதி ஸுந்ராகாணே

† ‘மொய்கொள்ளீன்’ என்றுபாடம் உரைக்கு ஸ்வரஸம்.

மந்யஸ்யகஸ்யசித்) என்னக்கடவதிநே. காந்தனுடைய கரஸ்பர்ஸமேயாயிற்றுப் பொறுப் பது. இத்தால் - தன்னோடு தனக்கு அந்வயமில்லாத பாரதந்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. அதிநே - நமஸ்ப்தார்த்தமாகிறது. இதினுடைய ஸங்க்ரஹரூபமான உகாரத்திலேயும் இது உண்டாயிருக்கச்செய்தே இங்கேயும் சொல்லும்போது - இதுவே அர்த்தமாகவேணு மிநே. [நையம்] - தன்கையுங்கூடப் பொறுமையாலே நையும். [என்று அன்னையரும் முனிதிர்] - ஊரவர்கவ்வைக்கு நான்வெறுக்கிறதென். [மைகோள்மாடம்] - பழைமை யாலேயாதல், உள்ளுநிற்கிறவனுடைய நிழலீட்டாலேயாதல். “சொலையடிண்கார ண்யூ” (சோபயந்தண்டகாரண்யம்) என்னுமாபோலே. [நாண்கண்டபின்] - அம் மாடத்தோபாதி நைவுக்குப்பழையேனான நான் கண்டபின். “நைவாயவேம்மேபோல்” என்னக்கடவதிநே. [செய்யதாமரைக்கண்ணும்] - அந்நயார்ஹமாக்கும் கண்ணும். [அல்துவம்]-அந்நோக்குக்குத்தோற்றார் தரித்து இளைப்பாறும் அல்துவம். [சிறிநிடையம்] - இரண்டும் ஏகஸந்தர்ப்பமாயிருக்கையாலே உந்நேயமான இடையும். [வடிவும்] - என்னை மீளவோட்டாத வடிவும். மெய்யே மீளவோட்கிறதில்லைகாணும் இவளை. [மொய்ய இத்யாதி] - தர்ஸநீயமாய், கண்டார்க்கு ஒருகாலும் மறக்கவொண்ணாதபடியிருக்கிற திருக் குழலானவை தாழ்ந்து, அணைக்கைக்கு யோக்யமான திருத்தோள்களும். [பாவியேன் முன்னிற்குமே] - அநுபவயோக்யமல்லாதது முன் நிற்கையாகிறது க்லேஸாதிஸயத்துக்கு உடலாயிருப்பதோன்றிநே. “முன்னிற்கும்” என்னுநிற்கச்செய்தேயிநே “பாவியேன்” என்கிறது. கண்ணுக்குத் தோற்றுகச்செய்தே ஆணைக்குத்திரைவையாநின்றது. (அ)

[உக] ராவணஹ்ருக்ஷி வரீதா. ஆனால் பொறுப்பதேதென்ன - காந்தனுடைய இத்யாதி. “தன்கையுங்கூடப்பொறுது” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - இத்தால் இத்யாதி. இத்தால் - “நன்முகம்” என்றத்தால். ஏவம்பூதமான பாரதந்தர்யத்துக்கு ப்ரமாணம் - அதிநே இத்யாதி. இது நமஸ்ப்தார்த்தமென்கைக்கு நியாமகமேதென்ன - இதினுடைய இத்யாதி. அதாவது; வதஸ்ஸங்க்ரஹமான உகாரத்திலேயும் - அந்யஸேஷத்வநிவ்ருத்தி ப்ரதிபாதிதமாயிருக்க, மீளவும் “நம” என்னும்போது - ஸ்வஸேஷத்வ நிவ்ருத்திருபமாய், தன்னோடு தனக்கு அந்வயமில்லாத பாரதந்தர்யமே நமஸ்ப்த ப்ரதிபாத்யமாகவேணுமிநே யென்றபடி. இது - தன்னோடு தனக்கு அந்வயமில்லையென்கிற ஆகாரம். இங்கேயும் - நமஸ்விலேயும். இதுவே - தன்னோடு தனக்கு அந்வயமில்லாத பாரதந்தர்யமே. சஸ்ப்தார்த்தம் - ஊரவர் இத்யாதி. பழைமையாலேயாதல் என்றத் தைக் கடாக்கித்து - அம்மாடத்தோபாதி இத்யாதி. நைவுக்குப் பழையனோ? என்ன - நைவாய இத்யாதி. “வநகவஸ்யரொயநீ ஸிலீகநகரோயயா | சொலையடிண்காரண்யூ ஓடிவெந லெவநதெஜஸா||கசுடா” உதி ஸ்ராணுகாரண [௩௮] ரிர்ஸூ. அந்நயார்ஹமாக்கும் கண் ணும் என்றது - “ஜிதந்தெவாணஸீகாக்க” என்றத்தைப்பற்ற. இரண்டும் ஏகஸந்தர்ப்பமா யிருக்கையாலே - கீழும்மேலும் ஏகஸந்தர்ப்பமாயிருக்கையாலே. மெய் - சாடு; விக்ரஹமும், ஸத் யமும். நீட்சிக்கு அர்த்தம் - கண்டார்க்கு இத்யாதி. நீட்சியாவது - மநஸ்விலே ஸர்வகாலமும் வர்த்திக்கை. முன்னேநிற்கை நல்லதன்றோ? என்ன - அநுபவ இத்யாதி. அநுபவயோக்யமல்லா மைக்கு நியாமகமேதென்ன - முன்னிற்கும் இத்யாதி. அதாவது - முன்னே நிற்கச்செய்தேயும் அநு பவயோக்யமல்லாமையாலிநே பாவியேன் என்கிறதென்றபடி. அநுபவயோக்யமல்லாததுக்கு த்ருஷ்ட டாந்தம் - கண்ணுக்கு இத்யாதி. ஆணைக்குத்திரை வையாநின்றது - பிடிக்காடுக்குமாபோலே யிருந்து பிடிக்காடாதிருந்ததென்றபடி. க்ரமேணவ்யடி. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

முன்னின்றயென்றுதோழிமார்களும் அன்னையரும் முனிதிர்
மன்னுமாடத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
சென்னிநீண்முடியாதியாய் உலப்பிலணிகலத்தன்
கன்னல்பாலமுதாகிவந்து என்னெஞ்சங்கழியானே.

ஆ.—(முன்னின்றயென்று.) ஒருவராலும் காணவொண்ணாதபடிவர்த்திக்கும் ஸ்திரீத்வத்தை யுடையவளான நீ, கண்காணநிற்பதே! என்று தோழிமாரும் தாய்மாரும் திரளநின்று நலியாநின்றீர்கள். நித்யமாய்ச் செல்லுகிற மாடங்களை யுடைய திருக்குறுங் குடிநம்பியை நான் கண்டபின், சென்னிநீண்முடியாதியாய் முடிவில்லாத திவ்யலக்ஷண லக்ஷணங்களுடைய சேர்த்தியாலே, கண்டசர்க்கரையும் பாலும் கலந்தாற்போலே நிரதிசய லோக்யனாய் என்றெஞ்சில் புகுந்து எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி ஒருகூணமும் என் ற்ருதயத்தைவிட்டுப் போகிறிலென்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அழகெல்லாவற்றோடுங்கூட நம்பிவந்து என்றெஞ்சி லே புகுந்து எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி ஒருகூணமும் என்றெஞ்சைவிட்டுப் போ றிலன் என்கிறாள்.

[முன் நின்றயென்று தோழிமார்களும் அன்னையரும் முனிதிர்]-ஒருவராலும் காணவொண்ணாதபடி வர்த்திக்கும் ஸ்திரீத்வத்தையுடையவளான நீ கண்காண நிற்பதே! என்று தோழிமாரும் தாய்மாரும் திரளநின்று நலியாநின்றீர்களே. [மன்னுகை] - கால முள்ளதனையும் செல்லுகை. உலப்பில்லாமை - முடிவில்லாமை. [கன்னல் என்றுதொடங்கி]- இப்பூஷணலக்ஷணங்களுடைய சேர்த்தியாலே கண்டசர்க்கரையும் பாலும் கலந்தாற் போலே நிரதிசயலோக்யனாய் என் ற்ருதயத்தைவிட்டுப் போகிறிலன்.

ப.—அநந்தாம், நம்பி அஸங்க்யேயாபரண ஸோபாவிலிஷ்டத்வத்தாலே அதிசயிதபோக்யனாய்க்கொண்டு என்றெஞ்சுவிட்டுப் போகிறிலென்கிறாள்.

(அஸுரீயம் பஸ்யையாய்க்கொண்டு வளர்ந்த நீ, மறுஷ்பர்காண) முன்-முன் னே, நின்றாய்-நின்றாய், என்று-என்று, தோழிமார்களும் - (ஸமாநுகைகளான) தோழி மாரும், அன்னையரும் - (ஹிதபகைகளான) தாய்மாரும், முனிதிர்- முனியாநின்றீர்களே; மன்னும் - ஸுஸ்த்திரமான, மாடம் - மாடங்களை யுடைய, திருக்குறுங்குடிநம்பியை - திருக்குறுங்குடிநம்பியை, நான் - (ஸ்திரீத்வம்பேணுமல் புறம்பு புறப்படுமபடியான) நான், கண்டபின் - கண்டபின்பு, சென்னி - உத்தமாங்கத்தில், நீள் - (ஆயிராஜ்யஸூசகமாய்) ஒங்கிய, முடி - திருவபிஷேகம், ஆதியாய் - முதலாய், உலப்பில் - அஸங்க்யேயமாய், அணி - அணியப்பட்ட, கலத்தன் - ஆபரணங்களை யுடையவன், கன்னல் - கன்னலும், பால் - பாலும், அமுது - அமுதமும்போலே, ஆகி - நிரதிசயபோக்யனாய்க்கொண்டு, வந்து - வந்து, என் - என், நெஞ்சம் - நெஞ்சை, கழியான் - விட்டுப்போகிறிலன்.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், நம்பி, லோக்யதையெல்லாவற்றோடுங்கூட என் றெஞ்சிலே புகுந்து விடுகிறிலென்கிறாள்.

[முன்னின்றயென்று] - ஒருவராலும் காணவொண்ணாதபடி வர்த்திக்கும் ஸ்திரீ த்வத்தையுடையவளாயிற்று இவள்; “யாநஸக்யாபுராஜ்யவடிவம் ஸுருதெதராகா

சுடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நம்பி, ஹோக்யதைகளெல்லாவற்றோங்கூட என்
நெஞ்சிலே புதந்து விடுகிறீலனென்கிறாள்.

[முன்னின்றுயென்று] - தோழிமார்முன்புங்கூட நின்றறியாள்போலேகாணும் இவள்தான். “யாநஸக்யாபுராத்தரஷ்டம் பூததராகாஸகைரபி” என்னும்படியிருக்குமவளிறே இவள்தான். இவள்துணியைக்கண்டவாறே, உகப்பாரோடு, பொடிவாரோவோசியறப் பொடியத்தோடங்கிற்று. [மன்னுமாடம்] - “வாஸுஷெவ மூஷம்செவகம் நவூரவயதிவா மரஃ” (வாஸுதேவக்குறும்ப்தேவகம்நப்லாவயதிஸாகரஃ) என்கிறபடியே, ப்ரளயாதிகளிலுங்கூட அழியாதேன்றிருக்கிறாள். [நான்கண்டபின்] - பிற்காலியாதபடியான நான். லஜ்ஜை குடிபோன நான். [சேன்னி இத்தயாதி] - தலையான முடிதோடக்கமான முடிவில்லாத ஆலரணங்கையுடையவன். சேன்னியிலுண்டான ஆயிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகந் தோடக்கமான எண்ணிறந்த திவ்யாலரணங்களை யுடையவன். [அணிகலன்] - சேர்த்தி

ஒன்பதாம்பாட்டு.— முன்னின்று இத்தாதி. “கன்னல்பாலமுதாதி” இத்தாதிமைக் கட்டா
கூறித்து அவதாரிகை - நம்பிபோக்யதை இத்தாதி.

இப்போது, “முன்னின்றாய்” என்கையாலே - பூர்வம் இவர்கள்முன் நின்றுயிராஎன்ற படி. ஒருவர்முன்பும் நின்றுயிராமைக்குப் பரமாணம் - பாநஸக்யா இத்தயதி. “பாநஸக்யாவா ராஜாஷ்டம் ஸுருதெநாசாஸுமெவாமி । தாஜிஷ்வீதாஸ்யுனி ராஜிமாஸு மதாஜிநாஸு||அ||” ஐத்யுபொக்ஷாகாணெ(௩௩) வநபுயாணகாஹெ. இவளுகப்பைப் பின்செல்லுகிற தோழியார்களும் தாய்மாரோடொக்கப் பொடியலாமோ? என்ன - இவள்துணிவை இத்தயதி. அதாவது - “கதிரோத்ருபாவணஸ்தாஹாமிகரமு” என்னுமத்தாலே பொடிகுற னென்றபடி. மன்னுகை - பொருந்துகையாய், அதாவது - ஸர்வகாலத்தோடும் பொருந்துகையென்று விவகித்த அருளிச்செய்கிறார் - வாவஸுஷெவமுஹம் இத்தயதி. “ஹாவயாரோஸதாஸுரு ந்யாஸு வாரகாணுரெஹாடியிஃ । வாவஸுஷெவமுஹம்ஸெகஸு நஹாவயதிலா மரஸு|| கூ||” ஐதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணெ வணுரெஸெஷ்டி ஂஸெ. “முன்னின்றாய்” என்றத் தைக்கடாக்ஷித்து - பிற்காலியாத இத்தயதி. விவரணம் - லஜ்ஜை இத்தயதி. “சென்னி” என்ற துக்கு அர்த்தந்தரமாதல், விவரணமாதல் - சென்னியில் இத்தயதி. அர்த்தந்தரமானபோது, முந் தினவர்த்தம்; “சென்னி” என்று - தீலையாய், சென்னியானமுடி - தீலையானமுடி. ஸ்ரேஷ்ட்டமான முடியென்று. சென்னியிலுண்டான இதி த்விதீயார்த்தஃ அணிகலத்தன் - அணியப்பட்ட - சாத்தப் பட்ட, திருவாபரணங்கலையுடையவன். கலத்தன் என்னதே, “அணியப்பட்ட” என்று விஸேஷித்

யிருக்கிறபடி. [கன்னல்பாலமுதாகி]-ஸர்வரஸத்துக்கும் உபலக்ஷணம். [வந்து இத்யாதி] - வந்து என்னெஞ்சினின்றும் போகிறிலன். முன்னேநிறுத்தினவனைப் போடியுமாட்டார்கள்; “பெற்றோம், பிழைத்தோம்” என்று, “முன்னின்றாய்” என்று என்னைப் போடியு மித்தனை காணும் இவர்கள்வல்லது. எனக்கு மறக்காதேட்டம், முடியாமை மயிருக்கிறேனத்தனை.(க)

பத்தாம் பாட்டு.

கழியமிக்கதோர்காதலளிவளென்று அன்னைகாணகோடாள்
வழுவில்கீர்த்தித்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
குழுமித்தேவர்குழாங்கள் கைதொழச்சோதிவேள்ளத்தினுள்ளே
எழுவதோருருவென்னெஞ்சுள்ளோமும் ஆர்க்குமறிவரிதே.

ஆ.—(கழிய.) லோகத்தில் தங்களுக்கு அஹிமதரைப் பிரிந்தால் நாட்செல்ல நாட்செல்ல ஸ்நேஹம் குறையக்கடவதாயிருக்க, இவளுக்கு வர்யுபாநின்றதென்று தாயாரானவள் நம்பியை அநுஸந்திக்க வொட்டுகிறிலன். பூர்ணமான கீர்த்தியையுடைய திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான் கண்டபின்; * அயர்வறு மமரர்களுடைய ஸமுஹங்கள் திரண்டது விவிக்க, அழகுபெள்ளத்தின் நடுவே உஜ்ஜ்வலமாய்த் தோற்றுகிற விலக்ஷணமான நம்பியுடைய திருமேனி என்னெஞ்சிலே ப்ரகாஸிக்கிறபடி ஒருவர்க்கும் மோசரமன் றென்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், நம்பியுடைய திருமேனி என்னெஞ்சிலே ப்ரகாஸி கிறபடி ஒருவர்க்கும் மோசரமன்று என்கிறாள்.

[கழிய என்றுதொடங்கி] - லோகத்தில் தங்களுக்கு அஹிமதரைப் பிரிந்தால் நாட்செல்லநாட்செல்ல ஸ்நேஹம் குறையக்கடவதாயிருக்க, இவளுக்கு வர்யுபாநின்றது என்று தாயாரானவள் நம்பியை அநுஸந்திக்க வொட்டுகிறிலன். [வழுவில்கீர்த்தி] - பூர்ணமான கீர்த்தி. [குழுமித்தேவர் என்றுதொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்களுடைய ஸமு ஹங்கள் திரண்டு அநுவிக்க அழகுபெள்ளத்தின்நடுவே உஜ்ஜ்வலமாய்த் தோற்றுகிற விலக்ஷணமான திருவடிவு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே விகஸிப்பாநின்றது. ஒருரு வென்று - அது கிட்டினவாறே “இன்னொன்றறிவேன்” என்னுமாதோலே கலங்கி நிலை யிடவொண்ணாமை.

ப.—அநந்தரம், நித்யஸூரிஹோக்யமாய் அத்யுஜ்ஜ்வலமான ப்ராப்ய விக்ரஹ மானது அநந்யகோசரமாய்ப்படி என்குவாயிலே ப்ரகாஸியாநின்றதென்கிறாள்.

ததுக்கு ஹாவம் - அணிகலன்-சேர்த்தியிருக்கிறபடி யென்று. யத்வா, “கன்னல்பாலமுதாகி” என்கிற துக்கு அவதாரிகையாதல் - சேர்த்தியிருக்கிறபடி என்றது. அவதாரிகையானபோது, பூஷ்யபூஷணங் களின்சேர்த்தி, கன்னலும் பாலும் கலந்தாற்போலே போக்யமாயிருக்கிறதென்றபடி. முன்னே நிறுத்தினவனை - தான் என்னெஞ்சுக்குள்ளேயிருந்து உங்கன்முன்னே நிறுத்தினவனை. “என்னெஞ் சங்கழியானே” என்கிற அவதாரணத்துக்கு ஹாவம் - எனக்குமறக்கை இத்யாதி. முடியாமை - கிடையாமை. க்ரமேணாவயி.

உருவம் திருவாய்மொழி—நு.ப. நு - தி. எங்ஙனேயோ.

இவள் - இவள், கழிய - கைகழிய, மிக்கதோர் - விஞ்சின, காதலன் - காதலையுடையவளானாள், என்று - என்று, அன்னை - அன்னையானவள், காண் - (நம்பியைக்) காண், கொடாள் - இடந்தருகிறிலள், (ஆஸ்ரிதரை அந்நயார்ஹாக்கும்), வழுவில் - அழிகலமான, கீர்த்தி - கீர்த்தியையுடைய, திருக்குறுங்குடிநம்பியை - திருக்குறுங்குடிநம்பியை, என் - (அபிசிவேஸாதிஸபத்தையுடைய)நான், கண்டபின் - கண்டபின், தேவர்குழாங்கள் - ஸுரிஸங்கங்களானவை, குழமி - பாஸ்பரம் ஸங்கீபவித்து, கைதொழ - சேஷவந்திபண்ணி அதுபவிக்கும்படி, சோதிவள்ளத்தினுள்ளே - தேஜோராஸமித்யத்திலே, எழுவது - உச்சரிதமாய்த் தோற்றுகிற, ஓர் - அத்விதீயமான, உரு - ப்ராப்யசிக்ரஹமானது, (அப்படியே), என் - என், நெஞ்சள் - நெஞ்சக்குள்ளே, எழும் - தோன்றாநின்றது; (இது), ஆர்க்கும் - எத்தனையேனும் அறிவுடையாக்கும், அறிவு - (ஸ்வயத்தந்தால்) அறிய, அரிது - அரிது.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நம்பியுடைய திருமேனி என்நெஞ்சிலே ப்ராகாஸிக்கிற படி ஒருவர்க்கும் ஸோசரமன்றென்கிறாள்.

[கழியமிக்கதோர்காதல்] - அளவற விஞ்சின காதலென்னுதல், நாள்கழியக் கழிய விஞ்சினகாதலென்னுதல். “ஸோகஸூகிதகாடும மஹதாஹுவமஹதி | ஶீவாவஸூதகோனா ஶஹநஹநிவயபுதே”. [அன்னையானகொடாள்] - தாயார் நம்பியை நினைக்கவும் விட்டுக்கொடாள். “ஒருவிஷயத்திலே ப்ரவணையாகக் காணவல்லேனே” என்றிருந்தவள், நெஞ்சையும் காவலிடாநின்றாள். க்ருஷிபண்ணினவள்தானே திஷ்யபிக்கிறது ப்ரமிலோபம் வருமளவாகையாலே. [வழுவில்கீர்த்தி] - குறைவற்றகீர்த்தி [நான்] - கீர்த்திபோலே ப்ருதக்ஸூதியில்லாதநான். [குழமி இத்தயாதி] - நித்யஸுரிகளுடைய ஸமுஹங்கள் திரண்டு அதுவிக்ஷ. கண்ணகத்திவிழிவாரைப்போலே திரள்திரளாக வாயிற்று இழிவது. [சோதி இத்தயாதி] - அழகுருவள்ளத்தின்கடுவே உஜ்ஜ்வலமாய்த் தோற்றுகிற அத்விதீயமான விக்ரஹம். “இன்னாரென்றறியேன்” என்கிறபடியே நித்யா பூர்வமாயிருக்கும் வடிவு. “தேஜஸாஸாரிபிஹிபுதே”. [என்னெஞ்சுள்ளெழும்] - அத்திரளோடே அவ்வடிவு என்னெஞ்சிலே ப்ராகாஸியாநின்றது. அது நாங்கள் காண்கிறிலோம்! என்ன,-- [ஆர்க்குமறிவரிதே] - ஸ்பபத்தந்தாலே காண்பார்க்கும் அறியவொண்ணது, த்வரையில்லாதார்க்கும் அறியவொண்ணது. எனக்கு மறக்கவொண்ணதாப்போலே பிறர்க்கு நினைக்கவொண்ணது.

நு.—பத்தாம்பாட்டு. நம்பியுடைய திருமேனி என் நெஞ்சிலே ப்ராகாஸிக்கிற படி ஒருவர்க்கும் ஸோசரமன்றென்கிறாள்.

[கழியமிக்கதோர் காதலளிவள்] - இதர விஸஜாதீயமான காதல்; அன்றிக்கே, நாள்கழியக்கழியப் பெருகிவருகிற காதலென்னுதல்; “ஸோகஸூகிதகாடும மஹதாஹுவமஹதி | ஶீவாவஸூதகோனா ஶஹநஹநிவயபுதே” (ஸோகஸூகித

பத்தாம்பாட்டு.—கழிய இத்தயாதி. நாலாம்பத்தத்தக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - நம்பியுடைய திருமேனி இத்தயாதி.

முந்தின அர்த்தம் - லோகத்தைக்கடந்த மிகுதியானகாதலென்று. அதாவது - இதாவிஸஜாதீயமான காதல் என்பபடி. “நாள்கழியக்கழியப் பெருகிவரும்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸோகஸூ இத்தயாதி. “ஸோகஸூகிதகாடும மஹதாஹுவமஹதி | ஶீவாவஸூதகோ

காலேநகச்சதாஹ்யபகச்சதி- மமசாபஸ்யதஃகாந்தாமஹந்யஹநிவர்த்ததே) - நாட்டார் அஹி மதவிஷயத்தைப்பிரிந்தநாள் ஒருபடியாய், பின்பொருபடியாய், பின்னைத் தானே மறந்து போகாநிற்பார்கள் ; எனக்கு அங்ஙனன்றிக்கே, நாள்செல்லச்செல்ல சோகம் பெருகிவாரா நின்றது. [அன்னைகாணகோடாள்] - “இவளொருவிஷயத்திலே காதல்பண்ணக் கண்டேனாகவல்லேனே” என்றிருக்கு மவளும் காணவேண்டுகிறீள். ஆனால் இப்போது இங்ஙன் படுகிறதென் ? என்னில், — ஸர்மிலோபம்வரும்படி ப்ரவணையாக வொட்டாளே, “ஆஸ்ரயமுண்டாய் மேல் நடக்கவேணும்” என்றிருக்குமே. காண்கையாகிறது - அஹ ஸந்திக்கை. \$ “நெஞ்சென்னுமுட்கண்” என்னக்கடவதிறே. நெஞ்சையுங்கூட வாய்கட்டா நின்றாள். [வழுவில் இத்யாதி] - குறைவற்ற கீர்த்தியையுடைய. [நான்] - அக்கீர்த்திக்குப் பிரித்து ஸ்ரீதியில்லாதாப்போலே, அவனையொழியத் தனித்து ஸ்ரீதியில்லாத நான். [கண்டபின்] - இவர்க்கு இப்போது காட்சியாவதுதான் ஏதென்னில், — அடியில் * பொய்நின்றஞானந்தோடங்கி *முனியேநான்முகனளவும்செல்ல ஏகவாக்யமிதே, நடு வள்ளவை அஹுவப்ரகாரங்களால் பிறக்கிற விசேஷங்களிறே. [குழமி இத்யாதி] - நித்யஸூரிகளுடைய திரளானவை, கிண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே கைகோத் துக்கோண்டு இழியும்படி. [சோதிவேள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருரு] - “தேஜஸா ராஸிஜி-உத்ய” (தேஜஸாம்ராஸிமுர்ஜிதம்) தேஜஸ்ஸின் நடுவே உந்நேயமாயாயிற்று வடிவியுப்பது. [என்னெஞ்சுள்ளேழும்] - நித்யஸூரிகள் நடுவே தோன்றுமாபோலே என் நெஞ்சுக்குள்ளே ப்ரகாஸியாநின்றது. † (அது நாங்கள் காண்கிறிலோம்! என்ன) [ஆர்க்குமறி வரிதே] - † (ஸ்வயத்நத்தால் காண்பார்க்கும் அறியவொண்ணாது, த்வரையில்லாதார்க்கும் அறியவொண்ணாது.) எனக்கு மறக்கவொண்ணாத்தாப்போலையாயிற்று ஸ்வயத்நத்தாலறீ வார்க்கும் அறியவொண்ணாதிருக்கிறபடியும். (க0)

ப்ர:—(சோதிவேள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு)—ஸ்ரீவிஷ்ணுவொராணெ வ்யுபெஸெ நவபெ, “தஜ்ஷுஷ்டாதெததாபெவாஸுஜவகூ உபாயாஸு! ஸவ-புவ- ரூபவஸஸூந-உத்யஜஸா-ராஸிஜி-உத்ய||சுஎ||”

காஞாஹந்யஹநிவய-உத்ய||சு||உதி ய-உகாணெவணுபெ ராஜி: “பிஜி” என்ற சகாரம் துஸப்தார்த்தமாக்கி - எனக்கு அங்ஙனன்றிக்கே என்கிறது. இங்ஙன் படுகிறதென்? என்னில்- காதல் மிக்கால் காணவொட்டாமல் படுகிறதென்? என்னில். “காண” என்கிற இதுக்கு அநுஸந்திக்கை அர்த்தமானால், நினைக்கவொட்டாளென்னமல், “காணகோடாள்” என்பானென்? என்ன - நெஞ்சென்னும் இத்யாதி. நெஞ்சாகிற ஆந்தரத்ருஷ்டி இத்யர்த்த: \$ பெரிய திருவந்தாதி, இருபத் தெட்டாம்பாட்டு, “அன்றே நங்கன்காணும்” இத்யாதி. ஏகவாக்யமிதே - மாநஸாநுவமென்று ஏகவாக்யமிதே. ஆனால் “பெற்றெழிந்தேன்” “கண்டுகொண்டெந்தொழிந்தேன்” என்று சொன்ன துக்கு ஹவமேதென்ன - நடுவுள்ளவை இத்யாதி. “தேவர்குழாங்கள் - குழிமி” இத்யவ்ய: குழிமி- ஸ்வப்பவித்த. எழுவது - உந்நேயம். “என்னெஞ்சுள்ளேழும் ஆர்க்கும் அறிவரிதே” என்றதுக்கு, அவதாரியையிற்சொன்ன அர்த்தமன்றிக்கே அர்த்தாந்தரம் - எனக்கு மறக்க இத்யாதி. இவ் - கழியமிக்க இத்யாரப்ய, தேவர்குழாங்கள் - குழிமி - கைதொழ இத்யாரப்யாவ்ய: (க0)

† குண்டலிதகரந்தங்களிரண்டும் க்வாசிக்கம். வ்யாக்யாநத்துக்குச் சேராது.

பதினோராம் பாட்டு.

அறிவரியபிரானே ஆழியங்கையனேயேயலற்றி
நறியநன்மலர்நாடி நன்குருகூர்ச்சடகோபன்சோன்ன
குறிகோளாயிரத்துள்ளிவைபத்தும் திருக்குறுங்குடியதன்மேல்
அறியக்கற்றுவல்லார்வைட்டணவர் ஆழ்கடல்ஞாலத்துள்ளே.

ஆ.—(அறிவரிய.) கையுந்திருவாழியுமாயிருக்கிற தன்னுடைய திருவழகு ஒருவர்க்கும் அறியவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற மஹோபகாரகனை அவ்வுபகார ஜநித ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே பரவஸாராய் அலற்றி, மிகவும் பரிமளத்தையுடைய செவ்விப் பூவைக்கொண்டு, நம்பியுடைய திருவழகை முட்டக்காண்கைக்கிடான ப்ரஹாவத்தையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, உகவத்திவ்யலாஞ்சநவிஷயமான ஆயிரந்திருவாய் மொழியிலும், ஸௌந்தர்ய ஸௌஸீல்யாதிகளால் திருநாட்டிலும் அவதாராதிகளிற்காட்டிலும் பரத்வமுள்ளது நம்பிக்கவிடே யென்று உபபாதித்த இத்திருவாய்மொழியை வ்யக்தமாக அப்யஸித்தவர்கள் ஸப்ஸாரத்திலிருந்துவைத்தே வைஷ்ணவர்களென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி யப்யஸித்தவர்கள் ஸப்ஸாரத்திலே இருந்துவைத்தே வைஷ்ணவர்கள் என்கிறார்.

[அறிவரிய என்றுதொடங்கி] - கையுந்திருவாழியுமாயிருக்கிற தன்னுடைய திருவழகு ஒருவர்க்கும் † தெரியாதபடியாயிருக்கிற மஹோபகாரகனை அவ்வுபகாரஜநித ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பரவஸாராய் அலற்றி. [நறிய என்றுதொடங்கி] - மிகவும் பரிமளத்தையுடைய செவ்விப்பூவாகக்கொண்டு நம்பியுடைய திருவழகை முட்டக்காண்கைக்கிடான ப்ரஹாவத்தையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த அவனுடைய திவ்யலாஞ்சநங்களை அநுஸந்தித்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும், ஸௌந்தர்யஸீலாதிகளால் திருநாட்டிலும் அவதாராதிகளிலும் பரத்வமுள்ளது நம்பிக்கவிடே என்று உபபாதித்த இத்திருவாய் மொழியை வ்யக்தமாகக் கற்றிருக்குமவர்கள்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்களுக்குவகவச்சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபலாபம் ஹைமாகவருளிச்செய்கிறார்.

(ஸ்வஸாமர்த்தத்தால் அறிய நினைத்திருப்பார்க்கு), அறிவு - அறிய, அரிய - ஒண்ணாதபடியான, பிரானே - ஸ்வாமியாய், ஆழி-(அதுக்குஸூசமான) திருவாழியை, அம்-அழகிய, கையனை - திருக்கையிலேயுடையவனை, அலற்றி - (ப்ரேமபாவஸ்யந்தோற்றம்படி) அலற்றி, நறிய - பரிமளோத்தரமாய், நல்-ஸ்ஸலாக்யமான, மலர் - புஷ்பங்களைப்போலே, நாடி - ஆராய்ந்து, நன் - அநுபவயோக்யமான ஜ்ஞாநாதிவைலக்ஷணயத்தையுடையராய், குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், குறி-ஆயுதாவயவாபரணரூப சிஹ்நங்களை, கொள் - உடைய, திருக்குறுங்குடியதன்மேல்,— இவைபத்தும் - இவைபத்தையும், அறிய - ஜ்ஞாநப்ரகாஸம்பிறக்கும்படி, கற்று - அப்யஸித்து, வல்லார் -

† 'அறியவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற' என்றும் பாடங்காண்கிறது.

அர்த்தாநுஸந்தாகம் பண்ணவல்லவர்கள், ஆழ் - அமாயமான, கடல் - கடல்குழந்த, ஞாலத்துள்ளே - பூமிக்குள்ளே, வைட்டணவர் - பகவதஸாதாரணஸம்பந்தாநுபவ தத பராயக்கொண்டு வர்த்திப்பர்கள். நன்குருகுகொண்டு - ஊரழகாகவுமாம். இது - அறுசீ ராசிரியவிருத்தம்.

இ.— நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியப்பஸிப்பார் ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்தே வைஷ்ணவர்களென்கிறார்.

[அறிவரியபிரானே] - ஸ்வயத்நத்தாலே அறியுமவர்களால் அறியவொண்ணா தொழியப்பெற்றேமே யென்கிறார். இக்குடியிலுள்ளார் ஸ்வயத்நத்தால் அறியுமவர்களோ? என்னில்,—“இவளாலேமீளலாம்” என்று மீட்கப்பார்த்தபோதே, “தந்தாமாலே பெறவுமாம்” என்றிருந்தார்களாமிறே. [ஆழியங்கையையே யலற்றி] - கையுந் திருவாழியுமான அழகையே சொல்லியாயிற்று இதிற்கூப்பிட்டது. முதலிலே “சங்கி னோடும் நேமியோடும்” என்ன, “வில்லும் தண்டும் வாளும் சக்கரமும்” என்ன, “நேமியங் கையுளதே” என்ன, இதுவேயாயிற்று எல்லாவற்றோடும் சேர்த்து அநுபவித்தது. [நறியநன்மலர்நாடி] - பரிமளிதமான செவ்விப்பூவாகப் பாட்டுக்களைத்தேடிக்கொண்டு. “சொன்மலைகள்” என்றும், “அடிசூட்டலாகுமந்தாமமே” என்றும் சொல்லக்கடவ திறே. [நன்குருகூர்ச்சடகோபன்] - இவ்வூரில் ஜம்மாயிற்று இவர்க்கு இப்பாவண் யத்தை விளைத்தது. நம்பியுடையவழகை முட்டக்காணவல்ல ஆழ்வாரென்றுமாம். [சொன்னகுறிகொளாபிரத்துள்ளிவைபத்தும்] - அழகை மெய்க்காட்டுக்கொண்டு சொன்ன இப்பத்தென்னுதல், திவ்யலாஞ்சநங்களைச் சொன்ன இப்பத்தென்னுதல். [அறியக் கற்றுவல்லார்] - பரமபதத்திலும் அவதாரங்களிலும் திருக்குறுங்குடிநிலையிலே அழகா லும் சீலத்தாலுமுண்டான ஏற்றமறிந்து கற்கவல்லவர்கள். குறையி்க்யமிறே வஸ்து வுக்கு ஏற்றப். வ்யக்தமாகக்கற்கவல்லார்களென்றுமாம். [ஆழ்கட ஞாலத்துள்ளேவைட்ட ணவர்] - மருஹமியான ஸம்ஸாரத்திலே, உகந்தருளினநிலத்தி லேற்றமறியுமவர்கள் நித்யஸூரிகளோடொப்பர்கள்.

௩௫.— நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் ஸம்ஸாரத் திலேயிருந்தே வைஷ்ணவர்களென்கிறார்.

[அறிவரியபிரானே] - நாம் பெறுதல் இழத்தல் செய்கிறோம், ஸ்வயத்நஸாத்யமன் றிக்கே யொழியப்பெற்றேமே முன்னம். வஸ்துதான் உண்டானால் நினைத்தபோது பெற்று அநுபவிக்கலாமிறே. இவர்கள் பின்னை ஸ்வயத்நத்தாலே அறியுமவர்களோ? என்னில்;— ஆகவேணுமிறே, “மீளலாம்”†என்றிருந்தபோதே, “தந்தாமாலே யறியவுமாம்” என்றிருந் தார்களாமிறே. [ஆழியங்கையையே யலற்றி] - “சங்கினோடும் நேமியோடும்” என்ன

நிகமம்.— அறிவரிய இத்தயாதி. நாலாம்பாதத்தைக்கடக்கித்து - அவதாரிகை.

நாம் பெறுதிருக்கவும், அறவரியானமையைக்கொண்டு - “பிரான்” என்கிறதென்? என்ன - நாம் பெறுதல் இத்தயாதி. ஸ்வயத்ந ஸாத்யனல்லாததுகொண்டு தனக்குலாபமெதென்ன - வஸ்துதான் இத்தயாதி. இத்தால் - ஸ்வயத்நஸாத்யனன்றிக்கே யொழிந்தால் வஸ்துஸத்வாவத்துக்கு அழிவில்லாமையாலே, நினைத்தபோது அநுபவிக்கலாமென்றபடி. இவர்களென்றது - தாய்மாராகச் சொல்லப்படுகிற அந்யவஸாயநிஷ்டை. மீளலாம் - மீட்கலாம். கைவிடாமென்றது - சாடு; கையைவிடுகையும், விச்சேதிக்கையும். “ஆழியங்கையையே” என்று - அவயரிக்கிறதென், “சங்கி

† ‘என்றிருந்தாப்போலே’ என்று பாடாந்தரம்.

தோடங்கின்படியே தலைக்கட்கேற்றார். அவனைக்கைவிடாமல் அறுவலிக்கவல்லார் இவரைப் போலில்லை. கையுந்திருவாழியுமானவழகை அல்லாதவழகுகளோடே சேர்த்து அறுவலித்த வித்தனை - இதுக்குமுன்பெல்லாம்; கையுந்திருவாழியுமான அழகையாயிற்று உருவச்சால் லிக் கூப்பிட்டது - இதில். [நறியநன்மலர்நாடி]-பரிமளத்தையுடைத்தாய் நன்றாயிருக்கிற புஷ்பங்களானவற்றைத் தேடிக்கொண்டு. “அடிசூட்டலாகுமந்தாமம்” என்னக்கடவதிறே. [நன்குருகூர்ச்சடகோபன்] - இக்காதலுண்டாகைக்கடி அவ்வூரில் பிறப்பாயிற்று. [குறிகொள் இத்யாதி] - ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, நம்பியுடையவழகை மெய்க்காட்டுக் கொண்ட இப்பத்தும் திருக்குறுங்குடிவிஷயம். தீவ்யாயுதங்களும் தீவ்யாஹ்ரணங்களும் சேர்ந்த சேர்த்தியாலுண்டான நம்பியுடையவழகைத் திரளச்சொன்ன பத்தும். † (தீவ்ய லாஞ்சநங்களைக்கொண்டு சொன்ன பத்தென்னவுமாம்.) இத்ததை [அறியக்கற்றவல்லார்]- கற்றறியவல்லார். அறிந்து கற்கையாவது - “பூரீவைகுண்டத்திலே நித்யஸூரிகள் நடுவே யிருக்கிற இருப்பிலுங்காட்டில், திருக்குறுங்குடியில் நிற்கிற நிலையிலே குணயுகமுள்ளது” என்னுமிடத்தை யறிந்து அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். வஸ்துவுக்கு குணத்தாலேயிறே உத்தர் ஷம்; அந்தகுணயுக்யமெங்கேயுண்டு, அங்கேயிறே ஏற்றம். [ஆழ்கடல்ஞாலத்துள்ளே - வைட்டணவர்]-மருபூமியான ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே நித்யஸூரிகளோடொக்கச் சோல்லலாம்படி யாவாகள் உகந்தருளிந்நிலங்களில் வாசியுய்யுவார்கள். (கக)

“லேடும் நேடியோடும்” இதயாதியாடல் - மறையாழ்வாராகளோட்டைச் சேர்த்தியழகையும் இத்திரு வாய்மொழியில அறுபல்க்கவிலையோ? என்ன - கையுந்திருவாழியுமான இதயாதி. சேர்த்து - காதுசிக்கமாகச் சேர்த்து. இதுக்குமுன்பெல்லாம் - இத்திருவாய்மொழிக்கு முன்பெல்லாமென்னு தல், இப்பாட்டுக்கு முன்பெல்லாமென்னுதல். உருவ - அவ்ச்சிந்நமாக. புஷ்பங்களானவற்றை புஷ்பங்கள்போலேயிருக்கிற ஸுஸப்தங்களை. பாட்டுக்கள் மாலையாயிருக்குமோ? என்ன - அடிசூட்ட லாகும் இதயாதி. அந்தாமம் - அடிசூட்டலாகுமென்று - அழகியமாலையை ஸமர்ப்பித்தால் எத்தனை யுகப்பிண்டு, அத்தனையுகப்பிண்டு இத்திருவாய்மொழியை யநுஸந்தித்தால் ஈஸ்வரனுக்கு என்றபடி. இத்தால் - “அடிசூட்டலாகுமந்தாமம்” என்றதுக்கு - அவ்விடத்தில் அருளிச்செய்த அர்த்தமன் றிக்கே, இப்படியும் ஓராதம் விவக்ஷிதமென்று கண்டுகொள்வது. நன்மைக்கு அர்த்தம் - இக்கா தல் இதயாதி. குறிகொள் என்றது - குறியென்று - மெய்க்காட்டாய், அழகை மெய்க்காட்டுக் கொண்ட என்றபடி. மெய்க்காட்டுக்கொண்ட - விஸதமாக அறிவித்த. “குறி” என்று - ஆயுதா பரணரூப சிஹ்நாய, அவற்றினுடைய சோத்தியால்வந்த அழகைச்சொன்ன இப்பத்தென்று அர்த் தாந்தரம் - தீவ்யாயுதங்களும் இதயாதி. ஆக, “குறிகொள் - இவைபத்தும்” என்றதுக்கு - மெய்க் காட்டுக்கொண்ட இவைபத்தமென்றும், ஆயுதாதி லாஞ்சநங்கலையுடைய இவைபத்தென்றும் அர்த்த தவயம். இவைபத்தும் லாஞ்சநங்கலையுடைத்தாகையாவது - ப்ரதிபாத்தயா வுடைத்தாகையென்ற படி. தத்ப்ரதிபாதக மிதயர்த்தஃ குணதீக்யம் - ஸௌலப்பயாதி குணதீக்யம். குணதீக்யமேயோ உத்தர்ஷ்ணோது, மேன்மைவேண்டாவோ? என்ன - வஸ்துவுக்கு இதயாதி. அறியக்கற்றவல்லார் - ஜ்ஞாநப்ராசம்பிறக்கும்படி அப்யவசித்து அர்த்தாநுஸந்தாநம்பண்ண வவ்வர்களென்று ஸப்தார்த்தம், கற்றறியவல்லார் என்று வாகயமிருந்ததால், அர்த்தாந்தரமாகக் கண்டுகொள்வது. காமேணவ்யஃ.

தரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி: — தாடிசூட்டலோஹமஹமெஸகிவாவநா

யாலுருஹரொரவயவாஹரணாஹிஷ்ஷுஹா | ப்ரதூக்ஷதவூஷ்மஹுருதுநவாஹி தஸுஹீதுஸாஸாஹாஹிரயாஜ்யதவணுஜெஸு ||

ப.—ஆறந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - ஆந்தராதுவவப்ரீதி நடக்கச்செய்தே
வாஹ்யஸம்ஸுலேஷாலாபத்தாலே அப்ரீதியுட்கலந்து நடந்தவிது, லாவநாப்ரகர்ஷத்
தாலே அலாபநிபந்தநமான ஆர்த்தியே விஞ்சும்படி அதியுயிதாபிநிவேஸம்பிறந்து, பக
வத்தாதாத்யப்ரதிபத்தி பிறக்கும்படி லாவநைமுதிர; ஸர்வநிர்வாஹகனு ஸர்வேஸ்
வரனுடைய ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களும், தத்ப்ரதிபாதகமான வித்யாஸ்த்தலங்
களும், ஜகத்துக்கு ப்ரயாநகாரணபூதமான மஹாபூதங்களும், ஸகலக்ரியைகளும், ஜகத்
விஷயாஶ்ணவ்யாபாரங்களும், அவதாரசேஷ்டிதங்களும், ஜகத்திலுண்டான ஸமஸ்த
ஹந்துவர்க்கமும், ப்ரஹ்மாதிகளான தேவர்ஷிவர்க்கமும், புண்யபாபரூபகர்மங்களும்,
ஸ்வர்க்கநாகாதிரூபஹலங்களும் நானிட்டவழக்கென்று, அநுகாரரூபோக்தியைப்பண்ணும்
படி இவர்க்கு அநந்யலாவநைபிறந்தபடிக்கண்ட பரிவரானவர்கள், ஜிஜ்ஞாஸுக்களான
பார்ஸ்வஸ்த்தர்க்கு இவர்படியை அறிவித்தப்காரத்தை; பிரிவாற்றாமையால்வந்த
லாவநையாலே க்ருஷ்ணாகாரம்பண்ணின கோபிமாலைப்போலே, நாயகனு ஈஸ்வர
னுடைய ப்ரகாரங்களை அநுகரிக்கிற நாயகியுடைய ப்ரவ்ருத்திவிசேஷங்களை நற்றா
யானவள் வினவினர்க்குரைத்த பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஆறந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய்ச் சென்றது,
இதில் - அப்ரீத்யம்ஸமே தலையெடுத்து, ஸ்மரித்து யரித்ததுவும்போய், ஆத்மயாரணம்
பண்ணமுடியாமையாலே அநுகரித்து யரித்த ஸ்ரீ கோபிமாலைப்போலே அநுகாரமாய்ச்
செல்லுகிற இவள்தஸையைக்கண்ட திருத்தாயார், “இவ்விதாரம் மந்த்ரௌஷதாதி
களாலே வந்ததோ, ஆற்றாமையாலே அநுகரித்து யரிக்கிறாளோ” என்று ஸங்கித்து, அவ
னோட்டை வசநவ்யக்திஸாயர்மயத்தாலும் ஜ்ஞாநமுத்ராநீர்ஷ்ணாதிஸாயர்மயத்தாலும்,
“ஈஸ்வரன் இவள்பக்கிலே ஆவேசரித்தாப்போலே யிராநின்றது” என்று; இவள் ப்ர
வ்ருத்திகளை “இன்னபடி” என்று அப்யவஸிக்கமாட்டாமையாலே, வினவவந்தவர்களை
நோக்கிச் சொல்லுகிறாள். இடைப்பெண்களைப்போலே சேஷ்டாநுகார மில்லாமையாலே,
உக்த்யநுகாரமாய்ச் செல்லுகிறது; மயர்வமதிரலமருளப்பெறுகையாலே, அநு
காரம் அவர்களைப்போலே அவதாரத்தளவிலேயாய் ப்ராபேதரிகமன்றிக்கே ஸவிஹ்ருதிக
னுனவனை யநுகரிக்கையாய், விஹ்ருத்யத்யாயத்திற்சொன்னபடியே ப்ராசுர்யேண அநு
கரிக்கிறாள். கீழில்திருவாய்மொழியில் - விக்ரஹவைலக்ஷணயம் சொல்லிற்று, இதில் -
அதுக்குள்ளான ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்திக்கிறாள். தேஹாத்மாஸிமாநம் முந்நினால்
வேறென்றுதோற்றதாப்போலே, ப்ரகாரியான அவ்வளவுமசெல்லத் தன்னை யநுஸந்
தித்த லாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ‘சுஹம்ஜிநாநவவஸுப்யபூஸு’, ‘தஜ்ஜாவஹாவபோவஹு’,
‘ஜிஹ்வபூஜிஹ்வபூஸு’ என்கிறபடியே அவன்பாசுரமேயாயிருக்கத்தட்டில்லை.

சுரு.—கீழில்திருவாய்மொழியில் - ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாயிதேசேன்றது; இரண்டு
மாய்க்கலந்து சென்றால் ப்ரீதியே தலையெடுக்கவுமாமிறே, லாக்யஹாநியாலே அப்ரீத்யம்ஸ
மே தலையெடுத்தது; கீழ் உருவெளிப்பாட்டாலே அவனை ஸ்மரித்துயரித்த அம்ஸமும்போய்,

கடல்ஞாலம் ப்ரவேஸே, வ்ருத்தகதநபூர்வகமாக வர்த்திவ்யமாணஸங்கதி - கீழில்திருவாய்
மொழியில் இத்யாதி. தலையெடுக்கவுமாமிறே என்றவநந்தம், ‘அதுசெய்யாதே’ என்றுகூட்டு
வது. தலையெடுத்தது என்றவநந்தம், ‘ஆகையாலே’ என்றுகூட்டுவது. அநுகாரப்ரகாரமேதென்ன-
னோ இத்யாதி: இங்கு, அநுகாரமாவது - அவன்சொல்லும் வார்த்தையை யநுகரிக்கையென்று
ஸாப்தமாயிருந்ததேயாகிலும், இந்தஸப்தாநுகாரம் - தத்பூர்வலாவ்யான ஜ்ஞாநமுத்ராநீர்ஷ்ணாத்யநு

அலாலத்தால்வரும் துவட்சியேயாயிற்று; இப்படி துவண்ட இவள் பிரிவாற்றாமையாலே அவனை யறுகரித்து யரிக்கப்பார்க்கிறாள். ஓரோ அர்த்தோபந்யாஸங்கள் பண்ணவிரும்பா ரைப்போலே ஜ்ஞாநமுத்ரையுந்தானுமாய் ஸ்தோபநிஷதாசார்யனைப்போலே யிருந்தாள்; இத்தைக்கண்ட திருத்தாயார், “இது ஏதேனும் மணிமந்த்ரேளஷதாதிகளாலேவந்த விகா ரமோ?” என்று ஸங்கித்து, அங்ஙனெருபுடைகள் காணாமையாலே “அதல்ல” என்று அறிந்தாள்; இனி, “அவனைப்பிரிகையாலேவந்த ஆற்றாமையாலே அறுகரித்து யரிக்கிறாள்” என்று தெளியமாட்டிற்றிலாள் தன்கலக்கத்தாலே; இவ்வளவிலேபுதித்து “இது தான் என்?” என்று வினவப்புகுந்த வந்துக்களைப்பார்த்து திருத்தாயார்; அவனோட்டை வசந வ்யக்தி ஸாபர்மயத்தாலும் ஜ்ஞாநமுத்ரானீக்ஷணதிகளிருந்தபடியாலும், ஸர்வேஸ்வரன் இவள்பக்கலிலே ஆவேசித்தானாகவேணுமென்று சொல்லுகிறாள், “அறுகரித்து யரிக்கிறாள்” என்று அறியமாட்டாமையாலே. பிரிவாற்றாமையுண்டானால் அறுகரித்துயரிக்கக்கடவதிறே, க்ருஷ்ணனை அறுகரித்தார்களிறே திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள்; “கூடுஷ ரஹ செஷு வ ி த் வ ஜாஜ்ஜொகூதா ம தி:” (க்ருஷ்ணேஹமேஷலலதம்வ்ரஜாம்யாலோக்ய தாம்கதி) - நான் க்ருஷ்ணன், இங்ஙனேநடக்கப்புகாநின்றேன் நடைச்சக்ரவத்துப்பிடிக்க வேண்டுமபடியாக; கண்படைத்தாரடையக் கண்டுக்கொள்ளுங்கொள் என்றளிறே. “ஓஷு காஜ்ய திஷா து” (துஷ்டகாளீயதிஷ்ட்டாத்ர) - ஒருத்தி காளியனாய்க்கிடக்க,

ப்ர:—கடல்ஞாலம் புவெஸெ. (க்ருஷ்ணனை அறுகரித்தார்களிறே திருவாய்ப் பாடியில்பெண்கள்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுவாரணெ வணுமெஸெ[௧௩] “மொவ்யுஷு வுஷு ஸ: கூடுஷவெஷுஸாயதஜெதய: । சுநுஷெஸஜுதெகூஷெ வொஸுஷுஷு வநாநாஸு ॥௨௪॥ கூடுஷ நிவஷஹுஷயாஜஜெதய: வரஸுரம் ॥௨௫॥ கூடுஷா ஹசெஷுவலித் வ ஜாஜ்ஜொகூதா ம தி: । சுநுஷு வீதிகூஷுஷு ஜிஜீதிநிபுஸ ஜிதாஸு ॥௨௬॥ ஓஷு காஜ்ய திஷா து கூடுஷா ஹஜிதிவாவரா । வொஹுஜொஸா டுஷுஷுஷு லீவாஸவபுஸஜாஜெ ॥௨௭॥ சுநுஷு வீதிஹெமொவா நிஸுஷெ: ஸ்யதாஜிஹ । சுஷுஷுஷுஷெநாது யுதொமொவஷுநொஜியா ॥௨௮॥ யெநு கொயம்ஜியாகூதிவொவிவாநுயமெயயா । மாவொஷு வீதிவெவாநுரூ கூஷு லீ வொநுகாரிணி ॥௨௯॥”

காரத்துக்கும் உபலக்ஷணமென்றுவிவகரித்தம். அறுகரிக்கிறாளென்று தெளியவொண்ணாதோ? என்ன- இனிஅவனை இத்யாதி. தெளியமாட்டாள் என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - *தனக்கும் தன் தன்மையறி வரியானப்போலே, ஸ்வவைவ்ஹவம் தமக்கும் தெரியாது என்றபடி. இது ஏழாம்பாட்டிலே வ்யக்தம். பந்துக்களையென்றது - “உற்றீர்க்கு” என்றத்தைப்பற்ற. அவனோட்டை வசநவ்யக்தி ஸாபர்மயத் தாலும் - அவனுடைய உக்திகளைச்சொல்லுகையால்வந்த ஸாபர்மயத்தாலும். வசநவ்யக்தி - வசந ஸாரம். வசநமென்றபடி. அறுகரித்து யரிக்கவேணுமோ? என்ன - பிரிவாற்றாமை இத்யாதி. இதுக்கு உதாஹரணம் - க்ருஷ்ணனை இத்யாதி. “கூடுஷ நிவஷஹுஷயாஜஜெதய: வரஸுரம் । கூடுஷா ஹசெஷுவலித் வ ஜாஜ்ஜொகூதா ம தி: । சுநுஷு வீதி கூஷுஷுஜிஜீதிநிபுஸஜிதாஸு । ஓஷு காஜ்ய திஷா து கூடுஷா ஹஜிதிவாவரா”

ஒருத்தி க்ருஷ்ணனாய் ஏறி ஆடினாளிறே. “ப்ரதிகூலனான காளியனானாலாகாதோ க்ருஷ்ணனாகத்தன்னை அநுகரிக்கிற பெண்ணின்கால்போடி படப்பெறில்” என்றிருந்தாள்; க்ருஷ்ணனானவள்தானும் இவளை “காளியன்” என்றே நினைத்துக் கண்ணற்றுத் துகைத் தாளிறே அநுகாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலே. அவர்கள் ஓரவதாரத்திலே அநுலவிக் கையாலே அங்குள்ளசேஷ்டி தங்களை அநுகரித்தார்கள், இவள் மயர்வற்றமதிநல மருளப்பெற்றவளாகையாலே உலயவிபூதியுத்தனை அநுகரிக்கிறாள். இங்கு - கால், நடைதாராமையாலே அங்குப் போலே காயிகமான அநுகாரமல்ல, வாசிகமாத்ரத்தாலேயாயிற்று அநுகரிக்கிறது. ஆக, “பிறப்பே பரதந்த்ரஜம்மத்திலே பிறந்தவள் பிறப்பே ஸ்வதந்த்ரனானவன் வார்த்தையும் சொல்லாநின்றாள், ஸ்த்ரீத்வத்துக்கு எல்லையான இவள் புருஷோத்தமன்சொல்லும் வார்த்தையையும் சொல்லாநின்றாள்; அறிவுக்குவிஷயம் வ்யவஸ்திதமாயிருக்க, ஸர்வஜ்ஞன் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லாநின்றாள்” என்கொண்டு; இவள்செய்கிறபடிகளைத் திருத்தாயார், வினவப்புருந்தவர்களுக்குச் சொல்லுகிறாள்.

கீழில்திருவாய்மொழியில் - உருவேளிப்பாட்டாலே அநுலவித்தது விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தையிறே, அதுவேயிறே ஸுபாஸ்யம், (தேஹாத்மாஹிமாநம் முற்றினால் வேறென்றுதோற்றாதாப்போலே, ப்ரகாரியான அவனளவும்செல்லத் தன்னையநுஸந்தித்த லாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அவன்தானாகப்பேசுகிறாள்.) அத்தையிறே ஸாவித்தது. லாவநாப்ர

உத்யாஹிவணுரெஸொ மொவ்யு. நடைச்சக்ரவத்துப்பிடிக்கையாவது - “நடைச்சக்ரவர்த்தி வந்தான்” என்று விருதுபிடிக்கை. விரோதியான காளிடனாலாமோ? என்ன - ப்ரதிகூலனான இத்தியாதி. க்ருஷ்ணனானவள் துகைக்கலாமோ? என்ன - க்ருஷ்ணனானவள் இத்தியாதி. ஆனால் அவர் களைப்போலே ஓரவதாரத்தை அநுகரியாதே பரத்வத்தை அநுகரிப்பானென்? என்ன - அவர்கள் இத்தியாதி. உபயவிபூதியுத்தனையென்றது - “கூந்தல்மலர்மங்கைக்கும்” இத்தியாதியைக் கடாக்ஷி த்தது. இன்னமும் ஓராகாரத்தாலே வ்யாவ்ருத்தி - இங்கு கால் இத்தியாதி. “அவனோட்டை வசநவ்யக்தி” இத்தியாதிவாக்யவிவரணம் - ஆகப்பிறப்பே இத்தியாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - ஸ்த்ரீத்வத் துக்கு இத்தியாதி. விஷயம் வ்யவஸ்தித்தமாயிருக்க - “ஸர்வேஸ்வரானே ஸர்வநிர்வாஹகன்” என்றறிவுக்கு விஷயம் வ்யவஸ்தித்தமாயிருக்க. ஸர்வஜ்ஞன் சொல்லும் வார்த்தையாவது - “சுஹிம்ஸு த்ஸுஜமக்ப்ரஹவஃ” இத்தியாதிகள்.

ஸ்வாபதேஸம் - கீழில்திருவாய்மொழியில் இத்தியாதி. உருவேளிப்பாட்டாலேயதுப வித்தது விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தையிறே என்றவநந்தரத்திலே, அதுவேயிறே ஸுபாஸ்யம் என்கிறத்தைச்சொல்லி; அநந்தரம், இதில் - இந்த ஸுபாஸ்யமான விக்ரஹத்துக்குமுள்ளான ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது என்று ஒருவாக்யம் அத்தியாஹரித்தது, அத்தையிறே பாவித்தது என்றுதொடங்கிச் சொல்லிக்கொள்வது. அதுவேயிறே - விக்ரஹபேயிறே. ஸுபாஸ்யம் - த்யேயவஸ்து. அத்தை - ஸ்வரூபத்தை. அத்தை ஸாவித்தால் அவன்சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லவேணுமோ? என்ன; தேஹாத்மாபிமாநிக்கும் தேஹாத்மாபிமாநம் முற்றினால் வேறென்று தோற்றாதாப்போலே, ப்ரகாரியனவும் செல்லத் தன்னையநுஸந்திக்கும் படி லாவநை முற்றினால் அவன்சொல்லும்வார்த்தையும் சொல்லாமென்கிறார் - லாவநாப்ரகர்ஷத் தாலே இத்தியாதி. “தஜாவஹாவராவஹஸ்தஜாஸளவராராதநா | ஹவத்யுஹஜீஹஜுஸுத ஸ்யாஜ்ஜாநக்யுதொஹவெசு” உதிஷ்டெஷ்டெஸொ வாணிக்யுபுதிசெஸியஜ்ஜ. “தஜா

முதற்பாட்டு.

[illegible]

ப்ரளயார்ணவத்திலே அமுந்தின இத்தை ஸஹாயநிரபேக்ஷமாக எடுத்தேனும் நானென்னும். பூமிதான் ‘ப்ரளயம் வாராசின்றது’ என்று அறியாதிருக்க, நானே அறிந்து வயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்தேனென்னும். இவன்பக்கல் கடல்ஞாலத்தீசன் வந்து ஆவேசித்தானோ? இந்தஹிமியிலே இருந்துவைத்து என்மகள் மேன்மேலெனச் சொல்லுகிற இவற்றை லௌகிகரான உங்களுக்குச்சொல்ல உபாயமுண்டோ வென்கிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், என்மகள் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களெல்லாம் பண்ணினேன் என்னுந்நின்றாள்; இது, எம்பெருமான் தன்பக்கல் ஆவேசிக்க, சொல்லுகிறப்போலே யிருந்தது என்கிறாள்.

[கடல்ஞாலம் என்றுதொடங்கி] - கடலோடுகூடின ஜகத்தை ஸஹாயந்தரநிரபேக்ஷமாக ஸ்ருஷ்டித்தேனும் நான் என்னும். இஜ்ஜகத்து மஹாத்மகம், ஸ்வதந்தரமாயிருப்பதொருபதார்த்தமில்லை என்னும். இத்தை மஹாஹி அபஹரிக்க, சிலர் உபாயோபதேயம்பண்ணாதேயிருக்க, நான் அளந்துகொண்டேன் என்னும். ப்ரளயார்ணவத்திலே அமுந்தின இத்தை ஸஹாயநிரபேக்ஷமாக எடுத்தேனும் நான் என்னும். பூமிதான் ‘ப்ரளயம் வாராசின்றது’ என்று அறியாதிருக்க நானே அறிந்து வயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்தேன் என்னும். [கடல் என்றுதொடங்கி] - இப்பூமியிலே இருந்துவைத்து என்மகள் மேன்மேலெனச் சொல்லுகிற இவற்றை லௌகிகரான உங்களுக்குச் சொல்ல உபாயமுண்டோ?

ப.—முதற்பாட்டில், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளெல்லாம் நானே செய்தேனென்று ஸர்வேஸ்வராவிஷ்டையானப்போலே சொல்லாநின்றாள் என்கிறாள்.

கடல் - கடல்குழந்த, ஞாலம் - ஜகத்தை, (ஸஹாயந்தரநிரபேக்ஷமாக), செய்தேனும் - ஸ்ருஷ்டித்தேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னுந்நிற்கும்; கடல்ஞாலமாவேனும் - (இத்தை ஸ்ருஷ்ட்யந்தரமாய் அநுப்ரவேசித்து ‘ஹிமயா’வாக’ என்கிறபடியே) தத்தச் சப்தவாச்யதயா ததாத்மகமாய் நிற்பேனும், யானே-நானே, என்னும்-என்னும்; கடல்ஞாலம் - இத்தை, கொண்டேனும் - (மஹாஹி அபஹரிக்க, அர்த்தியாய் இரந்து) அளந்துகொண்டேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; (அவந்தரப்ரளயத்திலே வராஹவேஷத்தைக்கொண்டு), கடல்ஞாலம் - இத்தை, கீண்டேனும் - கீண்டெடுத்தேனும், யானேயென்னும் - யானேயென்னும்; (மஹாப்ரளயத்திலே ‘சுதா வராஹ ௮ ஹிமயா’) என்கிறபடியே), கடல்ஞாலம் - இத்தை, உண்டேனும் - உபஸம்ஹரித்தேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; கடல்ஞாலத்தீசன் - ஸகலஜகந்நியந்தாவான ஸர்வேஸ்வரன், வந்து - வந்து, ஏற - இவனே ஆவேசிக்க, கொலோ - கூடுமோ? கடல்ஞாலத்தீர்க்கு - அவிஸேஷஜ்ஜராய் ஸம்ஸாரவர்த்திகளான உங்களுக்கு, கடல்ஞாலத்து - இத்தேசுத்திலேயிருந்துவைத்து, என்மகள் - (அப்ராக்ருதஸ்வபாவையான) என்மகள், கற்கின்ற - அப்யஸிக்கிறனவாயுள்ள, இவை - இந்த அநிஸயிதாகாரங்களை, என் - என்னாக, சொல்லுகேன் - சொல்லுவேன். உண்டேனென்று - வடாளஸாயி வ்யாபாரமாகவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், இவள் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளெல்லாம் பண்ணினேன் நானே என்னுந்நின்றாள், அவன் தன்பக்கலிலே யாவேசிக்கச் சொல்லுகிறப்போலே யிருந்ததென்கிறாள்.

தீர்விதகாரணமும் தானையாய் இத்தை உண்டாக்கினேன் நான் என்னொருநின்றாள். அவயாரணத்தாலே - காரணத்தாரிஷேதம் பண்ணினபடி. [கடல்ஞாலமாவேனும்]- “ததூஜ்ஜா ததேவாநுபுராவிஸத் ததநுப்ரவிஸ்ய ஸச்சத்யச்சாபவத்” (ததஸ்ருஷ்ட்வாததேவாநுபுராவிஸத் ததநுப்ரவிஸ்ய ஸச்சத்யச்சாபவத்) என்கிறபடியே இவற்றை உண்டாக்கி, இவற்றினுடைய வஸ்துத்வநாமலாக்த்வங்களுக்காக அநுப்ரவேஸித்து, இவற்றைச் சொல்லும் ஸப்தங்கள் தன்னளவும்வரும்படி இவையாய் நிற்கிறேன் நான் என்னொருநின்றாள். வாசகமாயாதல் வேடாயகமாயாதல் அவனைக் காட்டக்கடவதிறே; தோற்றுகிற இத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு அபர்யவஸாநவ்ருத்தியாலே அவனளவும் வருதல், இஸ்ஸங்வாதந்தனக்கே வாசகமாயாதல் இருக்குமிறே. [ஸஜ்ஜதூஜ்ஜாவஸத்] (ஸச்சத்யச்சாபவத்)- என்கிற விது ஸ்வரூபைக்யமல்ல, அநுப்ரவேஸக்டருதம் என்னுமிடத்தைச் சொல்லிறிறே [ததநுபுராவிஸ்ய] (ததநுப்ரவிஸ்ய) என்று. [கடல் இத்யாதி]-இவற்றை ஸ்ருஷ்டித்து, “மேலுள்ளது தானே நடக்கிறது” என்று விகேகயன்றிக்கே, இவற்றை அடியோத்திக்கொண்டேசென்று ரக்ஷிக்கும்படி. மஹாவஸலிபோல்வார், பருந்திறுஞ்சிறைப்போலே இத்தையபஹரித்து “என்னது” என்னுமன்று, இத்தை எல்லையுடந்து மீட்டுக்கொண்டேன் நான் என்னொருநின்றாள். [யானே] - “ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் இவன்முன்பு நிலலார்களிறே” என்னுமத்தாலே, “ராஜ்யத்தை வாங்கித்தரவேணும்” என்று அபேக்ஷித்தமாத்ரமேயிறே இந்ந்ரன்பக்கல் உள்ளது; அவனுடைய ஒளதார்யத்துக்கீடாகத் தன்னை அர்த்தியாக்கி, அவன்தரும் விரகறிந்து வாங்கினான் தானேயிறே. [கடல் இத்யாதி] - ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாயிருப்பார் இத்தை அழிக்கையன்றிக்கே, பூமிக்கு ரக்ஷகமாகவைத்த கடல்தானே இத்தையழிக்க, அண்டபித்தியிலே புகுஞ்சு சேர்ந்த இத்தை இடந்தேதேதேனும் நான் என்னொருநின்றாள். அமிழ்ந்துகிடக்கிற பூமி;

பர:- (ஆவேனும்)- தெதூஜ்ஜாகெ [சு] “ஸொகாரியத வஹுஸ்யாஹுஜாபெயெதி ஸதவொகவ்யத ஸதவஸுஷா ஐஹவஸுஸிஸுஜத யஜிஹிஷு ததூஜ்ஜா ததேவாநுபுராவிஸத் ததநுபுராவிஸ்ய ஸஜ்ஜதூஜ்ஜாவஸத்”

ஸக்த்யாதி விஸிஷ்டவேஷேணஸஹகாரித்வம். அவயாரணத்தத்தை முத்தகண்டமாக அருளிச்செய்கிறார் - அவதாரணத்தாலே இத்யாதி. அடியிலே - ஸஹஸுஸிஸுஜத. “ஸஹஸுஸிஸுஜத” என்துமீதாஸுஸஸபெ. “ஆவேனும்” என்றஆனப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார்-ததூஜ்ஜா இத்யாதி. தன்னளவும்வரும்படி யெப்படியென்ன - வாசகமாய் இத்யாதி. இத்தை வ்யுத்த்ராமாக விவரிக்கிறார் - தோற்றுகிற இத்யாதி. வாசகமாயாத லென்றது-அஸ்மந்மதாநுஸாரேண. வேடாயகமாயாதலென்றது - ப்ராஹாகரமதாநுஸாரேண. ஸங்காதத்துக்கு வாசகமாகையாவது - “வநம்” என்றால் - ஒன்றுக்கு ப்ராதாந்யமின்றிக்கே ஸகலவ்ருக்ஷங்களுக்கும் ஸாதாரணமாகிருப்போலே, “தேவதத்தன்” என்றால், இஸ்ஸப்தம் - சித்சிதீஸ்வரவாசகமாயிருக்க. வேடாயகமாகையாவது-ப்ரதமத்தோற்றுகிற அசித்ததைச் சொல்லி, ததபிமாநியான சேதநனைச்சொல்லி, ததந்தர்யாமியான ஈஸ்வரனைச்சொல்லுகை. ஸங்காதத்துக்கு வாசகமாகிறதென், ஸ்வரூபைக்யம் சொன்னாலோ? என்ன - ஸஜ்ஜதூஜ்ஜா இத்யாதி. “ததநுபுராவிஸ்ய” என்றது - இவ்விடத்தில் அநுவாதமன்றிக்கே சித்சித்வாசிஸப்தம் ஸ்வபர்யந்தமாகைக்காக நின்றுநிலையைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. “யானே” என்கிறதென், இந்ந்ரன் அர்த்திக்க வில்லையோ? என்ன - ஆஸுர இத்யாதி. அவயாரணத்தம் - அமிழ்ந்துகிடக்கிற இத்யாதி.

“என்னை எடுக்கவேணும்” என்று அபேக்ஷித்தமை இல்லையே; தானேயே செய்தான். [உண்டேனும்]-சிலர் இருக்கச் சிலர் அழிகையன்றிக்கே, ஸ்ரஷ்டாக்களோடு ஸம்ஹர்த்தாக்களோடு வாசியற எல்லாரையுமொக்கப் ப்ரளயங்கொள்ளப்புக, இத்தையடைய வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தேன் நான் என்னுந்நீன்றான். “அப்போதுவேறுசிலர் ரக்ஷித்தார்கள்” என்கைக்கு மற்றொருவர் உண்டாகைக்கு ஸம்பாவநையுமில்லை. [ஈசன்]-ஸர்வஸ்ரஷ்டாவாய் ஸர்வாந்தர்யாமியாய் ஸர்வாபத்ஸகனான ஸர்வேஸ்வரன் வந்து ஆவேசித்தானே, அறிகிறிலேன். “உன்னைக்கேட்டு அறதியிட வந்தோம், நீயும் ஒக்க விசாரியாநின்றாய்! நாங்கள் பின்னை நிர்ணயிக்கும்படி என்? (நாங்கள் தெரியும்படி என்?) நாங்கள் தெளியும்படி நீயே சொல்லாய்” என்ன,—[கடல்ஞாலத்தீர்க்கு] - “வைகுந்தத்தமரர்” என்னுமாபோலே, நித்யஸம்ஸாரிகளாய், ஹவத்விஷயம் புதியது உண்டறியாதே போருகிற உங்களுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவேன். கொலோ என்றவிடம் - ஸம்ஸயோக்தியல்ல, காணுங்கோளேன்று நிர்ணயித்துச் சொல்லுகிறான். [கடல் இத்தயாதி] - இதுதான் நித்யஸூரிகள் சொல்லக்கடவ வார்த்தை; ஆக, நித்யஸூரிகள் சொல்லக்கடவ வார்த்தையை ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து என்மகள் சொல்லுகிற இதுக்கு நான் எத்தைச்சொல்லுவது. (க)

இரண்டாம் பாட்டு

கற்குங்கல்விக்கெல்லையிலனேயென்னும் கற்குங்கல்வியாவேனுமயானேயென்னும், கற்குங்கல்விசெய்வேனுமயானேயென்னும் கற்குங்கல்விதீர்ப்பேனும் யானேயென்னும், கற்குங்கல்விச்சாரமும்யானேயென்னும் கற்குங்கல்விநாதன்வந்தேறக்கோலோ? கற்குங்கல்வியீர்க்கிவையென்சொல்லுகேன்? கற்குங்கல்வியென்மகள்காண்கின்றவே.

ஆ.—(கற்குங்கல்வி.) நான்கற்ற வித்யைகளுக்கு ஒருமுடிவிலையென்னும், எல்லாரும் விரும்பிக் கற்கிற வித்யைகள் நான் இட்டவழக்கென்னும். அவற்றை உண்டாக்கினன் நானேயென்னும். அவற்றினுடைய தாத்பர்யநிர்ணயம் என்னாலேயென்னும், வித்யாவலம் நானேயென்னும். அப்யஸிக்கப்படும் சைகலவித்யாவேத்யனான ஸர்வேஸ்வரன்வந்தேறினானே? அறிவிலாத உங்களுக்கு, அறியத்தொடங்கும் பருவத்தையுடைய இவன் அநுஸந்திக்கிறவற்றைச் சொல்ல விரகுண்டோடுவன்கிறான்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ‘ஸர்வவித்யாவேத்யமும் வித்யாப்ரவர்த்தகாதி களும் நான் இட்டவழக்கு என்னுந்நீன்றான்’ என்கிறான்.

[கற்கும் என்றுதொடங்கி] - நான்கற்ற வித்யாஸ்யஸத்துக்கு ஒருமுடிவிலை என்னும்; எல்லாரும் விரும்பிக்கற்கிற வித்யைகள் நான் இட்டவழக்கு என்னும்; அவற்றை

“உண்டேனும்” என்று - ரக்ஷணத்தைச்சொல்லுகிறது, ரக்ஷணம் யாரகமாகையாலே. எவகாரார்த்தம் - அப்போது இத்தயாதி. வைகுந்தத்தமரர் என்னுமாபோலேயென்றது - பரமபதத்தை இருப்பிடமாகவுடைய நித்யஸூரிகளென்று விஸேஷித்தாப்போலேயென்றபடி. “கொலோ” என்றதுக்கு - கீழே ஸம்ஸயோக்தியாக அருளிச்செய்து, நிஸ்ஸயோக்தியாகத் தாத்பர்யாந்தரம் - கொலோவேன்றவிடம் இத்தயாதி. இதுதானென்றது - “கடல்ஞாலம்” இத்தயாத்யுத்தியை. க்ரமேணவ்யடி. (க)

[கற்குங்கல்விக்கெல்லையிலே யென்னும்] - அல்பகாலத்திலே ஸாந்தீபதியா டே நான் கற்ற பரப்புக்கு எல்லையிலே யென்னு சின்று னென்னுதல், “யதொவாவொநி வதட்கெ” என்று மீண்டது என்னை யென்னு சின்று னென்னுதல் ; கற்குங்கல்வியி னுடைய எல்லையினுள்ளே நிலைநென்னு சின்று னென்னுதல். [ஆவேனுப்]-வித்யைக்கு நிலமன்றியிருக்குமளவன்றிக்கே, எல்லாரும் அப்யஸிக்கிறவித்யைகள் நானிட்ட வழக் கென்னும். “ஈவெவிஷா” என்னக்கடவதிநே. [செய்வேனும்] - அபுகரிக்கக்கடவ வித்யைகளை ஸுப்தப்ரபுஷ்யந்யாயத்தாலே யுண்டாக்குவேன்னானே யென்னும். [தீர்ப் பேனும்] - இவற்றினுடைய தாத்பர்யார்த்ததிரண்யம்பண்ணுவேன்னானே யென்னு சின்று னென்னுதல், அத்யாபகரும் அத்யைதாக்களும் இரண்டும்நானேயென்னு மென்னுதல். பரக்கக்கற்றுவைத்தே ஸாந்தீபதியே என்கிறருமுண்டிநே. தீர்கையாவது - அவற்றின்முடிவுகாண்கை. [சாரம்] - வித்யாஸாரமான ழலம். [கற்குங்கல்விநாதன்]- ஸகலவித்யாவேத்யான ஸர்வேஸ்வரன். [கற்குங்கல்வியிரக்கிவை] - ழகவத்விஷய மென்றால் இன்றுகற்கவேண்டியிருக்கிற ழங்களுக்கு இவற்றைச்சொல்ல விரகுண்டோ?

அறியத்தொடங்கும் பருவத்தையுடைய இவள் புக்கு அவமாற்றிக்கிற நிலங்களை என் னால் பேசலாயோவிருக்கிறது.

சுரு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஸகலவிய்யாவேஷநமும் அவ்விய்யாப்ரவர்த்தகத்
வாதிகளும் நானிட்டவழக்கென்கிறாள்.

[கற்கும் இதயாதி] - அல்பகாலத்துக்குள்ளே ஸாந்தீபரியோடே நான்கற்ற பரப் புக்த ஓர் எஸ்ஸையிலே என்னொருநின்றான். அன்றிக்கே, “யதொவாவொநிவதயென” (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்கிற ஸ்ருதிக்கு லிலமன்றிக்கே யிருக்கிறேன் நான் என்னொரு நின்றான். சுற்றும்கல்வியினுடைய எஸ்ஸைக்குள்ளே நிற்கிறேனல்லேன். அன்றிக்கே, “வேதாந்த விழுப்போருளின்மேலிருந்தவிளக்கை” என்கிறபடியே, வேதாந்தவேத்யன் நான் என்னொரு நின்றான் என்னுதல். [ஆவேனும]-அவற்றுக்கு அவிஷயமானவளவேயோ, அவைதான் என் அயநமன்றே. “சுவடுவவிஷா” (த்வமேவவித்யா) என்கிறபடியே. [செய்வேனும]-அவ் வித்யைகள்தம்மை அவ்வவகாலங்களிலே உண்டாக்குவேனும நான் என்னொருநின்றான். [கற்குங்கல்விதீர்ப்பேனும] - அவற்றின் ஸம்ஸாயங்களைத் தீர்த்துத் தாத்பர்யநிர்ணயம் பண் ணுவேனும நான் என்னொருநின்றான். பரக்கக் கற்றவைத்தே “ஸூந்யமே தத்வம்” என்கிறார் உண்டிறே. அன்றிக்கே, அத்தேயதாக்களும் அத்யாபகரும் நானிட்டவழக்கு என்னொருநின்றான் என்றுமாம். தீர்ப்பேனென்னுங்காட்டில் - இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டுமோ? என்னில், —தீர்ப்

ப்ர:—(கற்குங்கல்விக்கெல்லையிலே)—சூதடிவறு[சு] ‘யதொவாவொ
நிவதடென | சுபாபு’நவாஸஹ”.

இரண்டாம்பாட்டு, —கற்கும் இய்யாதி. “கற்குங்கல்வி” என்றதின் த்ருதியார்த்தத்தைப் பற்ற - ஸகலவத்யாவேதநழும் என்றது.

[illegible]

கையாகிறது - அவற்றினுடைய எல்லை காண்கையிறே. [சாரமும்] - அவ்வித்யைகளுடைய ஸாராம்ஸமான ப்ரயோஜனமும் நான் என்னுமின்றான். [நாதன்வந்தேறக்கோலோ] - ஸகல வித்யாவேத்யான ஸர்வேஸ்வரன் வந்து ஆவேஸித்தானோ? [கற்கும் இத்யாதி]-இப்போது கற்று அறியவேண்டும்படி, லகவத்விஷயத்தில் ஒவ்வொருவருடையதேயிருக்கிற உங்க ளுக்கு நான் எத்தைச்சொல்லுவது. [கற்கும் இத்யாதி] - சோன்னவார்த்தையைச் சொல்லு மித்தனைபோக்கி, தானாக ஒருவார்த்தை சொல்லமாட்டாத அளவாயிருக்கிற இவள் இவ் விஷயத்திலே அவசியமாகிற எல்லையை, நான் எத்தைச்சொல்லுவது. (உ)

முன்றும் பாட்டு.

காண்கின்றநிலமெல்லாம்யானேயென்னும் காண்கின்றவிசும் பெல்லாம்யானேயென்னும், காண்கின்றவேந்தீயெல்லாம்யானேயென் னும் காண்கின்றவிக்காற்றெல்லாம்யானேயென்னும், காண்கின்றகட லெல்லாம் யானேயென்னும் காண்கின்றகடல்வண்ணனேறக்கோலோ? காண்கின்ற வுலகத்தீர்க்கென்சொல்லுகேன்? காண்கின்றவேன்காரிகை செய்கின்றவே.

ஆ.—(காண்கின்ற.) அபரிச்சேத்யமான ப்ருயிவ்யாதி ஹுதபஞ்சகமும் நானி ட்டவழக்கு என்னுகின்றான். கடல்போலே எப்போதும் தர்ஸநீயமான திருநிறத்தையுடையவன் வந்தேறினானோ? நமக்குத்தெரியாத நிலத்திலேபுக்கு அவகாஹித்து என்மகள் பண் ணுகிற சேஷ்டிதங்கள் நீங்கள் காண்கிறபடிக்கு மேற்பட என்னால் சொல்லவாதிடில்லையென்கிறான்.

ஒ.—முன்றும்பாட்டில், 'அபரிச்சேத்யமான ப்ருயிவ்யாதி ஹுதபஞ்சகமும் நான் இட்டவழக்கு என்னுகின்றான்' என்கிறான்.

[காண்கின்ற கடல்வண்ணன்] - கடல்போலே எப்போதும் தர்ஸநீயமான திருநிறத்தையுடையவன். [காண்கின்ற என்றுதொடங்கி] - நீங்கள் காண்கிறபடிக்கு

என்றுதொடங்கி, கற்குங்கல்வியீர்க்கு - கற்குங்கல்வியென்மகள் காண்கின்ற - இவையென்சொல்லு கேன் இத்யந்வயி. கற்குங்கல்விக்கெல்லையிலென்றதுக்கு - நான் கற்றவேதரூபவியைகளுக்கு முடி வில்லாதவனென்னுதல்; எல்லாராலும் கற்கப்படுகிற வேதத்தினுடைய எல்லாக்குள்ளே நிற்கிறேனல்லே னென்னுதல்; எல்லாராலும் கற்கப்படுகிற வேதத்தினுடைய எல்லையை - வேதாந்தத்தை, இல்லாக - இருப்பிடமாக, உடையவனென்னுதல் என்று அர்த்தத்தாயம். த்வீதீயத்ருதீயார்த்தங்களுக்கு, கல்விக் கென்றது - கல்வியினுடைய என்றபடி. கல்வி - வித்யை. மேல், "கற்கும்" என்றவற்றுக்கெல்லாம் - எல்லாராலும் கற்கப்படும் என்றே அர்த்தங்கண்டுக்கொள்வது. செய்வேனும் - உண்டாக்குவேனும். சாரம் - ஸாரம்; ஹலமித்யர்த்தி. கல்விநாதன் - வேதப்ரதிபாத்யான ஸர்வேஸ்வரன். ஏறக்கோலோ- ஏறினானோ? ஆவேசித்தானோ? இத்யர்த்தி. கற்குங்கல்வியீர்க்கு - இன்றுஎன்பக்கவிலே கற்றறியவேண் டும்படியான உங்களுக்கு. கற்கும்கல்வியென்மகள் - கல்வி - கற்கும் - என்மகள். இன்று வார்த்தை கற்கும் பருவமான என்பெண்பிள்ளை. கல்வி - வார்த்தை, ஜ்ஞாநமும். காண்கின்ற - கண்டுகொல்லுகிறவற்றை; அவகாஹித்துச்சொல்லுகிறவற்றை. என்சொல்லுகேன் - என்னென்றுசொல்லுவேன் இத்யர்த்தி. (உ)

மேற்பட என்னுல்சொல்லவதில்லை. நமக்குத்தெரியாத நிலத்திலேபுக்கு அவகாவித்த என்மகள் பண்ணுகிற சேஷ்டிதங்கள். “இப்பாட்டில், ‘காண்கின்ற’ என்கிறனவெல்லாம்-ப்ரமாணத்தாலே காணும் காட்சி” என்றும் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், ப்ரமாணஸித்தமான ஜகத்துக்கு ப்ரயாநகாரணமான மஹா ஹுதங்கள் நானிட்டவழக்கென்னுமென்கிறார்.

காண்கின்ற - (ப்ரமாணத்தாலே) காணப்படுவதான, நிலமெல்லாம் - (சரம பூதமான) ப்ருயிவியெல்லாம், யானே - நானே, என்னும் - என்னுநிற்கும்; காண்கின்ற - அப்படிப்பட்ட, விசம்பு - (ப்ரயமபூதமான) ஆகாஸமும், எல்லாம்,—யானே - நானே, என்னும் - என்னுநிற்கும்; காண்கின்ற - தேஜோபந்நங்களில் ப்ரயாநமாய், வெம் - உஷ்ணஸ்ப்ரஸமான, தி - அக்நியும், எல்லாம்,—யானே - நானே, என்னும் - என்னுநிற்கும்; காண்கின்ற-தத்பூர்வஹாவியாய், இ-யாகத்வாதிகளாலே ஸந்திஹிதமான, காந்மெல்லாம் - வாயுக்களும், யானே - நானே, என்னும் - என்னுநிற்கும்; காண்கின்ற - ததநத்ரஹாவியான, கடல் - ஜலதத்வம், எல்லாம் - எல்லாம், யானே - நானே, என்னும் - என்னுநிற்கும்; காண்கின்ற - த்ரஸநீயமாய், கடல் - (அபரிச்சிந்நமான) கடல்போன்ற, வண்ணன் - வடிவையுடைய ஸர்வேஸ்வரன், ஏறக்கொலோ - ஆவேஸித்தானே? காண்கின்ற - காண்கிற, உலகத்திற்கு - லோகமொழிய அறியாத உங்களுக்கு, காண்கின்ற - ஒருவரும்காணவொண்ணாதவற்றையும் காணும்படியாய் அஹிஸுபையான, என் - என், காரிகை - மகள், செய்கின்ற - செய்கிறவற்றை, என் - என்னென்பதாக, சொல்லுகேன் - சொல்லுவேன்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், அபரிச்சேத்யமான ப்ருயிவ்யாதி பஞ்சஹுதங்களும் நானிட்டவழக்கென்கிறார்.

[காண்கின்ற] - காணப்புக்கால் கண்டுமுடியவொண்ணாத பரப்பையுடைத்தாயிருக்கை. காண்கையாவது - ஸாஸ்தர்த்தாலே காண்கையென்முமாம். [காண்கின்ற கடல்வண்ணன்] - கடல்போலேத்ரஸநீயமாய் கண்டுமுடியவொண்ணாத ஹோக்யதையை யுடைத்தான திருநிறத்தையுடையவன். [காண்கின்றவலகத்திற்கு] - நீங்கள்காண்கின்றபடிக்கு மேற்பட உட்புக்கேனுகிலும் என்னுல்பாசுரமிட்டுச் சொல்லவதில்லை. கரைநிலேசின்ருரோடு உட்புக்காரோடு வாஸியில்லை. நமக்குத்தெரியாத நிலத்திலேபுக்கு அவகாவித்த என்மகள்பண்ணுகிற சேஷ்டிதங்கள்.

ஈ.—மூன்றும்பாட்டு. காரணமான ப்ருயிவ்யாதி ஹுதபஞ்சகங்களும் நானிட்ட வழக்கென்னுநின்ற ளென்கிறார்.

[காண்கின்ற இத்யாதி] - காணப்புக்கால் கண்டதாய்த் தலைக்கட்டமுடியாத படியான பரப்பையுடத்தான பூமியெல்லாம் நானிட்டவழக்கு என்னுநின்ற ளென்கிறார். இப்படி இருக்கிறதான் கார்யருபையான ப்ருயிவியிறே, கண்ணுக்குத் தோற்றுகிற இது

மூன்றும்பாட்டு.— காண்கின்ற இத்யாதி. கார்யவாஸிஸப்தத்தாலே காரணத்தைலக்ஷிக்கிற தென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - காரணமான இத்யாதி.

வர்த்தமானிர்த்தேஸார்த்தம் - காணப்புக்கால் இத்யாதி. காண்கின்ற - காணப்படாநிற்கிற. “காண்கின்ற” என்று - ப்ரத்யக்ஷபாகச்சொல்லுகையாலே, கார்யப்ருயிவியென்று வரித்தம். அப்படிசண்டு தலைக்கட்டமுடியாதபடியாயிருக்குமோ? என்ன - இப்படியிருக்கிறது இத்யாதி. அன்

சு. - பா. செய்கின்ற—வ்யாக்யாதங்கள்.

உருக

இவ்வளவானால், இதுக்குங்கூடக் காரணமாய்த்தான் ஸாஸ்த்ரங்கோண்டு அறியவேண்டும் படியிருக்குமது இவ்வளவல்லலிறே. [காண்கின்ற இத்யாதி]-காணப்புக்கால் கண்டதாய் முடியவொண்ணாதபடியாய், இதுதனக்குங்கூட அவகாசப்ரதாநம்பண்ணும் ஆகாசமும் நானிட்டவழக்கு என்னுந்நிறுள். [காண்கின்ற இத்யாதி]-அப்படிப்பட்ட தேஜஸ்தத்வமும் நானிட்டவழக்கு என்னுந்நிறுள். ஸ்பர்ஸங்கோண்டு அறியும்படியிருக்கிறகாற்றும் நானிட்ட வழக்கு என்னுந்நிறுள். [காண்கின்ற] - காண்பார்க்குக் கண்டதாய்த் தலைக்கட்டமுடியாத படியான பரப்பையுடைய கடலெல்லாம் நானிட்டவழக்கு என்னுந்நிறுள். காணப்புக்கால் கண்டதாய் மீளவொண்ணாதபடியான கடல்போலே ஸ்ரமஹ்ரமானவடிவையுடைய ஸர் வேஸ்வரன் வந்து ஆவேசித்தானே? [காண்கின்ற இத்யாதி] - நீங்களும் என்னோடொக்கக் காணுகின்றிகோளாகில், உங்களுக்கு நான் என்ன பாசுமிட்டுச் சொல்லுவது; உங்களோடு என்னோடு வாசியுண்டோ சொல்லவொண்ணாமைக்கு. [காண்கின்ற இத்யாதி] - “யதொவா வொநிவதுணே” (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்கிற அபரிச்சேத்யமான விஷயத்தை யுட்புக்துப் பேசுகிற என்பெண்பிள்ளைசெய்கிற இத்தை நான் சொல்லுவதென்? (ஈ)

நான்காம் பாட்டு.

செய்கின்றகிதியெல்லாம்யானேயென்னும் செய்வானின்றனக ளும்யானேயென்னும், செய்துமுன்னிறந்தவும்யானேயென்னும் செய் கைப்பயனுண்பேனும்யானேயென்னும், செய்வார்களைச்சேய்வேனும்யா னேயென்னும் செய்யகமலக்கண்ணனேறக்கோலோ? செய்யவுலகத்தீர்க் கிவையென்சொல்லுகேன்? செய்யகனிவாயிளமான்திறத்தே.

ஆ.—(செய்கின்ற.) வர்த்தமான க்ரியைகளும், மேல்வருவதான க்ரியை களும், பண்டுசெய்த க்ரியைகளும், க்ரியாமலம் புஜிப்பேனும், க்ரியாகர்த்தாக்களை அவற் றில் ப்ரவர்த்திப்பிப்பேனும் நானென்னும். இவன்கண்ணினமுகாலும் அவன் ஆவேசித தாற்போலே இராகின்றது. சிவந்த கனிபோலேயிருக்கிற வாயையுடையவளாயிருக்கிற சிறுபெண்பிள்ளை யிடையாட்டத்தில் ஆழங்காணமாட்டாதே படுபாடான உங்களுக்கு எத்தைச் சொல்லுவேனென்கிறுள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ‘க்ரியாதிகளெல்லாம் நான் இட்டவழக்கு என்னுந்நிறுள்’ என்கிறுள்.

றிக்கே, “காண்கின்ற” என்றதுக்கு அர்த்தத்தவ்யம்,— கண்ணுக்கு விஷயமான கார்யபூமியென்னுதல், ஸாஸ்த்ராதிகளால் காணப்படுகிற காரணபூமியென்னுதலென்று. அதில் கார்யபூமியை யருளிச்செய் தார் - காணப்புக்கால் இத்யாதியாலே. காரணமானபூமியை யருளிச்செய்கிறார் - இப்படியிருக்கிறது இத்யாதி வாக்யத்தவ்யத்தாலே. ஏதத்த்விதியோஜநாஹிப்ராயேண - அவதாரிகையென்று கண்டுபெகான் வது என்றமாம். “இக்காற்ற” என்றது - யாகதவேந ஸந்திஹிதமாகையைப்பற்ற. ஆனாலும், எந் களைப்பற்ற நீ அந்தாங்கையன்றோ, உன்னாலேசொல்லவொண்ணாதோ? என்ன - உங்களோடு இத் யாதி. காண்கின்றவேன்காரிகை - ஸாக்ஷாத்கரித்த என்பெண்பிள்ளை. காரிகை - பெண்பிள்ளை. க்ரமேணவ்யதி. (ங)

[செய்கின்றகிதி என்றுதொடங்கி] - வர்த்தமானக்ரீயைகளும் மேல்வருவதான க்ரீயைகளும் பண்டுசெய்தக்ரீயைகளும். [செய்கை என்றுதொடங்கி] - க்ரீயாஹலம் ஹுஜிப்பேனும் க்ரீயாகர்த்தாக்களை அவற்றில் ப்ரவர்த்திப்பிப்பேனும். [செய்யகமலக் கண்ணன் ஏறக்கொலோ] - இவள்கண்ணினழகாலும் அவன் ஆவேஸரித்தாற்போலே யிராநின்றது. [செய்ய உலகத்தீர்க்கு என்றுமேலுக்கு] - ஆழங்காணமாட்டாதே படு பாடரான உங்களுக்கு எத்தைச்சொல்லுவேன்? சிவந்த கனிபோலேயிருக்கிற வாயை யுடையளாயிருக்கிற சிறுபெண்பிள்ளை யிடையாட்டத்தில். [செய்யகனிவாய்] - அநு காரரஸத்தால்பிறந்த பெளஷ்கல்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வக்ரீயைகளும் நானிட்டவழக்கென்னு மென்கிறாள்.

செய்கின்ற - செய்யப்படாநிற்கிற, கிதி-(வர்த்தமான) க்ரீயையும், எல்லாம்,— யானேயென்னும், — செய்வான் - மேற்செய்வதாக, நின்றனகளும் - நிற்கிற (ஹிஷ்யத) க்ரீயையும், யானேயென்னும்,—முன்-முன்பு, செய்து-செய்து,இறந்தவும்-கழிந்த (ஹுத) க்ரீயையும், யானே - நானிட்டவழக்கு, என்னும் - என்னும்; செய்கை - இந்த க்ரீயையி னுடைய, பயன் - ஹிஷ்யதக்கு, உண்பேனும் - ஹோக்தாவும், யானே - நானே, என்னும்- என்னும்; செய்வார்களை - இக்க்ரீயைக்கு அநுஷ்ட்டாதாக்களை, செய்வேனும் - உண் டாக்குவேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; (இது), செய்ய - சிவந்த, கம லம்-தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண்ணன்-கண்ணையுடைய ஸர்வேஸ்வரன்,ஏறக்கொலோ- ஆவேஸரித்தபடியோ? செய்ய - செவ்வையொழிய அறியாத, உலகத்தீர்க்கு - லோகத் தீர்க்கு, செய்ய - சிவந்த, கனி-கனிபோலேயிருக்கிற, வாய் - அபரத்தையுடையளாய், இளம்-மூத்தமான, மான்-மான்போலே பேதையான இவள், திறத்து - இடையாட்டத்து, இவை - இவை, என் - என்னாக, சொல்லுகேன் - சொல்லுவேன்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், க்ரீயாதிகளெல்லாம் நானிட்டவழக்கென்னுந்நின்ற னென்கிறாள்.

[செய்கின்றகிதி] - வர்த்தமான காலத்திலுள்ள க்ரீயாஜாதங்கள். [செய்வா நின்றனகள்] - ஹிஷ்யத்காலத்திலுள்ள க்ரீயாஜாதங்களும். [செய்து முன்னிறந்த வும்] - ஹுத்காலத்திற் செய்தற்றவையும். [செய்கைப்பயனுண்பேனும்] - ஸகலகர்மங் களினுடைய ஹிஷோக்தாவும். “சுஹம்ஹிலவப்யஜ்ஞாநாஹோகூ” என்னுநின்றாள். [செய்வார்களைச்செய்வேனும்] - அநுஷ்ட்டாதாக்களை யநுஷ்ட்டிக்கப்பண்ணுவேனும். என்னை ஆஸ்ரயிக்கப்பண்ணுவே நென்னுதல். [செய்யகமலக்கண்ணன்] - இவள்கண்ணி லழகாலும் அவன் ஆவேஸரித்தாற்போலே யிராநின்றது. அஸிதேக்ஷணையாகைதவிர்ந்து புண்டரீகாக்ஷன்வடிவை யுடையளாகாநின்றாள். புண்டரீகாக்ஷனுக்கிறே இப்ரவருத்திக ளுள்ளது. [செய்யஉலகத்தீர்க்கு] - ஆழங்காணமாட்டாதே படுபாடரான உங்களுக்கு. செய்ய - செவ்வையுடைய. [செய்யகனிவாயிளமான் திறத்தே] - சிவந்த கனிபோலே யிருக்கிற வாயையுடையளான பாலையிடையாட்டத்தில். விவர்ணையாயிருந்துள்ள இவள் அநுகாரத்தாலே, இவளுடைய அபரம் தன்னிறம்பெற்றிருக்கிறபடியை, அவிக்குதையா யிருக்கிற நான் எத்தைச்சொல்லுவேன்.

௩௫.—நாலாம்பாட்டு. காலதரயத்திலுமுண்டான க்ரியாஜாதமெல்லாம் நானிட்டவழக்கென்றோன்றி னென்கிறார்.

[செய்கின்ற இத்யாதி] - அதில் வர்த்தமாநமான க்ரியாஜாதம், செய்யக்கடவதாய் நிற்கிற க்ரியாஜாதம், முன்புசெய்தற்ற க்ரியாஜாதம், இவையடைய நானிட்டவழக்கு என்னொன்றி னென்கிறார். [செய்கைப்பயனுண்பேனும்] - “சுஹம்ஹிவஸவ்யுயஜீதாநாஹொகூவ” (அஹம்ஹிஸர்வயஜ்ஞாநாம்போக்தாச) என்னொன்றி னென்கிறார். க்ரியாமலலோக்தாக்களும் நானிட்டவழக்கு என்னொன்றி னென்கிறார். அன்றிக்கே, செய்கையாகிற க்ரியையும், மலலோக்தாவும் நானிட்டவழக்கு என்னொன்றி னென்கிறார். [செய்வார்களை இத்யாதி] - க்ரியாகர்த்தாக்களை இலேவித்து அவற்றை அநுஷ்டிப்பிப்பேனும் நானென்னொன்றி னென்கிறார். அன்றிக்கே, அவர்கள் இவற்றைக் கொண்டு என்னையாஸ்ரயிக்கும்படி பண்ணுவேனும் நானென்னொன்றி னென்கிறார். [செய்ய] - அஸிதேக்ஷணையான ஆகாரம்போய், புண்டரீகாக்ஷண்படியாய்விட்டது. * மையகண்ணு ளான ஆகாரம்போய், * செய்யகோலத்தடங்சண்ணன்படியாய்விட்டது. [செய்யவலகத்தீர்க்கு] - “சோல்லலாம், ஆகாது” என்று அறியாதே, “சோல்லு, சோல்லு” என்று அலைக்கிற படுபாடரான உங்களுக்கு நான் எத்தைச்சோல்லுவது. [செய்யகனிவாய்] - அநுகார (ரஸ) த்தாலே ஸம்ஸ்லேஷஸமயத்திற்போலேயிருக்கிற இவள், அபரம் செவ்விபெற்றவரும் படி விக்குதையாய், அதிமுகையையிருக்கிறபடி நான் எத்தைச்சோல்லுவது. பிரிவில் விவரணமாகை ப்ராப்தமாயிருக்க, இவளபரம் செவ்விபெற்றவருகிறதிறே அநுகாரத்தால்வந்த தரிப்பாலே. சிவந்தகனிபோலேயிருக்கிற அபரத்தையுடையளாய், முகபமான மான்போலே டேதையான இவளிடையாட்டத்தே. (ச)

நாலாம்பாட்டு.—செய்கின்ற இத்யாதி. “கிதி” என்று - க்ருதியாய், க்ரியையைச்சொல்லுகிறது.

“செய்கின்ற, செய்வானின்றனகளும், செய்துமுன்னிறந்தவும்” என்கிற மூன்றுக்கும் - வர்த்தமானிலிவ்யயத்திலுத க்ரியாஜாதபாதயா வ்யாக்யாநம் - அதில் இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - க்ரியாமல இத்யாதி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, “செய்கைப்பயன்” என்றது - யாகத்தில் ப்ரயோஜநரூபமான ஹவிஸ்ஸென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, மலலோக்தாக்களென்று - ஸவர்க்காதி மலலோக்தாக்களென்றபடி. முந்தினவர்த்தத்தவயத்திலும் - செய்கையினுடைய மலமென்றபடி. த்ருதீயார்த்தத்துக்கு - செய்கையும் பயனுண்பேனுமென்றபடி. செய்கை - யாகாதிக்ரியைகள். த்ருதீயார்த்தத்தில், க்ரியையுமென்றது - க்ரியாமாத்ரமாதல், “கருமமும்” என்றவிடத்திற்போலே க்ரியாநுஷ்டாநாக்களாதல். “செய்வார்களைச்செய்வேன்” என்றதுக்கு அர்த்தத்தவயம்;—செய்வார்களை - காமயமான ஸவர்க்காதி மலஸாதநகர்த்தாக்களை, செய்வேனும் - தேவதாந்தரங்களை யாஸ்ரயிப்பிப்பேனும் நானென்னுதல் என்று அர்த்தம். இத்தையருளிச்செய்கிறார் - க்ரியாகர்த்தாக்களை இத்யாதி. அன்றிக்கே, செய்வார்களை - மோக்ஷஸாதநமான யஜ்ஞாதிகர்த்தங்களைச் செய்கிறவர்களை, செய்வேனும் - என்னை யாஸ்ரயிப்பிப்பேனுமென்னுதல். இத்தை யருளிச்செய்கிறார் - அன்றிக்கேயவர்கள் இத்யாதி. அஸிதேக்ஷண - இத்யாதி வாக்யத்துக்கு - புண்டரீகாக்ஷணக்கேயிறே இப்ப்ரதிபத்தியுள்ளதென்று கருத்து. விவரணம் - மையகண்ணு ளான இத்யாதி. “செய்யவலகத்தீர்க்கு” என்றவிடத்தில், செய்யவென்று - செவ்வையாய், படுபாடரான என்றபடி. படுபாடரீ - க்ருஹீதக்ரஹிகள். இத்தையருளிச்செய்கிறார் - சோல்லலாம் இத்யாதி. அநுகாரத்தாலே - ஸப்தாநுகாரத்தாலே. அநுகாரத்தாலேயாகவேனுமோ, வாஸ்தவமாகச் சிவந்திருக்கவொண்ணாதோ? என்ன - பிரிவில் இத்யாதி. “சுஹம்ஹிவஸவ்யுயஜீதாநாஹொகூவ” உபநிஷதவா. நதாநாநிஜாநனி கதெநாதஸூவனிகெ ||௨௪|| உதி யீதாயாநவரெ. செய்கின்ற என்றதொடங்கி, உலகத்தீர்க்கு - செய்யகனிவாய்ளமான் திறத்து - இவைமென்சொல்லுகேன் இத்யவ்யயி.

(ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

திறம்பாமல் மண்காக்கின்றேன் யானே யென்னும் திறம்பாமல் மலையேடுத்தேனே யென்னும், திறம்பாமலகரரைக்கொன்றேனே யென்னும் திறங்காட்டி அன்று ஐவரைக்காத்தேனே யென்னும், திறம்பாமல்கடல்கடைந்தேனே யென்னும் திறம்பாதகடல்வண்ணனேறக்கோலோ? திறம்பாதவுலகத்தீர்க்கென்சொல்லுகேன்? திறம்பாதென்திருமகளெய்தினவே.

ஆ.—(திறம்பாமல்.) ஒருவர்க்கும் தப்பச்செய்யவொண்ணாதபடி இத்தாவையெல்லாம் ஒருதுணையின்றிக்கே காக்கின்றேன். சலியாதபடி மோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணினேன். தப்பாதபடி கோலி அஸுரரை முடித்தேன். ஒருவர்க்கும் அறியவொண்ணாத என்படியை லோகத்திலே ஆவிஷ்கரித்து யர்மபுத்ராதிகள் ஐவரையும் காத்தேன். நினைத்தபடி தப்பாமல் கடலைக்கடைந்தேனென்னும். ஒருவர்க்கும் தன் ஸாஸநத்தைத் தப்பவொண்ணாதபடியான ஸர்வேஸ்வரன் ஆவேஸித்தானோ? லக்ஷ்மீஸமையான என்மகள் ஐகவத்குணங்களிலே தப்பாமே அகப்பட்டபடிகளை, “கேட்டல்லது போகோம்” என்று நிர்ப்பந்திக்கிற உங்களுக்கு என்னென்று சொல்லுகே நென்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ‘ஐகத்ரக்ஷணப்ரமுஃமான சேஷ்டைகளெல்லாம் பண்ணுவேன் நான் என்னுகின்றாள்’ என்கிறாள்.

[திறம்பாமல் மண்காக்கின்றேன்] - ஒருவர்க்கும் தப்பச்செய்யவொண்ணாதபடி இப்பூமியையெல்லாம் ஒருதுணையின்றிக்கே காக்கின்றேன். [திறம்பாமல் மலையேடுத்தேன்] - சலியாதபடி மோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணினேன். [திறம்பாமல் அகரரைக்கொன்றேன்] - தப்பாதபடிகோலி அஸுரரை முடித்தேன். [திறங்காட்டி அன்று ஐவரைக்காத்தேன்] - இப்படி மோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணி ஒருவர்க்கும் அறியவொண்ணாத என்படியை லோகத்திலே ஆவிஷ்கரித்து யர்மபுத்ராதிகள் ஐவரையும் காத்தேன். [திறம்பாமல் கடல்கடைந்தேன்] - நினைத்தபடி தப்பாமல் கடலைக்கடைந்தேன். [திறம்பாதகடல்வண்ணன்] - ஒருவர்க்கும் தன் ஸாஸநத்தைத் தப்பவொண்ணாதபடியான ஸர்வேஸ்வரன். [திறம்பாத என்றுமேலுக்கு] - ‘கேட்டல்லது போகோம்’ என்று நிர்ப்பந்திக்கிற உங்களுக்கு எத்தைச்சொல்லுவேன்? லக்ஷ்மீஸமையான என்மகள் ஐகவத்குணங்களிலே தப்பாமே அகப்பட்டபடிகள்.

ப.—அநந்தரம், ஐகத்ரக்ஷணநி வ்யாபாரமெல்லாம் செய்கிறேன் நானே யென்னு மென்கிறாள்.

திறம்பாமல் - ஆஜ்ஞையை அதிலங்கியாதபடி, மண்-ஐகத்தை, காக்கின்றேன்-ரக்ஷிக்கிறேன், யானே - நானே, என்னும்-என்னும்; (மோரக்ஷணர்த்தமாக), திறம்பாமல் - சலியாதபடி, மலை - மலையை, எடுத்தேனே - எடுத்தேனே, என்னும் - என்னும்; திறம்பாமல் - தப்பாதபடி, அகரரை - (அரிஷ்டயே நுகர்ப்பருகிகளான) அஸுரர்களை, கொன்றேனே - கொன்றேனே, என்னும் - என்னும்; திறம் - (விஜயஹேதுவான உபாய) ப்ரகாரங்களை, காட்டி - காட்டிக்கொடுத்து, அன்று - (தூர்யோதநாதிகள் எதிரிட்ட) அன்று, ஐவரை - பாண்டவர்கள் ஐவரையும், காத்தேனே - ரக்ஷித்தேனே, என்னும் -

என்னும்; திறம்பாமல் - நினைவு தப்பாதபடி, கடல் - கடலை, கடைநீக்கேனே - கடைநீக்கேனே, என்னும் - என்னும்; திறம்பாத - (ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில்) திறம்புதலில்லாத, கடல்வண்ணன் - கடல்வண்ணனானவன், ஏறக்கொலோ - இவளை ஆவேசரித்தபடியோ, (இது). திறம்பாத - “அறியவேணும்” என்கிற நினைவு தப்பாதிருக்கிற, உலகத்தீர்க்கு - லோகத்தீர்க்கு, என் - என்னுடைய, திரு - லக்ஷ்மீஸமாநைபான், மகள் - பெண்பிள்ளை, திறம்பாது - தப்பாதபடி, எய்தின - ப்ராபித்த ஸ்வலாவங்களை, என் - ஏதாக, சொல்லுகேன் - சொல்லுவேன். திறம்பாதகடலென்று - கரைகடவாத கடலென்றுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஜகத்ரக்ஷணாதி சேஷ்டிதங்களுமெல்லாம் பண்ணுவேன் நானே யென்னொரு நென்கிறான்.

[திறம்பாமல் மண்காக்கின்றேன்] - ஒருவர்கூறையெழுவுருடுக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ஒருவர்க்கும் தப்பச்செய்யவொண்ணாதபடி, ஹ்மியையெல்லாம் ஒரு துணையின்றிக்கே காக்கிறேனென்னும். “லீஷாஸாஅாதஃவவதெ” என்கிற ஆஜ்ஞையாலே சிறியத்தைப் பெரியது தின்னாமே நோக்குகிறேன் நானே யென்னும். சலியாதபடி ஸ்வரவர்த்தை எடுத்தேனென்னும். இடையர்மேலாதல் பசுக்கள்மேலாதல் ஒருதுளி விழாதபடி யெடுக்கை. [திறம்பாமலசுரரைக்கொன்றேனே யென்னும்]-தப்பாதபடிகோலி அஸுரரைக் கொன்றேனென்னும். மாரீசனை விட்டது ராவணனுக்குப் பார்வையாக. [திறங்காட்டியன்றைவரைக்காத்நேனே] - லோகத்திலே என்படிகளைக்காட்டி, பசுலைஇரவாக்கியும், “ஆயுமெமேன்” என்று ஆயுமெடுத்தும் ஆஸ்ரித பக்ஷபாதத்தை வெளியிட்டு, “அகாஸ்டே விஜயங்குஷ” என்கிற அர்ஜுனனை “காரிஷேஷ்வரமந்தவ” என்னப்பண்ணி. [திறம்பாமல்கடல்கடைநீக்கேனேயென்னும்] - திறம்பாமல் கடைகை-தப்பாமல் கடைகை. மந்தரம் கீழேவிழுதல், மேலேகொந்தளித்தல்செய்யாதபடி மஹாதத்த்வத்தைக் கலக்கினேன். தன்ஸாஸநத்தை ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதபடியான ஸர்வஸ்வரன். [திறம்பாதவுலகத்தீர்க்கென்கொல்லுகேன்] - “கேட்டல்லது போகோம்” என்றிருக்கிற உங்களுக்கு லக்ஷ்மீஸமையான என்மகள் ஹ்மிவத்குணங்களிலே தப்பாதே யகப்பட்டபடிகள். ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கவொண்ணாதபடியிறே யகப்பட்டது.

நாடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஜகத்ரக்ஷணப்ரமுஹமான சேஷ்டிதங்களுமெல்லாம் பண்ணினேன் நானேன்னொரு நென்கிறான்.

[திறம்பாமல் இத்தயாதி] - ஒருவர்கூறையெழுவர் உடாதபடி, “லீஷாஸாஅாதஃவவதெ” (லீஷாஸமாத்வாதஃவதே) என்கிறபடியே, பூமியை நோக்குகிறேன் நானென்னும். ஒரு பசுவின்மேலாதல் ஒரு இடையன்மேலாதல் ஒரு துளிபடாதபடியோவயுந்நிரியை ஸ்ரித்து ரக்ஷித்தேனும் நானேன்னொரு நென்கிறான். அஸுரவர்க்கத்தைத்

அஞ்சாம்பாட்டு.—திறம்பாமல் இத்தயாதி.

“திறம்பாமல் மண்காக்கின்றேன்” என்றவிடத்திலே, திறம்பாமல் என்றதுக்கு - ஒருவர் நிமித்தமான ஹ்யத்தாலே சலியாதபடி என்று அர்த்தம்விவக்ஷித்து - ஒருவர்கூறையெழுவுருடுக்கையாவது - ஒருவன் கையிடுபடவையை ஒருவன்பறிக்க, அவன்கையிலத்தை வேறொருவன்பறிக்க, இப்படி ஏழுபேராகப் பறித்துடுக்கை. இது-எளியாரை வலியார் வொதிக்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தம். இப்படி எளியாரை வலியார் வொதியாதபடி ஸ்வஸ்வமய்யாதையிலே நிறுத்தி பூமியை ரக்ஷிக்கிறேனென்றபடி. “திறம்பாமல் மலை, திறம்பாமல் அசுரரை” என்கிற இரண்டிடத்திலும்,

தப்பாதபடி அறுத்துப்போகட்டேனென்னும். [திறங்காட்டி இத்யாதி] - லோகத்திலே என் படிகளைக் காட்டி; பகலை இரவாக்கியும், “ஆயுதமேடேன்” என்று ஆயுதமேடுத்தும், ஸத் ருக்களுடைய உயிர்நிலையைக் காட்டியும் இப்படி அன்று பாண்டவர்களை பசுபதித்து ரகஷித்தேனும் நானென்னொன்றின்றுள். “**நகாஜெ விஜயம்கூடி**” (நகாங்கேஷவிஜயம் க்ருஷ்ண) என்ற அர்ஜுனனை, “**காரிஷெஷுவவ மந்தவ**” (கரிஷ்யேவசந்தவ) என்னப் பண்ணினானிறே. [திறம்பாமற்கடல்] - ஒருதாழிக்கு உட்பட்ட தயிரை ஒன்றும் பிறிகதிர்ப் படாதபடி கடைவாரைப்போலே, ஸமுத்ரமென்கிற மஹாதத்தவத்தின் நடுவே மந்தரத்தை நட்டுக் கடைகிறவிடத்துக் கீழேவிழுதல் மேலேகொந்தளித்தல் செய்யாதபடி கடலைக் கடைந்தேனும் நானென்னும். [திறம்பாத] - தன் ஸாஸநத்தை ஒருவரால் தப்பவொண் ணைதபடியிருக்கிற அபரிச்சேத்ய ஸ்வஹாவனான ஸர்வேஸ்வரன் வந்து ஆவேசித்தானே? [திறம்பாத] - “கேட்டல்லது கால்வாங்கோம்” என்று இருக்கிற உங்களுக்கு நான் எத்தைச்சொல்லுவது. லக்ஷ்மீஸமையான என்மகள், ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கவொண்ணாத படி ப்ராபித்தவற்றை நான் எத்தைச் சொல்லுவது? ஆழங்காலிலே இழிந்தார்படியைக் கரையிலேநின்றாராலே சொல்லப்போமோ? (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

இனவேய்மலையேந்தினேன்யானேயென்னும் இனவேறுகள் சேற்றேனும்யானேயென்னும், இனவான்கன்றுமேய்த்தேனும் யானே யென்னும் இனவாரிரைகாத்தேனும்யானேயென்னும், இனவாயர்தலவ னும்யானேயென்னும் இனத்தேவர்தலவன்வந்தேறக்கோலோ? இன வேற்கண்ணல்லீர்க்கிவையென்சொல்லுகேன்? இனவேற்கண்ணியென் மகளுற்றனவே.

திறம்பாமல் என்றதுக்கு - தப்பாமல் என்று அர்த்தம். திறங்காட்டி - பசுபாதப்ரகாரங்களைக்காட்டி யென்னுதல்; திறமென்று - ஸமுஹராய், தத்தவவிவேகந்தொடங்கி ப்ரபத்திபர்யந்தமான அர்த்த ஸமுஹங்களைக்காட்டியென்னுதல். இரண்டர்த்தத்தையும் அடைவே யருளிச்செய்கிறார் - லோகத் திலே என்படிகளை இத்யாதியாலும், நகாஜெ இத்யாதியாலும். திறம்பாமல்கடல் - சலியாதபடி ஸமுத்ரத்தை. திறம்பாதகடல்வண்ணன் இத்யாதி - திறம்பாத - அதிக்ரமிக்கப்போகாத. இது - *கடல்வண்ணனுக்கு விசேஷணம். திறம்பாதவுலகத்திற்கு - சலிபாதவுலகத்திற்கு. திறம்பாது - சலியாமல். எய்தின - ப்ராபித்தன. அவன் ப்ராபித்தத்தை உன்னாலே சொல்லப்போகாதோவென்ன - ஆழங்காலிலே இத்யாதி. திறம்பாமல் இய்யாரப்ய, உலகத்திற்கு - என்திருமகள் - திறம்பாது - எய்தின - என்சொல்லுகேன் இத்யங்கூட. வீஷ்ணுவாஅராதுவவதெ என்றது - இவன் நிமித்த மான ஹயத்தாலே காற்றுமுதலானவை ஸ்வஸ்வகார்யஞ் செய்யுமென்றபடி. “**நகாஜெ விஜய ம்கூடி நவராஜஸூனாவாநிவ | சிம்மநாராஜெ நமொவிநி | சிம்மொரெம ஜீவதெ நவா||௩௨||**” உதி மீதாஸுப்யதே. “**நவோரெமஃஸூதி ருபுஷாஸுபூஷாநயாஸூத | ஸூதொஸூதவஸதேஹி | காரிஷெஷுவவ மந்தவ||௩௩||**” உதிஷ்டாடிஸெ. (ரு)

ஆ.—(இனவேய்மலை.) திரள்திரளான மூங்கிலையுடைத்தான மோவார்த்தந கிரியாரணம் முதலான க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களெல்லாம் நானே பண்ணினின்றேன் என்ன நின்றுள். [இனத்தேவர்] - தனித்தனி அநுலுவிக்கமுடியாமையாலே திரண்டிருக்கிற * அயர்வறுமமரர்களதிபதியானவன் ஆவேசித்தானோ? வேல்போலேயிருக்கிற கண்ணையுடையீராய் அவ்ஹிதராயிருக்கிற உங்களுக்கு, தான்படுகிற பாட்டைப் பிறரைப்படுத்த வல்ல கண்ணழகையுடைய இவளுற்றவிவற்றை என்சொல்லுகேனென்கிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ‘மோவார்த்தநோத்தரணம் முதலான க்ருஷ்ணசேஷ்டி தங்களெல்லாம் பண்ணினேன் நான் என்று இவள் சொல்லாநின்றாள்’ என்கிறாள்.

[இனவேய்மலை]-திரள்திரளான மூங்கிலையுடைத்தான மோவார்த்தநகிரி. [இன வாயர்தலைவன்] - ஒருதரத்தில் ஆயர்க்கெல்லாம் ப்ரபூரண. [இனத்தேவர்] - தனித்தனி ஹகவத்ருணங்கள் அநுலுவிக்கமுடியாமையாலும், ஒருவரையொருவர் பிரியமாட்டாமையாலும் திரண்டிருக்கிற அயர்வறுமமரர்கள். [இனவேற்கண் நல்லீர் என்றுதொடங்கி] - வேல்போலேயிருக்கிற கண்ணையுடையீர். கேட்கைக்கு அவ்ஹிதராயிருக்கிறபடி. தான்படுகிற பாட்டைப் பிறரைப்படுத்தவல்ல கண்களையுடைய இவள் உற்ற இவற்றை என் சொல்லுகேன்.

ப.—அந்தரம், க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களைச் செய்தேனும் நானேயென்னுமென்கிறாள்.

இனம் - திரளான, வேய் - மூங்கிலையுடைய, மலை - மோவார்த்தநத்தை, ஏந்தினேன் - எடுத்தேன், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; இனம் - திரளவந்த, ஏறுகள் - ஏழு எருத்தையும், செற்றேனும் - கொன்றேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; இனம் - ஓரினத்தில், ஆன்கன்று - கன்றுகளை, மேய்த்தேனும் - மேய்த்தேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; இனம் - திரள்திரளான, ஆநிரை - பசுக்களை, காத்தேனும் - ரக்ஷித்தேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; இனம் - ஒருதரத்தில், ஆயர் - இடைப்பிள்ளைகளுக்கு, தலைவனும் - நாயகனாயிருப்பேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; இனம் - ஸங்கமான, தேவர் - ஸுபிரிகளுக்கு, தலைவன் - நிர்வாஹகனான ஸர்வேஸ்வரன், வந்தேறக்கொலோ - ஆவேசித்தபடியோ? இனம் - தன்னில்தான்செறிந்து, வேல்-வேல்போலேயிருக்கிற, கண்-கண்ணழகையுடைய, நல்லீர்க்கு-உங்களுக்கு, வேல் - வேலோடு, இனம் - ஒத்திருக்கிற, கண்ணி - கண்ணையுடைய, என்னுடைய, மகள் - பெண்பிள்ளை, உற்றன - லஹித்த, இவை-இந்த ஸ்வஹாவங்களை, என் - ஏதென்று, சொல்லுகேன் - சொல்லுவேன். இனத்தேவரென்று - ஸாம்யம் பெற்றவரென்றுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களெல்லாம் பண்ணினேன் நானே என்னுநின்றொள்கிறாள்.

[இனவேய்மலை] - திரள்திரளான மூங்கிலையுடைத்தான மோவார்பநயிரி. மலையைக் கவிழ்த்துப் பிடித்தபோது, அணுக்களைக் கவிழ்த்துப்பிடித்தார்போலே யிருக்கை. திரளான எருதுகளேழையும் ஊட்டியாக நெரித்தேனும்நானே. “வஹ்யுபகம்வாலம்” என்று என்னோடொத்தபருவத்திற்கன்றுகள் மேய்த்தேனும் நானே. பருவம்நிரம்பின பசுக்களை மேய்த்தேனும்நானே. ப்ரபூமத்தில் ப்ரஹ்மசயத்தை யநுஷ்டித்துப்

௨௫௮ திருவாய்மொழி—௫-ப. ௬ - தி. கடல்ஞாலம்.

பின்பு ஸார்ஹஸ்த்தயத்திலே இழியுமாப்போலே. எந்தரத்திலிடைப்பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் தீம்புக்குத்தலைவனும் நானே. [இனத்தேவர்] - பஞ்சவிம்ஸதிவார்கிகராயிருக்கையாலே தன்பருவத்தோடொத்த நித்யஸூரிகளென்னுதல், தனியறவவிக்கமாட்டாமையாலும் ஒருவரையொருவர் பிரியமாட்டாமையாலும் திரண்டிருக்கிற நித்யஸூரிகளென்னுதல். [இனவேற்கண்ணல்லீர்க்கு] - தன்னிலொத்தவேலொழுங்குபோலியிருக்கிற சண்ணமுகையுடைய உங்களுக்கு. கேட்கையில அவ்ஹிதராயிருக்கிறபடி. [இனவேற்கண்ணியென்மகள்] - தன்கண்ணுக்கிலக்காரூர் படும்பாட்டைத் தான்படுசிறவனாற்றவற்றை யென்சொல்லுகேன்.

௪௫.—ஆறும்பாட்டு. ஸோவர்த்தநோத்தரணம் முதலான க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களுள்ளாம் பண்ணினேன் நான் என்னொருளென்று ளென்கிறாள்.

[இனவேய்மலை] - அணுக்களைக் கவிழ்த்துப் பிடித்தாற்போலே, திரள்திரளான மூங்கிலையுடைத்தான மலையை அநாயாஸே நூரித்தேன் நான் என்னொருளென்று. [இனம்] - ஒன்றிரண்டன்றிக்கே ம்ருத்யுஸத்ருஸமாயிருக்கிற ருஷபங்கள் எனையும் ஒருகாலே ஊட்டியாகநெரித்துப்போகட்டேன் நான் என்னும். [இனவான்கன்று] - “வத்ஸ்ய மதவாபு” (வத்ஸமத்யகதம் பாலம்) என்கிறபடியே என்னோடொத்தபருவமான கன்முகளை மேய்த்தேனும் நானென்னும். [இனவாரிரை] - முன்பு ப்ரஹ்மசர்யமநுஷ்டித்துப் பின்பு ஸார்ஹஸ்த்யயர்மம் அநுஷ்டிப்பாரைப்போலே, வால்யத்திலே கன்முகளைமேய்த்து, பருவம் நிரம்பினபின்பு பசுக்களை மேய்த்தேனும் நானென்னும். [இனவாயர்] - “தன்னேராயிரம்பிள்ளைகள்” என்கிறபடியே, என்னோடொத்த பருவத்தில் பிள்ளைகளும் நானுமாய்த் தீம்புசெய்து திரிகிறவிடத்தில், அவர்களில் என்றனைத் தீம்பரில்லையென்னும். [இனத்தேவர்] - நைரபேக்ஷயத்துக்குத் தன்னோடொத்திருக்கிற நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகளுன ஸர்வேஸ்வரன் வந்து ஆவேசித்தானே? அன்றிக்கே, [இனத்தேவர்] - தனியறவவிக்கவொண்ணமையாலே திரள்திரளாயிருக்கிற நித்யஸூரிகளென்னுதல். “அடியார்கள் துறாங்கள்” என்னக்கடவதிறே. [இனவேல்] - வேலொழுங்குபோலே, “இவள்தை எவ்வளவாய்த் தலைக்கட்டுகிறது” என்று கூர்க்கப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற உங்களுக்கு நான் எத்தைச்சொல்லுவது. ஏன்றான், சொல்ல அருமையென்? என்ன, [இனவேற்கண்ணி] - தன்கண்ணுக்கிலக்காரூர் படுவதைத் தான் படுகிறபடியைச் சொல்லப்போமோ. † “உயர்காமின்கள்ஞாலத்துள்ளே” என்றிறே இவள்கண்ணுக்கு இலக்காரூர் படுவது. (௬)

ஆறும்பாட்டு.—இனவேய் இய்யாதி.

அணுக்கன் - குடை. இனவேய் - திரளானமூங்கில். “இனவேறுகள்” என்றவிடத்தில், இனமென்றது - ஸத்ருஸமாய், ம்ருத்யுஸத்ருஸமாயிருக்கிற என்றபடி. ஊட்டியென்று - கழுத்தாய், கழுத்தத் தன்கையிலே யகப்படுமடியாக நெரித்தென்றபடி. ஊட்டி - ஊணும், கழுத்தும். வான்கன்று - பெரியகன்றுகள். இனவாநிறை - திரளானபசுக்கூட்டம். நல்லீர்க்கு - விலகூணைகளான உங்களுக்கு. இனவேற்கண் - ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாய் வேல்போலேயிருக்கிறகண். தன்னேராயிரம்பிள்ளைகள் - தன்னோடொத்த ஆயிரம்பிள்ளைகளோடே. † பெரியாழ்வார்திருமொழி, மூன்றம்பத்து. உயர்காமின்கள்ஞாலத்துள்ளே - ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கிற நீங்கள் உயிரைக்காத்துக்கொள்ளுங்கோள் † திருவருத்தம், ஆறும்பாட்டு, “தடாவி” இய்யாதி. “ஸுஷுஸு-தடா-தடா-கூவுஷூரொடொஹநெமவாபு | வத்ஸ்ய மதவாபு மீனொது மடிவலு விடுககூ ||” உதிஸ்ரீவிஷுணு வாராணை, வணுமெஸெ, ஸவடிஸெ. (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

உற்றர்களோனக்கில்லையாருமேன்னும் உற்றர்களோனக்கிங்கேல்
லாருமேன்னும், உற்றர்களைச்செய்வேனும்யானேயென்னும் உற்றர்களை
யழிப்பேனும்யானேயென்னும், உற்றர்களுக்குற்றேனும்யானேயென்னும்
உற்றரிலிமாயன்வந்தேறக்கோலோ? உற்றீர்கட்கேன்சொல்லிச்சொல்லு
கேன்யான்? உற்றேன்னுடைப்பேதையுரைகின்றவே.

ஆ.—(உற்றர்கள்.) இஜ்ஜகத்தில் என்படியை யறிந்து எனக்கு ஷந்துக்களா
யிருப்பார் ஒருவருமில்லை. அவர்கள் அப்படியிருந்தமை யறிந்துவைத்தே, எனக்கு உற
வாக நினைத்திராதார் ஒருவருமில்லை. சிலர் என்னை ஆஸ்ரயிக்கும்படி பண்ணுவேன்.
அநாஸ்ரயிக்குமவர்களில் ப்ரயோஜநாத்ரபார்க்கு அவர்கள் வேண்டினவற்றைக்கொடுத்து
அகற்றுவேன் நான். அந்யப்ரயோஜநானவர்களுக்கு எல்லா ஷந்துக்ருத்யமும் பண்ணு
வேன் நான் என்னும். எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் முட்டக்காணவொண்
ணை அத்யாஸ்சர்யபூதனாவன் ஆவேசித்தானோ? ஈடுபட்டு, அத்யந்த ஷாலையான என்
மகள் சொல்லுகிறவற்றை, உறவுமுறையாரான உங்களுக்கு என்னபாசுரத்தாலே சொல்
லுவேன் நான் என்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், 'எம்பெருமான் ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் இருக்கும் இருப்
பைத் தன்படியாகப் பேசுகின்றாள்' என்கிறாள்.

[உற்றர்கள் எனக்கில்லையாரும்] - இஜ்ஜகத்தில் என்படியறிந்து எனக்கு ஷந்
துக்களாயிருப்பார் ஒருவருமில்லை. [உற்றர்கள் எனக்கு இங்குஎல்லாரும்] - அவர்
கள் அப்படியிருந்தமை அறிந்துவைத்தே, நான் எனக்கு உறவாகநினைத்திராதார் ஒருவரு
மில்லை. [உற்றர்களைச் செய்வேனும் யானே] - சிலர் என்னை ஆஸ்ரயிக்கும்படி பண்ணு
மவன் நான். [உற்றர்களை அழிப்பேனும்யானே] - ஆஸ்ரயிக்குமவர்களில் ப்ரயோஜநாந
தரபார்க்கு அவர்கள்வேண்டினவற்றைக் கொடுத்து அவர்களை அகற்றுவேன் நான். என்
னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைக்காட்டி அவர்களை ஈடுபடுத்துவேனும் நான் என்றமாம்.
[உற்றர்களுக்கு உற்றேனும்] - அந்யப்ரயோஜநானவர்களுக்கு எல்லா ஷந்துக்ருத்யம்
பண்ணுவேனும். [உற்றரிலிமாயன்] - எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் முட்டக்
காணவொண்ணைதடியான அத்யாஸ்சர்யபூதனாவன். [உற்றீர்கள் என்று தொடங்கி] -
உறவுமுறையாரான உங்களுக்கு என்னபாசுரத்தாலே சொல்லுவேன் ஈடுபட்டு
அத்யந்தஷாலையான என்மகள் சொல்லுகிறாள்.

ப.—அநந்தம், ஜகத்தில் பந்துக்களானில் அவன்படியெல்லாம் தன்படியாகச்
சொல்லுகின்றாள் என்கிறாள்.

உற்றர்கள் - (ஒருபாதியாலேகிட்டுதல், என்னையுள்ளபடியறிந்துகிட்டுதல் செய்
திருக்கும்) பந்துக்கள், எனக்கு - எனக்கு, யாரும் - ஒருவரும், இல்லை - இல்லை, என்
னும் - என்னும்; இங்கு - இஜ்ஜகத்தில், (நிருபாதிகஸம்பந்தத்தைப்பார்த்தால், அவர்கள்
தாரதம்யம்பாராதே), எல்லாரும் - எல்லாரும், எனக்கு - எனக்கு, உற்றர்கள் - பந்

துக்களாயிருக்கும், என்னும் - என்னும்; உற்றார்களை - அவர்களை எனக்கு உற்றாராம் படி, செய்வேனும் - பண்ணுவேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; உற்றார்களை - ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகக் கிட்டினவர்களை, அழிப்பேனும் - (அவற்றைக் கொடுத்து) உறவறுத்துவிடுவேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; உற்றார்களுக்கு - அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கிட்டினார்க்கு, உற்றேனும் - எல்லாவுறவுமுறையும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; உற்றார் - எத்தனையேனும் அளவுடையாகிலும் தன்னை முட்டக்கண்டு கிட்டினார், இலி - இல்லாத, மாயன் - ஆஸ்சர்யபூதன், வந்தேறக் கொலோ - ஆவேசித்தபடியோ? உற்றீர்கட்கு - பந்துக்களான உங்களுக்கு, என்னுடைப்பேதை - அதிவாலையான என்னுடைய பெண்பிள்ளை, உற்று - உள்ளுறக்கண்டு, உரைக்கின்ற - சொல்லுகிற வார்த்தைகளை, என் - என்னபாசரம், சொல்லி - சொல்லி, சொல்லுகேன் - சொல்லுவேன்?

இ.— ஏழாம்பாட்டில், அவன் ஆஸ்ரிதவிஷயத்திலிருந்து மிருப்பைத் தன் படியாகப் பேசாநின்ற னென்கிறான்.

[உற்றார்களெனக்கில்லையாரும்] - ஒருபாதியால்வந்த ஐந்துக்கள் ஒருவருமில்லையென்னுதல், என்படியையறிந்து எனக்கு ஸ்நேஹிக்கக்கடவார் ஒருவருமில்லையென்னுதல். [உற்றார்களெனக்கிங்கெல்லாருமென்னும்] - “வதிலிஸூஸு” என்கிறபடியே பார்த்தால், இஜ்ஜகத்திலெல்லாரும் ஐந்துக்களென்னுதல்; அவர்கள் இப்படியிருந்தமை யறிந்துவைத்தே, நிருபாதிகயேந்துவாய் எல்லார்க்கும் ஸ்நேஹித்திருப்பேனென்னுதல். [உற்றார்களைச்செய்வேனும்யானேயென்னும்] - சிலரென்னையாஸ்சரிக்கப் பண்ணுவேனும் நானே. [உற்றார்களையழிப்பேனும்யானே] - ப்ரயோஜநாந்தரபாரை ப்ரயோஜனங்களைக்கொடுத்து அகற்றுவேனும்நானே யென்னுதல்; அவர்களை, ஸௌந்தர்யாதிகளைக்காட்டி யழிப்பேனும்நானே யென்னுதல். [உற்றார்களுக்குற்றேனும்] - அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு எல்லாவுறவும் நானேயென்னுதல், அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு அநந்யப்ரயோஜனையிருப்பேனும் நானேயென்னுதல். [உற்றாரிலிமாயன்] - எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் முட்டக்காணவொண்ணாதபடியான ஆஸ்சர்யபூதன். ஸ்வயதநத்தால் ஒருவார்க்கும் கிட்டவொண்ணாதவன். [உற்றீர்கட்கென்சொல்லிச் சொல்லுகேன்யான்] - ஆனாலும், ஐந்துக்களான உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டாவோ? என்னில்,—ஐந்துக்களாகவமையுமோ, விஷயஞ் சொல்லலாகவேண்டாவோ? உறவுமுறையான உங்களுக்கு, என்னபாசரத்தைச்சொல்லிச் சொல்லுவேன். பருவம்நிரம்பாத ஈன்பெண் ஈடுபட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தைகளை வாய்க்கரையிலே நிற்கிறான் எத்தைச் சொல்லுவது.

ஈடு.— ஏழாம்பாட்டு. எம்பெருமான் ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் இருக்கிற இருப்பைத் தன்படியாகப் பேசாநின்ற னென்கிறான்.

[உற்றார்கள் எனக்கில்லை யாருமென்னும்] - எனக்கு ஒருபாதியால்வந்த ஐந்துக்கள் ஒருவருமில்லை யென்னும். அன்றிக்கே, என்னோட்டை ஸம்பந்தமறிந்து எனக்கு ஸ்நே

ஏழாம்பாட்டு.—உற்றார்கள் இத்யாதி.

உபாதியால் - கர்மமாகிறவுபாதியால். தவ்வீயார்த்தத்துக்கு - உற்றிருப்பாரென்றாய், ஸ்நேஹிப்பாரென்றபடி. ஸம்பந்தமறிந்து ஸ்நேஹியார்களோவென்ன - வதிலி இத்யாதி. கீழிற்பதத்

ஹிக்கக்கடவார் ஒருவருமில்லை யென்னுதல், “வ திஃவி ஸ்ரஹ்” (பதிமலிஸ்வஸ்ய) என்று இத்தை ஒதிவைத்தே தேவதாந்தரஹ்நமிறே பண்ணுவது. [உற்றார்கள் எனக்கு இங்கேல் லாருமென்னும்] - எனக்கு நிருபாதிகஹ்நுத்களல்லாதார் இல்லையென்னும். அவர்கள் இப் படியிருக்கச்செய்தே நிருபாதிகஹ்நுவாய் எல்லார்க்கும் ஸ்நேஹித்திருப்பனென்னுதல். [உற் றர்களைச்செய்வேனும் யானேயென்னும்] - அவர்களிலே சிலர் வந்து என்னை ஆஸ்ரயிக்கும் படி பண்ணுகிறேனும் நானென்னும். [உற்றர்களையழிப்பேனும்] - அவர்களுக்கு ப்ரயோஜ னாத்ரங்களிலே ருசியுண்டானால், அந்த ப்ரயோஜனங்களைக் கொடுத்து என்பக்கலினின்றும் அகற்றுவேன் நானென்னும். அன்றிக்கே, ஆண்டான்பணித்தானாக இளையபெருமாள், “அவர் களை ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அழிப்பேனும் நானென்னுநீரான்” என்றும் அருளிச்செய்வார். [உற்றர்களுக்கு உற்றேனும் யானேயென்னும்] - என்பக்கல் அந்ந்யப்ரயோஜநாய்ப் பரிமாறு வார்க்கு என்றனை யந்ந்யப்ரயோஜநர் இல்லையென்னுதல். அன்றிக்கே, என்னையே ஸர்வவித ஹ்நுத்புமாகப் பற்றினவர்களுக்கு, நானும் அவர்களையே ஸர்வவிதஹ்நுத்புமாக இருப்பேன் என்னவுமாம். [உற்றரிலி] - இற்றைக்குமுன்பு ஸ்வயந்தந்தாலே கிட்டினார் ஒருவருமில்லாத படியிருக்கிற ஆஸ்ரயபூதனான ஸர்வோஸ்வரன் வந்து ஆவேசித்தானோ? [உற்றீர்கள் இத் யாதி] - “இங்ஙன் ஸம்ஸயிக்கக்கடவதோ, பந்துக்களுக்கு நிர்ஸயித்துச்சொல்லவேணுங்காண்” என்ன, - உறவுமுறையாரா மித்தனையோ வேண்டுவது, சொல்லலாய்ச் சொல்லவேண்டா வோ. என்ன பாசுரத்தைச் சொல்லிச் சொல்லுவேன்? என்றான், சொல்லவொண்ணமைக்கு வந்ததென்? என்னில், - [உற்று இத்தாதி] - பருவம்நிரம்பாத என்பெண், மறுபாடுருவத் தைத்துச்சொல்லுகிறவற்றை, கரையிலேநிற்கிற நான் எத்தைச்சொல்லுவது. திருத்தாயாரான தசையும் இவர்தமக்கே யுள்ளதொன்றாகில், இங்குச்சொல்லவொண்ணாதபடி கலங்குகை யாவதென்? என்னில், - “தனக்கும் தன் தன்மையறிவரியான்” என்று - ஈஸ்வரனை, தன்படி தானும் அறியான் என்று சொல்லுமாபோலே; தந்தை தமக்குங்கூடப் பேச்சுக்கு நிலமன் றென்கிறது. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

உரைக்கின்ற முக்கட்பிரான் யானேயென்னும் உரைக்கின்ற திசை முகன் யானேயென்னும், உரைக்கின்ற வமரநும யானேயென்னும் உரைக் கின்ற வமரர்கோன் யானேயென்னும், உரைக்கின்ற முனிவரும் யானேயென் னும் உரைக்கின்ற முகில்வண்ணேறக்கோலோ? உரைக்கின்ற வுலகத் தீர்க்கென் சொல்லுகேன்? உரைக்கின்ற வென்கோமளவொண்கோடிக்கே.

தில் அர்த்ததவ்யாநுகுணமாக அர்த்ததவ்யம் - எனக்குநிருபாதிக இத்தாதி வாக்யதவ்யத்தாலே. என்னை ஆஸ்ரயிக்கும்படி பண்ணுகிறேனு மென்றது - “தெஷாஸ்ததயாஸூநாஸூ” இத் யாதியைப்பற்ற. இளையபெருமாள் - ஆண்டான்பூரிபாதத்திலவர். உற்றர்களுக்குற்றேனும் - அந்ந்ய ப்ரயோஜநாய்க்கிட்டினார்க்கு உற்றிருப்பேனுமென்னுதல்; உறுதல் - கிட்டிதல். அன்றிக்கே, உறவு முறையார்க்கு உறவுமுறையாயிருப்பேனுமென்னுதல். உற்றரிலி - கிட்டினவர்களில்லாதவன். என் சொல்லிச்சொல்லுகேன் - எந்தபாசுரத்தையிட்டு எந்தவர்த்தத்தைச்சொல்லுவேன். மறுபாடுருவ - அப்பாலுருவ. நன்றாக அவகாஹித்தென்றபடி ஸ்வாபதேசத்திலே ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஸந்தை யநு வதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - திருத்தாயாரான - இத்தாதி. தனக்கும் தன் தன்மையறிவரியான் - ஸ்வ தஸ்ஸர்வஜ்ஞான தன்னாலும் தன்னைப் பரிச்சேதிக்கப்போகாதவன். உற்றர்கள் - டாரும் - எனக் கிங்கிலை - என்னும், இங்கெல்லாரும் - எனக்கு - உற்றர்கள் - என்னும் இத்தாரப்ய, உற்றீர்க்கு - என்னுடைப்பேதை - உற்று - உரைக்கின்ற - என் சொல்லிச்சொல்லுகேன் இத்தவ்யம். (எ)

ஆ.—(உரைக்கின்ற.) ஜகத்ப்ரயாநராக ஸாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்படுகிற சதூர்முகப்ரமுவரும் நானிட்ட வழக்கென்னுநின்றான். காலதத்த்வமுள்ளதனையும் பேசினாலும் பேசிமுடிக்கவொண்ணாத அழகையுடையவன் ஆவேசித்தானே? அதிலோகமான பேச்சைப் பேசுவதும்செய்து, துக்கஸஹையுமன்றிக்கே யிருக்கிற இவ்விஸக்ஷணையான பெண்பிள்ளைக்குப்பிறந்த அவஸாதத்தை “சொல்லு, சொல்லு” என்று நிரந்தரமாகச்சொல்லுகிற லௌகிகரான உங்களுக்கு ஏதென்று சொல்லுவேன் நானென்கிறான்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், ‘ஜகத்ப்ரயாநராக ஸாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்படுகிற சதூர்முகப்ரமுவரும் நான் இட்டவழக்கு என்னுநின்றான்’ என்கிறான்.

[உரைக்கின்றமுகில்வண்ணன்] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் பேசினாலும் பேசிமுடிக்கவொண்ணாத அழகையுடையவன். வார்த்தை அருளிச்செய்யும்போதையழகைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். [உரைக்கின்ற என்று மேலுக்கு] - அதிலோகமான பேச்சைப் பேசுவதும்செய்து துக்கஸஹையுமன்றிக்கேயிருக்கிற இவ்விஸக்ஷணையான பெண்பிள்ளைக்குப் பிறந்த அவஸாதத்தை ‘சொல்லு, சொல்லு’ என்று நிரந்தரமாகச் சொல்லுகிற லௌகிகரான உங்களுக்கு எத்தைச்சொல்லுவேன்?

ப.—அநந்தரம், ஜகத்ப்ரயாநராய் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளான தேவர்களும் ருஷிகளும் நானிட்ட வழக்கென்னு மென்கிறான்.

உரைக்கின்ற - (“வஸிவஃ” என்று ஸ்வத்ப்ரகாரமாகச்) சொல்லப்படுகிற, முக்கண் - த்ரிணைத்ராஸ்த், பிரான் - ஸர்வவாகு ப்ரஸித்தனான ருத்ரன், யானே - எனக்கு ப்ரகாரபூதன், என்னும் - என்னுநிற்கும்; உரைக்கின்ற - (“வஸுஹா” என்று) சொல்லப்படுகிற, திசைமுகன் - சதூர்முகன், யானே - எனக்கு ப்ரகாரபூதன், என்னும் - என்னும்; (அப்படியே), உரைக்கின்ற - (ஸ்வதவ்ஸிபூதிதயா, “உக்ஷாடியஃ” என்று) சொல்லப்படுகிற, அமரரும் - தஸப்ரஜபதிகளான தேவர்களும், யானே - எனக்கு விஹிதவிஹிதர், என்னும் - என்னும்; உரைக்கின்ற - (“வெஸ்து” என்று) சொல்லப்பட்ட, அமரர்கோன் - (த்ரயஸ்த்ரிம்ஸ்த்சோடி தேவதாயிபதியான) இந்த்ரனும், யானே - எனக்கு ப்ரகாரபூதன், என்னும் - என்னும்; உரைக்கின்ற - (“உஷஸ்திஷ்டாணாணாநாநாநா” இத்யாதிகளிலே) சொல்லுகிற, முனிவரும் - ருஷிகளும், யானே - நானிட்ட வழக்கு, என்னும் - என்னும்; உரைக்கின்ற - (“நீஹதொயடிஸ்யஸூ” என்று வேதாத்ரங்களிலே) சொல்லுகிற, முகில் - காளமேகநிபஸ்யாமமான, வண்ணன் - வடிவையுடையவன், ஏறக்கொலோ - ஆவேசித்தபடியோ? உரைக்கின்ற - (“சொல்லு, சொல்லு” என்று) உரைக்கின்ற, உலகத்திர்க்கு - லோகத்தாரான உங்களுக்கு, உரைக்கின்ற - லோகமர்யாதையல்லாத பேச்சை யுடையளாய், என், — கோமளம் - ஸுகுமாரமாய், ஒண் - தர்ஸநீயமான, கொடிக்கு - கொடிபோலே ஆஸ்ரயவ்யதிரேகத்தில் தறைப்படும் படியான இவளுக்குண்டான, இவை - இஸ்ஸ்வஹாவங்களை, என் - ஏதாக, சொல்லுகேன் - சொல்லுவேன்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஜகத்ப்ரயாநராக ஸாஸ்த்ரம்சொல்லுகிற சதூர்முகாதிகளும் நானிட்டவழக்கென்னுநின்றான் லென்கிறான்.

[உரைக்கின்ற] - வேதத்தில் அர்த்தவாதப்ரதேசங்களிலும் தாமஸபுராணங்களிலும் சொல்லுகிறவன். [பிரான்] - ஸ்வகோஷ்ட்டிப்ரஸித்தி. ‘‘ஸூஜாணாஸூஜ

சுடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஜகத்ப்ரயாநரான ப்ரஹ்மாதிகள் நானிட்ட வழக்கு
என்றென்றே ளென்கிறாள்.

ப்ர :—(உரைக்கின்ற திசைமுகன்) ஸாஸிவெஷெ [ஹாடெநாடு] “**வ ஹ
ணஃவா சூயஜெஷ்டாயதெஷ்டாய கடுரோவாய சுபூயிவதபெநஜி:**”

[illegible]

ப்ரஹ்மணஃ புத்ராய ஜ்யேஷ்ட்டாய ஸ்ரேஷ்ட்டாய) என்கிறபடியே, அவன்தனக்குங்கூட ஜநகனாக ப்ரமாணப்ரஸித்தனாயிருக்கிற சதுர்முகனும் நானிட்டவழக்கென்கிறான். [அமரர்]- ப்ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஷ்டராய், நித்யஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவராக ஸாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லப் படுகிற தஸ்ப்ரஜாபதிகளும் நானிட்ட வழக்கென்னும். [உரைக்கின்ற அமரரேன்று] - “**வ்ருஹாடிஷ்டாயஃ**” (ப்ரஹ்மதக்ஷாதயஃ) என்று ஹவத்ப்ரகாரமாகச் சொல்லப் படுகிற என்மாமம். [உரைக்கின்ற அமரர்கோன்] - “**நகிரிதூக்ஷதூதாரஃ**” (நகிரித் த்ரத்வதுத்தாரஃ) என்று சொல்லப்படுகிறவன் என்னுதல். “**ஷெவாநாடிவிவாஸவஃ**” (தேவாநாமஸிவாஸவஃ) என்று ப்ரகாரமாகச் சொல்லப்படுகிறவன் என்னுதல். [முனிவரும்] - வேதார்த்தத்தை ஸ்மரித்து, ஐகத்துக்கு கர்த்தவ்யங்களைச் சொல்லும் மங்வாதிகளும் நானிட்டவழக்கென்னும். [முகில்வண்ணன்] - “**நீருதொயடிஷ்டாயா**” (நீலதொயதமத்யஸ்த்தா) என்று வர்ஷுக வலாஹகமாகச் சொல்லப்படுகிற என்னுதல். வார்த்தை சொல்லுவதாய், கழுத்தே கட்டளையாக நீரைமுகந்து, மின்னி, முழங்கி, வில்லிட்டு வருவதொரு மேகம்போலே வடிவழகையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் வந்து ஆவேசித்தானே! அறிகிறேன். [உரைக்கின்ற உலகத்தீர்க்கு]-சிலவற்றைச் சொல்லுமித்தனையாய், “சொல்லலாம், சொல்லவொண்ணாது” என்று பாராதே, “சொல்லு, சொல்லு” என்றலைக்கிற லௌகிகரான உங்களுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவது. [உரைக்கின்ற இத்தயாதி]-அதுவும் சொல்லியொழிவேனிறே வார்த்தை சொல்லிற்றிலளாகில். கோமளமென்கையாலே - லௌகுமார்யத்தைச் சொல்லிற்று. கோடியென்கையாலே - “**வதிஸுயொமஸுமஹவயஃ**” பதிஸம்யோகஸுலபம்வயஃ) என்கிறபடியே ஒரு கொள்கோம்போடே சேராதபோது தறைப்படும் பருவமென்கை.

(அ)

ப்ர :-(உரைக்கின்ற அமரர்கோன்) **ஃக்ஷுஹிதாயா** **த்யூத்யாஷ்டகெ**, “**நகிரிதூக்ஷதூதாராநஜ்யாயொ சுவிஷுதூஹந்**”.

நகிரிதூக்ஷதூதாராநஜ்யாஹிதாயா **த்யூத்யாஷ்டகெ**. **ஹெஹந்**, **க்ஷதூதாரஃ**, **கிஃ - கஸுந**, **நெத்யுடஃ**. “**ஷெவாநாஸாடிவெஷொலிஷெவாநாடிவிவாஸவஃ** | **ஹ்யாணா** **நிநஸாஸி** **ஹுதாநாடிவிவெதநா** || ௨௨ ||” **ஹத்யாஹிதாஸுடஸுரி**. உரைக்கின்றமுனிவரும் . ஸாஸ்த்ரங்களைத் தாந்தாம் சொல்லுகிறமுனிகளும். “உரைக்கின்ற” என்றதுக்கு சொல்லப்படுகிறவென்று கீழெல்லாம் அர்த்தம்; இங்கே, சொல்லுகிறவென்று அர்த்தங் கண்டுகொள்வது. “உரைக்கின்ற” என்றமாத்ரத்துக்கு அர்த்தம் - வார்த்தைசொல்லுவதாய் இத்தயாதி. கழுத்தே கட்டளையாக - கண்டபாயந்தமாக. மேகத்தை வர்ணித்துச்சொன்னது - “முகில்” என்கையாலே அர்த்தாத்வித்தம். உரைக்கின்றவலகத்தீர்க்கு - “சொல்லு, சொல்லு” என்றுரைக்கிற லௌகிகரான உங்களுக்கு. உரைக்கின்ற என் கோமளவொண்கொடிக்கு - உல்லோகமான வார்த்தையைச் சொல்லுகிற, ஸுகுமாரையாய், தர்ஸநீயமான கொடிபோலேயிருக்கிற என்மகளுக்கு. உண்டான ஸ்வஹாவங்களென்று கூட்டுவது. வார்த்தைசொல்லிற்றிலளாகில் - பகவத்பூதியைப் பாக்கச் சொல்லிற்றிலளாகில். ஆகையால் ஈத்ருஸவைஹவம் என்னால் சொல்லப்போகா தென்று கருத்து. “**வதிஸுயொமஸுமஹவயஃ** **வயொஷுஷா** **வெரி** **விதா** || **விநாணபுமதஃவாரா** **நாஸஸாடிவெயயொ** **(நசு)** ||” **ஹத்யொய்யா** **காணெ** (ககஅ) **சுநஸுயொ** **புதி** **வீதா**. உரைக்கின்ற முக்கப்பிரான் இத்தயார்ப்ப, உலகத்தீர்க்கு - உரைக்கின்ற என் கோமளவொண்கொடிக்கு - என்சொல்லுகேன் இத்தய்வயஃ.

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கொடியவினையாதுமில்னேயென்னும் கொடியவினையாவேனும் யானேயென்னும், கொடியவினைசெய்வேனும்யானேயென்னும் கொடிய வினையுடையனும்யானேயென்னும், கொடியானிலங்கைசெற்றேனேயென்னும் கொடியபுள்ளுடையவனேறக்கோலோ? கொடியவுலகத்தீர்க்கிவை யென்சொல்லுகேன்? கொடியேன்கொடியென்மகள்கோலங்களே.

ஆ.—(கொடியவினை.) கர்மவஸ்யரை நவியுமாபோலே நவியக்கடவதாய், கொடிதானகர்மங்கள் எனக்கொன்றுமில்லை யென்னும். அவை நானிட்ட வழக்கென்னும். ப்ரதிகுலர்க்குக் கொடிதான பாபத்தை விளைப்பேன் நான் என்னும். அதுகூலர்க்குக் கொடிதான வினையைத் தீர்ப்பேனும் நான் என்னும். கொடியானிலங்கையை ஒருபடியழித்தேனென்னும். ப்ரதிபக்ஷத்துக்குக் கொடியானை பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடையவன் வந்தேறினானே? இப்படி படுகைக்கிடான பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய மகளுடைய ஒருப்பாடுகளை “சொல்லு, சொல்லு” என்று மிகவும் அலைக்கிற உங்களுக்கு என்னென்று சொல்லுவே நென்கிறான்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ‘அகர்மவஸ்யத்வப்ரமுடிமான ஹவதுத்திகளைத் தன்னினவாகப் பேசாநின்றான்’ என்கிறான்.

[கொடியவினையாதுமில்னே] - கர்மவஸ்யரை நவியுமாபோலே என்னைநவியக் கடவதாய்க் கொடிதானகர்மங்கள் எனக்கு ஒன்றுமில்லை [கொடியவினையாவேனும்யானே] - அவை நான் இட்டவழக்கு. [கொடியவினைசெய்வேனும்யானே] - ப்ரதிகுலர்க்குக் கொடிதானபாபத்தை விளைப்பேன்நானே. [கொடியவினைதீர்ப்பேனும்யானே] - அதுகூலர்க்குக் கொடிதானவினையைத் தீர்ப்பேனும்யானே. [கொடியானிலங்கைசெற்றேனே] - லங்கையை ஒருபடி அழித்தேன். கொடியானென்கிற அப்சமத்தினையும் - திருத்தாயார் வார்த்தை. [கொடியபுள்] - ப்ரதிபக்ஷத்துக்குக் கொடியானை பெரியதிருவடி. [கொடிய உலகத்தீர் என்றுதொடங்கி] - ‘சொல்லு, சொல்லு’ என்று மிகவும் அலைக்கிற உங்களுக்கு எத்தைச்சொல்லுவேன்? இப்படிபடுகைக்கு ஈடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய மகளுடைய ஒருப்பாடுகள். கோலங்கள் - தர்ஸநீயப்ரவ்ருத்திகளாகவுமாம்.

ப.—அநந்தரம், க்ரூரமான கர்மப்ரகாரங்க ளெல்லாம் நானிட்டவழக்கென்னு மென்கிறான்.

கொடிய - (கர்மவஸ்யரான ஷத்தசேதநரைக் கண்ணற்றுநவியும்) கொடுமையையுடைத்தான, வினை-கர்மம், யாதும்-ஒன்றும், இலன் - (“நபிஃகபிஷாணிஷி லிஷி” என்கிறபடியே) எனக்கில்லை, என்னும் - என்னொன்றிற்கும்; (அந்தக்ரூரகர்மமானது என் நிக்ரஹமாகையாலே), கொடியவினை - அது, ஆவேனும் - ஆகிறேனும், யானே - நானே - என்னும் - என்னும்; (“தாநஹம்ஹிஷிஷி” என்கிற ப்ரதிகுலரானாரை), கொடியவினை - அந்தக் கர்மங்களிலே மூட்டி, செய்வேனும் - செய்விப்பேனும், யானே-நானே, என்னும்-என்னும்; கொடியவினை - அந்தக் கர்மத்தை, தீர்ப்பேனும் - (“ரோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று) ஆற்றிதீர்க்குப் போக்குவேனும், யானே-நானே, என்னும்-என்னும்; கொடியான்-க்ரூரகர்மாவான ராவணனுடைய, இலங்கை - லங்கையை, செற்றேன் - அழித்தேன், என்னும்-என்னும்; கொடிய - (ஆற்றிதவிரோதிகளுக்கு) ம்ருத்யுஸமனான, புள் - பெரிய திருவடியை, உடையவன் - வாஹநமாகவுடையவன், ஏறக்கோலோ-ஆவேஸரித்தபடியோ? கொடிய - (“நமக்கு இது நிலமன்று” என்றிராதே அதிநிர்ப்பந்தம் பண்ணுகிற) கொடுமையையுடைய, உலகத்தீர்க்கு - லோகத்தீர்க்கு, கொடியேன்-(இவனை இப்படி விக்குதை

யாகக் காணவைத்த பாபத்தின்) கொடுமையை யுடையேனை, என்-என்னுடைய, கொடி-கொடிபோலே மெல்லிப்ளான, மகள்-பெண்பிள்ளையினுடைய, கோலங்கள் - தர்ஸநீய சேஷ்டிதங்களான, இவை - இவற்றை, என் - என்னென்று, சொல்லுகேன் - சொல்லுவேன். கொடியுள்ளென்று - கொடியிலேயான புள்ளென்றுமாம். கோலங்களென்று - ஒருப்பாடாகவுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அகர்மவஸ்யத்வப்ரமுஹமான லகவதுத்திகளை தன்னினவாகப் பேசாநின்றாளென்கிறாள்.

[கொடியவினையாதுமில்லே] - கர்மவஸ்யரைக் கண்ணற்றுநலியும் கர்மங்கள் எனக்கொன்றமில்லையென்னும். “சுநஸூஹநெந்ராசுவிவாகுஸீதி”, “நரோக்ஷேபாணிவிஜீவிதி”. “நாட்டிழ்ந்தபிறந்துபடாதனபட்டு” என்கிறபடியே - ஐச்சமாய் வருமது தவிர்க்கப்போகாது. [கொடியவினையாலேனும்] - அவை நானிட்டவழக்கென்னும். கர்மமாகிறது என்னுடையதிகரஹமன்றே வென்னும். [கொடியவினைசெய்வேனும்] - ப்ரதிகூலர்க்குக் கொடிதான பாபத்தை விளைப்பேனும் நானே யென்னும். ஆஸ்ரிதர்த்தத்தில் விரோதிகளை பாபங்களிலேழுட்டுகை. “தாநஹம்விஷதஃகூபிராநுஸம்ஸாரொஷுநராயிராநு | க்ஷிவாஜீஜஸு சிஸுஹநாஸுஸ்வெஷுவயொநிஷு”. [கொடியவினை தீர்ப்பேனும்]-ஆஸ்ரிதர்க்கு அவஸ்யம் அதுஹோக்தவ்யமான கர்மத்தைப் போக்குவேனும் நானே என்னும். “சுஹம்ஸாவஸுவாவெஷுரொக்ஷயிஷுரீதி” என்னுதின்றாள். [கொடியானிலங்கை] என்கிறவிடம் - தாயார்வார்த்தை; அவனாலே ஆவிஷ்டையாயிருக்கிறவிவள் இத்தனைமதித்து வார்த்தைசொல்லாளிறே, “சரிசுழல்கணியாய்த்திருவினைப் பிரித்த கொடுமையையுடையவன்” என்றிருக்குமிதே தாயார். [கொடியுள்ளுடையவன்]-ஆஸ்ரிதவிரோதிகளுக்கும்ருத்புவான பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவும்தவஜமாகவுமுடையவன். [கொடிய உலகத்திற்கு] - “நமக்குநிலமன்று” என்றறியாதே அதிசிரிப்பந்தம் பண்ணுகிற உங்களுக்கு. [கொடியேன்கொடியென்மகள்] - இவளை, அதுகரித்து யூரிக்கக் காண்கையான மஹாபாபத்தைப்பண்ணின என்மகளுடைய. [கோலங்களே] - தர்ஸநீயமான வ்யாபாரங்களென்னுதல், ஒருப்பாடுகளென்னுதல்.

நடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அகர்மவஸ்யத்வப்ரமுஹமான லகவதுத்திகளைத் தன்னினவாகப் பேசாநின்றாள் என்கிறாள்.

[கொடியவினையாதுமில்லையென்னும்] - கர்மவஸ்யரைக் கண்ணற்றுநலியும் கர்மங்கள் எனக்கு ஒன்றமில்லையென்னும்.† “சுநஸூஹநெந்ராசுவிவாகுஸீதி” (அநஸநந்நயோ அபிசாகஸீதி), “நரோக்ஷேபாணிவிஜீவிதி” (நமாம்கர்மாணிலிம்பந்தி) என்று அவன்படியைத் தான் சொல்லாநின்றாள். “நாட்டிழ்ந்தபிறந்துபடாதனபட்டு” என்கிறவிடம்-

† ஃக்ஸுஹிதாயாந் அபிதீயாஷுகெ, ஆஸுவணபூஸய-ஜாஸுவாயாஸிராநம் பூக்ஷ்வரிஷஸுஜாதெ | தயொரநுஷிவஹம்ஸாஷுதநஸூஹநெந்ராசுவிவாகுஸீதி ||

ஒன்பதாம்பாட்டு.—கொடிய இத்தாதி. தன்னினவாக - தன்னதுகளாக.

“கொடிய” என்றதுக்குஹம் - கர்மவஸ்யரை இத்தாதி. கண்ணற்று - நிர்த்தயமாக சுநஸூஹநுஷி - இதி, — “ஆஸுவணபூ” இத்தாதி, ஃக்ஸுஹிதாயாஷு, ஸுவணபூ. சொஹநததிலாயநா. சொஹநஜ்ஞாநாவித்யபூ. ஸய-ஜா - ஸிராநாவஹத வாவுக்ஷாஹிமுண்கள், ஸவாயா-சொஷுசொஷிஹாவஸம்ஸாயாஸுள். அவதாரதசையிலே துஷித்வமுண்டாகச் சொல்லுகிறதேயென்ன - நாட்டில் இத்தாதி. “சுக்ஷேபஸுநு” என்று சொல்லிவைத்து. “கொடியவினைசெய்வேன்” என்கிற இது விருத்தமன்றோ? என்ன - ஆஸ்ரித

ஐச்சிகமிறே. [ஆவேணம்] - நான் இவற்றால் ஸ்பர்ஸிக்கப்படாதமாத்ரமேயாய், அவைதான் எனக்குப் புறம்பாயிருக்கிறதோ; அப்பாபமாகிறது - என்னுடைய நிக்ரஹமன்றேவேன்னும். [செய்வேணம்] - ஆஹிதவிரோதிகளுக்குக் கொடியதான பாபத்தை விஜாப்பேணும் நானே யென்னும். ஆஹிதவிரோதிகளைப் பாபங்களிலே மூட்டுகை - செய்கையாகிறது. “தாந ஹம்ஹிஷதஃக்ரூராந” (தாநஹம்த்விஷதஃக்ரூராந்). [தீர்ப்பேணம்]-என்னை ஆஸ்ரயித் தவர்களுக்கு அவைவந்துகிட்டாதபடி, “ஸவபாபேயோமோக்ஷயிஷ்யாமி” (ஸர்வபாபேயோமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்பேணும் நானென்னும். [கொடியானிலங்கை சேற் றேனேயென்னும்]-இவ்விடத்தில், “கொடியானென்கிறவிடம் - திருத்தாயார் வார்த்தை காண்” என்று அருளிச்செய்வர் ஜீயர், எதிரிகளை இவன் ஒன்றாக மதித்திருந்தானாகாமைக் கு; அவனாலே ஆவிஷ்டையிறே இவள். * சுரிதமுல்கனிவாய்த்திருவினைப்பிரித்த கொடு மையுடையவன் என்னக்கடவதிறே. [கொடியபுள்] - ஆஹிதவிரோதிகளுக்கு ம்ருத்யு ஸத் ரூமான பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரன் வந்து ஆவேசித்தானோ? [கொடியவுலகத்தீர்க்கு] - “கேட்கவேணும்” என்று திரண்டுகிடக்கிற உலகத்தீர்க்கு என் னுதல்; ‘ஸக்யம், அஸக்யம்’ என்று பாராதே, “சொல்லு, சொல்லு” என்று நிர்ப்பந்தித்து ஸ்வார்த்தபரைகளாயிருக்கிற உங்களுக்கு எத்தைச் சொல்லுவதுஎன்னுதல். [கொடியென்] - இவள் அனுகரித்துச்சொல்லுகிற பாசுரங்களைக் கேட்கவேண்மேபடியான பாபத்தைப் பண் ணினஎன்மகள் தர்ஸநீயமான ப்ரஸ்ருத்திகளை யென்னுதல், ஒருப்பாகுகளை யென்னுதல். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

கோலங்கோள்சுவர்க்கமும்யானேயென்னும் கோலமில்நர்க் கும்யானேயென்னும், கோலந்திகழ்மோக்கமும்யானேயென்னும் கோலங் கோளாயிரகளும்யானேயென்னும், கோலங்கோள் தனிமுதல்யானேயென் னும் கோலங்கோள் முகில்வண்ணனேறக்கோலோ? கோலங்கோளுலகத் தீர்க்கென்சொல்லுகேன்? கோலந்திகழ்கோதையென்கூந்தலுக்கே.

விரோதிகளுக்கு இப்பாதி. விவரணம் - ஆஸ்ரிதவிரோதிகளை இப்பாதி. செய்வேணம் - செய்விப் பேணும். அப்படி மூட்டுமோவென்ன - தாநஹம் இப்பாதி. பெண்பின்னை ஸர்வேஸ்வரனை அநு கரித்துச்சொல்லுகிறுளாகையாலே, இவன்சொன்னதே அவன்சொன்னதாம் என்றுவிவக்ஷித்து, எதிரி களை இவன் ஒன்றுகமதித்திருந்தானாகாமைக்கு என்கிறார். அவன் அப்படிக்கொடியனே? என்ன - சுரிதமுல் இப்பாதி. அழகியகுழிலையும் கனிந்தவதார்த்தையுமுடைய பிராட்டியைப்பிரித்த க்ரௌர யத்தையுடைய இய்யர்த்தம். * திருமொழி, அஞ்சாம்பத்து, எழாந்திருமொழி, எழாம்பாட்டு. “கொடிய வுலகத்தீர்க்கு” என்றது, “கொடிய” என்றத்தையநீட்டி, கொடியவென்றாய், கோடுதல் - வளைதலாய், திரண்டுகிடக்கிற உலகத்தீர்க்கு என்றபடி. அன்றிகே, கொடியவென்று - க்ரௌரென்றாய், ஸ்வார்த்த பரதையாகிற க்ரௌரயத்தையுடையவர்க ளென்னுதல். கோலங்கள் - தர்ஸநீயப்ரவருத்திகளாதல்; கோலுதல் - உத்தியோகமாய், ஒருப்பாகுகளென்றபடி. கொடியவினை இய்யாராய், உலகத்தீர்க்கு - கொடியென்கொடி என்மகள்கோலங்கள் - இவையென்சொல்லுகேன் இய்யவ்யம். “நரோகபூஷணி விஜ்ஜி நரோகபூஷணவெஹுஹா | உதிரோபொலிஜாநாநிகபூஷிநபூஷவயுகெ || கசா ||” உதியீதாஸு உதாமெயு. “தாநஹம் ஹிஷதஃக்ரூராந ஸஸ்வாரொஷு நராயிராந | கூதவாஜிஜஸு ரிஸுஹாநாஸுஸ்வெவெயாநிஷு || கசு ||” உதிஷொ வஸெ. “ஸவபாபேயோ” உத்யுஷாடிஸெ. (க)

ஆ.—(கோலங்கொள்.) கலப்பற்ற ஸுகருபமானஸ்வர்க்கமும், ஸுகமந்த மின்றிக்கே துகேமேயானநாகமும், அபரிச்சிந் ஸுகருபமானமோகூழும், கர்மாறுகுண மாக தேவாதிஸரீரப்ரவேஸம் பண்ணக்கடவ ஆத்மாக்களும், விசித்ரகார்யஜநஸக்தி யுத்தையான ப்ரக்ருதியும் நானிட்டவழக்கு என்று சொல்லாநின்றான். ஸமஸ்தகல்யாண குணத்தமகனாய், வில்லிட்டுமின்னி தர்ஸரீயமான மேகம்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவன் வந்து ஏறினானே? அழகிய மாலையையும் மயிர்முடியையுமுடைய என்மக னுக்குப்பிறந்த அவஸ்த்தைகளை, கேட்கையிலே ஒருப்படாநின்றான் உலகத்தீர்க்கு என்சொல்லுவே நென்கிறான்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ‘ஸ்வர்க்கப்ரமுஷமான பதார்த்தங்களெல்லாம் நான் இட்டவழக்கு என்றுசொல்லாநின்றான்’ என்கிறான்.

[கோலங்கொள்சுவர்க்கம்] - கலப்பற்ற ஸுகருபமான ஸ்வர்க்கம். [கோலமில் நாகம்] - ஸுகமந்தமின்றிக்கே வெறுந்துகேமேயான நாகம். [கோலம்திகழ்மோக்கமும்] - அபரிச்சிந் ஸுகருபமான மோகூழும். [கோலங்கொள்யிர்களும்] - நாராவேஷமாக எழுதியணிந்துதோற்றுமவர்களைப்போலே, கர்மாறுகுணமாக தேவாதிஸரீரப்ரவேஸம் பண்ணக்கடவ ஆத்மாக்களும். ஜ்ஞாநாந்த லக்ஷணமான ஆத்மாக்களென்றுமாம். [கோலங்கொள் தனிமுதல்] - விசித்ரகார்யஜநஸக்தியுத்தையான ப்ரக்ருதி. ஸமஸ்தகல் யாணகுணத்தமகனாய், இதெல்லாவற்றுக்கும் அடியாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் என்றுமாம். [கோலங்கொள்முகில்வண்ணன்] - வில்லிட்டுமின்னி தர்ஸரீயமான மேகம்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவன். [கோலங்கொள் என்றுதொடங்கி] - கேட்கையிலே ஒருப்படாநின்றிருந்துள்ள உலகத்தீர்க்கு அழகியமாலையையும் மயிர்முடியையுமுடைய என்மகனுக்குப்பிறந்த இவ்வவஸ்த்தைகளை என்சொல்லுவேன்?

ப.—அந்தரம், ஸ்வர்க்கநாகாதிகளான ஸகலஹலங்களும் நானிட்டவழக் கென்னு மென்கிறான்.

கோலம் - (தர்ஸரீய) ஹோக்யதையை, கொள் - உடைத்தான, சுவர்க்கமும் - ஸ்வர்க்கமும், யானேயென்னும், —கோலம்-ஒருவைலக்ஷண்யமும், இல் - இன்றியே, நாக மும் - (துக்கோத்தரமான) நாகமும், யானேயென்னும், —கோலம் - (நிரதிஸயாந்த) ரூப வைலக்ஷண்யத்தாலே, திகழ் - விளங்குவதான, மோக்கமும் - மோகூழும், யானேயென் னும், —கோலம்-இவ்வோபலங்களை, கொள்-பற்றக்கோலும் ஒருப்பாட்டையுடைய, உயிர் களும் - ப்ராணிகளும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; கோலம் - இவற்றையடை யத் தன்நினைவிலே நிர்வஹிக்கும் ஒருப்பாட்டை, கொள் - உடைத்தாய், தனி - ஸஹா யாந்தர நிரபேக்ஷமான, முதல் - பரமகாரணவஸ்து, யானே - நானே, என்னும் - என்னு நிற்கும்; கோலம் - பசுத்தவடிவும் ஸ்புரிக்கிறமின்னும் நாராவர்ணமான இந்தரயநுஸ்ஸு மானகோலத்தை, கொள் - உடைத்தான, முகில் - மேகம்போலேயிருக்கிற, வண்ணன் - வடிவையுடையவன், ஏறக்கொலோ - ஆவேரித்தபடியே; கோலங்கொள்-“கேட்டல்லது போகோம்” என்று ஒருப்படுகிற, உலகத்தீர்க்கு - உங்களுக்கு, கோலம்-அழகு, திகழ் - விளங்குகிற, கோதை - மாலையையுடைய, என்கூந்தலுக்கு - மயிர்முடியையுடையளான என்பெண்பிள்ளைக்கு, என்-என்னப்ரகாரமாயிருந்தது என்று, சொல்லுகேன் - சொல்லு வேனே?

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸ்வர்க்கப்ரமுகமான பதார்த்தங்களெல்லாம்நானிட்ட வழக்கென்னுநின்றான் என்கிறான்.

[கோலங்கொள்சுவர்க்கமும்]-ஸுப்ரபமான ஸ்வர்க்கங்களும். நிலைநிலாமை யாலே முகப்பில் தர்ஸரீயத்தையப்பற்றச் சொல்லுகிறது. [கோலமில்நாகமும்] - ஸுக மந்தமின்றிக்கே நிஷக்ருஷ்டதுகேமேயான நாகமும். [கோலந்திகழ்மோக்கமும்] - நிஷக்ருஷ்டஸுகமாய் அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமாகையாலே அபரிச்சிந்ஸுகமான மோகூழ் மும். [கோலங்கொளியிர்களும்] - நாராவேஷமாகவெழுதியணிந்து தோற்றவாசைப்

போலே தேவாதிரஸீர்ப்ரவேஸம்பண்ணுகிற ஆத்மாக்களும். ஜ்ஞாநாந் தலக்ஷணமான ஆத்மாக்களென்றுமாம். [கோலங்கொள்தனிமுதல்] - விசித்ரகார்யகாரினியான ப்ரக்ருதியென்னுதல், அப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பஜ்ஞாநமென்னுதல், உலயத்தையும் ப்ரகாரமாகவுடையதாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தமகளுன் ஸர்வேஸ்வரனென்னுதல். [கோலங்கொள் முகில்வண்ணன்] - மின்னி வில்விட்டு தர்ஸநீயமான மேகம்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவன். [கோலங்கொளுலகத்தீர்க்கு] - விஷயஸ்வலாவமறியாதே, கேட்கையிலேயொருப்படாநின்ற உங்களுக்கு. [கோலந்திகழ்கோதையென்குந்தலுக்கே] - அழகுவிளங்காநின்றதுள்ள மாலையையும் மயிர்முடியையுமுடைய என்மகளுக்குப் பிறந்த அவஸ்த்தைகளே. தன்மயிர்முடிகண்டார்படுப்பாட்டைத் தான்படுகிற இவன்படிகள் பேச்சுக்குநிலமோ?

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஸ்வர்க்கப்ரமுகமான பதார்த்தங்களெல்லாம் நானிட்டவழக்கென்னுநின்று ளென்கிறுள்.

[கோலங்கொள் இத்தயாதி] - ஸுகருபமான ஸ்வர்க்கம். நிலைநில்லாமையாலே, முகப்பில் தர்ஸநீயதையைப்பற்றச்சோல்லுகிறது. “நரகத்தோடு ஒத்திருக்கச்செய்தே, வாசலிலே கழஞ்சுசெம்மண் பூசியிருக்குமாபோலேகாண்” என்று அருளிச்செய்வர். [கோலமில்] - ஆபாதப்ரதீதியில் அங்ஙனம் ஒன்றின்றியிலே யிருக்கிற நரகமும் நானிட்டவழக்கு என்னுநின்றுள். [மோக்கமும்] - அபநாவ்ருத்தி லக்ஷணமான மோக்ஷமும் நானிட்டவழக்கு என்னுநின்றுள். “கடல்ஞாலம்செய்தேன்” என்று - ஸ்ருஷ்டிதோடங்கி, மோக்கமும்யானேயென்று - மோக்ஷபர்யந்தமாக ஸ்வகார்யமென்கிறுள். [கோலங்கொள் உயிர்களும்] - நாடகங்கட்டி ஆவோரைப்போலே, தேவகை, மஹேயகை; இப்படி நானாவான ஸார்பரீக்ரஹம் பண்ணுகிற ஆத்மாக்கள் என்னுதல்; ஜ்ஞாநாந் தலக்ஷணமான ஆத்மாக்க ளென்னுதல். [கோலங்கொள்தனிமுதல்] - இதுக்கெல்லாம் காரணமான மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுதல், ஸங்கல்பருபஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுதல். விசித்ரகார்யகாரினியான ப்ரக்ருதியையும், அப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பருபஜ்ஞாநத்தையும் ப்ரகாரமாகவுடையதாய், ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தமகளுன் ஸர்வேஸ்வரனென்னுதல்; [கோலங்கொள் முகில்வண்ணன்] - திருமெனிக்கு மேகத்தை ஒப்பாகச் சொல்லும்போது, அலங்கரித்துச் சொல்லவேணுமாயிற்று. மின்னிமுழங்கி வில்லிட்டு வந்து தோற்றினபோதாயிற்று ஒப்பாகச் சொல்லலாவது. [கோலங்கொள் உலகத்தீர்க்கு] -

பத்தாம்பாட்டு.—கோலங்கொள் இத்தயாதி.

கோலங்கொள்சுவர்க்கம் - ஸுகத்தையுடைய ஸ்வர்க்கம். கோலம் - ஸுகம். பரமபதம் போலே ஸுகரூபமோ? என்ன; மேலே “கோலந்திகழ்யோக்கம்” என்று விசேஷிகையாலே அதில்லையென்கிறார் - நிலைநில்லாமையாலே இத்தயாதி. நிலைநில்லாமையாலே - நிலைநில்லாததுமாய், துஃசமிஸ்ரமுமான ஸுகத்தையுடைத்தானையாலே. முகப்பில் தர்ஸநீயதை - ஆபாதத்; உண்டான தர்ஸநீயதை, “முகப்பில் தர்ஸநீயதையைப்பற்ற” என்றதுக்கு ஆபதஸம்வாதம் - நரகத்தோடு இத்தயாதி. அருளிச்செய்வர் - ஜ்யொரென்றபடி. கோலமில் நரகமும் - ஸுகலேஸமுமின்றிக்கேயிருக்கிற நரகமும். கோலந்திகழ்யோக்கமும் - ரிரதியுநாந் தருபத்வாதி வைலக்ஷணயத்தாலே விளங்குகிற மோக்ஷமும். அபநாவ்ருத்திலக்ஷணமான வென்றது - தாத்பர்யார்த்தம். அபநாவ்ருத்திலக்ஷணமான என்றத்தோடே, ஸுகைகதாநமாயென்று கூட்டுவது. கோலங்கொளியினும் - கோலம் - ஸாரீரம். தேவாதிரஸாரீரங்களையுடைய ஆத்மாக்களும். த்வீதியார்த்தத்துக்கு, “கோலம்” என்று - அழகு. ஆத்மாவுக்கு அழகாவது - ஜ்ஞாநாந் தலக்ஷண ஸ்வரூபமாகவுடையனாகை. இதுக்கெல்லாம் - ப்ரத்யக்ஷபரித்ருஸ்யமான ஜகத்துக்கெல்லாம், ப்ரக்ருதிக்கும், ஸங்கல்பருபஜ்ஞாநத்துக்கும் அழகே தென்ன, விசித்ரகார்யகரத்வமென்கிறார் - விசித்ரா இத்தயாதி. “கோலங்கொள்தனிமுதல்” என்றதுக்கு மூன்றாய்த் தம் - ஸமஸ்தகல்யாணகுண இத்தயாதி. ஆக, “சனிமுதல்” என்று - ப்ரக்ருதியாதல், ஸங்கல்பமாதல், ஈஸ்வராதல். ப்ரக்ருதியையும் ஸங்கல்பத்தையும் சொன்னபோது, “கோலம்” என்று - விசித்ரகார்யகரத்வத்தைச்சொல்லுகிறது. ஈஸ்வரனைச்சொன்னபோது, கோலமென்று - கல்யாணகுணங்களைச்சொல்லுகிறது. “கோலங்கொள் முகில்வண்ணன்” என்கிறவிடத்தில், கோலமென்று - பசுத்தவடிவும் ஸ்புரிக்கிறமின்னும் நானாவ்ரணமான யதுஸ்ஸுமான அலங்காரத்தைச் சொல்லுகிறது. கோலங்கொளுலகத்தீர்க்கு - கோலுதலே - ஒருப்பாட்டை, உடைய உலகத்தீர்க்கு

“கேட்கவேணும்” என்று ஒருப்பட்டிருக்கிற உலகத்தீர்க்கு. அன்றிக்கே, மயிரும் உகிரும் பேணி, உடம்புபேணிவந்து அலங்கரித்துநிற்கிற உங்களுக்கு நான் எத்தைச்சொல்லுவது. [கோலம் இத்யாதி]-அழகியமாலையையும் மயிர்முடியையுமுடைய என்மகளுக்குப் பிறந்த அவஸ்தைகளை. இவள்மாலையையும் மயிர்முடியையும் கண்டார் பகேற்பாட்டைத் தான் பட்டு அங்கரித்துச் சொல்லுகிறவற்றை நான் எத்தைச்சொல்லுவது. (க௦)

பதினொராம் பாட்டு.

கூந்தல்மலர்மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும் குலவாயர்கோழுந் துக்குங்கேள்வன்தன்னை, வாய்ந்தவழுதிவளநாடன் மன்னுருகூர்ச்சட கோபன்துற்றேவல்செய்து, ஆய்ந்ததமிழ்மாலையாயிரத்துள் இவையுமொரு பத்தும்வல்லார் உலகில், ஏந்துபெருஞ்செல்வத்தராய்த் திருமாலடியார் களைப்பூசிக்கநோற்றார்களே.

ஆ.—(கூந்தல்.) கூந்தல்மலர்மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும் குலவாயர்கோழுந் துக்குப் கேள்வன்தன்னை அதுகாரத்தாலே கிட்டின மன்னுருகூர்ச்சடகோபன் வாசிககைக்கர்யமாய் ஆராய்ந்துசொன்ன ஆயிரத்தில் இப்பத்தும் வல்லவர்கள் லோகத் தில் எல்லாரும் கொண்டாடும்படியான பெருஞ்செல்வத்தை யுடையாய், ஸ்ரீவைஷ்ண வர்களுக்கு பரியமானவருத்தி பண்ணப்பெறுவன்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும்வல்லவர்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை செய்யப்பெறுவர் என்கிறார்.

[வாய்ந்த] - லாஷ்டாத்தகரித்த, [ஆய்ந்த] - ஆராய்ந்துசொன்ன. [உலகில்வந்து பெருஞ்செல்வத்தராய்] - லோகத்தில் எல்லாரும் கொண்டாடும்படியான பெருஞ்செல் வத்தையுடையாய். [திருமால் இத்யாதி] - இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்பண்ணின அதுகாரம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு பரியமாயிருக்கையாலே இதுகற்றும் ஸ்ரீவைஷ்ண வர்களுக்கு பரியமானவருத்திபண்ணப்பெறுவர்.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிகற்றார் ஸர்வலோக ஸட்பாவரீயராய்க் கொண்டு ஹகவதகிஞ்சித்தாரம்பண்ண இட்டுப்பிறந்தார்களென்று ஹலத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

கூந்தல் - (“வாசஞ்செய்யுங்குமுலாள்” என்கிறபடியே விலக்ஷணமான) மயிர் முடியை யுடையளாய், மலர் - தாமரைப்பூவில்பிறப்பாலை நிரதிரூப போக்யபூதையாய், மங்கைக்கும் - (நித்யயௌவநஸ்வபாவையான) லக்ஷ்மிக்கும், மண்மடந்தைக்கும் - (இவ ளோடொத்த ரூபவைலக்ஷண யத்தையுடைய) ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கும், குலம் - அலிஜாத ரான, ஆயர் - கோபாலர்க்கு, கொழுந்துக்கும் - (ஸ்ரீரோபூதையான) நப்பின்னைப்பிராட் டிக்கும், கேள்வன்தன்னை - அசிமதனுன ஸர்வேஸ்வரனை யுத்தேசித்து, வாய்ந்த - ஹவ நாப்கர்ஷத்தாலே தத்ஹாவத்தைக் கிட்டியிருப்பாராய், வழுதிவளநாடன் - வழுதிவளநாட் டுக்கு நிர்வாஹகராய், மன்னு - ஸுஸ்த்திரையான, குருகூர்-திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், குற்றவேல் - அந்தரங்கவருத்தியாக, செய்து - அதுஷ்டித்து, ஆய்ந்த - ஆராய்ந்துசொன்ன, தமிழ் மலை-தமிழ்த்தொடையான, ஆயிரத்துள்-ஆயிரத் துள், இவையுமொருபத்தும்-“இவையுமொருபத்தே!” என்னும்படி விலக்ஷணமான இவை பத்தையும், வல்லார் - (ஹவவருத்தியோடே) அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், உலகில்-லோகத்தி

கென்னுதல்; ஒருப்பாடு - உத்தியோகம். அலங்காரத்தையுடைய உலகத்தீர்க்கென்னுதல். கோலம் - அலங்காரம். ஒருப்பட்டிருக்கிற - யந்நப்பட்டிருக்கிற. கோதை - மலை. கூந்தல் - மயிர்முடி. “கூந்தலுக்கு” - பிறந்தவவஸ்தைகளை என்று கூட்டுவது. இதுக்குஹாவம் - இவள்மாலையையும் இத்யாதி. கோலங்கொள் இத்யாராய், “உலகத்தீர்க்கு - கூந்தலுக்கு - என்சொல்லுகேன் இத் தயர்வயி.”

லே, ஏந்து - ஸிரஸா வஹிக்கும்படியான, பெருஞ்செல்வத்தராய் - ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்பத் தை யுடையராய்க்கொண்டு, திருமால்-ஸ்ரீபுத்தியான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, அடியார்களை - ஸேஷபூதரான ஹகவதர்களை, பூசிக்க - ஆராதிக்கைக்கு, நோற்றார்கள் - ஹாக்யம் பண் ணினவர்களாவர்கள். ஏய்ந்தவென்று பாடமாய் - பொருந்தினவென்றுமாம். இது - எண் சீராகிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தை யப்பஸிக்கவல்லவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளுக்கு அடிமைசெய்யப்பெறுவ ரென்கிறார்.

[கூந்தல்இத்யாதி] - “விஷ்ணு ஸ்ரீ” என்று அவனுக்குநிரவதிகஸம்பத்தான பிராட்டிக்கும், அந்தஸம்பத்துக்கு விளைபூமியான ஸ்ரீஹிமிப்பிராட்டிக்கும், வல்லஹ யான ஸப்பின்னைப்பிராட்டிக்கும் கார்த்தனவனை. இத்தால்-ஒரு அவதாரமாத்ரத்தளவன் றிக்கே உபயவிபூதிநாதனான பூர்ணவிஷயத்திலே அநுகரிக்கிறாரென்று தோற்றியிருக் கிறபடி. [வாய்ந்த] - வாய்க்கையாவது - கிட்டுகை. அதாவது - ஹவநாபரகர்ஷத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கை. [குற்றேவல்செய்து] - அந்தரங்கவ்ருத்திசெய்து. இவர்பாசுரத்தையே அந்தரங்கவ்ருத்தியாகக் கொள்ளுகை. இவர்தாம் வாசிகமானவடிமைக்கவ்ருகு கூழம ரல்லர். [ஆய்ந்ததமிழ்மலை] - ஆராய்ந்துசொன்ன தமிழ்த்தொடை. [உலகிலெந்து - பெருஞ்செல்வத்தராய்] - இந்தலோகத்தில் எல்லாரும்கொண்டாடும்படியான ஸ்ரீவைஷ் ணவஸ்ரீபையுடையராய் லக்ஷ்மீபதிக்கு அடியாரானவர்களை ஆரதிக்கப்பெறுவர்கள். அவர்களுக்கு ஆராதமாகிறது - இவர் அநுகரித்த இப்பாசுரத்தைச்சொல்லுகை. “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச்சொன்மலைகள்சொன்னேன்” என்னக்கடவதிறே. இவர் இவ்வதுகாரத்தாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரியகரமானாற்போலே, இது கற்றாரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரியமானவ்ருத்தியைப் பண்ணக்கடவரென்கை.

நடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி யப்பஸிக்கவல்லவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ண வர்களுக்கு அடிமைசெய்யப்பெறுவர்க ளென்கிறார்.

[கூந்தல்மலர்மங்கைக்கும்] - ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஐஸ்வர்யத்துக்கும் ஹேது பூதையாயிருக்கும் பெரியபிராட்டியார். “விஷ்ணு ஸ்ரீ” (விஷ்ணேஸ் ஸ்ரீ) என்கிறபடியே, ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸம்பத்தாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியார். அதுக்கு விளைபூமியாயிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. அதினுடைய விலருபையாயிருக்கும் ஸப்பின்னைப்பிராட்டி. “ஸ்ரியா வ்யாயுஜ மஹதி:” (ஸ்ரியாலார்த்தம்ஜகத்பதி). [கேள்வன்தன்னே] - இவர்களுக்குப் பதி யாயுள்ளவனை. இத்தால் - ஒரு அவதாரமாத்ரமன்றிக்கே, உபயவிபூதிநாதனான பூர்ணவிஷ யத்திலே அநுகரிக்கிறாரென்று தோற்றியிருக்கிறபடி. [வாய்ந்த] - வாய்க்கையாவது - கிட்டு கை. கிட்டின. அநுகாரத்தாலே கிட்டினபடியை நினைக்கிறது. [குற்றேவல்செய்து] - ஆழ் வார் அவன் திருவடிகளிலே அந்தரங்கவ்ருத்திகள் பண்ணினபடியாயிற்று இவைதான். வாசி

நிகமம்.—கூந்தல் இத்யாதி. “இவையுமோர்பத்தும்வல்லார் - திருமாலடியார்களைப் பூசிக்க நோற்றார்கள்” என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து - அவதாரிகை.

அர்த்தார்தம் - விஷ்ணு ஸ்ரீ இத்யாதி. பலநுபை - அநுபவநுபை. ஸ்ரீபூமிநீனை களோடே கூடியிருக்குமதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸ்ரியாலாயபூடி இத்யாதி. ஸ்ரியாலாயபூடி என் மது - பூமிநீனைகளுக்கு முபலக்ஷணம்; ‘‘வெவகூணெதுவரெனொகெஸ்ரீஸஹாயொஜநா டுடந: | உஹாஸ்யாஹாமிநிஹாஸ்யாஹாமிஸவித:’’ என்னக்கடவதிறே. “நிதெதுவெ வஹாஜமநாதா விஷ்ணுஸ்ரீ ரநவாயிநீ | யயாலவபுமதொவிஷு ஸுபெயெவெயம் ஷிஜொத:” உதி ப்ரயெஹெஸொ கஷ்டெ. “(யெயெசி)வவபுமதொவிஷு: , யயா - யஸஸஹாவ: , உபஸிவி, தயா - தஸஸஹாவெதி விஷ்ணுஸஸவபுமதகவஸத்யஜொநா ஷிஸுராவகஸுரணமணாநிநாதிதெஸ: . சுயவா, ஹவாநா விஹகெவ ஸவபு மத: , சுஸுராலுஸகிவஸாஸ, சுணகெவவி தகுதகுஸஸிபாநாஸ ஸவபுமத

கமாக அடிமைசெய்தபடி யாயிற்று. அங்காரம் அடிமையானபடி எங்ஙனே? என்னில்,— அப்படியாகத் தட்டென், கொள்ளுகிறவன்கருத்தாலே. அவனுக்கப்பேயிறே அடிமையாலும் புருஷார்த்தம். “நம்முடைய விஸ்வலோகத்தில் அங்குரித்துயரிக்கவேண்டும்படி ஸம்ஸாரத்திலே இப்படியுண்டாவதே” என்று திருவுள்ளம்போர வுக்கும், அது அடிமையாய்த் தலைக் கட்டுமித்தனை. [ஆய்ந்ததமிழ்மலை] - ஆராய்ந்து சோன்ன தமிழ்த்தோடை ஆயிரத்திவம் இப்பத்தை அப்யஸிச்சவல்லவர்கள். [உலகிலேந்துபெருஞ்செல்வத்தராய்] - இந்தலோகத்திலே எல்லாரும் கொண்டாடும்படி வைஷ்ணவஸ்ரீயையுடையராய். அன்றிக்கே, “நின்னையேதான்வேண்டி நீர்செல்வம் வேண்டாதான் தன்னையேதான்வேண்டும் செல்வம்” என்கிறபடியே, லோகத்திலே முகந்தெழுபானையான நிரவதிகஸம்பத்தை யுடையராய்க்கொண்டு. [திருமாலடியார்களைப் பூசிக்க நோற்றார்களே]- ஸ்ரீமத்புத்தர்களை ஆரதிக்கப் பெறுவர்கள். ஸ்ரீபதிபடியாரை ஆரதிக்கையாவது - இவர் அங்காரத்தாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரியகரமானோற்போலே, இது கற்றார்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரியகரமானவருத்தி பண்ணப்பெறுவரென்கை. அதாவது - இவர் அங்குரித்த இப்பாசுரத்தைச் சொல்லுகை. “தோண்டர்க்கமுதுண்ணச்சோன்மலைகள்சோன்னென்” என்னக்கடவதினே. (கக)

கவரீஹஸ்தம்” உதி ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸ்ரீயம். “வெகுகுணெதுவரெனொகெ ஸ்ரியாலாயபுஃ ஜமதகீ: | குவெவிஷ்ணுரவிஞ்ஞாதா வகெசுஹபுமவகெதவஸஹ” உதி ஸெவெ. ப்ரத்யக்ஷமாகக் கிட்டினாரோ? என்ன - அங்காரத்தாலே இத்தாதி. ஈஸ்வரனைக்கிட்டினை படியை இத்தய்த்தி. அந்தரங்கவருத்தியெதென்ன - வாசிகமாக இத்தாதி. வாசிகமாக அடிமை செய்தபடியாயிற்று - அங்கார முகத்தாலே வாசிகமாக அடிமைசெய்தபடியாயிற்று. கொள்ளுகிறவன் கருத்தாலே யடிமையாம்ப்ரகாரமெதென்ன - அவனுக்கப்பேயிறே இத்தாதி. இது அவனுக்கு உகப் பாணபடியைக் காட்டுகிறார் - நம்முடைய இத்தாதி ஏந்து - எல்லாராலும் கொண்டாடப்படுகிற வென்னுதல், முகந்தெழுபானையாலே உத்தரோத்தரம் அபிவருத்தமாய் வருகிற வென்னுதல். முகந்தெழுபானையாவது - ஜலத்தையுமகந்து மேலேயெழுகிற ஏற்றப்பானை. “ஏய்ந்த” என்று பாடமானாலும் - அர்த்தமீதுவே. ஏந்துகை - அங்குகரிக்கையாய், கொண்டாடுகை. “செல்வம்” என்று - வைஷ்ணவஸ்ரீயாதல், த்ருஷ்டைஸ்வர்யமாதல். இப்பாசுரத்தைச் சொன்னால் அவர்களுக்கு உகப்பாமோ? என்ன - தோண்டர்க்கு இத்தாதி. நின்னையேதான்வேண்டி இத்தாதி - உன்னையே வேண்டி நிரவதிகஸம்பத்தைக் காரகடைக்கொண்டவன் தன்னையே அவஸரப்பரதீக்ஷமாய்ப் பார்த்திருக்கும் ஐஸ்வர்யம்போலே இத்தய்த்தி. நின்னையேதானென்று - முழுச்சொல்லாய், உன்னையேயென்றபடி. வேண்டாதான் தன்னையேதானென்றதும் - முழுச்சொல்லு. வேண்டாதவன் தன்னையேயென்றபடி. பெருமாள்திருமொழி, அஞ்சாந்திருமொழி, ஒன்பதாம்பாட்டு. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்தஸங்கதி: — சொகணுதம் வரிஜிவீஷபுரிவா விவாநாஃ ஸமபூதிகதபுரநுசாரஸவெநஸளரெ: | தஸ்யபுபுதுதிருவிவாஅரி தாரியெதிதஜாவலாவிதரிநாஃ நிராஹஷரெஷ ||

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்தப்யரத்நாவலி:— ஸுஷபுக்ஷாபெஜைபும த்ராவலகவிபகவாவதுகெகெந ஹிதானபுரிகெகெந க்யுதுபிரணவரதயா ஹிவராவாக்யுதெஸு ஸெவெதெ ரகாரணாபெஜைபுமஜநஹிததயா ஸ்ரஹுரூபெஜை ஹாவாஜைபெஜைபுநஹிதநாபெஜை: ப்ரஹுநிஸிஹிபுலிவொயெயா ஹாவலி ||

திருவாய்மொழி } கடல்ஞாலத்திசனைமுன்காணாமல்நொந்தே
நூற்றந்தாதி. } உடனாவதுகரிக்கலுற்றுத்—திடமாக
வாய்ந்தவனுய்த்தான் பேசும்மாறனுரையதனை
ஆய்ந்துரைப்பாராட்செய்யநோற்றார்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி—நோற்றநோன்பு: ப்ரவேஸம்.

ஆ.—(நோற்றநோன்பு.) இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபசேஷ்டித ஸர்வைஸ்வர்யோக்திகளை அதுகரித்தத்தினாலும் ஓர் ஆலம்பை மலஹநாரான ஆழ்வார், “தன்னை விஸ்வலேஷித்து நான் இப்பாடுபடாநிற்கச்செய்தே என்னை எம்பெருமான் உபேக்ஷித்திருக்கிறது, ஸ்வஸம்ஸ்வலேஷோபாயரூப கர்மயோம ஜ்ஞாநயோம ஹத்தியோமங்க ளில்லாமையாகாதே” என்று பார்த்து;

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், அதுகரித்து யரிக்கப்பார்த்தவிடத்திலும் அதுவும் மிகவும்ஸ்மாரகமாப்க்கொண்டு வ்யஸநஹேதுவானதஸாயிலும் எம்பெருமான் வந்துதோற்றி அருளாவிட்டவாறே, ‘இவர்தாமே ஜ்ஞாநாத்யுபகரணங்களுடையர்; அந்தஉபாயங்கள் தலைக்கட்டினவாறே நம்மைவந்து ப்ராபிக்கிறார்’ என்று எம்பெருமான் விரைதல்கெட்டிருக்கிறானெக்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு நம்முடையஸ்யிதியை விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்முடைய அபேக்ஷிதங்களைச்செய்தருளுமென்றுபார்த்தருளி, கடற்கரையிலே ஸ்ரீஸுக்ரீவமஹாராஜர்தொடக்கமான முதலிகளோடும் இளையபெருமானோடும் ஸர்வரக்ஷணதீக்ஷிதனாய்க்கொண்டு இருந்தருளின சக்ரவர்த்திதிருமகளை ‘ஸாவணோ நாரிஷு-ஆ-தூ’ என்றுதொடங்கி - தன்னுடையஸ்வரூபத்தை அறிவித்து அந்நயப்ரயோஜனனாய்க்கொண்டு ஸ்ரீவிலீஷணாழ்வான் ஸரணம்புக்காற்போலே, தன்னுடையா ரெல்லாரும்ஸேவைபண்ண, பிராட்டிமாரோடே வீற்றிருந்தருளின வானமாமலையை ஸரணம் புகுகிறார்.

ப.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழில்திருவாய்மொழில் அதுகாரம் ப்ராப்தியோடு தலைக்கட்டமாட்டாமையாலே ஆர்த்தியே அதிஸயித்து, ஹாவநையால் வந்த அதுகாரத்தாலே அல்பம் ஆஸ்வஸ்தராய் ப்ரவேஸாயம்பிறந்து, இவ்வளவில்; தன்னை லக்ஷிக்கக்குத் தானே உபாயமான இவன் முகங்காட்டாதொழிந்தது நம்முடைய அதுகாரார்த்தமான ஹாவநையை உபாஸநமாக நினைத்து, “அதினுடைய சரமதஸாயிலே வருகிறோம்” என்று விளம்பித்தானாக அதிஸங்கபண்ணி, “நம்ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு அபேக்ஷிக்க அவன் ஆலிமுக்யம்பண்ணும்” என்று அறுதியிட்டி; அகிஞ்சந்யம் ஆசைப்படும்படியான அவனுடைய ஆஸ்திஸம்ஸ்வலேஷ ஸ்வஹாவத்தையும், அரிஷ்டநிவர்த்தகத்வத்தையும், அதிஸயிதபரத்வப்ரகாஸகங்களான அஸாயாரணாகாரங்க ளையும், ஆஸ்திஸம்ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், ஆஸ்திவிரோதிகளை அந்தர்ப்பேதம்பண்ணும் ஆகாரத்தையும், ஆஸ்திதோபகாரத்தால்வந்த ஓளஜ்ஜவல்யத்தையும், அகிலஸத்தா ஹேதுத்வத்தையும், ஆஸ்திவிரோதி அவனிட்டவழக்கென்னுமத்தையும், விரோதிநிவர்த்தகத்வத்தால்வரும் விஸேஷெளஜ்ஜவல்யத்தையும், விரோதிநிவர்த்தகமான உபாயப்ரகாஸகத்வத்தையும் அதுஸந்தித்து, “ஏவம்விஸிஷ்டனானநீ, உன்னை ப்ராபிக்கைக்கு ஹேதுவான உபாயாந்தரங்களில் அகிஞ்சந்யம் ஆர்த்தனான எனக்கு உன்திருவடிகளே உபாயமாக உபகரித்த இதற்கு என்னப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுவேன்” என்று அலமரும்படி தமக்குப்பிறந்த ஆஸ்வாஸவிஸேஷத்தை, சிரீவரமங்கையிலே ஆஸந்நமாக எழுந்தருளியிருக்கிற வானமாமலையேநோக்கி விண்ணப்பம்செய்கிறார்.

140.—கீழில் திருவாய்மொழியில் - அனுகரித்து யரிக்கப்பார்த்தார், “அனுகரித்து யரிக்கவேண்டுமென்படியான கலக்கம் பிறந்தவிடத்திலும் வந்து முகங்காட்டிற்றிலன், இதுக்கு அடியென்? தன்பக்கல் ஆஸாலேஸுமுடையார்க்குத் தானேவந்து முகங்காட்டி ரகஷிக்கக்கடவ ஸர்வேஸ்வரன் நம்பக்கல் ஆறியிருக்கைக்கு நிபந்தனமென்?” என்று பார்த்தார்; “இனி இங்ஙனையாமித்தனை; நம்பர்க்குறி ஸ்வஹவத்தாலே, தன்னுலல்லது செல்லாதபடியாயிருப்பதோர் ஆற்றுமை யுண்டாயிருந்தது; நமக்குஅத்தை ‘ஸ்வரூபம்’ என்று அறியாதே ‘உபாயம்’ என்று இருந்தானாகவேணும்” என்று பார்த்து. தங்கையில் ஒன்று இல்லாமையை யறிவித்து அவன் திருவடிகளிலே ஸரணம் புதுகிறார். கடற்கரையில் வேளியிலே, மஹாராஜருள்ளிட்ட முதலிகளோடும், “அக்ஷணம் உபாணு அக்ஷணம்” (லக்ஷ்மணம்புண்யலக்ஷணம்) என்கிற தம்பியோடுங்கூட எழுந்தருளியிருக்க, ஸ்ரீ விஜயநாம்புவான் “ராவணோ நாஜிஹு-பு-தூ” (ராவணோநாமதுர்வருத்தம்) என்று ஸவரிகர்

ப்ர.—யுகாணெ [சுஅ] சுலபபுடாநவகாணெ, “வாநராபிவ
தெவபாக்யுஸ்தாநகாவவாநாநீக்யவ ||௪|| ஂாநஷடிதயபாநவஸுதககண
வாணயுககணடி | இதிஹாவாபகாகுதேவாக்யுஸதயவராக்யு ||௪||”.

தஞ்சாவூர் [கௌ] “நாவண்ணாநாஜி—வட்டாத்தாராக்கல்வாராக்கல்
 ஸ்ரீராமர் । தவ்யாஹிநம்ஜொஹாநாவிஹ்ஷணஜிபிஷ்டு—தக் ||க|| தெநவீதா
 ஜநவ்யாநாஜிதாஹகாஜபாயுஷம் । ருபாஜவவியராஜீநாராக்கல்விஷ்ணு—ரகதி
 தா ||கக||”.

நோற்றநோன்பு பாவேஸே, - ஸங்கத்தார்த்தமாக வருத்தவர்திவ்யமாணகயோநம் - கீழில்
இத்யாதி. கீழே - அநுகரித்து யரிக்கப்பார்த்தவர், இங்கே “நோற்றநோன்பிலேன்” என்று -
உபாயஸூத்ரத்தைச் சொல்லுவதைக்கடியேதென்ன; ப்ரஸங்கமருளிச்செய்கிறார் - அநுகரித்து
இத்யாதி. ஆற்றமையுண்டாயிருந்ததென்றது “ஆற்றமிகின்றிலேன்” என்றத்தைப்பற்ற உபாய
மென்றிருந்தானாகவேனுமென்றது - ஆற்றமையாவது - ஸ்வேஹமாய், ஸ்வேஹபூர்வமாய்வாய் -
ஹத்தியாகையாலே, இது உபாயமாகவேனுமென்றிருந்தா னென்றபடி. உபாயமென்றிருந்தானாக
வேனும் - என்றதுக்கு நியாமகம் - ப்ரஸூதஸூத்ரி ப்ரதிஷேதய, ஆகையாலே “நோன்
பிலேன்” என்றுசொன்னதுவேயென்றிருத்து. த்ருஷ்டாந்தகயோநமுகேந விஸ்தரஸங்கதி - சுடற்
கரையில் இத்யாதி, “ஸுவ-பா. நூஹீக்ய” என்றத்தைப்பற்ற-மஹாராஜருள் ளிட்டழைக்கோ

நோற்றநோன்பிலேன் நண்ணறிவிலேன் ஆகிலுமினியுன்னேவிட்
மாற்றகற்கன்றிலேன் அரவினனையம்மானே: [டொன்று
சேற்றுத்தாமரைசெந்நெலுமேலர் சிரீவரமங்கலநகர்
வீற்றிருந்தவெந்தாய்! உனக்குமிகையல்லேனங்கே.

ஓ—முதற்பாட்டில், கர்மாத்யுபாயரஹிதராய் ரக்ஷகாபேக்ஷரான ஆழ்வார், பூர்ணனாய் ரக்ஷயவிஷயார்யியாயுள்ள எம்பெருமானைக்கண்டு தம்முடைய அபேக்ஷிதம் பெறுகைக்கு உத்யோகிக்கிறார்.

[நோற்ற என்றுதொடங்கி]-வல்லயாப்தமாம்படி அறுஷ்டிதமான கர்மமாதல், தாச்ருஸஜ்ஞாநமாதல் உடையேனல்லைன். இவை உண்டாநுல் உண்டாகக்கடவ ஹக்தி யில்லைபென்னுமிது கிம்புநர்நயயவசித்தம். ஹக்தியில்லையாக்கிற்று - அத்தை உபாயமாக நினைத்திராமை.[இனி என்று தொடங்கி]-அத்யந்தலோக்யனான உன்னைவிட்டு இனி ஒரு ஸூக்ஷ்மமும் யரிக்கமாட்டுகிறிலேன். [அரவினை என்று தொடங்கி]-அநந்தஸாயியான

பெரிய என்றது. நித்யபரிகாரத்தோடுமென்றது - “கருளப்பட்டுக்கொடி” என்றத்தைப்பற்ற. திருவநர்
தாழ்வான்மேலேயென்றது - “அரவினணை” என்றத்தைப்பற்ற. “ஆறெனைக்கு” இத்தாய்தியைப்
பற்ற - புகலற்று இத்யாதி. என்கொண்டு - என்னஸம்பந்தங்கொண்டு. வடிம்பிப்பார்ச்சுத்து -
த்வரித்து நிர்ப்பந்திக்கிறது. ரக்ஷயவிலையாபேகையாயிருந்தானென்றது - “சீரீவரமங்கலநகர்வீற்
றிருந்த”என்றத்தைப்பற்ற.ரக்ஷகாபேகையை யுண்டாயிருந்ததென்றது-“ஆற்றகிற்கின்றிலேன்”என்
றத்தைப்பற்ற. “வாந்ராயிவதெவ-டாக்யூஸூக்யாலவ-டாநுஜீக்யூய | ாம்ஷஹுத்ய
போநஸூக்யணம்வண்ணுக்யணம்” உதி ய-பக்யாணைகையவ டாநவ க்யாணை.
கதெத்யவ, “ராாவணைநாஜீஹுவபூதோராநக்யஸ்வாராநக்யஸ்வாராம் | கல்யாஹஜி
நாமஜாலாதாவிலீஷணஉதிசூயாத”.

ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்துவைத்துச் சேருனநிலங்களில் செந்நெற்கள்நடுவே தாமரை அலரா நின்றாள் சரீவரமங்கலநகரிலே உன்வேண்டற்பாடுதோற்றும்படி இருந்தருளின இருப் பைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவனே! ரக்ஷபவிஷயம் தேட்டமாய்க்கொண்டிருக்கிற உன்னுடைய நீர்மைக்குப் புறம்புஅல்லேன். [உனக்கு மிகையல்லேன் அங்கே]-உன்னுடைய திருவடிகளில் அடிமையொழிய ஒருகூணமும் யரிக்கும்பரக்குதியல்லேன். இவ்வாத்மா அடிமைசெய்து க்ருதார்த்தமானால் இத்தால்வந்த ப்ரீதியும் தேவரீருக்கே பென்றுமாம்.

ப.—முதற்பாட்டில், உன்னை லலிக்கைக்கு ஸாஸ்த்ரோக்தங்களான உபாயங்கள் எனக்கின்றியிருக்கச்செய்தே, உன்னையொழியச் செல்லாதபடி அலிபிஷ்டனானான், ஆழிதலம்ஸ்லேஷத்தாலே உபகாரகனாய் அவஸரப்ரதீக்ஷண உனக்குப் புறம்போவென்கிறார்.

நோற்ற-ஹலவ்யாப்தமாம்படி அதுஷ்ட்டிதமான, நோன்பு-கர்மயோகம், இலேன் உடையேனல்லேன்; (ஆகையாலே), துண்-ஸூக்தமருபமான, அறிவு-ஜீவபரவிஷயஜ்ஞாந யோகத்தை, இலேன் - உடையேனல்லேன்; (ஆகையாலே), ஆகிலும் - உஹஸாத்யமான ஹக்தியின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தேயும், இனி-உன்னுடைய குணதுஸந்தாரம் பிறந்தபின்பு, உன்னை-(ரக்ஷணைகரீலணை) உன்னை, விட்டு - ஒழிய, ஒன்றும் - ஒருகூணமும், ஆற்ற-ஆற்ற, கிற்கின்றிலேன்-மாட்டுகிறிலேன்; அரவு-ஆழிதனை ஸேஷனை, அனை - அனை யாகக்கொண்டு அவனுக்குத் திருமேனியை உபகரித்த, அம்மானே - அஸாயாரணஸ்வாமியாய், சேறு-சேற்றுநிலத்து, தாமரை - தாமரையானது, செந்நெலுடு-செந்நெலோடே கலந்து, மலர்-மலரும்படி தர்ஸநீயமான, சரீவரமங்கலநகர்-சரீவரமங்கலநகரிலே, வீற்று - ஆழிதலம்ரக்ஷணத்தில் அவஸரப்ரதீக்ஷை தோன்றும்படி வ்யாவ்ருத்தமான, இருந்த-இருப்பாலே, எந்தாய் - எனக்கு உபகாரகனாவனே! அங்கு - அங்கு நீ இருக்கற இருப்பில், உனக்கு - ரக்ஷணரீலணை உனக்கு, மிகை - ரக்ஷயவெறுந்ம-உதன, அல்லேன் - அல்லேன்.

இ.—முதற்பாட்டில், எனக்குப் பேற்றுக்குடலாயிருப்பதொரு கைம்முதலில்லை, இல்லாமையாலே ரக்ஷகாபேக்ஷையுண்டு; பூர்ணரான தேவர் ரக்ஷயவிஷயார்யியாயிருந்தீர், ஆகையாலே தேவர் என் அபேக்ஷிதம் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

[நோற்றநோன்பிலேன்] - நோன்பிலேன் என்னுதே, நோற்ற நோன்பிலேனென்கிறது - ஹலவ்யாப்தமாம்படி யதுஷ்ட்டிதமா யிருப்பதொரு கர்மமில்லையென்கிறது. என் ஆற்றாமையாலே சிலவுண்டானாலும், சக்ரவர்த்தியுடைய புத்ரகாமேஷ்டி போலேயாதல், ஸ்ரீவஸு-தேவருடைய அநந்தவ்ரதம்போலேயாதல் ஹலவ்யாப்தமாயிருப்பதொரு யர்மமில்லை. “நயஜ-கிஞ்ஜாவலி” என்கிறவிடத்தில் - யர்மமில்லை என்னுதே, யர்மவிஷ்ட்டையிலில்லை என்றற்போலே. [துண்ணறிவிலேன்]-அறிவிலேனென்னுதே, துண்ணறிவிலேனென்றது-ஸ்வரூபஜ்ஞாநபூர்வகமாக பரஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத் காரபர்யந்தமாக அறியும் அறிவை யுடையேனல்லேன். கர்மமில்லை யென்றபோதே - தத்ஸாத்யமான ஜ்ஞாநமில்லையென்னுமிடம் அர்த்தவரித்தமாயிருக்க, “ஜ்ஞாநமில்லை” என்றதென்? என்னில்,— பூர்வஜந்மத்திலே கர்மத்தையதுஷ்ட்டித்து, தத்மலமான ஜ்ஞாநம்

இந்தஜம்த்திலே நைஸர்மிசமாகப் பிறக்கலாமிறே; அத்தாலே சொல்லிற்று. அன்றிக்கே, புராணங்களிலே தனித்தனியே கர்மஜ்ஞாநங்களை ஸாடநமாகச்சொல்லுகையாலே சொல்லிற்குகவுமாம். ஊத்தியில்லையென்னதொழிவானென்? என்னில்,— ஊத்தியாகிறது - ஜ்ஞாநவிஸேஷமாகையாலே, ஜ்ஞாநத்தைச்சொன்னபோதே - அதுவும் சொல்லிற்று யிற்று. இவையிலையாகில், முதலில்லாதார் அத்தாலேவரும் மலத்தை இழக்குமித்தனையன்றே? என்னில்,— [ஆகிலும்]-இங்ஙனையிருந்ததேயாகிலும், [உன்னைவிட்டுவென்று மாற்றுகின்றிலேன்] - ஸாடநாதுஷ்ட்டாநத்தைப்பண்ணி மலம் தாழ்ந்தாரைப்போலே பதறுகின்றேன். ஆற்றாமையன்றே-ஊத்தியாகிறது, ஊத்தியில்லையென்பானென்? என்னில்,— கர்மஜ்ஞாநஹக்ருதையாய் ஸாஸ்த்ரவரித்தையானதூற்படித்த ஊத்தியில்லையே; அவனை யொழியச்செல்லாமையுண்டென்கிறார். அத்தைத் தாம் ஸாடநமாகினைத்திராரிறே. [இனி] - என்பக்கலிலே முதலுண்டானவன்று, அது தலைக்கட்டுந்தையும் ஆறியிருக்கலாம்; அதின்றிக்கே, நீயே உபாயமானபின்பு விளம்பவ்ஹேதுவுண்டாய் ஆறியிருக்கிறேனே. [இனி] - உன்முணங்களிலே அவமானித்தபின்பு ஒருகூணமும் ஆறியிருக்ககூடமன்கிறிலேன். உன்பக்கல் உபாயஹாவம் அவலித்தமாய் ஆறியிருக்கிறேனே, என்பக்கல் ஆகஞ்சந்யம் அவலித்தமாய் ஆறியிருக்கிறேனே. என்ஸத்தைககு நான்ஹேதுஹுதனமன்று, உபாயத்திலும் எனக்கு அபிகாரமுண்டு. ஸ்வரகூணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத ஸ்வரூபஜ்ஞாநமும், புருஷார்த்தத்தில் ருசியுமே ஹிதாம்ஸத்திலேவெண்டுவது; ஆனபின்பு ஆறியிருப்போமோவென்கை. [அறவினனை இத்யாதி]-இதுககுக்கீழ்-தம்முடைய வெறுமைசொல்லிற்று; இதுக்குமேல் - அவனுடைய உபாயஹாவம் சொல்லுகிறது. அவனைப் பார்த்தாலும் இவர்க்கு இழக்கவேண்டா, தம்முடைய அபிகாரத்தைப்பார்த்தாலும் இழக்கவேண்டா. திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனைவைத்து, விஸத்ருஸமான ஸம்ஸாரத்திலே, ஒருஹேதுவின்றிக்கேயிருக்கப் புருந்திருக்கிறது என்னைவிஷயீகரிக்கைக்காகவன்றே. அரவை யனைபாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனே! [சேற்றுத்தாமரை] - வரள்தாமரையுண்டாகையாலே - சேற்றுத்தாமரையென்று விஸேஷிக்கிறார். செந்நெற்களுடையலர்ந்த தாமரைகள் செந்நெலுக்குங்கூட நிழற்செய்யாரிற்கு மென்கை. வானமாமலைக்கு ஸத்ருஸமாயிருந்துள்ள ஹோக்யதையைச் சொல்லுகிறது. [சிரீவரமங்கலநகர்] - பரமபதத்திற்காட்டில் தனக்கு நகரமாக விரும்பி வர்த்திக்கிற தேசம். ஸம்ஸாரிகளுடைய ரகூணத்துக்காக நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். [வீற்றிருந்த] - அஜஹத்ஸ்வஹாவனய்வருகையாலே தன் ஐஸ்வர்யத்தாலுள்ள வேறுபாடெல்லாம் தோற்றவிரக்கற்படி. நீ பரமபதத்திலே யிருந்தாயாகில் நான் ஆறியிரேனே. உன் பூர்த்தியிற் குறைவுண்டாகில்தான் ஆறியிரேனே. [எந்தாய்] - அவ்விருப்பு ஸர்வஸாடாரணமாயிருக்கச்செப்தே, இவர் தம்மையெடுக்கைக்காக என்றிருக்கிறார். [உனக்குமிகையல்லேனங்கே] - அங்கே வீற்றிருந்த உனக்குமிகையல்லேன். ரகூணவிஷயம் தேட்டமான உனக்குப் புறம்பல்லேன். உன்திருவடிகளில் அடிமையொழிய யரிக்கும் ப்ரக்ருதியல்லேன்; ‘‘தவஹாயுஃப்ரகூஷ்டெ’ என்கிறபடியே இத்தலையிலேபெறல்வந்த உகப்பும் தேவர்க்கே யென்றுமாம். ப்ரீதி உன்பக்கலிலேயானால் இழவும் உன்பக்கலிலே யுக்கவேண்டாவேர்.

[illegible]

இவர் சொல்லுகிற இது ஹக்தியன்றே, “ஸௌஹவ-புவ-பி-நு-யு-ந-ஹக்தி” (ஸ்நேஹ பூர்வமநுத்யாநம்பக்திஃ இறே; ஆனபின்பு இது உபாயமானாலோ? என்னில், —அங்ங னேண்ணுதிறே, கர்மஜ்ஞாந ஸஹக்ருதாந்த் கரணனுக்குப் பிறக்கும் பரஹக்தியிறே ஸாஸ்த்ரங்களில் ஸாபநமாகச் சொல்லிப்போருகிறது; இது அங்ஙனன்றிக்கே, அவனங் க்ரஹமடியாக வந்ததாகையாலே இது ஸ்வரூபமா மித்தனை. அங்ஙனன்றிக்கே, புராணங் களிலே தனித்தனியே கர்மஜ்ஞாநங்களை ஸாபநமாகச் சொல்லுகையாலே சொல்லிற் றுகவுமாம். இவையிலையாகில் முதலில்லாதார் பலிசை இழக்குமத்தனையன்றே? என்ன, — [ஆகிலும்] - இங்ஙனே இருந்ததேயாகிலும். “ஆற்றுகிற்கின்றிலேன்” என்கிற இத்தை - “உபாயம்” என்று இருந்தாராகில், [ஆகிலும்] என்கைக்கு விஷயமில்லை. ஆனால், நீர் இங்ஙனவரையும் ஆறியிருந்தீரே? என்ன, — [இனி] - உன்னையும் அறியாதே என்னையும் அறியாதே இருந்தவன்று இழக்கவமையாதோ, உன் றிறைவும் என் குறை வும் அறிந்த இன்றும் இழக்கவேணுமோ? ஒருவன்கையிலே சோறுமுண்டாய் அவன் இவோனுமானால், ஒருவனுக்குச்சோறுமின்றிக்க பசியனுமானால் இழக்கவேணுமோ? [இனி]-என்கையிலேயும் ஒன்றுண்டாய் அது சமையுந்தனையும் ஆறியிருக்கிறேனே. ஸத் தையை உபாயத்திலே சிலவேழுதிக் கைவிடப்பார்க்கில் பார்க்கு மித்தனை. அநாதி காலம் மெய்மறந்து இழந்தகாலம் போராதோ, நான் மெய்யாக இசைந்த இன்றும் இழக்க வாஹுமெய் வெபூகூஹக்திஸஹைநவபியவீ” என்றது அநுஸந்தேயம். உத்தரம் - அங்ங னுண்ணுது இத்யாதி. “கர்மஜ்ஞாநாங்கிகையாயிருக்கும்ஹக்தி” என்கிறவேதாந்த ப்ரக்ரி யையை யுபஜீவித்து அருளிச்செய்தார் - கீழ்; “ஐநஹகூவிதகூபி-ஜநகாடிஷு-ஐபுஸு தெ | கூபி-ஹகூவித-ஐநாநுபாயெணஹா-தாடிஷு | கூபி-ஐநாநாவிதாஹகூபி-ஹாடிஷு-ஐபுஸுயா” என்று - கர்மஜ்ஞாநாதிகளை ப்ரத்யேகம் ஸாபநமாகச்சொல்லுகிற புராணப்ரக்ரியையை யுபஜீவித்து அருளிச்செய்கிறார் - அங்ஙனன்றிக்கேபுராணங்களிலே இத் த்யாதி. இந்தப்பக்ஷத்தில், கர்மஜ்ஞாநாஹித்யம் சொன்னது-ஹக்திராஹித்யத்துக்கு முபலக்ஷணம். “ஸாபநாஹாவெஸாபு-ஹாவ” என்றத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் - முதலில்லா தார் இத்யாதி. பலிசு - வட்டி. இங்ஙனேயிருந்ததேயாகிலும் - நிஸ்ஸாபநாயிருந்ததேனையாகி லும், கர்மஜ்ஞாநாங்கிகஹக்தியில்லாவிட்டாலும், “ஆற்றுகிற்கின்றிலேன்” என்கிற ஹகவத்ப்ரஸாத மடியாகவந்த ஹக்திதானே ஸாபநமானாலோ? என்ன - ஆற்றுகிற்கின்றிலேனென்கிறவித்தை இத் த்யாதி. விஷயமில்லையென்றது - “ஆகிலும்” என்கிறபதம் வ்யர்த்தமாமென்றபடி. அதாவது - “உபாயாந்தரங்கள் தமக்கில்லை” என்று அருளிச்செய்யக்கூடாதென்றபடி. கீழிற்பதங்களையும் “அரவினணையம்மானே” என்றத்தையும் கடக்கித்து “இனி” என்றதுக்கு ஹாவம் - உன்னையும் இத்யாதி. விவரணம் - உன்னிறைவும் இத்யாதி. அபூர்ணனுக்குப் பூர்ணன்கார்யம்செய்யவே ணுமோ? என்ன; வேணுமென்னுமத்தை லென்கிக்ருஷ்டாந்தத்திலே காட்டுகிறார் - ஒருவன் இத்யாதி. “நோற்றநோன்பிலேன் னுண்ணறிவிலேன்” என்கிற பதமாத்ரத்தைக்கடக்கித்து, “இனி” என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் - என்கையிலேயும் இத்யாதி. “ஒன்றுமில்லை” என்கிற தென், “ஆற்றுகிற்கின்றிலேன்” என்கிறஹக்தி உபாயமானாலோ என்று ஈஸ்வராஹிப்ராயமாக அருளிச்செய்கிறார் - ஸந்தையை இத்யாதி. “அரவினணையம்மானே” என்றபதத்துக்கு - அநந்த ஸாயித்வம் ஸர்வாயிகலக்ஷணமாகையாலே, பூர்த்திசொல்லுகிறதென்றும்; “அரவினணை” என்று ஸேஷஸாயியாகையாலே பரமஹோயியுமாய், “அம்மானே” என்று - ஸரீரிதவேந ஸேஷியுமான வனெயென்றும் இரண்டாத்தம். இந்த இரண்டாமாத்தத்தைக்கடக்கித்து “இனி” என்றதுக்கு மூன்றாம் ஹாவம் - அநாதிகாலம் இத்யாதி. மெய்மறந்தென்றது - சாடு, ஸரீரஸரீரிஹாவஸம்பந்

வேணுமோ? [உன்னைவிட்டு]-நீயும் என்னைப்போலே இருந்தாயாகில் நான் ஆறியிரேனோ, நானும் சிறிது செய்துவரவேண்மேம்படியோ நீ இருக்கிறது. [உன்னைவிட்டு] - ப்ராணனை விட்டு ப்ரக்ருதி யரிக்கவற்றோ. [ஒன்றுமாற்றுகிற்கின்றிலேன்] - உன்னுடைய ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் எனக்கு யாரணத்துக்கு உடலாயிருக்கிறதில்லை. “சு-துஷ்யுஷ்யுஸம்ஹவெசு” (தத்தஸ்யஸத்ருஸம்பவேத்) என்று ஆறியிருக்கைக்கும் ஒருவழியுண்டிதே அவளுக்கு, கடலை அணைசெய்யவும் ராவணனை அழியச்செய்யவும் வேண்டாவிதே இவர்க்கு. [அர வினணையம்மானே] - கிழ் - தம்முடைய அபூர்த்தி சோல்லிற்று; மேல் - அவனுடைய பூர்த்தி சோல்லுகிறது. [அரவினணை] - உன்னுடைய ஹோமப்ராவண்யம் என்னால் ஆறியிருக்கலா யிருக்கிறதோ? நீ பரமஹோகியாயிருக்க, என்னால் ஆறியிருக்கப்போமோ? அநந்தஸாயித்வம் - ஸர்வாபிகத்வத்துக்கு லக்ஷணமிதே. அரவை அணையாகவுடைய ஸர் வேஸ்வரனே! இன்-சாரியை. [சேற்றுத்தாமரை இத்யாதி] - வேறும் அரவினணை யம்மா னுடையாகில் நான் ஆறியிருக்கலாயிற்றே. [சேற்றுத்தாமரை] - பரமபதத்தையும் விஸ்ம ரிக்கும்படியான தேசம். சேறுகளிலே தாமரைகளானவை செந்நெலுடே, அவற்றுக்கு அணுக்கனிட்டாற்போலே அலராநிற்கும். ராஜாக்கள் எடுத்துவிட்டவிடத்தே பரிகரமும் புகுமித்தனையிதே. [சிரீவரமங்கலநகர்]-“ஹேவாநாஹ்வொயொயு” (தேவாநாம்பூர யோத்யா) என்னுமாபோலே. பரமபதத்திற்காட்டில் தனக்கு நகரமாக விரும்பி வர்த் திக்கிறதேசம். ஸம்ஸாரிகளுடைய ரக்ஷணத்துக்காக நீத்யஸாஸம்பண்ணுகிற தேசம். [வீற்றிருந்த] - “அங்கே இருக்கக்கூடவ நமக்கு இவ்விருப்பு இருக்கவேண்டாநின்றதே” என்னும் வேறுப்போடன்றிக்கே, தட்டியிலிருந்தவன் முடிசூடினப்போலே தன் வேறு பாடு தோற்ற விருக்கை. [எந்தாய்] - அங்குத்தையிருப்பு நீத்யஸ-ஹிரிகளுக்கு ஆனப் போலே, இவ்விருப்பு எனக்காகவன்றோ இருக்கிறது. சிரீவரமங்கலநகரான - அங்கே -

தத்தைதமறந்தென்று ஸ்வஹாவார்த்தம்; உடம்புதெரியாதே மோஹித்தென்று சாதி. மெய்யாக - ஸரீரத்யா சேஷமாகவென்றும், ஸத்யமாகவென்றும் அர்த்தத்தவயம். “அரவினணையம்மானே” என்றபதத்தின் - பூர்ணனென்ற முந்தினவர்த்தத்துக்கு அநுகுணமாக, “உன்னை” என்றதுக் கும் - பூர்ணனானவுன்னை யென்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து ஹாவம் - நீயும் என்னைப்போலே இத் யாதி வாக்யத்தவயம். பரமஹோகியுமாய் சேஷியுமானவனென்ற இரண்டாமர்த்தத்துக்கு அநு குணமாக, ஹோக்யமானவுன்னை யென்று அர்த்தாந்தரம் - ப்ராணனை இத்யாதி. “ஒன்றும்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - உன்னுடைய இத்யாதி. பிராட்டிக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் யரிக்கைக்குடலாயிற்றில்லையோ? என்ன - சு-துஷ்யு இத்யாதி. வழியாவது - க்ரமேண விரோயியைப் போக்கவேண்டுகை. த்வரையுண்டாயிருக்கச்செய்தே அவளுக்கு ஆறியிருக்கைக்கும், இவர்க்கு ஆறியிருக்கவொண்ணுமைக்கும் ஹேதுவேதென்ன - கடலை இத்யாதி. “அரவினணையம்மானே” என்றதுக்கு - ஹோக்யதையைப்பற்ற ஹாவாந்தரம் - உன்னுடைய இத்யாதி. விவரணம் - நீபரம ஹோகி இத்யாதி. “அரவினணையம்மானே” என்றத்தாலே - பூர்த்தியைச்சொல்லும்படி யெங் றவனே? என்ன-அநந்தஸாயித்வம் இத்யாதி. அவ்ஜூரில் தாமரையையும் செந்நெலையும் வர்ணிக் கிறதற்கு ஹாவம் - பரமபதத்தையும் இத்யாதி. வர்ணித்ததுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம்-ராஜாக்கள் இத்யாதி. அதாவது - ஸர்வேஸ்வரன்வந்து அவதரிக்கையாலே, நீத்யஸ-ஹிரிகளும் தத்ருபேண வந்து அவதரிக்கையாலே அவனோபாதிபுத்தேஸ்யமாய் வர்ணிக்கிறாரென்றபடி. “நகர்” என் றதுக்கு ஹாவம்-ஹேவாநாஸு இத்யாதி. தட்டி-சிறைச்சாலை. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, எந்தையாய் ஸந்நிஹிதனானவுனக்கு மிகையல்லென் - உன்னுடைய ரக்ஷணத்துக்குப் புறம்பல்லெனென்றபடி. த்வீத்யார்த்தத்துக்கு, உனக்குப் புறம்பாய்த்தோற்றிற்றுகில், அல்லென் - யரியேனென்றபடி.

வீற்றிருந்த எந்தாய்! [உனக்கு மிகையல்லேன்] - நித்யவிஹ-குதியிலே நெடுங்கைநீட்டாக இருந்தாயாகில் நான் யரித்திருக்கலாயிற்றே, எனக்காகவந்தவிடத்தே நான் இழக்கவோ. [அங்கே - வீற்றிருந்த - உனக்கு மிகையல்லேன்]-ரக்ஷயவிஷயம் தேட்டமான உனக்குப் புறம்பல்லேன். அன்றிக்கே, [உனக்கு மிகையல்லேன்] - “வெய்யபூட்டுநெஹவிஷ்டு தெ” (வைதர்மயம்நேஹவித்யதே) என்று மற்றைப்போதைக்கு நானிரேன். உனக்கு மிகையானபோது அல்லேனாய்விவேன். இத்தால் நமக்கு லாஹமேன்? என்ன,— [அங்கே] - “தவவாய்யபூட்டுகலுதெ” (தவசார்த்தப்ரகல்பதே) என்று; இத்தால் வரும் ப்ரயோஜனமும் தேவரதே. ஸ்தநந்ய ப்ரஜையைப் பால்குடித்துவயிறுநிறையக்கண்டு உகக்கும் தாயைப்போலே, சேஷபூதன் ஸ்வரூபம்பெற்று அடிமைசெய்கை சேஷிக்குப் பேறினே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

அங்குற்றேனல்லேனிங்குற்றேனல்லேன் உன்னைக்காணுமவாவில் எங்குற்றேனுமல்லேன் இலங்கைசெற்றவம்மானே' [வீழ்ந்து நான் திங்கள்சேர்மணிமாடநீடு சிரீவரமங்கலநகருறை சங்குசக்கரத்தாய் தமிழேனுக்கருளாயே.

ஆ.—(அங்குற்றேனல்லேன்.) உன் திருவடிகளைப்பெற்றேனல்லேன், பெறு கைக்கிடான உபாயம் உடையேனல்லேன், உன்னைக்காணுமவாவில் வீழ்ந்து நான் இனி மேல் ஒருபாயம் அநுஷ்டிக்கக் கூதமனல்லேன். ஆகிலும் அசோகவநிகையில் பிராட்டியு டைய ப்ரதிவந்தகத்தை அன்றுபோக்கிணைப்போலே, அடியேனுடைய ப்ரதிவந்தகத்தையும் நீயே நிர்ஹேதுகமாகப்போக்கி, தமிழேனுக்கு அருளாயென்கிறார்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருவடிகளை நான்பெறுமிடத்தில் ப்ரதிவந்தக முண்டென்னில், அத்தையும் நீயே போக்கி உன்ஞபையாலே ரக்ஷித்தருளவேணும் என்கிறார்.

[அங்குற்றேன் என்றுதொடங்கி] - ஸாயநமநுஷ்டித்த முக்திப்ராப்தன யிருக்கிறேனல்லேன்; ஸாயநமநுஷ்ட்டாநம்பண்ணுகிறேனல்லேன், உன்னைக்காணவேணு மென்னும் ஆசையாலே வலஹீநராயத் தளர்ந்து இனி உபாயநுஷ்ட்டாநகூதமனுமல் நெடுங்கை நீட்டாக - அதிதூரமாக. “உனக்குமிகையாலல், தரியேன்” என்னுமத்தை த்ருஷ்ட டாந்த பூர்வகமாகக் காட்டுகிறார் - வெய்யபூட்டு இத்தாதி. இத்தால் - மிகையாய்த்தோற்றாதே அடிமைகொண்டவித்தால். “அங்கே” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம்-தவவ இத்தாதி. சகாரம்-அவ யாரணே. “இவரை யடிமைகொண்டால் அவன்பேரையிருக்கும்”என்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமா கக்காட்டுகிறார்-ஸ்தநந்யஇத்தாதி. “கூரூஷ்டாரிந-ஹாரவெய்யபூட்டுநெஹவிஷ்டு தெ| கூதாயெ-ஹஹவிஷ்டாரிதவவாய்யபூட்டுகலுதெ ||௨௨||” ஐத்யொபாஸாரணே [ந.க] ராஜிவ்ரகி வக்ஷணம். க்ரமேணவ்யம். (க)

லேன். அங்குவரமாட்டேன், என் அலிநிவேஸத்தாலே இங்குநிற்கமாட்டேன், பிறரோடு பொருந்துகிறதில்லை பென்றுமாம். சந்த்ரனுக்குத்தோள்தீண்டியான மணிமாடங்களை யுடைத்தான சிரீவரமங்கலமாகிற நகரத்திலே நித்யஸந்நிவிதரூபம் ப்ரதிவந்யகநிராஸத் துக்கு ஈடான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் திருவாழியையு முடையையாபிருக்கிற நீ ராவ ணனைப்போக்கினுற்போலே என்ப்ரதிவந்யகங்களையும் போக்கி உன்னைப்பெருதே தனிப்பட்டுக்கிடக்கிற எனக்கு.

ப.—அந்தாம், என்னை ஆங்குகரிக்கைக்கு ப்ரதிவந்யகமான அநிஷ்டமுண்டா னாலும், அதுக்கு நிவர்த்தகன் நீயாகையாலே, எனக்கு க்ருபைபண்ணி யருளவேணு மென்கிறார்.

அங்குற்றேன் - நிஷ்பந்நோபாயனாய்க்கொண்டு நீ யிருக்கிற ப்ராப்யஸ்த்தலத்தில் புருந்தவன், அல்லேன்-அல்லேன்; (“உபாயசூர்யர் ஆறியிருக்கையன்றோவுள்ளது” என்று நிரபேக்ஷை), இங்குற்றேன்-இருந்தவிடத்திலிருக்கிறேன், அல்லேன்-அல்லேன்; உன்னை - (நிரதிஸ்யலோக்யனான) உன்னை, காணும்-அநுஹிக்கவேணுமென்கிற, அவாவில்-அலி நிவேஸத்திலே, வீழ்ந்து-அகப்பட்டு, நான்-(ஆற்றாமையையுடைய)நான், எங்குற்றேனும்-அந்யபரரான லௌகிகர் நிலையிலொன்றிலும், அல்லேன்-அல்லேன்; இலங்கை-(ஆஸ்தி விக்ஷத்தில் ப்ரதிவந்யகமான லங்கையை, செற்ற-அழியச் செய்து ப்ராபித்துக்கொண்ட, அம்மானே-அஸாயாரணஸ்வாமியாய், (பிற்பட்டார்க்கு உதவுகக்காக), தங்கள்-சந்த்ர னோடு, சேர்-சேரும்படி, மணி-மாணிக்யமயமான, மாடம்-மாடங்கள், நீடு-வளர்கிற, சிரீ வரமங்கலநகர் - சிரீவரமங்கலநகரிலே, உறை-நித்யவாஸம்பண்ணுமவரூபம், சங்குசக்கரத் தாய்-ஆஸ்திவிசேஷ நிரஸநகரமாயும் லோகப்பமாயுமுள்ள ஆபுதவிசேஷங்களையுடைய வனே, தமியேனுக்கு-உன்னையொழியத் துணியில்லாத எனக்கு, அருளாய்-(உன் உப காரஸீலமான) க்ருபையைப்பண்ணி யருளவேணும்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், “ஆற்றுகிற்கின்றிலேன்” என்கிற ஆற்றாமை போருமோ, ப்ரதிவந்யக முண்டே? என்னில்; அதையும், பிராட்டியுடைய விரோதியைப் போக்கினுற்போலே தேவரே போக்கி க்ருபையாலே ரக்ஷித்தருளவேணுமென்கிறார்.

[அங்குற்றேன் ஸ்வேன் இத்யாதி.]-ஸாரநமதுஷ்டித்து முக்தப்ராயனயிருக் கிறேனல்லேன்; ஸாயநாதுஷ்ட்டாநம்பண்ணுமவர்களிலே யொருவனாயிருக்கிறேன் ஸ்வேன். மேலும் ஸாயநாதுஷ்ட்டாநம்பண்ண வொண்ணாதபடி ஸளந்தர்யாதிகளிலே ஈடு பட்டு, உன்னைக்காணவேணுமென்னும் ஆசையாலே வெலஹீநரூபத்தளர்த்து இனி யுபா யாதுஷ்ட்டாநக்ஷமனும்ல்லேன். இது பூர்வர்களிரவாஹம், அயோ, நீயிருந்தவிடத்தே வந்துகிட்டி உன்னையநுஹிக்கிறவனல்லேன், உன்பக்கலில்நிரபேக்ஷராயிருக்கிற ஸம்ஸாரி களிலே யொருவனாயிருக்கிறேன் ஸ்வேன், உன்னையொழிய யறித்திருக்கிற ஸம்ஸாரிகளோடு பொருத்தமுடையேனல்லேன். அங்குவரமாட்டேன், அலிநிவேஸத்தாலே இங்கு நிற்க மாட்டேன், பிறரோடு பொருத்தமுடையேனல்லேன் பென்றுமாம். [இலங்கைசெற்றவம் மானே] - இவ்வளவிற செய்யவடுப்பதென்? என்ன,—“ததூஸ்யஸூஸ்யஸூஸ்யவெசு” என்றிருந்தவள்விஷயத்தில் பண்ணினத்தை என்விஷயத்திலே பண்ணவேணும். [அம் மானே] - ஸர்வஸாயாரணன் ஒருவக்தியிலே செய்தது எல்லார்க்கும் பொதுவன்றோ?

உஅச திருவாய்மொழி.—நி - ப. ஏ - தி நோற்றநோன்பு.

பிராட்டியோடு ஸம்ஸாரியோடு வாசியுண்டோ ப்ராப்தியில், “ஸ்யகிஞ்சித்ஸாவனௌ” என்று இன்று ஆசூயித்தவன்பக்கல் பக்ஷபாதம் மிக்கன்றோ விருப்பது. பிராட்டி, லக்ஷையையழித்தல் ராவணனையழித்தல் செய்யிலன்றோ என்விரோயிர்விருத்தியிலே எனக்கு ப்ராப்தியுள்ளது. “நக்ஷாகுபிஷ்டஸூத்ரீவஹஸூஹஸூஹ—(தஜஸூ)” என்றாஸிதே. அவதாரத்திற் பிற்பாடரானீரேயென்ன,—[திங்கன்சேர் இத்தயாதி] - சந்த்ரபதத்திலேசெல்ல வோங்கின மணிமயமான மாடங்கனையுடைத்தான சீர்வரமங்கலநகரிலே, பிற்பாடர்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி நித்யஸந்நிஹிதனாயிருக்கிறவனே. சந்த்ரஸூர்யர்களும் வந்து இளைப்பாறும்தேச மென்கை. ஸந்நிதியுண்டானாலும் ஸஹகாரிகள் வேண்டாவோ? என்ன,—[சங்குசக்கரத்தாய்] - *எப்போதும், கைகமலானேமியானாயன்றோ இருக்கிறது. “அவாவபிரதய” என்னவேண்டாவோ. லக்ஷிக்கு கர்மஜ்ஞாநஸஹகாரம்போலேயாயிற்று இவனுக்கு திவ்யாயுடங்கள். உபாயம் புஷ்கலமானாலும் அபிகாரிஸம்பத்தியும் வேண்டாவோ? என்ன,—[தமியேனுக்கு] - என்பக்கல் ஸத்தாகிரேகியிருப்பதொன்று மில்லை யென்னுதல், ஆற்றமையோடே ஒருதுணையின்றிக்கேயிருக்கிற எனக்கு என்னுதல், செய்பவேண்டிவதென்? என்ன,—[அருளாயே] - ருசிக்குப்பண்ணின க்ருஷியை விரோயிர்விருத்திக்கும் ப்ராப்திக்கும் பண்ணுமித்தனை யென்கிறார்.

நடு.—இரண்டாம்பாட்டு. “ஆற்றேன்” என்றால் பெற்றதென், ப்ரதிவந்யகங்கள் இன்னமுண்டே? என்ன;—பிராட்டிக்கு வந்த ப்ரதிவந்யகங்களைப்போக்கிஞாப் போலே அடிமேனுடைய விரோயியையும் போக்கியருளவேணு மென்கிறார்.

[அங்குற்றேனல்லேன்] - முக்தர் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே யுலாலிஞாப்போலே ஸித்தஸாயநனய்த் திரிகிறேனல்லேன். [இங்குற்றேனல்லேன்] - இங்கேயிருந்து ஸாயநா நுஷ்ட்டாநம்பண்ணுமவர்களிலே யோருவனாயிருக்கிறேனல்லேன். அன்றிக்கே, [அங்குற்றேனல்லேன்] - “நோபஜநம்ஷூநாந்நிஷ்டம்ஸாரம்” (நோபஜநம்ஸம்மரந்நிதம்ஸாரம்) என்கிறபடியே, உன்னை யஹலித்து ஸம்ஸாரத்தை நினையாதிருக்கிறேனல்லேன். [இங்குற்றேனல்லேன்] - “மறந்தேனுன்னைமுன்னம்” என்கிறபடியே, உன்னைமறந்து “அவர்தரும் கலவியேகருதி” என்கிறபடியே அதுவே ப்ராப்யமாக இருக்கிறேனல்லேனென்னுதல்.

இரண்டாம்பாட்டு.—அங்குற்றேன் இத்தயாதி. “இலங்கைசெற்றவம்மானே” என்ற தத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-ஆற்றேன் - என்றால் இத்தயாதி.

உபாஸகரிலே, ஆரப்தயோகரென்றும் ஆருடயோகரென்றும் த்விவிதராயிருப்பார்கள்; அவர்களில் ஆருடயோகர்படி எனக்கில்லையென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - முக்தர் இத்தயாதி. ஸித்தஸாயநனயென்றது-ஸாயநமெல்லாம் அநுஷ்ட்டித்து, மலாநுஹவத்துக்காக அங்கே போகவிருக்கிற ஆருடயோகனையென்றபடி. ஆரப்தயோகர்படியை விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - இங்கேயிருந்து இத்தயாதி. ஸாயநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணுமவர்களிலே யென்றது - ஸாயநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ண ஆரம்பித்த ஆரப்தயோகரிலே யென்றபடி. ஆக, இப்பதத்வயத்தால் - “நோற்றநோன்பிலென்னுண்ணறிவிலேன்” என்று சொன்ன உபாயகுந்யதையை முகலேதேந அதுவாஷிக்கிறாரென்றும்; த்விதீயயோஜனைக்கு, இப்பதத்வயத்தாலும் - “உன்னைவிட்டொன்று மாற்றுகிற்கின்றிலேன்” என்கிறத்தை முகலேதேந அதுவாஷிக்கிறாரென்றும் கண்டுகொள்வது. மறந்தேனுன்னைமுன்னம் - ஸ்வஷ்டோர்த்தம். அவர்தருங்கலவியேகருத - ஸ்த்ரீகள் தருகிற கலவியையே மகோரபித்து. திருமொழி, “வாடினேன்” இத்தயாதி, அதுவே - இதரவிஷயமே, இதர

* யாதனுமபற்றிநீங்கும்விரதத்தை நல்வீசேய்கையாலே அப்படி இருக்கமாட்டாரே. [உன்னை இத்யாதி]-ஆனால், மேலொருகாலாகிலும் சிலசெய்யவல்லீரோ? என்னில்;—அது, முன்பே “உன்னைவிட்டொன்றுமாற்றுகிற்கின்றிலேன்” என்றுசொன்னேனிறே. ஒன்று செய்கைக்கு யோக்யர் ஸக்தரா யிருப்பரன்றே. “உன்னைக்காணவேணும்” என்று ஆசையாலே வலஹீநனும்த்தளர்ந்து இனி உபாயாநுஷ்டாநக்ஷமனல்லேன். இது பூர்வர்கள் நிர்வாஹம். [அங்குற்றேனல்லேன்] - நித்யஸூரிகளோடொக்க அங்கேயிருக்கிறேனல்லேன். [இங்குற்றேனல்லேன்] - ஸம்ஸாரிகளோடொக்க இங்கேயுண்டேத்துப் போருகிறேனல்லேன். [உன்னை இத்யாதி] - இங்ஙனையானால், நீவந்து முகங்காட்டேளவும் ஈடுவோரிடத்தில் நிற்க க்ஷமனாகிறிலேன். [அவாவில்வீழ்ந்துநான்] - § “ஆசையென்னுங்கடலில்வீழ்ந்திங்கயர்த்தோம்” என்கிறபடியே, அவ்வலிநிவேஸத்திலே விழுந்து கரையேற மாட்டாதே தமோரூபினேன். † (அங்குவரமாட்டேன், அலிநிவேஸத்தாலே இங்கு நிற்க மாட்டேன்.) [இலங்கைசெற்றவம்மானே] - தந்தலையில் ஒன்றுமில்லாமையைக்கண்டார், ஒன்றுமில்லாதார்பெற்றவிடத்தைப் பார்க்கிறார்; கைம்முதலற்றவன் ஸஞ்சிதமான யநத்தை வாங்கிப்பார்க்குமாபோலே. [இலங்கைசெற்றவம்மானே] - தன்பேருயிருக்கிற விஷயமே ப்ராப்யமென்றிருந்தாலோ? என்ன - யாதானும் இத்யாதி. ப்ராக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் ஏதேனுமொன்றைப்பற்றி ஹகவத்விஷயத்தைவிட்டே போம்படியான இஸ்ஸம்ஸாரிசேதநனுடைய ஸங்கல்பத்தைப் புநரங்கயமில்லாதபடி நன்றாக விடுவிகையாலே இத்யர்த்தம். * திருவிருத்தம், தொண்ணூற்றஞ்சாம்பாட்டு, “யாதானுமோராக்கை” இத்யாதி. கீழிற்பதத்தவயத்தின் முந்தின வர்த்தாதுருணமாக மேலுக்கு அவதாரிகை - ஆனால் இத்யாதி. ஆனலென்றது - ஆருடயோகரும் ஆரப்தயோகரும் அல்லராகி லென்றபடி. சிலசெய்யவல்லீரோ - ஸாயநாநுஷ்டாநம் பண்ண யோக்யதைதான் உமக்குண்டோ. நம்மைவிட்டு யரிக்கமாட்டாரென்றால், “யோக்யதையில்லை” என்னுமதுக்கு உடலாகவேணுமோ? என்ன - ஒன்றுசெய்கைக்கு இத்யாதி. அதாவது - “காலா மும்” இத்யாதிப்படியே, ஹக்திபாரவர்யத்தாலே அஸக்தனை நான் மேலும் ஸாயநாநுஷ்டாநமும்” இத்யாதிப்படியே, கீழிற்பதத்தின் த்விதீயார்த்தத்துக்குச்சேர “எங்குற்றேனு நத்துக்கு ஸ்ஷமனல்லேனென்றபடி. கீழிற்பதத்தின் த்விதீயார்த்தத்துக்குச்சேர “எங்குற்றேனு மல்லேன்” என்றதுக்கு - த்விதீயார்த்தாநுவாத பூர்வகமாக ஐப்பதப்ரபந்நு மல்லேனென்று அர்த்தாந்தரம்-நித்யஸூரிகள் இத்யாதி, க்ஷமனாகிறிலேன் இத்யந்தம். நித்யஸூரிகளிலும் ஸம்ஸாரிகளிலும் கூட்டன்றிக்கே ஆந்தரானால் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே யரித்திருந்தாலோ? என்ன- இங்ஙனையானால் இத்யாதி. அதாவது - ஹக்திபாரவர்யத்தாலே, “ரேஷிசெய்தபடிசுண்டிருக்கிறேன்” என்று ஆறியிருக்க ஸ்ஷமனாகிறிலேனென்றபடி. இத்தால் - ஐப்பதப்ரபந்நு மல்லேனென்றபடி. ஆசையென்னுங்கடலில்வீழ்ந்திங்கயர்த்தோம் - “உம்மைக்காணவேணும்” என்னென்றபடி. ஆசையென்னுங்கடலில்வீழ்ந்திங்கயர்த்தோம் - “உம்மைக்காணவேணும்” என்கிற ஆசையாகிற பெருங்கடலிலே புக்ககப்பட்டு இங்கு அறிவுகெட்டோ மித்யர்த்தம். § திருமொழி நாலாம்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி, மூன்றும்பாட்டு, “பேசுகின்றது” இத்யாதி. “அங்குற்றேனல்லேனிக் குற்றேனல்லேன்” என்றதின் முந்தினவர்த்தாதுருணமாக, “இலங்கைசெற்றவம்மானே” என்றதுக்கு ஸங்கதி - தந்தலையில் இத்யாதி வாக்யதவயமும். இத்தால்-உனையே உபாயமாக அத்யவலித்த பிராட்டிக்கு உதவினப்போலே, எனக்கு நீயே உதவவேணுமென்கை. கீழ்ச்சொன்னதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கைம்முதலற்றவன் இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்குச்சேர, “இலங்கைசெற்றவம்மானே” என்றதுக்கு இரண்டாம்வாவம் இப்பாட்டின் அவதாரிகையிலே கண்டுகொள்வது. “அம்மானே” என்றதுக்கு வாவம்-தன்பேருக இத்யாதி. பிராட்டியோபாதி தமக்கு உதவவேண்டும்படியான ப்ராப்தியைவிவக்ஷித்து - “அம்

படி. ஸ்வரூபம் ப்ரகாஸித்தால், அவன்தலையிலே தள்ளிவைக்கவுங்கடவதாய், அவனும் பிராட்டிமாரோடொக்க மேல்விழுந்து விரோபிகளாயும்போக்கி அணைக்கைக்கு வேண்மேம் ப்ராப்தியுண்டாய்க்காணு மிருப்பது. அவையெல்லாம் செய்தமையுண்டு, ஆனாலும் அதுக் குப்பிற்பட்டதே? என்ன,—அக்கண்ணழிவு அறுத்து வைத்தாயிறே. [திங்கள்இத்யாதி] - சந்த்ரபதத்திலே செல்லவோங்கி ரத்நமயமான மாடங்களையுடைய சிரீவரமங்கலநகரிலே, அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறிலையோ? [திங்கள்சேர் மணிமாடநீடு]-சந்த்ரனோடேசேரும்படி மாணிக்யமயமான மாடங்கள்வளருகிற. நீகை - நீட்சியை யுடைத்தாகை. அது அப்படியேயானாலும் பரிகரமில்லையே? என்ன,—[சங்கு சக்கரத்தாய்] - அங்ஙன் கண்ணழிவுசொல்லலாமோ, ஓரோகைக்குப்படையன்றோ கூட நிற்கிறது என்கிறார். இங்கு, “வாவபிராநயஸளரிஞ்சு” (சாபமானயஸௌமித்ரே)என்ன வேண்மேம் குறையுண்டோ. பிறர்கைபார்த்திருக்கவேண்மேம் குறையுண்டோ இங்கு. பரிகரங்களை யழைத்துக் காரியங்கொள்ளவேண்மேம்படியோ உனக்கிருக்கிறது. நீ ஸந் நிஹித னல்லாமையோ, நீ ஸக்தனல்லாமையோ, உனக்குப் பரிகரமில்லாமையோ, பரிகரந்தான் கைகழியநின்றோ, எத்தாலேதான் இழக்கிறதென்ன;—அவையெல் லாமப்படியே, இத்தலை இப்படி குறைவற்றாலும் ப்ரயோஜனமில்லையே, அத்தலையும் குறைவறவேணுமே? என்ன,—[தமியேனுக்கு] - இத்தலையும் குறைவற்றதென்கிறார். அங்கே பிரியாதிருக்கிறாற்படியல்லேன், இங்கே பிரியாதிருக்கிறாற்படியல்லேன். இங் குள்ளார்க்கு இவ்விஷயத்தை யறியாமையாலே பிரிவிலையே. [தமியேனுக்கு] - உன்னை யொழியத் துணையில்லாத எனக்கு. ஸ்வரூபத்தை, “ஸாபநம்” என்று சிலவெழுதிக் கழிக் கில் கழிக்குமித்தனை. நீ உபாயமானாலும் உபாயப்ரதிபத்திபண்ணுவார்வேண்டாவோ. [தமியேன்] - பிராட்டியில் வ்யாவுருத்தி. அங்கானால் ஒரு த்ரிஜடையாகிலுமுண்டிதே,

மானே ” என்கிறாரென்று தாத்பர்யாந்தரம் - ஸ்வரூபம் இத்யாதி. அதுகீது - ராமாவதாரத்துக்கு. கண்ணழிவு - குறை. கை - யுத்தமும், கரமும். படை - ஆயுதமும், ஸேனையும். “சங்குசக்கரத் தாய்” என்று நிரூபகமாகச்சொன்னதுக்கு லாவம்-இங்கு வாவபிராநய இத்யாதி. “ஸளரிஞ்சு”

என்றதுக்கு லாவம் - பிறர்கை இத்யாதி. “வாவபிராநய” என்றதுக்கு லாவம்-பரிகரங்களை இத்யாதி. “திங்கள்சேர்” இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யகூடுநமுக்கேந மேலுக்கு அவதாரிகை - நீ ஸந் நிஹிதன் இத்யாதி. “சிரீவரமங்கலநகருறை” என்றத்தைப்பற்ற - நீ ஸந்நிஹிதனல்லாமையோ என்றது. “இலங்கைசெற்றவம்மானே ” என்றத்தைப்பற்ற - நீஸக்தனல்லாமையோ என்றது. “சங்குசக்கரத்தாய் ” என்றத்தைப்பற்ற - உனக்குப்பரிகரமில்லாமையோ என்றது. இத்தை நிரூபகமாகச்சொல்லுகையைப்பற்ற - பரிகரந்தான் கைகழிய நின்றே என்றது. அத்தலையும் குறைவறவேணுமேயென்றது - உமக்கு இச்சையுமுண்டாகவேணுமேயென்றபடி. “அங்குற்றே னல்லேன் ” இத்யாதியின் த்விதீயார்த்தாநுருணமாக, “தமியேன் ” என்றதுக்குலாவம்-அங்கே பிரியாது இத்யாதி. இங்குள்ள ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பிரிவிலல்லாமையெப்படி? என்ன-இங்குள்ளார் க்கு இத்யாதி. “அங்குற்றேனல்லேன் ” இத்யாதியின் மூந்தினவர்த்தாநுருணமாக, “தமியேன் ” என்றதுக்கு-உபாயகூர்யனான எனக்கு என்று அர்த்தாந்தரம் விவகசித்து, “உபாயகூர்யன்” என்று சொல்லுவானென், “அவாவில்வீழ்ந்து ” என்றவக்தி யுபாயமானாலோ? என்ன - ஸ்வரூபத்தை இத்யாதி. ஸ்வரூபத்தை ஸாபநமென்று சிலவெழுதவொண்ணாதோ? என்ன-நீயுபாயம் இத்யாதி. ஆக, ஸாபநாந்தரகூர்யனென்றபடி. “இலங்கைசெற்றவம்மானே ” என்றதைக்கடாகசித்து, “தமியேன் ” என்றதுக்கு - ஸம்ஸாரிகளிலே தமக்கொருதுணையில்லாதவனென்று மூன்றாம் லாவம் - பிராட்டியில்வ்யாவுருத்தி யென்று. தத்விவரணம் - அங்கானால் இத்யாதி. ஆக, “தமி

இங்கு “ஆவாரார்துணை” என்னும்படியிறே தனி. ஆனால் செய்யவேண்டுவதென்? என்ன,—[அருளாயே] - என் வேறுமையும் உன் பேளஷ்கல்யமும் அறிக்கைக்கு, நீ அடியில் தந்வதருள் இன்று குடிபோயிற்றே. அன்று நான் அபேக்ஷியாதிருக்க அருளின நீ, அபேக்ஷிக்கைக்கு யோக்யதையைப் பிறப்பித்துப் போகடவோ. ருச்யுத்பாடிநம்பண்ணுவாரோருவரும், உபாயாநஷ்ட்டாநம்பண்ணுவாரோருவருமாயோ இருப்பது. * நின்னருளேபுரிந்திருக்கிற எனக்கு அருளாயாகில் பின்னையார்க்கு வேறு அருள இருக்கிறாய்.

மூன்றாம் பாட்டு.

கருளப்புட்கொடிசக்கரப்படை வானநாடவேங்கார்முகில்வண்ண
பொருளல்லாதவெண்ணைப்பொருளாக்கி யடிமைகோண்டாய்
தேருள்கொள்நான்மறைவல்லவர்பலர்வாழ் சிரிவரமங்கலநகர்க்கு
அருள்செய்தங்கிருந்தாய்! அறியேனெருகைம்மாறே.

ஆ.—(கருளப்புள்.) இப்படி நிர்ஹேதுகமாக உம்முடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தால் ப்ரயோஜனமென்? என்னில்;—ஹவரிவாணஹொமஸெஷஸெஷாஸந மரஹவபுஹவநாநாவியாநஹவரிஜந வரிவாரிகாவரிவாரி தவாணயாமளாய், ஹாநாஸாவிவாவிஜுஸக்திஸஜ்ஜகூ மஹாவிஸாஜ்ஜாஜ்ஜஸஜ்ஜெயஜ்ஜயாய்யொவெதனாய், கித்யகிரவஜ்ஜகிரதிரயகஜ்ஜாணவாஜ்ஜொஜிநியனாயிருந்தநீ, கூலிஷயஜாநாஹிததயா கவஹுஹிதனான என்னை, கூலிஷயஜாநவதயா வஸ்துவாய்த்வக்கைந்கர்யைகரத்யுமாயிருக்கும்படி பண்ணியருளிற்று என்பககல் என்னப்ரயோஜநம் கொள்ளுகைக்காக; ஒரு ப்ரயோஜநாபேசைஷ்யால் செய்தருளினாயல்லையிறே, உன்னுடைய நிரதிஸயௌதார்யகாருண்யாதிகளாலே செய்தருளினாய்த்தனையிறே, இன்னம் குறையும் அப்படியே செய்தருளாயென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், உம்மைவிஷயீகரித்தால் ப்ரயோஜநம் என்? என்னில்,—ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணனான நீ அத்யந்தநிஹீநனான என்னை விஷயீகரித்துப்பெற்றது ஒருப்ரயோஜநம் கண்டிலேன், வெறும் உன்க்ருபையாலே செய்தருளினாய்த்தனை. அப்படியே மேலும் என் அபேக்ஷிதங்கள் செய்தருளவேணும் என்கிறார்.

யேன்” என்றத்துக்கு - பிரிந்திருக்கிற எனக்கென்றும், உபாயருந்யனான எனக்கென்றும், ஸம்ஸாரிகளில் துணையில்லாத எனக்கென்றும் மூன்றர்த்தம் கண்டுகொள்வது. தமியேனுக்கு - தனியேனுக்கு. “சங்குசக்கரத்தாய்தமியேன்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, “அருளாய்” என்றதுக்குஹாவம் - என்வேறுமையும் இத்யாதி. அதாவது - இப்படியருளின நீ பேற்றுக்கிடாகவும் அருளவேணுமென்றபடி. அடியில்தந்தவருளென்றது - * மயர்வறமதிநலமருளினத்தை’ பற்ற. கீழ்வாக்யவிவரணம் - அன்றுநான் இத்யாதி. நான் அபேக்ஷியாதிருக்கவென்றது - “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்றவிடத்தில், எனக்கென்னுதத்தைப்பற்ற யோக்யதையைப்பிறப்பித்தால் ப்ராப்தியும் பண்ணித்தரவேணுமோ? என்ன - ருச்யுத்பாடிநம் இத்யாதி. “தமியேனுக்கு அருளாய்” என்றுகூட்டி ஹாவம் - நினைநுளே இத்யாதி, உன்க்ருபையையே ஆதரித்திருந்தேன். (உ)

[கருளப்புட்கொடி என்று தொடங்கி] - பெரியதிருவடியை த்வஜமாகவும், திருவாழியாழ்வானை ஆயுயமாகவும், ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ஸ்த்தாநமாகவும் உடையையா யிருந்துவைத்து என்பக்கலிலே ஓளதார்யத்தைப்பண்ணி உன்னையறியாமையாலே அவஸ் துவான என்னை அறிவித்து ஒரு சரக்காக்கி அடிமைகொண்டாய். [தெருள்கொள் என்றுதொடங்கி] - அறத்தெரியும்படி நாலுவேதத்தையும் அப்பவலித்தவர்கள் க்ருதார் த்தரம்படி சீரீவரமங்கலநகரிலுள்ளார்க்கெல்லாம் உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை அதுவலிக்கக்கொடுத்துக்கொண்டு என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்கு ஈடாக அங்கே இருந் தாய். இவ்வுபகாரத்துக்கு ஒரு ப்ரத்யுபகாரம் நான் செய்தேனாக அறிந்திலேன்.

ப.—அநந்தரம், அதிசயிதபரத்வஸூசகமான ஆகாரங்களை யுடையையாய்க் கொண்டு என்னையங்கீகரித்து அடிமைகொண்ட உபகாரத்துக்கு நான் ஒருப்ரத்யுபகாரம் செய்தேனாக அறிகிறிலேனென்கிறார்.

கருளன் - கருடனாகிற, புள் - பக்ஷியை, கொடி - கொடியாகவும், சக்கரம் - திரு வாழியை, படை - ஆயுயமாகவும், வானம் - பரமபதத்தை, நாட - நாடாகவுமுடையையாய், (இப்படி பரம்பராப்பணவுன்னை), கார்முகில் - (எதிர்த்தலைநிலை தாம்பராதே யுபகரிக்கும்) காளமேகம்போலே, எம் - எனக்காக்கின, வண்ணு - வடிவையுடையையாய், (அவ்வடிவழியாலே), பொருள் - ஒருவஸ்துவென்று, அல்லாத - புத்திபண்ணவொண் ணைதபடி * சுலபனெவ்வான, என்னை - என்னை, பொருள் - லப்தஸ்வரூபனும்படி, ஆக்கி - அங்கீகரித்து, (அதுக்குமேலே), அடிமை - வாசிகமானகைங்கர்யத்தையும், கொண்டாய் - கொண்டவனாய், (அது முழுக்க நடத்துகைக்காக), தெருள் - ஜ்ஞாநாதி ஸயத்தை, கொள் - உடையராய்க்கொண்டு, நால் - நாலுவகைப்பட்ட, மறை - வேதங்க ளையும், வல்லவர் - (தாங்களினைத்தபடி) நிர்வஹிக்கவல்லவர்கள், பலர் - பலரும், வாழ் - (ஹவதநுஹ வத்தாலே ஸம்பந்நராய்)வர்த்திக்கிற, சீரீவரமங்கலநகர்க்கு - சீரீவரமங்கலநக ருக்கு, அருள் - நிரவயிகக்ருபையை, செய்து - பண்ணி, அங்கு - அங்கே, இருந்தாய் - இருக்கிறவனே, (இப்படி இதுக்குமுன்பு நீபண்ணின உபகாரத்துக்கு நான்), ஒரு - ஒரு, கைம்மாறு - ப்ரத்யுபகாரம், அறியேன் - பண்ணினேனாகவறிகிறிலேன். ஆனபின்பு மேலும் நீயேயருளவேணுமென்று வாச்யஸேஷமாய், “தமியேனுக்கருளாய்” என்று கீழோடே யந்வயிக்கிறது. கருளப்புள்ளென்று - “கறையணிமூக்கு” என்னுமாபோலே “சூகெஸாஹாதிதெதாஸு” என்கிறபடியே கறுத்த திருமுகமுடையவ னென்னவுமாம். தெருள்கொள் நான்மறையென்று - வேதவிஸேஷணமாகவுமாம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், “ஸாஸூஹமஹெப்ரெயொகூஸி” என்கிறபடியே, மலம் உம்மதானபின்பு ஸாயநத்திலும் அந்வயம்வேண்டாவோ? என்ன,—இவ்வளவுவர இதுக்குமுன்பு நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தபின்பு, மேலும் நீயே செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[கருளஇத்யாதி] - பெரியதிருவடியை த்வஜமாகவும், திருவாழியை ஆயுயமா கவும், பரமபதத்தை ஸ்தாநமாகவு முடையையாய்வைத்து, பெரியதிருவடியை மேற் கொள்ளுதல், திருவாழியைச் சலியாமல்பிடித்தல், பரமபதத்தை இருப்பிடமாகவுடைய னுதல், இவையாயிற்று ஸர்வாயிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷணம். ஒரோவொன்றேயமைந்திருக்க,

ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணனா யிருக்கிறபடி. [கருளப்புள்] - புள்ளென்று - பக்ஷிஸாமாந்யம். மருடனாகிற புள்ளென்றுவிசேஷிக்கிறது. “ஈடே” என்கிறவித்தை-“ஈளே” என்னுமாப் போலே கருளென்கிறது. கருளென்று - கறுப்பாய், சேற்றமாய், ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே சேற்றத்தையுடையவென்றுமாம். “கருளுடையபொழில்மருது” என்னக்கடவதிறே. [எங்கார்முகில்வண்ணு]-ஸ்யலவிசேஷம்பாராதே என்பக்கலிலே ஓளதார்யத்தைப்பண்ணினவனே. என்னளவுபாராதே ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாகப் பண்ணினபடி. பண்ணின ஓளதார்யமேதென்ன,—[பொருளல்லாதஇத்யாதி]-ஓரறிவின்நிக்கேயிருக்கிறவென்னை. உன்வாசியையறிவித்து ஒருவஸ்துவாக்கி. “சுலலெஹவ” என்கிறவென்னை “ஸன்குரேநு” என்று உஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினாய். [அடிமைகொண்டாய்] - “பெருமக்களுள்ளவர்” என்கிற நித்யவலித்தர் செய்யக்கடவ கைங்கர்யத்தை என்னைக்கொண்டாய். உண்டாக்கி நவளவேயன்றிக்கே, ஜீவநமும் இட்டிலையோ. மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர் இப்படி சொல்லுகையாலே, ஸ்வநிகர்ஷம்சொல்லுகை ஜ்ஞாநகார்யம்; “ஐரோஸுரோஹஸு” என்றிருக்கை அஜ்ஞாநகார்யம். [தெருள்கொள் இத்யாதி] - “வெடாஹுரேதவஹுரோஷு” என்கிறபடியே, ஹவத்விஷயமே வேததாத்பர்யமென்று உணர்ந்திருக்குமவர்களுள்ளுதல்; ப்ரதிபாத்தயத்தை யுள்ளபடிகாட்டித்தரவல்ல வேதமென்னுதல். [பலர்வாழ்]-நித்யஸூரிகளைப்போலே திரள்திரளாக ஹவத்குணதுலவம்பண்ணி வர்த்திக்கிறவர்கள். இத்தலையில் ஸாயநமுமில்லை, செய்யலாவதொரு ப்ரத்யுபகாரமுமில்லையென்று ஹவத்குணதுலவமே யாத்ரையாயிருக்குமவர்கள். சீரீவரமங்கலநகரிலுள்ளார் அர்யிக்கவன்றிக்கே, அவர்கள்பக்கல் தண்ணளியாலே வந்திருந்தவனே. என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்காக அங்கேவந்திருந்தாயென்றுமாம். “கைங்கர்யத்தளவுமவர்ப் புகுரநிறுத்தினோம், அதுக்கு அவிச்சேதமுண்டாம்போது நம்ஸந்நியிவேணும்” என்று அங்கேயிருந்தாய். [அறியேனெருகைமாறே] - இவ்வளவு உபகரித்ததுக்கு நான் ஒருப்ரத்யுபகாரம்பண்ணினேனாக அறிகிறிலேன். ப்ராஹ்நயாயத்தாலே மேலுள்ளதும் நீயேசெய்யுமித்தனை யென்கை.

௩௦.—முன்றும்பாட்டு. “அருளாய்” என்றீர், அருளக்கடவோம், அதில் ஒரு தட்டில்லை; ஆனாலும், “ஸாஸூஹமஹ்யொகூரி” (ஸாஸ்த்ரபலம்ப்ரயோக்தரி), “ஈத-ஸாஸூஹமஹ்யொகூரி” (கர்த்தாஸாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத்) அன்றோ, அருள்பெருவார்பக்கலிலேயும் சிறிது உண்டாகவேணுங்காணுமென்ன; இது மேலுற்றைக்கிட்ட மர்

முன்றும்பாட்டு.—கருளப்புள் இத்யாதி. தம் உபாயருந்யதையைச்சொல்லி, “நீயே பக்ஷிக்கவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்கிற ப்ரகரணத்துக்கு “அடிமைகொண்டாய்”, “அறியேனெருகைமாறே” என்கிறவிது சேராதென்கிற ஸங்கையிலே; இது - முன்பு செய்ததுக்கு ஒரு ப்ரத்யுபகாரமறியேன் என்கிறத்தைச் சொல்லுகிறதென்னு மிடந்தோன்ற அவதாரிகை - அருளாயென்றீர் இத்யாதி. ஸாஸூஹமஹ்யொகூரி - வெதநெவ யொகூரிஸதிஸாஸூஹவாஹமஹ்யொகூரி. ஆத்மா கர்த்தாவானால் ஸாஸ்த்ரம் ஸப்ரயோஜநமென்றபடி. ஈத-ஸாஸூஹமஹ்யொகூரி - ஸாஸ்த்ரம் - வியிவாக்யம். ஸாஸ்த்ரம், அர்த்தவத்தாம்போது - ப்ரயோஜநவத்தாம்போது, ஆத்மா கர்த்தாவாக வேணுமென்றபடி. மேலுற்றைக்கிட்ட மர்யாதையோ

யாதையோ! கீழற்றைக்கும் ஏதேனுமுண்டோ; ஆனபின்பு, இத்தலையில் கிஞ்சித்காரத் தைவிட்டு உன்கருபையாலே செய்தருளாயென்கிறார். இவ்வளவும்வர இதுக்குமுன்பு நீ நிர்ஹேதுகமாக விஷயிகரித்தபின்பு, மேலும் நீ செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

[கருளப்புட்கோடி] - நீமுன்புருளிற்று உன்னையறிந்தோ, என்னையறிந்தோ! [கருளப்புட்கோடி] - இன்னமும் ஒன்று வேண்டுமென்படியோ உன்னுயர்த்தி. பேரியதிரு வடியை த்வஜமாகவுடையனாயிருக்கிறவிரூபு. * அருளாழிப்புள்ளிறே. [சக்கரப்படை] - அதுவும் வரவேண்டுமென்படியோ இதிருக்கிறது. * அருளார்திருச்சக்கரமிறே. [வானநாட]- ஒன்று எடுக்கவும் ஒன்றுபிடிக்கவும்வேணுமோ, இருப்பிடமேயமையாதோ. பேரியதிரு வடியை த்வஜமாகவும், திருவாழியை ஆயுடமாகவும், பரமபதத்தை வாஸஸ்த்தாநமாகவு முடையையாய்வைத்து. பேரியதிருவடியை மேற்கோள்ளுதல், திருவாழியைச் சலியா மல்பிடித்தல், பரமபதத்தை இருப்பிடமாகவுடையனாதல், இவையாயிற்று ஸர்வாயிக வஸ்துவக்கு லக்ஷணம்; இவையோரோன்றே யமைந்திருக்க, ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணன றிருக்கிறபடி. [கருளப்புள்] - புள்ளென்று - புகழிஸாமாந்யமாய், மருடனாகிறபுள்ளென்று விஸேஷிக்கிறது. “ஈடே” என்கிறவித்தை - “ஈளே” என்னுமாபோலே - கருளனென் கிறது. அன்றிக்கே, கருளென்று - கறுப்பாய், அது - சீற்றமாய், ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே சீற்றத்தையுடையவனென்றுமாம். “கருளுடையபொழில்மருது” என்னக்கடவதிறே. [எங்கார்முகில்வண்ணை] - பேரிய உன்னுயர்த்தி பாராவிட்டால், வர்ஷிக்கிற ஸ்த்தலத் தைத்தான் பார்த்தாயோ. என்பக்கலிலே ஒளதார்யத்தைப்பண்ணினவனே. என்னளவு பாராதே ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாகப்பண்ணினபடி. பண்ணினஒளதார்யமேதென்ன,—

வென்றது - “அருள்செய்தங்கிருந்தாய்” என்றத்தைப்பற்ற. கீழற்றைக்குமென்றது - “பொரு ளல்லாத வெண்ணப்பொருளாக்கி” என்றத்தைப்பற்ற. ஆனபின்பு - முன்பின்றிக்கே இப்போ துண்டானபின்பு.

“அடிமைகொண்டாய்” என்னுமளவுக்கும் ஹாவம் - நீழ்ப்பு இத்யாதி. அறிந்தோ என் கிற ஸ்வரத்துக்கு ஹாவம் - உன்பெருமையையும் என்சிறுமையையும் பாராதே முன்பு நிர்ஹேதுக மாக விஷயிகரித்தாப்போலே, ப்ராப்தியையும் உன்கருபையாலே செய்தருளவேணுமென்று. “கருளப்புட்கோடி” என்றதுக்கு ஹாவம்-இன்னமும் இத்யாதி. அதாவது - மருடத்வஜத்வமே உன்பெருமைக்கு நிரபேக்ஷஸாயகம், சக்ரயாரணமும் பரமபத நிலயத்வமும் மிகையென்றபடி. ஸப்தார்த்தம்-பேரிய திருவடியை இத்யாதி. கீழ் - மேன்மைக்கு உடலாகவருளிச்செய்து, நீர் மைக்கு உடலாகவருளிச்செய்கிறார்-அருளாழிப்புள்ளிறே, அருளார் திருச்சக்கரமிறே யென்று. ஆக, இவர்கள்சேர்த்தி மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கு முடலாயிருக்கிறபடி. கீழிரண்டையும் பற்ற ரஸோக்தி - ஒன்று எடுக்கவும் இத்யாதி. மேன்மைக்கு உடலாகச்சொன்ன அர்த்தவிவரணம் - பேரிய இத்யாதி. ஒன்றைச்சொல்லவமைந்திருக்க, மூன்றையும் சொல்லுகிறதுக்கு ஹாவம்-இவை இத்யாதி. ஆனால், கருடனென்னவேண்டாவோ? என்ன - ஈடேஎன்கிற இத்யாதி. “கருள்” என்று - கறுப்பைச்சொல்லுமோ? என்ன-கருளுடைய இத்யாதி. சீற்றத்தையுடையதாய்ச் சோலை செய்திருக்கிற யமளார்ஜுநங்கனென்றபடி. நீ பேரியாழ்வார் திருமொழி, நாலாம்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி, மூன்றும்பாட்டு. “எம்” என்றதுக்கு ஹாவம்-பேரிய இத்யாதி. விவர ணம்-என்னளவு இத்யாதி. வஸ்துவில்லையோ? என்ன- ஸ்வபெருவ இத்யாதி. “பொருளாக்கி”

[பொருளல்லாத இத்யாதி]-வஸ்துமுன்பேயுண்டாய், அதுக்கு ஓர் உத்கர்ஷம்பண்ணிவிட்டாயோ; சஸுஹைவஸுஹைதி யிறே விஷயீகாரத்துக்குமுன்பு, இப்போது ஒருவஸ்து வாக்கி, “ ஸஹைவஸு ” (ஸந்தமேநம்) என்று உஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினாய். [அடிமைகொண்டாய்] - “ பெருமக்களுள்ளவர் ” என்கிறபடியே, நித்யஸித்தர் செய்யக்கடவ கைங்கர்யத்தையன்றே என்னைக்கொண்டது. உண்டாக்கினவளவேயோ, ஜீவநமுமிட்டியே. “ கார்முகில் ” என்றது மலித்தபடியிறே. அடிமைகொண்டா யென்கிறது - “ அடிதொழுதேழு ” என்னப்பண்ணின அவ்வளவையிறே. * மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்றவர் இப்படி சொல்லுகையாலே, ஸ்வரிகர்ஷம் சொல்லுகை ஜ்ஞாநகார்யம்; “ ஈஸ்வரோஹம் ” என்றிருக்கை அஜ்ஞாநகார்யம். [தெருள்கொள் நான்மறைவல்லவர்] - தெரியும்படி வேததாற்பார்யம் கைவந்தவர்கள். ஜ்ஞாநாதிஸயத்தை யுடையராய்க்கொண்டு, நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களையும் தாங்கள்நினைத்தபடி நிர்வஹிக்கவல்லவர்கள். [பலர்]- ஒருவரீருவரன்றிக்கே ஸ்ரீவைகுண்டம்போலே திரள்திரளாயிருக்கை. [வாழ்]-வேதார்த்த ஊ-ஒதனைக்கண்டு அஹலிக்கிறவர்கள். தீர்த்தங்களிலே வர்த்திக்கிற ஸத்த்வங்களுக்குப் பாபம்போகிறதில்லையிறே ஜ்ஞாநமில்லாமையாலே; அங்ஙனன்றிக்கே, ஜ்ஞாநமும் அத்தோடுசேர்ந்த வருத்திய முடையராயிருக்கை. [சீர்வரமங்கலநகர்க்கருள்செய்தங்கிருந்தாய்]- அங்குள்ளார்க்குத் தன்னைக்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற இருப்புத் தன்பேறாக இருக்கிற படி. சீர்வரமங்கல நகரிலுள்ளார் அர்த்திக்கவன்றிக்கே, அவர்கள்பக்கல் தண்ணளியாலே வந்திருந்தவனே. என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்காக அங்கேவந்திருந்தாயென்றுமாம். “ கைங்கர்யத்தளவும் வரநிறத்தினோம், இனி யதுக்கு விச்சேதம் வரவொண்ணது ” என்று அங்கே வந்திருந்தாய். [அறியேனெருகைமாறே] - நீ இவ்வளவாக உபகரித்துநின்றவிதுக்கு, நாளைனுசெய்தேனாக அறிகிறேனே. இதுக்குமுன்பு உபகரித்ததுக்கு ஒருவேறுது

பா.—(பொருளல்லாத) தென்திரீயகொவநிஷடி [சு] “ ஸஸுஹைவஸுஹைதி | ஸஸுஹைவஸுஹைதிவெடிவெடி ”.

என்றவந்தாம், “ அடிமைகொண்டாய் ” என்றதுக்கு ஹாவம் - உண்டாக்கின இத்யாதி. “ கார்முகில் ” இத்யாதிக்கு - மேகம் ஜீவநத்தைக்கொடுக்குமிறே யென்று கருத்து. அடிமைகொண்டால் துக்கப்படுவானென்? என்ன - அடிமை இத்யாதி. பெருமக்களுள்ளவர் - நித்யஸித்தரான பெரியோர்கள். “ தெருள்கொள் நான்மறைவல்லவர் ” என்று - ஜ்ஞாநத்தைச்சொல்லி “ வாழ் ” என்றுஅஹவத்தைச்சொல்லுகிறதென், திவ்யதேஸவாஸந்தானே உஜ்ஜீவநவேதவன்றே? என்ன - தீர்த்தங்களிலே இத்யாதி. இங்கே - “ மஹாஜிதீயெ-ஷ-வஸுகிஷித்யா ” டெவ்வாயு யெவகிஷிஸுஜாஸுநித்யா | ஹாவொஜ்ஜிதாஹைநவமஹைவஸுகிஷித்யா-பாமிவாஸுநாயத நாஸுஸுஷா ” என்றது அஹஸந்தேயம். “ நகர்க்கு ” - நகரிலுள்ளார்க்கு, அவர்க்கு அருள் செய்தால் தமக்கேதென்ன - அங்குள்ளார்க்கு இத்யாதி. “ அங்கு ” - சீர்வரமங்கலநகரிலே. “ அருள்செய்து ” என்றதுக்கு ஹாவம் - சீர்வரமங்கல இத்யாதி. ஷஷ்ட்டிக்குப்பொருளின்றியே, சீர்வரமங்கலநகரான அங்கே எனக்கருள் செய்கைக்காக இருந்தாயென்று அர்த்தந்தாம்-என்னையடிமை இத்யாதி. “ அடிமைகொண்டாய் ” என்றுசொல்லியிருக்க, அடிமைகொள்ளுகைக்காக வந்திருக்கையாவதேதென்ன - கைங்கர்யத்தளவும் இத்யாதி. ஆகில் செய்யவெப்பதே

என்பக்கலிலேயுண்டென்று சொன்னாயாதல், மேலும் நீயே நிர்வஹித்தாயாதல் செய்ய வேணும். “நீர் உள்ளீராகையாலே செய்தோம்” என்றும்சொல்லாவதில்லை உன்னால், *பொருளல்லாதவேண்ணைப்பொருளாக்கியிறே அடிமைகொண்டது. (நு)

நான்காம் பாட்டு.

மாறுசேர்படை நூற்றுவர்மங்க ஓரைவர்க்காயன்றமாயப்போர்பண்
நீறுசெய்தவேந்தாய் நிலங்கீண்டவம்மானே! [ணி]
தேறுஞானத்தர்வேதவேள்வியருச் சிர்வரமங்கலநகர்
ஏறிவீற்றிருந்தாய் உன்னையெங்கேய்தக்கூவுவனே?

ஆ.—(மாறுசேர்படை.) இப்படி ஸ்வப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகவன்றோ ஆற்தஸம்ரக்ஷணம்பண்ணியருளிற்று; ஆனபின்பு அடியேனுடைய அபேக்ஷிதத்தையும் அப்படியே செய்தருளாயென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக ரக்ஷிக்குமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணங்களைக்காட்டி; இப்படியே ரக்ஷியாவிடில் என்னால் செய்யலாவது ஒன்றுமில்லை என்கிறார்.

[மாறு என்றுதொடங்கி] - பாண்டவர்களுக்கு எதிரியாய்வந்துசேர்ந்த படை யையுடைய துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும் ஸஸைந்யமாகநஸீக்கும்படி தனியரான ஐவர்க் காக ஆஸ்சர்யமானயுத்தங்களைப்பண்ணி ப்ரதிபக்ஷத்தையெல்லாம் பொடியாக்கினவனே. [தேறுஞானத்தர் என்றுதொடங்கி] - அதுசெய்தவன் ‘அஸந்திஹிதனிதே’ என்ன வொண்ணாதபடி தெளிந்த அறிவுடையரானவர்களுடைய வைதிகமாய் அநந்யப்ரபோஜந மான ஸமாராயநங்கள் நிரந்தரமாகச்செல்லாநின்றிருந்துள்ள சிர்வரமங்கலநகரிலே அவர் களோடொக்கக் குடியேறிப் பெறுப்பேறுபெற்று க்ருதார்த்தனய் இருந்தருளினய். நீயேவிஷயீகரிக்கும் இத்தனைபோக்கி, நான்உண்ணப்பெறுகைக்கு ஈடான யத்தம் பண் னுகையென்று ஒருபொருளுண்டோ?

ப.—அநந்தரம், ஆற்தஸம்ரக்ஷணை ஸ்வஹாவனுவண்ணை என் அபேகைக்ஷ ஸாயநமாகப்பெறுவதெங்கே யென்கிறார்.

மாறு - ஸத்ருக்களாய்க்கொண்டு, சேர் - சேர்ந்த, படை - ஸைநையையுடைய, நூற்றுவர் - துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும், மங்க - நஸீக்கும்படி, ஓர் - தனியரான, ஐவர்க்கு-பாண்டவர்களைவர்க்கும், ஆய்-ஸஹாயஹதையைக்கொண்டு, அன்று-(துர்யோ தநாதிகளாலேபிடிதரான) அன்று, மாயம் - (பகலை இரவாக்கினதுமுதலான) ஆஸ்சர்ய தென்ன-இதுக்குழிப்பு இத்யாதி. அதாவது - ‘அறியேனெருகைமாறு’ என்று - கீழ், நீசெய்த துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் அறியேனென்கையாலே, மேலும் நீயேசெய்யவேணுமென்றுகருத்து. “தேறுவிலை” என்கிறதென், நீர் உள்ளீராகையாலே செய்தோமென்ன - நீர்உள்ளீர் இத்யாதி. க்ரமேனாவய; (நு)

சேஷ்டிதங்கனையுடைய, போர் - யுத்தத்தை, பண்ணி - பண்ணி, (“எல்லாச்சேனையும்” என்கிறபடியே ஸமஸ்தபரிகரத்தையும்), நீறு-யுனிஸேஷமாம்படி, செய்த - பண்ணின, எந்தாய் - மஹோபகாரகனாய், நிலம் - (அவர்களோபாதி வ்யாபாரஷஷமையுமல்லாத) ஹ-ஓமியை, கிண்ட - ப்ரளயாபத்திலே இடந்தெடுத்த, அம்மானே - ஸ்வாமியாய், (அவ்வவஸ்த்தைகளுக்குப்பிற்பட்ட என்போல்வார்க்காக), தேறு - (ப்ராப்யப்ராபகவிஷயமாகத்) தெளிந்த, ஞானத்தர் - ஜ்ஞாந்தையுடையரானவர்களுடைய, வேதம் - வைதிகமனை, வேள்வி - ஹவத்ஸமாராயநம், அறு-இடைவிடாமல் நடக்கக்கடவதான, சிரீவரமங்கலநகர் - சிரீவரமங்கலநகரத்திலே, ஏறி - (அவர்களோடொக்க) ஏறி, வீற்று - (அவர்களுக்கு ஆராத்யனாகக்கொண்டு) வ்யாவ்ருத்திதோன்ற, இருந்தாய் - இருந்தவனே! உன்னை - (இப்படி அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக ஸ்வயமேவ ரக்ஷணத்திலே ப்ரவ்ருந்தனாய் அநர்யஸாத்யனு) உன்னை, எங்கு - எங்கே, எய்த - ப்ராபிப்பதாக, கூவுவன் - நான் கூவுவேன்? நீ கூவுதல் வருதல் செய்கையன்றோ அதுருபமென்றுகருத்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக உபகரிக்குமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணங்களைச்சொல்லி, இப்படி ரக்ஷிக்கைக்குக்கடவையான உன்னைக் கிட்டுகைக்கு என்னுற்செய்யலாவதுனுண்டோ வென்கிறார்.

[மாறுசேர்ப்படை இத்தயாதி]-எதிரிகளாய்ச்சேர்ந்த படையையுடைய, [நூற்று வர்]-தூர்யோயநாதிகள். தங்கள் அளவன்றிக்கே படையடைய “நானெதிர், நானெதிர்” என்று வந்ததின்கை. எதிரிகளாய்ச்சேர்ந்து ஸாயுபரான நூற்றுவரென்றுமாம். “சிஷ்டஷண்மநவோகூவுஷ” என்கிறபடியே, தனக்கு ஸத்ருக்களாக நினைத்திருக்கிறபடி. [மங்க] - முடிய. [ஓரவார்] - தனியரான ஐவர். அவர்களுக்குத் தன்னை ஸேஷஹுதனாக்கிவைத்தபடி. “ஹக்ஷாநாடி” என்று [அன்று] - அன்றுசெய்ததும் பாண்டவர்களுக்கன்று, “தானல்லது புகலில்லை” என்று என்ருஞ்சிலே படுகைக்காக உபகரித்தானென்றிருக்கிறார். [மாயப்போர்பண்ணி] - ஆஸ்சர்யமான யுத்தமென்னுதல், க்ருத்ரிம யுத்தமென்னுதல். பகலையிரவாக்கியும், “ஆயுதமெனேன்” என்று ஆயுதமெடுத்தும், ஸத்ருக்கள் உயிர்நிலையைக்காட்டிக்கொடுத்தும் செய்தவை. [பண்ணி] - முடகோல்மாத்ரமிறேயிவர்கள், தானேசெய்தானென்கை. [நீறுசெய்தவெந்தாய்] - அவர்களையழியச்செய்ததும் தம்பேறுகரினைத்திருக்கிறார். [நிலக்கீண்டவம்மானே] - பாண்டவர்களைப்போலே ஓரபேக்ஷையுமின்றிக்கேயிருக்க, ப்ரளயங்கொண்ட ஹமியை எடுத்தாய். அந்தஹமிக்கு என்னகைம்முதலுண்டா யெடுத்தாய். [அம்மானே] - உன்வஸ்து நோவுபடாமைக்காக எடுத்தாயத்தனையன்றோ? [தேறுஞானத்தர் இத்தயாதி] - “இப்போது அஸந்நிஹிதன்” என்கிற கண்ணழிவுமில்லையென்கிறார். அறத்தெளிந்த ஜ்ஞாந்தையுடையராயிருக்கை. தங்கள் அதுஷ்ட்டாரம் ஸாயநமென்றிராதவர்கள் வைதிகமாய் அந்ரய்யோஜநமான ஸமாராயநங்கள் இடைவிடாதே செல்லாநிற்கை. ஸாயநமாகிவிறே ஒருகாற்செய்துவிட வேண்டுவது. [ஏறிவீற்றிருந்தாய்] - அவர்களோடொக்கக் குடியேறி, அவர்களோட்டை ஸாம்யாபத்தியால் வந்த ஐஸ்வர்யத்தையுடையனாகையாலே க்ருதார்த்தனாய் இருந்தாய். [உன்னையெய்கெய்தக்கூவுவனே] - அந்ரயஸாத்யனுயிருந்துள்ள உன்னைப் பெறுகைக்கிடான யத்நம் பண்ணுகையென்று ஒருபொருளுண்டோ. நீ இங்குவருகைக்குப்பண்ணின யத்நமிறே ப்ராப்திக்கும் என்னுற்பண்ணலாவது.

நாடு.—நாலாம்பாட்டு. “வேறும் உன்க்ருபையாலே ரக்ஷிக்கவேணும்” என்னுன்றீர், நாம் இதுக்குமுன்பு அங்ஙன்செய்தவிடமுண்டோ? என்ன,—ஒன்றிரண்டு உதாஹரணத்தை எடுத்துக்காட்டி; இங்ஙனேசெய்ததில்லையோ; எனக்கும் செய்தருள வேணுமென்கீரார்.

[மாறுசேர்படைநூற்றவர்] - எதிரிகளாய்க்கொண்டு வந்துசேர்ந்தபடையையுடைய நூற்றவர். அவர்களுக்கு ஸஹகாரிகளாய்வருகையன்றிக்கே, தனித்தனியே ஸத்ருக்களாய்வந்துகிட்டேகை. †(படை - ஸேனை.) அன்றிக்கே, [மாறுசேர்படைநூற்றவர்] - மாற்றாராய்ச்சேர்ந்து ஸாயுபரான நூற்றவரென்றுமாம். † (படை - ஆயுதம்). “அவிஷ்ணுந்நவொக்ஷயு” (தவிஷ்ணுந்நவோக்தவ்யம்) என்கிறபடியே, தனக்கு ஸத்ருக்களாக நினைத்திருக்கிறபடி. [மங்க] - மாள. விளக்குப்பிணம்போலே காணவொண்ணாதபடி. [ஓரைவர்க்காய்] - இரண்டேபக்கமும் ஒத்திருக்க, ஒருதலையிலேநின்றாயோ. உளனான ஒருஸாராயிங்கூட அப்ரயாநனும்படி தனியரான ஐவர். [ஐவர்க்காய்] - அவர்களுக்குத் தன்னை இஷ்டவிநியோகாரஹனாக்கிவைத்தபடி. [அன்று] - யுத்தோந்முகராய்வந்த அன்று. [மாயப்போர்பண்ணி] - ஆஸ்சர்யமான யுத்தமென்னுதல், வஞ்சகமான யுத்தமென்னுதல்; அதாவது - பகலை இரவாக்கியும், ‘ஆயுதமேடேன்’ என்று ஆயுதமேடுத்தும், ஸத்ருக்கள் உயிர்நிலையைக்காட்டிக்கொடுத்தும் செய்தவை. [நீறு செய்த] - ஸம்மமாக் கின. “கூறும்நீறும்நிலகுசி” என்றுசொல்லுகிறபடியே. [எந்தாய்] - பாண்டவர்களுக் காக துர்யோபநாதிகளை நிரஸித்ததும் தம்பேரூயிருக்கிறபடி. நீர்சொல்லுகிறவையெல் லாமுண்டு, ஆனாலும் அவர்கள் எனக்கு ஸ்வயரன்றோ என்ன,—ஆனால் அதுவும்பாராதே யன்றோ நீ ஸ்வமியைரக்ஷித்தது [நிலங்கீண்டவம்மானே] - அதுகிடக்கிடுவேணுமாகில்,

நாலாம்பாட்டு.—மாறுசேர் இத்தயாதி. “ஐவர்க்காய்” இத்தயாதியையும், “நிலங்கீண்டவம் மானே” என்றத்தையுங்கடாக்ஷித்து, உத்தரப்ரதீபத்தரமாக அவதாரிகை - வேறும் உன்க்ருபையாலே இத்தயாதி.

“மாறுசேர்” என்றத்தை - *படைக்குவிசேஷணமாக்கி அர்த்தம் - எதிரிகளாய் இத் தயாதி. படை - ஸேனை. துர்யோதநாதிகளுக்கு ஸஹாயமாகையாலே இவர்களும் எதிரிகளா யிருக்க, “மாறுசேர்” என்று விசேஷித்ததுக்குவாவம்-அவர்களுக்கு இத்தயாதி. தவிஷ்யார்த்தத்துக் கு“மாறுசேர்”என்றது-*நூற்றவர்க்கு விசேஷணம். படை-ஆயுதம். மாற்றாராய்-க்ருஷ்ணனுக்கு மாற்றாராய். துர்யோதநாதிகள் க்ருஷ்ணனுக்கு மாற்றாரோ? என்ன - அவிஷ்ணுந் இத்தயாதி. “அவிஷ்ணுந்நவொக்ஷயு”அவிஷ்ணுந்நவொக்ஷயுபெசு | வரணுவாநுஅவிஷ்ணுரஜநு பிஷ்ணுரணாவரிவாணுவா” உதி ஹாரதெ உபெபூயநஹ்விதிசுஷு. விளக்குப் பிணம் - இருட்டி. தாத்தர்யம் - இரண்டேபக்கமும் இத்தயாதி. அதாவது - பக்ஷத்வயமும் தல்ய ஸலமாயிருக்க, கேவலக்ருபையாலே தாழ்ந்ததலையிலே நின்றயத்தனையன்றோவென்றபடி. நின் றுயோ - நின்றாயே. நின்றயத்தனையன்றோவென்றபடி. “ஓரைவர்” என்றதுக்கு - தனியரான ஐவரென்று ஸப்தார்த்தம்விவக்ஷித்து, க்ருஷ்ணனில்லையோ? என்ன - உளனான இத்தயாதி. அப்ர யாநனும்படி - யுத்தம்பண்ணப்போகாமையாலே அப்ரயாநனும்படி. “ஆய்” என்றதுக்கார்த்தம் - அவர்களுக்கு இத்தயாதி. அதாவது - வஞ்சகமாவது. கூறும் இத்தயாதிக்கு - முற்பட இருதுண் டமாக்கி, பின்னநீரூக்கி, பின்னதறையாக்குமென்றபடி. அதுவும் - ஸ்வயதையும். “அதுவும் பாராதே” என்றத்தை முவஹேதேநவிவரிக்கிறார் - அதுகிடக்கிடு இத்தயாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

குண்டலிக்ரந்தத்வயம் க்வாசித்தம்.

அதுக்கொன்றுசோல்வகிறும்; இப்ப்ரளயங்கொண்டபூமிக்கு என்னதக்கோர்மையுண்டாய்
நீ செய்தது. [நிலங்கீண்ட] - “எடுக்கவேணும்” என்று அபேக்ஷிக்கவும்மாட்டாதே, உப
காரஸ்மீருதியுமின்றிக்கேயிருக்கிற இதுக்கு உதவிற்றிலையோ. இங்கு ஒருதலையேயிறே
யுள்ளது. [அம்மானே] - “உடைமையிழக்கவொண்ணாது” என்று வெறும்உன்க்குபை
யாலே செய்தவித்தனையன்றே. [தேறுஞானத்தர் இத்யாதி] - அநுஷ்டாநாநுஷ்டா
நங்களை விகல்பிக்கலாம்படி. தேளிந்திருக்குமவர்கள். அநுஷ்டாநம் ஸாயநமாகாதே.
“நிஷித்தாசரணம் நமக்கு ரக்ஷகமன்று” என்றிருக்குமோபாதி, “விஹிதாசரணமும்
நமக்குரக்ஷகமன்று” என்றிருக்குமவர்கள். ஆனால் இது அநுஷ்டித்திறதேன்? என்
னில்; — ஈஸ்வராஜ்ஞானுவர்த்தநம்பண்ணினானுகிறான்; இனித்தான் நிஷித்தாசரணம்
ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களை வர்ப்பிபிக்குமாபோலே, இதுவும் ஸத்த்வவ்ருஜ்யையும் பண்ணிக்
கோடுக்கக் கடவதாயிருக்குமிறே; இனித்தான் சேதநனாகையாலே ஒருப்ரவ்ருத்திபண்ணி
யன்றி நில்லானே. “ஸூத்ரா தஜ்ஜாயதெஜ்ஜாநம்” (ஸத்த்வாத்தஸஞ்ஜாயதேஜ்ஞாநம்)
என்று ஜ்ஞாநத்துக்கும் அடியாயிருக்குமிறே; ஆகையாலே அநுஷ்டேயமாகக்கடவது.
[சிரீவரமங்கலநகரேறிவீற்றிருந்தாய்] - இவனும் அவர்களிலே யொருவனும் ஒக்கக்
குடியேறியிருக்கிறபடி. [வீற்றிருந்தாய்] - “இவர்கள்நடுவேயிருக்கப்பெற்றேமே” என்று
பெரூப்பேறுபெற்றானாயிருக்கிறபடி. [உன்னை] - அந்நியஸாத்யனானுனை. [எங்கே
ய்தக்கூவுவனே] - நீ இவ்விருப்பிருக்கைக்குநான் அநுஷ்டித்தது ஏதேனும் ஸாயந முண்
டாகிலன்றே என்ப்ராப்திக்கு நான் ஏதேனும் செய்வது, இவ்வளவாகப் பண்ணின நீ
மேலும் உன் க்குபையாலே செய்தருளவேணும். (ச)

தக்கோர்மை - நன்மை. “நிலம்” என்ற அசேதநஸமாதிக்ஞாவாம் - எடுக்கவேணும் இத்யாதி.
ஒருதலையேயிறே யுள்ளதென்றது - க்ருஷ்ணனும் பாண்டவர்களுமான இரண்டதலையிலும் ஸ்நே
ஹமுண்டு அங்கு; இங்கு அசேதநமானபூமிக்கு ஸ்வயதையில்லாமையாலே, வராஹநாயனருடைய
ஸ்நேஹமேயுள்ள தென்றபடி. “தேறுஞானத்தர்” என்றத்தை “வேதவேள்வியு”
என்றதுக்கு ஸேஷமாக்கியருளிச்செய்கிறார் - அநுஷ்டாந இத்யாதி. வேள்வி - பஞ்ச
மஹாஜ்ஞம். தெளிந்தஜ்ஞாநத்தையுடையவர்களுடைய வேதமும் வேள்வியும் மாறாத
சிரீவரமங்கலநகரிலே இத்யர்த்தம். ஜ்ஞாநத்துக்குத்தேற்றமாவது - வேதவேள்வியில் உபாயத்வ
யுத்தி க்லபாதிருக்கை. விகல்பிக்கலாம்படி - ஸமமாகவிகல்பிக்கலாம்படி. அதாவது - அந
நுஷ்டாநத்தில் உபாயபுத்திபண்ணாதவோபாதி, வக்ஷ்யமாணமான வேதத்திலும் வேள்வியிலும்
உபாயபுத்திபண்ணாதவர்களுன்றபடி. ஏதத்விவரணம் - அநநுஷ்டாநம் இத்யாதி வாக்யத்வ
மும். அநநுஷ்டாநம் - நிஷித்தாசரணம். அநுஷ்டித்திறதற்கு அடைவே ஹேதுதாயம்-ஈஸ்
வராஜ்ஞா இத்யாதி வாக்யதரயத்தாலே. இவற்றில், ஈஸ்வராஜ்ஞாநவர்த்தநம்பண்ணுகை ப்ரா
நமாய், மற்றவிரண்டும் - ஜ்ஞாநயோகநிஷ்ட்டனுக்குச் சொன்னதாகையாலே இதுக்கு த்ரு
ஷ்டாந்தமாகிறதென்று கண்டுகொள்வது. த்ருதீயஹேதுவில், ருவத்ருபகரணாகையாலே ப்ர
வ்ருத்தியீலனாயன்றி நில்லானென்றபடி. “நவநிக்ஷிபுக்ஷணவிஜாநாதிஷ்டதிகுபி-
க்ஷுசு| காயபுதஹ்யஸுக்ஷுஸவ-ஃபுக்ஷுதிநெஜம-ஃநெண” என்னக்கடவதிறே.
த்விதீயஹேதுவில், ஸத்த்வவ்ருத்தியுண்டானால் மலமேதென்ன-ஸூத்ரா தஜ்ஜாயதெ இத்யாதி.
“ஸூத்ரா தஜ்ஜாயதெஜ்ஜாநம் ரஜஸொஹவனவவ | ப்ராஜுரொஹளதலெலொஹவ
தொஜ்ஜாநெவவ || கள || உகிதீதாலு (கச). “ஏறி” என்றதுக்குவாவம் - இவனும்
இத்யாதி. “வீற்றிருந்தாய்” என்றதுக்குவாவம் - இவர்கள்நடுவே இத்யாதி. உன்னையெங்
கேய்தக்கூவுவனே - உன்னைக்கிட்ட என்னஸாயநாநுஷ்டாநம் பண்ணப்புகுகிறென்றபடி.
கூவுகை - ஸாயநாநுஷ்டாநத்தாலே யஜைக்கை. க்ரமேணர்வயம். (ச)

ஐந்தாம் பரட்டு.

எய்தக்கூவுதலாவதேயெனக்கு ? எவ்வதேவ்வத்துளாயுமாய்நின்று
கைதவங்கள்செய்யுங் கருமேனியம்மானே !

செய்தவேள்வியர்வையத்தேவ்ருச் சீர்வரமங்கலநகர்
கைதொழவிருந்தாய் அதுநானுங்கண்டேனே.

ஆ.—(எய்த.) ப்ரதிகூலர்க்கன்றோ அவர்கள்நடுவே புகுந்துவைத்தே உன்
னைக்காட்டிக்கொடாதொழிவது, உன்னை யாசைப்பட்டார்க்கும் ஆரியையோ, ஆனபின்பு
அடியேனுடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளாய். உம்முடைய அபேக்ஷிதம்பெறு
கைக்கு உடலானவுபாயத்தை நீர்செய்யலாகாதோ ? என்னில்,—உன்திருவடிகளைக்கட்டு
கைக்கிடாயிருப்பதோர் உபாயம் என்றாற் செய்யமுடியாது. இனித்தான் செய்யவேண்
டுவதொன்றுண்டோ. மதேகஹோகராயிருப்பாரெல்லார்க்கும் கண்ணிலேகண்டு அது
ஹவிக்கலாம்படி சீர்வரமங்கலநகரிலே புகுந்திருந்தோமிதேயென்ன ; அதுநானுங்கண்
டேன், எனக்கு அது அமையாதென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், சீர்வரமங்கையிலே இருந்திருப்பை உமக்குக்
காட்டினேமிறே, என்செய்ய அக்ருதார்த்தராகிதீர் ? என்ன ; அத்தால்போராது
என்கிறார்.

[எய்தக்கூவுதலாவதே எனக்கு]-தம்முடைய நிஸ்ஸாயநத்தை எம்பெருமான்
திருவுள்ளத்தே படுகைக்கு மீளவும்சொன்னார். [எவ்வதேவ்வத்து என்றுதொடங்கி]-
மிகவும் துஸ்ஸாயரான ஸத்ருக்கள் நடுவும் புக்கு நின்று வடிவழகைக்காட்டி வஞ்சித்து
அவர்களுக்கு எட்டாதிருக்குமவனே ! நீ வஞ்சகனாய் எட்டாதிருப்பது ஸத்ருக்களுக்
கன்றோ ? என்றுகருத்து. [செய்தவேள்வியர் என்றுதொடங்கி] - க்ருதக்ருத்யரான
வைஷ்ணவர்கள் நிரந்தரமாகவர்த்திக்கும் சீர்வரமங்கலநகரிலே அடிமைசெய்ய இருந்தாய் ;
அது நானும் கண்டேன் ; அத்தால் நிரபேக்ஷமன்று.

ப.—அநந்தரம், ஆழிதவிரோதிகளான ஆஸூரப்ரக்ருதிகளை அந்தர்வேதம்
பண்ணியழிக்கும் ஸ்வஹாவனை நீ ஆழிதர்க்கு அதுஹாவனாய் வந்திருக்கக்கண்டேன்,
இப்படியிருக்கிற உன்னைப் பெறுகைக்கு நான் ப்ரவர்த்திக்கை அதுரூபமோவென்கிறார்.

எனக்கு - (அநந்தரகூத்யமான ஸ்வரூபத்தையுடையேனான) எனக்கு, எய்த -
(புருஷார்த்தப்ராப்திக்கு) ஸாயநமாக, கூவுதல் - அபேக்ஷிக்கை, ஆவதே-அதுரூபமோ ?
(அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக, ஆழிதவிரோதிகளான), எவ்வ - எவ்வகைப்பட்ட, தெவ்வத்
துள் - ஸத்ருக்களாகிற அஸூரவர்க்கத்துக்குள்ளே, ஆயுமாய்-ஓத்தாதிவித்ரஹபரிக்ர
ஹம்பண்ணிக்கலந்து, நின்று - நின்று, கைதவங்கள் - (வைதிகருசியைக்குலைத்து வொஹ்ய
ருசியைப்பிறப்பிக்கையாகிற) க்ருத்ரிமங்களை, செய்யும் - செய்யும், கருமேனி - (அவர்
கள்நெஞ்சைக்கலக்கும்) ஸ்யாமளவித்ரஹத்தையுடைய, அம்மானே - ஸ்வாமியானவனே !
(ப்ரதிபக்ஷப்ரஸங்கமில்லாமைபாலே), செய்தவேள்வியர் - க்ருதக்ருத்யராய், வையம் -

பூமியிலே, தேவர் - ஜ்ஞாநாத்யைஸ்வர்யத்தாலே ஸூரிஸமாநரானவர்கள், அரு - கைவிடாதேவர்த்திக்கிற, சிரீவரமங்கலநகர் - சிரீவரமங்கலநகரிருந்ததேகுடியாக, கைதொழ - சேஷவ்ருத்திபண்ணும்படி, இருந்தாய் - சேஷியாயிருந்தாய்; நானும் - (அவர்களோடொத்த சேஷத்வஜ்ஞாநத்தையுடைய) நானும், அது - அந்தவிருப்பை, கண்டேன் - கண்டேன். ஆனபின்பு என்னிரோயியையும் ஹேலித்து அதுஹிப்பிக்கையும் உனக்கே கர்த்தவ்யமென்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆஸ்ரிதபகூபாதத்தையும், சிரீவரமங்கலநகரிலிருப்பையும் உமக்குக்காட்டினோமாகில், “எங்கெய்தக்கவுவனே” என்று ஒன்றும்பெறாதாரைப்போலே கூப்பிடாநின்றீரே? என்ன,—செய்த அம்ஸமறிந்தேன், அத்தால் பாயாத்தனுகிறிலே நென்கிறார்.

[எய்த இத்தாதி] - தம்முடையவெறுமை திருவுள்ளத்தேபுகைக்குத் திரியவும் சொல்லுகிறார். நீ எனக்குக் கைப்படுமபடியாக நான் ஒரு ஸாயநாறுஷ்ட்டாநம் பண்ணவென்ப தொன்றுண்டோ? உன்னோபாதி நான் என்னை யறிவனோ, என்னாற் செய்யலாவதுண்டோவென்று கேட்கிறார். [எனக்கு] - இந்தஸர்வஸத்தியைக் கண்டவாறே “தன்கார்யம் தானே செய்துகொள்ளுகிறான்” என்றிருக்கிறயோ. [எவ்வதெவ்வத்துளாயுமாய்நின்று] - எவ்வகைப்பட்ட ஸத்ருஸமூஹங்கள் தோறும் சென்றுபுக்கு. தெவ்வரென்று - ஸத்ருக்கள், தெவ்வமென்று - ஸத்ருஸமூஹம். எவ்வ - எவ்வகைப்பட்ட. [கைதவங்கள்செய்யும்] - வுத்தமுனியாய்ப்புக்கு, வேதத்துக்கு அப்ராமாண்யத்தை யுபபாதித்து அவர்களுக்கு வைதிகஸ்ரத்தையை யறுத்து உனக்கு அவர்கள் ஸர்வயரம்படி பண்ணினவனே! [கருமேனி]-அவர்கள் “ஸூத்ர” என்றிருந்தத்தை யழித்தது வடிவழகைக்காட்டியாயிற்று. [அம்மானே] - ஸர்வஸ்வாமியாயிருக்கச்செய்தே அப்படிசெய்தது ஆஸ்ரிதபகூபாதத்தாலேயன்றோ. ஆஸ்ரிதவிரோயிகள்பக்கல் செய்யுமத்தை ஆஸ்ரிதவிஷயத்திலே செய்யவோ. அவர்களுடைய வைதிகஸ்ரத்தையை யழித்தாப்போலே யிருக்கிறதாயிற்று வலித்தஸாயநபரிக்காஹத்தை நெகிழ்த்து ஸாயநத்திலே மூட்டுகிறவிது. [செய்தவேள்வியர்] - க்ருதக்ருத்யரானவர்கள். “விஷ்ணுஷ்டாஹணாஸ்துதொயெதஷாநாஜநவபூயஜாஸுபோஷாஃ”. [வையத்தேவர்] - ஹூமியிலே யிருக்கச்செய்தே நித்யஸூரிகள்பரிமாற்றமாய் இருக்குமவர்கள். வலித்தஸாயநராயிருப்பார்க்கு அதுஹவத்திலேயிறே யந்வயம். [அரு] - இவர்கள் நிரந்தரமாகவர்த்திக்கும் தேசம். நகர் கைதொழுகையாவது - ஸூரிக்கொள்கையோலே. இவர்கள் அதுவர்த்தநமே யாநகமாகிறந்தாய். [அதுநானுங்கண்டேனே] - அதுஹிதாம்ஸத்தை இல்லையென்கிறெனல்லேன், அதுஹாவ்யாம்ஸ முண்டாகையாலே சொல்லுகிறேன். அடிமைகொள்ளுகிற நீ ஸந்நிவிதனானமை யறிந்தேன், எனக்கு அத்தாற்போராத, உன்திருவடிகளில் கைக்காயமே யாத்ரையாகப் பெறவேணுமென்று வாக்யஸேஷமாய்த் தலைக்கட்டுகிறது.

நாடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஆற்த பசுபாதத்தையும் சிரீவரமங்கலநகரிலிருப்பையும் உமக்குக் காட்டினோமே, “எங்கேய்தக்கூவுவன்” என்று-ஒன்றும்பெறாதாரைப்போலே கூப்பிட்டாநின்றேயென்ன,—செய்தஅம்சமறிந்தேன், அத்தாலே பர்யாப்தனாகிறிலே நென்கிறார்.

[எய்தக்கூவுதலாவதேயெனக்கு] - பொகடு, அதுகிடக்கிடாய், இந்த ஸ்ரியபதி யைக்கண்ட உனக்கு “இவன் ஸாயநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணுவான்” என்று தோற்றி யிராதோ. நீ எனக்குக் கைப்படும்படியாக அபேகுகிக்கையாவதே. உன்னிலும் நான் என்னையறிவேனிறே!. என்னால்செய்யலாவதுண்டோவேன்று கேட்கிறார் “அவனாலே பேறு” என்றிருக்கும்வராகையாலே; நீ கைவிட்டவன்று நான் அநுஷ்ட்டிக்கும்படி, ஸ்ரியபதியான உன்னோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி யிருந்தேனோவேன்கிறார். [எனக்கு]- ஒருதூர்ஷலன்தலையிலே ஒருமலையைவைத்தாற்போலே யிருக்கிறதகாணும் இவர்க்கு. “சோம்நஜிஹுஸா—” (மாம்நமஸ்துரு) என்றால், அநந்தரமில்லையாகாதே தான். இனி ப்ர

அஞ்சாம்பாட்டு.—எய்த இத்தாதி, “கைதவங்கள்செய்யும் கருமேனியம்மானே, சீர் வரமங்கலநகர் கைதொழிலிருந்தாய்” இத்தாதியைக்கடாக்கித்துஅவதாரிகை - ஆழிநி இத்தாதி, செய்தஅம்சமறிந்தேனென்றது - “அதுநானுங்கண்டேனே” என்றத்தைப்பற்ற.

கீழே, “எங்கெய்தக்கூவுவன” என்று - ஸாயநா நுஷ்ட்டாநம்பண்ணப்போகாதென்றவர், மீளவும், “எய்தக்கூவுதலாவதேயனக்கு” என்று சொல்லுகிறது புருத்தமன்றே? என்ன; கீழ் - ப்ராப்திக்கு ஸாயநா நுஷ்ட்டாநம்பண்ணவேண்டுவதில்லையென்றார். இங்கே - அஜ்ஞானாஸரத்திகளாலே ஸாயநா நுஷ்ட்டாநம்பண்ணமாட்டேனென்னும்மத்தை வ்யங்க்யோக்த்தியாக அருளிச்செய்கிறாராகையாலே புருத்தியில்லையென்கிறார் - பொகடு இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே, “பொகடு” என்றதின்விவரணம் - அதுகிடக்கிடாய் என்றது, அதுகிடக்கிடாய் - ஸாயநா நுஷ்ட்டாநம்பண்ணவேண்டுமென்னுமது கிடக்கிடாய், அதாவது - திரீஹேதுகமாக சிரீவரமங்கலநகரிலே இருந்தாயாகையாலே ப்ராப்திக்கு ஸாயநா நுஷ்ட்டாநம்பண்ணவேண்டுவதில்லையென்றுசுருத்து. அநுஷ்ட்டிக்கத்தான் வேண்டினாலும், அஜ்ஞானாஸரத்திகளாலே அநுஷ்ட்டிக்கமாட்டேனென்னுமத்தை வ்யங்க்யமாக அருளிச்செய்கிறார் - இந்தறியிபதியை இத்யாதி. இதுக்கு - “எனக்கு” என்றதிலேநோக்கு. இந்தறியிபதியையென்றது - விபரிதலக்ஷணையாலே, என்னையென்றபடி. உம்முடைய அஸக்தி நமக்குத்தெரியுமோ? என்ன - உன்னிலும்இத்யாதி. இதுவும்-க்ஷேபத்திலே. அதாவது - ஸர்வஜ்ஞான நீ அறியாதத்தை நான் அறிவேனோவென்றபடி. கீழ்வ்யங்க்யோக்த்தியாலே யலிப்ரேதமான அஜ்ஞானாஸரத்திகளை வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - அவனுலே இத்யாதி. அப்படி மலையைவைத்தாப்போலே யிருக்குமோ? என்ன; வ்யாக்யாதாவின்ஸபொரு - ரோஸ்ஸிஸுரூப இத்யாதி. ‘‘சிந்நாஸவஸிஷ்டொஜ்ஜிராஜீரோஸ்ஸிஸுரூப | ஜாஜெவெஷுவிபுரெக்ஷுவஜாந்ஜாந்ஜாநாயண் ||௩௪||’’ ஐதி மீதாஸுநவஜெ. அதாவது-ஊக்தியைவிதித்தவநந்தரம் ஸத்தாநாஸம் பிறந்ததாய்விடுமென்கை. இல்லைய்காதேதான் - ஸத்தையில்லையாய்விடுமென்றபடி. மேலிற்பதத்துக்கு அவதாரிகை - இனிப்ரவலனாய் இத்யாதி. “ஸாயநா நுஷ்ட்டாநம்பண்ணமாட்டேன்” என்றவநந்தரம், அஸுரவர்க்கத்தை வஞ்சித்தப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது-வித்தோபாயஹிதனுடைய ஸக்திமத்தையைச் சொல்லி, இப்படி ஸக்திமானான நீயே உபாயமானபின்பு இழக்கவேண்டுவதில்லையென்கைக்காகவென்று - இனிப்ரவலனாய் இத்யாதி வாக்யத்துக்கு தாத்பர்யம். இனி-உபாயாநுஷ்ட்டாநயோக்யதையற்றபின்பு, அத்தைநீநீர் - “ஸாயநா நுஷ்ட்டாநம்பண்ணப்போகாதவன் இழந்தேபோ

வலனயிருப்பானெருவன் அத்தைத்தள்ளி, “அஞ்சாதேகோள்” என்னவேணுமிறே [எவ்வ இத்யாதி] - அந்நயகதிகளாயிருப்பார்க்கலிலும், அநாஸிரிதர்பக்கல்செய்வது செய்யப்படுக்க தோ இப்போது. எவ்வகைப்பட்ட ஸத்ருஸமுஹங்களினுள்ளேபுக்கு. [எவ்வ]-எவ்வகைப் பட்ட. தேவ்வரென்று - ஸத்ருக்கள் தேவ்வமென்று-ஸத்ருஸமுஹம். † “தேவ்வரஞ்ச” என்னக்கடவதிறே. [கைதவங்கள் செய்யும்] - க்ருத்ரிமங்களைச் செய்யும். அதாவது - ஸுத்தமுனியாய் அவர்கள்நடுவேபுக்குநின்று அவர்களுக்குண்டான வைதிகஸ்ரத்தையை ப்போக்கினபடி. [கைதவங்கள் செய்யும் கருமேனியம்மானே]-வசநங்களாலும் யுத்திகளா லும் க்ருத்ரிமத்தைப்பண்ணி வைதிகஸ்ரத்தையைப்போக்கி, அவ்வளவிலும்கேளா தார்க்கு வடிவைக்காட்டி வாய்மாளப்பண்ணினபடி. தன்னுடையவார்த்தைகளாலே அவர்களை ஸவப்ராயசாக்கி, ஒருவனம்புக்கிலக்காம்படி பண்ணிவைத்தான். [அம்மானே]- ஸம்பந்த மோத்திருக்கச்செய்தே, நீ அவர்களை யழியச்செய்தது ஆஸிரிதர்க்காகவன்றோ? “ஒருதைவமுண்டு” என்றிருக்கிறவர்களை யழித்தவோபாதிதிடாய் “ஒருதைவமில்லை” என்றிருக்கிற என்னை யொன்றுசெய்யச்சொல்லுகையாவது. ‡ “ஒருமாதேய்வமற்றுடைய மோயாமே” என்றிரிறே. அவர்களுடைய வைதிகஸ்ரத்தையை அழித்தாப்போலே யிருக்கிறதாயிற்று ஸிங்ஸாபநபரிக்கரஹத்தைநெகிழ்த்து ஸாபநத்திலேமுட்டிகிற இது. [செய்தவேள்வியர்]-“விடி-ஃகூஷம்-ஹா-ஹுணாது-கூ-தொயெ-தெஷா-ராஜநவ-வ-
ப்ர.—(செய்தவேள்வியர்) ஹோஹாஸ்தெ, ஸவெஷுவெஷாஸவ-விடி-
ஸஸாஸாஸவெ-யஜாஸவ-ஹஜாஸகூஷம் | விடி-ஃகூஷம்-ஹா-ஹுணாது-கூ-
தொயெ-தெஷா-ராஜநவ-வ-யஜாஸகூஷம்”.

மத்தனை” என்கிற ஸோகத்தைத்தள்ளி. வேணுமிறே என்றவந்தரம், ‘ஆகையாலே அவன் விரோயி நிரஸநஸீவத்தை யருளிச்செய்கிறார்’ என்றுகூட்டுவது. அவதாரிகையிலே-விரோதி நிரஸநத்துக்கு உறுப்பாக அருளிச்செய்து, அவர்களை வஞ்சித்தாப்போலே என்னையும் வஞ்சித்தா யென்று வெறுப்பாக தாத்தாயாந்தரம் - அந்நய மதிகளாய் இத்யாதி. அதாவது - அவர்களுக்கு வைதிகஸ்ரத்தையைக் குலைத்தாப்போலே, வித்தஸாபநவிஷ்ட்டனான என்னுடைய அத்தவஸா யத்தையும் குலைக்கக்கடவதோ இப்போதென்றபடி. “தேவ்வர்” என்று - ஸத்ருவாசக மாமோ? என்ன - தேவ்வரஞ்ச இத்யாதி. ஸத்ருக்கள் பயப்படும்படியான, † பெருமாள்நீருமொழி, பத்தாந்திருமொழி, மூன்றும்பாட்டு, “சேஷ வரி” இத்யாதி. ஆயுமாயிநின்ற-அதுக்குள்ளேயானவ னுயக்கொண்டிருநின்று. வாய்மாளப்பண்ணி - ஸவப்ராயசாப்பண்ணி. அவர்களை ஸம்ஹரித்த வன் ருத்ரனன்றோ, இவன்ஸவமாக்கினபடியெப்படி? என்ன - தன்னுடைய இத்யாதி. ஆஸிரிதர்க் கர்க்குன்றோ என்றதுக்கு ஹாவம் - அம்மானுய்வைத்தாம் ஆஸிரிதபகைபாதத்தாலே அவர்களை நிரஸித்தநீ, ஆஸிரிதனை என்னையும் அழிக்கலாமோவென்று. உம்மை நாம் அழித்தோமோ? என்ன - ஒருதைவம் இத்யாதி. ஒருதைவமில்லை - என்னையொழிய இதிசேஷம். “இவனை யொழிய வேறொருதைவமில்லை” என்றிருப்பரோ? என்ன - ஒருமாதேய்வம் இத்யாதி. அவனை யொழிய வேறொருபாதேவதையை யுடையோமோ நாம் என்றபடி. † திருவாசிரியம், ஏழாம்பாட்டு, “நளிர்தி” இத்யாதி. செய்தவேள்வியர் - செய்யப்பட்ட வேள்வியையுடையவரென்றாய் வித்தஸாபநம்பண்ணினவர்களுண்டு விவகசித்து, செய்தவேள்வியரென்றால் - வித்தேதாய் நிஷ்ட்டரைச்சொல்லுமோ? என்ன; அர்த்தௌசிட்யத்தாலே சொல்லுகிறதென்று அதுக்குப்ரமா

யஜுஸோபாஸம்” (விதுக்குஷ்ணம்ப்ராஹ்மணஸ்தத்வதோயே தேஷாம்ராஜந்ஸர்வ யஜுஸஸ்ஸமாப்தாம்) என்றாரிறே. வேறென்றுசெய்யுமவனுக்குக் குறைகிடப்பதும் ஓரம் ஸமுண்டிறே, க்ருதக்ருத்யரிறே ஸிஷஸாபநபரிக்ரஹம் பண்ணினவர்கள். [வையத் தேவர்]-ஹஸுரர். அவர்கள் நித்யவாஸம்பண்ணும் சிரீவரமங்கலநகரிலே அங்குள்ளவர்கள் அடிமைசெய்ய, அதுவே யாசகமாகவிருந்தாய். ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடைய நாம் இங்கேவந்து உமக்காக இருக்க, ஒன்றும் செய்திலோமாகச் சொன்னீரே? என்ன,—இருந்தாய், அதில்தட்டில்லை, நான் அநுஹுதாம்ஸத்தைப்பில்லை செய்கிறேனல்லேன்; அநுஹுதாம்ஸம்போராமல் படுகிறேன். [அதுநானும்கண்டேனே]-தேவர்செய்தருளின அம்ஸம் இவ்வளவுண்டு, அதில்துறையில்லை, எனக்கு அவ்வளவால்போராது. திருவடிகளில் கைங்கர்யமே யாத்ரையாகப்பெறவேணுமென்று வாக்யஸேஷமாய்க்கிடக்கிறது. (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

ஏனமாய்நிலங்கீண்டவென்னப்பனேகண்ணா! என்றுமென்னையா
வானநாயக்கனே! மணிமானிக்கக்கடரே! [ருடை
தேனமாம்போழில்தண்சிரீவரமங்கலத்தவர் கைதொழவுறை
வானமாமலையே! அடியேன்தொழுவந்தருளே.

ஆ.—(ஏனமாய்நிலங்கீண்ட.) மற்று உமக்குச்செய்யவேண்டுவது என்? என்னில்,—அடியேன்தொழுவந்தருளவேணும். அது நிர்ஹேதுகமாகச் செய்யக்கடவதோ? என்னில்,—நிர்ஹேதுகமாகவன்றோ ரஸாதலஸ்த்தமான ஜகத்தை எடுத்தருளிற்றும், இதுக்குமுன்பு அடியேன்திறத்தில் செய்தருளினசெயலும்; இன்னம் குறையும் இப்படியே எனக்குச்செய்தருளாயென்கிறார்.

ஓ.—ஆறம்பாட்டில், “வேறு உமக்கு அபேக்ஷிதந்தான் என்?” என்ன,—“நான் ஆசைப்பட்டபடியே அடிமைசெய்யலாம்படி வந்தருளவேணும்” என்கிறார்.

ணம் - விஷ்ணுஷ்டம் இத்யாதி. ஹாஸதே, “ஸுவெ-வெஷாஸவ-விஷாஸஸாஸாஸவெயுயஜுஸவ-உஜுஸுஷ்டம்” இதி பூர்வார்த்தம். அர்த்தௌசித்யந்தன்னைக் காட்டுகிறான். “ஸுவ-யஜு” இத்யாதிக்கு ஹாவமாதல் - வேறென்று இத்யாதி. “அரு” என்றது - மாருதவென்றும், நித்யவாஸம்பண்ணுகிற வென்றபடி. “நானும்” என்ற சஸப்தத்துக்கு ஹாவம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்தை இத்யாதி. எனக்கு - எய்தக்கூவுதலாவதே - அஜ்ஞாஸம் அஸத்தஸம் அந்ந்யரக்ய ஸ்வரூபான எனக்கு, உன்னைக்கிடம்படியாக ஸாயநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணலாவதுண்டோவென்று ஸப்தார்த்தம். கூவுகை - ஸாயநாநுஷ்ட்டாநத்தானையழக்கை. ஸாயநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணுகை யென்றபடி. எனக்கு - எய்தக்கூவுதலாவதே, எவ்வதெவ்வது இத்தயார்ப்ப அர்வயி. (ரு)

[ஏனமாய் என்றதொடங்கி] -ப்ரளயாபத்தில்நின்றும் ஹிமியை எடுத்தருளி னாற்போலே என்னை ஸம்ஸாரத்தில்நின்றும் எடுத்தருளின மஹோபகாரகனான கருஷ்ணனே. அயர்வறுமமரர்களோடு ஒக்க என்றும் என்னை விஷயீகரிக்குமவனே. நிரதஸய ஹோக்யனாய்க்கொண்டு தேன்மிக்கிருந்துள்ள மாம்பொழிலையுடைத்தாய் ஸ்ரமஹரமான சிரீவரமங்கலத்திலுள்ளார் கைதொழும்படியிருக்கிற வானமாமலையே!

ப.—அநந்தரம், ஆஸிதோபகாரகத்வத்தாலே அத்யுஜ்ஜ்வலஸ்வஹாவனாரீ, உன்னை நான் அநுஹித்து ஸேஷவ்ருத்தியைப்பண்ணும்படி வந்தருளவேணுமென்கிறார்.

ஏனமாய் - (ப்ரளயார்ணவத்துக்கு நிலவனும்படி) வராஹஸேஷத்தையுடைய னாய்க்கொண்டு, நிலம் - பூமியை, கிண்ட - கிண்டெடுத்த அபகாரத்தால், என் - எனக்கு, அப்பனே - உபகாரகனாய், கண்ணா - (இப்படி ஏகவிஷயமன்றியே ஸர்வவிஷயோபகாரக னான) க்ருஷ்ணனாய், (இஸ்ஸௌஸல்பாதிருணப்ரகாஸத்தாலே), என்றும் - என்று மொக்க, என்னை - என்ஸத்தையழியாமல், ஆளுடை - அடிமைகொண்டு, வானம் - பரம பதஹோகம்போலே வாசிக்கைங்கர்யங்கொண்ட, நாயகனே - நாயகனாய், மணி - வில க்ஷணமான, மாணிக்கம் - மாணிக்கம்போலே, சுடரே - அத்யுஜ்ஜ்வலமான தேஜஸஸை யுடையவனாய், தேன - தேனையுடைத்தான, மாம்பொழில் - மாம்பொழிலையுடைத்தாய்; தண் - ஸ்ரமஹரமான, சிரீவரமங்கலத்தவர் - சிரீவரமங்கலத்திலுள்ளார், கைதொழ - ஸேஷவ்ருத்திப்பண்ணும்படியாக, உறை - நித்யவாஸம்பண்ணுநிற்பானாய், வானம் - பரம வ்யோமவாலிகளுக்கு அநுஹவ்யமாய், மா - அபரிச்சேத்யமான, மலையே - மலைபோலே ஸுஸ்த்திரமானவடிவையுடையவனே! அடியேன் - ஸேஷஹிதனான நான், தொழ - ஸேஷவ்ருத்திப்பண்ணும்படியாக, வந்து - அவ்விருப்புக்குணைந்துவந்து, அருள் - அருள வேணும். வானமாமலையென்று - ஆகாசத்தில்கிடும்படியோங்கின அஞ்ஜந மிரிபோலே யென்றுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், அந்தவாக்யஸேஷத்தாற்சொன்ன கைங்கர்யத்தை யபேக்ஷிக்கிறார்.

[ஏனமாய்நிலங்கிண்ட] - ஆபந்நரானார் அறிவிக்கையும் மிகையாம்படியன்றோ உன்படியிருப்பது. ரக்ஷணமொருதலையானால் உன்னைப்பேணாதவனன்றோ? ப்ரளயங் மதையான ஹிமியை, நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இரூபாதவடிவைக்கொண்டு ப்ரளயத்தில் நின்றும் கொண்டேறினவனே. [என்னப்பனேகண்ணா]-ப்ரளயங்மதையான ஹிமியை மஹாவராகமாய் எடுத்தாப்போலே, ஸம்ஸாரப்ரளயங்கொண்ட என்னை க்ருஷ்ணனாய் வந்து எடுத்தாயென்கிறார். [என்றுமென்னையாளுடைவானநாயகனே] - நித்யஸூரி களுக்கு நிர்வாஹகனாய்வைத்து என்னை அடிமைகொண்டவனே. நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை அநுஹிக்கக்கொடுத்துக்கொண்டிருந்தாப்போலே என்னையும் அடிமைகொண் டவனே யென்றுமாம். என்றுமொக்க என்னைக் குழைசரக்காகநினைத்து என்ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டுபோந்தவனே. நித்யஸூரிகளே யநுஹிப்பிக்க என்றுமொக்க உணர்ந் திருக்கும், இங்கு என்ஸத்தையை நோக்குகைக்காக என்றுமொக்க உணர்ந்திருக்கும். [மணிமாணிக்கச்சுடரே] - நித்யஸூரிகள் அநுஹிக்கக்கடவ வடிவழகைக்கொண்டு எனக்கு அத்வேஷத்தையுண்டாக்கி, அதுவே எனக்கு யாரகமாம்படி உபகரித்தவனே,

மணிமாணிக்கம் - ரத்நஸ்ரேஷ்ட்டம். பெருவிலையுனை மாணிக்கமென்றபடி. [தேனமாம் பொழில் இத்யாதி] - தேன்மிக்கிருந்துள்ள மாம்பொழிலையுடைத்தாய் ஸ்ரமஹரமான சிரீவரமங்கலத்துள்ளார் கைதொழும்படியிருக்கிற. [வானமாமலையே]-நித்யஸூரிகள் அது ஹிக்கும் அபரிச்சேத்யமான வடிவழகை இவ்வூரி லுள்ளார் அது ஹிக்கும்படி கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவனே. இவ்விருப்பிலே பரமபதத்தில்மேன்மையெல்லாம் இவர்க்குத் தோன்றாநின்றதென்கை. [அடியேன்தொழுவந்தருளே]-அந்நய மதியான நானும் அடிமை செய்யும்படியாக என்முன்னே உலாவிவருளவேணும். ஸ்ந்நிஹிதனாய் எழுந்தருளியிருக்கிறபடி கண்டேன், என்முன்னேயுலாவிவருளவேணு மென்கிறார்.

௩௦௩.—ஆறும்பாட்டு. அந்தவாக்யஸேஷத்தாற்சொன்ன கைங்கர்யத்தை யபேக்ஷிக்கிறார்.

[ஏனமாய்நிலங்கீண்ட] - ஆபந்நராநுரறிவிக் கையும் மிகையாம்படியன்றே உன்படியிருப்பது. ரக்ஷணமொருதலையானால் உன்னைப்பேணாதவனன்றே. [ஏனமாய் நிலங்கீண்டவென்னப்பனேகண்ண] - மஹாவராஹமாய் ப்ரளயங்கோண்டஹ-ஒமியையேதேத்தாய், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாய் ஸம்ஸாரப்ரளயங்கோண்ட என்னையேதேத்தாய். [ஏனமாய் நிலங்கீண்டவென்னப்பனே]-ப்ரளயங்கதையானஹிக்கு உதவினது தமக்கு உபகரித்த தாயிருக்கிறபடி. [என்னப்பனேகண்ண] - என்னுடையரக்ஷணத்துக்கு ஏதேனும் முகம்பண்ணவேணுமோ. என்னுடையரக்ஷணத்துக்கு ஒரு கோலங்கோள்ளவேணுமோ. *கண்ணன்கோளரிழைவாண்முகமிறே இவர்க்குரக்ஷகம், [என்று மென்னையாளுடை—வானநாயகனே] - தனக்கீடானாரோடு இருக்கும்போதும் இவரிடையாட்டமாயிற்று ஆராய்ந்துபோருவது. இவர்ஸத்தையேதோடங்கிக் கைதொட்டுநோக்கிக்கொண்டாயிற்றுப் போந்தது. [மணிமாணிக்கச்சுடரே] - உளரானபின்பு ஓர் ஏற்றம்பண்ணிக் கொடுக்கையன்றிக்கே; அடியேபிடித்து நோக்கிக்கொண்டேபோந்து, இச்சைபிறந்தவாறே,

ஆறும்பாட்டு.—ஏனமாய் இத்யாதி. “அடியேன்தொழ” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து-அந்த வாக்யஸேஷத்தால் இத்யாதி.

“என்னப்பனே” என்றத்தை - “கண்ண” என்றத்தோடேகூட்டி ஹாவம் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாய் இத்யாதி. “என்னப்பனே” என்றத்தைக்கீழேகூட்டி ஹாவந்தாம் - ப்ரளயங் மதையான இத்யாதி. “என்னப்பனேகண்ண” என்றதுக்கு - வெறுப்பிலேயாக்கி சாடுவாக தாத்பர்யாந்தாம் - என்னுடைய இத்யாதி வாக்யத்வயமும். முகம் - வேறொருபுகாரமும், வராஹ முகமும். கோலம் - வராஹரூபமும், அலங்காரமும். வேறொருமுகங்கொள்ளாமல் ஸ்வாஹாவிக்மான க்ருஷ்ணன்முகமே போருமோ? என்ன - கண்ணன் இத்யாதி. க்ருஷ்ணனுடைய, தன்ன முகே தனக்காபரணமாய் ஒளியையுடைய முகமிறேயென்றபடி. “வானநாயகனாய்வைத்து - என்னையாளுடை” என்று அவ்வித்து ஹாவம்-தனக்கு இத்யாதி. இடையாட்டம் - கார்யம். “என்றும்” என்றதுக்கு ஹாவம் - இவர்ஸத்தையே இத்யாதி. “என்றுமென்னையாளுடை” என்கிறதிற் சொன்ன அர்த்தத்தையும் அறுவதித்துக்கொண்டு, “மணிமாணிக்கச்சுடரே” என்றதுக்கு ஹாவம்-உளரான இத்யாதி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, “மணி” என்று - நீலமணி; “மாணிக்கம்” என்று - பத்மராகம். உபயார்த்தத்துக்கும், “சுடர்” என்று - விசுடரஹம். லக்ஷ்மீஸமேதத்வாத், ஸ்வஹாவ தஸ்ரூஉஹயவித தேஜஸ்கத்வ முபபத்யதே. முந்தினவர்த்தத்தில்; மாணிக்கமென்று-ஸ்ரேஷ்ட்டமாய், மணியென்று - ரத்நமாய், ஸ்ரேஷ்ட்டமான மணிபோலே - இந்த்ரநீலமணிபோலேயிருக்கிற விசுடரஹமென்றபடி. தேஜஸ்ஸையுடைத்தாயென்றது - மலிதார்த்தம். வானத்திலே - பரமபதத்

அவ்வளவிலே நித்யஸூரிகளுக்கு விமேம்படியையும் இவர்க்குவிட்டான். [மணிமாணிக் கச்சுடரே] - ரத்நஸ்ரேஷ்ட்டமென்னுதல், மணியினுடையவும் மாணிக்யத்தினுடையவும் தேஜஸ்ஸை யுடைத்தாயிருக்கை என்றுமாம். [தேனமாம்பொழில் இத்யாதி] - தேனை யுடைத்தான மாம்பொழிலையுடைத்தாகையாலே ஸ்ரமஹரமான சிரீவரமங்கலநகரத்தி லுள்ளார், ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப்பண்ணவிருக்கிற. [வானமாமலையே]- நித்யஸூரிகளை யடிமைகொண்டிருக்கும் வேண்டற்பாடுபோலேகாணும் இங்குள்ளார் அடிமைசெய்ய இருக்கிறவருப்பும். † (வானமாமலையென்று - ஆகாசத்திலேகிட்டும்படி யோங்கினமலை. இது - திருநாமம்.) [அடியேன்தொழுவந்தருளே] - நான் அடிமைசெய்து வாழும்படிக்கீடாகவந்து தோற்றவேணும். [வந்தருளே] - நான் அடிமைசெய்து வாழும் படிக்கீடாக என்முன்னே நடந்துவரவேணும். அடிமைசெய்கையாவது - “அன்றிவ் வுலகமளந்தாயடிபோற்றி” என்னுமாபோலே, அந்நடையழகுக்கு மங்களாஸாஸநம்பண் ணுகை. [வந்தருளே] - என்கண்வட்டத்திலே நீ யுலாவிநின்று அடிமைகொள்ளவேணும்.

ஏழாம் பாட்டு.

வந்தருளியென்னெஞ்சிடங்கொண்ட வானவர்கொழுந்தே! உலகுக்
முந்தைத்தாய்தந்தையே! முழுவேழலகுமுண்டாய் [கோர்
செந்தொழிலவர்வேதவேள்வியரசு சிரீவரமங்கலநகர்
அந்தமில்புகழாய்! அடியேனையகற்றேலே.

ஆ.—(வந்தருளி.) வானவர்கொழுந்தாய்வைத்து வந்தருளி என்னெஞ்சிடங் கொண்டருளினவனே, உலகுக்கோர் முந்தைத்தாய்தந்தையே, ஸர்வலோகத்தையும் உன் திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தருளினபரமகாருணிகனே, கைங்கர்யைகரத்தவநிருபணீய ஸ்வரூபரான ஜநங்களாலே சுநவராசுவரிவரிதவரணயுமளனாய்க்கொண்டு சிரீவர மங்கலநகரிலே யெழுந்தருளியிருந்த அஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களை யுடையவனே அடியேனையகற்றேலென்கிறார்.

ஓ.—ஏழாம்பாட்டில், தாம் அபேக்ஷித்தபோதே அபேக்ஷிதத்தைச் செய்யா தொழிந்தவாறே ‘நம்மைக் கைவிடப்பார்த்தருளினானே?’ என்று நினைத்து, ‘அடியேனை அகற்றுகொழியவேணும்’ என்கிறார்.

திலே, பெரியமலைபோலே அபரிச்சிந்தனையுக்கொண்டு வீற்றிருந்தாப்போலே இங்கும்வீற்றிருக்கிற னென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார்—நித்யஸூரிகளை இத்யாதி. வேண்டப்பாடு - பெருமை. அர்த்தாந்தரம் - நான் அடிமை இத்யாதி. யதவா, “வந்தருள்” என்றால் - தோற்றவேணு மென்றுசொல்லுமோ? என்ன - நான் அடிமை இத்யாதி. நடக்கிறபோது செய்கிறவடிமையேது? என்ன - அடிமைசெய்கையாவது இத்யாதி. “என்முன்னே நடந்துவரவேணும்” என்றதின்விவ ரணம் - என்கண்வட்டத்தில் இத்யாதி. அன்றிக்கே, அடிமைசெய்கையாவது - மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகையென்று - கீழேயருளிச்செய்து, அவன்நடந்து ஓரிடத்திலேநின்றால், அவ்விளைப்பாற ஸிரீரோபசாரம் பண்ணுகையென்று, தாத்பர்யாந்தரம்-என்கண்வட்டத்திலேஇத்யாதி என்னுதல். கர்மேணவ்யம்.

(சு)

[வந்தருளி என்றதொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்களுக்குத் தலைவனாய்வைத்து நான் அபேக்ஷியாதிருக்க நீயேவந்தருளி என்றெஞ்சை உனக்குஸ்த்தாநமாகக்கொண்டு எல்லார்க்கும் தாயும்தமப்பனும்போலே பரிவனுமாய் எல்லாரையும் ப்ரளயார்ணவத்தே நலிவுபடாமே திருவயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்தருளுவதும்செய்து, ப்ரயோஜநரீபேக்ஷமான ப்ரவ்ருத்திகளையுடையரானவர்களுடைய வைதிகஸமாராதநங்கள் ஒழுக்கறாதே செல்லாநின்றிருந்துள்ள சீர்வரமங்கலநகரிலே முடிவில்லாத புகழையுடையயாய்ச் கொண்டு இருந்தீர்.

ப.—அநந்தரம், ஸகலஸத்தாஹேதுவான நீ என்னை விஸ்வலேஷிப்பித்து ஸத்தையழியாதொழியவேணுமென்கிறார்.

வந்தருளி-(பரமபதக்ஷிராப்திகளைவிட்டு)வந்தருளி,என்-(உன்பக்கல் அபேக்ஷையற்று விமுகனாய்ப்போந்த) என், நெஞ்ச-நெஞ்சை, இடம்-வாஸஸ்த்தாநமாக, கொண்ட-கொண்டு என்ஸத்தையைநோக்கி, வானவர் - பரமபதவாலிகள்ஸத்தையையும், கொழுந்தே - அஹிவர்த்திப்பிக்குமவனாய், உலகுக்கு - இந்தலோகத்துக்கு, ஓர் - (ஸத்தாஹேதுவாய்க்கொண்டு) அக்விதீயனாய், முந்தை - ப்ரதமஹாவியான, தாய் - மாதாவும், தந்தையே - பிதாவுமாய், (ப்ரளயார்ணவத்திலுழந்தாதபடி), முழுவேழுமுகும் - ஸகலலோகத்தையும், உண்டாய் - அமுதுசெப்து வயிற்றிலேவைத்து ஸத்தையைநோக்கினவனாய், செம் - அந்நய்ப்ரயோஜநமாய் கைங்கர்யரூபமாகையாகிற ஆர்ஜவத்தையுடைய, தொழிலவர் - வ்ருத்திவிஸேஷத்தையுடையரானவர்களுடைய, வேதம் - வைதிகமான, வேள்வி - ஹவதாராதநம், அறா - மாறாமல்நடக்கிற, சீர்வரமங்கலநகர் - சீர்வரமங்கலநகரிலே; அந்தம் - முடிவு, இல் - அற்ற, புகழாய் - குணப்ரஸையையுடையனாயிருக்கிறவனே! அடியேனை - (அகற்றினாலும் அகற்றப்போகாதபடி அந்நயார்ஹமானஸ்வரூபத்தையுடையேனான்) என்னை, அகற்றேல் - அகற்றுதொழியவேணும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், “அடியேன்தொழுவந்தருளே” என்றபோதே “வந்தேன்” என்னக்காணாமையாலே, “நம்மை யுபேக்ஷித்தானே, ‘வந்தருள்’ என்கிறநிலையும் குலைகிறதே” என்றஞ்சி. என்னை யகற்றுதொழியவேணு மென்கிறார்.

[வந்தருளி] - நான் அபேக்ஷியாதிருக்க, வந்தருளி. பரமபதம்கலவிருக்கையாயிருக்க, நான் இருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே வந்தருளி. நித்யஸூரிகள் ஸதாதர்ஸநம்பண்ணிநிற்க, விமுவநானவன்பக்கவிலே வருவதே! “யஸ்யஸூஸாநெஷதகஞ்சுஸீநெய” ரிசிரிஷுஜாஃ | ஸராநொவாநநெஷுஸூபுஸாநெஷிநிகாஜ் நெ” [என்னெஞ்சிடங்கொண்ட] - நித்யஸூரிகள்நெஞ்சிலேயிருக்குமவன் நித்யஸம்ஸாரிநெஞ்சிலே புகுவதே! “சூவாஸாஸ்கஹிஹி” என்கிறபடியே என் அநுமதியை யபேக்ஷித்துக்கொண்டு புகுந்தான். [வானவர்கொழுந்தே] - நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுவானவன், தன்ஸத்தை என்னாலே யென்றிருந்தான். இப்போது என்னை யகற்றப்பார்த்தால், மேல்நிழந்து என் நெஞ்சில்புகுந்து உன்னுல்லது செல்லாதபடிபண்ணிற்றென்கை. [உலகுக்கு இத்யாதி] - மாதாபிதாக்கள் ப்ராஜைகளினுடைய ப்ரியஹிதங்களைப் பண்ணுமாப்போலே, லோகத்துக்காக ப்ரியஹிதங்களைப் பண்ணுமவன். “ஹாதாஹத-ஹவஹத-ஹவிதாஹிதாஹவஹ”

என்றிருப்பார்க்கன்று, லோகத்துக்காக, “ஹ-ஓ-தாநாஓயொவ்யுய்விதா”. அத்விதியனையப் பழையனவன். “தாய், தம்பபன்” என்றுதோற்றி மணற்கொட்டகம்போலே யழிந்து போகாதே, அழியாத தாயும் தம்பபனும். “எம்மானுமெம்மனையுமென்னைப்பெற்றொழிந்ததற்பின் அம்மானுமெம்மனையும் அடியேனுக்காகுகின்ற நன்மானவொண்சுடர்” என்னக் கடவதிறே. [முழுவேழுலகுமுண்டாய்] - ஆபத்துவந்தவாறே வயிற்றிலேவைத்து நோக்கும் தாயைப்போலே நோக்கினவனே. இன்று அகற்றநினைத்தால், ஸத்தையைநோக்கிப்போந்ததென்? என்கை. [செந்தொழிலவர்] - தொழிலுக்குச் செவ்வையாவது, —ப்ரயோஜநாதர வுத்தியுமின்றிக்கே, ஸாயநவுத்தியுமின்றிக்கே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாயிருக்கை. [வேதவேள்வியறு] - வேதவோஷமும் வைதிகக்ரியாகோலாஹலமும் மாறாதேசெல்லாகை. [அந்தமில்புகழாய்] - பரமபதத்தில் ஸாவயிபோலே புகழ், இங்கேவந்தபின்பாயிற்று புகழ் அந்தமின்றிக்கே யொழிந்தது. “வெஹ்வொநுபகயூணம—ணாஓவூசு ஸுஸுகிதே”. பரமபதத்தைவிட்டுவந்து இங்கேயார்ஜித்தபுகழை ஒருவயக்திக்காக இழக்கிறதென்னென்கை. [அடியேனையகற்றேலே] - “வரவேணும்” என்கிற நிலையும் போய், அகற்றுகொழியவேணுமென்கிறார். இதிலுடைய ரக்ஷணத்தில் உன்னையொழியப் பார்ப்தருண்டாய்த்தான் அகற்றுகறையோ. ?

௩௦௫.—ஏழாம்பாட்டு. “அடியேன்தொழுவந்தருளே” என்கிறசொல்லோடே வரக்காணுமையாலே, “உபேக்சித்தானே” என்று அஞ்சி; என்னையகற்றுகொழியவேணுமென்கிறார்.

‘வந்தருளி’ இத்யாதிக்கு - “பட்டர், பூரீபுஷ்பயாக மணித்தானவாறே நஞ்சீயரைப் பலகாலும் இயல்கேட்டருளுவர்; ஒருகோடையிலே திருவீதியிலே நீரைவிட்டு எழந்தருளியிருந்து இப்பாட்டை இயல்சொல்லும், என்று ஜீயரையருளிச்சேய்து, தாம் இத்தையங்ஸந்தித்திருந்து அநந்தரத்தே தாமும் இப்பாட்டை இயல்சொல்லி, ‘யமநியமாதிக்ரமத்தாலே பேயுவஸ்துவை மநம்பண்ணிப் புறம்புள்ள பராக்கையறுத்து அங்ஸந்திக்கப் புக்காலும் சுக்கான்பரல்போலேயிருக்கக்கடவ நஞ்சுகள் பதஞ்சேய்யும்படி; யார்மிகராயிருப்பார் இவை சில ஈரச்சோற்களைப் போகட்டுப்போவதே’ என்றருளிச்சேய்தார்; நஞ்சீயர் இவ்வார்த்தை யுருத்தானும் அருளிச்சேய்வார்” என்றருளிச்சேய்வார்.

ப்ர.—(யமநியமாதிக்ரமத்தாலேயேயுவஸ்துவை மநம்பண்ணி) - யமநியமாதிகளாவன, —யமிநியபாஸந பூரணாயாபி பூதாஹாரயாஸனாயா நவமாயிகள். இதில், யமமாவது - இதரங்களிலோடுகிற இந்திரியங்களை மடைமாற்றுகைக்காக ஸூஹ

ஏழாம்பாட்டு.—வந்தருளி இத்யாதி. கேழே, “வரவேணும்” என்று ப்ரார்த்தித்தவர், முகங்காட்டாதவனைச் சொல்லுமாபோலே “அகற்றேலே” என்பானென்? என்ன - அடியேன்தொழ இத்யாதி.

“வந்தருளி” என்று - ஈடுபாடுதோன்ற அருளிச்சேய்ததுக்கு ஸம்வாதம் - பட்டர் இத்யாதி. பட்டர் என்றதுக்கு - அருளிச்சேய்தார் என்றத்தோடே யந்வயம். ஸந்திரியிலே உபயாஸோபயுத்தமான பாசரங்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுகைக்காகக் கேட்டருளுவரென்றபடி. இத்தை - இந்தபாசரத்தை. சுக்கான்பரல் - சுக்கான்பருக்கை. பதஞ்சேய்கை - மருதுவாக்குகை. யார்மிகர் - ஆழ்வார்கள். ஈரச்சோற்களை - ஹக்ரீஸா பூமானசோற்கள்.

[வந்தருளி] - நான் அபேக்ஷியாதிருக்க வந்தருளி, தீவ்பாந்தரவஸ்துக்களிரண்டிறே ஸம்மதமாகிறது; பரமபதநிலயனானவனும், ஸம்ஸாரத்தை இருப்பிடமாகவுடையவரும், இவ்விருவருமிறே கூடுகிறார்கள். உத்தேச்யவஸ்து இருந்தவிடத்தேற இவன் தான் போகக்கடவனாயிருக்க, அதுபெறுவிட்டால் இருவரும் பாதிப்பாதிவழிதான் வரப்பெற்றதோ. வந்தருளியென்று - நெஞ்சருக்கிச் சொல்வகிறுமிறே. ஆப்பான் திருவழந்து

வயபூஷிஸ்வாஸ்யாவரிமுஹஸத்யங்களை ஸேவிக்கை. இதில், ஐஹவயபூஷவது - காமுகனன்றிக்கே, ஸாஸ்த்ரம்சொல்லுகிறபடியே ஸாஸ்த்ரநாநம்பண்ணின ஸ்வஹர்யைபக்கலிலே நிரதனாகை. அஹிம்ஸையாவது - தீர்வியப் பரவருத்தியாலும் ஒருவர்க்குத் தீங்குசெய்யாதொழிகை. அஸ்தேயமாவது - எம்பெருமானுக்கு ராஜமகேந்த்ரானை ஆத்மாவைக் களவுகாணுமை. அபரிக்ரஹமாவது - ஸம்ஸாரத்திலே “தனக்கொன்று வேணும்” என்று கோலாமை. ஸத்யமாவது - எல்லார்க்கும் ப்ரியமுமாய் ஹிதமுமாய் ஐதமுமாயிருக்கும் வார்த்தை சொல்லுகை. இனி, நியமமாவது - இந்த்ரியங்கள் தன்வஸமாகைக்காக ஸூரியாஸனவஸனொஷதவொஷுஹப்ராவண்யங்களை யப்பலிக்கை. இதில், ஸ்வாயுத்யமாவது, —“ஸஜ்ஜத-பெஜ்ஜமனாபுனெவஹ்வாவிஸஜீரயெசு” என்று இங்ஙனே திருநாமஸங்கீர்த்தநம் பண்ணுதல், வேதாத்யாயம் பண்ணுதல் செய்கை, ஸாஸ்த்ரமாவது - வாஹ்யஸாஸ்த்ரம் ஆந்தரஸாஸ்த்ரமென்றின்று. வாஹ்யஸாஸ்த்ரமாவது - ம்ருஜ்ஜலங்களாலேவரும் ஸாஸ்த்ரம். ஆந்தரஸாஸ்த்ரமாவது - ப்ரயோஜநக் கோலாமை. ஸந்தோஷமாவது - பெற்றதுகொண்டு த்ருப்தனாகை. தபஸ்ஸாவது - காயஸோஷணாப்யாஸ உபவாஸாதி. ப்ரஹ்மப்ராவண்யமாவது - மஃஸ்ஸை ஹவத்விஷயத்திலே ப்ரவணமாக்குகை. ஹவத்ப்ரப்திகாமபரமானபோது, அஸ்தேயாபரிக்ரஹாதிகளுக்கு - கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்யமாகக்கொள்ளுவது. வ்யதிரித்தபரமானபோது, பரஸ்வாநபஹாரநிவித்தத்ரவ்யாநாநாதிகள் அர்யமாகக்கொள்ளுவது. ஸ்ரீவிஷ்ணுஹாரணெஷ்டெஷ்டெஸ [எ] யொமொவஷெஷெ வானிக்யூவ்யுகிசெஸியுஜி, “ஐஹவ்யாஸிஸ்வாஸ்யாவரிமுஹாநு | ஸெவெதயொயீநிஷ்டாரொயொமுதாஹ்விநொநயநு ||௩௬|| ஸூரியாஸனவஸனொஷதவாஹ்வியதாஸ்தவாநு | கூவீதஹ்விஷ்ணுதயாவாஸிநவணந்தந் ||௩௭|| வனதெயரிஸநியரிஃவசுவசு வசீதிதூர் | விஸிஷ்டஹவதார்காஸ்யாநிஷ்டாராணாஹ்விஷ்ணுதா ||௩௮||”. ஆஸநமா

“வானவர்கொழுந்து - வந்தருளி” என்கையாலே - அதிதூரவர்த்தியாயிருக்கிறவன் ஸம்ஸாரியான நான் இருந்தவிடத்தேவந்தானென்று ஈடுபட்டமையும், “கொழுந்து” என்கையாலே-அவர்களுக்கும் ஆதரணியனாகையாலே, ஸேஷியானவன் ஸேஷஹ்விதனிருந்தவிடத்தேவந்தானென்று ஈடுபட்டமையும் தோற்றுகையாலே, இவ்விரண்டையும் உட்கொண்டு அருளிச் செய்கிறார் - தீவீபாந்தரவஸ்துக்கள் இத்யாதி, பாதிவழிதான்வரப்பெற்றதோ என்னுமனவும். விவரணம் - பரமபதநிலயன் இத்யாதி. இப்படி ஈடுபாடாக அருளிச்செய்ததுக்கு ஸப்தமே தென்ன - வந்தருளி இத்யாதி. அதாவது -“ஸூரதெதாவ்யுயுநிணய்ய” என்று, தாழ்ந்த ஸ்வரத்தாலே தோற்றுகிறதென்றபடி. நெஞ்சருக்கி - ஈடுபட்டு. ஈடுபாட்டுக்கு ஸம்வாதாந்தம் - ஆப்பான் இத்யாதி. “நெஞ்சிடங்கொண்ட” என்றதுக்கு ஹவம் - தீர்வியதுணங்கள் இத்யாதி.

ரறையர் கையிலே தாளத்தைவாங்கி “வந்தருளி, வந்தருளி” என்று மேல்போகமாட் டாதே பவோரம். [வந்தருளி] - த்ரவ்யகுணங்கள் சேர்ந்தாப்போலே. த்ரவ்யமாயிருக்கச் செய்தேயும் குணங்களோடொக்கச் சில சேரக்காணுநின்றோமே; † (ஆத்மாவைக்குறித்து ஸரீரமும், ஜ்ஞாநமும்; பரமாத்மாவைக்குறித்து ஜீவாத்மாவும், த்ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தே குணவத் அப்ருதக்ஸித்தங்களிறே). [என்னெஞ்சு] - அவனையொழிய விஷயங்களை உகந் துபோந்த நெஞ்சுகிடர். ஸ்ரீவைகுண்டம் கலவிருக்கையாகவுடையவன் என்னெஞ்சு பெறுகைக்கு அவஸரப்ரதீகஷ்னாவதே! [இடங்கொண்ட] - வந்தாலும் “நெஞ்சக்கு

வது - மநஸ்ஸு இதரவிஷயங்களில் ஓடாமைக்காக “உக்ரூவஜாஸநம் சுருஷ்யோபு ரங்குக்ஷுடந்தயா | வீராஸநஸ்வஸிக்ஷிஷ்யுஸ்விஹாஸநம் தயா || சூத்ராஸநம் மொஸுவஜூஸுவாநெநுதாநிநாஸு” என்று முக்யமாகச்சொல்லுகிற ஆஸநங்களிலே வந்ததோரஸநத்திலே சலியாதிருக்கை. ப்ராணாயாமாவது - வ்யாயிவாராதபடி “புர ணொவாநஸூரநஸூஉஷாநொவூரநவஸவ | நாம்குருஷ்யுக்ருகரொபெவஷெதூ யநஜ்யஸ” [பொமயாஜ்வயூஸ-ச.] என்கிறவாயுவிஸேஷங்கனையும், நாலிஸ்யாநாதிகளான வாயுஸ்யாநங்களையும், திரூரொஸாஹாவாதிகளான தத்தவாயுகர்மங்களையும் நிந்துரொவ க்ஷபிரகாதிகளாலே அவற்றை ஜயிக்கை. ப்ரத்யாஹாராவது - “ஸூஹாவெநெநி யா யெஷுவூவூவூதூரநஸந்ஸுயெயெ | தஜேஷஷஸூநாநெதூஸூரஹூதூவெ நெநது | திரெஸநஸ்வமவதிவூதூஹாரஜதிஸூதூ” என்று விஷயங்களிலே ஸ்வ ஹவப்ரவணமான மநஸ்ஸை அவ்விஷயங்களினுடைய தோஷங்களைக்காட்டி மீட்டு ஸ்வமவத்விஷயத்திலே நிவேஸிப்பிக்கை. யாரணையாவது - “விஷயெஷுவெவொராமூர ஷஹூஸாஹூணஸூநாசு | வரஜாதகிஸுநொயொநொஸூயாஸுநாஸூதா” என்று, விஷயஜேஷதர்ஸநத்தாலேவருகிற வைராக்யத்தாலும், ஸூஹார்ஸ்யத்தோடே பழகுகையாலும் அதினுடையவைலக்ஷண்பத்தை ஈடேற்றுகையாலும் மநஸ்ஸை அதில் நின்றும் கால்பரியாமல் பொருந்திறுத்துகை. யூநமாவது - அவ்வோவித்யாவிஸேஷங் களிற்சொல்லுகிற முனாதிவிஸிஷ்டவஸ்துவை நிரந்தரமாக யோமுந்தராயங்கள்மேலி டாதபடி யூநம்பண்ணுகை ஸமாயியாவது - “தஜெவஸூதிஸுஜாநஜநிதொதூ ஷக்ஷுரிகாசு | சுயூதூதூவஹாஸனூஸூராயிநொயிநொவிஷு” என்று யூநா நூஸூஸவஸத்தாலே உதூநாவஸ்த்தையிலும் இவ்விஷயமொன்றுமே தோன்றும்படி யானவித்தவஸத்யம்.

கருமையும் நெய்தலும் சேர்ந்தாப்போலே, என்னோடே பிரியாமல் கலந்தானென்றபடி. இரு வரும் த்ரவ்யமாயிருக்க, த்ரவ்யகுணங்கள்போலே சேரக்கூடுமோ? என்ன - த்ரவ்யமாயிருக்க இத்தயாதி. ப்ரஹாப்ரஹாவான்களிடத்திலே காணுநின்றோமேயென்றபடி. குணங்களோடொக்க - குணங்கள்போலே. “என்னெஞ்சு” என்கிறவருடைய ஹார்த்தஹாவம் - அவனையொழிய இத் தயாதி. “வானவர்கொழுந்து” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, “இடங்கொண்ட” என்றதுக்கு ஈடு பாடாக ஹாவம் - ஸ்ரீவைகுண்டம் இத்தயாதி. “கொண்ட” என்று - அவனுக்கு ப்ரார்த்த்யமாகத் தோற்றுகிறதென்று விவக்ஷித்து, இவ்நெஞ்சுபெறுகைக்கு ப்ரார்த்திக்கவேணுமோ? என்ன -

† குண்டவிதம் க்வாசித்தம்.

விஷயம்வேறேயுண்டு” என்பரே. * “சுவாஸம்ஸ்வஹிஹாரி” (சுவாஸம் த்வஹிம்ச்சாமி) என்னுந்நின்ருன். [என்னெஞ்சிடங்கொண்டவானவர்கொழுந்தே] - நித்யஸ-ஞரிகளுக்குத் தலையானவன்கிடர்! நித்யஸம்ஸாரிகளுக்குத்தலையான என்னெஞ்சுபெறுகைக்குப் பார்த்து திக்கிறான். [உலகுக்கோர்முந்தைத்தாய்தந்தையே] - அங்கு இரண்டேதலையும் கூடிவருமிறே, இங்கு வேறும் ஒருதலையேயாயிருக்கிறபடி. “ஹிதாநாந்யொபாயுய்விதா” (பூதநாமயோவ்யயிபிதா) - நாலுநாள் மணற்கொட்டகமிட்டு விளையாமோபோலே அழியும் தாயும் தம்ப்பனுமிறே அவர்கள், ஒருநாளும் அழியாத மாதாபிதாக்களிறே இவர்கள். “ஸவெ-ஷாநெவதொகாநாந் விதாஜாதாஜாயவம் | மஹ்யுஜெநம்ஸாணம்ஸாணம்ஸாணம்ஸாணம்” (ஸ்ரவேஷாமேவலோகாநாம் பிதாமாதாசமாதவம் | கச்சத்வமேநம்ஸாணம்ஸாணம் புருஷர்ஷபாடி). “மஹ்யு” (கச்சத்வம்) - ஒருதலையாகாமே நீங்களும் ஆஷிமுக்யம்பண்ணப்பாருங்கோள். லோகத்துக்கு அத்விதீயனாய்ப் பழையனானதாயும் தம்ப்பனுமானவன். [முழுவேழலகுமுண்டாய்] - மாதாவானவள் பத்துமாஸம் வயிற்றிலேவைத்து யரிப்பது, “பிறந்துவளர்ந்தால் பின்னை நமக்கு துக்கரிவர்த்தகனும்” என்னும் ப்ரயோஜனத்தைப்பற்றவிறே; இவன் அங்ஙனன்றிக்கே, “இவைதான் நோவு

ப்ர.—(என்னெஞ்சிடங்கொண்ட) சூரணுகாணெ வஞ்செ, “ஸவெ-ஷாநெவதொகாநாந் விதாஜாதாஜாயவம் | மஹ்யுஜெநம்ஸாணம்ஸாணம்ஸாணம்ஸாணம்” | ஸிஷிணாஸாஹஜெணாஸாவவொவாக்யுஜெஸ வீசு ||௩௨|| சுஹநெவாஹரிஷ்யாதிஸ்யம்வொகாநஹமாஜெந | சுவாஸம்ஸ்வஹிஹாரிபுஷிஷிஹகாநநெ ||௩௩||.

வந்தாலும் இத்யாதி. அவன் அப்படிப் பார்த்தித்தவிடமுண்டோ? என்ன - சுவாஸம் இத்யாதி. “சுஹநெவாஹரிஷ்யாதிஸ்யம்வொகாநஹமாஜெந | சுவாஸம்ஸ்வஹிஹாரிபுஷிஷிஹகாநநெ” உத்யாஸணுகாணெவஞ்செஸாஹஜெநவ்ருதிராஜெ. “ஸ்ரீவைகுண்டம்” இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - நித்யஸ-ஞரிகளுக்கு இத்யாதி. “உலகு” என்ற அசேதநஸமாயிக்குவாவம் - அங்கு இத்யாதி. அதாவது - “வானவர்கொழுந்து” என்கிறவிடத்திலே இரண்டு தலைக்கும் சேஷஸேஷிஹாவாதிஸம்பந்தஜ்ஞாநமுண்டாகையாலே - இரண்டுதலையுங்கூடிவருமிறே. “உலகுக்கோர்முந்தைத்தாய்தந்தை” என்கிறவிடத்திலே, லோகத்தார்க்கு அறிவின்றியே ஈஸ்வரன் தானேயறிந்ததாக ரக்ஷிக்கையாலே - வேறும் ஒருதலையேயாயிருக்கிறபடி என்று கருத்து. லோகத்துக்கு அத்விதீயனாய் ப்ரயமஹாவியான மாதாவும் பிதாவுமானவனே இத்யர்த்தம். அப்படி ஈஸ்வரன் முந்தையான தாய்தந்தையாயிருக்குமோ? என்ன; ப்ரமாணம் - ஹிதாநாந் இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - நாலுநாள் இத்யாதி. இவர்களைன்றது-பிராட்டியும் ஈஸ்வரனும். இது-“ஜாதாஜாயவம்வொகாநாந் விதாஜாதாஜாயவம் | மஹ்யுஜெநம்ஸாணம்ஸாணம்ஸாணம்ஸாணம்” இத்த்யாதிப்ரமாணந்தரத்தையுட்கொண்டு. “ஈஸ்வரனேலோகத்துக்குமாதாபிதா” என்னுமதுக்குப்ரமாணந்தரம் - ஸவெ-ஷாநெவதொகாநாந் விதாஜாதாஜாயவம் | மஹ்யுஜெநம்ஸாணம்ஸாணம்ஸாணம்ஸாணம்” | ஸிஷிணாஸாஹஜெணாஸாவவொவாக்யுஜெஸ வீசு ||௩௨|| சுஹநெவாஹரிஷ்யாதிஸ்யம்வொகாநஹமாஜெந | சுவாஸம்ஸ்வஹிஹாரிபுஷிஷிஹகாநநெ ||௩௩||.

படாதோழியப்பெற்றோமே' என்று இது தன்பேறாயிருக்கும். [செந்தோழிலவர்]-*‘ஊஹிடு ஊஹிடு’ (தேஹிமேததாமி) என்னுதவர்கள். அவனுக்கு ரக்ஷணம்போலேயிறே இவர்களுக்குக் கைங்கர்யம், இங்ஙனன்னுகில் வ்யர்த்தமாமே. அநந்யப்ரயோஜநதையாகிற ஆர்ஜ வத்தையுடைய வருத்திவிசேஷத்தை யுடையவர்களுடைய. [வேதவேள்வியறு] - வேத வோஷமும் வைதிகக்ரியாகோலாஹலமும் மாறுதேசேல்வகை. ப்ராப்யவிரோயியாதல் ப்ராபகவிரோயியாதல் இல்லாமையாலே, நாய்ச்சிமாருடைய பரிஷ்வங்கத்தோபாதி யாய்ச் செல்லாநிற்கும். அஹிமதவிஷயத்தை அணைக்கிறதுக்கு வேறேரு மலமுண்டாகி லிறே இதுக்கு வேறேருமலமுண்டாய் அவ்வளவில் தலைக்கட்டுவது. [சிரீவரமங்கல நகரந்தமில்புகழாய்]-ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே யிருந்தானாகில் புகழுக்கு அந்தமுண்டோலே காணும். [அடியேனையகற்றேலே] - தேஸாத்தேஸாந்தரப்ராப்திபண்ணி நீபடைத்த புகழை, ‘ஓர் அநந்யமதியைக் கைவிட்டாய்’ என்றுபழியாக்கித் தலைக்கட்டுவித்துக் கொள்ளப்பாராதே கொள்ளாய். [அகற்றேலே] - அரைக்ஷணம் தாழ்க்கப் போறுக்கமாட் டாமைச் சொல்லுகிறவார்த்தையிறே. விளம்பம்பொருதார் சொல்லப்பெறுவர்போலே காணும். [அடியேனே]-இதினுடையரக்ஷணத்திலே உன்னையோழிய ப்ராப்தியுண்டாய்த் தான் அகற்றுகிறோயோ. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

அகற்றநீவைத்தமாயவல்லம்புலன்களாமவை நன்கறிந்தனன்
அகற்றியென்னையும்நீ அருஞ்சேற்றில்வீழ்த்திகண்டாய்
பகர்க்கதிர்மணிமாடநீ சிரீவரமங்கைவாணனே! என்றும்
புகற்கரியவெந்தாய் புள்ளின்வாய்பிளந்தானே!

ப்ர — யஜுஷி [கா - க - ஸ்ர - அ - வ - அ] “ஊஹிடுஊஹிடுதகி
டுயெஹிடுதகயெ”.

வில் வ்யாவ்ருத்தி-மாதாவானவன் இத்யாதி. *செம்மைக்கு-அநந்யப்ரயோஜநத்வமாக அர்த்தம்-
ஊஹிடு இத்யாதி. ஸாயுநத்வஸுபிராஹித்யமாக அர்த்தாந்தரம் - அவனுக்குரக்ஷணம் இத்
யாதி. வ்யர்த்தமாமே - அநந்யப்ரயோஜநத்வ விலாஸாயுநநிஷ்டைகளுக்கு விருத்தமாமே.
“அறு” என்று - நித்யமாகச்செல்லுகைக்குஹேதுவேதென்ன - ப்ராப்ய இத்யாதி. அதாவது-
நாய்ச்சிமாருடைய பரிஷ்வங்கம்போலே இதுவும் ஈஸ்வரனுக்கு ஹோக்யமாகையாலே நித்யமா
யிருக்குமென்றபடி. இவனுக்கு அஹிமதவிஷயஸ்பர்ஸம்போலே ஹோக்யமாகையாலே நித்யமா
யிருக்கிறதென்று ஹேத்வந்தரம் - அஹிமதஇத்யாதி. அவ்வளவில் தலைக்கட்டுவது - மலவித்திய
ளவிலேநிற்பது. இதுக்கு ஹாவம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே இத்யாதி. “அந்தமில்புகழாய்” என்
றத்தை - “அகற்றேலே” என்றத்தோடேகூட்டி ஹாவம் - தேஸாந் இத்யாதி. தம்மைவிட
மாட்டாதே ஸந்நிஹிதனாயிருக்கிறவனே “அகற்றேல்” என்பானென்? என்ன - அரைக்ஷணம்
இத்யாதி. விவரணம் - விளம்பம் இத்யாதி. சிரீவரமங்கலநகரந்தமில்புகழாய் - சிரீவரமங்கலந
கரிலே முடிவற்றபுகழையுடையவனாயிருக்கிறவனே. க்ரமேணந்தவய: (எ)

ஆ.—(அகற்ற.) உம்மை யகற்றினோமோ? என்ன,—தவத்ப்ராப்தி விரோயிதயா பரிஹரிக்கக்கடவதான ஸப்தாதிவிஷயங்களுக்கையிலே என்னைவிட்டுவைத்தபோதே யகற்றினாயல்லையோ, இப்படி நீ அரியையாவது ப்ரதிகூலர்க்கன்றோ, அது கூலர்க்கும் அரியையோவென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், உம்மை யகற்றினோமோ? என்னில்,—‘உன் திருவடிகளில் அடிமைக்கு விரோயியான ஸப்தாதிவிஷயங்கள் பரிமாறுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தபோதே என்னை யகற்றினாயல்லையோ?’ என்கிறார்.

[அகற்ற என்றுதொடங்கி] - அத்யாஸ்சர்யமாய் ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதயிருக்கிற ஐந்து இந்திரியங்களும் நீ வேண்டாததான அகற்றவைத்தாயென்னுமிடம் நான் அழகாக அறிந்தேன். [அகற்றி என்றுதொடங்கி] - ‘உமக்கு வந்தது என்?’ என்னில்,—‘அவை அபுருஷார்த்த’மென்று அறிந்திருக்கிறென்னையும் உன் திருவடிகளில் வாராதபடிபண்ணி தப்பிப்புறப்படவொண்ணாதபடியிருக்கிற ஸப்தாதிவிஷயங்களினுள்ளே தள்ளுகிறாயென்று அஞ்சாநின்றேன். மிக்கிருந்துள்ள ஒளியையுடைத்தாய் உயர்ந்திருந்துள்ள மணிமாடங்களுையுடைய சிரீவரமங்கைக்கு ராஜாவாயுள்ளவனே! [என்றும் என்றுதொடங்கி] - ஸத்ருக்களுக்கு என்றும் அநலிவவநீயாய் அவர்களை முடிக்கும் ஸ்வலாவனாவனே! அப்படியே என்னுடைய ப்ரதிவெந்யகத்தையும் போக்கவேண்டாவோ?

ப.—அநந்தரம், அகலுகைக்கு ஹேதுவான இந்திரியங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரம் உனக்கு வியேயமாயிருக்க, அதிலே வைத்தது அகற்ற நினைத்தன்றோ வென்கிறார்.

அகற்ற - (உன்பக்கல்விமுகரை) அகற்றுகைக்காக, நீ வைத்த - நீ உண்டாக்கி வைத்தவையாய், மாயம் - (ஒன்றோடொன்று சேராத) ஆஸ்சர்ய ஸ்வலாவங்களாய், வல் - (ஒருவராலும்) வெல்ல அரிதான, ஐம்புலன்களாமவை - அஞ்சிந்திரியங்களாமவற்றை, நன்கு - (உள்ளபடியே) நன்றாக, அறிந்தனன் - அறிந்தேன்; என்னையும் - (இப்படியறிவுபிறந்து அஞ்சியிருக்கிற) என்னையும், அகற்றி - (உன்பக்கலின்றும்) அகற்றி, நீ - அரு - (கால்வாங்கிக் கரையேற) அரிதான, சேற்றில் - (விஷபங்களாகிற) சேற்றிலே, வீழ்த்திகண்டாய் - தள்ளுவதென்றஞ்சாநின்றேன்; பகர் - விளங்குகிற, கதிர் - ஒளியையுடைத்தான, மணி - மாணிக்கங்களையுடைய, மாடம் - மாடங்கள், நீடு - ஓங்கியிருக்கிற, சிரீவரமங்கை - சிரீவரமங்கைக்கு, வாணனே - நிர்வாஹகனாய், (நீ நினையாதார்க்கு), என்றும் - ஒருநாளும், புகற்கு - ப்ரவேசிக்க, அரிய - அரிய, எந்தாய் - என் ஸ்வாமியாய், புள்ளின் - (நீ நினைத்த கோபிமாருக்கு உன்னைக்கிட்டுகைக்கு விரோயியான) வகாஸரன், வாய் - வாயை, பிளந்தானே - பிளந்தவனே! இப்படி ஸத்தனையிருக்க விரோயியைப் போக்காதிருந்தது அகற்ற நினைத்தென்று கருத்து. பகரென்று - விளங்குதல், புகற்கரிய வென்று - புகலுதற்கரிய வென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், உம்மையகற்றினோமோ? இங்குவந்து ஸந்நிஹிதனாய் நிற்கிறது உமக்காகவன்றோ? என்ன,—அடிமைக்கு விரோயியான ஸப்தாதி விஷயங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலேவைத்தபோதே என்னையகற்றினாயல்லையோ வென்கிறார்.

[அகற்ற இத்த்யாதி] - அத்யாஸ்சர்யமான செயல்களையுடைத்தாய், ஒருவரால் தப்பவொண்ணாதேயிருக்கிற ஐந்திரியங்களும், நீவேண்டாதாரையகற்றவைத்தாயென்னுமிடம் வ்யக்தமாக அறிந்தேன். மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவனாகையாலே அழகிதாக அறிந்தேன். உகவாதாரையன்றோ யகற்றுவது, உமக்கென்? என்ன,—[அகற்றியென்னையும்] - “அவை அபுருஷார்யம்” என்று அறிந்த என்னையும். [அருஞ்சேற்றில் வீழ்த்திகண்டாய்] - புக்கால் கால்வாங்கவொண்ணாத ஸப்தாதிவிஷயங்களிலே தன்னுகுறையென்று அஞ்சாநின்றேன். உன்பக்கலிலே ந்யஸ்தவரண என்னையுமென்றுமாம். நீர் அஞ்சக் கடவீரோ? என்ன; விளம்பவேறுதுவின் நிக்கேயிருக்க, விரோயிசிடக்கையாலே அஞ்சாநின்றேன். [பகர்க்கதிர் இத்த்யாதி]-மிக்கஒளியையுடைய மாணிக்கங்களையுடைய உயர்ந்த மாடங்கள். பகரென்றும்-புகர்; கதிரென்றும்-புகர். மிக்கபுகரென்றபடி. [பகற்கதிர்] - என்று பாடமானபோது - ஆதித்யபதத்தளவும் செல்லவுயர்ந்து ஒளியையுடைய மணி மாடங்கள். [வாணனே] - சிரீவரமங்கைக்கு நிர்வாஹகணவனே! பரமபதத்தைவிட்டு இங்கேவந்திருக்கிறது ஆஸ்திரீதர்க்கு கைங்கர்யவிரோயியானப் ப்ரக்ருதிஸம்வெந்ததையறுக்கைக்காகவன்றோ வென்கை. உகவாதார்க்கு ஒருநாளும் கிட்டவொண்ணாதபடி யிருக்குமவனே. [புகற்கரிய] - புகலுக்கரிய. [எந்தாய்] - அஸாயாரணனாயிருக்கிற என்விஷயத்திலும் அத்தைச்செய்யவோ. [புள்ளின்வாய்பிளந்தானே]-உமக்குக்கிட்டக்குறையென்? என்ன; ஸகாஸுரனை கிரவரீத்தாப்போலே என் ப்ரதிவந்யகங்களைப் போக்கியருளவேணும்.

நடு.—எட்டாம்பாட்டு. உம்மை யகற்ற ப்ரஸங்கமேன், இங்குவந்து ஸந்நிஹதராய் நின்றது உமக்காகவன்றோ? என்ன,—அடிமைக்கு விரோயியான ஸப்தாதிகள் நடையாகுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தபோதே என்னை யகற்றியுயல்லையோ வென்கிறார்.

[அகற்றநீவைத்த] - ஸர்வஸக்தியான நீ, உன்னையுக்வாதாரகன்றுபோம்படிக்கீடாக, “ஜிஜ்ஞாஸு-ராத்யா” (மமமாயாதரத்யயா) என்றுகொண்டேவைத்த. [மாயவல்லைம்புலன்களாமவை] - ஆஸ்சர்யமான செயல்களைப் பண்ணக்கடவதாய்த் தப்பவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற ஐந்து இந்திரியங்களாகிறவை. உன்னை உகவாதார் அகன்று போம்படிக்கீடாக ஸர்வேஸ்வரனான நீ வைத்தவை. நீர் எங்ஙனே இது அறிந்தபடி? என்ன,—[நன்கறிந்தான்]-மயர்வறமதிநலம் பெறுகையாலே நான் அழகிதாகவறிந்தேன். உகவாதார் அகன்றுபோகைக்கு வைத்தோமாகில்,அதுக்கு உமக்கென்? என்றான் [அகற்றி என்னையும் நீ யருஞ்சேற்றில் வீழ்த்திகண்டாய்] - உன்னாலல்லது செல்லாதபடியாயிருக்கிற என்னையும் உன்பக்கலின்றும் நீ பிரித்து, கால்வாங்கவொண்ணாதபடியான ஸப்த

எட்டாம்பாட்டு - அகற்ற இத்த்யாதி. “அகற்றி யென்னையும் நீ” இத்த்யாதியைக் கடைசித்து அவதாரிகை - உம்மையகற்ற இத்த்யாதி. அகற்ற - அகற்றுகைக்கு. ஸந்நிஹிதராயென்றது - ஆத்மநி ஸஹு-வசநமாதல், நீர் ஸந்நிஹிதராய்ப்படி நான் இங்குவந்து நின்றதென்னுதல்.

“நீ - அகற்ற - வைத்தமாயவல்லைம்புலன்களாமவை” என்று அந்வயித்து அர்த்தம்-ஸர்வஸக்தி இத்த்யாதி. இந்திரியங்கள் தப்பவொண்ணாது என்றதுக்கு - ஜிஜ்ஞாஸு-ராத்யா என்றத்தை ப்ரமாணமாகவெடுத்தது - இந்திரியங்களும் ப்ரக்ருதிகார்யமாய் அதுக்குள்ளே அந்தர்ப்பூதமாகையாலே. “மாயவல்லைம்புலன்களாமவை - அகற்ற நீ வைத்தவை” என்றுஅந்வயித்து அர்த்தம் - உன்னை யுக்வாதார் இத்த்யாதி. இந்த அந்வயத்திலே யருளிச்செய்கிறார் - நீர் எங்ஙனே இத்த்யாதி. “என்னையும்” என்ற ஸப்தத்தைக் கடைசித்து அவதாரிகை - உகவாதார் இத்த்யாதி.

தாதிவிஷயங்களிலே தள்ளப்புகாநின்றாய். அவன்பக்கலிலே கார்யங்கொள்ள நினைக்கிறவர், நிர்ஹயரைச் சொல்லுமாபோலே கொடிதாகச் சொல்லுவானென்? என்னில்;— “நமக்கே பழியாய்வந்து விளையப்புகாநின்றது” என்று நீர்மையுடையார் காரியஞ்செய்து தலைக்கட்டுவர்களென்று பார்த்து. இவ்வுடம்போடு எனக்கு ஒரு ஸம்பந்தமற்றிருக்க, நீ பொதுவான இதிலே வைக்கிறது கைவிடப்பார்த்தன்றோ? [பகர்க்கதிர் இத்யாதி] - †(புகரேன்றும், கதிரேன்றும் - புகர்.) மிக்கவொளியை யுடைத்தாய், மணிமயமான மாடங்க ளினோக்கத்தை யுடைத்தான சிரீவரமங்கைக்குப் பரபாநனவனே.†([பகற்கதிர்] என்று பாடமானபோது-ஆதித்யபதத்தளவும் செல்ல உயர்ந்து ஒளியையுடைய மணிமாடங்கள். பகல் - ஆதித்யன்.)[என்றும் இத்யாதி] - ‡ (உகவாதார்க்கு ஒருநாளும் கிட்டவொண் ணாதபடியா யிருக்குமவனே.) நீ, கிட்டாமல் பண்ணுமதும் அழியச்செய்வதும் உகவா தாரையன்றோ. ‡ (புகற்கரிய - புகலுக்கரிய. [எந்தாய்] - அஸாபாரணனாயிருக்கிற என் விஷயத்திலும் அததைச்செய்யவோ.) [புள்ளின்வாய் பிளந்தானே] - உமக்குக் கிட்டத்தட் டென்? என்ன,—வகாஸுரனை நிரஸித்தாப்போலே, என்பர்க்குதிஸம்பந்தத்தைப் போக்கியருளாய் வந்துகிட்டும்படி யென்கிறார்.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

புள்ளின்வாய்பிளந்தாய்! மருதிடைபோயினாய்! எருதேழடர்த்த என் கள்ளமாயவனே! கருமாணிக்கக்கடரே!

தேள்ளியார் திருநான்மறைகள்வல்லார் மலிதன்சிரீவரமங்கை யார் இருந்தவேந்தாய்! அருளாய்யுமாறெனக்கே.

ஆ.—(புள்ளின்வாய்.) உன்னுடைய அதிமனோஹர திவ்யசேஷ்டிதங்களா லும், நிரவயிகஸௌந்தர்யத்தாலும் என்னைத்தோற்பித்து உனக்கடிமையாக்கிப்பருளின னாம் உம்மை விஷயங்களிலே தள்ளினோமோ? என்ன - இவ்வுடம்போடு இத்யாதி. “பகர்” என்றும், “கதிர்” என்றும் - தேஜஸ்ஸாய், மிக்க தேஜஸ்ஸென்றபடி. “என்றும் புகற்கரிய” இத்யாதிக்கு இரண்டு ஹவம்,—முந்தினது - நீகிட்டாமல் இத்யாதி. உகவாதாரையன்றோ - ‘அஸா தாரணனாயிருக்கிற என் விஷயத்திலும் அததைச்செய்யவோ’ என்று கூட்டுவது. த்விதீயதாற்பர் யம் - உமக்கு இத்யாதி. இந்தப் பக்ஷத்தில், “என்றும் புகற்கரிய வெந்தாய்” என்று - ஸர்வகாலத் திலும் ஸ்வயத்தந்தால் கிட்ட அரியனென்று விவக்ஷித்து; கிட்டவொண்ணாதது ஸ்வயத்தந்தார்க் கன்றோ, உமக்குக்கிட்டத்தட்டென்னென்ன வகாஸுரனை இத்யாதி, என்று கூட்டிக்கொள்வது. பகர்க்கதிர் என்றுதொடங்கி, புள்ளின்வாய் பிளந்தானே, அகற்ற இத்யாரப்ய, வீழ்த்திகண்டாய் இத்யர்வயம்.

(அ)

† ஒரு ஸ்ரீகோஸத்தில், ‘புகர்க்கதிரித்யாதி’ என்று ப்ரதிகமெடுத்து, குண்டலிக்ரந்தங்க ளிரண்டோடும்சேர்ந்த யதாபங்க்திஸந்ரிவேஸக்ரந்தமிருக்கிறது. மற்றொரு கோஸத்தில் “[பகற் கதிரித்யாதி] மிக்கவொளியையுடைத்தான மணிமாடங்கள். பகல் - ஆதித்யன்” என்று இவ்வளவு க்ரந்தமே இருக்கிறது

‡ குண்டலிக்ரந்தவயம் க்வாகித்தம், வ்யாக்யாநத்துக்குச் சேராது.

வனே, ஸாஹஸ்கலவேதவிதக்ரேஸராய் த்வச்சரணாவிர்தயுகளை கோபாயராயிருந்த திவ்யஜநங்களாலே ஸம்ருத்தமான சிரீவரமங்கையுள்ளிருந்தவெந்தாய், அருளாய் உய்யுமாமெனக்கென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், உன்னுடைய திவ்யசேஷ்டிதாதிகளாலே என்னைத் தோற்பித்து அடிமைகொண்டு என்னுடைய அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் செய்கைக்காக சிரீவரமங்கலநகரிலே எழுந்தருளியிருந்த நீ என்னுடைய அபேக்ஷிதம் குறையும் செய்தருளவேணும் என்கிறார்.

[புள்ளின் என்றதொடங்கி] - புள்தொடக்கமான பர்திகுலங்களெல்லாம் நிரலிப்பதும்செய்து ஒருவர்க்கும் இன்னபடியிருக்கிறதென்று அறியவொண்ணாத மஹாஸ்சர்யங்களைக் காட்டி என்னை அகப்படுத்திக்கொண்டருளினவனே! [கருமாணிக்கச்சுடர் என்றதொடங்கி] - நிரதிஸயமோக்யனாய்க்கொண்டு வேதாந்தவித்துக்களாய் ஆஸ்திவிஷயத்தில் நீ வழிதப்பிப்போகிலும் உன்னைத்திருத்தும்படி தெள்ளியார்மிக்கிருந்துள்ள சிரீவரமங்கையுள் இருந்து என்னை அடிமைகொண்டவனே! என் அபேக்ஷிதம் செய்தருளின என்னை உஜ்ஜீவிப்பித்தருளவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்திவிரோயிரிஸநத்தாலே அத்யுஜ்ஜ்வலஸ்வலாவனையிருக்கிறீர், நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணு மென்கிறார்.

புள்ளின்வாய்பிளந்தாய் - (ஆஸ்திநுடைய பரக்ருதிஸம்பந்தத்தை யழிக்கைக்கு ஸூசகமாக) வகாஸாரணநிரலிப்பானாய், மருதிடைபோயினாய் - (தவந்தவதுக்கத்தைப் போக்குகைக்கு ஸூசகமாக) யமளாரஜநிரஸநம்பண்ணுமவனாய்; (அவஸ்த்தாஸப்தகங்கையழிக்கைக்குஸூசகமாக), ஏழெருது - ஸப்தருஷபங்களையும், அடர்த்த - மர்த்திப்பானாய், கள்ளம் - (இப்படியொருவர்க்கும் அறியவொண்ணாதபடி) கூலமான ஸ்வலாவங்களை, என்-எனக்கு பரகாஸிப்பித்த, மாயவனே-ஆஸ்சர்யவொருதனாய், (இந்தவிரோயியை நிரலித்தபரிதியாலே), கரு - கறுத்த, மாணிக்கம் - மாணிக்கத்தின், சுடரே - சுடர் போலேயிருக்கிற வடிவழகையுடையனாய், தெள்ளியார் - (அந்நயரக்ஷயமாம்படி தந்தாமுடையஸ்வரூபத்தில்) தெளிவையுடையராய், (தெளிவுக்கு ஊற்றும்படி), திரு - ஊகவத்ஸ்வரூபாதிபரதிபாதநமாகிற ஸ்ரீயையுடைத்தான, நால் - நாலு, மறைகள் - வேதங்களினுடைய தாத்பர்யங்களும், வல்லார் - தாங்களிட்டவழக்காம்படியானவர்கள், மலி - நெருங்கிவர்த்திக்கையாலே, தண் - ஸாம்ஸாரிகதாபரஸங்கமில்லாதபடி ஸ்ராமஹமான, சிரீவரமங்கை - சிரீவரமங்கையின், உள் - உள்ளே, இருந்த - என்னையதுவவிப்பிக்கைக்காக எழுந்தருளியிருந்த, எந்தாய் - உபகாரகனே! எனக்கு - அந்நயமதியான எனக்கு, உய்யும் - உன்திருவடியடிமையைப்பெற்று உஜ்ஜீவிக்கும், ஆறு - பரகாரம், அருளாய் - க்ருபைபண்ணியருளவேணும்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “அருஞ்சேற்றில்வீழ்த்திகண்டாய்” என்று அஞ்சுகிற உயக்கு நாம் செய்யவேண்டுவதென்? என்ன; ஸக்தனாய் ஸந்நிஹிதனையிருக்கிற நீ என்னிரோயிபைபோக்கி, உன்திருவடிகளில்கைக்காய்த்தைத்தந்தருளவேணுமென்கிறார்,

[புள்ளின்வாய்பிளந்தாய்] - ப்ரதிகூலங்களை நிரலிக்கும் ஸர்வஸக்தியானவனே. முன்பு தமக்குப்பண்ணின உபகாரங்களைப் பேசி; அப்படியே மேலும் செய்தருளவேணுமென்கிறார். அர்யித்துச் செல்லுவார், முன்புபண்ணின உபகாரங்களை எண்ணுமாபோலே யருளிச்செய்கிறார். வகாஸுரனை யழித்து, யமளார்ஜுநங்களை நிரலித்து, உன்னைத் தந்தாய். எருதுகளேழையும் நிரலித்து நப்பின்னைப்பிராட்டியை யுண்டாக்கினாய். உபாய ஹுதனான உன்னை யுண்டாக்கி உபாயபரிசுரஹம்பண்ணுவார்க்கு புருஷாகாரஹுதையை யும் உண்டாக்கினாய். [என்கள்ளமாயவனே] - ஒருவர்க்குந்தெரியாத ஆஸ்ரய சேஷ்டி தங்களை எனக்கு வெளிச்சிற்றக்கப்பண்ணி என்னை யகப்படுத்திக்கொண்டவனே. “தொடு வேசெய்திளவாய்ச்சியர்கண்ணினுள்” என்னக்கடவதிறே. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஸர்வஸ்வதாரம்பண்ணின நிரதிஸயஹோக்யமானவடிவை எனக்குத் தந்தவனே. [தெள்ளியார் இத்யாதி] - தந்தாமுடையரக்ஷணத்தில் தங்களுக்குப் ப்ராப்தியின்றிக்கே, “அவனேகடவன்” என்னும்தெளிவு பிறக்கும்படி வேததாத்ரயம் கைப்பட்டவர்கள். “உக்ஷணஸூவயீதஃ” என்னுமாபோலே, ஆஸ்ரதவிஷயத்தில் நீ வழிதப்பினாலும் உன்னைத் திருத்தும் படி தெள்ளியார்மிக்கிருந்துள்ள தேசம். நெருங்கிவர்த்திக்கிற தேசம். ஆஸ்ரயணவேளையில் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் தெளிவுபோலேயும், அஸோகவநிகையில் பிராட்டிதெளிவுபோலேயும் தெளிந்திருக்குமவர்கள். [உள்ளிருந்தவெந்தாய்] - என்னை விஷயிகரிகைக்காக ஸர்வமதவஸ்து, “புறம்பில்லை” என்னலாம்படி பரிஸமாப்பவர்த்திக்கிறபடி. [எனக்கு உய்யுமாறு - அருளாய்] - சென்றற்ற எனக்கு உன்திருவடிகளில் கைங்கர்யம் கிட்டிவகை பண்ணியருளவேணும். கைங்கர்யமென்றும், உய்வகையென்றும், இரண்டில்லை இவர்க்கு. த்வரித்திலராகில் அவன்வைலக்ஷணயஜ்ஞாந மில்லையாகக்கடவது, இங்கே கால் பாவிற்றுகில் ஸம்ஸாரத்தில்தண்மையில் ஜ்ஞாநமில்லையாகக்கடவது.

நடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. “அருஞ்சேற்றில் வீழ்த்திகண்டாய்” என்று அஞ்சுகிற உமக்கு நான்செய்யவேண்டுவதென்? என்ன, —ஸக்தனாய் ஸந்நிஹிதனாயிருக்கிறீ என் விரோபியைப்போக்கி, உன்திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தைத் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

[புள்ளின்வாய் பிளந்தாய்] - கலியார் சோறிட்டநாளை எண்ணுமாபோலே, பண்டு உபகரித்தபடிகளைச் சோல்லுகிறார். [புள் இத்யாதி] - வகாஸுரநிரஸநம்பண்ணினாய், யமளார்ஜுநங்களைப்போடிபடுத்தினாய், ருஷபங்களேழையும் ஊட்டியாகநெரித்தாய். [என்கள்ளமாயவனே] - ஒருவர்க்கும்தெரியாத ஆஸ்ரயமான சேயல்களையுடையாய், அவையெல்லாம் எனக்குத்தேரியும்படிபண்ணி என்னை யகப்படுத்திக்கொண்டவனே [கருமாணிக்கச்சுடரே] - நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய ப்ரதிவந்யகங்களைப்போக்கி அவ

ஒன்பதாம்பாட்டு.—புள்ளின்வாய் இத்யாதி. “அருளாய்யுமாறெனக்கு” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அருஞ்சேற்றில் இத்யாதி. ஸக்தனாயென்றது - “புள்ளின்வாய்பிளந்தாய்” என்றத்தைப்பற்ற. ஸந்நிஹிதனாயென்றது—“சிரீவரமங்கைபுள்ளிருந்த” என்றத்தைப்பற்ற.

அவதாரிகையிலே - விரோபிநிரஸநத்தை ஸக்திமத்தவத்துக்கு உறுப்பாக அருளிச் செய்து, உபகாரபரமாக ஹாவந்தரம்-கலியார் இத்யாதி. “என்” என்றதற்கு ஹாவம்-அவையெல்லாம் இத்யாதி. “என்” என்றத்தை - * கருமாணிக்கச்சுடரிலும் கூட்டி ஹாவம் - அவஸூக்துக்

ஸ்ரீவடதாண்டியவாண்டெழுத்துவழியுள்ளவவிலிஷண்கூ||கூ||ஐதியுபாஸகாணெ(கௌ).--தாண்டியு
என்றசரஸ்தார்த்தம் - அவரிலும்கோடியு வென்றது. “வஸு” என்றதுக்கு அர்த்தம் - அழகிதான்
வென்றது. “வல்லார” என்றதுக்கு - தாத்தார்யத்தை க்ரஹித்திருக்கும்வர்களென்று அர்த்தமரு
ளிச்செய்கிறார் - நூறுபேரம் இத்யாதி. ப்ரமாணகதாமுகேர விவரணம் - மாதவன்பேரீ இத்யாதி.
ஸ்ரீயஸ்தியர்னவனுடைய திருநாமத்தைச்சொல்லுகையே வேதப்பரப்பெல்லாவற்றாலும் ஸம்சேஷ
பித்துத் தலைக்கட்டினவர்த்தமென்றபடி. \$ இரண்டாந்நிருவந்நாதி, முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு,
“ஓத்தின்போருள்” இத்யாதி. “தெள்ளியார்” இத்யாதிக்கு - தத்தாமுடைய ஸ்வரூபத்தில் தெளி
வையுடையராய் ஹகவதஸ்வரூபாதி ப்ரதிபாதமாகிற ஸ்ரீயையுடைய நாலுவேதங்களினுடைய
தாத்தார்யத்தை க்ரஹித்திருக்கும்வர்களே நெருங்குகிற என்று சரஸ்தார்த்தம், “எனக்கு” என்கை
யாலே - “வூஷமிவஸு” என்னுமாபோலே அறச்சேன்றற்றதுகிடாய் - என்கிறார். “உய்யுமாறு”
என்றால் - கைங்கர்யத்தைச்சொல்லுமோ? என்ன - கைங்கர்யமென்றும் இத்யாதி. க்ரமேணூர்வயதி.

† குண்டலிதம் வ்யாக்யாநத்துக்குச் சேராதது; க்வாசித்கமும்.

பத்தாம் பாட்டு.

ஆறெனக்குநின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய் உனக்கோர்கை
மாறுநானென்றிலேன் எனதாவியுமுனதே
சேறுகொள்கரும்பும்பெருஞ்செந்நெலும் மலிதண்சிரீவரமங்கை
நாறுபூந்தண்மோய்முடியாய்! தெய்வநாயகனே!

ஆ.—(ஆறெனக்கு.) ப்ராப்ய ப்ராபகக்களிரண்டும் உன் திருவடிமலர்களே
யென்றிருக்கும் இவ்வத்யவஸாயத்தை எனக்கு ஸ்வஹாவமாம்படி தந்தருளினாய், இதுவே
யமையாதோ; இம்மஹோபகாரத்துக்கு உனக்கொரு கைம்மாறு செய்யப்பெறுகிற
லேன். இவ்வாத்மாவைக் கைம்மாறுகத் தந்தாலாகாதோ? என்னில்,—எனதாவியுமுனதே.
ஊர்வப்ரகாரத்தாலும் பரிபூர்ணனான உனக்கு என்னுற்செய்யலாவ தொன்றுண்டோ
வென்கிறார்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், ஏதேனும் துர்த்தசையிலும் ‘உன்திருவடிகளே ஸா
ணம்’ என்று இருக்கும்படி என்னைப் பண்ணியருளின இம்மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுப
காரம் இல்லை என்கிறார்.

[எனதாவியும் உனதே]—‘உம்முடைய ஆத்மாவைத் தந்தாலோ?’ என்னில்,—
அதுவும் பண்டேஉன்னது. [சேறுகொள்கரும்பு என்று மேலுக்கு]—அதிஸம்ருத்த
மான சிரீவரமங்கலநகரிலே நின்றருளின நிரதிஸயஹோக்யனுமாய் அயர்வறுமமரர்களதி
பதியானவனே! பரிபூர்ணனான உனக்கு அவிஞ்சநனான நான் ஒன்றும் தரப்பெற்றிலேன்
என்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், “நம்மைப் பெறுகைக்கு நம் சரணங்களேகாணும் உபாயம்”
என்று ப்ரகாஸிப்பிக்க, இவ்வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லை வென்கிறார்.

எனக்கு - எனக்கு, ஆறு - ப்ராப்திக்குவழி, நின்பாதமே - உன்திருவடிகளே,
சரணாக - புகழிடமான உபாயமாக, தந்தொழிந்தாய் - தந்துவிட்டாய், உனக்கு - (இப்
படி யுபகாரகனான) உனக்கு, ஓர் - ஒருபடியாலும், கைமாறு - ப்ரத்யுபகாரமாவது,
நான் - (அகிஞ்சநனான) நான், ஒன்று - ஒன்று, இலேன் - இன்றியிலே யிராநின்றேன்,
எனது - என்னுடைய, ஆவியும் - ஆத்மாவும், உனது - (பண்டே) உன்னதாயிராநின்
றது; சேறு - சேற்றுநிலத்திலே, கொள் - இடங்கொள்ளுகிற, கரும்பும் - கரும்பும்,
பெரு - (அதிலும்) பெருக்கவளருகிற, செந்நெலும் - செந்நெலும், மலி - நெருங்கி, தண் -
ஸ்ரமஹரமான, சிரீவரமங்கை - சிரீவரமங்கையிலேயிருப்பானாய், நாறு - பரிமளோத்தர
மாய், பூ - செவ்வியையுடைத்தாய், தண் - ஸ்ரமஹரமான, துழாய் - திருத்ததுழாயாலே
யலங்க்ருதமான, முடியாய் - திருமுடியையுடைப்பனாய், தெய்வம் - நித்யஸூரிகளுக்கு,
நாயகனே - நிர்வாஹகனானவனே! உன்னுடைய ஹோக்யதையாலும் ஸேஷிதவத்தாலும்
விவாகி பூர்த்தியாலும் ப்ரத்யுபகாரத்துக்கு யோக்யதை யில்லையென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், “அருளாய்யுமாறெனக்கே” என்றார், அப்போதே வந்தருளக்கண்டிலர், ஏதேனும் தசையிலும் “உன்திருவடிகளே ஸரணம்” என்றிருக்கும் படி என்னைப்பண்ணின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்கிறார்.

[ஆறெனக்கு இத்யாதி] - “ஆறென்று - உபாயம். சரணென்று - உபேயம். உபாயோபேயங்களிரண்டும் உன்திருவடிகளேயாம்படி பண்ணினாய்” என்று பிள்ளான் நிர்வஹிக்கும். “இவையிரண்டிலும் உபாயத்தையே சொல்லுகிறது” என்று ஊட்டர் நிர்வஹிப்பர். எனக்குபாயம் உன்திருவடிகளேயாம்படி பண்ணித்தந்தாய். ஆறு - உபாயம். “உவாயாபெய-கவாயகம்” என்கையாலே சரணென்று - உபாயம். எனக்கென்று - உபாயந்தர நிஷ்ட்டிரிங்காட்டில் தமக்குள்ள வேறுபாடுசொல்லுகிறார். “நோற்றநோன் பிலேன்” என்று தொடங்கி - உபாயந்தரஸூந்யதையை முன்னிட்டு உபாயநிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகிற திருவாய்மொழியாகையாலே, அத்தையே நிகமிக்கிறது. அவயாரணத்தால் - ஏகபதத்தை நினைக்கிறது ஈஸ்வரனைப்பற்றின ஊற்றத்தாலே உபாயந்தரங்களை நெகிழ்கையொழிய, நாஸ்திக்யத்தாலே விடுமென்று அது விஷயந்தரப்ராவண்யஹேதுவாய்; ஓளஷயஸேவை பண்ணினொருவன் ஸர்ப்பத்தின்வாயிலே கைகொடுத்தால் நிர்வாயம், ஓளஷயஸ்பர்ஸமில்லாதவன் அத்தைச்செய்தால் மாணஹேதுவாய். இத்தெளிவைப்பிறப்பித்த உனக்கு ஸத்ருஸமான ப்ரத்யுபகாரமின்றிக்கே, போலியாயிருப்பதொரு ப்ரத்யுபகாரமும் அகிஞ்சநனான் நான் காண்கிறிலேன். உம்மைத் தந்தாலோ? என்ன,—[எனதாஸியுமுனதே] - ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லையாகில் செய்யலாயிற்று. மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றில்லைபாகில் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணினேனாய் நெஞ்சாறல்படாதொழியலாயிற்று. “உதவிக்கையாறு”. [சேறுகொள் இத்யாதி] - நீதான் அக்ஷர்ணனானாயாகில் செய்யலாயிற்றே என்கிறார். சேற்றையுடைத்தான கரும்பும், அதுக்கு நிழற்செய்யும் படியான செந்நெலும் மிக்கிருந்துள்ள ஸ்ரமபரிஹரமான சிரீவரமங்கை. திருத்துழாய் மாலை ஸர்வாபிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷணம். [நாறுபூந்தண்மொழிமுடியாய்] - பரிமளிதமாய் தர்ஸநீயமான திருத்துழாய். நித்யஸூரிகளுக்கு அபிபதியானவனை. டேசுமது, ஹோக்யமது, குறைவற்றவர்கள் ஸாபேக்ஷராயிருக்கிறார், நான் எங்கனே யுபசரிக்கும்படி. நீ குறைவானதால், நான் அகிஞ்சநனன்றிக்கே யொழிதல், நீ உபகரிபாதொழிதல், நான் சேதநனன்றிக்கேயொழிதல்செய்யப்பெற்றதோ.

நாடு.—பத்தாம்பாட்டு. “அருளாய்யுமாறெனக்கு” என்றார், அப்போதே வந்தருளக்கண்டிலர்; ஏதேனும் தசையிலும் “உன்திருவடிகளே ஸரணம்” என்றிருக்கும் படி என்னைப் பண்ணியருளின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்கிறார்.

[ஆறெனக்கு இத்யாதி] - “ஆறென்று - வழி. வழியென்று - உபாயம். † “எவ்வாறு நடந்தனை”, “இப்போய்கைக்கேவ்வாறு வந்தாய்” என்னக்கடவதிநே. சர

பத்தாம்பாட்டு.—ஆறெனக்கு இத்யாதி. இந்தப்பாட்டிலும்-ஸந்தோஷம்போலே யிருந்ததேயாகிலும், ப்ரகரணேசுதமாக அநவாப்திதோற்ற அவதாரிகை - அருளாய்யுமாயு. இத்யாதி. இதுக்கு- “உனக்கோர் கையாறு நானென்றிலேன்” என்றதிலே நோக்கு.

“ஆறு” என்று - வழியைக்காட்டுமோவென்ன - எவ்வாறு நடந்தனை இத்யாதி. † பெருமாள்திருமொழி, ஒன்பதாந்திருமொழி. இரண்டாம்பாட்டு “வெவ்வாயேன்” இத்யாதி. எவ்வழியாய் நடந்தாய் இத்யாத்தி. இப்போய்கைக்கேவ்வாறு வந்தாய் - இந்தப்போய்கைக்கு எந்தவழி

ணென்று - உபேயம். உபாயோபேயங்களிரண்டும் உன்திருவடிகளேயாம்படி பண்ணித் தந்தாயே” என்று பிள்ளான் பணிக்கும். “இவை இரண்டாலும் - உபாயத்தையே சொல்லுகிறது” என்று ஹட்டர் அருளிச்செய்வார். எனக்கு உபாயம் உன்திருவடிகளேயாம்படி பண்ணித்தந்தாய். ஆறு - உபாயம். “உவாயாபெயுகவாஹகஃ” (உபாயார்த்தைக வாசகஃ) என்கையாலே, சரணென்றும் - உபாயம். எனக்கென்று - உபாயாந்தர நிஷ்ட டரிற்காட்டில் தமக்குண்டான வேறுபாடு சொல்லுகிறார். “நோற்றநோன்பிலேன்” என்று தொடங்கி-உபாயாந்தரஸ-ஞ்நயதையை முன்னிட்டேக்கொண்டு உபாயநிஷ்கர்ஷம்பண்ணுகிற திருவாய்மொழியாகையாலே, அத்தையே நிகமிக்கிறது. அவயாரணத்தாலே - *ஏக பதத்தை நினைக்கிறது. ஈஸ்வரனைப்பற்றின வுற்றத்தாலே உபாயாந்தரங்களை நெகிழுகையோழிய, நாஸ்திக்யத்தாலே விமேன்று அது விஷயாந்தரப்ராவண்யவேதுவாம்; ஓளஷய ஸேவை பண்ணினானேருவன் ஸர்ப்பத்தின் வாயிலே கைகோடுத்தால் அது நிர்வாயம், ஓளஷயஸ்பர்ஸமில்லாதவன் அத்தைச்செய்தால் அது மரணவேதுவாம். இத்தேளியைப் பிறப்பித்த உனக்கு ஸத்ருஸமான ப்ரத்யுபகாரங்காணுத மாத்ரமன்றிக்கே, போலியா யிருப்பதோரு ப்ரத்யுபகாரமும் அகிஞ்சநனுந நான் காண்கிறிலேன். என்றிய, உம் முடைய ஆத்மாவைத் தந்தாலோவென்ன, —[எனதாவியுமுனதே] - அதுவும் செய்து நெஞ்சாறல் கெட்டிருப்பனிறே, நீ *மயர்வறமதிநல மருளிற்றிலையாகில் ராஜமஹேந்தரன் வந்தாய் இத்யர்த்தஃ. நாய்ச்சியார்திருமொழி, மூன்றாந்திருமொழி, இரண்டாம்பாட்டி, “ஓது வேன்” இத்யாதி. பிள்ளான் நிர்வாஹத்தில், “சரண்” என்று - க்ருஹமாய், அத்தால் - உபேயத் தைச்சொல்லுகிறது. ஹட்டர் நிர்வாஹத்திலே ஸப்த நிர்வாஹங்காட்டுகிறார் - ஆறு - உபாயம் என்றுதொடங்கி. சரணென்றும் உபாயம் - என்ற வந்தரத்திலே, எனக்குபாயம் இத்யாதி வாக் யத்தைச் சொல்லிக்கொள்வது. “எனக்கு உபாயம் உன்திருவடிகளேயாம்படி பண்ணித்தந்தா யென்றது - எனக்குபாயந்தருமிடத்தில் வேறென்றைத் தாராதே உன் திருவடிகளையே புபாய மாகப்பண்ணித் தந்தாயென்றபடி.” என்று பெரியஜீயர் அருளிச்செய்வார்; ஆகையாலே, ஹட்டர் நிர்வாஹத்துக்கு, “எனக்கு - ஆறுதருமிடத்தில் - நின்பாதமே சரணகத்தந்தொழிந்தாய்” என்று ஸப்தநிர்வாஹம். எனக்கு - அகிஞ்சநனுந எனக்கு. “ஆறு, சரண்,” இரண்டும் - உபாயபரமாக ஹட்டர் அருளிச்செய்ததுக்கு நியாமகமேதென்ன; ப்ரகரணத்துக்கு அறுகுணமாகையாலே யென் கிறார் - நோற்றநோன்பிலேன் இத்யாதி. ஏகபதத்தை நினைக்கிறது - ஸ்வீகாரத்தில் உபாயஹ வத்தைக் கழிக்கிற ஏகபதத்திலர்த்தத்தை நினைக்கிறது. தான் ஸ்வீகரித்த ஸ்வீகாரமும் உபாய மன்றென்றபோதே - உபாயாந்தரஸாங்கத்யர்ஜ்யத்வம் கிம்புரர்நயாய வித்தமென்று விவகரித்து; ஆனால், நித்யநைமித்திககர்மங்களை த்யஜிக்கலாமோ? என்ன - ஈஸ்வரனை இத்யாதி. இது - “அத்தாணிச்சேவகத்தில் பொதுவானது நமஸும” என்கிற. உத்தமாதிகாரி விஷயம். இங்கே - “ஹ்யூகாஹாஸெவிதாஹித்யு ஸூகாஹாதிரிஹாஸு | நாவூபெதிநவொபெதி க்யம் ஸுபூரூபாஸெஹ” என்றது அநுஸந்தேயம். உத்தார்த்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஓளஷத ஸேவை இத்யாதி. “ஓர்” என்றதுக்கர்த்தம் - போலியாயிருப்பதோரு என்றது. “உனக்கு” - இத்தேளியைப்பிறப்பித்தவுனக்கு. போலியாயிருப்பது - ஏகதேச ஸத்ருஸமாயிருப்பது. அத்யல் பமாயிருப்பது மொன்றில்லையென்றபடி. “ஒருபடியாலும் ப்ரத்யுபகாரமாவது அகிஞ்சநனுந நான் ஒன்றின்றியிலே இரானின்றேன்” என்று உரையில்கூர்த்தம். என்றிய - எதுக்குக்லேபரிக்கிறீர். நெஞ்சாறல் - மனோதுஃகம். * மயர்வறமதிநலமருளிணல் ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணப்போகாதோ? என்ன - ராஜமஹேந்தரன் இத்யாதி. அதுவும்கேயது இத்யாதி வாக்யத்வயத்துக்கு ஹாவம்-அத்யந்தபாரதந்த்யர்ஜ்ஞாநமுடையவனுக்கு ஆத்மஸமர்ப்பணம்பண்ணப்ரப்தியில்லை; அப்படி

ப்ர.—(நின்பாதமேசரனாக) ஹவ்வா^ஹவெஸு, ^ஹஉவா^ஹயெ^ஹமு^ஹஹா^ஹகி^ஹதீ^ஹரா^ஹஸ்

ஐயராணி தியு | வத-தெஸாம்பு தம்மெஷவவாயாடு-கவா உகி”

யன்றிக்கே, “என்னது” என்று ஸமர்ப்பித்தால் ப்ரத்யவாயம் வருமென்று. ராஜமஜேந்த்ரப்படி யாவது - பெரியபெருமானுடைய திருப்பதக்கம். ஆப்பான் திருவழுந்தூரையர் நிர்வாஹத்துக்கு, “சரண - திருவடிகளை, ஆறுகத்தந்தொழிந்தாய், உனக்கோர்க்கைமாறு நானொன்றிலேன், நின் பாதமே - எனதாவியுமுனதே” என்று அர்வயம். “தெய்வநாயகன்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து ஹாவம் - இதுக்கெல்லாம் இத்யாதி. இந்தவியூதிக்கெல்லாமென்றபடி. தெய்வநாயகனென்றது - லீலாவியூதிக்கும் உபலக்ஷணம். தெய்வநாயகனே - நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாவனே. பாட்டுக்கெல்லாம் தாத்பர்யம் - நீயோ இத்யாதி. “ஆறெனக்குநின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்” என்றத்தைப்பற்ற - கனக்கஉபகரித்துக்கொண்டுநின்றாய் என்றது. “எனதாவியுமுனதே” என்றத்தைப்பற்ற-நான் அஜ்ஞனாகப்பெற்றிலேன் என்றது. “தெய்வநாயகன்” என்றத்தைப்பற்ற-பரிபூரிணாய் என்றது. “நீயோ கனக்க” என்றுதொடங்கிக் கீழ்ச்சொன்னவர்த்தத்தை வ்யதி ரேகமுகத்தாலே த்ருடகரிக்கிறார் - உபகாரங்கொள்ளாதார் இத்யாதி. அறிவுகேடானவர்கள் - * மயர்வறமதிநலமருளப்பெறாத ஸ்வகதஸ்வீகாரபார். சேறுகொள்கரும்பும் இத்யாரபய, தெய்வ நாயகனே, எனக்கு - ஆறுதருமிடத்தில் - நின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய், உனக்கோர்க்கைமாறு நானொன்றிலேன், எனதாவியுமுனதே இத்யர்வயம். ஆப்பான்நிர்வாஹத்தில், “சரண” என்றது - ஸரணமென்றபடியாய், திருவடிகளென்றபடி. (உவாயெழுஹரக்ஷிதெனா ஸ்ரஷ் ஸ்ரணநி த்யுயு) வதுதெஸாஹ்ருதெனெஷ உவாயாயெய்க்ஷவாக்ஷம்” உதி ஹவஹாடுலு, ஹாது

(சுரு)

தேய்வநாயகன்நாரணன் திரிவிக்கிரமனடியினைமிசைக்
கோய்கோள்பூம்போழிக்குழ் குருகூர்ச்சடகோபன்
செய்தவாயிரத்துள்ளிவை தண்சிரிவரமங்கைமேயபத்துடன்
வைகல்பாடவல்லார் வாளுேர்க்காராவமுதே.

ஒ — நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை ஸாஷிப்ராயமாக இனியராய்க் கொண்டு சொல்லவல்லார் அயர்வறுமமரர்களுக்கு என்றும் ஹோக்யராவர் என்கிறார்.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழியைப் பாடவல்லவர்கள் நித்யஸ்வரிக ளுக்கு நிரந்தரமோக்யராவர்களென்று ஹலக்கையருளிச்செய்கிறார்.

தெய்வம் - நத்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனன், நாயகன் - ஸர்வேஸ்வரனாய், நாரணன் - நிருபாதிகஸம்பந்தயுத்தமான வாத்ஸல்யத்தையுடையனாய், திரிவிக்கிரமன் - ஸ்வஸேஷவஸ்துவுக்கு அந்யாலிமாநம்வாராதபடி அளந்துகொள்ளுமவன், அடியினை மிசை - திருவடிகளிலே, கொய்கொள் - கொய்துகொள்ளும்படி ஸம்ருத்தமான, பூ - பூக் களையுடைய, பொழில் - பொழில்லகளாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், செய்த - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்தான் - ஆயிரர் திருவாய்மொழியினுள்ளே, தண் - ஸ்ரமஹரமான, சிரீவரமங்கை - சிரீவரமங்கையை, மேய - மேனிய, இவை - இவை, பத்து - பத்தையும், உடன் - அர்த்தத்தோடே உடன் பட்டு, பாடவல்லார் - பாடவல்லவர்கள், வானோர்க்கு - பாமபதவாலிகளுக்கு, வைகல் - எப்போதும், ஆரா - ஆராத, அமுத - அம்ருதம்போலே நித்யவோக்யமாவர்கள். இது - முதலடியும் மூன்றாமடியும் எஞ்சிராய், அயலடியும் ஈற்றடியும் நாத்ரீரான ஆசிரியத்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை ஸாஸிப்ராயமாகச் சொல்லவல் லார் நியஸஸூரிகளுக்கு என்றும் ஹோக்பராவர் என்கிறார்.

[தெய்வநாயகன் இத்தயாதி] - ஸர்வேஸ்வரனாய், ஆஸ்ரிதவத்ஸலனாய், தன்னுடைமைபெறுகைக்கு அர்யிபாய் அபேக்ஷிதம்செய்துகொடுக்கும்வன் திருவடிகளிலே. [கொய்கொள் இத்தயாதி] - இவர் உபாயாத்யவஸாயத்தாலே யரித்தவாரே, பொழிலும் நித்யவஸந்தமாயிற்று. [செய்தவாயிரத்துள்ளிவை] - “யடாஹிஷ்யாயனாவெஹி” என்கிறபடியே வேதங்கள் அஹிஜாதமானபடி. வேதம் பரதசைபோலே, அவதாரம்

போலே திருவாய்மொழி. [உடன் - பாடவல்லார்] - ஸாபிப்ராயமாகக் கற்குமவர்கள். [வைகலும் - வாணோர்க்காராவமுதே] - ஸர்வகாலமும் நித்யஸூரிகளுக்கு ஹோக்பஹுத ராவர். அதுக்கடி - “உபாயோபேயங்களிரண்டும் ஈஸ்வரன்” என்றிருக்குமது அவர்க ளுக்கு அஹிமதமாகையாலே.

௩௩.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை ஸாபிப்ராயமாகக் கற்குமவர் கள், நித்யஸூரிகளுக்கு என்றும் ஹோக்யராவ ரென்கிறார்.

[தெய்வநாயகன்] - ஸர்வேஸ்வரன். [நாரணன்] - தன்னுடைமை இழக்க விடாத வத்ஸலன். [திரிவிக்கிரமன்] - தன்னையிரந்தார்த்துத் தன்னையழியமாறியும் காரி யம்செய்து தலைக்கட்டிக்கோக்குமவன். [அடியிணைமிசை] - திருவடிகளிலே [கோய் கொள்பும்பொழில் † (குழ்)] - நித்யவஸந்தமானசோலை. † (இவர் உபாயாத்யவஸாயத் தாலே யரித்தவாறே) எப்போதும் கோய்கைக்குப் பக்வமாயிருக்கை [குருகூர்ச்சடகோ பன்] - ஸ்ரீகீதையில்வ்யாவ்ருத்தி. [செய்தவாயிரம்] - அர்த்தம் வேதார்த்தமேயாகிலும், வேதம்போலே தான்றோன்றியன்று. பரத்வம்போலே வேதம், அவதாரம்போலே இதி ஹாஸபுராணங்கள், அர்ச்சாவதாரம்போலே திருவாய்மொழி. *செய்தவாயிரமிறே. தமப் பனில்லாதவிழவுதீர சக்ரவர்த்திக்குப் பிள்ளையானுப்போலே. ‡ (ஆயிரம்திருவாய்மொழி யினுள்ளே ஸ்ரமஹரமான சிரீவரமங்கையை மேலினபத்தையும்.) [உடன் - பாட வல்லார்] - ஸாபிப்ராயமாகப் பாடவல்லார். இவர்தம் உபாயகூர்யதையை அஹஸந் யித்துப் பாடவல்லார். [வைகலும் - வாணோர்க்காராவமுதே] - காலதத்தவமுள்ள தனையும் நித்யஸூரிகளுக்கு ஹோக்யஹுதராகப்பெறுவர். தேவஜாதிகள் அம்ருதம் பெற்று க்ருதார்த்தராமாபோலே, நித்யஸூரிகள் “இவர்களைப்பெற்றோம்” என்று க்ரு தார்த்தராவர். ப்ராபகாந்தர நிரபேக்ஷமான ஹவத்ருசியையுடைய அவர்கள், ப்ராபகாந்தர நிரபேக்ஷமான ஹவத்ருசியையுடைய இவரை விரும்பியிருக்கையாலே;

நிகமம்.—தெய்வநாயகன் இத்யாதி. “உடன்பாடவல்லார் வாணோர்க்காராவமுது” என் றத்தைக்கடாக்ஷித்து - அவதாரிகை.

ஸ்ரீகீதையில் வ்யாவ்ருத்தியென்றது-தத்தவபூதனுடைய உபதேஸமானகீதையைப்பற்ற, தத்தவதர்ஸி வசநமாகையாலே இதுவிலக்ஷணமென்றபடி. திருவாய்மொழி வேதமாயிருக்க, “செய் தவாயிரம்” என்னலாமோ? என்ன அர்த்தம் இத்யாதி. அதாவது - ஆபத்தமரான ஆழ்வா பக் கலிலே பிறந்தது, அஸ்மருதகர்த்தருகமான வேதத்திற்காட்டிலும் உத்கர்ஷத்துக்கு உடலாயிருக்கு மென்று கருத்து. ஆனால், வேதத்தைப்பற்ற இதுக்கு ஆயிச்சயமேதென்ன - பரத்வம் இத்யாதி. அர்ச்சாவதாரம்போலேயென்றதுக்கு - ஸர்வாதிகாரமென்று கருத்து. அர்ச்சாவதாரம்போலே என்கிறது எப்படி? என்ன - செய்தவாயிரமிறே யென்று, கீழ் - வேதார்த்தத்தைசெய்த ஆயிர மென்றருளிச்செய்து, வேதாவதாரமென்று ஹாவாந்தரம் - தமப்பனில்லாத இத்யாதி. இத்தால் - வேதத்துக்கும் இவர்பக்கலிலேவந்து பிறந்து நிறம்பெறவேணுமென்றபடி. விவரணம் - இவர் தம் இத்யாதி “அமுது” என்றதிலேநோக்காகக் கீழ்வாக்ய விவரணம் - தேவஜாதி இத் யாதி. வாணோர்க்காராவமுதராகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - ப்ராபகாந்தர இத்யாதி. ப்ராப காந்தரநிரபேக்ஷமான ஹவத்ருசியையுடையவர்களைன்றது - ஸ்வயம்ப்ராயோஜநமான ஹவத்

† ஒரு கோஸத்தில், இந்த குண்டலிக்ரந்தமும், “இருக்கை” என்கிறவிடத்திலே, ‘இருக்கிறபூக்களையுடைய பொழிலாலேகுழப்பட்ட’ என்றும், ப்ரதீகத்தில், “குழ்” என்றும் காண்கிறது. ப்ராயிகமாக மூலகோஸங்களில் “பொழில்குழ்குருகூர்” என்றே பாடம் காண்கிறது

‡ இந்தவாக்யமிருந்தால் - அந்வயாந்தரப்ரதர்ஸகமாயிருக்

ப்ராபகாந்தர நிரபேக்ஷராய் இத்தை அநுபவிக்கவல்லரானவர்கள் நித்யஸூரிகளுக்கு ஹோக்யராவர். (கக)

ஹத்தியை யுடையவர்களென்றபடி. கொய்கொள்பும்பொழில்குழ் குருகூர்ச்சடகோபன் - தண் சிரீவரமங்கைமேய - தெய்வநாயகன்தொடங்கி, அடியிணைமிசை - செய்தவாயிரத்துள்ளிவை - பத்தம் - உடன் - பாடவல்லார் - வைகலும் - வானோர்க்காராவமுதே இத்யந்வயி. கொய்கொள் பும்பொழில்குழ்குருகூர் - எப்போதும் கொய்துகொள்ளும்படி ஸம்ருத்தமான பூக்களையுடைய தோப்புக்களாலே சூழப்பட்ட திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் இத்யர்த்த. தெய்வநாயகன்- நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகன். அடியிணைமிசை - இரண்டுதிருவடிகளின்மேலே. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்வங்கதி.—வனவஞ்சலொநயிமதாவிஜிதஸுஜாஷ்வா நாராயணாஜிதாஸாய நஸூநிந்யதாஷ்வாஸு | தவெஸ்சிவெஷுதஷு வாயயியெயெ வகிதிஷாஸுஷ்வாநயஸூநிசிகிவஸவதேம ||

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யாத்நாவலி.— ஸவ காயிஸெஸாயக்யாடி ரிஷாஹஸணா தாநகூபக்யெயாமாஹாஸாய்யாடிஸெஷாஜாநகிராய கயா ஷூஸிஸேஷுதஷுதெஷு | ஸவெஷுஷாந்தாஹாவாஜிதாஜநகூராயஷுததாஷெஸூரண்யே ஶீநாநாஸ்ப்ராஹலிஷாஸூரஜநயிதேநாஷெவதாஸாவ-ஸவ. சீடி.

திருவாய்மொழி } நோற்றநோன்பாதிபிலேன் என் தனைவிட்டாற்றகில்லேன்
நூற்றந்தாதி. } பேற்றுக்குபாயம் உன் தன்பேரருளே - சாற்றுகின்றேன்
} இங்கென்னிலையென்னும் எழில்மாறன்சொல்வல்லார்
} அங்கமரர்க்காராவமுது.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

எட்டாந்திருவாய்மொழி—ஆராவமுதே: ப்ரவேஸம்

ஆ.—(ஆராவமுதே.) இப்படி சிரீவரமங்கலநகரிலே அலப்ய மநோரயராய் அத்யந்தமவஸந்நரான ஆழ்வார், “தமக்கு ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் எம்பெருமான் திரு வடிமலர்களே” என்றுள்ள திவ்யஜ்ஞாதத்தைப்பெற்ற இந்தலாஹத்தை யநுஸந்தித்து அதனாலே விஸ்வாந்தராயத் திருக்குடந்தையிலேபோய்ப்புக்கு, அங்கும் எம்பெருமானோடு ஸம்ஸலேஷிக்கப்பெறுமையாலே கிடந்து அலந்துகிறார்.

ஒ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி சிரீவரமங்கலநகரிலேபுக்கு ஸ்வா ஹிஷிதத்தைப் பெறுமையாலே மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார், தமக்கு ஏதேனும்

தஸுவந்தாலும் எம்பெருமான் திருவடிகளே ஸரணம் என்னும் இஜ்ஞாநத்தைப் பெற்றோமென்னும் ப்ரீதியாலே யறித்து; ஸ்ரீ ஹரதாழ்வான், தனக்குப் பெருமானைப்பிரிகையாலேவந்த வ்யஸநமும், பெருமான் திருமுடிசூடியருளப்பெறுமையாலேவந்த வ்யஸநமும்; ‘இதுக்கு நிமித்தஹிதன் நான்’ என்று உண்டான லோகாபவாதத்தாலே வந்த வ்யஸநமும் எல்லாம் பெருமாள் திருவடிகளிலே செல்லத் திருமென்று மனோரயித்தாற்போலே, ‘திருக்குடந்தையிலேசெல்ல நம்மனோரயங்களைல்லாம் பூர்ணமாம்’ என்று ஆராவமுதாழ்வார் திருவடிகளிலேவாதுபுகூர; அவரும் திருவாயைத்திறந்து தம்முடைய ஆர்த்ததீர ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்தல், திருக்கண்களாலே நோக்குதல், அக்ருரனை அழைத்துத்தழுவினாற்போலே அழைத்துத் தழுவிருளுதல்செய்யாமையாலும், தம்மை ஸம்ஸாரஸ்யராக அதுஸந்யிக்கையாலும் மிகவும் அவஸந்நராய்; எப்போதும் ஹஜியாநின்றாலும் பர்யாப்திபிறவாத அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை மிகவும் அதுஸந்யிபாநின்றனாகொண்டு ஸ்தநந்யயப்ரஜை ஸ்தந்யார்யியாய் நோவுபட்டுத் தாய்க்காற்கீழே செல்ல, அவன் அங்கீகரிப்பாதே உபேக்ஷித்தால் ப்ரஜை கதறுமாபோலே தம்முடைய அபேக்ஷிதம்பெறுமையாலே கூப்பிடுகிறார்.

ப — எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - வானமாமலைதிருவடிகளிலே அது ஹவத்தை யபேக்ஷித்து, அவர் தந்திருவடிகளில் உபாயஹவத்தையும் ப்ரகாஸிப்பிக்கக்கண்டு ஸந்துஷ்டராய், பின்பும் அநுஹவம் வரித்திக்கக்காணாமையாலே அவஸந்நரான இவர்க்கு ஆராவமுதாழ்வார் தம்வடிவழகை ப்ரகாஸிப்பிக்க, “அங்கே தம்மஹிமதம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளலாம்” என்றுநினைத்து; ஆராவமுதாழ்வாருடைய நிருபாதிக ஸம்பந்தத்தையும், ஸம்பந்தகார்யமான அவதாரௌஜ்ஜவல்யத்தையும், அவரையொழியத் தம்மை அந்யநிரபேக்ஷராக்கினபடியையும், அவருடைய அபரிச்சிந்ந மாஹாத்ம்யத்தையும், மாஹாத்ம்யப்ரகாஸகமான புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், நித்யஸூரிஸேவ்யமான நிரதிஸயலோக்யத்தையும், லோக்யதாப்ரகாஸகமான விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தையும், விபரீதமேபலிக்கிலும் விடாதபடியான தம்முடைய அநந்யததித்வத்தை ப்ரகாஸிப்பித்த படியையும், அதுமதியையும்பிறப்பித்து அதுஹிப்பிக்கும் ஆகாரத்தையும், ஆந்தராத ஹவவிஷயமான அதிஸயிதஸாரஸ்யத்தையும் அதுஸந்யித்து, “ஏவம்ப்ரகாரவிஸிஷ்டரானவர் ஆலோகாலாபாதிகளாலே நம்மையதுஹிப்பித்திலரே” என்று வைரத்திஸாக்ஷாதகார ஸந்நிஹிதரான அவர்தமமையேநோக்கி அத்யந்தம் ஆர்த்தராய்க்கூப்பிட்டு, எல்லாவஸ்த்தையிலும் முன்பு ப்ரகாஸிப்பித்த திருவடிகளையல்லது உபாயமில்லையென்று ப்ரதிபத்திபண்ணித் தலைக்கட்டுகிறார்.

இ—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி வானமாமலைதிருவடிகளிலே ஸரணம்புக்கவிடத்திலும் ஸ்வாஹிமதம்பெறுமையாலே அவஸந்நரானவர், “எல்லாதஸையிலும் அவனேயுபாயம்” என்னும் ஜ்ஞாநத்தைப்பெற்றோமே! என்று ப்ரீதராய் யறித்தார்; அத்தாலும் ப்ராபித்தாராகாமையாலே அத்தரிப்புச்செல்லாததத் திருக்குடந்தையிலேசென்று, “பரமபதம்கலவிருக்கையிருக்க இங்கேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறகுறைவாளர் குறைதிர்க்கைக்கானபின்பு நம்மபேக்ஷிதம் செய்யாதொழியக்கூடாது” என்று தம்முடைய அபேக்ஷிதங்களைல்லாம் மனோரயித்துக்கொண்டு; ஸ்ரீ ஹரதாழ்வான், “தம்ஆர்த்தியெல்லாம் பெருமாள் திருவடிகளிலேசெல்லத் தீரும்” என்று மனோரயித்துக்

கொண்டுசென்றாப்போலே, ஆராவமுதாழ்வார்திருவடிகளிலேசெல்ல ; “ சாஸ்திரமுரெதி வகூதுதி ” என்கிறபடியே வினவுதல், குளிரநோக்குதல், அணைத்தல்செய்யாமையாலே, ஸ்தந்யபயப்பாணை முலையநினைத்து விடாய்த்துத் தாய்பக்கலிலேசெல்ல அவன்முகம் பெறுதே தடுமாறுமாபோலே ; திருவடிகளில் ஸம்வந்தத்தையும், ஸந்தியியுண்டா யிருக்கிறபடியையும், கிடையாவிடிலும் விடவொண்ணாத ஹோக்யதையையும்சொல்லி, கேட்டாரடைய நீராம்படி கூப்பிடுகிறார். ஒருகாற்பண்ணினப்பரபத்தி மலித்ததில்லையென்ற, தவிருமவரல்லர் ; மேன்மேலென ஸரணம்புகுமித்தனை. அப்படியிருக்கையா யிற்று - மஹாவிஸ்வாஸமாகிறது. அங்கு ஸ்ரீஹாதாழ்வானுக்குப் பெருமாள் முகங்காட்டாவிட்டது, தம்பரதீஜனாலைக்கட்டுகைக்காக ; இங்கு ஆழ்வாருக்கு முகங்காட்டா தொழிந்தது, ப்ரவந்த்யத்தலைக்கட்டுகைக்காகவும், விடாயைப்பிறப்பித்து முகங்கொடுக்கைக்காகவும்.

௩௫.—சிரீவரமங்கலநகரிலே எழுந்தருளியிருக்கிற வானமாமலை திருவடிகளிலே, வேரற்றமரம்போலேவிழுந்து அந்நயமதிகளாய்க்கொண்டு ஸரணம்புக்கார் ; இவர் அப்படி பெரியவார்த்தையோடே ஸரணம்புகச்செய்தேயும் வந்துமுகங்காட்டாதிருக்க ; கடலிலமிழ்ந்துவார் அங்கே ஒரு மிதப்புப்பெற்று யறிக்குமாபோலே, “ இவ்வளவிலும் ‘வேறென்றாலேபேறு’ என்றிருத்தல், மற்றெருவர்வாசலிலேசென்று கூப்பிடுதல்செய்யும் ப்ரமத்தைத் தவிர்த்தானிறே ” என்கொண்டு யறித்த இதுதான் திருக்குடந்தையளவும் கால்நடைதந்துபோகைக்கு உடலாயிற்று. என்றான், இங்குத் தம்மபேக்ஷிதம் கிட்டா தொழியவும் அங்கேற்போகவேண்டுவானென்? என்னில்,—“ ஒருகால் ப்ரபத்திபண்ணி

ஆராவமுது ப்ரவேசே,—வருத்தாறுவாதபூர்வமாக வர்த்திஷ்யமாணஸங்கதி - சிரீவர இத்யாதி. “ நோற்றநோன்பிலேன் ” இத்யாதியைப்பற்ற - அந்நயமதிகளாய் இத்யாதி. அந்நயமதிகளாயென்றது - பூஜ்யோக்தி. முகங்காட்டாதிருக்க, திருக்குடந்தைக்குப்போகத் தரிப்புண்டானபடி எப்படி? என்ன - கடலில் இத்யாதி. மிதப்பு - தெப்பம். “ ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய் ” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - இவ்வளவிலும் இத்யாதி. இங்கே, வேறென்றாலேபேறுஎன்றிருத்தல் மற்றெருவர்வாசலிலேசென்று கூப்பிடுதல்செய்யும் என்றிருக்கையாலே, “ ஆறெனக்கு ” இத்யாதிக்கு - கீழ்மூன்றுயோஜனையும்தவிர, இன்னமும் ஒருபொருளுண்டென்று தோற்றுகிறது. அதாவது - எனக்கு உன்பாதமே உபாயமாகவும் ரக்ஷகமாகவும் தந்தாயென்று. “ நிற்பாதமே-ஆறுக ” என்கையாலே-உபாயாந்தரங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது ; “ நிற்பாதமே சரணாக ” என்கையாலே - ரக்ஷகாந்தரங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. ஆக, “ ஆறு ” என்று - ஆகிஞ்சந்யமும், “ சரண் ” என்று - அந்நயமதித்வமும் மலிக்கிறது. இத்தால்-இவ்வவஸ்தையிலும் ஆகிஞ்சந்யாந்யகதித்வங்களுக்கு ஒரு ஹாரிவாராதபடி பண்ணினானென்றபடி. ஆக, “ சரண் ” என்றபதத்துக்கு - க்ருஹமும், உபாயமும், திருவடிகளும், ரக்ஷகமுமென்று நாலுயோஜனை. ஆகிஞ்சந்யமாவது - உபாயாந்தராகுந்யதை. அந்நயமதித்வமாவது - ரக்ஷகாந்தராகுந்யதை. “ உவாயெழுஹாக்ஷிஞ்சாஸ்திரமுரெதித்யுய ” என்னக்கடவதிறே. என்றான், இங்கு இத்யாதிவாக்யத்துக்கு தாத்பர்யம் - வஸ்த்தவையத்தாலே அங்கிருக்கிறவனும் இவனேயாயிருக்க, இங்கேமலியாவிட்டால் அங்கேமலிக்கக்கூடுமோ ; அதுக்குமேலே “ வக்ருத்கர்த் தவ்யமாய் அமோவமானப்பரபத்தியும் விமலமாயிற்று ” என்றுவிஸ்வாஸமார்த்தத்தாலே ருசியும் நெகிழாதோவென்னிலென்று. இந்தஸங்காத்வயத்தையும் வ்யுத்த்ரமேண பரிஹரிக்கிறார் - ஒருகால் இத்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே. வ்யவஸ்திதமாயிருக்குமிதேயென்றது - ராஜாக்கள் ஆஸா

ப்ர.—(ஆரவமுதுப்ரவேஸே) சுயொய்யாகா^யண்ண [க0க]. “வெனலிஸ்ஸலி

ஹேதத்தாலே கார்யம்செய்யுமாபோலவும், நம்பெருமாள் திருமங்கையாழ்வாரபேக்ஷிதம் கோயிலிலேசெய்யாதே திருக்குறுங்குடியிலே செய்தாப்போலவும் தேசம் வ்யவஸ்த்திதமாயிருக்குமிறெயென்றபடி. காலஹேதத்தாலும் கார்யம்செய்யுமென்று ஹேத்வந்தாம் - ஸ்ரீஹாநாழ்வான் இத்தியாதி. ஆக, இத்தால் - “இன்னாளை இன்னதேசத்திலே யங்கீகரிக்கக்கடவோம்” என்றும், “இன்னகாலத்திலே யங்கீகரிக்கக்கடவோம்” என்றும் அவனுக்கு இரண்டு வ்யவஸ்த்தையுண்டாகையாலே, இந்தவிரண்டையும் அறிந்திருக்கிற இவர்; இங்குச்செய்திலனாகில் இன்னமொருதேசத்திலே செய்கிறான், இப்போதுசெய்திலனாகில் வேறொருகாலத்திலே செய்கிறானென்று திருக்குடந்தையிலே புக்காரென்றதாயிற்று. “திருக்குடந்தையிலேபோனால் நம்பேக்ஷிதங்களெல்லாம் கிடும்” என்று இவர்பாரித்ததாக்கும், இதுக்குஅவன்கார்யம்செய்யாமெக்கும்உதாஹரணங்காட்டுகிறார் - ஸ்ரீஹாநாழ்வான் ராஜ்யத்துக்கு இத்தியாதி. நிமித்தஹுதனானேன் என்றது - “பித்ராவபெதிவாகுமிரித்திராவீக்ஷிநவபுவெஸொரவ்யாநநுநஸ்யு” என்றத்தைப்பற்ற. பாபமாவது-ராஜ்யயோக்யஸாரீரபிரகரஹம்பண்ணின பாபமென்றபடி. தீருக்கண்களை அலரவியிழந்து என்றுதொடங்கி,

கொண்டுசென்றாப்போலே, ஆராவமுதாழ்வார்திருவடிகளிலேசெல்ல ; “ ஶாக்ரு-௮௫௫.தி வக்ஷுதி ” என்கிறபடியே வினவுதல், குளிரநோக்குதல், அணைத்தல்செய்யாமையாலே, ஸ்தந்நயப்பாறஜை முலையநினைத்து விடாய்த்துத் தாய்பக்களிலேசெல்ல அவன்முகம் பெறுதே தடுமாறுமாபோலே ; திருவடிகளில் ஸம்வந்தத்தையும், ஸந்தியிபுண்டா யிருக்கிறபடியையும், கிடையாவிடிலும் விடவொண்ணாத ஹோக்யதையையும்சொல்லி, கேட்டாரடைய நீராம்படி கூப்பிடுகிறார். ஒருகாற்பண்ணினப்பரபத்தி மலித்ததில்லையென்து, தவிருமவரல்லர் ; மேன்மேலென ஸரணம்புகுமித்தனை. அப்படியிருக்கையா யிற்று - மஹாவிஸ்வாஸமாகிறது. அங்கு ஸ்ரீவாதாழ்வானுக்குப் பெருமாள் முகங்காட்டாவிட்டது, தம்பரதிஜைநடைக்கட்டுகைக்காக ; இங்கு ஆழ்வாருக்கு முகங்காட்டா கொழிந்தது, ப்ரவந்தம்நடைக்கட்டுகைக்காகவும், விடாயைப்பிறப்பித்து முகங்கொடுக்கைக்காகவும்.

௩௫.—சீர்வரமங்கலநகரிலே எழுந்தருளியிருக்கீர் வானமாமலை திருவடிகளிலே, வேரற்றமரம்போலேவிழுந்து அந்நயமதிகளாய்க்கொண்டு ஸரணம்புக்கார் ; இவர் அப்படி பெரியவார்த்தையோடே ஸரணம்புகச்செய்தேயும் வந்துமுகங்காட்டாதிருக்க ; கடலிலமிழ்ந்துவார் அங்கே ஒரு மிதப்புப்பெற்று யரிக்குமாபோலே, “ இவ்வளவிலும் ‘வேறென்றாலேபேறு’ என்றிருத்தல், மற்றெருவர்வாசலிலேசென்று கூப்பிடுதல்செய்யும் ப்ரமத்தைத் தவிர்த்தானிறே ” என்கொண்டு யரித்த இதுதான் திருக்குடந்தையளவும் கால்நடைதந்துபோகைக்கு உடலாயிற்று. என்றான், இங்குத் தம்மபேக்ஷிதம் கிட்டாதோழியவும் அங்கேறப்போகவேண்டுவானென்? என்னில்,—“ ஒருகால் ப்ரபத்திபண்ணி

ஆராவமுது ப்ரவேசே,—வருத்தாறுவாதபூர்வகமாக வர்த்திவ்யமாணஸங்கதி - சீர்வர இத்யாதி. “ நோற்றநோன்பிலேன் ” இத்யாதியைப்பற்ற - அந்நயமதிகளாய் இத்யாதி. அந்நயமதிகளாயென்றது - பூஜ்யோக்தி. முகங்காட்டாதிருக்க, திருக்குடந்தைக்குப்போகத் தரிப்புண்டானபடி எப்படி? என்ன - கடலில் இத்யாதி. மிதப்பு - தெப்பம். “ ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய் ” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - இவ்வளவிலும் இத்யாதி. இங்கே, வேறென்றாலேபேறுஎன்றிருத்தல் மற்றெருவர்வாசலிலேசென்று கூப்பிடுதல்செய்யும் என்றிருக்கையாலே, “ ஆறெனக்கு ” இத்யாதிக்கு - கீழ்மூன்றுயோஜனையும்தவிர, இன்னமும் ஒருபொருளுண்டென்று தோற்றுகிறது. அதாவது - எனக்கு உன்பாதமே உபாயமாகவும் ரக்ஷகமாகவும் தந்தாயென்று. “ நிற்பாதமே-ஆறுக ” என்கையாலே-உபாயாந்தரங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது ; “ நிற்பாதமே சரணாக ” என்கையாலே - ரக்ஷகாந்தரங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. ஆக, “ ஆறு ” என்று - ஆகிஞ்சர்யமும், “ சரண் ” என்று - அந்நயமதித்வமும் மலிக்கிறது. இத்தால்-இவ்வவஸ்தையிலும் ஆகிஞ்சர்யாந்நயகதித்வங்களுக்கு ஒரு ஹாரிவாராதபடி பண்ணினானென்றபடி. ஆக, “ சரண் ” என்றபதத்துக்கு - க்ருஹமும், உபாயமும், திருவடிகளும், ரக்ஷகமுமென்று நாலுயோஜனை. ஆகிஞ்சர்யமாவது - உபாயாந்தரஞ்நயதை, அந்நயமதித்வமாவது - ரக்ஷகாந்தரஞ்நயதை. “ உவாயெழுஹாக்ஷிஞ்சாஸ்யஸ்யாணஸிஞ்சய ” என்னக்கடவதிறே. என்றான், இங்கு இத்யாதிவாக்யத்துக்கு தாத்தர்யம் - வஸ்த்தவாக்யத்தாலே அங்கிருக்கிறவனும் இவனேயாயிருக்க, இங்கேமலியாவிட்டால் அங்கேமலிக்கக்கூடுமோ ; அதுக்குமேலே “ லக்ருத்தகர்த்தவ்யமாய் அமோவமானப்பரபத்தியும் விமலமாயிற்று ” என்றுவிஸ்வாஸமார்த்தத்தாலே ருசியும் நெகிழாதோவென்னிலென்று. இந்தஸங்காத்வயத்தையும் வ்யுத்தரமேண பரிஹரிக்கிறார் - ஒருகால் இத்யாதிவாக்யத்தவ்யத்தாலே. வ்யவஸ்திதமாயிருக்குமிதேயென்றது - ராஜாக்கள் ஆஸா

ப்ர.—(ஆரவமுதுப்ரவேஸே) சுயொய்யாகாண [க0க]. “வெனலிஸஸலி

ஹேதத்தாலே கார்யம்செய்யுமாபோலவும், நம்பெருமாள் திருமங்கையாழ்வாரபேக்ஷிதம் கோயிலிலேசெய்யாதே திருக்குறறுக்குடியிலே செய்தாப்போலவும் தேசம் வ்யவஸ்த்திதமாயிருக்குமியே யென்றபடி. காலஹேதத்தாலும் கார்யம்செய்யுமென்று ஹேதவந்தாம் - ஸ்ரீஹாநாழ்வான் இத் யாதி. ஆக, இத்தால் - “இன்னனை இன்னதேசத்திலே யங்கீகரிக்கக்கடவோம்” என்றும், “இன்னகாலத்திலே யங்கீகரிக்கக்கடவோம்” என்றும் அவனுக்கு இரண்டு வ்யவஸ்த்தையுண்டா கையாலே, இந்தவிரண்டையும் அறிந்திருக்கிற இவர்; இங்குச்செய்திலனாகில் இன்னமொருதேசத் திலே செய்கிறான், இப்போதுசெய்திலனாகில் வேறொருகாலத்திலே செய்கிறானென்று திருக் குடந்தையிலே புக்காரென்றதாயிற்று. “திருக்குடந்தையிலேபோனால் நம்பேக்ஷிதங்கனெல்லாம் கிடும்” என்று இவர்பாரித்ததாக்கும், இதுக்குஅவன்கார்யம்செய்யாமுக்கும்உதாஹரணங்காட்டி கிறார் - ஸ்ரீஹாநாழ்வான் ராஜ்யத்துக்கு இத்தாதி. சிமித்தலுத்தானேன் என்றது - “இதூவடெ வாசுமிரிதூராவீக்ஷிநவபுவெஸொரவ்யுநநுநஸ்யு” என்றத்தைப்பற்ற. பாபமாவது-ராஜ்ய யோக்யஸாரீரபிரகரணம்பண்ணின பாபமென்றபடி. திருக்கண்களால் அலரவியித்து என்றதொடங்கி,

ஞதல், திருப்பவளத்தைத்திறந்து ஒரு வார்த்தையருளிச்செய்தல், அணைத்தல்செய்யக் கண்டிலர் ‘சோகிசு’-உரொதிவகூதி” (மாமக்குரேதிவகூயதி) என்றப்போலே ப்ரதி கூலர்சோறுண்வேளர்ந்தவன் மனோரயம்பெற்றானிறே; அப்படியே தம்மையும் கிட்ட வந்து அணைக்கப்பெறுமையாலே மிகவும் அவஸந்நராய், ஹோக்யதையாலும் ஈபெட்டு ஸௌந்தர்யாதிகளாலும் போரநொந்து, ஸ்தந்நயப்ப்ரஜை தாய்பக்கலிலேகிட்ட முகம் பெறுவிட்டால் அலமந்து நோவுபமோபோலே அவன்ஸந்நியிலே தளர்ந்துகிடந்து கூப் பிட்டு, இன்னமெத்தனைத்திருவாசல் தட்டித்திரியக்கடவேன் என்னும் ஆர்த்தியோடே தலைக்கட்கேற்றார்.

முதற் பாட்டு.

ஆராவமுதே' அடியேனுடலம்நின்பாலன்பாயே
நீராயலீந்துகரைய உருக்குகின்றநெமோலே!
சீரார்செந்நெற்கவரிவீசும் செழுநீர்த்திருக்குடந்தை
ஏரர்கோலந்திகழக்கிடந்தாய் கண்டேனெம்மானே!

ஆ.—உன்னோடு பிறரோடு வாசியின்றியே எல்லார்க்குமொக்க ஸர்வகாலமும் அநுஹித்தாலும் ஆராதஹோக்யமே, உன்னுடைய நிரவயிக ஸௌந்தர்யாதி கல்யாண குணங்களாலே, அடியேனுடைய அசேதநமான இந்ததேஹமுங்கூட, உன்பக்கலுள்ள நிரதஸயாநுராமத்தாலே நீராயுருகும்படிபண்ணிவைத்து எனக்கு அரியயாயிருக்கிற வனே; சீரார்செந்நெற்கவரிவீசும் செழுநீர்த்திருக்குடந்தை ஏரர்கோலந்திகழக்கிடந்தாய், கண்டேன். என்னை உன்திருக்கண்களாலே பார்த்தருளுதல், ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்தருளுதல் காண்கிறிலேனென்கிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே என்னை நீராக்கா ரின்றுள்ள உன்னைக் கண்வளரக்கண்டேனித்தனை, என்னைக்குறித்து ஓயொகாஅவா திகள்பண்ணியருளக் காண்கிறிலேன் என்கிறார்.

செய்யக்கண்டிலர் என்னுமளவும் - “கிடந்தாய்கண்டேன்” என்கையாலே வித்தம். “ஆ ஸ்ரி தார்த்தமாக எழுந்தருளியிருக்குமவன் நம்கார்யம்செய்யாமையில்லை” என்று அவன் ஸ்வஹவத் தையறுஸந்தித்து, “கிடைக்கும்” என்று போளிரேயாகிலும், அயோக்யரானஉமக்குக் கிடைக் குமோ? என்ன - சோகிசு-உர இத்தாதி. “ஆராவமுதே, ஏரர்கோலம்” என்றத்தைப்பற்ற- ஹோக்யதையாலும் என்றது, “செந்தாமரைக்கண்ண” என்றத்தைப்பற்ற - ஸௌந்தர்யாதிக ளாலும் என்றது. “உனக்காட்பட்டும் அடியேனின்னமுழல்வேனோ” என்றத்தைப்பற்ற - இன் னமெத்தனை இத்தாதி. “யொநஹிப்யயிலீயெக்துஸெவாஸூதிஸுஹிதாஸு | வெவா வகீணெகூஜமதுயெ-சோகிசு-உரொதிவகூதி || ௧௨ || உதிஸ்ரீவிஷ்ணு-பவ-ராராணெவ னுஹிஹெ [கௌ].

[ஆராவமுதே] - எப்போதும் அதுவாநின்றுளும் த்ருப்திபிறவாதபடி நிரதிரயமோக்யமானவனே! [அடியேன் என்றுதொடங்கி] - உன்பக்கலுண்டான ஸ்நேஹாதிரயத்தாலே அசேதநமான என்னுடைய ஸரீரமுங்கூட அத்யந்த ஸியிலமாம்படி பண்ணுகிற அலிநிவேஸப்ரகர்ஷத்தையுடையவனே! இப்படி ஸையிலத்தை எனக்குப் பிறப்பியாநின்றவைத்து எட்டாதிருக்கிறவனென்றுமாம். [சீரார்செந்நெல் என்றுதொடங்கி] - மிகவும் கனக்கையாலே அசைந்துவருகிற செந்நெற்கதிர்கள் கவரிவீசிஹற்போலையாயப் பெருநீரையுடைய திருக்குடந்தையிலே என் நாயுணை நீ, அழகுசமைந்த ஒப்பனை நிறம்பெறும்படி கிடந்தருளினாய். அது காண்பதும் செய்கேன். செழுநீரென்று - அழகியநீரென்றுமாம்.

ப.—முதற்பாட்டில், உன்னுடைய நிருபாதிக ஸம்பந்தடியாக உன்னழகாலே எனக்கு நிரதிரயமோக்யபூதனாய் என்னை ஸியிலனும்படி பண்ணின்றுகொண்டு திருக்குடந்தையிலே கண்வளரக்கண்டேனென்கிறார்.

எம்மானே - எனக்கு நிருபாதிகஸ்வாமியானவனாய், (அந்தஸம்பந்தடியாக), ஆரா - (நிரந்தராதுவம்பண்ணின்றுளும்) த்ருப்திபிறவாத, அமுதே - நியமோக்ய ஹுதனாய்க்கொண்டு, அடியேன் - (இப்போக்யதைக்குத்தோற்று அடிமைபுகுந்த) என்னுடைய, உடலம் - ஸரீரமானது, நிற்பால் - உன்பக்கல், அன்பாயே - † அன்புதானே தனக்குவேஷமாய், (அதடியாக), நீராய் - ஜலமயமாம்படி கட்டுக்குலைந்து, அலைந்து - (ஒருநிலையில்லாதே) வ்யாகுலமாய், கரைய - (ஆஸ்ரயமும்பெறியாதபடி) கரையும்படியாக, உருக்குகின்ற - உருகப்பண்ணுகிற, நெடுமாலே - அபரிச்சிந்த ஹோக்யதா மாஹாதம்யத்தையுடையவனே! சீர் - கனத்தாலே, ஆர் - விஞ்சின, செந்நெல் - செந்நெற்கதிர்கள், கவரிவீசம் - கவரிவீசிஹற்போலையிருப்பதாய், (அதுக்கடியாக), செழு - ஸம்ருத்தமான, நீர் - ஜலத்தையுடைத்தான, திருக்குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, ஏர் - அழகு, ஆர் - விஞ்சின, கோலம் - ஒப்பனையானது; திகழ - விளங்கும்படியாக, கிடந்தாய் - கண்வளரந்தருளினாய்; கண்டேன் - என்கண்ணிலேகண்டு அதுவாநிச்சுப்பெற்றேன். நீனைத்தபடி பரிமாறப்பெற்றிலேனென்று கருத்து, சீரென்று - அழகாகவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், உன்னழகாலே என்னை நீராக்காநின்றுள்ள உன்னைக் கண்வளரக்கண்டேன்; உணர்ந்து குளிரநோக்குதல், அனைத்தல் செய்யக்காண்கிறிலேனென்கிறார்.

[ஆராவமுதே இத்யாதி] - “கிடைத்ததில்லை” என்று ஆநியிருக்கலாம்படியோ உன்வடிவழகு. இத்திருவாய்மொழியில் இவருடையவிடாய்க்கெல்லாம் நிஷாநமிது. அதுவாநின்றுளும் பரியாப்திபிறவாதபடி நிரதிரயமோக்யமான விஷயத்தை இழந்திருக்கவோ. நாட்செல்லநாட்செல்ல விடாயைப்பிறப்பிக்கும் விஷய மென்கை. “அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்றாவமுதமே”. தானே தன்னையதுவாநிச்சுப்பார்த்தாலும், துணைகொண்டிழியவேண்டியிறையிருப்பது; “ஸஹவத்யூவிஸாஅாஹ்யா”. ஸர்வாயி காரமாய் ஸஹஸேவ்யமாய் வந்யபரிவர்த்தகமாயிறே இவ்வம்ருதமிருப்பது. லோகஸாரங்க மஹாமுநிகளை இத்தேஸத்திலே யழைப்பித்த சொல்விறே. அடியேனென்கிறது -

† “பரிவுதானே” என்றும் பாடம் காண்கிறது.

ஆற்றமைக்கெல்லாம் ஸீஜம் இப்பதமாயிற்று. [அடியேன்] - “மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்ற ஸ்வரூபத்தால் சொல்லுகிறாரல்லர்; ஹோக்யதைக்குத்தோற்றுப் புற்கல்விச்சோல் வுகிறார். “வரவாநவலி” (பரவாநஸம்) என்றவர், “மாமெணைஉ-பாஸ்யுபா மக” (குணேந்தாஸ்யமுபாகத) என்றப்போலே. [உடலம்நின்பாலன்பாயே] - சேஷத்வம் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமானால் தேஹம் அதுக்கு விரோடியாய் நிற்கும்நிலை குலைந்தது “சஹஸ” (அஹம்) என்றிருக்கக்கடவ இவர்தாம், அடியேனென்றது - விஷயத்தினுடைய ஹோக்யதாதிசயமிதே; அப்படியே ஸரீரமும் விஷயாய்நமாக அழிந்தபடி. சேஷத்வா காரமான ஆத்மாவைத் தன்வழியேயிழுக்கைதவிர்ந்து, அதன்வழியே தானொழுகும்படியாயிற்று. ஜ்ஞாநாந்த ஸ்வரூபான ஆத்மாவாதல், அதுக்குத்தோள்தீண்டியான ஜ்ஞாந ப்ரஸரத்வாரமான மநஸ்ஸாத லன்றிக்கே, இவற்றுக்கு அவ்வருகான த்வங்மாம்ஸமே தோஸ்த்திமயமான ஸரீரமும் அழியும்படியாயிற்று. [நின்பாலன்பாயே] - சேதநாசேதந விஹாமற அழிக்கவல்ல உன்பக்கலிலே, அன்புக்கு ஆஸ்ரயமாகைதவிர்ந்து அன்புதான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலேயிராநின்றது. [நிராயலைந்து] - உடலம் அன்பாய், அன்பு தான் நிராய்க்கொண்டு அலையாநின்றது. முந்தற ஸ்ரவணமாய், அநந்தரத்தில் மநநமாய், பின்னை ஹாவநையாய், அது ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய்க்கொண்டு அவ்வடைவிலே வரு கிறதன்றே; விஷயமழிக்க அழிகிறதித்தனையிதே [நிராயலைந்துகரைய] - நீர் தன்பக்கலி லகப்பட்டத்தைக்கரைத்துத் தான் கரையாதிருக்குமாயிற்று; இங்கு அங்ஙனன்று, நீர்தானா யிற்றுக் கரைகிறது. அன்பு நிரானால், நீர்தான் கரையத்தட்டில்லையே. இத்தலையளவுஇது வானால் அத்தலைசெய்கிறதென்? என்னில்,—[உருக்குகின்ற] - அழிக்கைக்கடியிட்டலித் தனையாயிற்று. அழிப்பாளானவன் “ஆஹரணதிகள்” என்றுபாராதே உருக்கியழிக்குமா

ப்ர.—(அடியேன்) ஸ்ரணுகாணே [கரு] .“வரவாநவலிகாசுத

ஸ்யிவஷபுஸதஹ்ஸிதெ | ஸ்யதஹாஸுவிருஹெஸெகியதாலிதிஹ்வஹ “எ.”

கிஷ்டிநாகாணே [ச] “சஹஸஸ்யாவரொஹ, ரதாமெணைஉ-பாஸ்யுபா மக” | ஸுதஹ்ஸுபஹுஜஸ்யுஷுணொநாநிநாநிதஹ் ||௧௨||”.

யம்” என்றிருக்கிறவருக்கு, ஹோக்யதைக்குத்தோற்று - “அடியேன்” என்கிறவிது சேருமோ? என்ன - வரவாநவலி இத்தாதி. விரோடியாய்நிற்கும் நிலைகுலைக்க கு ஹேதுவேதென்ன; த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் - சஹஸு என்றிருக்க இத்தாதி. “சேஷத்வம் ஆத் மாவுக்கு” இத்தாதிவாக்யவிவரணம் - சேஷத்வாகாரமான இத்தாதி. தானொழுகும்படியாயிற்று என்றவரந்தாம், ‘இதினுடைய ஹோக்யதை’ என்றுசேஷம். விரோடியானஸரீரமும் அழியும் படியாயிற்று என்றொருஹாவமருளிச்செய்து, அசேதநமானஸரீரமும் அழியும்படியாயிற்றென்று தாத்பர்யாந்தாம் - ஜ்ஞாநாந்த இத்தாதி. அன்பையுடைத்தென்னுதே, “அன்பாயே” என்ற துக்குஹாவம் - உன்பக்கலிலே இத்தாதி. அழர்த்தமானவன்பு நிராகக்கடுமோவென்ன; அசேத நமான தேஹம் விஷயவல்லக்ஷணயத்தாலே அன்பாணப்போலே, அழர்த்தமானவன்பும் நிராயிற் றென்கிறார்-உடலம் இத்தாதி. ஸாஸ்தாம் சொல்லுகிறபடியன்றிக்கே, உடலம்அன்பாய்அன்புநிராய் இப்படி அமர்யாதமாகக்கடுமோ? என்ன - ழந்தற ஸ்ரவணமாய் இத்தாதி. நீர்கரையக்கடு மோ? என்ன - அன்புநிரானால் இத்தாதி. வர்த்தமாந ரிந்தேஸத்துக்கு அர்த்தம் - அழிக்கைக்கு இத்தாதி. ஆஹரணம்போலே ஸ்லாக்யமான இவர்திருமேனியை யுருக்கலாமோ? என்ன - அழிப் புளான் இத்தாதி. அழிப்பாளன் - தட்டான். இவர்திருமேனி ஆஹரணமாயிருக்குமோ? என்ன-

போலேகாணும் இவனும் உருக்கியழிக்கிறபடி. *தேசமானவணிகலனு மிவர்கைகூப்புச் செய்கையிறே. ஆழ்வார்க்குள்ளவுடையுருக்கி யழிக்குமித்தனையோ? என்னில்,—[நெமோலே] - எதிர்த்தலையிலழிவுகண்டபின்பிறே இத்தலையிலழிவு. அவனுடைய வ்யாமோ ஹத்தைப்பார்க்கில் இதோன்றும் போராதபடியாயிருக்கும். அவனுடைய அழிவுசொல் லும்போது இனி இவ்வடைவில் வாசகஸப்தமிட்சேச்சொல்லவொண்ணாது, [நெமோல்] என்னி லென்னுமித்தனை. மாலென்று - வ்யாமோஹம். நெமோலென்று - மிக்கவ்யாமோ ஹத்தையுடையனாயிருக்கை. அன்றிக்கே, மாலென்று - பெரியோனென்றபடியாய், அது தானும் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளானவோ? என்னில்,—அல்ல, *மனிசர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்கும் தேவனென்கிறது. நெமோலென்று - ஸர்வேஸ்வரனென்றபடி. அவனுடைய பெருமையும் இவரையழிக்கைக்கு உடலாமித்தனையிறே. [சீரார் இத்யாதி] - மிக்ககனத் தையுடைத்தான செந்நெற்கதீர்களானவை கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகைக்கண்டு, பரி சர்யைபண்ணுவாரைப்போலே அசையாநிற்கும். சீர் - கனமும், அழகும் கவரிபோலே வீச. கவரி - சாமரம். அன்றிக்கே, செந்நெனுக்குச் சீர்மையாவது - ஆராவமுதாழ்வார்க்கு அமுதுபடியாகிற சீர்மையாகிலுமாகிறது. அப்போது “சுகஹிஷ்ட” (அஹம்நம்) என்கிற சீர்மை. [கவரிவீசம்] - “சுகாஅவஹிநாவுக்ஷா” (அகாலபலிநோவ்ருக்ஷா) என்னுமா போலே. அறுத்துநடவேண்டாபோலேகாணும். கருத்தறிந்து அடிமைசெய்வாரைப்போலே. சேஷவஸ்துவின் வ்யாபாரமடைய சேஷி தனக்கு அடிமையாக நினைத்திருக்கிறபடி. [செழுநீர்] - கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸௌகுமாரியத்துக்குப்போரும்படி அழகிதான ஜலஸம் ருத்தியை யுடைத்தான திருக்குடந்தையிலே. செழுநீர் - பெருநீரென்றமாம். [ஏரார் கோலம் இத்யாதி] - அழகுசமைந்தவொப்பனை நிறம்பெறும்படி கண்வளர்ந்தருளினாய். நாட்டார் உலாவீத்திரியும்போது அவயவங்களிலுண்டான பால்லாங்குகள் மறைந்து ஒன்றுபோலேயிருக்கும், ஓரிடத்திலே யிருத்தல் கிடத்தல்செய்தவாறே வைருப்பயந்தோற் றிக் கண்கொண்டு பார்க்கவொண்ணாதபடியிருப்பார்கள்; இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, “ஸஃ யாவொயிதஸூஜாந” (ஸமயாபோதிதஸூஜாந்) என்று கிடந்தகிடைக்கு ஆலத்தி

பா.—(சீரார்செந்நெல்) யுககாணு [கௌ] “சுகாஅவஹிநாவுக்ஷா ஸவெ—வாவிஸ்யஸுவாஹவணுபோமே—ஹவணயொய்யா—வ்யா—கி—ம—|| ௧௮ ||”

தேசமான இத்யாதி. அழிக்குமித்தனையோ - தனக்கு ஒருவித்தருதியில்லையோ என்றுகூட்டுவது. *நெமோலேக்கு அர்த்தம் - அவனுடைய இத்யாதி. ஆனால், “நீராயலேந்துகரைய” என்றப்போ லே வாசகஸப்தமிட்சே சொல்லாதொழிவானென்? என்ன - அவனுடையஅழிவு இத்யாதி. நீர் மைபோலே மேன்மையும் ஈடுபடுத்தக்கூடுமோ? என்ன - அவனுடையபெருமையும் இத்யாதி. “சீர்” என்று - கனமாய், ஆர்தல் - மிருதியாய், மிக்ககனத்தையுடைய செந்நெலென்னுதல்; “சீர்” என்று - அழகாய், அழகுமிக்க செந்நெலென்னுதல். வர்த்தமாஹார்த்தம் - சுகாஅ இத்யாதி. விவரணம் - அறுத்து இத்யாதி. அசேதநமானசெந்நெல் கவரிவீசக்கூடுமோ? என்ன - கருத்தறிந்து இத்யாதி. அதாவது - *சுகஹிஷ்டஸுகஹிஷ்டாஸ்யரான ஸூரிகளுடைய அவதாரமா கையாலே கூடுமென்றபடி. இவை அசேதநங்களானாலும் சேஷிநினைவாலே யடிமையாகக்கூடு மென்று பரிஹாரார்த்தம் - சேஷவஸ்துவின் இத்யாதி. *செழுமை - அழகாதல், ஸம்ருத்தியா தல். “கிடந்தாய்கண்டேன்” என்கைக்கு-கிடக்கிறதிலே அப்படியழகுண்டோ? என்ன; சாட் டாரைப்பற்ற வ்யாவ்ருத்தமாயன்றே கிடையுழுகிருப்பதென்கிறார்-நாட்டார் இத்யாதி. “சூரிமான்”

வழிக்கவேண்டுமென்படியிருக்கை. “இவனுணரில் செய்வதென்” என்று வயிறுபிடிக்க வேண்டுமென்படியிருக்கை. [கிடந்தாய்கண்டேன்] - “ஸு-வஸு-வ” (ஸு-கஸு-பத்) என்கிறபடியே கிடையழகைக் கண்ணிலே காணப்பெற்றேன், நினைத்தபரிமாற்றம் பெற்றிலேன். † (என்னைப்பற்ற) எழுந்திருத்தல், இருத்தல், உலாவுதல், “என்செய்தாய்” என்று னுதல், அனைத்தல்செய்யப்பெறுகிறிலேன். [எம்மானே] - “இதுநம்மது” என்று இரா தொழியப்பெற்றேனாகில் நான் ஆறியிருக்கலாயிற்றே. வடிவோடொக்க ப்ராப்தியும் என்னை நலியாநின்றது. ப்ராப்தியையிட்டு இப்படி என்னை நலியலாமோ வேன்கிறார். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

எம்மானேயென்வெள்ளுமூர்த்தி! என்னையாள்வானே!

எம்மாவுருவும்வேண்மோற்றால் ஆவாயெழிலேறே!

செம்மாகமலஞ்செழுநீர்மிசைக்கண்மலரும் திருக்குடந்தை

அம்மாமலர்க்கண்வளர்கின்றானே! என்னுன்செய்கேனே?

ஆ.—(எம்மானே.) எம்மானே, சுபெருஷ்டொஷ்டு துழைக்கயூரெண்க காநிலிவ்யருபனே, அந்தலிவ்யருபமதஸௌந்தர்யத்தாலே என்னைத்தோற்பித்து உனக் கடிமையாக்கினவனே, ஆற்றிதபரித்ராணர்த்தமாக இச்சாறுகுண திவ்யருபவிஸிஷ்டனாய்க் கொண்டு பிறந்தருளுமவனே, நிரதிஸயஜீப்தியுத்தனவனே, திருக்குடந்தையில் தாமரைகளெல்லாம் மலராநிற்கச்செய்தே உன்னுடைய திருக்கண்களாகிற தாமரைகள் அலருகின்றனவில்லை; நான் என்செய்கேனென்கிறார்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், தந்திரத்தில் செய்தருளின உபகாரத்தையும் ஆற்றிதவிஷயத்தில் செய்தருளும் உபகாரங்களையும் எம்பெருமானுக்கு அறிவித்து, ஏவம் என்றதுக்குமாவம் - இவனுணரில் இத்யாதி. “வாயவெநு தகவெநு நவயவகிஸ்யுராமயா ஸரியாவொயிதஸ்யுராம ஸு-வஸு-வ” (உசு) : ” ஐதிஸுராமகாணெ

[௩௮] ஹநுஜஹ்-திவீதா. “கிடந்தாய்கண்டேன்” என்றதுக்குமாவம் - எழுந்திருத்தல் இத்யாதி. எழுந்திருத்தலித்யாதி - வாக்யஸேஷமாய்க்கிடக்கிறது. “எம்மானே” என்றதற்கு இரண்டுமாவம், —முந்தினது - இதுநம்மதென்று இத்யாதி. இரண்டாவது - வடிவோடொக்க இத்யாதி. வடிவோடொக்க - வடிவழகுபோலே. “இதுநம்மதென்று” இத்யாதிவாக்யத்தால் மலிதம் - ப்ராப்தியை இத்யாதி. அதாவது - அப்ராப்தமாகில் ஆறியிருக்கலாம், ப்ராப்தமாகையாலே “இப்போதேபெறவேணும்” என்னும்தவரையைப் பிறப்பியாநின்றது; இதறிந்து சீர்மாக உதவவேணுமென்கை. எம்மானே - ஆரவமுதே என்றதொடங்கி க்ரமேணர்வய. “வரவாநலிகாசு” , “ஹமேஸ்யாவரொஹா தாமுரெணெஹாஸ்யு-வாமதஃ”, “சுகாவமலிமொவ்யுக்ஷாஸு-வெ-வாவிஸ்யு-வா” | ஹவணுராமெ-ஹம வஹயொயு-ஹ-திமஃ” ஐத்யாதி, வ-வ-வெ-வெவாஸு-வி-வி-தி. (க)

† குண்டலிதம் வ்யாக்யாநத்துக்குச் சேராது; க்வாசித்தம்.

ஊதனான நீ என் அபேக்ஷிதம் செய்தருளுகிறிலையென்று அவஸந்ராய்,கிங்கத-வ்யுதா
சிவராய்க் கூப்பிடுகிறார்.

[எம்மானே என்றுதொடங்கி] - எனக்கு நாயனுமாய் என்னோட்டை ஸம்ஸ்
லேஷைகயாரகஸ்வரூபனுமாய் விஸ்வேஷதையிலும் நான் அவஸந்ரனாகாதபடி உன்
மூணங்களாலே என்னை நிர்வஹிப்பதும்செய்து ஆழிதர்க்கு ஈடாக டேவமதுஷ்யாதி
ஸஜாதீயமாய் அதிஸ்லாக்யமான எல்லாவடிவையுமுடையாகவல்லையுமாய், ஆழித்
பரித்ராணம்பண்ணப்பெற்றதால் நிரதிஸயதீப்தியுத்தனுமாய் மேனணித்திருக்குமவனே!
[செம்மாகமலம் என்றுமேலுக்கு] - சிவந்து பெருத்திருந்துள்ள தாமரைப்பூக்கள் பெரு
நீர்மேலே மலராரின்றுள்ள திருக்குடந்தையிலே அழகிய தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற
திருக்கண்கள் அலரக்காண்கிறிலேன். நான்செய்வதென்?

ப.—அநந்தம், ஆழிதார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணின நீ, உன்
கண்ணாலே புரட்டிப்பார்க்கிறிலே; நான் என்செய்வேனென்கிறார்.

எம்மானே - (என்காரியம் நீயிட்டவழக்காம்படி) எனக்குஸ்வாமியாய், என் -
எனக்கு ஸத்த்வோபேக்ஷிதம்பிறக்கும்படி, வெள்ளை - பரிஸுத்தமான, மூர்த்தி - வடிவை
யுடையாய், (அவ்வடிவழகக்காட்டி); என்னை - என்ஸத்தைபழியாமல், ஆள்வானே -
அதுஊவிப்பித்துக்கொண்டுபோருமவனாய், எ - (இப்படி ஆழிதார்த்தமாக டேவாதி
களான) எல்லாவகைகளையுமுடைத்தாய், மா - ஸ்லாக்யமான, உருவும் - அவதாரவிக்ர
ஹங்களை, வேண்டுமாற்றல் - இச்சாப்ரகாரத்தாலே, ஆவாய் - அங்கீகரித்து நிற்குமவ
னாய், எழில் - அவ்வோவிக்ரஹங்களிலழகாலே * வுண்டாண்டாவிதிதாவஹாரத்தைப்
பண்ணி, ஏறே - செருக்கனாயிருக்குமவனுய்வைத்து, செம் - சிவந்து, மா - பெருத்த,
கமலம் - தாமரைகள், செழு - ஸம்ருத்தமான, நீர்மிசை - ஜலத்தின்மேலே, கண் - எங்கு
மொக்க, மலரும் - மலருகிற, திருக்குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, அ - அந்த, மா -
விலக்ஷணமான, மலர் - தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற, கண் - திருக்கண்கள், வளர்கின்
றானே - வளரும்படி கிடக்கிறவனே! நான் - நான், (இதற்கு), என் - என், செய்கேன் -
செய்வேன்? எல்லாத்தாமரையும் மலரச்செய்தே, இவையிரண்டுதாமரை என்னேநோக்கி
மலருகிறதிலையென்று கருத்து. “அம்மாமலரென்றது - அழகியபெரியமலர்” என்றும்
சொல்லுவர்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், கண்வளரக்கண்டேன், கண்களாலே குளிரநோக்
கக் காண்கிறிலேன் என்று முன்புபண்ணின உபகாரங்களைச்சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார்.

[எம்மானே] - நீ நினைத்தபடிசெய்யுமித்தனைபோக்கி என்னுடைய ஹரிதத்
துக்கு நான்கடவேனோ, உடையவன் நினைத்தபடியன்றோ உடைமை. [என்வெள்ளை
மூர்த்தி] - ப்ரயோஜநரீரபேக்ஷமாக என்னை விஷயீகரித்தவனே! வெளுப்பாலே ஸூக்ஷ்
யைநினைக்கிறது. மூர்த்தி-ரூபமாய்,ஸ்வஹாவத்தை நினைக்கிறது. ஸூக்ஷ்ஸ்வஹவன், எனக்
குத் தன்பேறாகவுபகரித்தவன். [என்னையாள்வானே]-உன்னைப்பிரிந்துமுடியும் டிசைகளி
லே மூணஜ்ஞாநத்தாலே ஜீவிப்பித்துப்போந்தவனே! [எம்மாவுருவும்] [எ-உரு, மா-உரு]
எவ்வுருவுகொண்டால் ஆர்த்தரக்ஷணம்தலைக்கட்டும், அவ்வுருவைக்கொள்ளும்; அதுதான்
அப்ராஹ்மத டிவ்யஸம்ஸ்யாரமாயிருக்கை. [வேண்டுமாற்றலாவாய்]. - இச்சையாலே

“எம்மானே - என்னுன்செய்கேன்” என்று அவ்வயத்தைவிவகித்து, ஸாயநாறுஷ்ட்டாநம் பண்ணப்போகாதென்கிறவிடத்திலே ஸ்வமிதவத்தைச்சொல்லுகிறதற்கு ப்ரயோஜனமே தென்ன - உடைமையோ இத்யாதி. இவ்வாக்யத்துக்கு தாத்பர்யம் - ஸ்வம்மான எண்ணப்பெறுகைக்கு ஸ்வமியானரீயே ஸாயநாறுஷ்ட்டாநம்பண்ணுமத்தனை யென்றிறே, அத்தையருளிச் செய்கிறார் - ரீயே இத்யாதி. வேறும்நானேயாயிருந்தேனே-சேவலம் ஸ்வதந்த்ராயிருந்தேனே, உமக்கு ஸ்வம்மன்றோவென்றபடி. இவ்விடத்திலே - “யெநாயவனொஹிஹவனிடொகெதெநாதுகாய-பாணிஸுஜாஸுஹெ | காயெஷு-தெஷாஹுஷவனிநாயாபெஸுஷாஹுபாஸாயயாயாகு” என்கிறஸ்லோகம் அதுஸந்தேயம். இது - பாண்டவர்கள் நிரித்தமாக ஸாத்யகி நம்பிமுத்தபிரானைப்பார்த்துச்சொன்னது. அதாவது - ஆரண்யபர்வத்திலே யயாதிபிணுடைய பெண்ணின்பிள்ளைகள்ஸர்ப்பயன்முதலானார் நாலுபேர்; இவர்கள், யயாதி ஸ்வர்க்கத்திலேயிருந்து விழுந்தபோது தங்கள் ஸுக்ருதங்களைக்கொடுத்து ஸ்வர்க்கத்திலே யேற்றி னார்களென்றுகதை. “எம்மான” என்று அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் உபாஸகர் ஸ்வயந்தந்தாலே தங்கள்கார்யம் செய்துகொள்ளவில்லையோ? என்ன, — “எம்மானே” என்கிறவிது - ஸாயநாறுஷ்ட்டாநம்பண்ண ப்ராப்தியில்லாமையைச் சொல்லுகிறதென்னுமிடந்தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் - பதிவிபூஷு இத்யாதி. யஸுராஷ்டிரதகிஹரோசி, — யஸு - ஸாஸுராஸ்ய, ஹாவஸாஸுரி, தட, நாஹரோசி - அதிகர்யமிக்கிறேனல்லெனென்றபடி. “வெள்ளை” என்று - வெளுப்பாய், ஸூத்தியைச்சொல்லி, “ஸ்ரூத்தி” என்று - ஸ்வருபமாய், ஸூத்தஸ்வருபத்தைகையாலே

பின்னை எங்ஙனே செய்தபடி? என்னில்,—ஸூஃஸ்வரூபனாகையாலே, தன்படிகளிலொன்றும் குறையாதபடி எனக்குத் தன்பேறாகத் தானே காட்டக்கண்டேன். சிறிது மயர்வுகிடக்க நீ யருளினாயாகில் நான் ஆறியிருக்கலாயிற்றே. † (மூர்த்தி - ரூபமாய், ஸ்வவாவத்தையினைக்கிறது. ஸூஃஸ்வவாவனே) [என்னையாள்வானே] - காட்டுகிறபோது தெரியக்கூட்டி, பின்னை என்வழியேயாக்கி என்னைக்கைவிட்டாயோ. * அஞ்சிறையமடநாரை, * மாசறுசோதி தோடக்கமான வ்யஸநங்கனையும்போக்கி மூணஜ்ஞாநத்தாலே யரிப்பித்துக்கொண்போந்தபடி. [எம்மாவுருவும்] - எனக்காகவும் ஆஸிரிதர்க்காகவும் நீபடும்பாடு அறிவுதியே. எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமானவிக்ரஹம். அதாவது - “புக்ருகிஸ்யாஸ்யிஷாய” (ப்ரக்ருதிம்ஸ்வாமதிஷ்ட்டாய) என்கிறபடியே அப்ராக்குதலிவ்யஸம் ஸ்யாநமாயிருக்கை. [வேண்மொற்றால்] - “தனக்குவேண்டுக்கொண்டு” என்கிறபடியே இச்சையாலேயென்னுதல். ஆஸிரிதர் வேண்மொற்றாலென்னுதல் ‡ “தமருகந்ததேவ்ருவமவ்ருவந்தானே” என்னக்கடவதிற்றே. [எவ்வுருவும்வேண்மொற்றாலாவாய்] - “எந்நின்றயோனியுமாய்ப்பிறந்தாய்”, ஆஸிரிதார்த்தமாக நீகொள்ளாதவடிவுண்டோ. [எம்மாவுருவும்] - எல்லாவடிவும் அவன்கொண்டதாகையாலே ஸ்லாக்யமாயிருக்கிறபடி. அதாவது - “சூவிஹ-ஹி” (ஆவிர்ப்பூதம்) என்கிறபடியே அப்ராக்குத லிவ்யஸம்ஸ்யாநத்தை இதர

ப்ர.—மீதாஸுஉதயெ-௩, (சுஜோவிஸஹவ்யுதாஸு-௩ தாநாஸீஸு ரொவிஸநு | புகு-கிஸ்யாஸ்யிஷாயஸுஹவாஸ்யுதாஸு-௩ || ௨ ||)

ஸ்ரீவிஷ்ணு-பாராண வஜ்ஜெ-௨ [௩] “ததொவிஸஜமதஜ்ஜெபா யாயாஸு-ததா-நு-நா | டெவகீவ-ஹி-ஸு-நு-நா-ஸு-நா-ஸு-நா-ஸு-நா || ௨ ||”

எனக்குத் தன்பேறாக * மயர்வுறமதிரலமருளினென்கிறார் - ஸூஃஸ்வரூபன் இத்த்யாதி. “ஒன்றும்குறையாதபடி” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - சிறிது இத்த்யாதி. “எம்மாவுரு” என்றதுக்கு மூன்றுபொருள்,—அதில் முந்தினது; “எம்” என்று - ஹஹுவசநமாய், அதுக்கர்த்தம்—‘எனக்காகவும் இத்த்யாதி “எ” என்றதுக்கு - எவ்வகையாலும் என்று இரண்டாமர்த்தம் - எவ்வகையாலும் இத்த்யாதி. எவ்வகையாலுமென்றது - அப்ராக்குதமாயாலும், இச்சாரிஷந்தநமாகையாலும், பரார்த்தமாகையாலுமென்றபடி. அவதாரவிக்ரஹத்துக்கு வைலக்ஷண்யமுண்டோ? என்ன - அதாவது இத்த்யாதி. வேண்மொற்றால் - இச்சித்தப்ரகாரத்தாலே இதிஸப்தார்த்தம். தான் இச்சித்தபடியேயென்னுதல், ஆஸிரிதர் இச்சித்தபடியேயென்னுதல். ஆஸிரிதர் வேண்டினபடியே விக்ரஹத்தைக்கொள்ளுமோ? என்ன - தமருகந்தது இத்த்யாதி. “எ” என்றதுக்கு - எல்லாமானவென்று மூன்றாமர்த்தம் - எவ்வுருவும் இத்த்யாதி. அதில்ப்ரமானம் - எந்நின்ற இத்த்யாதி. ஸகலஜாதிகளிலும் அவதீர்ணனாவனே இத்த்யார்த்தம். மாவுரு - விலக்ஷணவிக்ரஹம். இது - அர்த்தத்தரயத்துக்குமொக்கும். “வேண்மொற்றால் - எம்மாவுருவுமாவாய்” என்று அர்த்தத்தரயத்திலும் அந்நியப்பது. இச்சித்தபடியே எவ்வுருக்காக விலக்ஷணமான அவதாரவிக்ரஹங்களை யுடையனாகையென்று ப்ராயுகார்த்தம், இச்சையாலே எல்லாவகையாலும் விலக்ஷணமான விக்ரஹங்களுடையவன் என்று இரண்டாமர்த்தம். அநேகமான விக்ரஹங்களுடையவனென்று மூன்றாமர்த்தமென்று கண்டுகொள்வது. “வேண்மொற்றால்” என்றத்தைக்கடாஸித்து-ஆஸிரிதார்த்தமாக இத்த்யாதி. “மாவுரு” என்றதுக்கர்த்தம் - எல்லாவடிவும் இத்த்யாதி. இந்தவாக்யம் - திரயமாதிலிக்ரஹங்கள் ஸ்லாக்யமாயிருக்குமோவென்கிற ஸங்கைக்கு பரிஹாசமாயு

† குண்டலிதம் க்வாசித்தம். ‡ முதல்திருவந்தாதி—௪௪.

தஞ்சாவூர் [௪]. “ஸைஸாஸுக்கயென்தாம் நுவயகுபதிவந்தாம். தலிஸ்ராகுவெவொகவுராநவீநுஜரெடுஹக் || ௭௦ ||”.

[illegible]

இவனுக்கு மார்விலே கைவைத்தறங்கவொண்ணாதே [எழிலேறே] - ஓட்டி ஆனாதார் த்
தமாகப் பிறவாநின்றால் பழையபுகர் குறைந்துவருமோ? என்னில் பண்டில்லாத
வெழுவுமுண்டாயிருக்கை. கர்மத்தாலேபிறக்கிலேறே நிறக்கேடாவது. *பா பிறப்பாயொளி
வருமுழுநலமே. “வெழுபாதுவதிஜாயபா” (வெழுபாதுவதிஜாயமாநா)
ஸவனவ என்கிறதே - எல்லார்க்கும் பிறக்கப்பிறக்கப் புகர் அழிந்துவரும் இவனெருவ
னுக்கும் பிறவாநின்றால் புகருண்டாகாநிற்குமே. தேசமறியப்புகருண்டாய் நெஞ்சுவெறுத்
திருக்குமோ? என்னில்,—“பிறக்கப்பெற்றே” என்னும் மேனணிப்பை யுடையனா
யிருக்கும். “பட்டிமேய்ந்தோர்காரே” என்கிறபடியே. “வானிளவரசு” என்கிறபடியே
அகம்படிவைத்த அரசாயிருக்கும் அங்கு, அச்சேறுபுத்தீர் ஸ்வைரம் ஸஞ்சரிக்கப்போந்த
விடமே இது, ஆகையாலே, அங்குநின்றும்போந்து பிறந்தபின்பாயிற்று எழிலேறாயிற்று.
அடியறிவார் “வவாநாராயணாடெவ” (பவாநாராயணாதேவ) என்றால், அது

பா.—(எழிலேறே) யஜுஷி, [கஷ - ௩, ௭ - ௬, ௭ - ௬] “பவாநாராயண
வாஸாஃவரிவீதசூமாதெஸ்யபாதுவதிஜாயபா” | அபாராயணவாயுநபகி
வாயுயொபாநலாடெவயண:”.

யாபகாணெ [௬௦] ராவணவயாநகரெ, “உத்யுதோவொகவா
நெநெவெஸாஜீவொகவ்யராவவ: | கஷவீதிசூஸெஜாநாரொபாபிஷு தா
வா: || ௧௦ || சூதாநாநாஷாநெநுராஜிஷாநாதுஜ | யொஹபயஸ்யதஸா
ஹஹவாண்டஸுஷவீதாநெ || ௧௧ || உதிவ்வாணகாகுதவ்வாஸுஷவீதா
வா: | கஷவீதுணாநெராஜிஷாநாதுவாஸு || ௧௨ || வவாநாராயணா
டெவஸுஜாநாபாபாபாவிஹ: | வகஸுஜொவராஹஸுஹபிதவவஸவத
ஜி || ௧௩ ||”.

வனே. அதுக்கு ஹேதுவேதென்ன - கர்மத்தாலே இத்யாதி. பிறக்கப்பிறக்கப் புகர் அதிஸ
யிக்கைக்கு ப்ரமாணம் - பலபிறப்பாய் இத்யாதி. “ஆத்மாவைப்போலல்ல இவன்பிறவி”
என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - வெழுபாது இத்யாதி. இந்தஸ்ருதியிலே - சேதுவ்யாவ்ருத்தி
தோன்றுகிறதோ? என்ன - ஸவனவ இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - எல்லார்க்கும் இத்யாதி. “ஏறே”
என்கிறபதத்துக்கு அவதாரிகை - தேசமறிய இத்யாதி. மேனணிப்பு - மர்வம். அவதரித்த
விடத்தில் வருஷஹம்போலே மேனணித்திருக்கைக்கு ப்ரமாணம் - பட்டி இத்யாதி. ஸ்வைர
ஸஞ்சாரம்பண்ணி அத்தாலே அத்வீதீயமான கறுத்த வருஷஹம்போலே மேனணித்திருக்குமவ
னிட்யர்த்தம். நாய்ச்சியார்தீருமொழி, பதினொளர்திருமொழி, முதற்பாட்டு இதுக்கர்த்தம் -
வானிளவரசு இத்யாதி. வானிளவரசு-வருஜமந்தரிகள்கீழே வாலராஜாவானவன் வர்த்திக்கு
மார்பாலே, பரமபதத்துக்கு இளவரசாயுள்வனிட்யர்த்தம். பெரியாழ்வார்தீருமொழி, மூன்றாம்
பத்து, ஆறந்திருமொழி, மூன்றாம்பாட்டு. அகம்படி - பழையபடியார். சேதுப்பு - ஸங்கோசம்.
வாயை. “இதுவே இஷ்டமாய் மேனணித்திருக்கும்” என்கைக்கு ஹகவதுத்தியையருளிசெய்
கிறார் - அடியறிவார் இத்யாதி. சூழ்த்துக்கோடுக்கை - ஆணையிட்டக்கோடுக்கை. “வவாநா
ராயணாடெவஸுஜாநாபாபாபாவிஹ: | வகஸுஜொவராஹஸுஹபிதவவஸவத
ஜி || ௧௩ ||”.

அஸஹ்யமாய், “சூத்ராநஹிநுஷ்டெ” (ஆத்மாநம்மாநுஷ்டம்ந்யே) என்றும், “சஹ்வொவாபாநுபொஜாதே” (அஹம்வொபாந்தவோஜாதே) என்றும் சூழ்த்துக்கோடுக்கும்படியிறே அவதாரத்திலே மெய்ப்பாடிருக்கும்படி. [செம்மா இத்தயாதி]-அவதாரகாலத்திலுதவாதார்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடியிறே கோயில்களிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. [செம்மாகமலம் இத்தயாதி] - பரிமளம் முகத்தேவந்தலையேறிய அதுதானே தோடை குத்தக்கிடர் துறங்குகிறபடி. சிவந்த பெரியகமலங்களானவை, தர்ஸநீயமான நிரையமுக்கி மேலேயலருகிறபோது, கடல்நிறமானவடிவையும் அங்குத்தை யவயவங்களையும் காட்டா நின்றன. [செம்மாகமலம்] - அரைகூடினத்திலே செவ்வீமாறுகிறதாமரை அங்குத்தைக் கோப்பாகாதிறே, வருந்திச்சோல்லும்போதும் இத்தனையேறிடச் சோல்லவேணுங்காணும். [அம்மாமலர்க்கண் வளர்சின்றானே]-அழகிய தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்கள் அலரக் காண்கிறிலேன். [அம்மாமலர்] - அவற்றோடே ஸஜாதீயமாயிற்றின இரண்டோடு அலரக்காண்கிறிலேனென்றுமாம். [என்னான்செய்கேனே] - இவையிரண்டு மலர்ந்தாலல்லது யரியாதிருக்கிற நான் என்செய்கேன். திருக்குடந்தையிலே தாமரைகள் அலர்ந்தால் மஃபாநம்பண்ணக்கடவ வண்கேள் மஃபாநம்பண்ணிக்களியாநின்றன, இத்தாமரைகள் அலர்ந்தால் மஃபாநம்பண்ணக்கடவவண்டு இங்ஙனே பட்டினிசிட்டுநுபோயித்தனையோ. [என்னான்செய்கேனே]-“இக்கூப்பீடு உருவச்செல்லும்” என்றிருக்கிறுயோ, சென்றற்றதுகிடாய். “இவையொழிய மஃபாநம்பண்ணே” என்கையிறே இவர்க்கு இங்ஙனப் படவேண்டுகிறது. இனி இவையலருகையாவது-விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணுகைகாணும். அவன்கண் விழியாதபோது இவர் கண்விழிக்கமாட்டாரே. (உ)

ப்ர.—ஸ்ரீவிஷ்ணுவாரணவஜ்ஜெரெஸ [௨௩] மொவயு-நொராவணா நகரொ, “நாஹ்வொவாநமநுவெ-நாநயகெநாநவஜாநவஜே | சஹ்வொவாபாநுபொஜாதொதொநதவிஷ்ணுதொநயுயா || ௧௨ ||”.

ஸவதஜிசு” ஐதி யு-ககாணெஸு-ஹா, “சூத்ராநஹிநுஷ்டெ” ருரானிஷஸரா யாதஜிசு” இத்தயாதி. “நாஹ்வொவாநமநுவெ-நாநயகெநாநவஜாநவஜே | சஹ்வொவாபாநுபொஜாதொதொநதவிஷ்ணுதொநயுயா” ஐதிவஜ்ஜெரெஸ. கோயில்களிலே என்கிற ஹஹ்வொவாநததுக்கு-“நாகத்தணைக்குடந்தை” இத்தயாத்நஸந்தேயம். “செம்மாகமலம்” என்றதுக்கு - ஹோக்யமாயிருக்குமென்று, ஹோக்யதைக்குறுப்பாகஹாவம் - பரிமளம் இத்தயாதி. அவன்திருமேனிக்கும் திவ்யாவயவங்களுக்கும் போலியாயிருக்குமென்று உபமாநபரமாக ஹாவாந்தரம் - சிவந்த இத்தயாதி. “செம்மா” என்றுவிசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - அரைகூடினத்திலே இத்தயாதி. “அம்” என்று - அழகாகவர்த்தம் - அழகிய இத்தயாதி. “அ” என்று பூர்வபரமர் பரியாக்கி அர்த்தாந்தரம் - ஓவற்றோடே இத்தயாதி. “அம்மாமலர்க்கண்வளர்கின்றானே, என்செய்கேன்” என்றதுக்கு ஹாவம் - திருக்குடந்தையிலே இத்தயாதி. “நான்” என்றதுக்குஹாவம்-இக்கூப்பீடு இத்தயாதி. அல்லாதபூக்களில் மஃபாநம்பண்ணவொண்ணுதோ இவர்க்கென்ன-இவையொழிய இத்தயாதி. “கயேநிஷ்ணுதி” என்னக்கூடவதிறே. சென்றற்றதுகிடாய்-முடியுமளவாயிற்று கிடாயென்றபடி. ஸ்வாபதேஸம் - இனியிலவ இத்தயாதி. க்ரமேணர்வயஃ. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

என்னுன்செய்கேன்யாரோகளைகண் என்னையென்செய்கின்றாய்
உன்னுல்லால்யாவராலும் ஒன்றும்துறைவேண்டேன்
கண்ணார்மதிள் குழ்துடந்தைக்கிடந்தாய் அடியேனருவாணாள்
சென்னுளெந்நாளாந்நாள் உனதாள்பிடித்தேசெலக்காணே.

ஆ.—(என்னுன்செய்கேன்) என்னுளொருசெயலிலை, நீயல்லது எனக்கு
மற்றொருமதியில்லை, என்னுடைய யத்நத்தாலே உன்திருவடிகளைப் பெறக்கடவனாகவோ !
பார்த்தருளுகிறது, உன்னுடைய க்ருபையாலே உன்திருவடிகளைப் பெறுகையொழிய
வேறொருபாயத்தால் பெறிலும்வேண்டா; ஆனபின்பு, இனி இவ்வாத்மா உள்ளகாலமும்
உன் திருவடிகளைப்பிரியாதேயிருக்கும்படி பார்த்தருளவேனுமென்கிறார்.

ஓ.—மூன்றம்பாட்டில், இப்படி கூப்பிட்டவிடத்திலும் ஸ்வாலிலிதம்
பெறுமையாலே 'ஈம்முடைய நிர்வாஹம் நாமே செய்துகொள்வோம்' என்று பார்த்தருளி
னாகாதே! என்று நினைத்து; 'என்னுடைய அபேக்ஷிதங்கள் நீயே செய்தருளவேணும்'
என்கிறார்.

[என் என்றுதொடங்கி] - உன்திருவடிகளைப்பெறுகைக்கு என்னுற் செய்ய
லாவதொரு ப்ரவ்ருத்தியில்லை; உன்னையொழிய வேறு நிர்வாஹகருண்டாக ஸம்வாவ
னையுமில்லை. என்னை நீயே விஷயிகரிக்கப்பார்த்தருளினாயோ? தானே யத்நம்பண்ணிவரு
கிறானென்று விடப்பார்த்தருளினாயோ? [உன்னுள்என்றுமேலுக்கு]-நானேயத்நம்பண்ணி
உன்னைப்பெற அமையுமென்று இருக்கிறாயாகில் என்னுடைய யத்நத்தாலேயாதல் ஹேத்
வந்தரங்களாலேயாதல் வரும் ஒன்றால் யரிக்கும்ப்ரகருதியல்லேன். 'ஸ்நேஹிகளுக் குஎன்
புகுருகிறதோ?' என்று அஞ்சவேண்டாதபடி செம்பாலேசெய்த திருமதிள்சூழ்ந்த திருக்கு
டந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! என்னுடைய ஆத்மா உண்டாய்ச்செல்லும்நாள்
எத்தனைநாளுண்டு? அத்தனைநாளும் உன்திருவடிகளைப்பெற்றுச் செல்லும்படி பார்த்
தருளவேணும்.

ப.—அநந்தரம், அகிஞ்சநனான நான் உன்னையொழிய வேறொருவராலும்
அபேகைகையுடையேனல்லேன்; இப்படியாக்கின நீபே, யாவதாத்மவாவி உன்திருவடி
களிலே யடிமைகொண்டருளப் பார்க்கவேனுமென்கிறார்.

நான் - (கர்த்தவம் ஸ்வாயீநமல்லாத) நான், (ஸ்வரக்ஷணர்த்தமாக), என் -
என்னப்ரவ்ருத்தியை, செய்கேன் - பண்ணுவேன்; (வேறு, தந்தாங்காரியம் தாந்தாமறி
யாத சேதநரில்), களைகண் - ரக்ஷகராவா, யார் - ஆர், என்னை - (அஸக்தனான) என்னை,
என்செய்கின்றாய் - (துஸ்ஸகோபாயங்களிலே மூட்டநினைத்திருக்கிறாயோ, உனக்கே ஹ
மாக ஏறிட்டுக்கொள்ள நினைத்திருக்கிறாயோ), என்செய்யவிருக்கிறாய்? உன்னுல்லால் -
(ஸ்வரக்ஷகனாய்ப்ரப்தனாய் ஸக்தனான) உன்னையொழிய, யாவராலும் - (அரக்ஷகராய்
அப்ரப்தராய் அஸக்தரானவர்கள்) ஆரேனுமொருவராலும், ஒன்று - ஒரு, குறையும் -
குறையும், (நிரம்புவதாக), வேண்டேன் - வேண்டியிரேன்; கண்-சிக்கெனவு, ஆர் - விஞ்சி

“பிா஁ந஁ஸு—பா஁” (மா஁ந஁ஸு—பா஁) என்றால் எனக்கு ஸோக஁மடோகாதுகிடாய் பெறுவது உண்னையெயாகிலும் உன்னுலேபெறுமன்று வேண்வேன், என்னாலும் பிறராலும் பெறும் உண்னையும் வேண்டேன். உன்னுலல்லால் என்கிறவித்தை - உபேயவிஷயமாக்கி, “உண்னையொழிய மற்றென்றால் எனக்கோரு குறையில்லை” என்றுசொல்லுவாருமுண்டு [யாவராலும்] - யாவையாலுமென்னுதே, யாவராலுமென்கிறது - “உபாயவாவம் ஒருசேதநுலே” என்றிருக்கையாலே. [ஒன்றும்குறைவேண்டேன்] - அல்லாதவற்றுக்கும் அஹிமதஸிலியுண்டேயாகிலும், காலன்கொண்டு மோதிரமிமோபோலே ஸ்வரூபவிரோயியானது எனக்குவேண்டா. கடல்கடத்தப்பெறவிருத்தல் பித்துப்பெறவிருத்தல் செய்யாத பிராட்டியைப்போலே. அதாவது - இரண்டேலையையும் அழிக்கையிறே. ஒருவராலும் ஒருகுறை நிரம்புவதாகவேண்டியிரேன். [கன்னா஁மதிஸ்குழ்துடந்தைக்கிடந்தாய்]-இருவருடைய உபாயம் அரண்செய்து கிடக்கிறபடி. “அவனே உபாயோபேயம்” என்று அறுதியிட்டவர்கள். அத்தலையில் பரிவா஁ அவினைக்காக்கைபணியிறே; * செவ்வடி செவ்விதிருக்காப்பிறே. [கன்னா஁மதிஸ்] - தொழில்மிக்க மதிளென்னுதல், செம்பாலே பெய்யப்பட்ட மதிளென்னுதல். கன்னென்று - தொழிலும், செம்பும், சிக்கெனவும். [அடியேனரு]-உனக்கு அநந்யார்ஹமாய்த்தனைக்கு உரித்தல்லாத இவ்வாத்மவஸ்து. [வாணா஁சென்னுளெந்நாள்]-ஜீவித்துக்கொண்டசெல்லும்நாள் யாதோருநாள். [அந்நாள்]-அவ்வளவும். [உனதாள்

உண்னையும் வேண்டேனென்கிறார் - நீ பிா஁ந஁ஸு—பா஁ இத்யாதி. இந்த அர்த்தத்துக்கு “யாவராலும்” என்றது - யாவையாலுமென்றபடி. இரண்டாவது; “என்னுன்செய்கேன்” யாரேகளைகண்” என்கிற பதந்யயத்தையும் கடா஁சித்து, உன்னுலேபெறும் உண்னையொழிய உபாயாந்தரங்களாலும், ர஁ஷகாந்தரங்களாலும் பெறும் உண்னையும் வேண்டேனென்கிறார் - பெறுவது உண்னையெயாகிலும் இத்யாதிவாக்யதவயத்தாலே. “யாவராலும்” என்ற சஸப்தத்தாலே - ர஁ஷகாந்தரங்களால் ஸாபித்கப்போகாதது ஸாபித்கப்பெற்றாலுமென்றபடி. மூன்றும்பொருள்; உம்மாலும் பிறராலும் ஸாத்யமல்லாத எண்னைவிட்டு, உஹஸாத்யமான ஜஸ்வர்யாதிகளைப் பெற்றுப்போமென்ன - உன்னுலல்லால் என்கிறவித்தை இத்யாதி. சொல்லுவாருமுண்டு என்கையாலே - முந்தினயோஜநாத்வயமே உபாயப்ரகரணத்துக்குச் சேருமென்றபடி. மூன்றும்யோஜனையில், உண்னையொழிய மற்றென்றாலென்றது - ப்ராப்யமுனை உண்னையொழிய வேறேர் ஜஸ்வர்யாதிகளாலென்றபடி. அசேதநமான ஜஸ்வர்யாதிகளை - “யாவராலும்” என்றது; “ப்ராப்யம் ஒரு பரமசேதநம்” என்கிற வாஸநையாலே அருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. முந்தின அர்த்தத்திலே, யாவையாலுமென்று - அசேதநமாகச்சொல்லாதே, “யாவராலும்” என்று சேதநமாகச்சொல்லுகிறதென்? என்ன - யாவையாலுமென்னுதே இத்யாதி. பெறுவது நம்மையானால் உபாயாந்தர ர஁ஷகாந்தரங்களாலே நம்மைப்பெற்றால் விரோதமேதென்ன - அல்லாதவற்றுக்கும் இத்யாதி இந்தவாக்யத்துக்கு - “பெறுவதுண்னையெயாகிலும்” என்கிறவாக்யத்தோடேஸங்கதி. காலன்கொண்டு - காலபுருஷதாநம்வாங்கி. அப்படி “என்னாலும் பிறராலும் வரும்வனும்வேண்டா” என்றிருத்தபேருண்டோ? என்ன - கடல்கடத்த இத்யாதி. திருவடி கடல்கடத்தவென்றபடி. தான் ஸபித்தென்றபடி. அப்படிசெய்தால் அவனுடைய ர஁ஷகதவத்துக்கும் தன்னுடைய பாரதந்தர்யத்துக்கும் சேராதென்கிறார் - அதாவது இத்யாதி. “கன்னா஁மதிஸ்குழ்” என்றதுக்குவாவம் - இவருடைய இத்யாதி. அரண்செய்துகிடக்கிறபடி - அவிசால்யமாயிருக்கிறபடி. ஸ்வயத்தநிவ்ருத்தரான இவர் அத்தலைக்கு ரணத்தேதிவானென்? என்ன-அவனே உபாய இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமானம் - செவ்வடி இத்யாதி. கன் - செயலும், செம்பும், பொன்னும். ஆர்தல் - மிகுதி. உபாயம் ஸந்நிஹிதமானால் கொள்ளப்புகுகிறகார்யமேதென்ன - அடியேனரு இத்யாதி. “உன்னுலல்லால்” இத்யாதியாலே - நீயே உபாயமென்றால், விரோயி

றாய்] - * நெற்காட்டி நீக்குதியோ, நின்பால் கருமாமுறிமேனிகாட்டுதியோ, நீ நீனைத்திருக் கிறதென்? [என்னுன்செய்கேன் யாரேகளைகண் என்னையென்செய்கின்றாய்] - என்னையறி யாயோ! பிறரையறியாயோ! உன்னையறியாயோ! என்னை நானாகவன்றோ ஐயுபிண்ணி யிருக்கிறது. [யாரேகளைகண்] - என்னளவுகிட்டாதா எனக்குரகங்கராகவோ [என்ன யென்செய்கின்றாய்] - நீசெய்து தலைக்கட்டப்பார்த்தாயோ? அன்றிக்கே, “ஸாயநாநுஷ்ட டாநம்பண்ணிவாரும்” என்று நான் தமயந்திக்கு வழிகாட்டி னுப்பாலே கைவிடப் பார்த்தாயோ? [என்னுன்செய்கேன்] - தாம் கைவாங்கினபடி. [யாரேகளைகண்] - பிறர்பக்கல்நின்றும் கைவாங்கினபடி. [என்னையென்செய்கின்றாய்] - “பிஷாஹிஜாநபி ஷாஸா” (மாத்யாஜீமாந்நமஸ்குரு) என்னப்பார்த்தாயோ? “பிஷாஸாஸு” (மாஸாபசரி) என்னப்பார்த்தாயோ? [உன்னுல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறைவேண்டேன்] - நீ

பா.—தகுநவநெ, “பிஷாஹவபிஷாஹிஜாநபிஷாஸாஸு” | பிஷாஹிஜாநபிஷாஸாஸு | பிஷாஹிஜாநபிஷாஸாஸு || ௩௪ ||

கின்றாய்” என்கிற ஸம்ஸ்யம் தவிநிஷ்டமாய்கையாலே அருளிச்செய்கிறார்—நெற்காட்டி இத்தயாதி. உபாயந்தரங்களைக் காட்டி “அவற்றை அறுஷ்டடித்துவா” என்று அகற்றப்பார்க்கிறாயோ, அன் றிக்கே உனக்கு அஸாயாரணமாய்க் கறுத்து ஸ்லாக்யமான அஞ்சநம்போலேயிருக்கிற திருமேனி யைக் காட்டுகியோவென்றபடி. பெரியதிருவந்தாதி, ஆறும்பாட்டி. இப்பதத்யங்கனிலும் வலிபித்த மூன்று ஆகாங்கனாலே - உன் உபேகையொழிய, வேறு முகங்காட்டாமைக்கு ஹேதுவிலையென்று இவர்க்கு அலிப்தேதமென்னுமிடந்தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் - என்னையறியாயோ இத் தயாதி. “அஜ்ஞனாய் அஸத்தனான நான் என்னஸாயநாநுஷ்டாநம் பண்ணுவேன்” என்னுமத்தை வ்யங்க்யமாக அருளிச்செய்கிறார்—என்னைநானாக இத்தயாதி. என்னை நானாகவன்றோ ஐயுபிண்ணி யிருக்கிறதென்றது—என்னை “அஜ்ஞன், அஸத்தன், அப்ராப்தன்” என்று ஐயுபிண்ணியிருக்க வில்லையோ, ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஸக்தியான தேவாரோபாதி விசாரித்துவிட்டதோவென்றபடி. என்னளவுகிட்டாதாரென்றது - என்னோபாதி உன்ப்ராஸாதத்துக்கு இலக்காகாதாரென்றபடி யென் னுதல், என்னளவு ஜ்ஞாநஹத்திரஹிதரென்னுதல். நான் தமயந்திக்கு வழிகாட்டுகையாவது - காட்டிலேதமயந்தியை உபேகிப்பதாகநினைத்து, “வனஷ்வநூவிஷ்வபாணாபிஷேயாது வகொஸுமநா” - என்கிறபடியே - இதுஉங்கன்தமப்பஞர் ஊருக்குப் போகிறவழி, இது நம் முடைய ஊருக்குப்போகிறவழியென்றது. இம்மூன்றுபதத்தாலும் - “பிஷாஹவபிஷாஹிஜாநபிஷாஸாஸு” என்று ப்ராபத்தியை விதிக்கிற ஸ்லோகத்திற்சொன்ன ஆகிஞ்சந்ய அந்யமதித்வங்களும், “அவனேரகங்கன்” என்னுமதுவும் சொல்லிற்று என்னுமிடந்தோற்ற அரு ளிச்செய்கிறார்—தாம்கைவாங்கினபடி இத்தயாதி. என்னையறியாயோ என்றதொடங்கி, பிஷாஸுஹம் என்னப்பார்த்தாயோ என்னுமளவும் - உத்தரோத்தர விவரணமாகவுமாம். “பிஷாஹவபிஷாஹிஜாநபிஷாஸாஸு” | பிஷாஹிஜாநபிஷாஸாஸு | பிஷாஹிஜாநபிஷாஸாஸு || ௩௪ || உதி ஹவஜீதாயாஸு, நவநெ. பிஷாஹிஜாநபிஷாஸாஸு” என்று ஹத்தியுபாயத்தைச் சொ ல்லுகிறது. கீழ் - அஹுபமம்யவாதத்தாலே யருளிச்செய்து, அஹுபமம்யவாதத்தாலே யரு ளிச்செய்கிறார், மேல் உன்னுல்லால் என்று தொடங்கி. அதாவது - தமக்கு உபாயந்தரங் கனிலே ஜ்ஞாநஸக்திகளுமுண்டாய் ரகங்காந்தரங்களுக்கு மோஷப்ரதத்வஸக்தியுமுண்டாகினும் ஸ்வரூபவிருமாய்கையாலே தமக்கு வேண்டாவென்கிறார் - உன்னுல்லால் இத்தயாதியாலே என்று. “உன்னுல்லால்” இத்தயாதிக்கு மூன்றுபொருள். முதல்தினது; “என்னுன்செய்கேன்” என்கிற பதமாத்தரத்தைக்கடாக்கித்து, உன்னுல்லாரும் உன்னையொழிய உபாயந்தரங்களால்வரும்

பிடித்தேசெலக்காணே] - உன்திருவடிகளையேபெற்றுச் செல்லும்படி பார்த்தருளவேணும் காற்கூறும் விடாதபடி பார்த்தருளவேணும். “ஒன்றும் குறைவேண்டேன்” என்றவநந்தரம் வந்து குறைநிரப்பக்கண்டிலர்; இனி அருவமும்பெற்றபோதுபெற, “உன்னுல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறைவேண்டேன்” என்கிற இவ்வயுவுவாயம் குலையாதபடி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார். அடிவிடில் அயுவஸாயம் குலையுமே, அடியேபிடித்த ஜீவித்தவரத்தை விடாரே இப்போதாக. அயுவஸாயமிது, ருசியில்வந்தால் பரஹத்தியுத் தர், விளம்பத்துக்கு அடியேன்? என்னில், —ஊத்திலிஹாகத்துக்காகவும், இருவருடைய ப்ரேமம்வழிந்த சொல்லாலே நாட்டைத் திருத்துகைக்காகவும். (௩)

நான்காம் பாட்டு.

செலக்காண்கிற்பார்காணுமளவும் செல்லுங்கீர்த்தியாய்!

உலப்பிலானே! எல்லாவுலகுமுடையவொருமூர்த்தி!

நலத்தால்மிக்கார்துடந்தைக்கிடந்தாய்! உன்னைக்காண்பான்நான் அலப்பாய் ஆகாசத்தைநோக்கி யழுவன்தொழுவனே.

ஆ.—(செலக்காண்கிற்பார்.) சுருவயிகாதிசுபாஸுஷ்டிய கருணாமுனை ஹோடியியே, ஸர்வாத்மாக்களையும் உன்னமுகாலே தோற்பித்து அடிமையாக்கிக்கொள்ள வல்ல திருவுடம்பை யுடையவனே, நலத்தால் மிக்கார் குடந்தைக்கிடந்தாய், உன்னைக் காண்பான் நான் அலமந்து “புரிகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்து தோற்றியருளினுப்போலே வந்து தோற்றாய்” என்றுகொண்டு ஆகாசத்தைநோக்கி அழுவன்தொழுவனென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஸர்வோஸ்வரனாயிருந்துவைத்து ஆழிதர்க்காகத் திருக் குடந்தையிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற உன்னை ‘காணவேணும்’ என்று அலமந்து காணப்பெறுமையாலே நோவுபடாநின்றே நென்கிறார்.

[செல என்றுதொடங்கி] - எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் முட்டப்பரிச் சேதிக்கவொண்ணாதபடியிருந்துள்ள குணப்ரபையையுடையயாய் அவ்வளவுமன்றிக் கே உன்முணவிஹந்தியாதிகளுக்கும் முடிவில்லாதவனே! [எல்லாவுலகுமுடையவொரு மூர்த்தி] - ஸமஸ்த லோகங்களையும் ஸேஷமாகவுடைய அத்திதிபனான ஸர்வோஸ்வரனே! ‘ஸர்வாத்மாக்களையும் தன் அமுகாலே தோற்பித்து அடிமையாக்கிக்கொள்ளவல்ல விலகூணமான திருவுடம்பையுடையவனே’ என்றும்சொல்லுவார். [நலத்தால்என்றுமேலுக்கு]- உன்திருவடிகளுக்கு மிகவும் ஸ்நேஹிகளானவர்களைப் பிரியமாட்டாமை அவர்களதான யைப்போக்கி கைங்கர்யத்தைத் தந்தருளவேணுமென்னுதே “உனதான்பிடித்தே செல்லும்படி பார்த்தருளவேணும்” என்பானென்? என்ன - ஒன்றும் குறைவேண்டேன் என்று இத்யாதி. “உன தான்பிடித்தே செலக்காணே” என்றதுக்கீர்த்தம் - காற்கூறும் இத்யாதி. இது - சாடு. உன தான்பிடித்தே செலக்காணையென்றது - உன்திருவடிகளையேபிடித்துச் செல்லும்படி பார்த்தருள வேணுமென்றபடி. “பிடித்தே” என்ற அவபுராணரீத்தம் - அடிவிடில் இத்யாதி. கீழ் - “உன்னு லல்லால்” என்றதின் அர்த்தவயாநுருணமாக அருளிச்செய்து, த்ருதியார்த்தாநுருணமாக ஹாவார்த்தம் - அடியேபிடித்து இத்யாதி. அதாவது - உன்திருவடிகளே ப்ரார்ப்யமாகச் செல் லும்படி பார்த்தருளவேணுமென்றபடி. க்ரமேணந்தவயி, (௩)

திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே! நிரதிஸ்யஹோக்பனா உன்னை நினைத்தபடி அநுஹவிக்ஷப்பெறுதே அத்யந்தம் அவஸந்நனா நான் காணவேணுமென்று அலமந்து “இவ்வார்த்திக்கு வந்துதோற்றியருளாதொழியான்” என்று பார்த்து வரஸம்ஹாவனையுள்ள ஆகாசத்தைநோக்கி எங்கும் காணாமையாலே அதிஸ்நேஹிகளைப்போலே அழுவதும்செய்வன். க்ருபணரைப்போலே தொழுவதும் செய்வன்.

ப.—அநந்தரம், அபரிச்சிந்ந மாஹாத்ம்யத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரனான உன்னை இந்த அர்ச்சாவதாரதஸையிலே நினைத்தபடி கண்டு அநுஹவிக்ஷாபைப்பட்டு அலமந்து க்லேஸியாரின்றே நென்கிறார்.

செல - மேலேபோக, காண்கிற்பார் - காணவல்ல ஸக்தியையுடையவர்கள், காணுமளவும் - காணவல்லவளவுக்கும், செல்லும் - அவ்வருகேபோம்படியான வைஹவத்தையுடைய, கீர்த்தியாய்-முணவிலுதி ப்ரபுதையையுடையவனாய், (அந்தகுணவிஹிதிகளினுடைய கணரைக்கு), உலப்பு - முடிவு, இலானே-இன்றியேயிருக்குமவனாய், எல்லாவுலகும் - ஸர்வலோகத்தையும், உடைய - அடிமையாகவுடைத்தாய், ஒரு - அத்விதீயமான, மூர்த்தி - ப்ராப்யவிக்ரஹத்தையுடையனாவைத்து, நலத்தார்மிக்கார் - உன்பக்கல் ப்ராவண்யம் விஞ்சியிருப்பாருடைய, குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, கிடந்தாய் - (அவர்களுக்கநுஹவ்யனாய்க்கொண்டு) கண்வளர்ந்தருளினவனே! உன்னை-(இப்படி ஸர்வாயுகளாய் ஸர்வஸூலஹன) உன்னை, நான் -(அத்யந்தாஹிவிஷ்டன) நான், காண்பான்-நினைத்தபடி கண்டநுஹவிக்ஷைக்காக, அலப்பாய்-அலமந்து, ஆகாசத்தை-(நீவரஸம் ஹாவனையுள்ள) ஆகாசத்தை, நோக்கி - நோக்கி, அழுவன் - ஹத்திபரவஸாரப்போலே யழுவது, தொழுவன் - (ப்ரபத்திபரரைப்போலே) தொழுவதாகாரின்றேன், வாலரைப்போலே யழுவது, பக்வரைப்போலே தொழுவதாகாரின்றேனென்றமரம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனாய்வைத்து ஆஸ்ரிதர்க்காகத் திருக்குடந்தையிலே ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, நினைத்தபரிமாற்றம்பெறுமையாலே ரோவுபடாரின்றேனென்கிறார்.

[செலக்காண்கிற்பார் இப்பாதி] - அவ்வருகுபடக்காணவல்லவர்கள், எத்தனையேனும் அளவுடையார் காணிலும் அவர்கட்கு அவ்வளவேயாய், தான் அபரிச்சேத்யமாயிருக்கும் முணவத்தாப்ரபுதையையுடையவனே. “உதிக்ஷயாந்நிவதௌ” [உலப்பிலானே] - இப்படிப்பட்ட முணவிலுதியாதிகளுக்குத் தொகையில்லாதவனே! [எல்லாவலகுமுடைய இப்பாதி] - ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஸேஷமாகவுடைய அத்விதீயனான ஸர்வேஸ்வரனே! ஸர்வாத்மாக்களையும் எழுதிக்கொள்ளவல்ல அத்விதீயவிக்ரஹத்தையுடையவனே யென்றுமாம். [நலத்தால்மிக்கார்] - க்ரமப்ராப்திபற்றாதபடி ஸ்நேஹித்திருக்குமவர்கள். [குடந்தைக்கிடந்தாய்] - அவர்களதான திருக்குடந்தையிலே, அவர்களைப் பிரியமாட்டாமையாலே உடம்போடேகண்டு அநுஹவிக்ஷலாம்படி கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [உன்னைக்காண்பான்] - ஆஸ்ரிதவத்ஸலனான உன்னைக் காண்கைக்காக, அத் தலை இத்தலையாய், நீ என்னைக்காணப்பட்ட வளவன்று, நான் உன்னைக்காண்கைக்குப்பட்டது. [அலப்பாய்] - அலமந்து. [ஆகாசத்தைநோக்கி] - விஷயம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்கச்செய்தே ஆகாசத்தைப்பார்க்கிறது - நினைத்தபரிமாற்றம் பெறுமையாலே

ஸ்ரீமஜேந்த்ராமுனாக்கு உதவவந்து தோற்றினுப்போலே, தந்தையைப்பார்த்துத் தோற்றுகிறானே என்றுபார்த்து “என்னுடைய நிராலம்பநதை யைப்பார்த்து” என்னுமாம் ஆண்டான். [அழுவன்தொழுவனே] - வரக்காணாமையாலே, ஸ்நேஹிகள் செய்வதும் செய்யாநின்றேன்; க்ருபணர்செய்வதும் செய்யாநின்றேன். சபலர்செய்வதும் செய்யாநின்றேன், விரக்தர்செய்வதும் செய்யாநின்றேன்.

௩௫.—நாலாம்பாட்டு. ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்துவைத்து ஆனிரிதர்க்காகத் திருக் குடந்தையிலே ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, நினைத்தபரிமாற்றம் கிடையாமையாலே நோவுபடா நின்றேனென்கிறார்.

[சேல இத்யாதி]-உன்னுடைய முணவத்தாப்ரபையடங்கலும் அழியப்புகா நின்றதுகிடாய். [சேலக்காண்கிற்பார் காணுமளவும் செல்லும்கீர்த்தியாய்] - எத்தனையேனும் அளவுடையாரும் தாங்கள் நின்றவளவுகளைக்கழித்து அவ்வருகேகாணப்படுக்கால், அவ்வளவுகளை யுடையனாயிருக்கும். “பேசுவாரேவ்வளவுபேசவர் அவ்வளவே - வக் கரனைக்கொன்றான்வடிவு”-தவ்யவிக்ரஹவைலகுகுணயத்தைப் பேசுமவர்கள் யாதோ ரளவுசொல்லுவார்கள், அவ்வளவாயிருக்கும்த்தனை. [உலப்பிலானே]-ஸ்வரூப பணங் கள் புருஷபொருள்நமல்லாதவளவாய், தான் ஸாவயியாயிருக்குமோ? என்னல், [உலப் பிலானே] - ஸ்வதரி எல்லாகாணவொண்ணாதபடியாய் இருக்கை. *தனக்குந்தன் தன்மை

நாலாம்பாட்டு.—சேல இத்யாதி. “எல்லாவருமுடையவொருமூர்த்தி, குடந்தைக் கிடந்தாய், நானலப்பாய் ஆகாசத்தை” இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-ஸ்ரீவேஸ்வரனாய் இத்யாதி.

“சேல” என்றுதொடங்கி, “கீர்த்தியாய்” என்று - கீர்த்தியை வர்ணித்ததுக்குவாவம் - உன்னுடைய இத்யாதி. “சேலக்காண்கிற்பார்” என்றது - முன்புண்டானஜ்ஞாநம் போராது” என்று அத்தைக்கழித்து மேன்மேலான ஜ்ஞாநாதிரயத்தைஸம்பாதித்துக்கொண்டு காணவல்லார் என்று அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - எத்தனையேனும் இத்யாதி. அவ்வருகே காணப்படுக்காவென்றது - மேன்மேலான ஜ்ஞாநாதிரயத்தைஸம்பாதித்துக்கொண்டு காணப்படுக்காவென்றபடி. அவ்வளவுகளை யுடையனாயிருக்குமென்றது - “காணுமளவும்செல்லும்” என்றதுக்கர்த்தம். “சேலக் காண்கிற்பார்” இத்யாதிக்கு - மேலேபோகக்காணவல்ல ஸக்தியையுடையவர்கள் காணவல்லவளவுக்கும் அவ்வருகேபோம்படியான கீர்த்தியையுடையவனென்று நிஷ்க்ருஷ்டமான ஸப்தார்த்தம். அப்படிக்காண்பார் காணுமளவாயிருக்குமோ? என்ன - பேசுவார் இத்யாதி. மறுபாடுருவப் பேசுகைக்கு ஸக்தராயிருக்குமவர்கள், தங்கள் ஜ்ஞாநஸக்திகளைக்கொண்டு எவ்வளவுபேசவல்லார்கள், அவ்வளவேயாயிருக்கு மத்தனையல்லது, உள்ளபடி கண்டுபேசவொண்ணாது, தந்தவக்ரா ஸுரணமுடித்துப் பொகட்டவனுடையவடி வென்றபடி. மூன்றுநீநூவந்தாதி, இருபத்தேராம் பாட்டு. வக்கரண - தந்தவக்கரண. வடிவென்றது - ஸ்வரூபகுணங்களுக்குமுபலக்ஷணம். இந்தப் பாசரத்துக்கு அர்த்தம் - தீவ்யவிக்ரஹ இத்யாதி. ஸ்வரூபகுணங்கள் இத்யாதிரங்காவாக்யத் துக்கு வாவம்-ஸமுத்ரம் இச்சேதநஞல் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதே யிருந்ததேயாகிலும் ஸுரூப வாக்ரீ பரிச்சிந்நமாயிருக்குமிதே; அப்படியே ஸ்வரூபகுணங்களுக்கு பரிச்சேதமுண்டோ வென்று, ஸங்கைக்குவதமுண்டென்றபடி. ஸங்காவாக்யத்திலே, ஸ்வரூபகுணங்கள் - என்றருளிச்செய்கையாலே, “கீர்த்தியாய்” என்கிறவிதத்துக்கு-கீ-த-ஆ-தி-கீ-தி-ஃ என்று, ஹோக்யதையாலே ஸர்வதாரீர்த்தநீயமான ஸ்வரூபகுணங்களையுடையவனென்றும் ஓரர்த்தம் கண்டு கொள்வது. “கீர்த்தி” என்றதுக்கு - முணவத்தாப்ரபையென்றுமுந்தினவர்த்தம். “எல்லா

யறிவரியானிறே [எல்லாவலகுமுடையவொருமூர்த்தி] - வடிவழகைக்காட்டி ஸர்வப்
ராணிகளையும் காற்கீழேயிட்டுக்கொள்ளக்கடவனும். வடிவுகண்டபோதே, “இவனே
இதுக்கெல்லாம்கடவன்” என்று தோற்றுப்படி யிருக்கும் மூர்த்திசுபந்தான் - விக்
ரஹத்துக்கு வாசகமாய், ஐஸ்வர்யத்துக்கும் வாசகமாயிருக்கும்; அப்போது, ஸகலலோகங்
களுக்கும் நிர்வாஹகனும் அத்விதீயனான ஸர்வேஸ்வரனென்றபடி. இத்தால் இவர்க்
குப் பேறு என்? என்னில்,—உன்பெருமையை யழிக்கக்கிடாய் புகுகிறுயென்கை; “நீர்
நோவுபுகிறவிடம் என்னெல்லைக்குன்று என்னவொண்ணாதே அவனுக்கு. [நலத்தால்
மிக்கார்குடந்தைக்கிடந்தாய்]-நீஸ்வருபங்களால் விஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு அங்கேயிருந்தா
யாகில் நான் ஆறியிரேனோ, உன்னுல்லவது செல்லாதாருடைய தேசத்தைவிரும்பி விடமாட்
டேதே பகோடுகிடவாரின்றாய் [நலத்தால்மிக்கார்] - க்ரமப்ராப்திபற்றதபடி ஸ்நேஹித்
திருக்குமவர்கள், நலம்-ஸ்நேஹம் [உன்னைக்காண்பான்நான்]-பூநீவைகுண்டம் கலவிருக்
கையாயிருக்க, ஆனிறை விடமாட்டாதே திருக்குடந்தையில் கண்வளர்ந்தருளுகிற உன்
னை, அத்தலை இத்தலையாய் நான்காணவாசைப்பட்டு அலமாவாரின்றேன். அத்யகிரிவிஷ்ட
னானநான் [உன்னைக்காண்பான்நான்] - காண்கிறேன் நானன்றோ, காண்கிறது உன்னை
யன்றோ; ஆனபின்பு எங்ஙனே ஆறியிருக்கும்படி [உன்னை] - கீழ்ச்சொன்ன ஷோக்யதை
யுடைய உன்னையென்றுமாம் [அலப்பாய்] - அலமந்து. கண்டபோது “கண்டுகொள்ளுகி
ரோம்” என்று, சூது சதுரங்கம் பொருது ஆறியிருக்கும் விஷயமன்றே. காணப்பெறுமை
யாலேவந்த துடிப்பு. [ஆகாசத்தைநோக்கி] - திருவடியுடைய த்வரி ஒருதிக்கிலேயாயிருக்

வுலகுமுடையவொருமூர்த்தி” என்றதுக்கு மூன்றுபொருள்.—அதாவது; மூர்த்தியென்று - விக்
ரஹமாய், அத்தாலே - ஸௌந்தர்யத்தைவிவக்ஷித்து, விக்ரஹஸௌந்தர்யத்தாலே எல்லாவலகங்
களையும் ரோஷமாகக்கொண்டானென்னுதல்; அன்றிக்கே, மூர்த்தியென்று - விக்ரஹமாய், விக்
ரஹத்தைக்கண்டவாறே “இவனே எல்லாலோகங்களுக்கும்ரேஷி” என்று தோற்றுப்படியிருக்
குமென்னுதல்; இந்தவர்த்ததவயத்தையும் அடைவேயருளிச்செய்கிறார் - வடிவழகைக்காட்டி இத்
யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, “கண்டவாற்றால் தனதே யுலகெனநின்றான்”, “ரூபஸூரியாவா
ரபா” இத்தயாத்யதுஸந்தேயம் * மூர்த்திசுபந்தம் - விக்ரஹவாசியோ என்கிறுபங்கையையும்
பரிஹரித்துக்கொண்டு மூன்றாமர்த்தம் - மூர்த்திசுபந்தந்தான் இத்தயாதி. ஐஸ்வர்யத்துக்கு வாசக
மானபோதைக்கு ஸப்தநிர்வாஹங்காட்டுகிறார் - அப்போது இத்தயாதி. அப்போது - ஐஸ்வர்ய
வாசகமானபோதென்றபடி. உம்மைத்தவிரவிட்டால் நம்பெருமை யழிந்ததாகவேணுமோ? என்ன
நீர்நோவுபுகிற இத்தயாதி. - அவனுக்கென்றது - அவ்வுனக்கென்றபடி. பூர்வார்த்தத்தையெல்
லாம் கடாக்கித்துவாவம் - நீ ஸ்வநுபநுப இத்தயாதி. படுகட்டு - வெட்டி விழுந்த காடு. “உன்னை”
என்றதுக்கு - ஸௌஸ்ப்யபரமாகவாவம் - ஸீவைகுண்டம் இத்தயாதி. கலவிருக்கை - நெஞ்சு
பொருந்தியிருக்கை. அஹிமதமான வாஸஸ்த்தாநமென்றபடி. “நான்” என்றத்தையும்கடாக்கித்து
“உன்னை” என்றதுக்கு-ப்ராப்யபரமாகவாவந்தாம் - காண்கிறேன் நான் இத்தயாதி. நானன்றோ -
* ஆராதகாதலையுடைய நானன்றோவென்றபடி. விவரணம் - கீழ்ச்சொன்ன இத்தயாதி. கீழ்ச்
சொன்ன என்றது - “ஒருமூர்த்தி” என்றத்தையாதல் “ஆராவமுதே” என்றத்தையாதல். அலமரு
கிறதென்? என்ன - கண்டபோது இத்தயாதி. ஆகையாலே - காணப்பெறுமையாலேவந்ததுடிப்பு
என்றபடி. “ஆகாசத்தைநோக்கி” என்றதுக்கு மூன்றுதாத்பர்யம், - முந்தினது ஆகாசத்தை இத்
யாதி. ஆகாசத்தைநோக்குகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - திருவடியுடைய இத்தயாதி. கலகத்தாலே

கச்சேய்தே “ஸாகியபுமதிபுஜ” (ஸாதிர்யகூர்த்வஞ்ச) என்று - பிராட்டி எங்குமோக் கப் பார்த்தாளிறே. [உன்னை] என்னுந்நிகச்சேய்தே, [ஆகாசத்தைநோக்கி] என்பா னென்? என்னில்,—[அலப்பாய்] என்றதிறே, கலக்கத்தின் கார்யமிருக்கிறபடி. விஷயம் ஸந்நிஹிதமா யிருக்கச்சேய்தே ஆகாசத்தைப்பார்க்கிறது, நினைத்த பரிமாற்றம் பெறுமை யாலே. “புரீமஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்துதோற்றிடுப்போலே தந்தஸையைப்பார்த்துத் தோற்றுகிறோ” என்று பார்த்து. “[ஆகாசத்தைநோக்கி] - என்னுடைய நிராலம்வ நதையைப்பார்த்து” என்று ஆண்டான்வார்த்தை. அன்றிக்கே, ‘மமநாஸகூறொயந’ (ககநாஸக்தலோசந) என்றுகொண்டு, கண்களிலக்கில் தைக்கமாட்டாதபடியாயிற்றுச் சேன்றற்றபடி. [அழுவன்தொழுவனே]-ஸ்நேஹிகள் செய்வதையும் செய்யாநின்றேன், க்ரு பணர்செய்வதையும் செய்யாநின்றேன். சபலர்செய்வதையும் செய்யாநின்றேன், விரக்தர் செய்வதையும் செய்யாநின்றேன். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

அழுவன்தொழுவனாடிக்காண்பன் பாடியலற்றுவன்
தழுவல்வினையால்பக்கநோக்கி நாணிக்கவிழ்ந்திருப்பன்
சேழுவொண்பழனக்குடந்தைக்கிடந்தாய் செந்தாமரைக்கண்ணா!
தொழுவனேனையுனதாள் சேரும்வகையேசூழ்கண்டாய்.

ஆ.—(அழுவன்.) அழுதுகாண்பன், தொழுதுகாண்பன், ஆடிக்காண்பன், பாடிக்காண்பன், அலற்றிக்காண்பன், பின்னையும் நீ வரக்காணேன். காணுதொழிந்தவாறே, “இந்தலோகத்தார் உன்பக்கலிலே முணஹாநியைச் சொல்லாநிற்கிறாரே!” என்று லஜ்ஜித்துத் தலையெடுக்கமாட்டாதே, “என்னுடையபாபம்” என்றிருப்பன். செழுவொண்பழ னக்குடந்தைக்கிடந்தாய், செந்தாமரைக்கண்ணா, உன்திருவடிகளைச்சேர்வதொரு விரகு பார்த்தருளாயென்கிறார்.

ப்ர —(ஆகாசத்தைநோக்கி) ஸுநாசுகாணே, [நக] “ஸாகியபுமதிபுஜ” உ யாவயுயலாநிரீக்ஷாணா ததிலினுபுவிபு | டிபுபுவிபுயிவதொராதிவா தா தஜ்ஜெஸுபுபிவொடிபு || ௪௯ || ”.

யென்றபடி. இரண்டாவது - என்னுடையநிராலம்பநதை இத்யாதி. ஆகாசத்தை - நிராலம்ப நதையை இத்யர்த்தம். அதாவது - அந்நயமுதிக்கென்று கருத்து; த்ருதியதாத்தர்யம்-அன்றிக்கே மமுந இத்யாதி. அதாவது - ஆற்றமுமையாலே புரோவர்த்திவிஷயம் தெரியாமையாலே ஆகாசத் தைப்பார்த்தென்றபடி. இலக்கில் - லக்ஷயத்தில். ஸ்நேஹிகள் - உபாஸகர். க்ருபணர் - ப்ரபந்நர். க்ரமேணவ்யம். “ததெயெவொஷ்விமிசுஸுபுஜொடிபுயொநுவு”. விவொவாரா வஜ்ஜெஸுபுமநாஸகூறொயந” உத்யொபுஜொகாணேகெகெயிவாத்ராவ ணே டிபுபுவிவொடிபு. “ஸாகியபுமதிபுஜ” உத்யொபுஜொடிபுயிலே விவிதிபு.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், உன்னைக் காணவேணுமென்னும் சாபலத்தாலே ஁ய நீய்ப் ப்ரவ்ருத்திகள் பலவும் பண்ணியும் காணப்பெறுகிறிலேன்; நீயே உன் திருவடிகளை நான் பெறும்வழி பார்க்கவேணுமென்கிறார்.

[அழுவன் என்றுதொடங்கி] - அதிவாலரைப்போலே அழுவதும்செய்வன்; பேரறிவாளரைப்போலே தொழுவதும்செய்வன்; சாபலத்தின் மிகுதியாலே என்செய்தால் கிடைக்குமென்று அறியாதே கூத்தாடிப்பார்ப்பன். பரவஸூய்ப் பாடுவதும்செய்து அவ்வளவன்றிக்கே கூப்பிடுவதும்செய்வன். நீ வாராதொழிந்தாலும் என்னைவிடாதேயிருக்கிற அதுமாத்ரஸ்நேஹத்தாலே வரஸம்பாவனையுள்ள தேசத்தைப்பார்த்து வரக்காணாமையாலே என்செய்தோமானேமென்று லஜ்ஜித்துக் கவிழ்ந்திருப்பன். ஹத்தியை 'வினை' என்பானென்? என்னில்,—அறிஷ்ட்டாவஹமாகையாலே. [செழுவொண்பழனம் என்று மேலுக்கு] - பெருத்து அழுகிதான் நீர்நிலத்தையுடைய திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே! அழுகிய கண்களாலே நோக்கி ஹையணை என்னை உன் திருவடிகளிலே சேரும்படி பார்த்தருளவேணும். 'செந்தாமரைக்கண்ணு' என்றது, கண்களாலே நோக்கவேணுமென்னுங்கருத்தாலே.

ப.—அநந்தரம், உன் கண்ணழகாலே ஈடுபட்டு நானாவிய஁யநீய்ப் ப்ரவ்ருத்திகளைப் பண்ணுகிற நான் உன் திருவடிகளைச் சேரும்படி பார்த்தருளவேணு மென்கிறார்.

அழுவன் - (கலக்கத்தாலே) அழுவது, தொழுவன் - (தெளிவாலே) தொழுவது, (ப்ரமத்தாலே) ஆடி - ஆடி; காண்பன் - பார்ப்பது, பாடி - (குணபரவஸ்யத்தாலே) பாடுவது, அலற்றுவன்-(ஆர்த்தியாலே) ப்ரலாபித்து அலற்றுவது, ("இவ்வளவஸ்த்தையில் வாராதொழியக்கூடாது" என்றுநினைத்து), தழு - என்னைத்தழுவி, (விடாதேநிற்கிற) வல்லிணையால் - காதலாகிறப்ரஹ்மபாபத்தாலே, பக்கம்-(அவன் வரஸம்ஹாவனையுடைய), பக்கங்களை, நோக்கி - பார்த்து, (அங்குக்காணாமையாலே), நாணி-(ஸ்வரூபமும் பெற்றிலோம், அஹிமதமும்பெற்றிலோம்" என்று) லஜ்ஜித்து, கவிழ்ந்திருப்பன் - கவிழ்ந்திருப்பன்; செழு - ஸம்ருத்தமாய், ஒண் - தர்ஸநீயமான, பழனம் - நீர் நிலங்கையுடைய, குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, கிடந்தாய் - (ஆனாதார்த்தமாகக்) கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், (அவர்களுக்கு ரக்ஷகமும் ஹோக்யமுமாய்) செம்-சிவந்த, தாமரை-தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண்ணு - திருக்கண்களையுடையவனே! தொழுவனேனை - (அநரபமதித்வத்தாலே) அத்யந்தக்ருபணனை என்னை, உன் - (ப்ராப்தனை) உன்னுடைய, தாள் - (ஹோக்யமான) திருவடிகளை, சேரும்வகை - சேரும்படி, (நீயே) சூழ்கண்டாய் - ஒரு நல்லிரகு பார்க்கவேணும். தொழுவன் - தண்ணியன். சூழ்ச்சி - விரகு

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், சாபலத்தாலே ஁யநீய்ப் ப்ரவ்ருத்திகளைப்பண்ணின விடத்திலும் காணப்பெறுகிறிலேன், உன் திருவடிகளை நான் பெறும்படி பார்க்கவேணு மென்கிறார்.

[அழுவன்தொழுவன்] - வாலர்செய்வதும் செய்யாரின்றேன்; அறிவுடையார் செய்வதும் செய்யாரின்றேன், [ஆடிக்காண்பன்] - "என்செய்தால் அஹிமதமகிடைக்கும்"

என்று அறியாமையாலே ஆடிப்பார்ப்பன். [பாடியலற்றுவன்] - வாய்விடாத மாம்வீர்பம் குலைந்து கூப்பிடாரின்றேன். ப்ரேமம்வழிந்தசொல் - பாட்டு அதுதான் அடைவுகெடக் கூப்பிடுகை - அலற்றுக்கை. [தழுவல்வினையால்] - உடன்வந்தியாய் ஒருத்தரால் போக்க வொண்ணாத ப்ரேமத்தாலே † “கிட்டாது” என்றாலும் விடாதேயிருக்கிற அதிமாத்ர ப்ராவண்யமென்கை. ஹத்தியை - பாபமென்கிறது, இக்கிலேஸத்துக்கெல்லாம் அடியா கையாலே; அறிஷ்டாவஹமிதே - பாபம். [பக்கம்நோக்கி] - ஆர்த்தியே செப்பேடாக வரஸம்ஹாவனையுள்ள திக்கைப்பார்ப்பன். [நாணிக்கவிழ்ந்திருப்பன்] - வரக்காணுமை யாலே, ஆசைக்குவலம் அழகிதாயிருந்தது என்று லஜ்ஜித்துக் கவிழ்ந்திருப்பன். “ஆசைப்பட்டார்க்கு அழகிதாக உதவினான்” என்று நாட்டார் சொல்லும் அவத் யத்துக்கு லஜ்ஜித்திருப்பனென்றுமாம். [செழுவொண்பழனம்] - பெருத்து தர்ஸநீய மான நீர்நிலங்கள். “ஆசைப்பட்டார்க்கு நெடுங்கைநீட்டாகவொண்ணாது” என்று காண் கைக்கு அண்ணிதாகவந்து கண்வளர்ந்தருளுகை. [செந்தாமரைக்கண்ணு] - ஸந்நியாஸீ யன்றிக்கே, ரக்ஷணபரிசுரமுடையவனே. என்னுர்த்திதீரநோக்குகைக்கு யோக்யதை யுண் டாயிருக்க, இழக்கவோ. அழகிய திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கியருளவேணு மென்கை, “சுவவொருநாடொருநாடு”. [தொழுவனேனை] - க்ருபணனென்னுதல், ஹேயனென்னுதல். புறம்புபுகலற்று உன்னுலல்லது செல்லாதபடியான க்ருபணனான என்னை. ஹாஹ்பங் களிலேப்ரவணனாய் ஹேயனான என்னெயென்றுமாம். உன்திருவடிகளிலே சேரும்படி ஒரு விரகுபார்த்தருளவேணும். உன்திருவடிகளைப் பெறவேணும், அது நான் அறியாதபடி நீயே ஒரு நல்விரகு பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

௪௫ — அஞ்சாம்பாட்டு. “உன்னைக்காணவேணும்” என்னும் சாபலத்தாலே டயநீயப்ரவ்ருத்திகள் பலவும் பண்ணினவிடத்திலும் காணப்பெற்றிலேன், உன்திருவடி களை நான் பெறும்படி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

[அழுவன்தொழுவன்] ஷாலர்செய்வதையும் செய்யாரின்றேன், வேதாந்தஜ்ஞானமுடையார் செய்வதையும் செய்யாரின்றேன். “மற்றவள்தனருள் நீனைந்தேயழுங் குழவி” என்னக்கடவதிறே. [ஆடிக்காண்பன்] - கலியர் “இத்தனைசோறிக்கேளும், ஆட வல்லையோ” என்றால் ஆமோபோலே, ஆடியும்பார்ப்பன். “என்பட்டால்பெறலாம்” என்ற றியாரே [பாடியலற்றுவன்] - ப்ரேமம்வழிந்தசொல்பாட்டாய், அதுதானும் அடைவுகெ

அஞ்சாம்பாட்டு. அழுவன் இத்தாதி “அழுவன் தொழுவன்” இத்தாதியையும், “உன தாள்சேரும்வகையே” இத்தாதியையும்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-உன்னைக்காண இத்தாதி.

கீழ், காணப்பெறுமையாலே - “அழுவன் தொழுவன்” என்றார்; இங்கு, காணவேணு மென்று - “அழுவன் தொழுவன்” என்கிறார், ஆகையாலே புனருத்தியில்லை. “சுலோவிவ்ராகீ, ௨௦௫௮” இத்தாதியைக்கடாக்ஷித்து; வேதாந்தஜ்ஞானமுடையார் இத்தாதி. ஷாலர் அழுவர் களோ? என்ன-மற்றவள்தான் இத்தாதி. அந்தத்தாயினுடைய அருளைநினைந்தே யழுகிறகுழந்தை யென்றபடி. பெருமான்திருமொழி, அஞ்சாந்திருமொழி, முதற்பாட்டு - “ந்ருதுயரம்” இத்தாதி க்லியர் - ஆமோப்போலே என்று அர்வயம். கலியர் - பசியர். ஆடுவன் என்னுதே, “காண்பன்” என்றதுக்குஹாவம் - என்பட்டால் இத்தாதி. அறியாரே - ஆகையாலே-பார்ப்பன் என்கிறாரென்று கூட்டுவது. “தழுவல்வினையால், காணப்பெறுதே” என்றத்யாஹர்த்தவ்யம். “தழுவல்வினையால் அழுவன்தொழுவன்” என்றுதொடங்கி அர்வயமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் -

டக்கப்படுகை - அலற்றுகை. [தழுவல்வினையால்] - இப்படி பட்டாலும் காணவோண் ணாதே உடன்வந்தியானவல்வினை. என்னைத் தழுவிலிடாதேநிற்கிற காதலாகிற ப்ரவல பாபத்தாலே. ஹத்தியை - பாபமென்கிறது, அநிஷ்டாவஹம் - பாபமாகையாலே. [பக் கம்நோக்கி] - “ஆர்த்தியேசெப்பேடாகவரும்” என்றிருக்கையாலே, வரலம்ஹாவனையுள்ள திக்கைப்பார்த்து. [நாணிக்கவிழ்ந்திருப்பன்] - அங்கு வந்து தோற்றக்காணாமையாலே, “ஆ சைப்பட்டு அழகிதாகவுண்டோம்” என்று லஜ்ஜித்துக் கவிழ்த்தலையிட்டிருப்பன். அன்றிக்கே, [பக்கம்நோக்கி நாணிக்கவிழ்ந்திருப்பன்] - “அருகுநின்றார் இவனைஎன்சொல்லுவார்களோ” என்றதுக்கு லஜ்ஜித்துக் கவிழ்த்தலையிட்டிருப்பனென்றாராகவுமாம். “ஆசைப்பட்டார்க்கு அழகிதாக உதவினான்” என்று நாட்டார் சொல்லும் அவத்யத்துக்கு லஜ்ஜித்திருப்பன். [சேழுவோண்பழனக்குடந்தைக்கிடந்தாய்] - பெருத்து அழகிதானநீர்நிலைகளையுடைய திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே. [சேந்தாமரைக்கண்ணை] - முவாந்தரத் தாலே என்ஜீவநமாய்க்கிடக்கிறாய்லே. கையிலேநிதியுண்டாயிருக்க ஆர்த்தர்க்கிடாதா ரைப்போலே. என்ஜீவநம் ஒருமுகம் செய்துகிடக்கிறதன்றே. [தொழுவனேனை] - க்ரு பணனென்னுதல், ஹேயனென்னுதல். புறம்புபுகலற்று, உன்னல்லது, செல்லாதபடி க்ருபணனானவென்னை; ஹவ்யவிஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் ஹேயனானவென்னை யென்னுதல். [உனதாள் இத்யாதி] - உன்திருவடிகளைக்கிடவேதொருவிரகு, நான் அறியா தபடி நீயேபார்த்தருளவேணும். தம்மாற்றமை பேற்றுக்குடலன்றிக்கே, அது ப்ரக்ருதி யாய், “அவனேபேறு” என்றிருக்கிறபடி. [சூழ்கண்டாய்] - அந்நயப்ரயோஜநர்த்தத்தில் கார்யசிந்தையும் அவனதாயிருக்கிறபடி. (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

சூழ்கண்டாயென்தொல்லவினையையறுத்து *உன்னடிசேரும்
ஊழ்கண்டிருந்தே தூரக்குழிதூர்த்து எனைநாளகன்றிருப்பன்
வாழ்தொல்புகழார் குடந்தைக்கிடந்தாய் வானோர்கோமானே!
யாழினிசையே யமுதே அறிவின்பயனேயர்யேறே

ஆ. - (சூழ்கண்டாய்) எனனுடைய ப்ரதிவம்பந்யகத்தைப்போக்கி உன் திருவடிகளைச் சோவதோருபாயத்தைச் செய்தருளவேணும்; செய்தருளமிடத்தில், நீ இப்படிப்பட்டாலும் இத்யாதி. வல்வினையென்று - ஆழ்வாஹிப்ராயத்தாலே, பாபமென்கிறது தத்தவஸ்த்யிதி, ஹத்தியென்றபடி. உடன்வந்தியென்றது, போனபோனவிடமெல்லாம் ஒக்க வருகிறதென்றபடி. அழகிதாகவுண்டோம் - நன்றாக ஹஜித்தோமென்று வெறுப்பு. பழனம் - நீர்நிலங்கள் என்னுடைய ஆர்த்திதீர்க்கைக்கு பரிகரம் உன்செயிலே யுண்டாயிருக்க, நான் ஆர்த்த யிருக்க என்னைக்கடாஹியாதே யிருக்கிறயென்னுமத்தை ஸநிதர்ஸநமாகக்காட்டுகிறார் - கை யிலே இத்யாதி. முகாந்தரத்தாலே இத்யாதி வாக்யத்தோடே ஸம்பந்தம் - என்ஜீவநம் இத்யாதி வாக்யத்துக்கு. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, “தொழுவன்” என்றது - தொழும்பென்றபடியாய், ஹேயன் என்றபடி. உக்தார்த்தத்தவ்யவிவரணம் - புறம்பு இத்யாதி. தொழுகை - கார்ப்பண்ய கார்யமென்றுவிவக்ஷித்து-உன்னல்லது செல்லாதபடி க்ருபணனானவென்னை என்கிறார். சேரும் வகையைப்பார்என்னுதே, “சூழ்கண்டாய்” என்றதுக்குஹவம் - நான் அறியாதபடி இத்யாதி. சூழ்ச்சியாவது - புறம்பு ஒருவரறியாதபடிபார்க்கும்விரகு. “அழுவன்தொழுவன்” இத்யாதியான வாற்றமை யுண்டாயிருக்க, “சூழ்கண்டாய்” என்று - நீயேவிரகுபார்த்தருளவேணுமென்கிற தென்? என்ன - தம்மாற்றமை இத்யாதி. மலிதம் - அந்நயப்ரயோஜநர் இத்யாதி. சேரும்வகை யேசூழ்கண்டாய் - சேரும்படியே விரகுபார்க்கவேணுமென்று ஸப்தார்த்தம் க்ரமேணவ்யம்” (ரு)

† வினையறுத்து என்று பாடாந்தரம்.

செய்தருளுகிற உபாயத்தையறிந்து அதில் அகப்படாதேதப்பிலும், நான் அறியாத தொருபடி செய்தருளவேணுமென்று; அபேக்ஷித்தபடியே செய்தருளக்காணுமையாலே, ஆழித வாத்தஸைய ஸௌஸீல்யஸௌலஹி ஹோக்யதாத்யபரிமித கல்யாண மூணமுணா யிருந்த உன் திருவடிகளோடுள்ள ஸம்ஸ்லேஷமாசிற மஹாரஸத்தை யறிந்துவைத்தே, துஷ்பூரமான இந்திரியங்களாலே இந்தப்ராக்ருதவிஷயங்களையே மூஜித்து இன்னமெத் தண்காலம் உன் திருவடிகளை அகன்றிருக்கக்கடவே நென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், உன்னுடைய ஹோக்யதையிலே அகப்பட்டிருந்துள்ள எனக்கு இதரவிஷயங்களோடு சேருகிறதில்லையானபின்பு நீயே த்வத்ப்ராப்தி ப்ரதிஹந்த கங்களையும் போக்கி உன்னைப்பெறுவதொருவிரகு அறியில் அத்தைத்தப்பிலும் நான் அறியாதபடி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

[உன்னடி என்றுமேலுக்கு] - உன் திருவடிகளில் ஊஸ்யரஸம் முறையென்னு மிடம் அறிந்துவைத்து துஷ்பூரமான இந்திரியங்களுக்கு இரைதேடியிட்டு இன்னம் எத் தண்காள் அகன்று இருக்கக்கடவேன்? [வாழ்தொல்புகழார் என்றதொடங்கி] - ஆயர் வறுமமரர்க ளதிபதியா யிருந்துவைத்து ஒருநாளும் விஸ்லேஷ மந்தயின்னிக்கே என்றும் உன்னை மூஜிக்கப்பெற்றார்களென்னும் இந்த ஸ்லாக்யமானபுகழை யுடையவர்களதான திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்வதும்செய்து அதுவலிப்பார்க்கு ஒருநாளும் விடவொண் னாதபடி நிரதிஸயஹோக்யனுமாய் அறிவினுடைய ப்ரயோஜநரூபனுமாய் முகக்கொள் ளவொண்ணாதபடி யிருக்குமவனே!

ப.—அநந்தரம், நித்யஸூரிஸேவ்யனாய் நிரதிஸயஹோக்யனுன நீ என் விரோ யியையப்போக்கி உன் திருவடிகளிலே சேர்த்துகொண்டருளவேணு மென்கிறார்.

வாழ் - (வகவததுவவமாகிற) வாழ்ச்சியாலே, தொல் - ஸ்வாஹாவிசுமான, புகழார் - புகழையுடையவர்களதான, குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, கிடந்தாய் - (அவர்களுக்கு அதுவாவ்யனாய்க்) கண்வளர்ந்தருளினவனாய், (அப்படியே), வானோர் - நித்யஸூரிகளுக்கும், கோமானே - (ஹோக்யனாய்க்கொண்டு) நிர்வாஹனாய், யாழின் - (மிடறுபோலேபோதுசெய்யாத) யாழின், இசையே - இசைபோலே (ஸ்ரவணஹோக்ய னாய்) அமுதே - நித்யஹோக்யமான அம்ருதம்போலே ஸ்துத்யாதிமுகததாலே நாக்குக்கு இனியனாய், அறிவிற்பயனே - ஜ்ஞாநமலமகையாலே மநஸ்ஸுக்கு ஹோக்யனாய், (இப் படி ஹாஹயாப்பந்தரரூப ஸர்வேந்த்ரியங்களாலும் அதுவலியாநின்றாலும்) அரியேறே - விரிமஹஸ்ரேஷ்ட்டம்போலே †வளாய்க் கொள்ளவொண்ணாதபடி மேனாணித்திருக்குமவ னே, (நான்) உன்-உன், அடி - திருவடிகளை, சேரும் - சேர்ந்து அநந்தார்ஹனாயிருக்கும், ஊழ - பழமையை, கண்டிருந்தே - கண்டிருந்தே, தூரா - துஷ்பூரமான, குழி - தூரா சையாகிறகுழியை, தூர்த்து - (தூர்விஷயங்களாலே) தூர்த்து, எனை - எத்தனை, நான் - நான், அகன்று - அகன்று, இருப்பன் - இருக்கக்கடவேன், (இதுக்கடியான) என் - என் னுடைய, தொல்லைவிறையை-அநாதிபாபத்தை, அறுத்து-அறுத்து, உன்னடிசேரும்படி - ஸ்வரூபப்ராப்தமான உன் திருவடிகளைச்சேரும்படி, சூழ்கண்டாய் - சூழ்ந்தருளவேணும்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், உன்ஹோக்யதையிலே யந்வயித்த எனக்கு விச்சேதம் பிறவாதபடி த்வத்ப்ராப்திப்ரதிவந்தகங்களையும் போக்கி, உன்னைப்பெறுவதொருவிரகு பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

† வளாய்க்கொள்ள - சுற்றிக்கொள்ள.

[சூழ்கண்டாய் இத்யாதி] - என்னுடைய ப்ராப்யகம்ங்களையறுத்து, உன் திருவடிகளைக் கிட்டுவதொருவிரகு பார்த்தருளவேணும். க்ரமத்திலே செய்கிறேமென்ன; அதுக்கு அவயிபென் என்கிறார். [உன்னடிசேரும் இத்யாதி]-உன் திருவடிகளைச்சேரும் முறைமைகண்டுவைத்தே, ஁ஷ்பூரமான இந்த்ரியங்களுக்கு இரைதேடியிட்டு எத்தனை நாள் அகன்றிருக்கக்கடவேன். இப்படி யாறியிருக்கப்பார்த்தால் முறையையறிவித்த தென்? மயர்வறமதிரலமருளிற்றில்லையாகில், நானும் ஆறியிருக்கலாயிற்றே. “வெட்டுணை-உதா஁புஸெவஷெ-” என்று ஓர் அவதிபெறிலும் பெற்றத்தோடொக்கும். [வாழ் தொல்புகழார்] - விஸ்லேஷமந்யமில்லாதபடி உன்னை யதுபவிக்கையாகிற ஸ்லாக்யமான புகழை யுடையவர்களதான திருக்குடந்தை, பழையதானபுகழென்றுமாம். “எனைநாள கன்றிருப்பன்” என்ன வேண்டாதவர்கள். விஷயஸந்நிதி தமக்கும் அவர்களுக்கும் ஒத்திருக்க, அவர்கள் வாழுகிறபடி எங்ஙனே? என்னில்,—தம்மைப்போலே கூப்பிடாமையாலே “நினைத்தபரிமாற்றம் பெற்றார்கள்” என்றிருக்கிறார். [வானோர்கோமானே] - விஸ்லேஷ யோக்யதையும் இல்லாதவர்களைச்சொல்லுகிறது. அவர்களை நித்யாநுபவம்பண்ணுவிக்கிற வன்கிடர்! இங்கேவந்து ஸுலஹையிருக்கிறான். [யாழினிசை இத்யாதி] - அதுஹிப்பாருடைய ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் ஹோக்யமாயிருக்கிறபடி. மிடற்றேசை கர்மாது முணமாகப்போதுசெய்யும். அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [அமுதே] - ரஸனைக்கு ஹோக்யமாயிருக்கிறபடி. [அறிவிற்பயனே] - ஜ்ஞாநத்துக்கு ப்ரயோஜநரூபமானவிஷயம். மனஸ் ஸுக்கு ஹோக்கியமாயிருக்கிறபடி. [அரியேறே] - கண்ணுக்கு முககொள்ளவொண்ணாத ஹோக்யதையையுடையவனே இங்குள்ளார்க்கும் அங்குள்ளார்க்கும் உன்னை யது ஹவிக்கக்கொடுத்து நிரதிஸபஹோக்யஹுதையிருக்க,நான் இந்த்ரியங்களுக்கு இரையிட்டு எத்தனைகாலம் அகன்றிருக்கக்கடவேன்.

௩௫.—ஆறும்பாட்டு.உன்ஹோக்யதையிலே யந்வயித்த எனக்கு ஒருலிச்சேதம் வாராதபடி த்வத்ப்ராப்தி ப்ரதிவந்யகங்களையும்போக்கி, உன்னைப்பேறுவதொரு விரகு பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்

[சூழ்கண்டாயென்தொல்லெவினையையறுத்து] - என்னுடைய ப்ராக்தநமான கர்மங்களை ஸவாஸநமாகப்போக்கி, உன் திருவடிகளை நான்வந்து கிட்டுவதொருவழி நீயே பார்த்தருளவேணும். க்ரமத்திலேசெய்கிறேமென்ன; அதுக்கவயியென்? என்கிறார். [உன்னடிசேருமூழ்கண்டிருந்தே] - நாட்டாரோபாதி உன்னையறியாதொழியப்பெற்றிலேன் உன் திருவடிகளைக்கிட்டும் முறையை அறிந்துகொண்டிருந்தே [தூராக்முழிதூர்த்து] - ஁ஷ்பூரமான இந்த்ரியங்களுக்கு இரையிட்டு. [எனைநாளகன்றிருப்பன்] - இன்னமும் எத்தனைநாள் இங்ஙனையிருக்கக்கடவேன். ஸ்ரீஹரதாழ்வான்போல்வார்க்கோ ஒருநாளிட்டுக்

ஆறும்பாட்டு. - சூழ்கண்டாய் இத்யாதி. “சூழ்கண்டாய்” என்றுதொடங்கி “உன்னடிசேரும்” என்னுமளவும் கடாக்கித்து அவதாரிகை - உன்ஹோக்யதையிலே இத்யாதி.

அதுவாதமன்றிக்கே, “உன்னடிசேரும்படி - சூழ்கண்டாய்” என்றும், “உன்னடிசேரும் ஹாழ்கண்டிருந்தே” என்றும், “உன்னடிசேரும்” என்றத்தை - கீழுமேலும் கூட்டுவது. “ஹாழ்” என்றது - ஸேஷஸேஷிஹாவமுறையென்றபடி. “இருந்தே” என்கிற அவயாரணத்துக்கு அர்த்தம் - நாட்டார் இத்யாதி. “எனைநாளகன்றிருப்பன்” என்கிறதென், நமக்கு “நாளிட்டுக்கொடுக்கவேணும்” என்று நிர்ப்பந்தமுண்டோ? என்ன - ஸ்ரீஹரதாழ்வான் இத்யாதி. “வாழ்”

கோடுக்கலாவது. [வாழ்தொல்புகழார்துடந்தைக்கிடந்தாய்] - “பிரிந்திருக்கும் நாளெவ்வளவு” என்றுகேட்க லேண்டாதவர்கள். அவன் கண்வட்டத்தில்வர்த்தித்து வாழ்ப்பெறுகையால் வந்த ஸ்லாக்யமான புகழையுடையவர்கள். பழையபுகழேன்றுமாம். விஷயஸந்தியி தமக்கும் அவர்களுக்கும் ஒத்திருக்க, அவர்கள் வாழ்கிறபடி எங்ஙனே? என்னில்;—தம்மைப்போலேகூப்பிடாமையாலே நினைத்த பரிமாற்றம் பெற்றார்களென்றிருக்கிறார். [வானோர்கோமானே] - அவர்கள் சிலவர் நாள்கடையாடாத தசத்திலேவர்த்திக்கிறவர்கள்காணும். [யாழினிசையே] - மிடற்றேசைபோலே கர்மாறுபுணமாகப் போது செய்கையன்றிக்கேயிருக்கை. “யாழ்பயில்நூல்நரம்பின்முதிர்ச்சுவையே” என்னக்கடவதினே. [அமுதே] - செவிக்கதுவாய், காக்குக்கொன்று தேடவேண்டாதபடி ஹோக்யமாயிருக்கை. [அறிவிற்பயனே] - அறிவின் ப்ரயோஜன ஸகம். மகஸ்ஸுக்கு ஹோக்யமாயிருக்கிறபடி. [அரியேறே] - ஸர்வவஸ்து விஸஜாதீயதையால்வந்தமேனாணிப்பையுடையவனே. கண்ணுக்கு முகக்கொள்ளவொண்ணாதஹோக்யதையுடையவனென்றுமாம். [ஸிம்ஹஸ்ரேஷ்ட்டம்போலே முகக்கொள்ளவொண்ணாதபடி மேனாணித்திருக்குமவனே.] இங்ஙுள்ளார்க்கும் அங்ஙுள்ளார்க்கும் உன்னை யறுவவிக்கக்கொடுத்து நிரதியயஹோக்யனாயிருக்க, நான் இந்திரியங்களுக்கு இரையிட்டு எத்தனேகாலம் அகன்றிருக்கக்கடவேன்

எழாம் பாட்டு.

அரியேறேயென்னம்பொற்கடரே செங்கட்கருமுகிலே
எரியேபவளக்குன்றே நால்தோளெந்தாயுனதருளே
பிரியாவடிமையென்னைக்கொண்டாய் குடந்தைத்திருமாலே
தரியேனினியுன்சாணந்தந்து என்சன்மங் களையாயே.

என்றதுக்குஹாவம் - பிரிந்து இத்யாதி. *வாழ்ச்சியை ஹேதுவாக்கி, “தொல்புகழார்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - அவன்கண்வட்டத்தில் இத்யாதி. தம்மைப்போலே “எனைநாள்கன்றிருப்பன்” என்றுநாளிட்டிக்கொடுக்க வேண்டாதே, நிரந்தரம் அநுஹவித்துக்கொண்டிருப்பர்கள் திருக்குடந்தையிலுள்ளவர்களென்றார் - கீழ்; அந்தகாலந்தானுமின்றிக்கே நிரந்தர ஹமவத, நுவவம்பண்ணுவர்கள் நித்யஸூரிகளென்கின்றார் - மேல் - அவர்களுடைய இத்த்யாதி. கண்டத்வநியைச்சொல்லாதே, வீணைவரத்தைச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - கர்மாறுபுணமாக இத்யாதி. போதுசெய்கையாவது - மொட்டிக்கையாய்; ஸ்லேஷ்மாதிகளாலே அபிஹூதமாம் தசையுண்டிறே கண்டத்வநிக்கு, அதின்றிக்கேயிருக்கையென்றபடி. அவன் யாழினிசையோ? என்ன - யாழ்பயில் இத்யாதி. செவிக்கதுவாயென்றது - செவிக்கு றாநம் ஹோக்யமாயென்றபடி. ஒருவனே ஸர்வேந்திரியவிஷயமாகச் சொல்லுகையாலே - ஸர்வவஸ்துவிஸஜாதீயதையால்வந்த என்கிறது. த்விதியார்த்தத்துக்கு, அப்ரத்ருஷ்யமான அரியேறுபோலே பரிச்சேதித்து அநுஹவிக்கவொண்ணாத ஹோக்யதையை யுடையவனென்றபடி. முகக்கொள்ள - பரிச்சேதித்து க்ரஹிக்க. அரியேறு - வலிம்ஹஸ்ரேஷ்ட்டம்போலே யிருக்குமவனென்னுதல், அரிபோலேயும் ஏறுபோலேயும் இருக்குமவனென்னுதல். “வாழ்தொல்புகழார்” என்று தொடங்கி, “எனைநாள்கன்றிருப்பன்” என்னுமளவுக்கும் ஹாவம் - இங்ஙுள்ளார்க்கும் இத்யாதி. வாழ்தொல்புகழார் இத்யாரப்ய, அரியேறே என் தொல்லவினையறுத்து உன்னடிசேரும்படி - சூழ்கண்டாய்; உன்னடிசேரும் ஹழ்கண்டிருந்தே தூராக்குழிதூர்த்து எனைநாள்கன்றிருப்பன் இத்யவ்வயம்.

(சு)

† குண்டலிதம் க்வாசிக்கம்.

எ - பா. அரியேறே—வ்யாக்யாநங்கள்.

ஆ. — (அரியேறே.) உன்னுடைய க்ருபையாலே உன்னுடைய கைக்காட்டி என்னை ஆத்மாந்தரால்சையக ரதியாகப்பண்ணியருளினாய், இனி உன் திருவடிகளைப்பிழிந்து ஒரு கண்ணாமாத்தரமும் யரிக்கமாட்டேன் ; ஆன்பின்பு, முந்தற உன் திருவடிகளைத் தந்தது, பின்னை என்னுடைய பரதிலயகத்தைப் போக்கியருளவேணு மென்கிறார்.

இ.—ஏழும்பாட்டில், வெறும் உண்க்ருபையாலே உன்னுடைய வெளாந்தர் யாதிகலாக்காட்டி என்னை ஆத்மாந்தமான அடிமையாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணியரு ளினாய்; இனி உன் திருவடிகளையொழியச் செல்லாதானபின்பு திருவடிகளைத் தந்து பின்னை ஸம்ஸாரத்தை அறுக்கவேணுமென்கிறார்.

[என் என்றுதொடங்கி] - அழகியபொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான ஒளியையுடையையாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான திருக்கண்களையும் ஸ்ரமஹரமான வடிவையுமுடையையுமாய் எரியேய்ந்த பவளக்குன்றுபோலே உஜ்ஜவலனுமாய் நாலுதிருத்தோளையும் காட்டி என்னை உனக்கு ஆக்கிக்கொள்வதும்செய்து உன்க்ருபையாலே என்னை ஆத்மாந்தமாக அடிமைகொள்வதும்செய்து அதுக்கடியாகப் பிராட்டியோடேகூடித் திருக்குடர்தையிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே !

ப.—அந்தரம், உன்னுடைய விக்ரஹவாலக்ஷணயத்தையகாட்டி, என்னை யடிமைமகாண்டபின்பு, உன்திருவடிகளைத் தந்து, விரோதியைப்போக்கவேணுமென்கிறார்.

அரியேமே - நிரங்குபு ஸ்வாதந்தர்வத்தாலே மேனாணித்திருப்பானாய், (கேவல ஸ்வாதந்தர்வமேயன்றியே), அம் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, பொன்-பொன்போலேபிருக்கிற, சுடர் - வடிவிலொளியை, என் - எனக்கு அதுவழிப்பிப்பானாய், (ஆஸ்திதவிஷயத்தில் வாத் ஸல்யம்ருதவர்த்திபான), செம் - சிவந்த, கண்-திருக்கண்களையுடைத்தாய், கருமுகிலே - முன்புசொன்ன பொன்னொளிக்கு ஆஸ்ரயமான நீலதோயதரிவழிவிக்காஹத்தையுடையனாய், எரியே - (ஆஸ்திதவிரோதிவிஷயத்தில் “கூலிதஃவாவகொவஸ்யு” என்னும்படி) அகநி போலே சிவந்த, பவளக்குன்றே - பவளக்குன்றென்னலாம்படி உத்துங்கமாய் ஸத்திரமான வடிவையுடையனாய், நால்தோள் - அந்த வடிவோடுசேர்ந்த நாலுதோள்களையுங் காட்டி, எந்தாய் - என்னை எழுதிக்கொண்ட ஸ்வாமியாய், உனது - உன்னுடைய, அருள் - க்ரு பையை, பிரியா - ஒருகாலும்பிரிபாதபடி, (நிரந்தரமாக), அடிமை - வாசிகாதி கைங்கர் யங்களை, (என்னை), கொண்டாய் - கொண்டவனாய், அடிமைக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாக, குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, திருமாலே - லக்ஷ்மீஸுவரிதனுப்க்கொண்டு ஸந்ரிஹித னானவனே! இனி - (இப்படி உபகாரகனான நீ பிராட்டியோடுங்கூட ஸந்ரிஹிதனான) மீன்பு, தரியேன் - ஆறியிருக்கமாட்டேன். (எனக்கு ப்ராப்யமான), உன் - உன், சரணம் - திருவடிகளை, தந்து - தந்து, என் - என்னுடைய; சண்மம் - ஸரீரஸம்பந்தத்தை, களை யாய் - ஸவாஸநமாகப் போக்கவேணும். எரியேயென்று - ஸம்புத்தியாகவுமாம்.

(இ).—ஏழாம்பாட்டில், உன்க்ருபையாலே உன்வைலக்கூண்பத்தைக்காட்டி, அடிமையாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணினபின்பு, திருவடிகளைத்தந்து பின்னை ஸம்ஸாரத்தை யறுக்கவேணுமென்கிறார்.

[அரியேறே] - ஸ்வவ்யதிரித்தஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் ஸேஷியாகையாலே மேளணித்திருக்கிறபடி. இத்தலைக்கு வணக்கம் ஸ்வரூபமாயிருக்குமாபோலேயிறே. அவ

னுக்கும் இறுமாப்பு ஸ்வரூபமாயிருக்கும்படி. அந்த இறுமாப்பிலே அல்லாதாருடைய
ஸேஷத்வமும் தோற்றியிரேயிருப்பது. [என்னம்பொற்சுடரே] - விலக்ஷணமானபொன்
போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான ஒளியையுடையவனே! வடிவில்வாசியை எனக்கு அறிவித்த
வனே! அம்மேனாணிப்போபாதி இவ்வடிவும் “ஸ்வாயிகன்” என்னுமிடத்தைக் காட்டு
கிறது. “ரூக்ஷாஹம்”. [செங்கட்கருமுகிலே] - வாத்ஸல்யாம்ருத வர்ஷிபாண திருக்கண்
களையுடையவனே. [சுருமுகில்] - கண்டபோதே ஸகலதாபங்களும்கெடும்படியாயிற்று
வடிவியிருப்பது. [எரியேபவளக்குன்றே] - எரியேயந்த பவளக்குன்றே. உகவாதார்க்கு அந
லிவவரீயுயை அதுகலாக்கு ஒளஜ்ஜவல்யத்தாலே ஸ்ப்ருஹாவிஷயமாயிருக்கை
[குன்றே] - அபரிஹேத்யனானவனே. [நால்தோளொந்தாய்] - திருவடியகப்பட்டதுறை
யிலேயாயிற்று இவரும் அகப்பட்டது. “சூயதாஸு”. ஹோக்யமுமாய் அபாஸ்ரயமுமா
யிருக்கிற தோளகளைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே. [உனதருளே இத்தயாதி] -
அருளாலேயென்னுதல்; அருளேயந்த - அருளோடேகூடின என்னுதல். நிர்ஹேதுக
க்ருபையாலே என்னை ஆத்மார்த்தஜாஸ்யத்திலே ஸ்வீகரித்தாய். கைங்கர்யங்கொள்ளும்
போது க்ருபைமுன்னகவேண்டியிருக்கையாலே, அத்தோடேகூடினவடிமையென்றுமாம்,
அடிமைகொள்ளுகைக்காகப் பிராட்டியோடேகூடத் திருக்குடந்தையிலேவந்து கண்
வளர்த்தருளுகிறவனே. “ஒருதேஸவிஸேஷத்திலே” எனனவேண்டாதபடி தேஸத்திற்
குறையில்லை, ஸ்ரீயப்பதியாகையாலே பராப்யத்திற்குறையில்லை. “ஹவாஹஸுஹ ஹ
ஹெஹா” என்ற இனையபெருமானைப்போலே பற்றுக்கூர். [தரியேயினி] - மாதாபிதாக்
கள் ஸந்நிஹிதரானபின்பு மாதாபிதாக்கள் ஸந்நிதியிற் பசிபொறுக்கலாம், ஸந்நியியுண்
டானால் பசிபொறுக்கப்போகாதிதே. தரியாமை எவ்வளவுபொருமென்ன, —[உன்சரணம்
தந்து என்சன்மங்கையாயே] - ஜம்ஸம்வந்யமற்று உன் திருவடிகளைப்பெறப்பற்றாது.
முலையைக்கொடுத்து சிகிதவியப்பாரைப்போலே, திருவடிகளைத் தந்து விநாயியைப்போக்
கவேணும்.

நாடு. — ஏழாம்பாட்டு. உன்க்ருபையாலே உன்னைவலக்ஷண்யத்தைக்காட்டி
அடிமையாலல்லது செல்லாதபடியாக்கினபின்பு, உன் திருவடிகளைத் தந்து பின்னைஸம்ஸா
ரத்தை யறுக்கவேணுமென்கிறார்.

[அரியேயே] - ஸ்வவ்யதிரிக்தங்களுக்கெல்லாம் தானே கடவனாகையால் வந்த
மேனாணிப்பு. [என்னம்பொற்சுடரே] - அம்மேன்மைக்குச் சிறிதுஉள்ளாகப் பார்த்தவாறே
ப்ரகாஸித்துத்தோற்றுகிற தேஜஸ்ஸு - விலக்ஷணமான பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான
ஒளியை யுடையவனே. அவ்வடிவில் வாசியை எனக்கறிவித்தவனே. [செங்கட்கருமு

ஏழாம்பாட்டு. - அரியேயே இத்தயாதி. “அரியேயே” இத்தயாதியையும், “உனதருளே”,
இத்தயாதி மேலெல்லாவற்றையும் கடக்கித்து அவதாரிகை - உன்க்ருபையாலே இத்தயாதி. “அரி
யேயே” இத்தயாதியைப்பற்ற - உன்னைவலக்ஷண்யத்தை யென்றது.

“அரியேயே” என்றதுக்கு - கீழே - ஸர்வவஸ்து விஸஜாதீயதையால்வந்தமேனாணிப்
பென்று அருளிச்செய்து, இங்கே - ஸர்வநிர்வாஹகனாகையால்வந்த மேனாணிப்பென்கையாலே
புரருத்தியில்லை. “என்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - அவ்வடிவில் இத்தயாதி. அதுக்கும் அடியான
வென்றது - “அரியேயே” என்றமேன்மைக்கும் அடியானவென்னுதல், “அம்பொற்சுடரே”

கிலே] - அதுக்கும் அடியான திருக்கண்களும் திருமேனியு மிருக்கிறபடி. [எரியேபவளக் குன்றே] - எரி - கேட்டைநகரம் நகரத்தார்பதத்தளவாக ஒங்கின பவளக்குன்றே ஸமு தாயமிருக்கிறபடி. எரியேய்ந்த பவளக்குன்றுபோலேயிருக்கை. அக்கிரகல்பமான தேஜஸ் ஸையுடைய பவளக்குன்றே. இத்தால் நினைக்கிறது - ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தையும், ஸ்ப்ருஹ ணீயதையையும். உகவாதார்க்கு அந்நிவநீயனாய், அந்நிலர்க்கு ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தாலே ஸ்ப்ருஹாவிஷயமாயிருக்கை. [குன்றே] - அபரிச்சேத்யனாவனே. [நால்தோளெந்தாய்]- கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே யிருக்கிற திருத்தோள்களைக்காட்டி என்னை அந்நியார்ஹ மாக எழுதிக்கொண்டவனே. திருவடிதோற்ற துறையிலேயாயிற்று இவரும்தோற்றது. [உனதருள் இத்யாதி] - உன்னுடைய கேவலக்ருபையாலே என்னை ஆத்மார்த்தபாஸ் யத்தைக்கொண்டாய். [அருளே] - அருளாலே. [குடந்தைத்திருமாலே] - அடிமைகொள் ளுகைக்காகப் பெரியபிராட்டியாரோடேகூடத் திருக்குடந்தையிலேவந்து கண்வளர்ந்தரு ளினவனே. “ஒருதேசவிஸேஷத்தே” என்னதபடி தேசத்தில் குறையில்லை, ஸ்ரியபதி யாகையாலே ப்ராப்யத்திற்குறையில்லை. “ஹவாஹுஹவஹவெஹு” (பவாம்ஸ்து ஸஹவைதேஹ்யா) என்ற இளையப்ருமானிப்போலே பற்றுகிறார் இவரும். [தரியேனினி]- அச்சேர்த்தி கண்டபின்பு என்னால் பிரிந்துயிர்த்திருக்கப்போகாது. மாதாபிதாக்கள் ஸந் நிதியுமாய் அவர்கள் பூநீமான்களுமாய் உதாரருமாயிருக்க, ப்ரஜை பசித்துதரித்துக்கிடக்க வற்றே? யரியாமை எவ்வளவுபோருமென்ன,—[உன்சரணந்தந்து என்சன்மங் களை யாயே] - முலைகொடுத்து சிகிதஸிப்பாரைப்போலே, முற்படத்திருவடிகளைத்தந்து, பின்னை ஜந்மஸம்வந்யத்தை யறுக்கவேணும். * புண்ணாக்கையின் புணர்வினையேறே யறுக்கப் புகுகிறது; அதுக்கடியிலே யரிப்பித்துக்கொண்டு, பின்னை யறுக்கவேணுமென்கிறார் (எ)

என்ற தேஜஸ்ஸுக்கும் அடியான வென்னுதல். தேஜஸ்ஸுக்கு அடியாகையாவது - ஆஸ்ரயமா யிருக்கை. சிவந்தகண்ணையுடையனாய்க்கறுத்தமுகில்போலே யிருக்கிறவனே என்று ஸப்தார்த தம். எரிபோலவும் பவளக்குன்றுபோலவுமிருக்கிறவனே என்றபடி. அதாவது; எரியென்று - கேட்டைநகரமாய், எரியே - கேட்டைநகரம்போலே யிருக்கிறவனே யென்றபடி. கேட் டையைத் தருஷ்டார்த்தமாகச் சொன்னதால்மலிதம் ஸமுதாயமிருக்கிறபடி என்று. ஸமு தாயமென்றது-ஸமுதாயஸோஹையென்றபடி. எரிபோலவும் பவளக்குன்றுபோலவும் இருக்கிற ஸமுதாயஸோஹையை யுடையவனென்று - கீழ் அருளிச்செய்து, எரிபோலேயிருக்கிற பவளக்குன்றேஎன்று அர்த்தார்த்தம் - எரியேய்ந்த இத்யாதி. இத்தை விவரிக்கிறார் - அக்நிகல்ப மான இத்யாதி. “எரி” என்கையாலே - ஒளஜ்ஜ்வல்யம்; “பவளக்குன்று” என்கையாலே - ஸ்ப்ருஹணீயதை. “சூயதாஸு” இத்யாதி ஸ்லோகத்தைக் கடாக்ஷித்து - திருவடிதோற்ற இத்யாதி. “அருளே” என்ற அவயாரணத்துக்கு அர்த்தம் - கேவலக்ருபையாலே என்று. அருளே யென்றது - அருளாலேயென்றபடி. யரித்திருக்கப்போகாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - மாதா பிதாக்க இத்யாதி. எவ்வளவுபோருமென்னவென்றது - ப்ரக்ருதிஸம்ஸந்தத்தையறுத்துத் திருவடிகளைத்தரப்பற்றுமோ வென்னவென்றபடி. களையாயே - களையவேணும். இது புண்ணை வென்ன - புண்ணாக்கை இத்யாதி. புண்ணால் நிறைந்த ஸரீரத்தின் ஸம்வந்யத்தையேறே யென் றபடி. அரியேறே இத்யாஹி, க்ரமேணவ்யம். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

களைவாய்துன்பங்களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்
வளைவாய்நேமிப்படையாய் குடந்தைக்கிடந்தாய்மாமாயா
தளராவுடலமெனதாவி சரிந்துபோம்போது
இளையாதுனதாளொருங்கப்பிடித்துப் போதவிசைநீயே.

ஆ.—(களைவாய்துன்பம்.) களைவாய்துன்பம், களையாதொழிவாய், திருவுள்ள
மானபடி செய்தருளாய்; எனக்கு நீயல்லது மற்றொரு மதியில்லை. அடியேனுடைய
துக்கங்களைப் போக்குகைக்காகவன்றோ திருவாழியை ஏந்திகொண்டிருந் தருளுகிறதும்,
திருக்குடந்தையிலே புகுந்தருளிற்றும். ஆனபின்பு, உடலந்தளர்ந்து என்னுவி சரிந்து
போகா நின்றது, இவ்வாத்மா முடிவதற்குமுன்னே ஈண்ட உன்திருவடிகளிலே வாங்கி
யருளவேணுமென்கிறார்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், 'தரியேன்' என்றபின்பும் எம்பெருமான் வந்து விஷ
யீகரியாவிட்டவாறே அவனை அதுஸந்திக்கவொண்ணாதபடி கலங்கின ஆழ்வார்; 'ரக்ஷி
கிலும் ரக்ஷிக்கிறாய் தவிரிலும் தவிருகிறாய்' அதுநிற்க, என்னை உன்திருவடிகளை நினைக்க
வல்லேனும்படி பண்ணியருளவே னும்; இதுவே எனக்கு இப்போது வேண்டுவது
என்கிறார்.

[களைவாய் என்றுதொடங்கி] - உன்னைவிஸ்வேஷித்துப் படுகிறதுக்கத்தை
போக்கிலும்போக்கு, தவிரிலும் தவிரு; வேறு ரக்ஷகரையுடையேனல்லேன். [வளையாய்
நேமிப்படையாய்] - வளைந்திருந்துள்ள வாயையுடைய திருவாழியாகிற திவ்யாயுதத்தை
ஏந்திற்று ஆழிதருடைய ஆபந்ரிவாரணர்த்தமாகவன்றோ? [குடந்தைக்கிடந்தமாமாயா]-
அதுக்குமேலே அத்யாஸ்சர்யமான அழகோடேகூடத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்
தருளுகிறது, ஆழிதர்க்கு அணித்தாகவன்றோ? [தளராஉடலம் என்றுமேலுக்கு]-விரஹ
வ்யஸனத்தின்மிகுத்யாலே ஸரீரம்தளர்ந்து ப்ராணனும் ஸயிலமாய்ப்போகிற இப்போது
தரித்து ஏகாக்ரமாய் உன்திருவடிகளை அதுஸந்திக்கவல்லேனும்படி நீயே பண்ணியருள
வேணும்.

ப.—அநந்தரம், விபரீதமே பலிக்கிலும் வேறொருரக்ஷகரையுடையேனல்
லேன்; இப்படி அநன்யமதியான நான் உன்திருவடிகளை விடாதபடி அதுமதிபண்ண
வேணுமென்கிறார்.

துன்பம்-(உன்னை யதுஹவிக்கப்பெறாத) துக்கத்தை, களைவாய்-போக்குவாய்,
களையாதொழிவாய் - போக்காதொழிவாய்செய், களைகண் - துக்கநிவர்த்தகவஸ்துவை
மற்று - வேறு, இலேன் - உடையேனல்லேன்; (துக்கநிவர்த்ததிக்குப் பரிகரமாய்), வளை -
சூழ்ந்த, வாய் - வாயையுடைத்தான, நேமி - திருவாழியை, படையாய் - ஆயுதமாக
வுடையையாய், (ஆழிதார்த்தமாக) குடந்தை-திருக்குடந்தையிலே, கிடந்த-கண்வளர்ந்
தருளுகிற, மாமாயா - அத்யாஸ்சர்யஸௌந்தர்யயுக்தனே! (உன்னை அதுஹவிக்கப்
பெறாத ஆர்த்தியாலே) உடலம் - ஸரீரம், தளரா - தளர்ந்து, எனது - என்னுடைய,
ஆவி - ப்ராணனானது, சரிந்து - நிலகுலைந்து, போம்போது - ஸரீரத்தைவிட்டுப் போம்

இ.—எட்டாம்பாட்டில், “தரியேன்” என்றபின்பும் முகங்கிடையாமையாலே கலங்கி, அதுஊவம்பெற்றிலைனாகிலும் “உன்திருவடிகளேதஞ்சம்” என்றுபிறந்த விஸ்வாஸங்குலைநதோடுவென்று அஞ்சாநின்றேன், இது குலையாதபடி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

நா. ௨.—எட்டாம்பாட்டு. “தரியேன்” என்றபின்பும் முகங்கிடையாமையாலே கலங்கி; அநுஹவம்பெற்றிலேனையாகிலும், “உன் திருவடிகளே தஞ்சம்” என்றுபிறந்த விஸ்வாஸம் “சூலேகிறதோ” என்று அஞ்சாநின்றேன்; அது சூலையாதபடி பார்த்தருள வேணுமென்கிறார்.

எட்டாம்பாட்டு.—சீனாவாய் இத்யாதி. “புலகூலு ஹிபு-திஷெயி” என்கிற ந்யாயத்தாலே, இப்போது, “விஸ்வாஸம் குலையாதபடி பண்ணவேணும்” என்கைக்கு ப்ராஸங்கமேதென்ன - தரியேனென்றின்பு இத்யாதி. “இனையாதுனதான்” இத்யாதிநியம்பற்ற - உன்நீநுவடிகளேதஞ்சமென்று இத்யாதி.

[களைவாய்துன்பம் களையாதோழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்] - நீ உன்காரியம் செய்யிலும்செய், தவிரிலும் தவிரு; நான் குறைவற்றேன், ‘கூடுவொவாய஁டுதொடு ஹவ’ (த்வமேவோபாய பூதோமேபவ) என்கிற அம்ஸத்திற்குறையில்லை; “ஸவ-஁வா வெஹ்யாஹோக்ஷயிஷ்யாதி” (ஸ்ர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்னும் உன்கூறு செய்யிலும்செய், தவிரிலும்தவிரு. அப்படி செய்கிறோம் என்னுமையாலே; என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கன்றோ இக்கிடையென்கிறார் - மேல் [வளைவாய்நேமிப்படையாய்] - பார்த் தவிடமெங்கும் வாயான திருநாழியை ஆயுயமாக வுடையவனே. களையாதோழிகைக் குச் சொல்லலாம் கண்ணழிவுண்டோ. என்கையில் ஆயுயத்துக்கு வாயல்லாத விட முண்டோ. அது வாயபடைத்த ப்ரயோஜனம் பெறவேண்டாவோ. “பரிகரமில்லை” என் னப்போமோ “கைகழிந்துபோயிற்று, இனிப் படைதிரட்டவேணும்” என்னும் கண்ணழி வுண்டோ. [நேமிப்படையாய் - களைகண்மற்றிலேன்] - அப்படியிருப்பது என்கையிலோ ராயுயமுண்டோ, பிறர்கையிலோராயுயமுண்டோ, உன்கையிலாயுயமில்லையோ. [குடந் தைக்கிடந்தமாமாயா] - நீ “மாம்” என்றதுக்குப்பின்பு இவ்வருதுள்ள ஏற்றமெல்லாம் பாராய. இத்தால்-அவதாரதஸையிலும் அர்ச்சாவதாரம் ஸ பலஹமென்றபடி. திருக்குடந் தையிலவந்து ஆஸார்யமான அழகோடே கண்வளர்ந்தருளுகிறது ஆனிரிதாக்காகவன்றோ. ஸகதிவைகல்யம் சொல்லவொண்ணாது. “ஸ-஁லஹன்னு” என்னவொண்ணாது, “ருச்சுயத்

ப் - (களை சுண்மற்றிலை) சுஹிஷுபராபரநாஜாவொபாகிஷுநொமதி |
தெவொவொபாயவொதொவெவெதிபுராய-நாஜி | ஸரணாம-சிரிதூகூலா
ஷெவெஷிநுயுஜுதாடி ||"

“துண்பம் - களைவாய், துண்பம் - களையாதொழிவாய்” என்றபடி. குறைவற்றபாக்காத விவரிக்கிறார் - துண்ப இத்தாதி. அதாவது - சமஸ்கிருதமொழிவார்த்தப்பரிபாத்தாதிதாரி க்ருத்தத்தில் குறையில்லையென்றபடி. நீயு ஸ்காரியம் இத்தாதியின்விவரணம் - ஸ்வயம்பாவெ லு இத்தாதி. கூறு - பாகம். “குடந்தைக்கிடந்த” என்றதுக்கு அவதாரிகை - அப்படி இத் தாதி. “நேமிப்படையாய்” என்றதுக்கு ஹாவம் - களையாதொழிகை இத்தாதி கண்ணழிவு - குறை. “வளைவாய்” என்றதுக்கு ஹாவம் - உன்னையில் இத்தாதி. “களையாதொழிகைக்கு” இத்தாதி விவரணம் - பரிசுரம் இத்தாதி “படையாய்” என்று நிரூபகமாகச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - கைகழிந்து இத்தாதி. “மற்றிலேன்” என்றதுக்கு ஹாவம் - அப்படி இத்தாதி. “குடந் தைக்கிடந்த” என்று அர்ச்சாவதாரஸௌஸ்ப்யம் சொல்லுகையாலே-நீரோடுஎன்றுதுக்கு இத்தாதி. இத்தால் - அவதாரவ்யாவ்ருத்தி ரோடு என்றதுக்கு என்றது - க்ருஷ்ணாவதாரஸௌஸ்ப்யத் தைப்பற்ற ஏற்றமெல்லாம் - அர்ச்சகபரானீரணியிருக்கிற ஏற்றமெல்லாமென்றபடி. “குடந்தைக் கிடந்த” என்றத்தோடே - “பிரியாயா” என்றத்தைக்கூட்டி ஹாவம் - திருக்குடநீரையிலே இத் தாதி. “பிரியாயா” என்று - அழகால்வந்த ஆப்சர்யத்தைச் சொல்லுகிறது மாயாயா - அதயாஸ சர்ய ஸௌஸ்தர்ய யுக்தனே இத்தயர்த்தம். “நேமிப்படையாய்” இத்தாதி பதத்தயத்தைபும் கடா க்ஷித்து ஹாவம் - ஸக்திவைகல்யம் இத்தாதி. “தளரா” என்றது - தளர்ந்தென்றபடி. கட்டுக்

பாதகனல்லன்” என்னவொண்ணுது. [தளராவுடலம்] - ஸரீரமானது கட்டுக்குலையா. தளரா - தளர. [எனதாவிசரிந்துபோம்போது] - என் ப்ராணனானது முடிந்துபோமள வாயிற்றுக்கிடாய். [போம்போது] - போம்போதாயிற்று. இதுதான் அந்திமஸ்மருதியா னாலோ? ,என்னில்,—“காஷ்வாஷாணஸந்நிஷ்ட” (காஷ்ட்டபாஷாணஸந்நிபம்) என்றும், “சஹம்ஸாராதி” (அஹம்ஸ்மராமீ) என்றும் சொல்லுகிறது இவரறியாரன்றே; இவர்தாம் அவ்வயிகாரிகளும்ன்றே. விஸ்லேஷவ்யஸந்தாலே ஸரீரமும் தளர்ந்து, ப்ராணனும் ஸரீ ரத்தைவிட்டுப் போம்தசையாயிற்று இப்போதென்கை. [இனையாது இத்யாதி] - அபே கூழிதம் பெற்ற்லேனேயாகிலும், என்னபேகூழிதம் ஸித்திக்கும்படி உன் திருவடிகளைப் பற்றினபற்று நெகிழாமற்பண்ணியருளவேணும். அநுஹம் கிடையாமையாலே, “அதுக் கடியான உபாயாத்யவஸாயமும் குலைகிறதோ” என்றஞ்சி; இது குலையாமல் பார்த்தருள வேணுமென்கிறார். ஒருங்க - ஒருபடிப்பட.

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

இசைவித்தேன்னையுந்தா ளிணைக்கீழிருத்துமம்மானே
அசைவிலமர்த்தலைவர்தலைவா ஆதிப்பெருமூர்த்தி!
திசைவில்விகஞ்சேழுமா மணிகள்சேருந்திருக்குடந்தை
அசைவிலுலகம்பரவக்கிடந்தாய் காணவாராயே.

அ.—(இசைவித்து.) “இவ்வாத்மா உனக்கேயடிமை” என்னுமிடத்தை என் னை ஸம்வதிப்பித்து,என்னை கூவுரணாராவிந்யுமஹைஸம்ஸெஷவியொமெமகஸுபவ

ப்ர.—(தளராவுடலம்த்யாதி) ஸரீவராஹெ, “ஹிதெநவலிஸ—ஹுஸு ஸரீரெஸகியொநாஸி | யாதுஸாடுஷிஷிதெ தஸு தடாவிஸாடுவகுஜாஜி | தத ஸுஸி யஜாணந்துகாஷ்வாஷாணஸந்நிஷ்ட | சஹம்ஸாராதிஷ்டகூநயாரிவராரிம் மகிஷ”.

குலையாவென்றது - கட்டுக்குலைந்தென்றபடி. போமளவாயிற்றுக்கிடாய் என்று மிறுக்கி யோஜிக் கிறதன்; இருந்தபடியே, அந்திமஸ்மருதி ப்ரார்த்தனையாகக்கொண்டாலோ வென்று ஸங்கிக் கிறார் - இதுதான் இத்யாதி. அவ்வதிகாரிகளும்ன்றேயென்றது - உபாஸகன்றேயென்றபடி; அபேகூழிதங்களான் அதுஹவகைகர்யங்களை ப்ரார்த்தியாதே. “உனதாள்பிடித்தே” என்று - அத்யவஸாயத்தை ப்ரார்த்திக்கிறதென்? என்ன - அநுஹபவக்கிடையாமையாலே இத்யாதி. ஒருபடிப்பட - விச்சேதமில்லாதபடி. எனதாவிசரிந்துபோம்போது - என் ப்ராணனானது நிலை குலைந்து முடிந்துபோம்படியானபோதாயிற்று; இவ்வளவில், இனையாது - அத்யவஸாயம் நெகிழாமல், உன்திருவடிகளே உபாயமாக ஒருபடிப்பட பிடித்துப்போகும்படி நீயே யநுமதிபண்ணி யருளவேணுமிதி ஸப்தார்த்தி போத - போகும்படி. க்ரமேணந்வயி. “சஹம்ஸுஷுவாராயாநா ஜாமயொகிதுநொமதி | ததெவாவாயஹிதொஜி ஹவெதிபுராயுநாஸி | ஸாணாமகிரிதுகூஸாடுஷிஷிநவ்யுஜுதாஸு”. “காஷ்வாஷாணஸந்நி ஷ்ட” ஐத்யாதி, ஸரீவராஹெ.

(அ)

ஓ—ஓவனாக்கினவனே, ஸேஷஸேஷாஸந மர—ஓவனாநாவியாஸனெய லிவ்வ
ரிஜ நவரிவரி தவரணய—மனையஸ்வேஸ்வரனாயிருந்துவைத்து, ஸர்வஸமாஸ்ரயணீ
யத்வார்த்தமாகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே, காணவாராயென்கிறார்.

ஓ—ஓன்பதாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்துவைத்து ஸர்வஸமாஸ்ரயணீ
யனாகக்காகத் திருக்குடந்தையிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளி என்னை அடிமையிலே இசை
வித்து அத்தாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணியருளின நீ உன்னைக் கண்ணிலேகாணலாம்
படி வரவேணுமென்கிறார்.

[அம்மானே] - பெரியோனே! [அசைவிமமர் என்றுதொடங்கி] - அயர்வறு
மமர்களுக்குத் தலைவனான ஸ்ரீஸேனபதியாழ்வானுக்குத் தலைவனாய் ஸகலஜகத்துக்
கும் காரணமொத்தனான ஸர்வேஸ்வரனுமாப் திருக்கனிலேசெல்ல ஒளிவிடாநின்றள்ள
ஸ்வாக்யமான ரத்நங்கள்சேரும் திருக்குடந்தையிலே வருத்தமின்றிக்கே லோகமெல்லாம்
ஆஸ்ரயிருக்கும்படி கிடந்தவனே!

ப.—அநந்தரம், என்னை யதமதியைப் பிறப்பித்து உன்திருவடிகளே ப்ராப்ய
மாக அதுவறிதத் நீ கிடையழகைக்காட்டினவோபாதி நடையழகுநாண வரவேணு
மென்கிறார்.

என்னை - (அநாதிகாலம் விழுவனான) என்னை, இசைவித்து - (ஸேஷத்வமா
கிரஸ்வரூபத்திலே “ஓம்” என்று இசையும்படிபண்ணி, (அதுக்கீடாக), உன்-உன், தாளி
ணைக்கீழ் - திருவடிகள் விஷயமான ப்ராப்ய ப்ராபகபுத்தியோடே, இருத்தும் - (அநந்ய
பரனாயிருக்கும்படி) பண்ணின, அம்மானே - ஸ்வாமியாய், (இப்படி ஸ்வரூபஜ்ஞானம்
பிறப்பித்தார்க்கு ப்ராப்யனாகைக்காக லகவதநுவதத்துக்கொருகாலும்), அசைவு-அசைவு,
இல் - இல்லாத, அமர் - ஸூரிகளுக்கு, தலைவர் - தலைவரான அநந்தகருடவிஷ்ணுவே
நர்க்கு, தலைவர் - தலைவனாய், ஆதி - ஸமஸ்தகாரணபூதமாய், பெரு - ஸர்வாதிகமான,
மூர்த்தி - விக்ரஹத்தையுடையனாய், (ஆழிதர்க்கு அதுவார்த்தமாக), திசை - திக்குக்
கள்தோறும், வில் - ஒளியை, வீசம் - பரப்புகிற, செழு - உர்ஸரீயமாய், மா - பெருவிலை
யனான, மணிகள் - ரத்நங்கள், சேரும் - சேருகிற, திருக்குடந்தை - திருக்குடந்தையில்,
அசைவு - டெளர்ல்பயஸங்கையாலேவந்த அலைச்சல், இல் - தீர்ந்து, உலகம்-லோகம்,
பரவ - ஸ்துதிக்கும்படி, கிடந்தாய் - கண்வளர்ந்தருளினவனே, (லோகத்துக்குக் கிடைய
யழகுகாட்டினவோபாதி), காண-(நான்நடையழகு) காணும்படி, வாராய் - வரவேணும்.
துவெஸாமரத்திலேயசைகிறலோகம் அழகிலே யகப்பட்டுப் பரவும்படியென்றுமாம்.
அசைவில்லாத பரமபதமாகவுமாம். இடம்வலங்கொள்ளுகிற திருமேனியசைவிலே
லோகம் பரவுமென்றுமாம்.

இ.—ஓன்பதாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனாய்வைத்து, ஸர்வஸமாஸ்ரயணீய
னாகைக்காக ஸந்நிஹிதனாய், என்னையடிமையாலல்லது செல்லாதபடிபண்ணின நீ, கண்
ணிலேகாணலாம்படி வரவேணுமென்கிறார்.

[என்னை - இசைவித்து] - நெடுநாள் விழுவனான என்னையும் அடிமையிலே
இசைவித்து, என்னிசைவுக்கு எதிர்க்கூழ்ப்புக்குத்திரிக உனக்கு அபேக்ஷிதம்செய்யக்
குறையென்? நான் அர்யியாதேயிருக்க என்கார்யம்செய்த நீ, இன்று இரககச்செய்தே

விளம்பிக்கிறதென்? [உன்தாளிணைக்கீழிருத்தும்] - பரகுபரகு என்றுதிரியாதபடி உன் திருவடிகளே விஷயமாம்படிபண்ணுமவனே என்கை; “நிழலுமடிதாறுமாதேனும்” என்கிற படியே - மிதியடியாம்படி ஸ்ரீஸடகோபனாக்கி பெருங்காற்றிற் பூசைபோலே *யாதானும் பற்றிநீங்கும்விரதமாயிறே முன்புவர்ததத்தது. [அம்மானே]-இசைவேதொடங்கி இவர் கார்யம் தானே செய்யவேண்டுமென்பராதி. [அசைவில்இத்யாதி] - இவரை இசைவித்தா கிலும் அறுதல்பிணைக்கத் தான் குறைவானவனல்லன்கிடர். வருவிஹ்ராஸாதிகளின் நிக்கே யிருக்கிற நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவரான ஸேனைமுதலியார் போல்வார்க்குத் தலைவனான வனே. ஜமத்காரணவ-குதனான ஸர்வாயிகனே. “காரணனா—யெய்யு?” என்று உபாஸ கர்க்கு ஸாமாஸ்யமானவனென்கை. அந்தள்ளர்க்கு ஹோமஹேதுவாய், இங்குள்ளார் க்கு ஸத்தாஹேதுவாயிருக்கை [இசையில்வீசும்இத்யாதி]-நித்யஸூரிகளோபாதிஸம்ஸாரி களும் அதுவியக்கலாம்படி ஸர்விஹிதனாயிருக்கிறபடி. திக்குக்களிலேசெல்ல ஒளிபரம்பா ரிற்பதாய், ஸ்லாஷுமாய்ப் பெருவிலையான ரத்தங்கள்சேரும் திருக்குடந்தை ஆராவமு தாழ்வாராதல், திருமழிசைப்பிராண்போலவாராதல் புருஷரத்தங்கள்சேரும் ஊராயிற்று. [அசைவிலுலகம்பரவ] - வருத்தமின்றிக்கே லோகமானது ஆஸ்ரயிக்கவென்னு தல்; நித்யஸூரிகள் நீர்மைக்குத்தோற்று ஏத்தும்படியென்னுதல். இடம்வலங்கொண்ட போதெல்லாம், திருத்திரையெடுத்தாப்போலே லோகமடங்க ஏத்தக்கிடந்தாயென்னுதல். [கிடந்தாய்காணவாராயே] - கண்வளர்ந்தருளுகிற வழகை அதுவவித்தால், நடையழகை யதுவவிக்கவேண்டாவோ. அதீந்தரியமானவடிவைக் கண்ணுக்கிலக்காக்கின அருமை யுண்டோ நடக்கையில்.

௩௬.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸர்வேஸ்வரனாய்வைத்து ஸர்வஸமாஸ்யனீய னாகைக்காக இங்கே ஸர்விஹிதனாய் எனக்கு அடிமையாலல்லது செல்லாதபடிபண்ணின நீ, கண்ணுலே காணலாம்படி வரவேணுமென்கிறார்

[இசைவித்தென்னை] - என்னை இசைவித்து நெடுநாள்விழுவனான என்னை அடிமையிலே இசைவித்து. இசையாத என்னை இசைவித்தவருமைவேணுமோ இசைந் திருந்த நீ கார்யம் செய்கைக்கு. [என்னை] - நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகாயிருக்கிற என்னை [உன்தாளிணைக்கீழிருத்தும்] - நித்யஸூரிகளாடிமைசெய்கிற உன்திருவடிகளிலே இருத்தினவனே. பரகுபரகு என்று திரியாதபடி தன்திருவடிகளிலே விஷயமாம்படி பண் ணுமவனென்கை. “நிழலுமடிதாறுமாதேனும்” என்கிறபடியே மிதியடியாம்படி ஸ்ரீஸட கோபனாக்கி. பெருங்காற்றில் பூசைபோலே *யாதானும்பற்றிநீங்கும் விரதமாயிறே முன்பு

ஒன்பதாம்பாட்டு.—இசைவித்து இத்யாதி. “ஆதிப்பெருமூர்த்தி, உலகம்பரவ, காண வாராய்” இத்யாதிபதங்களைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸர்வேஸ்வரனாய் இத்யாதி. “உலகம் பரவ” என்றத்தைப்பற்ற - ஸர்வஸமாஸ்யனீயனாகைக்காக என்றது.

“காணவாராய்” என்றமாத்ரம் சொல்லவமைந்திருக்க, “இசைவித்தென்னை” என்கிற பதப்பரயோகத்துக்கு ஹாவம் - இசையாத இத்யாதி. இசையாத என்னை என்கிறவிடத்திலே - “யாடுடை” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். இசைந்திருந்தநீயென்றது - “எதிர்சூழல்புக்கு” என்கிறத் தைப்பற்ற. “அசைவிலமார்” இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து ஹாவம் - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. அசைவாவது - சலமாய், இல்லென்று - இல்லாமைமால், கல்பாவஸாதத்திலே நபரியாத அமர ரென்றபடி. “அமரர்” என்றபோதே - நித்யத்வம் வித்தமாயிருக்க, “அசைவில்” என்று விசே

வர்த்தித்தது. [அம்மானே] - பேறு இவரதாயிருக்க, அவன் இசைவிக்கவேண்டின் ப்ராப்திசோல்லுகிறது. [அசைவிலமர்தலைவர்தலைவா] - அசைவில்லாத அமரருண்டு - நித்யஸூரிகள்; அவர்களுக்குத் தலைவனான ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வானுடைய கார்யமும் இவன் ஸ்ரீஸூரியநாயிருக்கிறபடி. அசைவில்லாமை யாவது - ப்ரஹ்மாதிகளுடைய அமரத்வம்போலே யாபேக்ஷிக்கமன்று. கல்பாவயியன்று என்றபடி. ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸங்கோ ஹவிகாஸங்களை யுடையரன்றிக்கே யிருக்கையென்றுமாம். [ஆதிப்பெருமூர்த்தி] - இவ்வரு குள்ளாருடையவும் ஸத்தைக்கு ஹேதுஹ-ஓதனானவனே. ஜகத்காரணஹ-ஓதனான ஸர்வா யிகனே. மூர்த்தி - ஸ்வாமி. [திசைவில் இத்யாதி] - ஸத்தையைநோக்கி, மேலுள்ள திவர்கள் தாங்களே நிர்வஹித்துக்கொள்ள விருக்கையன்றிக்கே, மேலுள்ளதும் தானே செய்வானாக நினைத்துவந்து கிடக்கிறபடி. திக்குக்களிலே தேஜஸ்ஸ-ஓ பரவாநின்றதாய், தர்ஸநீயமாய், பெருவிலையான ரத்நங்கள் சேராநிற்கிற திருக்குடந்தையிலே. வில் - தேஜஸ்ஸ-ஓ. [அசைவிலுலகம்பரவக்கிடந்தாய்] - லோகமானது வருத்தமற்று ஆஸ்ரயிக் கும்படி கிடந்தாய். ஓளர்லப்யஸங்கையால்வந்த அலைச்சல்தீர்ந்து. அன்றிக்கே, அசை வில்லாத லோகமுண்டு - நித்யவிஹதி, அங்குள்ளாரும்வந்து ஆஸ்ரயிக்கக்கிடந்தாய். அன் றிக்கே, அசைவுண்டு - இடம்வலங்கொள்ளுகை, அத்தைக்கண்டு லோகமானது பரவும் படிகிடந்தாய். [கிடந்தாய்காணவாராயே] - கண்வளர்ந்தருள்கிற அழகுகண்டு அநுபவித் தேன், இனி நடையழகுகண்டு நான்வாழும்படி வரவேணும். [சேழுமாமணிகள் சேரும் திருக்குடந்தை] - “ஆராவமுதாழ்வார், திருமழிசைப்பிரான்போல்வார் புருஷரத்நங்கள் சேரும் திருக்குடந்தை” என்று நிர்வஹிப்பார்கள்.

(க)

வித்ததுக்கு ஹாவம் - அசைவில்லாமையாவது இத்யாதி. அபேக்ஷிகமன்றென்றது - நம்மிற்காட் டில் நாலுநான் சாவாதிருக்கிறத்தையிட்டி - அவர்களை, அமரரென்றென்றதிதே; அப்படியன் றென்றபடி. “அசைவில்” என்று - ஸ்வஹாவசலநராஹித்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து; அப்போது, “அமரர்” என்று - ஸ்வரூபம் நித்யமென்றபோதே, தத்ஸ்வஹாவஹ-ஓதஜ்ஞாநசலநராஹித்யமும் வித்தமன்றே; அப்ரஸத்தநிஷேதம்பண்ணுகிறதென்? என்ன-ஹத்தய்யா வருத்தயர்த்தமாக வென்கிரர் - ஜ்ஞாநத்துக்கு இத்யாதி. “மூர்த்தி” என்று - ஸ்வாமியாய், ஸர்வ காரணஹ-ஓதனாய் ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஸ்வரனென்றபடி. “வில்” என்று - தேஜஸ்ஸ-ஓ. முந் தினவர்த்தத்துக்கு, “அசைவில்” என்று - வருத்தமற்று என்றபடி. வருத்தமற்றென்றது - “அதிந் தரியனானவனை நாம் எங்கே யாஸ்ரயிக்கப்புகுகிறோம்” என்கிற ப்ரயாஸமின்றிக்கையென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, அசைவிலென்று-ஜ்ஞாநஸங்கோஹமில்லாதவென்றபடி. ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற நீர்மையை யறுஸ்யித்து நித்யவிஹ-ஓதியிலுள்ளாரும் வந்து ஆஸ்ரயியாநிற்பார்களென்றபடி. மூன்றாமர்த்தத்துக்கு, “அசைவில்” என்று - விஷயஹத்தி. அசைவுவிஷயமாகப் பரவும்படி கிடந்தாயென்றபடி. “சேழுமாமணிகள்” என்றது - புருஷரத்ந பரமானபோது, வில்விசையாவது - இவர்களுடைய ஜ்ஞாநப்ரகாஸம் லோகமெங்கும் பரம்பி யிருக்கை. என்னை - இசைவித்து என்றதொடங்கி அவ்வயம்.

(க)

பத்தாம் பாட்டு.

வாராவருவாய்வருமென்மாயா மாயாமூர்த்தியாய்
ஆராவமுதாய் அடியேனாவிகமேதித்திப்பாய்
தீராவீனெகள் தீரவென்னையாண்டாய் திருக்குடந்தை
ஊராய் உனக்காட்பட்டேம் அடியேனின்னமுழல்வேனோ.

ஆ.—(வாராவருவாய்) கண்கள் உகக்கும்படிவாராதே என்னெஞ்சுக்குத் தோற்றும்படி வருமவனே, உன்னுடைய நிரவயிக ஸௌந்தர்யநியியான வடிவைக்காட்டி எனக்கு நிரதிரயமோக்யமானவனே, த்வதேகமோ மத்வவிரோயியாய் ஒருவராலும் தீர்க்கவொண்ணாத விரோயிகளைத் தீர்த்தருளினவனே, இப்படி அடியேனை விஷயீகரித் தருளுகைக்கிடாகத் திருக்குடந்தையிலே புகுந்தருளினவனே, உனக்காட்பட்டும் அடியேனின்னமுழல்வேனோ வென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், திருக்குடந்தையிலேபுகவே நம்முடைய ஸகலஹி வங்களும்போய் அஸோஷமநோராயங்களும் பெறலாமென்று புக்க ஆழ்வார் அப்படி பெறுமையாலே, 'இன்னம் எத்தனையிடம் தட்டித்திரியக்கடவேண்?' என்கிறார்.

[வாராவருவாய் வருமென்மாயா] - எனக்குப் புறம்புதோற்றாதே உள்ளது விக்கலாம்படியிருக்கிற ஆஸ்சர்யபூதனே! எனக்குப் புறம்பு அதுவிக்கவொண்ணாதபடியான அருவாய்க்கொண்டுவருமவனே! என்றுமாம். [மாயா என்றுதொடங்கி] - நித்ய வித்தமான வடிவையுடையவாய் நிரதிரய மோக்யனாய்க்கொண்டு என் ஹ்ருதயத் திலே தித்திக்குமவனே! [தீரா என்றுதொடங்கி] - உன்னை யதுவிக்கைக்கு விரோயியு மாய் ஒருவராலும் தீர்க்கவொண்ணாதேயிருக்கிற வினைகளைத் தவிர்த்து என்னை ஆளுவது ம்செய்து என்னை விஷயீகரிக்கைக்காகத் திருக்குடந்தையிலேவந்து புகுந்தருளினவனே!

ப.—அநந்தரம், கண்டு அதுவிக்கவொண்ணாதபடி அகவாயிலேநின்று நிர திரய ஸாரஸ்யத்தை விளக்கிற உன்னை, அர்ச்சாவதார ஸுலலனாகப்பெற்று அடிமை புகுந்துவைத்து எத்தனைகாலம் அலமரக்கடவேனென்கிறார்.

வாரா-கண்ணிட்டுக்கண்டு அதுவிக்கலாம்படி வடிவழகோடே நடந்துவா ராதே, அருவாய் - அருபியாய்க்கொண்டு, வரும் - என்னகவாயிலேவந்து தோன்றி, என் மாயா - உன் ஆஸ்சர்யகுணங்களை எனக்கு ப்ரகாஸிப்பிக்கிறவனாய், (அந்த அநந்தராத்மத் வத்தனவன்றியே), மாயா - அபக்ஷயவிராஸாதிரஹிதமான, மூர்த்தியாய் - நித்யமங்கள விக்ரஹ புக்தனாய்க்கொண்டு, ஆரா - அதுவிக்க த்ருப்திபிறவாத, அமுதாய் - அம்ருதம் போலே மோக்யம-ருதனாய், அடியேன் - உனக்கு ஸோஷமான என்னுடைய, ஆவி - ப்ரா ணஸ்யமான, அகம் - நெஞ்சுகளுள்ளே, தித்திப்பாய் - நிரதிரய ஸாரஸ்யத்தை விளைப் பாணாய், (இந்த ஆந்தராத்மவத்துக்கு அநாதி ப்ரதிவெத்யகமாய்), தீரா - ஒருகாலும் தீராத, வினைகள் - பாபங்கள், தீர - நசிக்கும்படியாக, என்னை - என்னை, ஆண்டாய் - வாசிக்கைக்கர்ப்புகொண்டு போந்தவனாய், (அவ்வளவில் நில்லாதே கண்டு அதுவிக்க லாம்படி), திருக்குடந்தை - திருக்குடந்தையை, ஊராய் - அஸாயாரணதேசமாகவுடையாய்க்கொண்டு ஸந்நிதினானவனே, உனக்கு - (இப்படி ஸௌலப்ய ஸௌந்தர்ய

விரிஷ்டனா) உனக்கு, ஆட்பட்டும் - அடிமைப்பட்டிருக்கச்செய்தேயும், அடியேன் - அநர்யார்ஹனாய் அநர்யமதியான நான், இன்னம் - இன்னம் மேலுண்டானகாலத்திலும், உழலவேண்டு - நினைத்தபடி பரிமாறப்பெறாமல் அலமரக்கடவேண்டு? இன்னம் எத்தனை உகந்தருளின நிலத்திலே முகங்காட்டி, ஆசைப்பட்டபடி யதுபவிக்கப்பெறுதே க்வேஸிக் கககடவேனென்று கருத்து. வாராவருவாயென்று நித்யமான ஆத்மாவுக்கு அந்நர்யாமி யாயென்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், “திருக்குடந்தையிலேசெல்ல நம்மநோரயங்கனெல் லாம் விரிக்கும்” என்றுபுக, அப்படி பெருமையாலே; இன்னமும் எத்தனையிடம் தட் டித் திரியக்கடவேனென்கிறார்.

[வாரா இத்யாதி] - புறம்பு கண்ணிலேகண்டு அதுஹவிக்கவாராதே, மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி அகவாயிலே அருவாய்க்கொண்டு ப்ரகாஸிக்கிற ஆச்சர்யஹ-ஓ தனே, அன்றிக்கே, வொஹ்யஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணுகைக்கு வாராதே அருபியாய் வர்த்திக் கும் ஆஸ்சரியஹதனே யென்றுமாம்; “அடியேனாவியகமே தித்திப்பாய்” என்று மேலே உண்டாகையாலே, முற்பட்டதுவே நிர்வாஹம். அநாஸ்திதர்க்கு அதுஹவிக்கவொண் ணாதே ஆஸ்திதர்க்கு அதுஹவிக்கவாயிருக்குமென்றுமாம். [மாயாமூர்த்தியாய்] - “ஸ டெஷெகாஹ்வாஹ்வாய்” என்கிற நித்யமங்முள விக்ரஹத்தை யுடையையாய். நாட். செல்ல நாட்செல்ல பர்யாப்திபிறவாத லோக்யதாப்ரகர்ஷத்தை யுடையையாய். [அடியேன் இத்யாதி] - உனக்கு ஸ்வம்மான என்னெஞ்சினுள்ளே உன் லோக்யதைபை ஆவிஷ்க ரித்து அதுஹவிப்பித்தவனே. [தீராவிகைகள்] - அதுஹவிநாஸ்யமாய். உன்னையொழிய ஒருத்தராற்போக்கவொண்ணாதே த்வததுஹவிநோயியான கர்மங்கள் தீர. [என்னையாண் டாய்] - அந்தகர்மங்களைப்போக்கி “அடியேனாவியகமே தித்திப்பாய்” என்னும்படி புரா ரிறுத்தினவனே. [திருக்குடந்தையுராய்] - என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்குத் திருக் குடந்தையிலேவந்து ஸந்ரிஹிதனாவனே. பரவ்யூஹவிவவங்களை வ்பாவர்த்திக்கிறது [ஊராய்] - அவ்வூரைத் தனக்கு நத்தமாகநினைத்திருக்கை, [உனக்காட்பட்டும்] - ஸம் ஸாரிகளை யதுஹவிப்பிக்கவந்து ஓடக்கிற உனக்காட்பட்டும். பரமபதத்திலிருப்பிலையா தல், அவதாரங்களிலேயாதல் ஆசைப்பட்டேனே [அடியேன்] - ஆருடையவஸ்து இங் னனேபலமந்துதிரிகிறது. இன்னமும் எத்தனை திருப்பதிகள் தட்டித்திரியக்கடவேன்.

௩௮.—பத்தாம்பாட்டு. “திருக்குடந்தையிலேபுக, நம் மநோரயமெல்லாம் ஸித் திக்கும்” என்றுசெல்ல, மநோரயித்தபடி தாம் பெருமையாலே; இன்னமும் எத்தனை திருவாசல் தட்டித் திரியக்கடவேனென்கிறார்.

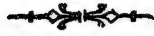
[வாராவருவாய்] - வாராதவருவாய். வொஹ்யஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணவாராத அருபித்ரவ்யமாய். [வருமென்மாயா]-[அருவாய் - வருமென்மாயா] என்று, [அரு] என்கிற பதத்தை - இங்கேயுங் கூட்டிக்கொள்வது. மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி அகவாயிலே யருவாய்க்கொண்டு ப்ரகாஸிக்கிற ஆஸ்சர்யஹ-ஓதனே. [மாயாமூர்த்தியாய்] - நித்யமான

பத்தாம்பாட்டு.—வாரா இத்யாதி. “உனக்காட்பட்டும் அடியேனின்னமுழல்வேனே” என்றத்தைக்கடாகூறித்து அவதாரிகை - திருக்குடந்தையிலே இத்யாதி.

மேலே, “வருமென்மாயா” என்னுமிற்க, “வாராவருவாய்” என்கிறதென்? என்ன - வொஹ்யஸம்ஸ்லேஷம் இத்யாதி. அகவாயிலேயருவாய்க்கொண்டு என்றது - அருவென்று - ஆத் மாவாய், அகவாயிலே தாரகனாய்க்கொண்டு என்றபடி. மாயா - நசியாதவென்றபடி. “மாயா”

திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை யுடையையாய். அல்லாதாருடைய தேஹங்களடைய உத்பத்தி விநாஸங்களை யுடைத்தாயிறேயிருப்பது. [ஆராவமுதாய்]-நிரதிரயஹோக்யனாய்க்கொண்டு எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி யிருக்கிறவனே. [அடியேனாவியகமேதித்திப்பாய்] - என்றும் உனக்கு ஸ்வம்மான என்னெஞ்சினுள்ளே உன் ஹோக்யதையை யாவிஷ்கரித்து அநு ஹிப்பித்தவனே. [தீராவினைகள்தீர வென்னையாண்டாய்] - அநுஹவைகவிநாஸ்யமாய், உன்னையொழிய ஒருவரால் போக்கவொண்ணாத, த்வாநுஹவிரோபியான கர்மங்களைப் போக்குவித்து, “அடியேனாவியகமேதித்திப்பாய்” என்னும்படி புதூர நிறுத்தினவனே. “பிணியுமொழிகின்றதில்லை பெருகுமிதுவல்லால்” என்கிறபடியே - * தீர்ப்பாரையாமினி இவ்வினைகள் தொடக்கமானவற்றைப்போக்கி என்னை யடிமைகொண்டாயென்றுமாம். [திருக்குடந்தையூராய்] - என்னை யடிமைகொள்ளுகைக்குத் திருக்குடந்தையிலேவந்து ஸந்நிஹிதனானவனே. பரவ்யூஹவிஹங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. நான் கிட்டாத அம் ஸத்துக்கு நீ கிட்டவந்து கிடக்கிறவனே. ஒருநத்தமில்லாதானொருவனையோ நான் பற்றிற்று. [உனக்காட்பட்டேம்] - ஸம்ஸாரிகளை யநுஹிப்பிக்க வந்துகிடக்கிற உனக்காட்பட்டேம். [அடியேன்] - ஆருடையவஸ்து இங்ஙன் அலமந்துதிரிகிறது. [இன்னமுழல்வேலே]-என் ஸர்வஸ்ரத்தையும் உன்திருவடிகளிலேபோகட்டு, நீசெய்து தலைக்கட்டக்கடவையாக நினைத்திருக்கிற நான், இன்னம் எத்தனை திருப்பதிகள்புக்குத் தட்டித்திரியக்கடவே என்கிறார்.

(௧௦)

பதினோராம் பாட்டு.

உழலையென்பில்பேய்ச்சிமுலையூடு அவளையுயிருண்டான்
கழல்களாவையேசரணாகக்கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன்
குழலின்மலியச்சோன்ன ஓராயிரத்துளிப்பத்தும்
மழலைதீரவல்லார் காமர்மானேய்நோக்கியர்க்கே.

ஆ.—(உழலை) ஆனிதவிரோபி நிரஸநைகஹோகனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய திருவடிமலர்களையே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகக்கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன், வண்டுவரைப்பெருமாளுடைய திருக்குழலோசையிற்காட்டிலும் இனியவாகச்சோன்ன ஆயிரத்துளிப்பத்தும் மழலைதீரவல்லார், மானேய்நோக்கியர்க்கு ப்ரியதமர் ஹோக்யராமா போலே, எம்பெருமானுக்கு ஹோக்யராவரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிபத்தும் பழுதறக்கற்கவல்லார் காமநிக ளுக்குக் காமுசரைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஹோக்யராவர் என்கிறார்.

என்று விசேஷிப்பானென்? என்ன - அல்லாதாருடைய இத்யாதி. விஸ்வலேஷத்தில் நோவுபடா நிற்க, “ஆண்டாய்” என்கிறதென்? என்ன - அநுஹவைக இத்யாதி. “தீர” என்றது - தீர்ப்பண்ணி யென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு. “வினை” என்று - விஸ்வலேஷதூஷம், விவரணம் - நான்கிட் டாத இத்யாதி. நான்கிட்டாத அம்ஸத்துக்கு நீ கிட்டவந்து கிடக்கிறவனெனென்றது - நீ இருக் கிற பரமபதத்தே நான் கிட்டவேண்டும்படியிருக்க, நானிருக்கிறவிடத்திலே நீ கிட்டவந்து கிடக் கிறவனெனென்றபடி. “ஊராய்” என்றதுக்குஹாவம் - ஒருநத்தம் இத்யாதி. தட்டித்திரிகை - ப்ரதி ஹதபலனய்த்திரிகை. வாரா வருவாய் தொடங்கி அடைவே யர்வயம்,

(௧௧)

[உழலை என்றுதொடங்கி] - உழலைபோலேயிருக்கிற எலும்பையுடைய பூதனையுடைய முலைவழியே அவளுடைய ப்ராணனைவாங்கின அவன் திருவடிகளே தம்முடைய இஷ்டங்கள்பூரிக்കைக்கு உபாயமென்று அப்பவலித்த ஆழ்வார். தனக்குத் ததப்ராப்தி விரோதியிரஸநம்பண்ணுவானும் அவனெயென்று கருத்து. [குழலின்மலிய] - திருக்குழலோசையிலுங்காட்டில் இனிதாக.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை மௌகத்யுந்தீர்த்த அப்பவலிக்க வல்லவர்கள் ஹவதீயர்க்குத் கமரீபராவரென்று மலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

உழலை - உழலைகோத்தாற்போலேயிருக்கிற, என்பு - எலும்புகளையுடைய, பேய்ச்சி - பேய்ச்சி, முலையு - முலையினகவாபாலே, அவனை - அவனை, உயிருண்டான் - பரம ஹாரபகைண்ண விரோதியிரஸநம்பண்ணுவானும் க்ருஷ்ணனுடையவைவாய், அவை - தமக்கு உபாயமாக முன்பு ப்ரகாசிப்பித்த, கழல்களே - திருவடிகளேயே, சரணாக - அம்மதலித்திக்கு உபாயமாக, கொண்ட - வுத்திபண்ணிக்கொண்ட, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாரானவர், குழலில் - ஸ்பந்தஸ்வரத்துக்கும் உத்பாதகமான வங்கியத்திலும், மலிய - மிக்கவினிமையை யுடைத்தாம்படி, சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஓர் - அத்விதீயமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத் திருவாய்மொழியினுள், இப்பத்தம் - இப்பத்தையும், மழலை - தங்கள்மௌகத்யம், தீர - தீர்த்து, வல்லார் - ஹாவவ்ருத்தியோடே சொல்லவல்லவர்கள், மாணேய் - மான்போலேயிருக்கிற, நோக்கியர்க்கு - நோக்கையுடைய * மதிமுகமடந்தையரான திவ்யாப்ஸராஸஸுக்களுக்கு, காமர் - ப்ரஹ்மாலங்காரமுகத்தாலே கமரீபரம்படி யாதரிக்கப்படுவார்கள். மாணேய் நோக்கியர்க்குத் காமுகரைப்போலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆதரணியரென்று த்ருஷ்டாந்தாநிப்ராயமாகவும் சொல்லுவார். குழல் - வங்கியம். இது - அறுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தல், இப்பத்தை அஹுவலிக்கவல்லார், காமினிகளுக்கு காமுகரைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஹோக்யராவரென்கிறார்.

[உழலை இத்யாதி] - உழலைகோத்தாற்போலேயிருக்கிற எலும்பையுடையளான ஹுதனையுடைய முலைவழியே ப்ராணனைவாங்கினவன். அகவாயில் நீர்மையற்றிருக்குமா போலேயாயிற்று வடிவிலும் பகையற்றிருக்கும்படி. [கழல்கள் இத்யாதி] - விரோதியிரஸநம்பண்ணுவானும் திருவடிகளே இஷ்டவிலிக்கு உபாயம் என்று அப்யுவலித்த ஆழ்வார். விரோதியையப்போக்குவானும் தன்னைத்தருவானும் அவனெயென்கை. அவ யாரணத்தாலே - ஸஹகாரிரைரபேக்ஷம் சொல்லுகிறது. “கூடுவொவாயஹுதொடு”, “கூடுகூடு”. [குழலின்மலிய] - திருக்குழலோசையுங்காட்டில் இனிதாக. இவர்பேச்சைக்கேட்டால் பகையரும் இரங்கவேண்டுமென்படியிருக்கை. ஆனால் அவன் இரங்க முகங்கொடாதொழிவானென்? என்னில், “ஸூலஹா தூலுமூலுமூலு” என்று கைவிட்ட ஸமஸாரத்திலே தன்னை ஆசைப்பட்டுக்கூட்டுகிற இது அ “ஹுத்து ஆகர்ஷகா யிருக்கையாலே. [மழலைதீரவல்லார்] - “அமுவனதொமுவன” என்ற இவருடைய ஹாவ்ருத்தியோடே கற்கவல்லவர்கள், மாணேய்நோக்கியர்க்கு காமுகரைப்போலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஹோக்யராவார். த்ருஷ்டாந்தமல்லாதபோது, “அர்ப சாரங்கன்” “தூராக்குழிதூர்த்த” என்று முன்புசொன்னதற்கும் “பலரீ காட்டிப்படுப்பாயோ”

“கிறிசெய்தென்னைப் புறத்திட்டின்னங் கெடுப்பாயோ” என்று மேற்சொல்லப்படுகிற இவர்படிக்கும் சேராது. த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லாதொழிந்தது ஸர்வயா ஸத்ருஸ மாகையாலே.

௩௩.—நிகமத்தில் - இப்பத்தைப் பழுதறக்கற்கவல்லார், காமிரிகளுக்குக் காழகரைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஹோக்யராவரென்கிறார்.

[உழலையென்பில் இத்யாதி] - உழலை கோத்தாற்போலேயிருக்கிற எலும்புகளை யுடைய பூதநைமுலைவழியே அவளுடையவயிரையுண்டான். [கழல்களவையேசரணாகக் கொண்ட] - விரோயிரிநரஸநஸீலனுடைய திருவடிகளையே, அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் உபாயமென்று அத்யவஸித்த ஆழ்வார். விரோயியைப்போக்குவதும் அவனைத்தருவதும் திருவடிகளையேன்கை - அவபாரணத்தால். [கழல்களவையே சரணாகக்கொண்ட] - பலியாவிட்டாலும் தம்மடிவிடாநிறே யிவர். [குழலில் மலிய] - திருக்குழலோசையிற்காட்டிலும் மிஞ்சி, கேட்டார் நோவுபடும்படியாயிருக்கை. * மரங்கள் நின்றும் மதுதாரைகள் பாயவிநே அங்கு, * மரங்களுமிரங்கும்வகை இங்கு; இனி, நாமிரங்குகிற விது தன்னேற்றமிநேயிங்குத்தைக்கு. அத்விதீயமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியில் இப்பத்தையும். [மழலைதீரவல்லார்] - இளமைதீரவல்லார். அதாவது - “வரிற்போகடேன், கெடில் தேடேன்” என்றிருக்கையன்க்கே, இவர்கொன்ன ஆற்றாமையோடே சொல்ல வல்லார். “அழுவன்தொழுவன் ஆடிக்காண்பன் பாடியலற்றுவன்” என்றிறே இவரார் றுமை. [காமர்மானேய்நோக்கியர்க்கே]-மாணையெந்த நோக்கையுடைய ஸ்திரீகளுக்குக் காழகரைப்போலேயாவார். ஆவதென்? என்னில்,—“தூராக்குழிதூர்த்து எனைநாளாகன்றி

நிகமம்.—உழலை இத்யாதி. “மழலைதீரவல்லார்” என்று தொடங்கி மேலைக்கடாக்ஷித் து அவதாரிகை - இப்பத்தை இத்யாதி. பழுதற - மெளக்யந்தீர.

உழலைகோத்தாப்போலே யிருக்கிற எலும்புகளையுடைய என்றதுக்கு தாத்பர்யம் - அக வாயில்மாத்ரமன்றிக்கே வடிவிலும் ஒருபசையிலேயென்று. பூதநைமுலைபுண்டவன் திருவடிகளை உபாயமாகக்கொண்டதுக்கு ஹாவம் - விரோயிரிநரஸந இத்யாதி. அவபாரணத்துக்கு அர்த்தம் - விரோயியை இத்யாதி. கொண்ட - அத்யவஸித்தவென்றபடி, “கொண்ட” என்றதுக்கு ஹாவம்-மொலியாவிட்டாலும் இத்யாதி “பூதநையை நிரவரித்தவன்” என்று கீழேசொல்லி, “குழலில்மலிய” என்கையாலே, குழலென்கிறவிது - ஸாமான்யமேயாகிலும், க்ருஷ்ணன் திருக்குழலோசையென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார்-திருக்குழலோசை இத்யாதி. திருக்குழலோசையைப்பற்ற இதுக்கு ஆயிக்யமெதென்ன; ஸாம்யகதநமுகே ஆயிக்யமருளிச்செய்கிறார் - மரங்கள்நின்றும் இத்யாதி வாக்யதரயெண். பாஸூரஸ்ய ஸ்பஷ்டோர்த்தஃ. பெரிமாழ்வார்திருமொழி, மூன்றும்பத்து, ஆறாம் திருமொழி, பத்தாம்பாட்டு, “கருங்கண்டோகை” இத்யாதி. தன்னேற்றமிநேயென்றது - “மரங் கள்போல் வலியநெஞ்சம்” என்றத்தைப்பற்ற. இளமையாவது - ஓளதாஸீர்யம், ஓளதாஸீர்யப்ர காரோபபாதம் பண்ணுகின்றகொண்டு, அதிந்நிக்கே கற்கையாவது - ப்ரமேயுத்தராய்க் கற்கை யென்கிறார் - வரில்போகடேன் இத்யாதி. இவரார் றுமையோடே சொன்னாரோ? என்ன - அழ வன் இத்யாதி. காழகரைப்போலேயாவரென்றது - ஸ்திரீகளுக்குக் காழகர்ஹோக்யராமா போலே, ஈஸ்வரனுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் ஹோக்யராவரென்றபடி. இது அவதாரி கைக்குச் சேர்ந்தவர்த்தம். ஆவதென்னென்னிலென்றது - இருந்தபடியே அர்த்தம் சொல்லாமல் த்ருஷ்டாந்தமாகச்சொல்லுவானென்? என்னிலென்றபடி. ப்ரகரணவிரோயுத்தாலே யிறுக்கி யோஜித்தோமென்று-தூராக்குழி இத்யாதிவாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். ஆனபின்பு, முதல்சொன்

ருப்பன்'' என்றவிவர் இது வலமாகச்சொல்லும்போது கீழோடே வ்யாஹதமாம். ஆனால் சொல்லிற்றாயிற்று என்? என்றால்,—“மேல் கொடிதானநாகம்” என்னொழிக்கச்செய்தேயும், விஷயப்ரவணர் அதுபாராதே மேல்விழுமாபோலே, இதுகற்றாரை எம்பெருமானும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும் மேல்விழுந்து ஹோக்யராகக் கொள்ளுவர்கள். இங்ஙனன்றாகில், விப்ரலம்பகர் வார்த்தையாமிதே. இவர் ப்ராமாணிக ரன்றிக்கேயொழிவதே. ப்ரகரணத் துக்கீடாயிதே தலைக்கட்டியிருப்பதும் அவர்களுக்குப்போல் என்றெருசுப்பதம் இங்குக் கண்டிலோம்! என்னில்,—“முற்றுவமை” என்றெரு லக்ஷணமிருக்கிறபடி. த்ருஷ்டாந் தம் புக்கவிடத்தே தார்ஷ்டாந்திகமும் வரக்கடவது. “தாவிலையங்கொண்ட தடந்தாம ரைகள்” என்னொன்றிதே. (கக)

னதே நல்லதென்று பரங்காபூர்வமாக உக்தார்த்தத்தை ஸ்பிரிக்கிறார்—ஆனால் இத்யாதி. அவதா ரிகையிற்சொன்ன அர்த்தமன்றிக்கே, மானேய்கோக்கியர் விஷயத்தில் காமுகர் இருக்குமாப் போலே என்று அர்த்தாந்தரம் - மேல்கொடிதான இத்யாதி. தமக்கு இத்தை வலமாகச்சொன் னாலன்றே “கூராக்குழி” இத்யாதியோடே வ்யாஹதமாவது, பிறர்க்குத்தை வலமாகச்சொன் னால் விரோதமேதென்ன; த்ரிவிதமாக பரிஹக்கிறார் - இங்ஙனன்றுகில் இத்யாதி வாக்யத்யத் தாலே. இங்ஙனன்றாகி லென்றது - நான்சொன்னபடி சொல்லாதே, இருந்தபடியே சொல்லி லென்றபடி. “எம்பெருமானுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் ஹோக்யராவர்” என்று தார்ஷ்டாந் திகஸப்தமில்லையெ யென்ன - த்ருஷ்டாந்தம்புக்கவிடத்தே இத்யாதி என்னுதல், விவரணமாதல். முற்றுவமைக்கு உதாஹரணம் - தூவி இத்யாதி. முற்றுவமை - பூர்ணைபமை. காமர் - காமுகர். க்ரமேணவ்யம். (கக)

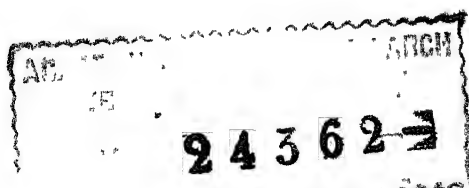

த்ரவிடோபநிஷத்வலங்கதி:—சுபாஸவஸ்யுதிநாநிநஸாவலெக்யு ஸ்ரீகூஹ்யொணஸயிவ்ரதிராவிருவ்யு குஹ்யொக்யுஸாஹ நவவ்விரிர்ஹணாநீந ப்ராஹ்வாநுமிருவிஷுதவொஷ்டெம்.

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்தபர்யரத்நாவலி:—மிஸுளஹித்யாநிதகூபாத வஸஜித்யாநநுஹாவபூராதாநநுராதாதீத கித்யாநநிநநயநதொநாயக கூபாதூராணாஸு | ஸவ-ஸெஷுஷாடியொமா உகிதரமதிதா ஷூவஹாவஸஹ ஹாவா ஷூவெஷுஷுஸாவபெஷுஷுஹிரிதிஸுஷிதாவயாரிஸகூஷு ||.

திருவாய்மொழி } ஆராவமுதாழ்வாராதரித்தபேறுகளைத்
நூற்றந்தாதி } தாராமையாலேதளர்த்துபிகத் - தீராத
வாசையுடனற்றாமைபேசியலம்தான்
மாசறுசீர்மாறனெம்மான்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

ருத்தமான திருவல்லவாழிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே முகங்காட்ட, அவனுடைய ஸ்வஹாவஸீஸேஷங்களிலே வித்தராய்; நிருபாதிகஸேஷித்வத்தையும், தத்ஸித்தமான உபகாரகத்வத்தையும், அந்த உபகாரகத்வத்தினுடைய நைரந்தர்யத்தையும், உபகாரரூபமான நித்யாஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷத்தையும், நித்யநிரதிஸயஹோக்யதையையும், ஆஸ்ரிதோபகாரகமான அர்த்தித்வத்தையும், ஆபத்ஸகத்வத்தையும், வரையாமல் அங்கேரிக்கும் ஸீலாதிஸயத்தையும், ஆயிக்யஸூசகமான ஆயுபலத்தையையும், அஸாயாரணஸம்பந்தத்தையும் அறுஸந்தித்து, ஏவம்ஸிஸிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய அறுஹத்திலே அத்யந்தம் அஹிசிஷ்ட்ராய், அவ்வநுவலஸித்திக்கு அவன்திருவடிசே உபாயமென்கிற விஸ்வாஸத்தையுடையராய்க்கொண்டு; அவன் எழுந்தருளியிருக்கிற, நிரதிஸய ஸர்வப்ரகாரஹோக்யதையை யுடைத்தான திருவல்லவாழிலே சென்று அநுவலிக்கக்கூடுமோவென்று ஸுஹ்ருத்துக்களைக்குறித்து அருளிச்செய்த டாகுரத்தை; அந்த நாயகனோடு கலந்து பிரிந்தாரொருநாயகி “அவன்வர்த்திக்கிற தேசத்திலே புகப்பெறுவோமோ” என்று தோழிமாரைக் குறித்துத் தன்னொற்றமைகூறிய பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இ.— ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், திருக்குடந்தையிலே புக்கவிடத்திலும் தம்மபேக்ஷிதம்பெறுமையாலே மிகவும் அவஸந்தராய், “இத்தசையிலும் அவன்திருவடிகளையுபாயம்” என்று அத்யவஸித்துச் சிறிதுயிரித்து, “உகந்தருளினநிலங்களிலே வந்திருக்கிறவிருப்பு ஆஸ்ரிதார்த்தமாக” என்றிருக்கையாலும், தமக்குப்பேறு உகந்தருளினநிலங்களிலே என்றிருக்கையாலும் திருவல்லவாழிலேபோகப்புக்கு, ஹலஹாநியாலே முட்டப்போகமாட்டாமையாலே நடுவேநோவுபடுகிற தம்முடையதசையை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானோடேகலந்துபிரிந்தாரொருபிராட்டி, தன்ஆற்றாமையாலே புறப்பட்டுத் திருவல்லவாழுக்கு அணித்தாகச்சென்று கால்நடை தாராதேநோவுபடுகிறவளை, தோழி “அவன்தானேவரக்காணுமதொழிய நீபதறுகை ஸ்வரூபமன்று” என்று விலக்க; அவ்வூழிற்சோலையும், அதில்பரிமளத்தைக்கொண்டுவருகிற தென்றலும், மூபாநமத்தமான வண்டுகளினுடைய மிடற்றோசையும், வைதிகக்ரியாகோலாஹமும், ஹோமயுமங்களும், நகரஸம்ப்ரமங்களும் அங்கேயாகர்ஷிக்க, ஏகதத்விதத்ரிதர்கள் ஸ்வேதத்வீபவாஸிகள் அறுபவிக்கிற ஆரவாரத்தைக்கேட்டுத் தாங்கள் அறுபவிக்கப்பெறுமையாலே நோவுபட்டாப்போலே நோவுபட்டு, நிஷேயிக்கிற தோழிமார்களுக்குத் தன்ஆர்த்தியை யாவிஷ்கரித்து அவர்களை அறுவர்த்தியாசின்ருகொண்டு, திருவல்லவாழிலேபுக்கு நினைத்தபடிபரிமாறவல்லேனெ யென்று அவர்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிறார்.

எடு.— திருக்குடந்தையிலே போய்ப் புக்கவிடத்திலும் தம் அபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே திருவல்லவாழேறப்போக வொருப்பட்டு, தம்மலிமதம் ஸித்தியாதவோபாதி அங்கு முட்டப்போகவுங்கூட அரிதாம்படி தமக்குப்பிறந்த அவஸாதத்தை அந்யாபதேஸத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். * மாசறுசோதியிலே - இவர்தாம் மடலெடுக்கப்புக்கு, “அவனுக்கு அவத்

மானேய்நோக்கு ப்ரவேஸே, ஸங்க்ரஹஸக்தி - திருக்குடந்தையிலே இய்யாதி.

ஸ்வாபதேஸத்தலே ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - மாசறுசோதியிலே இய்யாதி. அவனுக்கு அவத்யமென்று - அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கு அவத்யமென்று என்றபடி. * ஊரொல்லாம் தஞ்சி ப்ரவேஸத்தலே - ஆதித்யன் அஸ்தமிக்கையாலே மடலெடுக்கை தவிர்ந்தாரென்று அருளிச்

யம்” என்று தவிர்ந்தார்; இங்கு-ஆற்றமைதோற்ற, கண்டதிருப்பதிகள்தோறும்புக்கு நுழைந்து திரியாநின்றார்; இதுக்கடியேதும் தெரிகிறதில்லை. அங்கு - அவன்ஸ்வரூபம் பரிஹரித்தார், இங்கு - தம்முடையஸ்வரூபம் நோக்கப்பார்க்கிறார்; அங்கு - வடிவிலே யணையவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டார்; பின்பு இவ்வளவும்வர அவ்வடிவிலே அவ-பரிஹரித்தபடியாலே ஆற்றமைமுறுகி, † “கொம்மைமுலைகளிடர்தீரக் கோவிந்தற்கோர்குற்றேவல்” என்கிறபடியே அடிமைசெய்ய ஆசைப்படுகிறார். இனி இவர்தமக்குத்தான் ஸம்ஸலேஷமாவது - மாநஸாநுலவ மென்றிறே ப்ரவேஸத்திலே அடியிலே சொல்லிற்று; இங்ஙனையிருக்க, திருவல்லவாழேற்பு புறப்பட்டுப்போகையாவதென்? ஷந்துவர்க்கம் நிஷேயிக்கையாவதென்? என்னில்,—அந்த மாநஸாநுலவந்தனக்கு ஒருகலக்கம்வரவமையுமிறே.

எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமை நோவுபடுகிறுளோருபிராட்டி, தன்னுடைய ஆலிஜாத்யாதிகளையும் பாராதே திருவல்லவாழேற்பு புறப்பட்டுப்போகப்புக, இத்தையறியும் தோழிமார் வந்து “இதுகார்யமல்ல, நந்தலைமைக்குப் போராதுகாண்” என்று ஹிதஞ்சோல்ல மீட்கப்பாக்க, “இனி நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றால் நான்பெற்றதென்; அவ்வூரில் திருச்சோலையும், அங்குண்டான பரிமளத்தைக் கொய்துகொண்டு புறப்படுகிற

செய்தாரோயாகிலும், இங்கு - அவனுக்கு அவத்யம் என்று தவிர்ந்தாரென்று அருளிச்செய்கையாலே, இதுவு மொரு ஹேதுவாகக் கண்டுகொள்வது. இதுக்கடியேதும் தெரிகிறதில்லை - என்கிற ஸங்கையைத் தவோபா பரிஹரிக்கிறார் - அங்கு அவன் இத்தயாதியாலும், அங்கு வடிவிலே இத்தயாதியாலும். அவன்ஸ்வரூபம் பரிஹரிக்கையாவது - அவனுடைய ரிருபாதிக ரக்ஷகத்வத்துக்கு ஸ்வப்ரவ்ருத்தி,விருத்தமாகையாலே, ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டாரென்றபடி. இங்குத் தம்முடையஸ்வரூபம் நோக்குகையாவது - அநுபவமில்லாதபோது ஸத்தைகிடவாமையாலே, திருப்பதிகள்தோறும் புக்காகிலும் அவனையநுபவித்து ஸத்தையை நோக்கப்பார்க்கிறு ரென்றபடி. இத்தால் - ஸ்வஸத்தையை யுண்டாக்கியே அத்தலையைநோக்கவேண்டுகையாலே, ஸ்வஸத்தாவிர்த்தபர்த்தயாகத் திருப்பதிகள்தோறும்புக்கு அநுபவிக்கப்பார்க்கிறுரென்று பரிஹரித்தாராயிற்று. “மாசறுசோதியென்செய்யவாய்மணிக்குன்றத்தை” என்றத்தைப்பற்ற - அங்கு வடிவிலே யணையவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டார் என்றது. ஆசைப்பட்டாரென்றது - ஆசைப்பட்டமாத்ரமாகையாலே “ததவஸுஸுஷுஸுஷுஸுஷு” என்றிருக்கலாமென்றபடி. கொம்மைமுலைகளிடர்தீர - கொம்மைமுலை - பெரியமுலை. அதாவது - அநுபவாலாபத்தாலே வீங்கின முலையென்றபடி. இடர்தீர - இவற்றின்சலேஸத்தீர. கோவிந்தற்கோர்குற்றேவல் - குற்றேவல் - அந்தரங்கைக்காரம். †நாய்ச்சியார்திருமொழி,(கந, ௧) “அமுகுவெதென்கொலோ” என்றத்தைப்பற்ற - அடிமைசெய்ய ஆசைப்படுகிறார் என்றது. ப்ரவேஸத்திலேயென்றது - மஹா ப்ரவேஸத்திலேயென்றபடி. புறப்பட்டுப்போகையாவதென் - என்றவநந்தரம், “முடியப் போகமாட்டாதே புறச்சோலையிலே விழுந்துகிடக்கையாவதென்” என்று கூட்டிக்கொள்வது. இரண்டுக்கும் உத்தரம் - அந்த இத்தயாதி. அந்தமாநஸாநுலவந்தனக்கு ஒருகலக்கம் வரவமையுமிறே யென்றது - திருவல்லவாழேற்புபுகிறது - மாநஸாநுபவமாய், முடியப் போகமாட்டாமல் புறச்சோலையிலே விழுந்துகிடக்கை - மாநஸாநுபவாபவத்தால் வந்த கலக்கமென்றபடி. ஷந்துவர்க்கம்நிஷேயிக்கையாவதென் - என்ற ஸங்கைக்கு பரிஹாரம் - ஸம்பந்த ஜ்ஞாசோபாயாத்யவஸாய தஸாவஸிஷ்டராய் நிரூபிக்குமளவில், ஸ்வப்ரவ்ருத்தி, ததேகரக்ஷய ததேகபரதந்த்ர ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தயாத்தோற்றுகையாலே, ஸம்பந்தஜ்ஞாநோபாயாத்யவஸாயதசைகள் ஷந்துவர்க்க மென்கிறதென்று.

ப்ராஸங்கிகஸங்காபரிஹாரம்பண்ணி, அநந்தரம் லஸ்தாஸங்கதி - எம்பெருமானோடே இத்தயாதி. ஆலிஜாத்யாதிகளையும் - என்ற சஸபத்தத்தாலே - அவனுடைய ரக்ஷகத்வாதிருணங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது. இனிநீங்கள்-என்றவிடத்தில், இனியென்றது-வக்ஷ்யமாணத்தைப்பற்ற. அவ்வூரில் திருச்சோலையும்-இத்தயாதி பஞ்சகமும்-“தேனாச்சோலைகள்”, “தென்மல்லணங்கமமும்”, “பாண்குரவ்வண்டு”, “பாடுநல்வேதவொலி”, “மண்ணுய்வண்ணும் தொழுகின்ற” என்றவற்றைப்பற்ற. “மானேய்தேநாக்குநல்

தேன்றலும், அங்கே மயப்பாம்பண்ணிக்களித்துப் பாடாநின்றள்ள வண்கேளினுடைய இனிதானமிடற்றோசையும், ஊரிலுண்டான வைதிகக்ரியாகோலாஹலங்களும், நகரஸம்ப்ரமங்களும், இவையெல்லாம், நீங்கள் என்னைமீட்கரினைக்கிறவோபாதி 'அங்கேபோரு போரு' என்று அழையாநின்றது; ஆனபின்பு நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றால் பெற்றதேன்" என்று தன்னாத்தியை அவர்களுக்கு ஆவிஷ்கரித்து அவர்களை அநுநயியாநின்றகொண்டு; திருவல்ல வாழிலே நான் நினைத்தபடியே போய்ப்புகுத்துப் பரிமாறவல்லேனெயென்று அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறாளாயிருக்கிறது. "இதுதான் நான் அஹலித்தேன்" என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வர்பட்டர்திருவடிகளை யாஸ்ரயித்துப் பின்பொருகால் மேல்நாட்டுக்கேழுந்தருளி மீண்டு பெரியத்வரையோடே 'திருநாளுக்குத்வவேணும்' என்றவர, திருக்கரம்பந்துறையளவிலே வந்தவாறே அசிந்திதமாக ஆறு பெருகிக்கிடக்க; இராத்திருநா ளெழுந்தருளி இங்குண்டான ஸம்பரமங்களெல்லாம் செவிப்படுவது, வந்துபுகுரப்பெறுதொழிவதாய்க்கொண்டு "போரநோவுபட்டோம்" என்று அருளிச்செய்வர். ஏகதத்விதத்தீர்தர்கள் சுவேதத்வீபத்தைச்சென்று கிட்டி, உள்ளுப்புதுகைக்கு யோக்யதையில்லாமையாலே புறம்பேரின்ற; அங்குள்ளார் எம்பெருமானைக்கண்டு புகிற ஸம்பரமத்தைச் செவியாலே கேட்டுநிற்பது, கண்ணால் காணப்போகாதொழிவதாய்க் கிடந்து டட்டாப்போலே † கிடந்து கூப்பிகேளுராயிற்று இவரும்.

முதற் பாட்டு.

மானேய்தோக்குநல்லீர்! வைகலும்வினையேன்டெலிய
வானார்வண்கமுகும் மதுமல்லிகைகமழும்
தேனார்சோலைகள்குழ் திருவல்லவாழறையுங்
கோனாரை அடியேனடிகூடுவதேன்முகோலோ?

ஆ.—அழகிய நோக்கையுடையீர், தன்னைப் பெறுதே துக்கப்படும்படி மஹா பாபத்தைப்பண்ணின நான் நாடோறும் வ்யஸநபரம்பரைகளாலே மிகவும் அஸந்நையாக, வானார்வண்கமுகும் மதுமல்லிகைகமழும் தேனார்சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருவல்ல வாழிலே நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே அடியேன் போய்ப் புகுவதென்றோ வென்கிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டி, தன்னுடைய அவஸாதத்தைக்கண்டு மிகவும் காதரேஷணைகளாய் 'உன்ஹ்ருதயத்தில் ஓடுகிறதென்?' என்று கேளாநின்றிருந்துள்ள தோழிமாரைக்குறித்து, திருவல்லவாழிலே எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே அடியேன் போய்ப்புகுவது என்றோ? என்கிறாள்.

லீர்", "நன்னலத்தோழியீர்காள்" என்றத்தைப்பற்ற - அவர்களை அநுநயியாநின்றுகொண்டு என்றது. அங்குத்தை வ்யாபாரங்களும் செவிப்படாநிற்கக் கிட்டப்பெறாமல் ஸமீபத்திலே நோவுபட்டமைக்குத்ருஷ்டாந்தத்தவம் - இதுதான் இப்பாதி. இதுதானென்றது - அங்குத்தை ஸம்பரமங்கள் செவிப்படாநிற்க, ஸமீபத்திலே கிட்டப்பெறாமல் நோவுபடுகிற இதுதானென்றபடி. திருக்கரம்பந்துறை - உத்தமர்கோயில் துறை. "கரம்பனுருத்தமனை" என்னக்கடவதிறே. ஏகதத்விதத்தீர்தர்கள் - பரதம் மாவன் மாநஸுத்தாரான ருஷிகள்.

† 'கிடந்தபடுகிறாயிற்று' என்று பாடாந்தரம்.

[மானேய்நோக்குநல்லீர்] - மானேய்ந்த நோக்கையும், என்பக்கல் பரிவையு முடையவர்களே! [நல்லீர்]-ஒர்பவைவலகூண்யம்சொல்லிற்றுகவுமாம். காரியப்பாட்டாலே விலக்குகிற தங்கள்படியையும், அவ்வூரில்லோக்யதையிலே ப்ரவணையாய் மீளாதபடியான இவள்படியையுங்கண்டு, “என்னாகப்புகுகிறதோ?” என்று காதரேகூணைகளாயிருக்கிற படி. “நான் அவ்வூரிலேபுகும்படி கண்ணுலேகுளிரநோக்கவேணுமென்கிறான்” என்று பிள்ளான்சிரிவஹிக்கும். [வைகலும்வினையேன்மெலிய] - தன்னை விப்லேஷிக்கும்படி மஹாபாபத்தைப்பண்ணின நான், நாள்தோறும் வ்யஸநபரம்பரையாலே அவஸநந யாக. ஒருநாள்மெலியப்பொறுக்கமாட்டாத ம்ருதுப்ரக்ருதியானவன்கிடர்! நெடுநாள் நோவுபடுகிறான். “ஊரோலிதகெஸாநாஸ்தவசூநிவெகூணாஸுஸுவாஹுஸா ஶுஃவிதாஶ ஶுஹுஸாஸிரோவிஷ்யபிகம்மீதம்” என்று - ஒருராத்ரியில் வ்யஸநம் திருவடி பொறுக்கமாட்டிற்றிலனிதே. விலகூணவிஷயத்தைப்பிரிந்தால் ஜீவிக்கவுமொண்ணது, முடியவுமொண்ணது. [வானூர்வண்கமுகும்] - ஆகாசாவகாசமடையும்படிவளருகை. [மெலிய-வானூர்வண்கமுகும்] என்னுதல்; [மெலிய-திருவல்லவாமுறையும்] என்னுதல். அவ்வூரில், பரமசேதநனோடு அசித்தக்லபமானஸ்த்தாவரங்களோடு வாசியில்லை மெலிவே

நீராகப்பல்குகைக்கு. இவள் மெலியமெலிய அனவ மேலேமேலே பணையாநிற்கை. இவ ளிருந்தசோலை * சுவிவ்யக்ஷாஃ, அவன்வர்த்திக்கிறசோலை * சுகாஹவ்விமொவ்யக்ஷாஃ. [வண்கமுது] - தர்ஸநீயமானகமுது. அன்றிக்கே, உடாரமானகமுது. *குலையார்ந்த பழக் காயும் பசுங்காயும் பாளைமுததும் தலையார்ந்தவிளங்கமுகிறே. தன்னோடுசேர்ந்தகொடிகு த தன்னைக்கொடுத்துக்கொடுநிற்கை. கமுது இறய்த்ததல், கொடி தொடர்ந்துகிடட வேண்டும்படியிருத்தல் செய்யாதிருக்கை. [மதுபல்லிகை]-கொடியடங்கப் பரப்புமறப் பூத்துத் தேனவெள்ளமிடுகை. [கமமுது] - அதின்பரியளம் இவளிருந்தவிடத்தேவநது அலையெறியாநிற்கை. [தேனார்சோலைகளுக்கும்]-தேன் வெள்ளமிடுகிற சோலைகள். ந்திய லோக்யமான சோலைகள். அவ்வூரில் நிற்கிறவனறன்தோபாதியும் உததேய்யமாயி ருக்கை அவ்வூரில்ஸ்த்தாவரங்களும. பாம்பத்ததைவிட்டு ஆஸ்ரிதர் உகந்த த்ரவ்யத்தை யதிஷ்ட்ய தது இவகேவநது அவதரிக்கையாலே, அங்குள்ளாரும் இவனுக்கு அநுரூபமாக ஸ்த்தாவரஸரிமமாக வர்த்திக்கிறார்களென்றிதே இவர்கள் நினைத்திருப்பது. உகந்தருநின நிலங்களை விடமாட்டாத அடியார்கள்குழாங்களும அவனுக்கிடாக அவகேவர்த்திக்கிற படி. இவை கால்வாங்காதேகிற்கிறபாதே, அங்குத்தை “நவபு மராவதபுதே” என்கிற ஆகாரமும் ஜீவிக்கிறபடி. [வினையேன்மெலிய-திருவல்லவாமுறையும்கோனரை] - என்னையொழிய லோகத்துக்கு ஏகாந்தஸ்த்தலத்திலே சோலையில ரஸமநுலவிக்கிறவரை. லோகத்துக்கு ஏகாந்தஸ்த்தலத்திலே தனியேயிருப்பதே. [உறையும] - அங்குத்தை லோக்யதையாலே ந்தியவாஸம்பண்ணுகிறவரை. ஸோகத்தால்வந்த ஸ்லஹாநியாலே நான்செல்லமாட்டாதிருக்க, பரிதியாலே அவா வரமாட்டாதிருக்கிறாரிதே [கோனரையடியேன்] - யிரோதாத்தநாயகர் அவர், அவர்பெருமையிலே தைர்யமிங்கம்மிறந்தவன் நான். கோனரையென்று - நாராயணஸுப்தார்த்தம்; அடியேனென்று - ப்ரணவார்த்தம். பிராட்டியானதையோடு தாமானதையோடு வாசியற இவர்க்கு ஸேஷத்வம் ஒரு படிப்பட்டிருக்கிறபடி. [அடிகடுவது] - “அணைக்கவேணும்” என்னும் ஸ்த்தாநத் திலே [அடிகடுவது] என்கிறாரிதே. பிண்டாத்யவஸ்த்தைகளில் ம்ருதரவ்யாநு வ்ருத்திபோலே, இவருடைய லாவவ்ருத்திகளெல்லாவற்றிலும் இவர்க்கு ஸேஷத் வம் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும். “ஐஹீதிஜீவயெய்யாஃ ஐஹைஸவ்யஸ்யுஹாத” என்று - தேவாதிஸாரிப்ரவேஸம்பண்ணுநிற்க, தேஹியானவன் ஒருபடிப்பட்டிருக்கு மாப்போலையாயிற்று இவரும் ஆணைபோதோடு பெண்ணைபோதோடு வாசியற ஸேஷஹைதராயிருக்கிறபடி. [என்றுகொலோ] - “பதினாண்டு” என்று அவயிபெற்ற பின்பும் ஆணுமாய் பிதாவுமான சக்ரவர்த்தி ஜீவித்திலன்; ப்ரணயிதியுமாய் அபைலையுமான நான் எங்கனே ஜீவிக்கக்கடவேன். அடிகடுவதென்கிறது - சதுர்த்தயர்தம். என்று கொலோவென்கிறது - ப்ராய்யத்வவரையாலே வாக்யஸேஷத்தால்வந்த ப்ரார்த்தனை.

நு.—முதற்பாட்டு. தோழிமாறைக்குறித்து, திருவல்லவாழிலே நின்றருளின ஸர்வேஸ்வரன்திருவடிகளைக் கிட்டப்பெறுவதென்றே வென்கிறாள்.

[மானேய்நோக்குநல்லீர்] - “நான் திருவல்லவாழிலே போய்ப்புகும்படி உங்கள்

முதற்பாட்டு —மானேய்நோக்கு இதயாதி “திருவல்லவா முறையும்கோனரையடியே னடி கூடுவதென்றகொலோ” என்றததைக்கடாக்கித்து அவதாரிகை-தோழிமாறா இதயாதி

“நோக்கு” என்றததை - கடாக்க வாக்யமாகி, தோழிமாறைய நோக்கை வர்ணித்ததுக்கு லாவம் - நான் திருவல்லவாழிலே இதயாதி. “நோக்கு” என்றதுக்கு - நேர்வாக்யமாக அந்த

கண்ணலே குளிரநோக்கி ப்ரஸாதிக்கவேணுமென்கிறாள்” என்று பிள்ளான் பணிக்கும். [மாணேய் நோக்கு நல்லீர்] - மாணேயெய்ந்த நோக்கையுடையீராய் எனக்கு நல்ல வர்களே. “பிரிவாற்றமையாலே நோவுபட்டும், சோலையழகிலே ஈபுபட்டும், நம் முடைய ஹிதவசந்தாலே தளர்ந்துமிருக்கிற இவளுக்கு நம்முடைய நிஷேதவசநம் செவிப்படுமோகில், இவள் மோஹிக்கும்” என்று நிஷேதகார்யம் தோற்றம்படி காத ரேசுஷணைகளாய்க்கொண்டிருக்க, [மாணேய்நோக்கு நல்லீர்] என்கிறாள். இவள்தனக்கு “**ஈநஸூயவெ**” (அநஸூயவே) என்று இவ்வளவேயிறே வெண்வேது. “**ஊஊ தெமூஹுதஃ ப்ரவக்ஷாதி**” (இதந்துதேகுஹ்யதமம்ப்ரவக்ஷயாமி) - வைப் பாகவைத்தவையுமெல்லம் சொல்லாநின்றேன்கேள். “**ஈநஸூயவெ**” (அநஸூயவே)- அத்தலை குறையற்றபின்பு இனி இத்தலை கிடக்குமோ. [வைகலும்வினேயென்மெலிய] - ஒரு கால் மெலிந்து யிரித்திருப்பார்க்கன்றோ பிரிவாற்ற லாவது. [வைகலும் - மெலிய] - காலங் கழியக்கழியக் காதல் கழியும்படியிறே விஷயாந்தரங்களை யாதரிப்பார்க்கிருப்பது; மநந், பண்ணி, லாவநையாய், பின்பு தர்ஸநமாய், ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய், பின்பு ஸரீரவியோ கம் பார்த்திருப்பார் படியிறேயிது. “**தஸ்ய**” (தஸ்ய) - மே; “**ஈயஸுவதெஹு**” (அதஸம் பத்ஸ்யே) என்கிறமேலி லுத்தமனோடே கூடவேணுமே. “**தாவதெவவிரடி**” (தாவதேவசி ரம்)-எனக்கு அவ்வளவேகிடாய் விளம்பம், **யாவஹவிரெஹு**, “**ஈயஸுவதெஹு**”

ப்ர:-(வைகலும்வினேயென்மெலிய) — **மாநொமெஹுஷஷபுவாஓகெ** [கசு] “**தஸ்ய.தாவதெவவிரயாவஹவிரெஹுஈயஸுவதெஹு**”. **ததெகுவ[அ-கஉ]** “**ஹஷஸுவலாஓஹாஹுரீராஹுதஃஸூய வரஜெ**” **பாதிருவஸுவஷு வெஹுரெஹெணாஹிநிஷுஷுதெஹு**”.

தாந்தரம் - பிரிவாற்றமையாலே இய்யாதி. ஈக்ஷணஸப்தம்போலே, “நோக்கு” என்கிறதும் - பார் வைக்கும் கண்ணுக்கும் வாசகமாயிருக்கும். கண்ணுக்கு வாசகமானபோது: மாணுது ஹயத்தாலே கலங்கினகண்ணையுடையிருக்குமாபோலே, என் துக்கும் கண்டு கலங்கின கண்ணையுடையவர்க ளென்று ஸப்தார்த்தம். பார்வைக்கு வாசகமானபோது: மாணுது ஸ்நேஹமாகத் தர்ஸனத்துக்களைப் பார்க்குமாபோலே, என்னையும் ஸ்நேஹமாக நோக்கவேணுமென்றாகக்கடவது. நிஷேதகார்யம் தோற் றும்படி யென்றது - நிஷேதத்தாலேவந்த வ்யஸம் தோற்றும்படியென்கை. காதரேக்ஷணம் - மான் போல் பார்வை. நிஷேதியாதே தத்தார்யம் தோற்றும்படி யிருக்கிறவர்களை, அப்ரதிஷேதமாத்ரத் தாலே “நல்லீர்” என்று கொண்டாடக் கூடுமோ? என்ன - இவள்தனக்கு இய்யாதி. ஸ்லோகார்த தம் - ஊஊஊ இய்யாதி. “**ஊஊஊதெமூஹுதஃ ப்ரவக்ஷாதி.நஸூயவெ**” **ஐதா ந்விஐதாநஸூஹிதம் யஜாஹாஓஹுஷுஸெஸூஸூஹாஓஹா**” **ஐதி யீதாயா நவதெ.**

அத்தலை இய்யாதிவாக்யத்துக்கு தாத்தார்யம் - அதிகாரியான நீ குறையற்றபின்பு நான் வெறமனே யிருப்பனெவென்று. “வைகலும் - மெலிய” என்றதுக்கு பாவம் - ஒருகால் இய்யாதி. விஷயாந் தரங்களைப் பிரிந்தவர்கள் ஆறியிருக்கவிலையோ, அப்படி இவரும் யிரித்திருக்கவொண்ணாதோ? என்ன - காலங்கழிய இய்யாதி. அதாவது - விஷயாந்தரங்கள் அல்பபோக்யங்களாகையாலே அவர் களுக்கு ஆறியிருக்கலாம், அங்ஙனன்றிக்கே நிரத்யயபோக்ய விஷயத்தை ஆதரிக்கையாலே இவர்க்கு யிரித்திருக்கப்போகா தென்றபடி. பின்னை இவருடைய பத்தியிருக்கும்படி யென்னென்ன - மநந் இய்யாதி. இது - இவருடையபத்தி. “**ஸரீரவியோகம்பார்த்திருப்பார்கள்**” என்றதுக்குப்ரமணம் - **தஸ்யுதெ** இய்யாதி. மே என்று - ஸ்ருதியில்லாதத்தைக் கூட்டுகிறதற்கு உபபத்தி - **ஈயஸுவ**

ஸுதரகாணெ[கசு]ஹந-டுராந், “ஐரோலிதகெஸாணாம்ஸத்வத்
நிலைக்கண்ணாழ் । ஸுவாஹம்-ஊர்ஜாவிதாம் ஜ்ஷாரோவிவ்யயிதம்நஃ”.

[illegible]

தைக் கண்ணேறியிட்டாற்போலே யிருக்கை. இவளிருக்கிற விடம் * **சுவீவருக்ஷாஃ வாரிஜாநாஃ**, அவளிருக்கிற விடம் * **சுகாருமலிமொவருக்ஷாஃ**. [வண்கமுகம்] - தர்ஸநீயமாயிருக்கை. \$“**துலையார்ந்த பழக்காயும் பசங்காயும் பாஜாமுத்தம் தலையார்ந்தவிளங்கமுகு**” என்னுமாபோலேயிருக்கை. [வண்கமுகு] - கோடி நோடர வேண்டாதே, தான் கோடிக்கு உடம்புகொடுத்துநிற்கிற ஒளதார்யமென்றுமாம். மெய்யே கொடுக்கிற ஒளதார்யமிறேயிது. [மதுமல்லிகைகமமும்] - மலட்டுக்கோடியாயிராதே! பூகத்தோடே அணைகையாலே. பரப்பும் பூவாயிருக்கை. மதுவையுடைத்தான மல்லிகைகளின் பரிமளம் இவளிருந்தவிடத்தேவந்து அலையேறிகை. [தேனார்சோலைகள் சூழ்] - இதுக்கு முன்பு சொன்னவையெல்லாம் ஆஸ்ரயமாத்ரமேயாய்த் தேனேயிக்குருக்கை. வானார் வண்கமுகுகள் தேன்வேள்ளத்திலே யலைந்து, ப்ரளயகாலத்திலே மார்க்கண்டேயன் பட்டதெல்லாம் படாநின்றது. தேன்வேள்ளமிகிற சோலைகள் சூழ்ந்த திருவல்லாவாழறையும் கோனரை - இருவருங்கூட மதுபாநம்பண்ணிக் களிக்கவேண்டியிருக்க, நான் மெலியத் தாமே மதுபாநம்பண்ணி வர்த்திக்கிறவரை. பாலியேன், இவ்வளவில் “**மவாவியலமெலவதெ**” (நசாபிமதுலேவதே) என்னவேண்டாவோ. இவர் இவ்வாற்றாமையோடேயிருந்து சோலையைக் கவிபாகேறது-உள்ளுநிற்கிறவனோடொக்க இவையும் லோக்யமாயிருக்கையிறே. உபாஸ்யவஸ்து, மநஸ்ஸை ப்ரத்யக்ஷியமாக்கி யநுலவிக்க மாட்டாதார்க்குக் கண்ணுக்கிலக்காக்கிக்கொண்டு நிற்கிறுப்போலேகாணும் இவையும். ப்ராப்யனானவனுடைய உபாயலாவத்தில் நிலைபோலே, நித்யப்ராப்யனாய்க்கொண்டு அங்கேயிருக்கிறவன், ஆஹுதிர் உகந்ததோரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக்கொண்டு முகங்கொடுத்துக்

யென்றது - தேசத்தையாதல், கோனரையாதல். “மெலிய - வண்கமுகு” என்று கூட்டிலாவம் - அவ் வூரில் இத்தாதி. “ஆர்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஆகாசத்தை இத்தாதி. கண்ணேறியிட்டாப்போலே - கபளிகரித்தாப்போலே. இவற்றை இப்படி வர்ணிக்கைக்கு, தானிருக்கிறவிடம் இப்படி இருக்கவல்லையோ? என்ன - இவளிருக்கிற இத்தாதி. அழகாவதேதென்ன - துலையார்ந்த இத்தாதி. ஒருகுலையிலே நிறைந்த பழக்காயும், ஒருகுலையிலே பசங்காயும், ஒருகுலையிலே நிறைந்த பாஜாமுத்தம் தலை நிறைய வுடைய விளங்கமுகுகளையுடைய பெரியசோலைபையுடைய திருகறையூரென்றபடி. நீதிருமொழி, ஆரம்பத்த, ஒன்பதாந்திருமொழி, எட்டாம்பாட்டு. * வண்மைக்கு அர்த்தந்தாம் - கோடிநோடர இத்தாதி. சாடு - மெய்யே இத்தாதி. மெய் - ஸரீரமும், ஸத்யமும். மல்லிகையானது மதுவையுடைத்தாம்போது, புஷ்பமும்ருத்தியுண்டான லொழியக் கூடாமையாலே யருளிச்செய்கிறார் - மலட்டுக்கோடி இத்தாதி. மதுவை நிருபகமாகச் சொன்னதுக்கு லாவம் - பாப்பும்பூவாயிருக்கை யென்றது. “மதுமல்லிகைகமமும்” என்றுவைத்து, “தேனார்சோலைகள்” என்று விஸேஷித்ததுக்கு லாவம் - இதுக்குமுன்பு இத்தாதி. இதுக்குமுன்பு சொன்னவையெல்லாமென்றது - கமுகையும் மல்லிகையையும். “தேனார்” என்றத்தால் பலித்தலாவம் - வானார்வண்கமுகுகள் இத்தாதி. சோலையென்றது - கமுகஞ்சோலை. “மெலிய” என்றத்தை - “வானார்” என்றத்தோடே கூட்டி ஒருதாற்பாய்மருளிச்செய்து, இங்கே, “மெலிய - திருவல்லவாழறையும்” என்று கூட்டி லாவம் - இருவரும் இத்தாதி. இந்தவாக்யம் - “இத்தலைமெலியமெலிய” இத்தாதிவாக்யவிவரணமாகக் கண்டுகொள்வது. வஸ்துவேஷ வ்யஸந்தாலே நோவுபடுகிறவர் சோலையை வர்ணிப்பானென்? என்ன - இவர் இவ்வாற்றாமை இத்தாதி. அவனோபாதி லோக்யமாயிருக்கையாலே வர்ணிக்கிறாரென்று - கீழ் அருளிச்செய்து, நித்யஸூரிகள் இவையாய்வந்து நிற்கையாலும் இச்சோலையை வர்ணிக்கிறாரென்று லாவாந்தாம் - உபாஸ்யவஸ்து இத்தாதி. உபாஸ்யவஸ்து - நிற்கிறுப்போலே என்று அந்வயம். “கண்ணுக்கிலக்காக்கிக்கொண்டு”. என்றதின் விவரணம் - ப்ராப்யனான இத்தாதி. ப்ரபத்திக்கடைத்த நிலம் அர்ச்சாவதாரமாகையாலே - உபாயலாவத்தில்நிலை என்கிறார். கீழ்வாக்ய விவரணம் - நித்யப்ராப்யனாய் இத்தாதி. நித்யஸூரிகள் இவையாய் நிற்கிறதற்கு ப்ரமாணமாக, “**சஹு-தஸஹஜஹஸூரஃ**” இத்தாதி

கொண்டு நிற்கிறப்போலே, அங்குள்ளாரும் இங்கேபோந்து ஸ்த்தாவரங்களாயும் ஜங்கமங்களாயும் தீர்யக்குக்களாயும் அவனைவிடமாட்டாதே நிற்கிறபடி. நித்யரும் முத்தரும் ஸ்த்தரில் ருசியுடையாரும், உகந்தருளின நிலங்களை பற்றியிறே கிடப்பது;† (“**ஸஹு தஸஹஜஹ ஸுஹா:**” (அஹ்ருதஸஹஜதாஸ்யா:) இத்த்யாதி). ராமாவதாரத்திலு மோருலக்ஷ்மணதிகள், வானரத்வங்களை யடைந்தார்கள், விபீஷணதிகள் பற்றிக்கிடந்தார்கள்; அதுபோலே. அதிலும் நடையாடித் திரிவார்க்குப் போகைக்கும் யோக்யதையுண்டிறே, அதுவுமில்லையிறே ஸ்த்தாவரங்களுக்கு. ஜநநாதப்ரஹ்மராயர் திருமுடிக்குறையிலே ஒருமரம்வெட்டப்புக, அத்தை எம் பார்கேட்டு “அல்லாளப்பெருமானே, ஈஸ்வரவிபூதியை அழிக்கப்பார்த்தாயோ” என்ன, இவர் சொல்லும்வார்த்தைகேட்கைக்காக, “ஈஸ்வரவிபூதியல்லாதவிடமுண்டோ” என்ன, “அவை போலன்றுகாண் இவை; ஸார்வலோளமனானராமாவும் மஹிஷ்யுமாக முற்றாட்டாகக் குட நீர்வார்த்துஆக்கும்சோலைபோலே, பெருமானும் பெரியபிராட்டியாருங்கூடக்கைதோட்டாக்கு மவைகாண்” என்று அருளிச்செய்தார். உகந்தருளின நிலங்களிலே மெய்யே ப்ரதிபத்தி விளைந்தார்க்கு அங்குள்ளவையெல்லாம் உத்தேஸ்யமாய்த்தோற்றமிறே. கால்வாங்கியல்லது நிற்கவொண்ணாத ஸம்ஸாரம் ததீயத்வாகாரத்தாலே ஒருகால் உத்தேஸ்யமாகாநின்றதிறே. ப்ரமாணத்தில் பிறக்கும் ப்ரதிபத்திபோலன்றிறே கண்ணுக்கிலக்கானால் இருப்பது, முத்த ரோபாதி ப்ரத்யக்ஷஸமாநமிறேஆழ்வார்க்கு ததீயத்வாகாரம். ப்ராமானிகனுக்கு இங்ஙனல்லது ப்ரதிபத்தி யில்லையிறே. நல்லான் பட்டர் ஸ்ரீபாதத்தை யாஸ்ரயித்து நெடுங்காலம்ஸேவித்து, பின்பு அந்திமதசையிலே பட்டர் எழுந்தருளி, “என் நினைத்திருந்தாய்” என்ன, “ஒரு ஸர்வஸக்தியுபகரிக்கும்போது இங்ஙனே கனக்கவாகாதே யுபகரிக்கு மது” என்று நினைத் திருந்தேன்” என்ன, “அதுவேன், உன் தேசத்தைவிட்டு வந்துக்களைவிட்டு நெடுந்தூரம் போந்து இங்ஙனே நோவுபட்டேத் திருவடிசேரக்கிடந்தாயாகில் இங்குபகாரமென்” என்ன, “தேசாந்தரத்திலே யிருந்து அப்ரஸித்தனாய் விழுந்துபோகக்கடவ என்னை இவ்வளவும்

ஸ்லோகத்தைவிவக்ஷித்து, அதுக்கு அர்த்தம்-நித்யரும் இத்த்யாதி. ஸுஸூக்தா: - சீ-ஊ-ஊ. விஜை வராசிகேஹா: - வத்தரில் ருசியுடைய முமுகூக்ஷகளென்றபடி. “ஈஸ்வரன் அவதரித்தவிடத்திலே நித்யஸூரிகள்முதலானார் அவதரிப்பார்கள்” என்றதுக்கு அநுஷ்டாபம் காட்டுகிறார் - ராமாவதாரத் திலும் இத்த்யாதி. லக்ஷ்மணதிகள் - நித்யர். வானரத்வங்களையடைந்தார்கள் - தேவர்கள். விபீஷணதி கள் - முமுகூக்ஷகள். லக்ஷ்மணதிகளைப்போலே அவதரியாதே ஸ்த்தாவரங்களாய் அவதரிப்பானென் ? என்ன - அநிலம்நடையாடி இத்த்யாதி. நித்யமுத்தாவதாரமாகையாலே உத்தேஸ்யமென்று - கீழ் அருளிச்செய்து, ஹகவதபிமதமாகையாலும் உத்தேஸ்யமென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ஐதிஹ்யம் - ஜநநாத இத்த்யாதி. திருமுடிக்குறை - பெருமானுடைய ஸ்ரீரோஹகப்ரதேஸமான உஹயகாவேரீ மத்ய ப்ரதேஸம். அல்லாளப்பெருமானேயென்று - ஜநநாதப்ரஹ்மராயரை ஸம்போதித்தபடி. முற்றாட்டாக - பூர்ணமாக. எல்லார்க்கும் இப்படி ப்ரதிபத்தி பிறவாமைக்கடியேதென்ன - உகந்தருளின இத்த்யாதி. ப்ரமாண முகேத - மெய்யே ப்ரதிபத்திவிளைந்தார்க்கு என்றபடி. “உத்தேஸ்யமாய்த்தோற்றம்” என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கால்வாங்கியல்லது இத்த்யாதி. உத்தார்த்தத்தை கைமுதிக் க்யாயத் தாலே வலிப்பிக்கிறார் - கால்வாங்கி இத்த்யாதி என்னுதல். உத்தேஸ்யமாகாநின்றதிறே - முத்தரக் கென்றபடி. ஆனால் இவர்க்கும் நமக்கும் வாசியேதென்ன - ப்ரமாணத்தில் இத்த்யாதி. அதாவது - நமக்கு ப்ரமாணங்கொண்டு அறியவேணும், அது இவருக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகத் தோற்றம்; ஆனபின்பு, ப்ரமாணஜந்யபரோக்ஷ ஜ்ஞாதத்தைப்பற்ற ஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாநம் வ்யாவ்ருத்தமென்றபடி. ப்ரமாணத் தாலே ப்ரதிபத்தி விளையக்கண்டவிடமுண்டோ? என்ன; ஐதிஹ்யம் காட்டுவாராக அபிஷ்ட்டிகை - ப்ராமானிகனுக்கு இத்த்யாதி. அப்ரஸித்தனென்றது - அவஸ்துவாயென்றபடி. “**ஈஸ்வரஸு**”

† குண்டலிச்சந்தம் வ்யாக்யானத்துக்குச்சேராதது; க்வாசித்தம்,

அழைப்பித்து, உம்முடைய திருவடிகளை யாஸ்ரயிக்கப்பண்ணி ருசியை விளைப்பித்து, இத் தேசத்திலே உம்முடைய கண்வட்டத்திலே ஸாரீரவியோகமுண்டாம்படி பண்ணினானே” என்ன, “ஆனாலும், தானாகவலிமாரித்த ஸாரீரம் போகாநிற்க நீ இங்ஙனம் நினைத்திருந்த தென்கோண்டு” என்ன, “ப்ரமாணங்கோண்டு நினைத்திருந்தேன்” என்றான். கண்ணழி வற்ற வெளிச்சிறப்புடையார்க்கு இங்ஙனையிறையிருப்பது. [தேனாச்சோலைகள் சூழ்ந்திருவல்ல வாழறையும்கோனாரை] - இருவராய்க்கோண்டு பரிமாறவேண்டும் தேசத்திலே தனியே நின்றவர்க்கிடர். [உறையும்] - அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதோழிகை. [கோனாரையடியேன்] - நாராயண ஸப்தத்திலும் ப்ரணவத்திலும்போலே. அவனைச்சோல் லும்போது தம்மையிட்டல்லது சோல்லப்போகாது; தம்மைச் சோல்லும்போதும் அவனை யிட்டல்லது சோல்லவொண்ணாது. கோனாரையென்றவிடம் - நாராயண ஸப்தார்த்தம், அடியேனென்றவிடம் - ப்ரணவார்த்தம். ப்ரணவம் - ஜீவப்ரயாநம், நாராயணஸப்தம் - ஈஸ்வரப்ரயாநம். அடிகூவேதென்கொலோ என்கிறவிடம் - சதுர்த்தயார்த்தம்; என்று கொலோவேன்று - ப்ரார்த்தனையோடே தலைக்கட்டுகிறதிறே. [கோனாரையடியேன்] - நாயகன் யீரோதாத்தநாயகன், இவள் ஸார்யமழிந்தவள். [அடியேனடிகூவேதென்று கொலோ] - ஸ்வரூபத்துக்கீடாக விலக்தியிலர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டுகிறபடி. எல்லாவள விலும் ஸ்வரூபமழியாதிறே. தாமாகவுமாம், பிராட்டிமார்த்தசையை ப்ராப்தராகவுமாம், அதுக்கும் அவ்வுருகே சில அவஸ்த்தைகளை யுடையராகவுமாம், ஸர்வகாலமும் ஸ்வரூபம் மாறாது; பிண்டத்வ வுடத்வ கபாலத்வ சூர்ணத்வங்களாகிற அவஸ்த்தாந்தரங்களை ஸ்ரீஜித் தாலும் ம்ருத்தானவாகாரத்துக்கு அழிவில்லையிறே. தாமானதன்மையில் “அடிதோழ தேழு” என்பர்; பரோபதேஸத்தில் “திண்கழல்சேர்” என்பர்; தூதுவிடப்புக்கால் “திரு வடிக்கீழ்க்குற்றேவல்” என்பர்; பிறரைச் சோல்லப்புக்கால் “தாட்பட்டதண்டோய்த்தாமம்

ஸுஹாஹி-ஹி” இய்யாதி ப்ரமாணங்கோண்டு நினைத்திருந்தேன் - என்றபடி. “ஆசார்யாங்கீக ரத்தாலே மோகும்” என்று சொல்லுகிற ப்ரமாணந்தானே, “ஸ்வயத்நமஸுலமானஸித்தியாலே மோகும்” என்று சொல்லுகையாலே, நிஸ்ஸயஜ்ஞநாம் பிறக்கமாட்டாதிதேயென்ன - கண்ணழிவற்ற இய்யாதி. “இருவருக்கூட மதுபாநம்பண்ணிக்களிக்க” இய்யாதிவாக்யவிவரணம் - இருவராய்க்கோண்டு இத் யாதி. நாராயணஸப்தம் - ஈஸ்வரவாசியாய், ப்ரணவம் - சேதநவாசியாயிருக்கையாலே, நாராயணஸப்தத்திலும் ப்ரணவத்திலும்போலே - என்கிறார். ஆனால், ஈஸ்வரவாசகமான நாராயணஸப்தம் - சேதநனையும், சேதநவாசகமான ப்ரணவம் - ஈஸ்வரனையுஞ் சொல்லுகிறதுக்குக் கருத்தேதென்ன இவை ப்ரதியோகியைவிட்டிராமையாலே யென்கிறார் - அவனைச்சோல்லும்போது இய்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. “நாராயணஸப்தத்திலும் ப்ரணவத்திலும்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - கோனாரை இய்யாதி. இது சதுர்த்தயார்த்தமானபடி யென்னென்ன - என்கொலோ இய்யாதி. நாயகியிருந்த விடத்தே நாயகன்வந்து மேல்விழுகையொழிய, நாயகி த்வரிக்கலாமோ? என்ன - நாயகன் இய்யாதி. ப்ரணவார்த்தம் சொன்னவந்தாம் சதுர்த்தயார்த்தம் சொல்லுவானென்? என்ன - ஸ்வரூபத்துக்கு இத் யாதி. ஸேஷத்வ ஸ்வரூபத்துக்கென்றபடி. வல்லஸையானவன், அவனை யணையவேணுமென்றாதே, “அடிகூவேதென்கொலோ” என்பானென்? என்ன - எல்லாவளவிலும் இய்யாதி. விவரணம் - தாமாகவும் இய்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பிண்டத்வ இய்யாதி. “தாமாகவுமாம்” இய்யாதி வாக்யவிவரணம் - தாமானதன்மையில் இய்யாதி. மானேய்தோக்கு இய்யாதி க்ரமேணவ்யயி. “மெலிய” என்றத்தை - * வானூர்வன்கமுனோடே கூட்டுதல், “உறையுப்கோனார்” என்றத்தோடே கூட்டுதல். அதாவது - மெலியும்படி வானூர்வன்கமுனென்னுதல், மெலியும்படி திருவல்லவாழறையும் கோனாரையென்னுதல். வன்கமுமும் மதுமல்லிகையும் பரிமளியாரிந்கிற, தேனாச்சோலைகள்

காழற்றாயே” என்பர்; கலங்கி மடலேடுக்கு மளவானாவும் “தலையில்வணங்கவுமாங்
கோலோ” என்பர்; பித்தேறிச்சோல்லம்போதும் “கண்ணன்கழல்கள் விரும்புமே” என்னு
தல், “ஏறியபித்தினோடு எல்லாவுலகும் கண்ணன்படைப்பு” என்னுதல் சோல்லுமித்தனை.

இரண்டாம் பாட்டு.

என்கோல்தோழிமீர்காள்! எம்மைநீர்நலிந்தேன்செய்தீரோ?
பொன்திகழ்புன்னைமகிழ் புதுமாதவிமீதணவித்
தேன்றல்மணங்கமழும் திருவல்லவாழ்நகருள்
நின்றபிரான் அடிநீறடியோங்கோண்டுசூடுவதே.

ஆ.—(என்கோல்.) என்பர்கருதியை யறிந்திருக்கிற நீங்கள் என்னை
யாஸ்வஸிப்பியாதே நலிந்து என்ன ப்ரவ்ருத்தி பண்ணுகிறீர்கள். பொன்திகழ் புன்னை
புகிழ் புதுமாதவிமேலே யணைந்து தென்றல் மணங்கமழும் திருவல்லவாழிலே நின்றரு
ளின மஹோபகாரகனுடைய பாதரேணுவைச் சூடுவதென்றோ வென்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், தன்னுடைய உத்யோகத்தை இசையாதேயிருக்
கிற தோழிமாரை அநுநயித்து நான் திருவல்லவாழிலேபுக்கு அவன்பாதரேணுவைச்
சூடுவது என்று? என்கிறாள்.

[தோழிமீர்காள் எம்மைநீர்நலிந்து என்செய்தீரோ] - என்பர்கருதியை அறிந்
திருக்கிற நீங்கள் என்னை ஆஸ்வஸிப்பியாதே நலிந்து என்னப்ரவ்ருத்தி பண்ணுகிறி
கோள்? [புதுமாதவி] - புதியதாக அலர்ந்த குருக்கத்தி. [மீதணவி] -மேலேயுணைந்து.
[மணங்கமழும்] - நறுநாற்றம்நாறுகிற. [நின்றபிரான்] - இவ்வார்த்திக்கு அணித்தாக
வந்துநின்றருளின மஹோபகாரகன்.

ப.—அநந்தரம், நிவேத்யமுகத்தாலே தன்னை நலிகிறவர்கள் தங்கனையே
பார்த்து, புஷ்பவ்ருக்ஷஸம்ஸ்லேஷத்தாலே தென்றல் பரிமளத்தை ப்ரவஹிக்கிற திரு
வல்லவாழிலே நிற்கிற உபகாரகனுடைய பாதனாளியை ஸிரஸாவஹிப்பதென் றென்
கிறாள்.

தோழிமீர்காள் - (ஸமாஸஸூகதுக்கைகளான) தோழிமீர்காள்! எம்மை - (என்
அபிமதத்துக்கு உங்களைத் துணையாக நினைத்திருக்கிற) எம்மை, நலிந்து - (நிவே
தித்து) நலிந்து, (உங்கள்பேற்றுக்கும் இழுவாம்படி), நீர் - நீங்கள், என் - என்னகாரி
யம், செய்தீர் - செய்கிறீர்களோ; பொன் - பொன்போலே, திகழ் - விளங்கினதாதுகளை

என்று ஸப்தார்த்தம். “நரோஸொராவவொலுமெ ஐநவாவியொலெவதெ ! வந்யொ
ஸுவிஹிதாமித்யொலகூத்யொதிவருத்யொ” உதி ஸுந்ரகாணெ லீதாஃபூகிரோஸு
கிஃ. “ஈஹுதஸஹஜீஹாஸ்யாஸுஃராயஸஸுவந்யாஃ விஜவரஜெஹா உத்யிரீரஃ
யாஜி ! ஜஹிதஜெஹாஜிரகாவரக்யாஸ்யபெஹ ஸுநியத திகிஹஸு ப்ராஹுரொ
ஹொநஜீஸாக” உதி ஸ்ரீரஃராகிஷுவெ.

யுடைத்தாயிருக்கிற, புண்ணை - புண்ணை, மகிழ் - மகிழ், புது - அலிசுவமான, மாதவி - குருக்கத்தி, மீது - இவற்றின்மேலேற்றுவோடே, அணவி - அணைந்து, தென்றல் - தென்றலானது, மணம் - பரிமளத்தை, கமழும் - பரப்பாநிற்கிற, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழாகிற, நகருள் - நகரத்துக்குள்ளே, நின்ற-நின்ற, பிரான் - உபகாரகனுடைய, அடிநீறு - அடிப்பொடியை, அடியோம் - அவன் ஸந்திஹிதான உபகாரத்துக்கு அடியோமான நாம், கொண்டு - ஸேஷத்தவாது ஸுபமாக ஸ்வீகரித்து, சூடுவது - ஸிரஸாவஹிப்பது, என்கொல் - என்றோ? எம்மையென்று - ஆத்மசிவஹுவசநம். அடியோமென்று - தோழிமாரையுட்கூட்டிக்கொள்ளுகிறாள்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், “அதிப்ராவண்யமாகாது” என்று தன்னை நிஷேயிக்கிறதோழிமார்தங்களுையே, அவன்பாதரேணுவை நாம்கூடுவது என்று? என்கிறாள்.

[என்கொல்தோழிமீர்காள்] - “அதிமாத்ரப்ராவண்யமாகாது” என்று நிஷேயிக்கிறவர்களுைய தன்பேற்றுக்கு நாள் அவயியிட்டித்தருவார்களாகக் கேட்கிறாள். அவர்கள் லோகாபவாதத்தைப்பற்றி நிஷேயிக்கிறார்கள், இவள் தன்பேறு தங்கள்பேறுக நினைத்திருக்கு மைககண்டயத்தாலே கேட்கிறாள். [எம்மைநீர்] - அவ்வூரில்புக்கல்லது யரிக்கமாட்டாத என்னை, எனக்கு ப்ரியமேசெய்துபோந்த நீங்கள். [நலிந்தென்செய்திரோ] - நலிந்து என்னப்ரவ்ருத்தி பண்ணுகிறீகோள். உங்கள்ஸ்வரூபத்துக்குச்சேரச்செய்கிறீகோளோ, என்ஸ்வரூபத்துக்குச்சேரச்செய்கிறீகோளோ. [பொன்திகழ் இத்யாதி] - பொன்போலே திகழாநின்றள்ள புண்ணையென்ன, அதின்படியையுடைத்தான மகிழென்ன, அப்போதலர்ந்த செவ்விக் குருக்கத்தியென்ன, இவற்றின்மேலே யணைந்து பரிமளத்தைக்கொய்துகொண்டு தென்றலானது ஸஞ்சரியாநிற்கை. அவ்வூரில்தென்றல் அங்கே ஆகர்ஷியாநின்றது, நீங்கள் மீட்கப்பாராநின்றீகோள்; தென்றலுக்காவேனோ, உங்களுக்காவேனோ. [எம்மைநீர்நலிந்தென்செய்திரோ] - அவ்வூரில் தென்றலை நலியமாட்டிகோளோ. பொன்திகழ்புண்ணைமகிழென்று - சகஷாநீர்த்ரியத்துக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. [தென்றல்மணங்கமழும்] - ஸ்பர்ஸேந்நீரியத்துக்கும் க்ராணேந்நீரியத்துக்கும். என்னுடைய ஸர்வேந்நீரியங்களும் அங்கே அபஹ்ருதமென்கை. “வடிவஸௌந்ரிகவஹி”. [திருவல்லவாழ் இத்யாதி] - கலங்காப்பெருநகரத்தைவிட்டு, நமக்குமுகங்காட்டுகைக்கு அணித்தாகவந்து நித்பவாஸம்பண்ணுகிற மஹோபகாரகன். [அடிநீறு] - திருவடித்தாமரைகளில் தாதையுகிர்த்து அத்தை ஸிரஸாவஹிப்பதென்றோ வென்றப்போலே யிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [அடியோங்கொண்டுகூடுவதே] - இப்போது நிஷேயிக்கிறவர்களை, அடியோமென்று - அநுலுவத்திலே கூட்டிக்கொள்ளுகிறாள். சூடுவது என்கையாலே - பூச்சூட மயிர்கழுவிருப்பாரைப்போலே, ஹோக்யதையைச் சொல்லுகிறது.

எடு.—இரண்டாம்பாட்டு. நிஷேயிக்கிற தோழிமார்களு்தங்களுையே, அவன்பாதரேணுவை நான் சூடுவதென்றென்கிறாள்.

[என்கொல்தோழிமீர்காள்] - “அதிமாத்ரப்ராவண்யமாகாது” என்று நிஷேயி

இரண்டாம்பாட்டு.—என்கொல் இத்யாதி. “அடிநீறுடியோங்கொண்டுகூடுவது - என்கொல்” என்றத்தைக்கடாகித்து அவதாரிகை - நிஷேயிக்கிற இத்யாதி.

அதிமாத்ர இத்யாதி முதல்வாக்யம் - ஸங்கையிலேயாய், மேலிரண்டுவாக்யமும் - அதுக்கு

கிறவர்களுையே, தன்பேற்றுக்கு நாள் அவயியிட்டேத் தருமவர்களாகக் கேட்கிறுளிறே. அவர்கள் லோகாபவாதத்தைப் பற்றி நிஷேயிக்கிறார்கள்; இவள், தன்பேறு தங்கள்பேறுக நினைத்திருக்கு மைககண்டயத்தாலே கேட்கிறாள். தோழிமாரிறே - இவளுடைய லாலாலாமேயிறே அவர்களுக்கும் பேழிஷு. [தோழிமீர்காள்] - உங்களுக்கு நான் பெறும்நாள் ஆராய்கையிலே யன்றோ அதிகாரம். [தோழிமீர்காள்] - என்பர்க்ருதியை யறியும் உங்களுக்கு என்வழியே போகவேண்டாவோ. [எம்மை] - உங்கள் கையாலும் காலாலும் துகையுண்கிறவேன்னை. [நீர்நலிந்து] - என்னுடைய உஜ்ஜீவநம் எண்ணுதையன்றோ உங்களுக்கு யாத்ரை. அவ்வுரிலே புக்கல்லது யரிக்கமாட்டாத என்னை. எனக்கு ப்ரியமேசெய்துபோந்த நீங்கள். [என்செய்தீரோ] - உங்கள் ப்ரக்ருதிக்கு இதுசேர்ந்தோ, என் ப்ரக்ருதிக்குச் சேர்ந்தோ. [தோழிமீர்காள் எம்மைநீர் நலிந்தென்செய்தீரோ] - உங்களுக்கு அவய்யம்நலியவேண்டினால் தென்றலையன்றோ நலிய வடுப்பது. என்னை மீளவோட்டாதே காற்கட்டாநிற்க, நான் மீளும்படியென். [போன்திகழ் இத்யாதி] - நலிகைக்கு அவை யமையாதோ. கடிநப்ரக்ருதிகளா யிருப்பார் செய்வதை ம்ருதுப்ரக்ருதிகளாயிருக்கிற நீங்கள் செய்யவோ. [போன்திகழ்புன்னைமகிழ்]- “புன்னைபோன்னேய்தாதுதீர்க்கும்” என்கிறபடியே, பொன்னோடோக்க ப்ரகாஸிக்கிற புன்னை, அப்படியேயிருக்கிறமகிழ். [புதுமாதவி] - அப்போதலர்ந்த குருக்கத்தி. [மீதணவித்தென்றல்மணம்மகமழும்]-இவற்றின்மேலே தென்றலானது வந்து அணைந்து பரிமாணத்தைக் கொண்டு போந்து கமழாநின்றது. [மீதணவி] - “ஆழவிழியில் பூவில்வேக்கைதட்டும்” என்று மேலே ஸ்பர்ஸித்து, அங்குள்ளதெல்லாம் கொண்டேபோந்து கமழாநின்றது. “வடிசெவலரலஸ்வரவடி” (பத்மகேஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட) என்னுமாபோலே - பூவில்கால்படாமே மேலேழுந்த

ப்ர.—(மீதணவித்தென்றல்மணம்மகமழும்)—கிஷ்டிநாகாணொ[க] “வ்வாசீரொ, “வடிசெவலரலஸ்வரவடிவடிசுநாவிநிஸுத: | நிஸூலவலவீதாயாவாசீவாய—பிடுமொஹராஜகது”

பரிஹாரமாயிருக்கிறது. கேட்கிறுளிறே என்றவநத்தாம், இதுக்குக்கருத்தேதென்னில் என்று ஸங்கையைப் பூரித்துக்கொள்வது. மேல் - அவர்கள் நிஷேதிக்கிறதுக்கும், இவள்கேட்கிறதுக்கும் ஹேதுவையருளிக்கொள்கிறார் - அவர்கள் இத்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. லோகாபவாதத்தைப்பற்றி நிஷேதிக்கிறார்களென்றது - “லோகாபவாதம்கண்டுமீளுவனோ! இவ்விஷயத்திலேபுறைக்க ப்ரவணையாயிருப்பனோ!” என்று பரீக்ஷார்த்தமாக நிஷேதிக்கிறார்களென்றபடி. அவர்களுக்கு ஐக்கண்டயமுண்டோ? என்ன - தோழிமாரிறே என்று. “தோழிமாரிறே” என்றதின்விவரணம் - இவளுடைய இத்யாதி. “தோழிமீர்காள் - என்கொல்” என்குட்டியாவம் - உங்களுக்கு இத்யாதி. “நலித்தென்செய்தீரோ” என்றதுக்குவாவம் - என்பர்க்ருதியை இத்யாதி. உங்கள் கையாலும் காலாலும் துகையுண்கிறவென்னையென்றது-உங்கள் ஹிதவசந்தாலும் தென்றலாலும் பொதைப்படுகிறவென்னையென்றபடி. கால் - காற்று. “தென்றல்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து - காலாலும் என்றது. உங்கள் ப்ரக்ருதிக்கென்றது - ப்ரியபரைகளான உங்கள்ப்ரக்ருதிக்கென்றபடி. “எம்மை” என்றதற்கு ஹாவாந்தாம் - உங்களுக்குஅவய்யம் இத்யாதி. ப்ரவர்த்திக்கிற உன்னைநலியாமல், தென்றலெல்லவானென்? என்ன - என்னைமீள இத்யாதி. காற்கட்டாநிற்கவென்றது - சாடு; காற்று வொதியாநிற்கவென்றபடி. பெந்தகமாகாநிற்கவென்று சாடு. அவையென்றது - புன்னைமகிழ்மாதவிக்களை. அவற்றுக்கொழிய எவ்வுளுக்கு நலியலாகாதோ? என்ன - கடிந இத்யாதி. கடிநப்ரக்ருதிக ளென்றது - மாங்களாகையாலே. புன்னைபோன்னேய்தாதுதீர்க்கும் - புன்னையானது பொன்னையொத்த தாதுகளை யுதிராநிற்கு மிதி ஸ்பந்தார்த்த: திருமொழி. கமழாநின்றது - வ்யாபியாநின்றது. கமழுகை - பரம்புகையும், பரியுளிக்கையும், வ்யாபிக்கையும். வெக்கைதட்டாமல் மேலே ஸ்பர்ஸித்ததுக்குப்ரமாணம் - வடிசெவலர

பரிமளத்தைக்கொண்டு போருகை. அத்தலையிலுள்ளதடங்கக் கொண்டு, தந்தாமதோன்றும் கொடாதேபோருகை அந்நிலத்திலுள்ள பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் ஸ்வலாவங்கிடர். [பொன் திகழ் புன்னைமகிழ் புதுமாதவிமீதணவித் தேன்றல்மணங்கமழும்] - கலம்பகனல்லது குடப் போறத ஸுகுமாரரைப்போலேகாணும் தேன்றலின்ஸ்வலாவம். செருக்கராயிருக்கும் ராஜ புத்ரர்கள் முலைசரிந்தாரை “ஹோகயோக்கையகளன்று” என்று கழிக்குமாபோலே, கழிய அலர்ந்தவற்றைக் கடாசுடியாதே போருகிறபடி. பூவில் பரிமளம் தேவோரைப்போலேகா ணும் இது பரிமளத்தில் கலம்பகன் தேசேறபடி. [தேன்றல்மணங்கமழும்] - கண்ணுக்குத் தோற்ற நின்று நலியாமையாலேகாணும் “நோவிலீலே” என்றிருக்கிறது. இவர்களுக்கு லாலா லாலம் ஒத்திருக்கச்செய்தேயும், ஹிதஹுத்திவர்த்திக்கையாலே இவை நெஞ்சிற்படாதிறே. “நீங்கள் தாங்களாவ்யத்தில் கூடாவிட்டால் வ்யதிரேகத்திலும் கூடலாகாதோ” என்று கா ணும் இவள்கினைத்திருக்கிறது. இவர்களுக்குப் பேறிழவு ஒத்திருந்தாலும், இவர்கள் இவள்தா னாகமாட்டார்களே, இவளுக்கேவருமவையிறே இவையெல்லாம். [பொன்திகழ்புன்னைமகி ழென்று]-சகசுபரிந்தரியத்துக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. [தேன்றல்மணங்கமழும்] - ஸ்பர் ஸோந்தரியத்துக்கும் க்ராணேந்தரியத்துக்கும். [திருவல்லவாழ்கருள்கின்றபிரான்] - அவ னத்தனைவ்வேதும் செய்திலன். நான் நோவுபடாநிற்க, இவ்வளவிலே ஸூவைதண்டத்திலே யிருக்கை யன்றிக்கே, திருவல்லவாழிலே புதுந்து கிட்டலிருக்கு மிதுக்குமேற்பட உபகார முண்டோ. “வெஹுதசு” (பஹுவேதத்) என்னுமாபோலேகாணும் இவ்வளவில் ஆஸ்வா ஸம். *வனகாஸ்யரணிகாபிதள* (ஏகாம்தரணிகாபிதளே)இதே. *வாஹிவாத*

ப்ர:—(திருவல்லவாழ்கருள்கின்றபிரான்)— யுபகாஷ்ண [ரு]“வெஹு ததாபிபாநஸ்யு ஸக்யுரெதெநஜீவி துபு | யடிஹம்வாஹவாரொரொகாஸ்யரணி ராபிதள ||க||”

இத்யாதி. “வெஹுததாபிபாநஸ்யுஷ்ணவாஹிவாதஃ | திருவல்லவவலீதாயா வாதிவாயுபிபாநாஹுரஃ” உதீ கிஷ்டிபாசாஷ்ண. சேஸாங்கனிலே மேலே ஸ்பர்ஸித்து வந்தாப்போலே, இத்தேன்றலும் மீதணவிவந்ததேன்றபடி. “ஸஸ்வஸுஷு” என்றதுக்கு அந் தம் - மேலேநூந்தபரிமளத்தை என்று. “மணங்கமழும்” என்றதுக்குஹாவம் - அத்தலையில் இத் யாதி. பலவ்ருக்ஷங்களைச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - கலம்பகன் இத்யாதி. கலம்பகன் - காபுஷ்பங் களால் தொடுத்தது. “புது” என்றதுக்கு ஹாவம் - செருக்கராய் இத்யாதி. “புன்னை” இத்யாதியின் “மணங்கமழும்” என்றதுக்குஹாவம் - பூவில் இத்யாதி. பரிமளத்தில் கலம்பகன் - நாநாபரிமள ஸமுதாயம். எங்களுக்கு நலியக்காண்கிறே மில்லையென்ன - கண்ணுக்கு இத்யாதி. கண்ணுக்குத் தோற்றுவீடிலும், க்ராணேந்தரியத்துக்கு விஷயமாய் ஹாதகமாகாதோ? என்ன - இவர்களுக்கு இத் யாதி. ஹிதபுத்திவர்த்திக்கையாலே தென்றலால் வந்தஹாதை நெஞ்சிற்படாதே யிருக்கிறவர்கள் தனக் குக் கூட்டாவர்களோவென்ன - நீங்கள் இத்யாதி. தென்றல் ஹாதகமாகைக்கு ஹேதவந்தரம்-இவரீ களுக்குப்பேறு இத்யாதிவாக்யவ்யயம். அதாவது - ஸம்ஸ்லேஷவீஸ்லேஷப்பரபுத்த ஸுகதுக்ப்ரா யுர்யம் இவளுக்கேயாய். இவளையிட்டு வருமவையிறே தோழிமார்க்கென்றபடி. இவையெல்லாமென் றது - ஸுகதுகங்களை. வீஸ்லேஷத்திருக்கிறவனை - “பிரான்” என்கிறதென்? என்ன; தானிருந்த பூமியிலே அவனிருக்கையால் வந்த ஆஸ்வாஸங்கொண்டென்கிறார் - அவனத்தனை இத்யாதி வாக்யத் வயத்தாலே. ஸம்ஸ்லேஷமின்றிக்கேயிருக்க, இம்மாத்ரத்தைபுபகாரமாகக் கொள்ளலாமோவென்ன; பெருமாள் பிராட்டியைப் பிரிந்திருக்கச்செய்தேயும் தாமிருந்தபூமியிலே அவனிருக்கை யடியாக ஆஸ் வலித்தாப்போலேயென்கிறார் - வெஹுதசு இத்யாதி. “வெஹுததாபிபாநஸ்யு ஸக்யுரெ

(வாஹிவாத) என்று - இவர் கையாலே தோடவேண்டாதபடி இடைச்சுவரான கடல் கிடந்ததேயாகிலும், ஒருபக்கையிலே யிருப்பாரைப்போலே அவளிருந்த பூமியிலே யிருக்கப்பெற்றேமே என்றாரிறே பெருமாள். காலெப்பிடித்து “நீ இப்படி செய்யவேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறாரிறே இவருடைய செல்லாமை. [நின்றபிரானடிகிறடியோங்கொண்டுசூடுவது-என்றுகொல்] - பூலிச்சுண்ணம் பெறுவதென்றே. [அடிகிறடியோங்கொண்டுசூடுவது - என்றுகொலோ] - மயிர்கழலிப் பூச் சூடலிருப்பாரைப்போலேகாணும். [அடியோம்] - இப்போது பிரியநின்றார்களேயாகிலும் அந்வயத்தில் அநுலவம் இவர்களுக்கு மொத்திருக்கிறபடி. அவன்வந்தாலும் இவளுக்குமுன்னே கொண்டாவேது இவர்களுையிறே. [அடியோங்கொண்டுசூடுவது]-“யாவஹ்வரணாவிதூாஹி” (யாவஹ்வரணாவித்யாதி)-ஸ்ரீபரதாழ்வானை, “பிள்ளாய், உன்னுள்வெதுப்பு ஆறுவதெப்போது” என்ன; பெருமானும் தமக்குவகுத்த முடிசூடி, நானும் எனக்குவகுத்த முடிசூடி, இருவரும் முறைதப்பாதே கூடுக்கின்றவன் நென்றான். † (அவன் அவர்காட்டில் காற்குறுவிஞ்சப்பெற்றான். “அவர் நாட்டுக்குமுடிசூடுகைக்கு லக்ஷணம் அவர்திருவடிகளிலே, எனக்கு ஸேஷத்தவத்துக்கு லக்ஷணம் எந்தலையிலே” என்றான். அவருக்கு அடியிலே வகுத்துக்கிடக்கிறதிறே, இவனைப்போலே தலையோட்டில்போறியன்றே. “மாலடிமுடிமேல் கோலமாம் குலசேகரன்” என்றாரிறே - எனக்கு முடி யிவையல்ல; மாலடி - ஸர்வேஸ்வரன்திருவடி, எனக்குவகுத்த முடி.) “கோலமா மென்சென்னிக்கு உன்கமலமன்னகுறைகழல்” என்றிருக்குமவரிறே. (உ)

ப்ர:-வனதஹ்வதூ [நி] “வாஹிவாதயதஃகாஹா தாஹ்வதூரீரீவிஹ்வதூ | க்விதெமாத்ருஹ்வதூபூதெ டுஷிஹ்வதூமரீ||கூ||”

(அடியோங்கொண்டுசூடுவதே)-சுமெயாஹ்வதூகாஹ்வ [கூஅ] விதூகூடுவாரிலெஹ்வதூ, “யாவஹ்வரணாவிதூதஃ வாயிடுவஹ்வதூநாவிதஃ | ஸிரஸா யாரயிஷ்வதூ நெஸாஹ்வதூவிஷ்வதூ||கூ||”

தெநஜீவிதூ | யஹ்வதூவாஹ்வதூரீரீவிஹ்வதூ | க்விதெமாத்ருஹ்வதூபூதெ டுஷிஹ்வதூமரீ||, உகியஹ்வதூகாஹ்வ. கூஹ்வ, வாவாஹ்வதூரீரீவிஹ்வதூ வனகாஹ்வதூரீரீவிதாவிகியக்; வனதஹ்வ, காஹ்வதூரீரீவிஹ்வதூ வனதெநஜீவிதூஹ்வதூ. “வனதஹ்வதூ” என்றதேதென்ன - வனகாஹ்வதூ இத்தாதி. இதுக்கர்த்தம்-வாஹி இத்தாதி. “வாஹிவாத” என்கிறதற்கு ரஸோக்தி - காலெப்பிடித்து இத்தாதி. காலே - காற்றையென்று ஸ்வஹாவார்த்தம். இவ்வாக்யத்துக்குஹ்வதூ - இரக்கும்போதும் சேதநனையிரவாதே அசேதநத்தையிரக்கிறதூ தன்னுற்றமையின் அதிஸயமிறையென்று. “அடிகிறே” என்றதற்குஹ்வதூ-பூலிச்சுண்ணம் இத்தாதி. “அடிகிறடியோங்கொண்டுசூடுவது - என்றுகொல்” என்றவ்யம். “சூடுவது” என்றதற்குஹ்வதூ - மயிர்கழலி இத்தாதி. -நிஷேதிக்கிறவர்களுட்குட்கொண்டு - “அடியோம்” என்கிறதென்? என்ன - இப்போது இத்தாதி. தோழிமார்க்கு அறுபவமுண்டோ? என்ன - அவன்வந்தாலும் இத்தாதி. இப்படி பார்த்த தித்தபேருண்டோ? என்ன - யாவஹ்வரணா இத்தாதி. இவர்தாம் இப்படியிருப்பரோ? என்ன - கோலமாம் இத்தாதி. தோழிமீர்கள் என்றதொடங்கி, சூடுவது - என்றுகொலோ என்று அந்வயம். அடியும் நுணியும் கூடியிருக்கிறதற்கு - “விற்பூட்டு” என்று தமிழ்சொல்லுவர்கள். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

சூடுமலர்க்குழலீர் ! துயராட்டியேனேமேலியப்
பாடுநல்வேதவொலி பரவைத்திரைபோல் முழங்க
மாயேர்ந்தோம்புகைகமழும் தண்திருவல்லவாழ்
நீடுறைகின்றபிரான்கழல் காண்டுங்கொல்நிச்சலுமே?

ஆ.—(சூடுமலர்.) “நாங்கள்நோவுபடி இவன்மிகவும்கோவுபடும்” என்று தரிப்புத்தோற்ற ஒப்பித்திருக்கிற உங்கள்ஸந்தியும் என்னை நவியாநின்றது. பண்டே துக்கப்படுகிற நான் மெலியும்படி பாடாநின்றாள் ஸாமவேதத்வதி கடலில் திரைபோலே முழங்க, பார்ஸ்வங்களில் யாகங்களிலே உயரவெழாநின்றாள் ஹோமயமும் நாவவதும் செய்ய நிரதிரயலேக்யமான திருவல்லவாழிலே, எத்தனையேனும் பிற்பட்டார்க்கும் அதுஹவிக்கலாம்படி நித்யமாக வர்த்திக்கிற மஹோபகாரகனுடைய திருவடிகளை யென்று காணவல்லோமென்கிறாள்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், தோழிமாரைக்குறித்து, ‘திருவல்லவாழிலே நின்றருளின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை என்றுகாணவல்லோமோ?’ என்கிறாள்.

[சூடுமலர்க்குழலீர்] - தாங்கள்நோவுபட்டுக்காட்டில் பிராட்டி மிகவும் நோவுபடுமென்று தங்கள்தரிப்புத்தோற்ற ஒப்பித்திருக்கிறவர்களைக்கண்டு உங்களைப்போலே தரித்திருக்கவல்லேனே என்கிறாள். ‘எம்பெருமான் சரத்தினபடியேதந்தருளின மலர்களைக் குழல்களிலே சூடியிருக்கிற உங்கள் ஸந்தியும் என்னை நவியாநின்றது’ என்றும் சொல்லுவாள். [துயராட்டியேனை என்றுதொடங்கி] - பண்டேதுக்கப்படுகிறான் மெலியும்படி பாடாநின்றாள் ஸாமவேதத்வதி கடலில்கிரைமுழங்குமாபோலே முழங்க, பார்ஸ்வங்களில் யாகங்களிலுண்டாய் உயர எழாநின்றாள் ஹோமயமும் நாவவதும் செய்து நிரதிரயலேக்யமான திருவல்லவாழிலே எத்தனையேனும்பிற்பட்டார்க்கும் அதுஹவிக்கலாம்படி காலமுள்ளதனையும் வர்த்திக்கிற மஹோபகாரகனுடைய திருவடிகளை.

ப.—அந்தரம், வேதவோஷமும் வைதிக க்ரியாபுமமும் மாறாத திருவல்லவாழிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற நிரந்தரோபகாரத்தைப் பண்ணுமவன் திருவடிகளை நித்யாதுலாவம் பண்ணக்கூடுமோ வென்கிறாள்.

சூடு - சூடப்பட்ட, மலர் - மலரையுடைத்தான, குழலீர் - மயிர்முடியையுடையிரானவர்களே! துயராட்டியேனை - விஸ்வேஷதுக்கிதையானவென்னை, மெலிய - மெலியும்படியாக, பாடு - பாடப்படுவதாய், நல் - (“ஸாநிவெஷொஷி”) என்று அங்குவர்த்திக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுக்குத் திருமேனியோபாதிபாம்படி) நன்மையையுடைய, வேதவொலி - ஸாமவேதத்வதியானது, பரவை - ஸமுத்தரத்தினுடைய, திரைபோல் - திரைக்கிளப்பம்போலே, முழங்க - முழங்காநிற்க, மாடு - பரிஸரங்களிலே, உயர்ந்து - யாகங்களிலே கிளம்பி, ஓம்புகை - ஹோமபுமமானது, கமழும் - ஹவிக்கந்தத்தைப்பரப்புவதாய், தண் - ஸ்ரமஹமான, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழிலே, நீடுறைகின்ற - நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான் - மஹோபகாரகன், கழல் - திருவடிகளை, நிச்சலுங்காண்டுங்கொல் - நித்யாதுபவம்பண்ணக்கூடுமோ?

[சூடுமலர்க்குழலி] - “நீங்கள் மயிர்முடியும் மாலைமயிராக்கக் காணவல்லேனே” என்று பிள்ளான். தாங்கள் நோவுபட்டுக்காட்டில் இவள் மிகவும்கோவுபடுமென்று தரிப்புத்தோற்றவிருக்கிறபடி யென்கை. முன்பு அவன்விரும்பினபோது சூடினபடியே கழித்துக்கொடுப்பது அவர்களுக்காயிற்று, அது ஸ்மாரகமாய் நலியாநின்றதென்கிறுள்ளுமாம். [பாடுநல்வேதவொலி] - ஈஸ்வரனைப்பாடுகிற பழம்புணர்ப்பான வேதமென்னுதல், மாந்தையுடைத்தான ஸாமவேதமென்னுதல். [நல்வேதம்] - “உள்ளசுடர்மிகு சுருதியுள்” என்று ப்ரமாணந்தரங்களில் உத்கர்ஷமாதல், ‘வெடாநாஸாஸிவெடாஸி’ என்னும் உத்கர்ஷமாதல். [துயராட்டியேனைமெலியப்பாடுநல்வேதவொலி] - பண்டைக்லேஸப்படுகிற என்னை மெலியும்படி பாடாநின்றுள்ள ஸாமவேதத்வநி, கடலில்திரை போல்முழங்க. அவ்வூரில்ப்ராஹ்மணர் ஸ்த்ரீஸ்தாகுரோ! அய்யுதவேதாரணவர்கள் இப்போது பாராயணம்பண்ணுகிறது தன்னைநலிகைக்கென்றிருக்கிறுள். [மாநியந்து இத்தியாதி]-பார்ஸ்வங்களிலே உயரளமானின்றுள்ள ஹோமயுத்தங்கள் கமழாநின்றது. வேத பாராயணம்பண்ணுவாரும், வேத்யாதுஷ்ட்டாதாக்களுமாயிருக்கும். [நீடுறைகின்றபிரான்]-அவதாரம்போலே திர்த்தம்ப்ராஸாதியாதே, பிற்பாடர்க்கும் உதவும்படி, ஸ்ராமஹரமான திருவல்லவாழிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற மஹோபகாரகன். அவன் நித்யவாஸம்பண்ணிநின்றபின்பு நாமும் நித்யாதுவம்பண்ணப்பெறவல்லோமோ.

[குமேலர்க்குமுலீர்] - “உங்களைச் சூமேலர்க்குமுலாராக நான் காண்பதென்றே” என்று பிள்ளான். அதாவது - இவள்பூவுக்கிறாய்க்க, அவர்கள் பூச்சூடியிரார்களிறே என்றாயிற்று அலிப்பராயர். அங்ஙனன்றிக்கே, அவன்தான் வந்து இவள்பக்கல் ஹாவைந்தமுறைக்க வுறைக்கக் கொண்டாவேது இவர்களை யாகையாலே, பெரியதிருநாள்ஸேவித்தார் இரட்டைகள் அழக்கானாலும் மடிசூலையாமை வைக்குமாபோலே, இவர்களும் அவன்கோத்த மாலையிற் செவ்வியழிந்ததேயாகிலும் மாறாதே வைத்துக்கொண்டிருப்பார்களிறே; அது இவளுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலியாநின்றது. தேன்றலுக்குப் பிழைக்கிலும் இவர்களுடைய தர்சனத்துக்குப் பிழைக்கப்போகிறதில்லை. காலொருகையும் மயிரோரு கையுமாகப் பிடித்து நலிகிறதுகாணும். அவன்தான் வந்தாலும் இவளுக்கு முன்னே விரும்புவதுஇவள்ஸம்பந்தமுடையவர்களையிறே. ‘தஞ்சாவூராயிம்’ (தஞ்சாவூராயிம்) - தந்தாமைப்பேணுமவர்களால்லாமை

குடமலர்க்குழலாரானமை வர்த்தமாநாமாக ஸுப்தமிருக்க, ஹவ்ய்யத்தாக நிர்வஹிப்பானென் ? என்ன - அநாவது இத்தாதி. வர்த்தமாநாமாக அர்த்தாந்தரம் - அபிங்னனீறிகீகே இத்தாதி. “மலர்க் குழலீ” என்று நிரூபகமாகச்சொன்னதுக்கு ஹாவம் - தென்னலுக்கு இத்தாதி. சாடுவுக்கு, காலென் மது - கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன தென்றலை. மேலொருளம்வாதம் காட்டுவாராக உத்தத்தையறுவதிக் கிறார் - அவன்தான்வந்தாலும் இத்தாதி. உத்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - அது இத்தாதி. “தது காஷாயிநொவ்யுடொவதுவாணீநுஸுஜுதாநு । டிடிஸுவிஷிதாநுஜாநிஸுயு

யாலே அழுக்குச்சட்டையும் தாங்களுமாயிறே யிருப்பது. “வ்ருஜாநு” (வ்ருத்தாந்)-தொண்ணாற்றஞ்சுவயஸ்ஸுக்குமேலாய் வீதரா-ராயிருப்பாரையிறே அந்தப்புரங்களுக்குவைப்பது. “வெசூவாணீநு” (வேத்ரபாணீந்)-பெருமாள் விற்பிடித்தாப்போலே அவர்கள் பிரம்பு பிடித்தபடி. விற்பிடித்து ரகசுகரா யிருப்பாரும் பிரம்புபிடித்து ரகசுகராயிருப்பாருங்காணும். “வ்ருஜுஜாதாநு” (ஸ்வலங்க்ருதாந்.) - பேணாத பரிவட்டங்களையுடையராய் வ்ருத்தருமாயிருந்தார்களாகில் இவர்களுக்கு அலங்காரமாவதென்? என்னில்;—பெருமாள் சக்ரவர்த்தி மாளிகையிலே போய்த் திருமஞ்சனம்பண்ணி யமுதுசெய்து மீண்டு திவ்யாந்தப்புரத்திலே எழுந்தருளும்போது, சக்ரவர்த்தியோபாதி, பழையராகையாலும் தங்கள் பரிவாலமாக இவரை மடியிலே வைத்தணைத்து உச்சியை மோந்துவிடுவர்கள்; அத்தாலே குங்குமக்குழம்பும் கோயிற்சாந்துமாயிருப்பார்கள். பெருமாளுடையவும் பிராட்டியுடையவும் ஒப்பணைபோலன்று இவர்களோப்பணை. அப்படியே இவர்களும் [சூடுமலர்க்குழலீர்] என்னும்படியாயிருக்கிறபடி. [துயராட்டியேனைமேலியப் பாடுநல்வேதவோலி] - எனக்குத் துயரைவிளைக்கைக் கித்தனைபோக்கி, ப்ராஹ்மணர் வேண்டிச் செய்கிறார்களன்றே. ப்ராஹ்மணராகில் யார்மிகராயிருக்கவேண்டாவோ, ஸ்த்ரீவ்யும்பண்ணலாமோ. [துயராட்டியேனை] - நலிவார்க்கு ஆஸ்ரயம் வேண்டாவோ. நலிகைக்குத் தென்றலே யமையாதோ. திருவடி மத்யராத்திலே சென்று பிராட்டியைக்கண்டு சிலவார்த்தை விண்ணப்பம்செய்ய, அவள் இவளை “இன்னான்” என்று அறுதியிடமாட்டாதே; “முன்பு ஸ்யாஸிவேஷங்கோண்டு அவர் பக்கல்நின்றும் பிரித்தாய், இப்போது வானரவேஷங்கோண்டு சிலவார்த்தைகளைச்சோல்லி நலியாநின்றாய், இவையெல்லாம் உனக்காகாதுகாண்”, “ஸனோவாந்தஹஸொஹநட்யு” (ஸந்தாபம்தந்நஸொபநம்) - வாராய், நீயும் உன்னையுக்கந்தாரைப் பிரிந்து நோவுபடுவதிகிடாய். [மேலியப்பாடும்] - கர்த்தவ்யமானாலும் சிலர்க்கு நலிவானால் தவிரவேண்டாவோ. எல்லா

கூடாநுஸாஸாஹிதாநு||நா||” உத்யொபாஜாநாண (கசு). இந்தஸ்ஸோகத்தில், “வ்ருஜுஜாதாநு” என்றபதம் இங்குவேண்டுவது. இப்படியிருக்கிறதெதுக்கென்ன - விற்பிடித்து இத்தாதி. தந்திருமாளிகையிருக்க, சக்ரவர்த்திமாளிகையிலே - அமுதுசெய்து என்கிறதற்கு நியாமகமே தென்ன; “ஆடியமுதுசெய்யப்பனுமுண்டிலன்” இத்தாதிமுண்டென்று கண்டுகொளவது. “ஸு” என்றதற்கு அர்த்தம் - பெருமாளுடைய இத்தாதி. “மேலியப்பாடும்” என்றதற்குஹாவம் - எனக்கு இத்தாதி. “மேலியப்பாடும்” என்றதற்கு ஹார்த்தஹாவம் - ப்ராஹ்மணராகில் இத்தாதி வாக்யதவயமும். “துயராட்டியேனை” என்றதற்குஹாவம் - நலிவார்க்கு இத்தாதிவாக்யதவயமும். - துயர் - துகம். இரண்டாலும் நலிவிலிடுமதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் - திருவடி இத்தாதி. “ஸனோவாந்தஹஸொஹநட்யு” என்றதற்கு அர்த்தம் - வாராய் இத்தாதி. “ஸு-வாரித்யஜ்யா-ருவ்ய-வாரிவ ஜா-ரு-ருவவாநு | ஜமஸூரமெய்யாடிஷ்டஸு-ஸவனவாலிராவணஃ||கரு|| உவவாஸக்யுஸாஃஜீநாஃகாரி-ருவகிஸாஹ | ஸனோவயஸிஜாஃ-ருவ்யஸுனோவாந்தஹஸொஹநட்யு||கசு||” உதி ஸுநுரகாண (நசு) ராவணஸுஜா ஹ-ரு-ருஜா-ரு-ருவகி லீதா. “ஸூய்யாபொய்யெதவ்யு” என்று விதிக்கையாலே கர்த்தவ்யமானத்தைத் தவிரப்போமோ? என்ன - கர்த்தவ்யமானாலும் இத்தாதி. பிராட்டியானவவஸ்த்தையிலும் வேதத்தைப் பாணங்கிற்ற ஸூக்தியை யதுஸந்தித்து வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - எல்லாவளவிலும் இத்தாதி. எல்லாவளவிலுமென்றது - தாமானதன்மையோடு பிராட்டியானதன்மையோடு வாசியற ஸ்வாவஸ்த்தையிலுமென்றபடி. “எல்லாவளவிலும்” என்கைக்கு, தாமானதன்மையிலே வேதத்தைப் பாணங்

ப்ர:—குவதூழ் [க-உ] ஸவெபுவெதாயது திரோநனி தவாஸ்ஸவபுர
 ணியயததநிபுதிலொவவயபுரநிதததவபுரஸம் மெணவபுரோழ்.

கூரண [பு-ந-வ-உக] “சுனம்புவிஷ்டுராஸாஜநாநாழ ! வனக
வநஹுயாவிராஃ । ஸதஸுகாணியதெருகஹவதி । வவெபுவெபாய
தெருகஹவதி । வவெபுவெபாதாரெயதெருகஹவதி । வரீநஸீநகூதா
ஜநாநாழ ! சுனம்புவிஷ்டுராஸாஜநாநாஸவபுதா॥”

மீதாஸுவன்ஷிசெஸ், “ஸவபுஸ்யுயாஹம்ஹுஷிஸநிவிஷெதாதிதஸ்யபுதி
 ஐதாநநிபொஹநன் | வெவெஷுஸவெவபுரஹநிவவெஷுரவெஷாநக்யுபெத
 விஷெவயாஹஸ்ருகநு ||”

உதரநாராயணன், “ஹிஸ்தெதலக்சு₃ ஸுவதூள சுஷமாநாக்ருவாஷ்ய-
மக்ஷத்ராணிநகுபம்”

கித்தவீடமுண்டோ? என்ன - முதல்வார்த்தை இத்தயாதி. உத்தரவாகமன்றே இவனைச்சொல்லுவது, மற்றுள்ளவிடமெல்லாம் இவனைச்சொல்லாதேயென்ன - அநாவது இத்தயாதி. யத்தமென்றது - யாதொருத்தனுடைய ஸ்வரூபமென்றபடி. பத்தமஇதிபதம் - ஸ்வரூபமித்தயர்த்தம். “ஸுவெபுலவஜாஃ” இத்தயாதி கூவயூரூ. “வெபெபுஸவெபுரஹவெபெபு” இத்தயாதி, மீதாயாரூ. “பாரம்” என்கிற வர்த்தமானத்துக்கு அர்த்தம் - அவர்களெல்லாம் இத்தயாதி. இவளுக்கு வேதம் பொதகமாகிறதெப்படியென்ன - இவள்தனக்கு இத்தயாதி நாயகன் புணர்ப்புகேட்டால் நல்லதன்றே, பொயகமாமோ?என்ன - இருவரும் இத்தயாதி. சுஸ்வரானுக்குத் தன் புணர்ப்பு கேட்கலாமோ? என்ன - அவன்பேர் இத்தயாதி. ஆனால் இருவர்புணர்ப்பும் ஸமமாகக்கேட்டுமோ? என்ன - இனித்தான் இத்தயாதி. புணர்ப்பு - பரபர்த்தம். ஸ்வரத்தோடேகூடப் பாடாநின்றள்ள ஸாமவேதத்தி

உத்கர்ஷமாதல். ஸ்வரத்திலே வைகல்யமுண்டாதல், “வெஷாநாஹாஸாஸிவெஷாவஸி” (வேதாநாஹாஸாமவேதோஸ்மி) என்கிறபடியே அந்தரங்கமான வேதமன்றிக்கே யோழிதல் தான் செய்ததாகில், நான் ஆறியிருக்கலாயிற்றே. [வேதவோலி பரவைத்திரைபோல் முழங்க]- ஒதங்கிளர்ந்த கடல்போலேகாணும் ஸாமத்வரி யிருக்கிறபடி. [முழங்க] - அதில் பர்வமோழிந்தநாள்களும் பகலு மாறியிருக்கலாயிற்றே. [மாயேர்ந்தோமப்புக்கைகமழும்] - ஒத்துச்சோல்லிச் சோல்லாதவிடமெல்லாம் வைதிகக்ரியையகளையாய்க்கிடக்குமித்தனை. மாடு - பர்யந்தம். [உயர்ந்தோமப்புக்கைகமழும்]-ஆகாசமடங்கலும்இடமடைத்து,வைமானிகரை முகம்பார்த்து அநுபலிக்கவொட்டாதபடியேமூர்நின்றது. [மாயேர்ந்தோமப்புக்கைகமழும்]-“கூடிடுணெவ வஹிஸஹிஸிவாஸிவாஸிதாஜநகாடிய” (கர்மணைவஹிஸம்ஸித்திமாஸ்த்திதாஜநகாதய) என்கிறபடியே, ஜ்ஞாநத்தில் தலைநின்றவர்களிறே; இனிமலாலி ஸந்திபண்ணி யறுஷ்ட்டித்து மலவ்யாப்தமானவாறே மீருமவர்களன்றே. [கமழும்]-ஹோமமமமமம், ஹவிஸ்ஸுக் கொள்ளவந்துநிற்கிற எம்பெருமானுடைய மாளிகைச்சாந்துமாகக் கமழுகிறபடி. [திருவல்ல வாழ்நிறைகின்றபிரான்] - அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே பிற்பாடர்க்கு உதவும் படி ஸ்ரமஹரமான திருவல்லவாழிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற உபகாரகன். [கழல்காண் டங்கொல்நிச்சலுமே] - அவன் இங்கே நித்யவாஸம்பண்ணினிற்றால், நாமும் நித்யவாஸம் பண்ணும் தேசத்தில்போய்ப் பேறக்கடவபேற்றைப் பேறவல்லோமே. அங்கும்போனால் வசுவாஸஸூனியிறே.

(நு)

னுடைய யோவாமென்று ஸப்தார்த்தம். “பாடும்” என்கையாலே - ஸ்வரவைகல்யயில்லையென்றபடி. நல்வேதம் - ஸாமவேதம். இதுக்கு ஹார்த்தவாவம் - ஸ்வரத்திலே இத்தயாதி. ‘திரையோடேகூடின - பரவையொலிபோலே - பாடுநல்வேதவோலி - முழங்க’ என்றவயித்துஅர்த்தம் - ஒதங்கிளர்ந்த இத் தயாதி. ஸமுத்ரவோஷத்துக்கு காலவச்சேதமுண்டு, இதுக்கதுதானு மில்லையென்கிறார் - அதில் இத் தயாதி. இது - “முழங்கும்” என்கிற வர்த்தமாநத்துக்கு அர்த்தம். அதில் - ஸமுத்ர வோஷத்தி லென்றபடி. ஆனால், அநத்யநங்களிலே ஒதலாமோ? என்னிலை; - தர்ஸபூர்ணபாஸங்களிலும் யஜ்ஞ க்ரியாஸேஷமானவை சொல்லலாமென்றபடி. “மாடு” என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஒத்துச்சோல்லி இத்தயாதி. மலம் வித்தமானால் கர்மாறுஷ்ட்டாதாந்நிவ்ருத்தராகார்களோ, “கமழும்” என்று - வர்த்த மாநமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன; - ஜ்ஞாநாதிகராகையாலே மலாபிஸந்தி யில்லையென்கிறார் - கூடிடுணெவவஹி இத்தயாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ஸப்தார்த்தம்-வேதாமதூமழும் இத்தயாதி. எம்பெருமானுடைய மாளிகைச்சாந்தென்றது - ஹார்த்தவாவம். “நிச்சலும் - கழல்காண்டங்கொல்” என்றதுக்கு வாவம் - அவன்இங்கே இத்தயாதி. காண்கிறமாத்ரம்போருமோ? என்ன - அங்கும்போனால் இத்தயாதி. கீழிற்பாட்டு - “சித்யயிசுயபூநஸிவாஸிஷி” என்றதினர்த்தம்; இப்பாட்டு - “கூஷாநாஸா ஸூதரவாணிவகூஷாஷா” என்றதினர்த்தம். “காவ்யுராபியண்கூஷு வந்தாயாஸ் ரிதஃசிஹஸி! வளவஸூயயிதெயுவகாரவாஸிதவ துஃ||எ||” உதி வாயகாணெ(ச). “வெஷாநாஹாஸாஸிவெஷாவஸிவெஷாநாஸிவாஸாவஃ | ஐநி யாணாஃசிவாஸிவாஸி தாநாஸிவெதநா||உ||” உதி ஹவஷீதாயாஃ டுஸகெ. தனெசுவதூதீயெ, “கூடிடுணெவவஹிஸஹிஸிவாஸிவாஸிதாஜநகாடிய | வொகஸம்ஹ ஹகெவாஸி ஸஹ ஸூநுகதபூசிஹபூவி||உ||” உதி. கர்மணைந்வயஃ.

(நு)

நான்காம் பாட்டு.

நிச்சலுந்தோழிமீர்காள் ! எம்மைநீர்நலிந்தேன்செய்தீரோ ?
பச்சிலைநீள்கமுகும் பலவுந்தெங்கும்வாழைகளும்
மச்சணிமாடங்கள்மீதணவும் தணிதிருவல்லவாழ்
நச்சரவினணைமேல் நம்பிரானதுநன்னலமே.

ஆ.—(நிச்சலும்.) பச்சிலைநீள்கமுகும் பலவும் தெங்கும் வாழைகளும் மச்சணிமாடங்களின்மேலே யணவாநின்ற ஸ்ரமஹரமான திருவல்லவாழிலே நின்றருளின எம்பெருமான், திருவநந்தாழ்வாணப்போலே என்னை அந்நயார்ஹமாக்கிக்கொண்டான், தோழிமாராணநீங்கள் நித்யமாக என்னை யலைத்து என்னப் ப்ருத்திபண்ணுகிறீர்களோ என்கிறாள்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், 'இங்ஙனம் மனோரபிக்கை ஈடன்று' என்று நிஷேதிக்கிற தோழிமாரைக்குறித்து, 'என்னுடைய நற்சீவன் அவன்பக்கலது, உங்களுடைய ஜல்பம் வ்யர்த்தம்' என்கிறாள்.

[நிச்சலும் என்றுதொடங்கி] - விபரீதமேபலித்துவாராநிற்க, தோழிமாராண நீங்கள் நித்யமாக என்னை அலைத்து என்னப் ப்ருத்தி பண்ணுகிறீர்களோ ? [பலவு] - பலா. [மச்சணிமாடம் என்றுதொடங்கி] - பலநிலமான அழகிய மாடங்களின்மேலே அணவாநின்ற ஸ்ரமஹரமான திருவல்லவாழிலே நின்றருளித் திருவநந்தாழ்வாணப்போலே என்னை அந்நயார்ஹமாக்கிக்கொண்டவனதாயிற்று.

ப.—அநந்தரம், சோலைகளோடுகூடின மாடங்களை யுடைய திருவல்லவாழிலே நித்யாழ்ந்த ஸம்ஸ்லிஷ்டனாய் வர்த்திக்கிற உபகாரகன்பக்கலிலே என்னுடைய ஸ்நேஹமாயிருக்க, நீங்கள் நலிந்து என்னப் ப்யோஜநமுண்டென்கிறாள்.

தோழிமீர்காள் - ப்ரியபரத்வமே ஸ்வரூபமான தோழிமீர்காள் ! எம்மை - (உங்களிலிமதம் ஹலியாதவவஸ்த்தையையுடைய) எம்மை, நீர் - (ஜீவத்வாக்யைகளல்லாத) நீங்கள், நிச்சலும் - நிரந்தரமாக, நலிந்து - நிஷேதித்துநலிந்து, என் - என்னகாரியம், செய்தீர் - செய்கிறீர்களோ ? பசு - பசுத்த, இலை - இலையையுடைத்தாய், நீள் - நீண்ட, கமுகும் - கமுகும், பச்சிலைநீள் - அப்படிப்பட்ட, பலவும் - பலவும், தெங்கும் - தெங்கும், வாழைகளும் - வாழைகளும், மச்சு - மச்சுக்களின், அணி - நிரையையுடைத்தான, மாடங்கள் - மாடங்களின், மீது - மேலே, அணவும் - (அவ்வோநிலங்களுக்கு நிழல்செய்யும்படி) அணவின, தண் - குளிர்ந்த, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழிலே, நஞ்சு - (அநாழ்நிதர்க்கு அணுகவொண்ணாதபடி) நஞ்சையுமிழ்கிற, அரவினணைமேல் - திருவரவினையின்மேலே கண்வளர்த்தருளுகிறபடியை, நம் - நமக்கு ப்ரகாஸிப்பித்த, பிரானது - மஹோபகாரகனிடத்து, (என்னுடைய), நல் - மிகுந்த, நலம் - நலமானது. நற்சீவனென்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், "இங்ஙனம் மனோரபிக்கை ஈடன்று" என்று நிஷேதிக்கிற தோழிமாரைக்குறித்து ; என்னுடைய நற்சீவன் அவன்பக்கலது, உங்களுடைய ஜல்பம் வ்யர்த்தமென்கிறாள்.

[நிச்சலுந்தோழிமீர்காள்] - “கழல்காண்டுக்கொல்நிச்சலும்” என்று - எனக்கு நியைகைங்காயத்திலுள்ள ருசி போரும் உங்களுக்கு என்னைமீட்கையிலுண்டான ருசி. [தோழிமீர்காள்] - உங்களை யாராகினைத்துத்தான் நிஷேபிக்கிறீர்கள். தாய்மார்செய்யக்கடவதைத் தோழிமாரானநீங்கள் செய்யக்கடவீர்களோ. [எம்மை] - உங்கள்தொழுகேளாத என்னை. [நீர்]-உங்கள்தொழுவியாதிருக்கிற நீங்கள். [நலிந்தென்செய்தீரோ] - அத்தலைக்கு என்னப்பரயோஜநங்கொள்ளுகிறீர்கள். செய்துதலைக்கட்டலாவதி லையன்றோ ப்ரவர்த்திப்பது. [நிச்சலும் - நலிந்தென்செய்தீரோ] - “மாசறுசோதியேதொடங்கி விலக்கிப்போருகிறீர்கள், என்னப்பரயோஜநம்பெற்றீர்கள்” என்று பிள்ளான். [பச்சிலை இத்தயாதி] - பசுமைபறுத இலைகளையுடைத்தாய் ஒங்கியிருந்துள்ள கழுகுகளும். அவன் ஸந்திதியில் வர்த்திப்பார்க்கு பசுமையும் ஒக்கமும் மாறுகிருக்குமென்கை; தனக்கு வைவரண்யமும் உறுவுதலுமாயிதே யிருக்கிறது. [பலவு]-பலா. [மச்சணிமாடங்கள்] - பலநிலமான மாடங்களின்மேலே யணவாநிற்கக்கடவதாய். மாளிகைக்கு நிழற்செய்தாப் போலேயிருக்கை. [தண்திருவல்லவாழ்] - ஸ்ரமஹரமானவார். [நச்சரவு] - ப்ரதி கூலர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி அரணுண்டாயிருக்கை. “திமுகத்துநாகனை” என்று கிலாய்க்கிறுளாகவுமாம். திருவநந்தாழ்வான்மேலேசாய்ந்த அழகைக்காட்டி என்னை அந்நயார்ஹமாக்கினவன் பாடது என்னுடைய நற்சீவன். திருவநந்தாழ்வானைப்போலே என்னை அந்நயார்ஹமாக்கினவன் என்றுமாம். அவன்பக்கலிலே நற்சீவனாயிருக்க கேவல ஸாரீரத்துக்கு ஹிதஞ்சொல்லுகிற இத்தால் ப்ரயோஜநமென் ? அவன்பக்கலிலேசென்று ஹிதஞ்சொல்லுகோள்.

நா.பா.—நாலாம்பாட்டு. “இங்ஙன் மனோரூபத்தை என்னு” என்று நிஷேபிக்கிற தோழிமாலைக்குறித்து; என்னுடைய நற்சீவன் அவன்பக்கலது, உங்களுடைய ஜல்பம் வ்யர்த்தமென்கிறுள்.

[நிச்சலுந்தோழிமீர்காள்] - தோழிமார் “உனக்கு இத்தனையாகாதுகான்” என்று பலகாலும் சொல்லுவார்களே, அது ஹலியாதிருக்கச்செய்தேயும், இவ்வாழிக்க வொண்ணாதென்று பார்த்துத் தீரியவும் சொல்லத்தொடங்கினார்கள்; நீங்கள் நலிகைதவிரி கோளாகில், நானிருந்தவிடத்தேபோய் நலியுங்கோளென்கிறுள். என்னுடைய நற்சீவனானது அவன்பக்கலிலே யானபின்பு, நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றால் என்னப்பரயோஜநமுண்டு. எனக்கு “அவனைக்காணவேணும்” என்னும்ஆசை நியமாய்ச்செல்லுகிறுப் போலே, உங்களுக்கு “என்னைமீட்கவேணும்” என்கிற இவ்வாழிஸந்தி மாறுதே செல்லுகிறபடி. [தோழிமீர்காள்] - நீங்கள் நீங்களாய்ச்சொல்லுகிறீர்களோ, தாய்மாராய்ச்சொல்லுகிறீர்களோ. இத்தனை ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாதார் உண்டாயிற்றே. ஒன்றுசொல்லுவார்

நாலாம்பாட்டு.—நிச்சலும் இத்தயாதி. “நம்பிரானதுநன்னலம்” என்றத்தைக்கடாகித்து அவதாரிகை-இங்ஙன் இத்தயாதி.

“நிச்சலுந்தோழிமீர்கள் எம்மை நீர்நலிந்தென்செய்தீரோ” என்றதுக்கு ப்ரஸத்தியருளிச் செய்கிறார் - தோழிமார் என்றதொடங்கி, தீரியவும்கொல்லத்தொடங்கினார்கள் என்னுமனவும். “நம்பிரானதுநன்னலம்” என்றத்தைக்கடாகித்து, “எம்மைநீர்நலிந்தென்செய்தீரோ” என்றதுக்கு ஹாவம் - நீங்கள் இத்தயாதி. ஏதத்தவிரணம் - என்னுடைய இத்தயாதி. “கழல்காண்டுக்கொல்நிச்சலுமே” என்றவநந்தரம், “நிச்சலும் - நலிந்து” என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவம் - எனக்கு அவனை இத்தயாதி. “தோழிமீர்காள் - நலிந்தென்செய்தீரோ” என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவம் - நீங்கள் இத்தயாதி.

தம்மையறிந்தன்றே சொல்லுவது. [எம்மைநீர்] - உந்தா ஁யழியமாரியும் என்னுடைய ஜீவநமே எண்ணக்கடவநீங்கள், உங்கள் ஹிதவசநம் நெஞ்சிற்பட்டால் ஜீவியாத என்னை. [நலிந்தேன்செய்தீரோ] - நான்ஜீவிப்பனயோ! உங்கள் ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்தோ. [நிச்ச சலும்தோழிமீர் இத்யாதி] - “* மாசறுசோதிதோடங்கி இவ்வளவும்வர ஹிதஞ்சொல்லு கிற நீங்கள் என்னப்யோஜநம் பெற்றீகோள்” என்றுபிள்ளான். [தோழிமீர்காளும்மைநீர் நலிந்தேன்செய்தீரோ] - தாந்தாம் நலிவபட்டும் பிறரைநோக்குவார், தாங்களே பிறரை நலியவும்பார்ப்பரோ. [என்செய்தீரோ] - ஒன்றுசெய்வது ஒரு ப்யோஜநத்தளவுமன்றே, லாலாலாலுமறிந்தாலும் கைவாங்கவேண்டாவோ [எம்மைநீர் நலிந்தேன்செய்தீரோ] - ப்ராவண்யத்துக்கு முற்பாடரானால் ப்ராப்திக்கு முற்பாடராகவேண்டாவோ. [பச்சிலை இத்யாதி] - அந்நிலத்திலே யகப்பட்டாரையும் சிலர் மீட்கநினைப்பரோ. ஹிதஞ்சொல்லு வார் பசுமையுள்ளவிடத்தேயன்றே சொல்லுவது, இங்கு விவர்ணமாயிறே கிடக்கிறது. பிரியாதிருப்பார்க்குப் பசுமைமாறாதினே. [பலவும்] - பலா. “[நீள் - கமுகம்] என்றூப் போலே; பலவும் - தெங்கும், வாழைகளும்” என்று (பச்சிலைநீள் என்கிறத்தை - 'அவற்றி லேயும்) உய்ந்தபிள்ளை கூட்டும்படி காணும்” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வார். [மச்சணி மாடங்கள்] - பலநிலங்களையுடைத்தாகையாலே அலங்க்ருதமான மாடங்கள். [மீதண வும்] - செல்வப்பிள்ளைகளுக்கு அணுக்கனிட்டாற்போலேகாணும் கவிந்துகொண்டிருக்கிற படி. [தண்திருவல்லவாழ்] - ஸ்ரமஹரமாம்படி சோலைசெய்தவார். பசுமைமாறாத இலை களையுடைத்தாய் நீண்டகமுகம், அப்படிப்பட்டபலவும், தெங்கும், வாழைகளும், மச்சக் களின் நிரையையுடைத்தான மாடங்களின்மேலே, அவ்வோநிலங்களுக்கு நிழல்செய்யும்

ஐஹுவசநத்துக்குஹாவம் - இத்தனை இத்யாதி. இத்தனையென்றது - இத்தனைபேரென்றபடி. “நீங் கள் நீங்களாய்ச்சொல்லுகிறீகோளோ” என்றதிற்பலிதம் - ஒன்றுசொல்லுவார் இத்யாதி. “எம்மை” என்றது - ஆத்மநிஹுவசநமாகையாலே - என்னை என்கிறார். என்செய்தீர் - என்னப்பரோஜநம் பெற்றீகோளென்றபடி. “என்செய்தீரோ” என்றதுக்குஹாவம் - நான்ஜீவிப்பனயோ இத்யாதி. “நிச்சலு” - இத்யாதிக்கு ஹாவாந்தரம் - மாசறுசோதி இத்யாதி. ஆக, “நிச்சலும்” என்றதுக்கு - இத்தத்திருவாய்மொழியிலே பலகாலும் ஹிதஞ்சொல்லி என்செய்தீரோவென்னுதல், * மாசறுசோதி தொடங்கி இவ்வளவும் ஹிதஞ்சொல்லி என்செய்தீரோவென்னுதல் “நீர்நலிந்து” என்றதுக்குஹாவம் - தாந்தாம்நலிவுபட்டும் இத்யாதி என்னுடைய ஸத்தாநாஸமொழிய வேறொருப்யோஜநமில்லையென்று - கீழ் அருளிச்செய்து, உங்கள் ஹிதவசநத்துக்கு நான்மீனாதபின்பு உங்களுக்கு ஒரு ப்யோஜநமில்லையென்று ஹாவாந்தரம் - ஒன்றுசெய்வது இத்யாதிவாக்யம். விவரணம் - லாபாலாபம் இத்யாதி. நலியப்ராப்தியில்லையாகில், எதுக்குப்ராப்தியுண்டென்ன - ப்ராவண்யத்துக்கீது இத்யாதி. ப்ராவண்யத்துக்கென்றது - ப்ராவண்யத்தை விளைக்கைக்கென்றபடி. “பச்சிலை” என்றதொடக்கி - அவ்வூரை வர்ணிக்கிறதுக்கு ஹாவம் - அந்நிலத்திலே இத்யாதி. “பச்சிலை” என்றத்துக்கு ஹாவம் - ஹிதஞ்சொல்லுவார் இத்யாதி. இங்குப்பசுமையிலேயோ? என்ன - இங்குவிவர்ணமாய் இத்யாதி. அங்குப்பசுமையுண்டாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - பிரியாதிருப்பார்க்கீது இத்யாதி. ஈஸ்வரனைப் பிரியாதிருக்கிறமாங்களுக்கென்றபடி. பிரியாதிருப்பார்க்கென்றது - பிரிவாவ்றும் வ்யஸநமின்றிக்கே யிருப்பார்க்கென்றபடி. “பலவும்” என்றது - பலாமரமென்றபடி. உய்ந்தபிள்ளைநிர்வாஹத்துக்கு, * நீட்சி கமுகுக்கு விசேஷணமாறாப்போலே, பலவுமென்று - ஐஹுவசநமாய், பலவானதெங்கும் பலவானவாழைகளுமென்னுதல்; அன்றிக்கே, பச்சிலைநீளென்றது - * கமுகுக்கு விசேஷணமாறாப் போலே, “பச்சிலைநீள் - பலவும், பச்சிலைநீள் - தெங்கும், பச்சிலைநீள் - வாழைகளும்” என்று கூட்டெ லென்றபடி. பலநிலங்களாவது - தளத்தின்மேல்தளம். மச்சை, அணியாக - அலங்காரமாகவுடைத் தான, க்ருஹங்களென்று ஸப்தார்த்தம். மச்ச - மேல்தளம், அணி - அலங்காரம். மேல்தளமென்று

ப்ர:—(நச்சரவினணைமேல்)—ஸஜெ வெ, “ரூஜி ராவஸயங்கு தராரி ராணாவ நெ துயு ! ஜெவமாயவ ! ஸஜாஸாஸு து தெநு வஸநுஸுவுடா||டக||”

* 5—4

நன்னலமே] - திருவந்தாழ்வான்மேலேசாய்ந்த வடிவழகைக்காட்டி என்னை அந்நயார்ஹ மாக்கினவன்பாடது என்னுடையநற்சீவன். திருவந்தாழ்வானைப்போலே என்னை அந்ந யார்ஹமாக்கினவ னென்றமாம். அவன்பக்கலிலே நற்சீவனாயிருக்க, கேவலஸரீரத்துக்கு ஹிதஞ்சோல்லுகிற இத்தால் ப்ரயோஜநமென்; அவன்பக்கலிலேசென்று ஹிதஞ்சோல்லுங் கோள் வேணுமாகில். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு:

நன்னலத்தோழிமீர்காள் ! நல்லவந்தணர்வேள்விப்புக்கை
மைந்நலங்கோண்யேர்விண்மறைக்கும் தண்திருவல்லவாழ்
கன்னலங்கட்டி தன்னைக் கனியையின்னடிதந்தன்னை
என்னலங்கோள்கடரை என்கோல்கண்கள்காண்பதுவே

ஆ.—(நன்னலம்.) நான் ஒன்றை யாசைப்பட்டால் அத்தைமுடிக்கும் ஸ்வ லாவமன்றோ உங்களது. [நல்லவந்தணர்] - அந்நயப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணருடைய யாகங்களிலே கறுத்தெழுந்த ஹோமயுகமங்கள் ஆகாராவகாஸமெல்லாம் மறைக்கும் படியான திருவல்லவாழிலேயிருந்து நிரதியாயேகாப்பனுமாய் என்னை ஸர்வஸ்வநரணம் பண்ணின அழகையுமுடையவனை என்னுடையகண்கள் விடாய்தீரக் காணப்பெறுவ தென்றோ வென்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நான் செய்கபடி செய்ய, என்னுடைய கண்கள் விடாய்தீரக்காணப்பெறுவது என்று? என்கிறாள்.

[நன்னலத் தோழிமீர்காள்]-நான் ஒன்றை யாசைப்பட்டால் அத்தை முடிக் கும் ஸ்வலாவமன்றோ உங்களது? [நல்ல அந்தணர் என்று தொடங்கி]-அந்நய ப்ரயோ மன்றிக்கே, ப்ராணனும் அங்கே யொருதலைத்தப்பின்பென்றபடி, “நன்னலம்” என்று - நற்சீவனாய், “ப்ராணன் நம்பிரானது” என்றபோதே - மநஸ்ஸு அங்கே ப்ரவணமாயிற்றென்று அர்த்தாத்வித்தம். அன்றிக்கே, “நன்னலம்” என்று - ஸ்வேஹமாய், ததார்ப்ரயமானமநஸ்ஸைலகித்து, “நம்பிரானதே நன்னலம்” என்று அந்வயித்துவாவம் - சுஸ்யூதெவ்யா இத்தாதி என்னுதல். அதாவது - இவன் திருவுள்ளம் அவனிடத்திலேயாய் அவன் திருவுள்ளம் இவனிடத்திலேயா யிருக்கையன்றிக்கே, இரண் டும் அங்கே யொருதலைத்தப்பின்பென்றபடி. “நச்சரவிணைமேல் நம்பிரானதுநன்னலம்” என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தம் - திருவந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளினவழகைக்காட்டி என்னை அந்நயார்ஹமாக்கினவ னிடத்தது என்னுடைய நற்சீவனென்னுதல்; அன்றிக்கே, திருவந்தாழ்வானைப்போலே என்னை யந்நயார்ஹமாக்கினவனென்னுதல். “நம்பிரானதுநன்னலம் - எம்மைநீர்நலிந்தென் செய்தீரோ” என்று அந்வயித்துவாவம் - அவன்பக்கலிலே இத்தாதி. இத்தால் - நற்சீவன் அவன்பக்கலிலேயாயிருக்க, கேவலஸரீரத்துக்கு ஹிதஞ்சோல்வி என்னப்ரயோஜநமென்றபடி. தோழிமீர்காள், நீர் - எம்மை - நிச்சலும் - நலிந்தென்செய்தீரோ இத்தாரப்யாந்வயஃ. “கூடிஹாராயணஹுரிஸாயாநெலவ ஹலீதயா । ஸக்யாநிஷ்டாரியாவஸூஹீவிதவாஸுவாநிவா(கூ)” ஐத்யுயொ ஷ்யாகாணே மஹம்பு-கிதுக்ஷணஃ. “சுஸ்யூதெவ்யாநிவஸூநிவஸூவாஸூஹுஹி வித்யு । தெநெயஸவயபிஷ்டாநிஹம்ஹிதபிஷிவிதி||ருஉ||” ஐதி ஸுந்நா காணே [கரு.] ஹம்ஹிதாநு. (ச)

ஐநரான ப்ராஹ்மணருடைய யாகங்களில் கறுத்து எழுகிறஹோமயுமங்கள் ஆகாஸாவ காஸத்தையெல்லாம் மறைக்கும்படியான திருவல்லவாழியிலே யிருப்பதும்செய்து நிர திஸயலோக்யனுமாய் என்னை ஸர்வஸ்வஹாரணம் பண்ணின அழகையுடையவனை.

ப.—அந்தரம், விலக்ஷணமான வைதிகாக்ரேஸரருடைய அக்திஹோத்ர யுமமானது ஆகாசத்தைமறைக்கும் திருவல்லவாழில் நிரதிஸயலோக்யபூதனானவனை நங்கண்கள் காண்பதென்றேவென்கிறார்.

நன்னலம்-என்னிலும் எனக்குமிகவும்நல்ல, தோழிமீர்கான் - தோழிமீர்கான்! நல்ல - அந்நய்யோஜநராய் அதிப்ரவணரான, அந்தணர் - வைதிகருடைய, வேள்வி-ஹிக வதாராதநரூபமான அக்திஹோத்ராதிகர்மங்களில், புநக - தூமங்களானவை, மை-மையி னுடைய, நலம் - நன்றானநிறத்தை, கொண்டு - கொண்டு, உயர் - உயர்ந்த, விண்-ஆகா சத்தை, மறைக்கும் - தன்னிறமேயாம்படிமறைத்து சிழலைச்செய்கையாலே, தண் - குளிர்ந்த, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழியிலே வர்த்திப்பானாய், கன்னல்-கரும்பினுடைய, அம் - கோதற்ற, கட்டிதன்னை - கட்டிபோலே வொஹ்யாப்யந்தரவிஹாகரஹிதரஸத்தை யுடையனாய், கனியை - அப்போதே நுகரவேண்டும் பக்வமலம்போலே இனியனாய், இன் - இனிமைக்குமேலே, அமுதந்தன்னை - இழந்தஸத்தையையுண்டாக்கும் அம்ருத ரூபனாய், (என்னோடு ஸம்ஸுலேஷித்தகாலத்தில்), என்-என், நலம் - ஆத்மகுணத்தோடு ரூபகுணத்தோடுவாசியற, கொள் - புஜித்து, சுடரை - அத்தாலேயொளிபெற்ற வடிவை யுடையனானவனை, கண்கள் - என்னிலும்பெருவிடாய்ப்பட்டகண்கள், காண்பது - தன் னினைவுக்கிடாகக்கண்டு அநுவிசிப்பது, என்றுகொல் - என்றோ?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நான்செய்தபடிசெய்ய, என்கண்களின்விடாய்தீரக் காணப்பெறுவது என்று?என்கிறார்.

[நன்னலத்தோழிமீர்கான்]-என் அலிமதஸித்திக்கு என்னிற்காட்டில் அலிநி வேஸித்துத் தலைக்கட்டுமவர்களன்றோ நீங்கள். [நல்லவந்தணர் இத்யாதி] - அந்நய்யோ ஜநரான ப்ராஹ்மணருடைய யாகங்களில் ஹோமயுமமானது, வெளிறுகழிந்தாப் போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடைத்தாய், அந்தரிக்ஷத்தளவன்றியே ஸ்வரூபத்தளவும் செல்லமறைக்கும். அந்நய்யோஜநருடைய ஹோமயுமமாகையாலே, ப்யோஜநாந் தரபார் அப்ஸாஸ்ஸுக்களும்தாங்களுமாய் முகம்பார்க்கவொண்ணாதபடி மறைக்கை. [திருவல்லவாழ்கன்னலங்கட்டிதன்னை] - “சிதாமலையன்” என்னுமாப்போலே. [கன்ன லங்கட்டி] - அழகிய கன்னற்கட்டி. [கனியை] - கண்டபோதே நுகரலாம்படியிருக்கை. [இன்னமுதந்தன்னை] - ரஸத்துக்குமேலே, போனவுயிரை மீட்கவற்றுகை. என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பண்ணி, அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறவனை. என்னை யெழுதிக் கொண்டவழிகையுடையவனை யென்றுமாம். [என்கொல் இத்யாதி] - “நான்பட்டது பட ப்ராஜஜீவிப்பதுகாண்” என்பாரைப்போலே, என்கண்களின்விடாய் திருவது என்றோ? என்கிறார். * முடியானேயிற்கரணங்களிறே, “காணவிரும்புமென்கண்களே” என்று கண்களும்தாமும் தனித்தனியே விடாய்க்கும்படியிறே இவருடையவிடாய். என்னலங்கொள்சுடரை என்கண்களின்விடாய்தீரக் காணப்பெறுவதென்றோ?

நாடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. நான் செய்தபடிசெய்ய, இக்கண்களின்விடாய்தீர்க்காணப்பெறுவதென் றென்கிறுள்.

[நன்னலத்தோழிமீர்காள்]-நன்னலமாவது-இவள்பக்கல் இவர்களுக்குண்டான ஸ்நேஹம். தங்கள் கார்யம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளுகையன்றிக்கே யிருக்கை. ஆனபின்பு, “தாய்மார் பழிசொல்லுவார்கள்” என்று அஞ்சி என்வழியே உங்களுக்கு ஒழுகாதிருக்கப்போமோ ‘வாநராணாந் நராணாணிக்யஜாலீதுஜாமஜே’ (வாநராணம்நராணஞ்சகதமாஸீத்ஸமாகம்) - குருகுலவாஸத்பண்ணுத தீர்யக்குக்களுக்கும், வஸிஷ்ட்டஸிஷ்யர்களான ராஜபுத்ரர்களுக்கும் இதோருசேர்த்தியுண்டானபடி யெங்ஙனே; ஸாஸ்த்ரவஸ்யரிதே குருகுல வாஸத்துக்கு யோக்யர். மேல் இதுக்குஅடிசொல்லுகிறுள் “வாஸஸுக்ரீவயோரைக்யம்தேவ்யேவம்ஸமஜாயத” - தங்கனையும் அறியாதே எங்கனையும் அறியாதே இங்ஙனே விழுந்துகொடுநிற்கக்கண்டோமித்தனை. அதாவது- இளையபெருமாள் கையும்வில்லுமாய் உணர்ந்துகொண்டு நின்றநொச்சுக்கடவ அந்தப்புரகார்யத்துக்கு அடியேன் வருடபடியன்றோ அவர்கள் ஸங்கதரானபடி. இளையபெருமாள் அடிமையில் தப்பிநின்றவளவுக்கும் திருவடியைக்கொண்டு இழையிடவேண்டும்படியாகலிறே அவர் நிலவரானபடி, இளையபெருமாள்பேரநிற்கையிறே பிரியவேண்டிற்று. “வாஸஸுக்ரீவயோரைக்யம்தேவ்யேவம்ஸமஜாயத” - தங்களளவிலும் பெருக்கப்பார்த்தார்கள். ஐஸ்வர்யம் அவனுக்குக் காடுபடும்படியிறேபார்த்தது. இப்படியிறே ஸக்யமிருப்பது; இவர்களும் தோழிமாரிறே. [நல்லவந்தணர்] - அந்யப்யோஜநரான ப்ராஹ்மணர். அவர்கள் கண்டுகோளே அத்தலைக்கு டாடா

அஞ்சாம்பாட்டு.—நன்னலம் இதயாதி. “என்றகொல்கண்கள் காண்பதுவே” என்றத் தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நான்செய்தபடி இத்தயாதி.

“நலம்” என்றதுக்குஹாவம் - இவள்பக்கல் இத்தயாதி. “நல்” என்றதுக்குஹாவம் - தங்கள் கார்யம் இத்தயாதி. “நன்னலம்” என்று - ஸ்வப்யோஜநத்தை யபேக்ஷியாத ஸ்நேஹந்தையுடைய வாகள் என்றவருடைய ஹார்த்தஹாவம் - ஆனபின்பு இத்தயாதி. தோழிமாரிக்கும் இவருக்குமுண்டான ஸ்நேஹத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - வாநராணாஜ்ஜ இத்தயாதி. திரயக்குகளுக்கு குருகுலவாஸ யோக்யதையிலையோ? என்ன - ஸாஸ்த்ரவஸ்யரி இத்தயாதி. இதுக்கடிமென்றது - ஸமக்யததுக் கடியான, “வாஸஸுக்ரீவயோரைக்யம்தேவ்யேவம்ஸமஜாயத” என்றநிறிஹேதுகத்வமென்றபடி. “வாஸஸுக்ரீவயோரைக்யம்தேவ்யேவம்ஸமஜாயத” என்றதுக்கு மூன்றுஹாவம். தங்கனையும் இத்தயாதிவாக்யத்வயம் - முந்தினது. அதாவது - அந்தப்புரகார்யத்துக்கு அடியேன் வருடபடியன்றோ ஸங்கதரானபடி யென்றுகருத்து. தங்கனையும் அறியாதே - இத்தயாதிக்கு - தங்கள்பெருமையையும் நங்கள்சிறுமையையும்பாராதே அசிந்திதமாகச்சேரவிழுந்ததென்ற படி. அடியேன்வருடபடியன்றோவென்றது - “பிதௌபிதௌவாஸஸுக்ரீவயோரைக்யம்தேவ்யேவம்ஸமஜாயத” என்கிறபடியே எல்லாரிலும் தாழ்த்த நான் வருடபடியன்றோவென்றபடி. “வாஸஸுக்ரீவயோரைக்யம்தேவ்யேவம்ஸமஜாயத” என்றதுக்கு இரண்டாம்ஹாவம் - இளையபெருமாள் அடிமையில் இத்தயாதி. அதாவது-ப்ராநாவான இளையபெருமாளுடைய அபராதத்தையும் நான ஸமிப்பிக்குட்படியென்றுகருத்து. நிலவர் - அந்தரங்கர். இளையபெருமாள் அடிமையில் தப்பநின்றாரோ? என்ன - இளையபெருமாள் பேரநிற்கையிறே இத்தயாதி. மூன்றுஹாவம் - தங்களளவிலும் இத்தயாதி. அதாவது - தங்களுடைய ஐஸ்வர்யத்தைப்பற்றவும் அதிகமானவைஸ்வர்யத்தையுடையாரம்படியென்றுகருத்து. கீழ்வாக்யவிவரணம் - ஐஸ்வர்யம் இத்தயாதி. காடுபடும்படியென்றது - ஸம்ருத்தமாம்படியென்னுதல், காட்டுக்கெல்லாம் அயிபத்யாம்படியென்னுதல்; “வாஸஸுக்ரீவயோரைக்யம்தேவ்யேவம்ஸமஜாயத” என்னகடவதுறே. “நன்னலத்தோழிமீர்காள்” என்றவந்தரம், “நல்லவந்தணர்” என்றதுக்குஹாவம் - அவர்கள் கண்டுகோளே இத்தயாதி.

ஆளும் பாட்டு.

காண்பதெஞ்ஞான்றுகோலோ? வினையேன்கனிவாய்மடவீர்!
பாண்துரல்வண்டினோடு பகந்தேன்றலுமாகியேங்கும்
சேண்சினையோங்குமரச் செழுங்கானல்திருவல்லவாழ்
மாண்தறள்கோலப்பிரான் மலர்த்தாமரைப்பாதங்களே.

வேளிறு - அஸாராமம், “மைநல்லம்” - நலமானமை, நன்றாகதுப்பென்றபடி, உயர்வின் - ஸ்வர்க்கமென்றபடி, “முகம்பார்க்கவொட்டாதே மறைக்கிறபடி” என்றதற்குஹார்த்தஹாவம் - மீதுந்மாய் இத்த்யாதி. சாடு - அவர்கள்புகைத்தல் இத்த்யாதி. சாடுவுக்கு, பொருமை; தூமமும். “அமுதம்” என்றதற்குஹாவம் - உடம்பை இத்த்யாதி. அதாவது என்றது - பூன்கட்டிக்கொடுக்கையாவதென்றபடி, “இன்” என்றதற்குஹாவம் - தேவர்கள் இத்த்யாதி. “ஸ்லம்” என்று - நன்மையாய், ஸ்வஸ் வந்தையுமென்றபடி. என்னையெழுதிக்கொண்ட - என்னையந்நயார்ஹமாக்கினவென்றபடி. “என்னே ஸ்வஸ்வாபஹாரம்பண்ணி” இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - இந்திலையை இத்த்யாதி. உமக்குக்காண வேண்டாவோ? என்ன - நான்ப்பட்டது இத்த்யாதி. அசேதநமானகண் விடாய்க்கக்கூடுமோ? என்ன - முடியானையில் இத்த்யாதி. விவரணம் - இந்திரியங்களும் இத்த்யாதி. கரணங்கள் விடாய்க்கக்கூடு மென்னுமதுக்குப் ப்ராணம் - மாரெஞ்சு; இத்த்யாதி. கண்களின்விடாய்தீர்ந்தால் தமக்குலாபமே தென்ன - ப்ராணைகள் இத்த்யாதி. க்ரமேணந்வயி. “யதாத்வாரூஷவ்யாவம்மாரெஞ்சு” ஸ்ராகாலிகஸரிபுறெது: | ஸம்ஹ்யஸெயம்ஸகாரீஹம்தயாகுரூஷயாம்யி||௩||” ஐதி ஸாந்நரகாஜெ (ச) ஹந்மிஜெஹ்யகிலீதா. (டு)

ஆ.—(காண்பது.) [வினையேன்கனிவாய்மடவீர்] - இப்போது நான் நோவு பட்டாநிற்க, நீங்கள் உறவுதல்தீர்ந்து பண்டுபோலேயிருப்பதே. மயபாநமத்தமாகையாலே நல்லமிடற்றோசையையுடைய வண்டுகளோடுகூட எங்கும் இளந்தென்றலுண்டாய், அத்தாலே அறவுயர்ந்த பணைகளையுடைத்தாய்க்கொண்டு வளராரின்றிள்ள அழகிய சோலையையுடைய திருவல்லவாழிலே சின்றருளின ஸ்ரீவாமநனுடைய மிகவும் ஸ்ப்ருஹணியமான திருவடிகளை நான் காண்பதென்றோவென்கிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், திருவல்லவாழிலே சின்றருளுகிற ஸ்ரீவாமநனுடைய மிகவும் ஸ்ப்ருஹணியமான திருவடிகளை நான் காண்பது என்றோ? என்கிறாள்.

[கனிவாய் மடவீர்] - இப்போதை உறவுதல் தீர்ந்து பண்டுபோலே நீங்கள் புஷ்டைகளாயிருக்கக் காணவல்லேனே யென்று கருத்து.[பாண் என்று தொடங்கி]-மயபாநமத்தமாகையாலே நல்லமிடற்றோசையோடுகூடிய வண்டுகளோடுகூட எங்கும் இளந்தென்றல் உண்டாய் அத்தாலே அற உயர்ந்த பணைகளையுடைத்தாய்க்கொண்டு வளராரின்றிள்ள அழகிய சோலையையுடைய திருவல்லவாழிலே.

ப.—அநந்தரம், பாடுகிறவண்டும் புதுத்தென்றலுமான கடற்கரைச்சோலையையுடைய திருவல்லவாழிலேநிற்கிற, ஆழ்ந்தார்த்தமாக வர்த்தியான ஸ்ரீவாமநனுடைய ஹோக்யமான திருவடிகளைக் காண்பதென்றோ வென்கிறாள்.

பாண் - மாநருபமான, குரல் - மிடற்றோசையையுடைய, வண்டிடுவெடு-வண்டுகளோடே, பசுந்தென்றலும் - புதுத்தென்றலும், ஆகி-ஆய், எங்கும் - ஸர்வப்ரதேசத்திலும், சேண்-உயர்ந்த, சினை-பணைகளையுடைத்தாய்க்கொண்டு, ஒங்கு-வளருகிற, மாய்-மாங்களையுடைய, செழு-தர்ஸரீயமான, கானல் - கடற்கரைச்சோலையையுடைத்தான, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழிலேநிற்கிற, மாண்-(அர்த்தித்வப்ரகாஸகமான) ப்ரஹ்மசர்யத்தையும், குறள் - வாமநத்வத்தையுமுடைத்தான, கோலம் - தர்ஸரீயவிக்கரஹத்தையுடையன, பிரான் - மஹோபகாரகனுடைய, மலர்-மலர்த்தியையுடைய, தாமரை - தாமரைபோலே ஹோக்யமான, பாடங்கள் - திருவடிகளை, கனி - கனிபோலேபழுத்த, வாய் - அதரஸோபையையுடையரம்படி முகமலர்ந்து, மடவீர் - எனக்கு வியேயைகளாய்ப்போந்தவர்களே! வினையேன்-(என்னினைவுக்கிடாகப் பரிமாறப்பெறாத) பாபத்தையுடையேனான நான், காண்பது-காண்பது, எஞ்ஞான்றுகொலோ - எந்நாளாயிருக்கிறதோ?

இ.—ஆறும்பாட்டில், திருவல்லவாழிலேசின்றருளின ஸ்ரீவாமநனுடைய ஹோக்யமான திருவடிகளை நான்காணப்பெறுவதென்றோ? என்கிறாள்.

[காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ] - பிறர்க்கும் “ஐயோ!” என்னும் தசையோ விது, கண்கள்செய்தபடிசெய்ய, நான்காணப்பெறுவதென்றோ வென்கிறாள். கன்று வேறு, தாப் வேறுக்கும் விஷயமிதே. “ப்ரஜைப்பட்டதுபடுகிறது, நான் பசிதீரும்வழியென்” என்பாரைப்போலே. [வினையேன்] - கண்கள் விடாய்க்கன்றிக்கே, என்விடாய்க்கன்றிக்கே அலமாக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [கனிவாய்மடவீர்] - இப்போதை யுறவுதல்தீர்ந்து பண்டுபோலே உங்களைக் காணவல்லேனெனெய்னுகருத்து. “வண்ணந்திரிவுமனங்குழைவும்” என்று, இவள் துவண்டிருக்க தத்காலீநவீஸோஷணமாககூடாதிதே. [பாண்குரல் இத்யாதி] - பாண்-பாட்டு. மயபாநமத்தமாகையாலே நல்லமிடற்றோசையையுடைய வண்டோடே. இயலைக்கற்று இசையோடேகூட்டுகையன்

கீழ் - கண்களின் விடாயைச் சொல்லி, அநந்தரம் தம் விடாயைச் சொன்னதுக்கு ஹவம் - பாரைஜுகள் இத்தயாதி. தீர்வது - தீர்த்துக்கொள்வது. விவரணம் - காணுமைகீழ் இத்தயாதி. பாபம் பண்ணினாரென்றது - மஹாஹ்விபோல்வாரை. அப்படி பாபம்பண்ணினவர்களும் அவனைக்கண்டார்களோ? என்ன - மாண்குறள் இத்தயாதி. “வினையேன்” என்றதுக்கு ஹவாந்தரம் - நீங்கள் இத்தயாதி. அன்றிக்கே, காணுமைகீழ் இத்தயாதிவாய்மும் - ஓரர்த்தமாய், இது - மூன்றாமர்த்தமாதல். இப்பகூத்தில், முந்தினவர்த்தத்துக்கு, லோகவிஸஜாதீயமானவென்றது - * கழியமிக்கதோர்காதலாயிருக்கை. “கனிவாய்மடவீர்” என்றத்தை - தத்காலீவஸோஷணமாகாதே ஹவிய்யத்தாக நிர்வஹிக்கிறதுக்கடியேதென்ன; இவளதரம் விவரணமாயிருக்க, அவர்களதரம் செவ்வியெற்றிருக்கக்கூடாமை யாலே யென்பாராக நினைத்து; இவள்விய்யத்தில் இவர்களுக்கும்டான ஸ்நேஹத்தை த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாகக் காட்டுகிறார் - ஹ்யொஹி இத்தயாதி. அதாவது - ஜ்ஞானியானவன்விய்யத்தில் ஈஸ்வரன் மிகவும் ஸ்நேஹித்திருக்குமாபோலே, இவர்களும் இவள்விய்யத்திலே அதிஸ்நித்தைகளாயிதே

என்னும்படியிறே அவர்களிருப்பது. இவள் * மாசுடையுடம்போதேலையுலறி வாய்ப்புறம் வெளுத்திருக்க அவர்கள் தங்களைப்பேணியிரார்களே. அவர்கள் பண்டுபோலேயிருக்கக்காண் கையும் இவளுக்குப் ப்ரார்த்தயமானபடி. [பாண்துரல்வண்டினோடு] - இவற்றின் த்வநியில் வெள்ளோசையாய்க்கழியுண்பதில்லை, பரப்படங்கலும் பாட்டாயிருக்கும். அதாவது-இயல் கற்று இசையோடேகூட்டிற்றன்றே அவற்றுக்கு, பேச்சேதோடங்கி யிசையிறே. “தேன் போலேஇனியபாட்டு” என்னக்கடவதாயிருக்குமதுபோய், வடிவேதேனாய் அதுக்குமேலே பாட்டுமோலால் மிகவும் இனிதாயிருக்குமிறே. பாண்துரல்-அந்நுபமானமிடற்றேசை. [பசுந் தேன்றலுமாகி யெங்கும்] - கலப்பற்றதேன்றலுமாயிருக்கை. பலவிடங்களிலே காலிட்டோவா ராதே †தாய்தலையாயிருக்கை. [பசுந்தேன்றல்] - இளந்தேன்ற லென்றுமாம். [சேண்சினை இத்தயாதி] - கவகேளானவை சுற்றிலேபணைத்திருப்பனவாய் மேலோக்கத்தையுடைத்தான மரங்களையுடைத்தாகையாலே, அழகியசோலையையுடைய. [சேழுங்கானல்]-தர்ஸநியமான கானல். கானலென்று - கடற்கரைச்சோலையாதல், நெய்தல்நிலமாதல். சேண் - உயர்த்தி. சினை - கவடு. பணைக்கு ஓக்கம்-சுற்றிலேவளருகை. மரத்துக்கு ஓக்கம்-மேலே. [மாண்துறள் கோலப்பிரான்] - தன்னுடைமைபெறுகைக்குத் தான் அர்த்தியாய், பெருவிலையானவடிவைச் சிறுகவிட்டு மிக்கவழகையுடையவனாய், ஸௌலப்பத்தையும் அழகையும் திருவல்ல வாழில் ஆபுரிதரையநலுவிப்பித்துக்கொண்டு நிற்கிறவனுடைய நிரதிஸயலோக்யமான திருவடிகளை - காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ. [மலர்த்தாமரைப்பாதங்கள்] - அப்போதலர்ந்த தாமரைபோலே நிரவதிகலோக்யமான திருவடிகளை. அடியிலே இவர்க்குத் தானேயிறே

யிருப்பதென்றபடி. இப்படி அதிலுரிக்கைகளாகையாலே, இவளதரம் விவரணமாயிருக்க அவர்களதரம் நிறம்பெற்றிருக்கக்கூடாதென்கிறார் - இவள் மாசுடை இத்தயாதி. இவள் அவனைப்பிரிந்த ஸமயத்திலே அவர்களதரம் உருவினவுறைப்பை யருளிச்செய்கிறார் - அவர்கள்பண்டு இத்தயாதி. மாசுடை இத்தயாதி-ஸ்நானமின்றிக்கே அழுக்குடையவுடம்போதே தலையிரையமுதறி அதாரமும்வெளுத்து ஏகபுக்தமாய்க் கொண்டு என்றபடி. உலறி - உதறி அதாவது - மயிரைப்பேணுதே யென்றபடி. குரலென்னுதே, “பாண்துரல்” என்றுவிசேஷித்ததுக்குலாவம் - இவற்றின் இத்தயாதி. வெள்ளோசையாய்-அஸார மாய் வெள்ளோசை - அஸாராய்மாம். பாண் - ஹநம். பாட்டாயிருக்குமென்றது - ஹநமாயிருக்கு மென்றபடி. பேச்சேதோடங்கி இசை என்றத்தால்பலிதம் - நிரதிஸயலோக்யத்தவமென்று விவக்ஷித்து, அதின் சாமாவதி - தேனீபோலே இத்தயாதி. தேனென்று - வண்டுக்குப்பேர். “எங்கும் - பாண்துரல் வண்டினோடு, எங்கும்-பசுந்தேன்றலுமாகி” என்றுகூட்டுவது. பசுந்தேன்றல்-செவ்வித் தேன்றல் என்று அர்த்தம்விவக்ஷித்து, அதுக்குச்செவ்வியேதென்ன-கலப்பற்ற இத்தயாதி. “கலப்பற்ற” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - பலவிடங்களிலே இத்தயாதி. பலவிடங்களிலே காலிட்டோவாராதேயென் றது - டலஸாரர்களிலேபட்டு அந்ததூர்க்கந்தம் கலசிவாராதேயென்றபடி. தாய்தலைத்தேன்றலாய் இருக்கையென்றது - மேல்வருகிற தென்றலுக்கெல்லாம் தாயாய், முந்திவருகிறபோதே இங்கேவரும தாயிருக்கையென்றபடி. சினை - கவடு. ஸாணை இத்தயாதி. சேண் - உயர்த்தி. உயர்த்தபணைகளே யுடையிவன்றபடி. நெய்தல்நிலம் - ஸமுத்தர்பார்த்தம். ஸௌலப்பத்தையும் அழகையுமென்றது - “மாண்” என்றத்தையும், “கோலம்” என்றத்தையும்பற்ற. வாமனைச்சொன்னதுக்குலாவம் - தமக்குத் திருவடிகளிலே ருசிபிறந்தது அவன்க்ருபையாலேபென்று திருவுள்ளம்பற்றி-அடியிலே இவர்க்குத் தானேயிறே ருசியையுண்டாக்கினான் என்கிறார். பலபாட்டுக்களிலும் திருவடிகளைச் சொன்னதுக்கு லாவம் - அடிகள் இத்தயாதி. கனிவாய்மடவீர், எங்கும் - பாண்துரல்வண்டினோடு - எங்கும் - பசுந் தேன்றலுமாகி என்றுதொடங்கி, பாதங்கள் - காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ வினையேன் இத்தய்வயடி.

† ‘தாய்தலைத்தேன்றலாய்’ என்று பாடாந்தரம்.

ருசியையுண்டாக்கினான், “அடிகள், அடிகள்” என்று வாய்புலற்றும்படியிறே திருவடிகளில் லோக்யதையிருப்பது. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

பாதங்கள்மேலணி பூந்தொழக்கூடுங்கோல்?பாவைநல்லீர் !
ஒதநெடுத்தடத்துள் உயர்தாமரைசெங்கமுநீர்
மாதர்கள்வாண்முகமும் கண்ணுமேந்தந்திருவல்லவாழ்
நாதனிஞ்ஞாலமுண்ட நம்பிரான்தன்னைநாடொறுமே.

ஆ.—(பாதங்கள்.) தன்மனோராயத்தை நிஷேடியாமையாலே தோழிமாரை யுகந்து ஸம்போதிக்கிறாள். கடல்போலே பெருத்திருந்துள்ள பொய்கைகளிலே வளர்ந்த தாமரைப்பூவும் செங்கமுநீர்ப்பூவும், ஸ்திரீகளுடைய அழகியமுகங்களோடும் கண்களோடும் ஒக்கும்படியான திருவல்லவாழுக்கு நாயகனாய், ஜகத்தையெல்லாம் ப்ரளயத்தில் தன்வயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்தருளி, அவ்வளவுமன்றிக்கே ஆபுரிதர்க்கு மிகவும் உபகாரகனாவனுடைய திருவடிகளிலே நித்யமாகப் பூவையணிந்து தொழுவல்லோமோ வென்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், திருவல்லவாழில் நின்றருளின எம்பெருமான் திரு வடிகளிலே நித்யமாகப் பூவையணிந்து தொழுவல்லோமே யென்கிறாள்.

[பாவைநல்லீர்] - தன்மனோராயத்தை நிஷேடியாமையாலே தோழிமாரை உகந்து ஸம்போதிக்கிறாள். [ஒதநெடுத்தடம் என்று தொடங்கி] - கடல்போலே பெருத் திருந்துள்ள பொய்கைகளிலே வளர்ந்த தாமரைப்பூவும் செங்கமுநீர்ப்பூவும் ஸ்திரீகளு டைய அழகிய முகங்களோடும் கண்களோடும் ஒக்கும்படியான திருவல்லவாழுக்கு நாயக னாய் ஜகத்தையெல்லாம் ப்ரளயகாலத்தில் தன் திருவயிற்றிலே வைத்துப் பரிஹரித்தரு ளினவன், அவ்வளவுமன்றிக்கே ஆபுரிதர்க்கு மிகவும் உபகாரகனாவனே.

ப.—அநந்தரம், தர்ஸனீய தடாகங்களையுடைய திருவல்லவாழுக்கு நிர்வாஹ கனான ஆபத்ஸகன் திருவடிகளிலணிந்த பூவையாகிலும் தொழக்கூடுமோவென்கிறாள்.

ஒதம்-ஸமுத்ரம்போலே, நெடு-பெருத்த, தடத்துள் - தடாகங்களுக்குள்ளே, உயர்-உயர்ந்த, தாமரை - தாமரையும், செங்கமுநீர் - செங்கமுநீரும், மாதர்கள் - மாத ருடைய, வாள்-ஒளியையுடைத்தான, முகமும்-முகத்தழகையும், கண்ணும்-கண்ணழக யும், ஏந்தும்-ஹரிக்கும்படியான, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழுக்கு, நாதன் - ஸ்வாமி யாய், இ-இந்த, ஞாலம் - ஜகத்தை, உண்ட-ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி வயிற்றிலேவைத்து நோக்கின அப ஹந்தாலே, நம்-நமக்கு, பிரான்தன்னை - உபகாரகனென்றுதோன்றவிருக் கிறவனே, நாடொறும் - நித்யமாக, பாவை-பாவைபோலே, நல்லீர்-அவயவங்களினுடைய வகுப்பழகையுடைய விலகாணஸ்வஹாவைகளே! பாதங்கள் - திருவடிகளின், மேல் - மேலே, அணி-அணிந்த, பூ-பூவையாகிலும், தொழ-தொழ, கூடுங்கோல்-கூடுமோ?

“தெஷாஹ்ஜாநீமித்யு-கூஷணகூவிபுரிஷுதெ । வி யொஹிஜாநிநொத்ய யபூகிஹம்ஸஹிஷி யு” இதி ஹவதீதாஸு ஸஹபெ. (சு)

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன்திருவடிகளிலே நித்யமாகப் பூவையணிந்து தொழுவல்லோமோவென்கிறார்.

[பாதங்கள் இத்தாதி]—“பாதங்கள்மேலே நித்யமாகப் பூவையணிந்து தொழக் கூடவற்றே” என்று நிர்வஹிப்பர் ஜீயர். அணி-அணிந்து. பூ-பூவை. “பாதங்களைப் பூ மறைத்தலில் அப்பூவையாகிலும் தொழுவற்றே” என்று ஒருதமிழன். “ஸ்வாஹிக மானவழகுக்குமேலே அழகிதாக அலங்க்ருதமான திருவடிகளைக் கூடவற்றே” என்று அருளிச்செய்வர் பிள்ளை. பூ-அழகு. அணி-அலங்காரம். மேலே - பூ-அணி-பாதங்களை. [பாவைநல்லீர்] - இவள்தசையைக்கண்டு விழுகிறேனெனக் கண்டே ஸ்திமிதைகளாயிருந்தபடி. நிஷேடியாமையாலே யுகந்து ஸம்போயிக்கிறாளென்றுமாம். [ஓதம் இத்தாதி] - கடல்போலே பெருத்தபொய்கைகளிலே யடியுயரத்தாலேயுயர்ந்த தாமரைகளும் செங்கழுநீரும், ஸ்தீர்களுடைய ஒளியையுடைத்தான முகத்தையுக்கண்ணையும், ஏந்தும் - ப்ரகாஸிப்பியாநின்றதென்னுதல், தோற்பிக்கு மென்னுதல். [திருவல்லவாழ் நாதன்] - ஸ்ரீவைகுண்டநாதனிலேற்றம். ஒருவர்கூற யெழுவருங்கிற தேஹத்திலே தரிசறவருக்கிற இடமிதே இங்கு; குறைவற்றவர்களுக்கு ஸந்தியிபண்ணின மாத்ரமிதே அங்கு. [இஞ்ஞாலமுண்ட] - தன்மேன்மை பாராதே ஆபத்துக்களிலே தளர்த்தார் தாவளம். [நம்பிரான்] - நம்மை ஸம்ஸாராரணவம் கொள்ளாமல் எடுக்குமவன். நம்பிரான் தன்னை நாடொறும் - பாதங்கள்மேலணி பூந்தொழக்கூடுங்கொல்.

நாடு.—ஏழாம்பாட்டே. அவன்திருவடிகளிலே நித்யமாகப் பூவையணிந்து தொழுவல்லோமே யென்கிறார்.

[பாதங்கள்மேலணியூந்தொழக்கூடுங்கொல்] - திருவடிகளின்மேலே புஷ்பங்களையணிந்து நமக்குத்தொழக்கூடவற்றே. [பாவைநல்லீர்] - இவளை நிஷேயிக்கைக்குக் கூமைகளன்றிக்கே ஸ்திமிதைகளாயிருந்தபடி. எழுதினபாவைபோலே யிருந்தார்கள். நிஷேயியாமையாலே யுகந்து ஸம்போயிக்கிறாளாகவுமாம். [ஓதம் இத்தாதி] - கடல் போலேபெருத்திருந்துள்ள தடாகங்களினுள்ளே, ஓக்கத்தையுடைத்தான தாமரைசெங்கழுநீரானவை, அவ்வூரில் ஸ்தீர்களுடைய ஒளியையுடைத்தான முகத்தையும் கண்ணையும் யரியாநின்றன. † (ப்ரகாஸிப்பியாநின்றதென்றபடி.) அன்றிக்கே, திருவோலக்கத்திற்படியே

ஏழாம்பாட்டு.—பாதங்கள் இத்தாதி. “நாடொறும் - பாதங்கள்மேலணிபூந்தொழக்கூடுங்கொல்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அவன்திருவடிகளிலே இத்தாதி.

“பாவைநல்லீர்” என்றதுக்கு மூன்ற்த்தம். அதில் முந்தினது - இவளை இத்தாதி. அதாவது - மாப்பாவைபோலே நிஷேதிக்க கூமைகளன்றிக்கேயிருக்கிற நல்லீரென்றபடி. இரண்டாவது - எழுதினபாவை இத்தாதி. அதாவது - கொல்லிமலையிலெழுதினபாவைபோலே அவயவங்களினுடைய வகுப்பழகையுடைய நல்லீரென்றபடி. மூன்றாவது - நிஷேடியாமையாலே இத்தாதி. அதாவது - பாவைபோலே பாதந்த்ரைகளான நல்லீரென்றபடி. நல்லீர் - விலக்ஷணஸ்வஹாவைகளை. இது அர்த்தத்யயத்துக்குமொக்கும். பாவை - மாப்பாவையாதல், கொல்லிமலையிலெழுதினபாவையாதல். பாவை - ப்ரதிமை. பாவை என்று - ஸ்தீர்களுக்கும்பேர். இப்போது, பெண்களில் நல்லரானவர்களே யென்றபடி. இது மூன்றாமர்த்தத்துக்குச்சேரும். அதாவது - கீழ்ச்சொன்னபடியே பாவை போலே பாதந்த்ரைகளான நல்லீரென்னுதல்; பாவைகளில் - பெண்களில், நல்லரானவர்களேயென்னுதல். ஏந்துகை - யரிக்கை. அதாவது - ஸாத்ருஸ்யத்தைவஹிக்கை. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, ஏந்துகை -

† குண்டலிதம் வ்யாக்யாந விருத்தம்.

ஆ-பா. நாடொறும்—வயாக்யாநங்கள்.

PROPERTY OF
MELKOTE-574 433 35

அவற்றைத்தள்ளும்படியாயிருக்கை. ‡ (திருவோலக்கத்தில் அலங்காரார்த்தமான தாமரை களை நிராகரிக்குமென்றபடி.) [யாதர்கள் வாண்முகமும் கண்ணுமேந்தும்] - ஊருக்கும் வயலுக்கும் வாசிதேரிகை அரிதாயிருக்கை. [திருவல்லவாழ்நாதன்] - ஸ்ரீவைகுண்டநா தனிலேற்றம் ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்குக் கடவனாயிருக்கிறது - அந்தப்புரத்துக்குக்கடவ ணென்கிறமாத்ரமிறே, * ஒண்டொடியாளர் திருமகளும் நீயுமேநிலாநிப இருக்கிறவிடமிறே; இது அங்ஙனன்றிக்கே, ஒருவர்கூறையை யெழுவருடுக்கிறதேசத்தில் தரிசறவிருக்கிறவிட மிறே. [இஞ்ஞாலமுண்ட] - மேன்மைபாராதே தளர்ந்தார்தாவளமாயிருக்கும். ஆபத்தே செப்பேடாக வயிற்றிலேவைத்துநோக்கும். அது கதையில் கேட்கவேண்டியிருந்ததோ, [நம்பிரான்] - ஸம்ஸாரப்ரளயங்கொண்ட என்னை எடுத்து இவ்வளவாக்கி யுபகரித்தவன். நாடொறும் - பாதங்கள்மேலணி பூந்தொழக்கூடுங்கோல். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

நாடொறும்வீழின்றியே தொழக்கூடுங்கோல்? நன்னுதலீர்!
ஆடுறதீங்கரும்பும் விளைசெந்நெலுமாகியேங்கும்
மாடுறுபூந்தடஞ்சேர் வயல்குழ்தண்திருவல்லவாழ்
நீறேகின்றபிரான் நிலந்தாவியநீள்கழலே.

ஆ.—(நாடொறும்.) [நன்னுதலீர்] - ஞானாபி வாஸுல வராயபூ லலாடைகளாக உங்களைக்காண்பதென்றே. எப்போதும் பகவதலமாய் அருகேயிருக் கிற பூத்தபொய்கைகளோடுசேர்ந்த வயல்குழ்து ஸ்ராமஹரமான திருவல்லவாழிலே, அதுகூறாஸீலனாய்க்கொண்டு நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிறவனுடைய, குணாகுணநிரூபணம் பண்ணுதே எல்லாரையும் அங்கிகரிக்கக்கடவதாய், ஆஸ்ரிதரிருந்தவிடத்திலேசெல்லும் திருவடிகளை ஸர்வகாலமும் இடைவிடாதே தொழக்கூடவற்றேவென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸர்வகாலமும் இடைவிடாதே அடிமைசெய்யக் கூடவற்றே? என்கிறார்.

[நன்னுதலீர்] - ஞானாபிவாஸுலவராயபூலலாடைகளாக உங்களைக்கா ண்பதுஎன்றே? [ஆடுறதீங்கரும்பும்விளைசெந்நெலுமாகி] - எப்போதும் பகவதலமாயி ருக்கை. [மாடு என்றுதொடங்கி] - அருகேகிட்டியிருக்கிற பூத்தபொய்கைகளோடு

தள்ளுகை. திருவோலக்கத்திற்படியாவது - ஸ்ரீஷ்டர்களோலக்கத்திலே அஸ்ரீஷ்டர்கன்வந்திருந்தால், க்ரமேண கடத்திவிடுகை. முந்தினவர்த்தத்துக்குமலிதம் - ஊருக்கும் இத்தயாதி. அதிஸயமேதென்ன- ஸ்ரீவைகுண்ட இத்தயாதி. தரிசு - பாழ்கிடக்கிறநிலம். தனிக்ரீ என்றுபாடமாகில், தனிக்ரீ - குறும்பர். தாவளமென்று - க்ருஹமாய், ஆதாரமென்றபடி. விவரணம் - ஆபத்தே இத்தயாதி. பாவைநல்லீர் இத்தயார்ப்பய, நயபிரான்தன்னுடைய - பாதங்கள்மேல் - நாடொறும் - பூவை - அணிந்து - தொழக் கூடுங்கோல் இத்தய்வயி ஒருவர்கூறையை யெழுவருடுக்கையாவது - கலஹத்திலே ஒருவர்புடை வையை ஏழுபேர் பறித்துடுக்கையாதல், தாரித்யத்தாலே ஒருத்தன்புடைவையை ஏழுபேருடுக்கை யாதல். (எ)

‡ குண்டலிக்ரந்தம் பாக்ஷிப்தம்.

சேர்ந்த வயல் சூழ்ந்து ஸ்ரமஹரமான திருவல்லவாழிலே அதுகாஹஸீலனுய்க்கொண்டு நிரந்தரவாஸம்பண்ணியருளுகிறவனுடைய குணகுணநிரூபணம்பண்ணுதே எல்லாரையும் அங்கீகரிக்கக்கடவதாய் ஆபுநிதர் இருந்தவிடத்திலேசெல்லும் திருவடிகளை.

ப.—அநந்தரம், அழகியவிளைநிலங்களாலே சூழப்பட்ட திருவல்லவாழிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனுடைய, ஸகலஸம்ஸ்லேஷ ஸ்வாவமான திருவடிகளை நிரந்தராதுவம் பண்ணக்கூடுமோவென்கிறார்.

எங்கும் - ஸர்வப்ரதேஸத்திலும், ஆடு-ஆடுதலை, உறு-உறும்படி, தீ-இனிய, கரும்பும் - கரும்பும், விளை-முதிரவிளைந்த, செந்நெலும் - செந்நெலும், ஆகி-ஆய், மாடு-பரிஸரத்தை, உறு-அணுகின, பூர்த்தம் - பூத்ததடாகங்களை, சேர் - சேர்ந்த, வயல்-வயலாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, தண்-குளிர்த்த, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழிலே, நீடுறைகின்ற - நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான் - மஹோபகாரகனுடைய, நிலம் - பூமியை, தாவிய - அளந்துகொண்டு, நீர் - எல்லார்தலையிலும் சென்றுபொருந்தும்படி வளர்த்தியையுடைத்தான, கழல்-திருவடிகளை, நல்-தத்ப்ரணுமத்தாலே தர்ஸயீயமாம்படியான, துதலீர் - துதலையுடையவர்களை! நாடொறும் - நாடொறும், வீடு - கூணவிச் சேதம், இன்றியே - இன்றியே, தொழக்கூடுங்கொல் - தொழக்கூடுமோ?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸர்வஸுலலானவன் திருவடிகளிலே ஸர்வகாலமும் இடைவிடாதே அடிமைசெய்யக்கூடவற்றே யென்கிறார்.

[நாடொறும் இதயாதி] - நாடொறுமென்று - தர்ஸபூர்ணமாஸாதிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறது. வீடின்றியேயென்று - நித்யாக்நிஹோத்ரத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. “ஒழிவிட்காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி” என்றிறே இவர்பார்த்திப்பது. ஆசார்யோபதேஸத்தை விஸ்வஸித்து அபேக்ஷிக்கிற நம்மைப்போலேபன்றியிலே, தாஸ்யம்சரித்து ராஜத்தாலே யபேக்ஷிக்கிறாநீமே. [நன்னுதலீர்] - அவன் வந்தவுபகாரத்துக்கு அவன் திருவடிகளிலேவிழுந்து பூணாஸிவாஸுலவராயபூஜயாடைகளான உங்களைக்காணவல்லேனே. துதல்-நெற்றி. இவளுக்குக்கைங்கர்யத்தில் உகப்புப்போலே, இவள்பேறே தங்களுக்கு உகப்பாயிருக்குமவர்களிறே. நீங்களும் உங்கள் ஸ்வரூபம்பெற்று, நானும் என் ஸ்வரூபம்பெறுவதென்றே. [ஆடுறுதிங்கரும்பும்] - கரும்புகளும் ஆட்ப்ராப்தமாயிருக்கும். தீ-தித்திப்பு. செந்நெலும் அறுக்கப்ராப்தமாயிருக்கும். அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் எப்போதும் பக்வஹமாயிருக்குமென்கை. [மாடு இதயாதி] மாடு-பர்யந்தம். பர்யந்தத்திலேகிட்டின பூத்ததடாகங்களும், அத்தோடுசேர்ந்த வயலையுடைத்தாய் ஸ்ரமஹரமான திருவல்லவாழிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற மஹோபகாரகன். பரமபத்திற் போலே, ஸமஸாரிகளுக்கு அடிமையிலே யபேக்ஷைபிரந்தபோது அதுவிக்கைக்கு நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேசம். குணகுணநிரூபணம்பண்ணுதே, ஸேஷபூதரிருந்த விடமேயெல்லையாக வளரும் திருவடிகளை - நாடொறும்வீடின்றியே தொழக்கூடுங்கொல்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஸர்வஸுலலானவன் திருவடிகளிலே ஸர்வகாலமும் இடைவிடாதே அடிமைசெய்யக்கூடவற்றே யென்கிறார்.

எட்டாம்பாட்டு.—நாடொறும் இதயாதி. “நீடுறைகின்றபிரான் நிரந்தாவியநீன்கழல் - நாடொறும்வீடின்றியே தொழக்கூடுங்கொல்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸர்வஸுலபான இத்தயாதி.

[நாடொறும் இத்யாதி] - நாடொறுமென்று - தர்ஸபூர்ணமாஸாதிக்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. வீடின்றியேயென்று - நித்யாக்ரிஹோத்ரத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. “ஒழிவில்காலமெல்லாம்” என்கிறபடியேயே இவர் ப்ரார்த்திப்பது. ஆசார்யோபதேஹத்தை விஸ்வஸித்து அபேக்ஷிக்கிற நம்மைப்போலன்றியே, தாஸ்யம்ரஸித்து ராமத்தாலே யபேக்ஷிக்கிறாரே. [நன்னுதலீர்] - அவன்வந்தவுபகாரத்துக்கு அவன்திருவடிகளிலே விழுந்து பூணாஸிவாஃஸுஃவாராய-ஹிஹாடைகளாக உங்களைக்காணவல்லேனோ. “தலையில் வணங்கவுமாங்கொலோ” என்று தொழக்கடவளே, அப்போது இவர்களும் தொழுவர்களே; இவளுக்குக் கைங்கர்யத்தில் உகப்புப்போலே, இவள்பேறே தங்களுக்கு உகப்பா யிருக்குமவர்களே. [ஆறேதீங்கரும்பும்] - கரும்புகள் எப்போதும் ஆடுகையிலே யுற்றிருக்கை. தீ - தித்திப்பு. செந்நெலும் எப்போதும் அறுக்கைக்குப் பக்வமாய் விளைந்து கிடக்கை. அங்குள்ளவையடைய பக்வமலமாய்க்காணு மிருப்பது. [மாமேபூலித் யாதி] - அருகேயுற்றிருப்பதாய்ப் பூக்களையுடைத்தான தடாகங்களைச்சேர்ந்த வயல்களாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய் ஸ்ரமஹரமான திருவல்லவாழிலே. ஊரைத் தடாகங்கள்சூழ்ந்து, தடாகங்களை வயல்கள்சூழ்ந்திருக்க, இப்படிகளாலே குளிர்ந்துகாணும் ஊர்தானிருப்பது. [நீடு இத்யாதி] - குணகுணநிருபணம்பண்ணாதே எல்லார்தலைமேலும் பொருந்தும்படி ஸுஃலமாணதிருவடிகளைக்கொண்டு, அவதாரம்போலே தீர்த்தம்ப்ரஸாதி யாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற உபகாரமே இங்குத்தைக்குத்தன்னேற்றம். நிலந்தாவியளிகழல் - நாடொறும் வீடின்றியேதொழக்கூடுங்கொல்.

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கழல்வளைபூரிப்பயாங்கண்டு கைதொழக்கூடுங்கொலோ ?
குழலென்னயாமுமென்னக் குளிர்சோலையுள்தேனருந்தி
மழலைவரிவண்டுகளிசைபாடும் திருவல்லவாழ்
கழலின்மலிசக்கரப்பெருமானது தோல்லருளே.

ஆ.—(கழல்வளை.) குளிர்ந்தசோலைகளிலேபுக்கு மயுபாரத்தைப்பண்ணி, குழலோசையென்னவும் யாமோசையென்னவுமாய்ப்படி, முக்யமாய்க் கண்ணுக்கு அழகிய

தர்ஸபூர்ணமாஸம் - பக்ஷத்தோறுமிஷ்டி. “யாவஜீவஜிஹொதுஃஜுஃஹுயாதா யஃபூதஃ” ; இது - நித்யாக்ரிஹோத்ரம். ஒருகால்தொழுதாற்போராதோ, “நாடொறும்வீடின்றி” என்கிறதென்? என்ன - ஒழிவில் இத்யாதி. நமக்கு இப்படி யபேக்ஷை பிறக்கவில்லையேயென்ன - ஆசார்ய இத்யாதி. தந்தையைக்கண்டு உறவியிருக்கிறவர்களை - “நன்னுதலீர்” என்னக்கூடுமோ? என்ன - அவன்வந்த இத்யாதி. தோழிமார் வணங்குவர்களோ? என்ன - தலையில் இத்யாதி. ஆடுறு - ஆலையாடுகைக்கு பக்ஷமாயிருக்கை. ஆடுகையிலே யுற்றிருக்கையென்றது - ஆலையாடுகையிலே யொருப் பட்டிருக்கை. மலிதம் - அங்குள்ளவை இத்யாதி. அதாவது - நாம் சேருகையேதாமஸம், அவன் நம்மையநுவிப்பிக்குமென்றபடி, மாடுறு - பர்யந்தத்திலேகிட்டியிருக்கை. தண்மைக்குஹேது - ஊரை இத்யாதி. குணகுணேத்யாதி வாக்யத்துக்குக் கருத்து - ஸௌலப்யம் வாமநனுக்கும் இவனுக்கும் ஸமாம், நீடுமைகின்றதே இங்குத்தைக்குத் தன்னேற்றமென்று. ஆடுறு இத்யாரப்ய, நீள்கழல் - நன்னுதலீர் - நாடொறும் வீடின்றியேதொழக்கூடுங்கொல் இத்யந்வயடி.

(அ)

வானவண்டுகள் ப்ரீத்யதிசயத்தாலே இசைபாடாதின்றுள்ள திருவல்லவாழிலே, ப்ரதி கூலநிரஸநத்வரையாலே மிகவும் சுழன்றுவாராதின்றுள்ள திருவாழியை யரித்துக் கொண்டுநின்ற ஸர்வேஸ்வரனை, நம்முடைய கழலுகிறவனைகள் பூர்ணமாகக் கண்டுதொழ லாம்படி அவனருள்கூடவற்றேயென்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நம்முடைய கழலுகிறவனைகள் பூர்ணமாம்படி அவனைக்கண்டுதொழலாம்படி அவனருள்கூடவற்றே யென்கிறாள்.

[குழல் என்றதொடங்கி] - குளிர்ந்த சோலைகளிலேபுக்கு மயுபாநத்தைப் பண்ணி, குழலோசையென்னவும் யாழோசையென்னவுமாம்படி முக்யமாய் கண்ணுக்கு அழகியவான வண்டுகள் ப்ரீத்யதிசயத்தாலே இசைபாடாதின்றுள்ள திருவல்லவாழிலே நின்றருளுவதும்செய்து ப்ரதிகூலநிரஸநத்வரையாலே மிகவும் சுழன்றுவாராதின்றிருந் துள்ள திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய. [சுழலின்மலிசக்கரம்] - சுழலுவது போலத் துளங்காதின்றுள்ள சக்கரமென்னவுமாம். [தொல்அருள்] - ஸ்வாஸாவிசுமான அருள்.

ப.—அநந்தரம், மயுபாநமத்தமான வண்டுகளிடும் திருவல்லவாழில் கையுந் திருவாழியுமான ஸர்வேஸ்வரனுடைய க்ருபையானது, நாம் அவனை யறுவிக்கும்படி லப்யையாகவற்றேயென்கிறாள்.

குளிர் - குளிர்ந்த, சோலையுள் - சோலையிலே, தேன் - மதுவை, அருந்தி - பாரம்பண்ணி, மழலை - முத்தங்களாய், வரி - வரியையுடைத்தான, வண்டுகள் - வண்டு களானவை, குழலென்ன - குழலென்றுசொல்லும்படியாகவும், யாழென்னவும் - யாழென்றுசொல்லும்படியாகவும், இசை - இசை, பாடும் - பாடாதின்கிற, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழிலே நிற்பானாய், சுழலில் - ஸ்வதேஜோப்ரமணத்தாலே, மலி - மிகைத் திருக்கிற, சக்கரம் - திருவாழியையுடையனான, பெருமானது - ஸர்வேஸ்வரனுடைய, தொல் - ஸ்வாஸாவிசுமான, அருள் - க்ருபையானது, கழல் - கழலுகிற, வளை - வளை கள், பூரிப்ப - பூரிக்கும்படி, யாம் - நாம், கண்டு - அவனைக்கண்டு, கைதொழ - கை தொழும்படியாக, கூடுங்கொலோ - கிட்டவற்றே? அருளென்று - உதவியாய், அவ னுடைய உபகாரத்தைக்கண்டு நாம்கைதொழக்கூடுமோவென்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நம்முடைய கழலுகிறவனைகள் பூரிக்க அவனைக் கண்டு தொழலாம்படி அவனருள்கூடவற்றே யென்கிறாள்.

[கழல்வளை இத்யாதி] - கையில்தொங்காதே கழலுவது இடுவதாகிற வளை. அவன்வந்த ஹர்ஷத்தாலே பூர்ணமாம்படி, விடாய்ப்பட்ட நாம் கண்டுதொழும்படி அவன் இரங்கக்கூடவற்றே. விஸ்வலக்ஷத்தில் வளைகழலுவது தனக்கேயானாலும், காட்சி எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்குமிதே. [குழல் இத்யாதி] - குழலென்னவும் யாழென்னவுமாழிருக்கை. “விஷ்ணுநாவாஹுஸோவீரோ” என்றப்போலே ஸர்வபாஸத்ருயமில்லாமையாலே - கதிர்வொறுக்குகிறாள். நாட்டில் இனியவற்றெல்லாம் சேரக்கேட்டாப்போலேயிருக்கும். குளிர்சோலையிலே குளிருக்கு பரிஹாரமாக மயுபாநம்பண்ணி. அருந்தல் - உண்டல். [மழலைவரிவண்டுகள்] - முக்யமாய் தர்சனியமான வண்டுகள் ப்ரீதிக்குப்போக்குவிட்டுப் பாடாதின்றுள்ள திருவல்லவாழ். கூட்டும்கொலையின்னிக்கே இசையைப்பாடும். [சுழலின் மலிசக்கரப்பெருமான்] - விரோயிநிரஸநத்வரையாலே மிகவும்சுழன்றுவருகிற திருவாழி

யைக் கையிலேயுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய. சுழல்வதுபோலத்துளங்கா நின்றுள்ள சக் கரமென்றுமாம். ஸ்வாஹாவிசுமான அவன்ப்ரஸாதத்தாலே - கழல்வளைபூரிப்ப யாங் கண்டுக்கொழங்குகொளோ. அவ்வண்குள்போலே களித்துஅறுவவிக்கவல்லோமோ.

ஈதி.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நம்முடைய கழலுகிறவளைகள் பூரிக்க அவளைக் கண்டுதொழும்படி அவனருள்கூடவற்றையென்கிறான்.

[கழல்வளைபூரிப்ப] - “வேள்வளை” என்னுமாபோலே, கழல்வளையென்று - வளைக்கு விசேஷணமாய்விட்டதுகாணும். இவளைக்கைவிசையாலேயே இதுவிசே ஷணமாகவேண்டிற்று. பூரிப்ப - பூர்ணமாக. அவன்வரில் கைமேலேகாணலாமே யிவற்றை. [யாங்கண்ணைகைதொழக்கூடுங்கொளோ] - இதுக்குமேலே கீரியை. [யாம்] - வீஸ்லேஷத்தில் வளைகழலுவது தனக்கேயானாலும் காட்சி எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கதே. [குழலென்னயாமுமென்ன] - குழலென்னவுமாய் யாமென்னவுமாயிருக்கை. நாட்டிலினிய வற்றையெல்லாம் சேரக்கேட்டாப்போலேயிருக்கும். “விஷ்ணு^ணநாஸத்ருசோவீர்யேஸோமவத்ப்ரியதர்ஸநஃ (விஷ்ணுநாஸத்ருசோவீர்யேஸோமவத்ப்ரியதர்ஸநஃ) என்னு மாபோலே. [குளிர்சோலையுள்தேனருந்தி] - ஸ்ரமஹரமானசோலையிலே குளிருக்குப் பரி ஹாரமாகத் தேனைப்பருகி. அருந்தல் - உண்டல். [மழலைவரிவண்ணுள்] - முக்யமாய் தர்ஸநீயமான வண்ணுள், பரிதிக்குப்போக்குவிட்டுப் பாடாநின்றள்ள திருவல்லவாழ். இதிலேநிற்பானாய் [இசைபாடும்] - சேருக்கருமாய் ஸுதமாரருமாயிருப்பார், “மரம்” என்று சந்தந்தைக்கழித்துப் புழுதுருவையேறிட்கேக்கோண்டு திரியுமாபோலே, இவையும் இயலைவிட்டு இசையையேபாடும். [சுழல் இத்யாதி] - ப்ரதிகூலநிரஸநத்வரையாலே மிக வும் சுழன்றுவாராநின்றள்ள திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். [சுழலின்மலிசக்கரம்] -

ப்ர:—(குழலென்னயாமுமென்ன) —ஸஜெ வெ, “விஷ்ணு^ணநாஸத்ருசோவீர்யேஸோமவத்ப்ரியதர்ஸநஃ 1 காலா^ணயிஸத்யுஸ: க்ரூடியே க்ஷயபாவ்யயிலீ வஸி:கஅ||”

ஒன்பதாம்பாட்டு.—கழல்வளை இத்யாதி. “கழல்வளைபூரிப்பயாங்கண்டுக்கொழங்குகொளோ - பெரு மானதுதொல்லருள் - கூடுங்கொளோ” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நம்முடைய இத்யாதி.

விசேஷணமாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இவளை இத்யாதி. இவளைக் கைவிசையாலே யென்றது - இவளை அவன் கைவிசையாலேயென்னுதல், இந்தவளை கையைவிசையாலேயென்னு தல். அது பூரிக்கைக்குஹேதுவேதென்ன - அவன்வரில் இத்யாதி. இதுக்குமேலே கீரியையென் றது - இந்தகீரியைக்குமேலே யவ்வயமென்றபடி. யாழ் - வீணை. குழலென்னவுமாய் இதி - குழல் போலேயும் வீணைபோலேயுமிருக்கையென்றபடி. “குழலென்னயாமுமென்ன” என்றத்தால்மலிதம்- நாட்டில் இத்யாதி. ஒன்றுக்கு அநேகத்ருஷ்டாந்தம் சொன்னவிடமுண்டோ? என்ன - விஷ்ணு^ணநாஸத்ருசோவீர்யேஸோமவத்ப்ரியதர்ஸநஃ இத்யாதி. “சுழலின்மலிசக்கரம்” என்றதுக்கு இரண்டுபொருள். அதில் மலி - சுழலில் - சக்கரம் - மிகவும் சுழன்றுவாராநின்றள்ள சக்கரமென்னுதல்; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - பாதிகூல இத்யாதி. இரண்டாவது, உபமார்த்தேசபஞ்சமியாய்; சுழல்வதுபோல், மலி - துளங்காநின்றள்ள, சக்கரமென்னு தல்; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - சுழல்வதுபோல இத்யாதி. மலிதல் - துளங்குதல். துளங்குதலை யாவது - சலித்தலும், விளங்குதலும். “தொல்லருள்” என்றதுக்கு - அவதாரிகையிலே ஓர்த்தம், பாட்டின்முடிவிலே ஓர்த்தம். அவதாரிகைக்குச்சேர; கழல்வளைபூரிப்ப யாங்கண்டுக்கொழங்குகொளோ - மழலைவரிவண்ணுள் - குளிர்சோலையுள்தேனருந்தி - குழலென்ன யாமுமென்ன - இசைபாடும் இத்யா

சுழல்வதுபோலத் துளங்காநின்றள்ள சக்கரமென்னவுமாம். [தொல்லருள்] - ஸ்வாலாவிசு
மான அருளாலே - சுழல்வனபூரிப்ப யாங்குண்டு கைதொழக்கூடவற்றே. (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

தொல்லருள்நல்வினையால் சொலக்கூடுங்கோல்?தோழியீர்காள்!
தொல்லருள்மண்ணும்விண்ணும் தோழநின்றதிருநகரம்
நல்லருளாயிரவர் நலனேந்துந்திருவல்லவாழ்
நல்லருள்நம்பெருமான் நாராயணன்நாமங்களே.

ஆ.—(தொல்லருள்.) தோழியீர்காள், தன்னுடைய கண்ணழிவற்ற க்ருபையை ஸம்ஸாரமும் திருநாடுமொக்க அதுவிக்கலாம்படியான திருநகரியாய், எம்பெருமான் தன்னிற்காட்டில் அதுகரஹஸீலரான ஆயிரவர்தன்னுடைய கல்யாணகுணத்தைக் கொண்டாடும்படியான திருவல்லவாழிலே நின்றருளி, நல்லருளையுடையனாக்கொண்டு நமக்கு ஸ்வாமியான நாராயணனுடைய திருநாமங்களை, அவனுடைய ஸ்வாலாவிசுக்ருபையாலே நாம் ப்ரீதிப்ரீரீதராய்க்கொண்டு சொல்லக்கூடவற்றேவென்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஸ்வாலாவிசுமானக்ருபையாலே அவன் தன்னைக்காணப்பெற்று, ப்ரீதியாலே இனிதாய்க்கொண்டு திருநாமங்களைச் சொல்லக்கூடவற்றே என்கிறாள்.

[தொல்லருள் என்றதொடங்கி] - தன்னுடைய கண்ணழிவற்ற க்ருபையை ஸம்ஸாரமும் திருநாடும் ஒக்க அதுவிக்கலாம்படியான திருநகரியாயுள்ளது. [நல்லருள் என்றதொடங்கி] - எம்பெருமான் தன்னிற்காட்டிலும் அதுகரஹஸீலரான ஆயிரவர்தன்னுடைய கல்யாணகுணத்தைக் கொண்டாடும்படியான திருவல்லவாழிலேநின்றருளி நல்லருளையுடையனாக்கொண்டு நமக்கு ஸ்வாமியான நாராயணனுடைய நாமங்களை.

ப.—அநந்தரம், விலகூண்புருஷவாஸந்த்காமான திருவல்லவாழில் திருபாதிகஸம்பந்த விரிஷ்டனான நாராயணன் திருநாமங்களை, அவன் க்ருபையாலே நாம் சொல்லக்கூடுமோ வென்கிறாள்.

தொல் - ஸ்வாலாவிசுமான, அருள் - அவனுடைய உபகாரகத்வத்தை, மண்ணும் - ஸம்ஸாரத்திலுள்ளாரோடு, விண்ணும் - பரமபதத்திலுள்ளாரோடுவாசியற, தொழ - அதுவித்துத்தொழும்படி, நின்ற - அவன்வந்துநின்ற, திரு - ஸ்ரீமத்தான, நகரம் - நகரமாய், நல்-ஆயுதவிஷயத்தில் அவனிலும்விஞ்சின, அருள்-அருளையுடையரான, ஆயிரவர் - ஆயிரம்புருஷர்கள், நலன் - லகவதஜ்ஞாநப்ரேமாதிருபமான நன்மையை, ஏந்தும் - யுரிக்கும்படியான, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழிலே, நல்-நன்றான, அருள் - அருளையுடையவனாக்கொண்டு, நம் - நம்மையதுவிப்பிக்கும், பெருமான் -

ரப்ப, தொல்லருளானது - கூடுங்கொலோ என்று அந்வயமாதல்; தொல்லருளாலே - சுழல்வனபூரிப்ப யாங்குண்டுகைதொழக்கூடுங்கொலோ என்று அந்வயமாதல். 'விஷு-நாவடிஸொவீரோ', ஐத்யாடி ஸஜெ வெ. (கூ)

ஸ்வாமியாய், நாராயணன்-ஸமஸ்தகுணவிஹித்யுக்தனான நாராயணனுடைய, நாமங்கள் - தத்தத்தகுணவிஹித்யுவாசகமான திருநாமங்களை, தோழிமீர்காள் - (திருநாமோச்சாரணத் துக்கு உகந்திருக்கும்) தோழிமீர்காள் ! (அவனுடைய), தொல் - ஸ்வாலாபகமான, அருள் - அருளாகிற, நல்வினையால் - ஸுக்ருதவிபேஷத்தாலே, சொல்லக்கூடும்கொல் - நாம்சொல்லக்கூடுமோ? அருளென்று - உபகாரமாய், அதடியான அவனுடைய நல்ல செயல்களாலே சொல்லி ஏத்தக்கூடுமோவென்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவனுடைய ஸ்வாலாபக க்ருபையாலே திருநாமங் களைச் சொல்லக்கூடவற்றேயென்கிறார்.

[தொல்லருள் இத்யாதி] - ஸ்வாலாபகக்ருபையாலேயுண்டான ஸுக்ருதத் தாலே அவனைக்கண்டு திருநாமங்களைச் சொல்லக்கூடவற்றே வென்னுதல்; ஸ்வாலா விகக்ருபையாலே அவனைக்காணப்பெற்று, ப்ரீதியாலே யுகந்துகொண்டு திருநாமத் தைச்சொல்லக்கூடவற்றே வென்னுதல். நல்வினை - உகப்பு. [தொல்லருள் இத்யாதி]- தன்னுடைய ஸ்வாலாபகமானரீமையை உபயவிஹித்யும் அநுஹித்யும்படி பழையதாகவிரும்பிவர்த்திக்கிறதேசம். நித்யஸூரிகளும், ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகம்கொடு த்துகிற சரீலவத்தையை இங்கேவந்து அநுஹித்யுப்பர்கள். [நல்லருளாயிரவர்] - “உகூணவ்யுயபீதஃ” என்கிறபடியே ப்ரஜாரசக்ஷணத்தில் அவன் தன்னிற்காட்டி லும் அதுகரஹரீலாயிருக்குமவர்கள். [நல்வினையும்திருவல்லவாழ்] - அவனுடைய கல்யாணகுணத்தைக் கொண்டாடி வர்த்திக்கு மூரென்னுதல், ப்ரேமத்தாலே மங்களா ஸாஸகம்பண்ணி வர்த்திக்கு மூரென்னுதல். [நல்லருள்நம்பெருமான்] - நல்ல அருளை யுடையனாய் நமக்கு ஸ்வாமியுமாயிருக்குமவன். நல்லருளாகிறது - வாத்ஸல்யம். வாத் ஸல்யமும், ஸ்வாமிய்மும் - நாராயணஸப்தார்த்தம். அர்த்தத்தையருளிச்செய்து, பின்னே ஸப்தத்தையருளிச்செய்கிறார் [நாராயணன்நாமங்களை] - நாராயணஸப்தம்- யுர்மிநிர்ஹேசம், இஸ்ஸ்வலாவங்களாலே நிரூபித்த வஸ்துவுக்கு உண்டான முண் சேஷத்தங்களுக்கு வாசகம் - அல்லாததிருநாமங்கள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. அவனுடைய ஸ்வாலாபக க்ருபையாலே அவனைக் காணப்பெற்று, ப்ரீதியாலே இனிதாய்க்கொண்டு திருநாமங்களைச் சொல்லக்கூடவற்றே யென்கிறார்.

[தொல்லருள் இத்யாதி] - அவனுடைய ஸ்வாலாபகமான அருளாலே. [நல் வினையால்] - அதாவது - அவனைக்காணப்பெற்று, அப்ப்ரீதியாலே, சொல்லக்கூடவற்றே. ஸ்வாலாபக க்ருபையாலே அவனைக்காணப்பெற்று, ப்ரீதியாலே யுகந்துகொண்டு திரு நாமத்தைச்சொல்லக்கூடவற்றேவென்னுதல்; நல்வினை - உகப்பு. அன்றிக்கே, ஸ்வாலா விகக்ருபையாலுண்டான ஸுக்ருதத்தாலே அவனைக்கண்டு திருநாமங்களைச்சொல்லக்கூட

பத்தாம்பாட்டு.—தொல்லருள் இத்யாதி. “தொல்லருள்நல்வினையால் - நாராயணன் நாமங் கள் - சொல்லக்கூடும்கொல்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அவனுடைய இத்யாதி.

“தொல்லருள்நல்வினையால்” என்றுதற்கு இரண்டுபொருள். முதலினது - தொல்லருளாலே அவனைக்காணப்பெற்று, அத்தால்வந்த ப்ரீதியாலே திருநாமங்களைச்சொல்லக்கூடுமோவென்று; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் - அவனுடையஸ்வாலாபகக்ருபையாலே இத்யாதி. “தொல்லருளாலே,” அவனைக்காணப்பெற்று என்று அத்தயாஹரிப்பது. இந்தயோஜனையில், “நல்வினை” என்று - ஸத்தர்ம

வற்றோவேன்னுதல். “நா, நீரற்றிருக்கை பாபஹலமிறே, நா நீருண்டாய்த் திருநாமம் சொல்லவல்லோமே யென்கிறுள்” என்று அம்மங்கியம்மாள் வாக்யார்த்தமாகச்சொல்லும்” என்று அருளிச்செய்வார். [தொல்லருள் இத்தயாதி] - தன்னுடைய கண்ணழிவற்ற க்ருபையை ஸம்ஸாரத்திலுள்ளாரும் நித்யவிபூதியிலுள்ளாரும் தொழுகின்ற மஹாநகரம். [நல்லருளாயிரவர்] எம்பெருமானிலும் ப்ரஜாரக்ஷணத்தில் அநுக்ரஹஸீலராயிருக்கிறவர்கள். [நலன் இத்தயாதி] - அவனுடைய கல்யாணகுணங்களைக்கொண்டாடி வர்த்திக்குமரென்னுதல், ப்ரேமத்தாலே மங்களாஸாஸநம்பண்ணி வர்த்திக்குமரென்னுதல். [நல்லருள்கும் பெருமான்] - நல்ல அருளையுடையனாய் நமக்கு ஸ்வாமியாயிருக்கும்வன். நல்லருளாகிறது - வாத்ஸல்யம். வாத்ஸல்யஸ்வாமித்வங்கள் - நாராயணஸப்தார்த்தம். அர்த்தத்தையருளிச் செய்து பின்னை ஸப்தத்தையருளிச்செய்கிறார் [நாராயணன்நாமங்களே] - நாராயணஸப்தம் - யர்மிநிர்ஜேஸம் இஸ்ஸ்வபாவங்களாலே நிரூபிதவஸ்துவக்குண்டான குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகம் - அல்லாத திருநாமங்கள். (க0)

பதினொராம் பாட்டு.

நாமங்களாயிரமுடைய நம்பெருமானடிமேல்
சேமங்கோள்தேன்குருகூர்ச் சடகோபன்தேரிந்துரைத்த
நாமங்களாயிரத்து ளிவைபத்துந்திருவல்லவாழ்
சேமங்கோள்தேன்னகர்மேல் சேப்புவார்சிறந்தார்பிறந்தே.

மாய், தத்வமலமான ப்ரீதியைலக்ஷிக்கிறது. இரண்டாமர்த்தம் - தொல்லருளாகிற நல்வினையாலே நாவுக்குநீர்வந்து திருநாமங்களைச்சொல்லக்கூடுமோவென்ற; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - நா நீர் றிருக்கை இத்தயாதி. அதாவது - நா நீரற்றிருக்கை பாபஹலமானால், நா நீர்வருகை புண்யஹலமாகையாலே, அவனுடையக்ருபையாகிற ஸுக்ருதத்தாலே நா நீருண்டாய்த் திருநாமம் சொல்லவல்லோமோவென்றபடி. நல்வினை - ஸுக்ருதம். தொல்லருள் - ஸ்வாஹாவிக்ருபை. அருளுன்னுதே, “நல்லருள்” என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் - எம்பெருமானிலும் இத்தயாதி. “நலன்” என்றது - நலமாய், அத்தால் - குணஸமூஹத்தைச்சொல்லி; ஏந்துகையாவது - ஸூரிக்கையாய், அவன்குணங்களைக்கொண்டாடிக்கொண்டிருக்கையென்று மூந்தினவர்த்தம். இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, நலனென்று - நலமாய், அதாவது - ப்ரேமமாய், ஏந்துகையாவது - ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையாய், ப்ரேமத்தாலே அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தைத் தாங்கள் ஏறிட்டுக்கொண்டு அவனுக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிற ஊரென்று ஸப்தார்த்தம். நாராயணஸப்தம் ப்ரஸ்துதமானால் அர்த்தகதந நிர்ப்பந்தமுண்டாகையாலே, நாராயணஸப்தார்த்தமாக யோஜிக்கிறார் - நல்லருளாகிறது இத்தயாதி. வாத்ஸல்யம் - வெஹுவ்ரீஹி யிலே. ஸ்வாமித்வம் - தத்புருஷனிலே. நாராயணஸப்தமும் திருநாமமன்றோ, இத்தைப் ப்ரஹ்மமாகச் சொல்லவானென்? என்ன - நாராயணஸப்தம் இத்தயாதி. யர்மிநிர்ஜேசமென்றது - ஸ்வரூபநிரூபகமென்றபடி. இஸ்ஸ்வஹாவங்களாலேயென்றது - வாத்ஸல்யஸ்வாமித்வங்களாலேயென்றபடி. குணங்களில்வைத்துக்கொண்டு ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகள் நிரூபகங்களாய், அல்லாதகுணங்கள் இவற்றாலே நிரூபிதமான ஸ்வரூபத்துக்கு விசேஷணமானாப்போலே திருநாமங்களிலும் நாராயணஸப்தம் ஸ்வரூபநிரூபகமாய், அல்லாததிருநாமங்கள் இந்தத்திருநாமத்தாலே நிரூபிதமான வஸ்துவக்குண்டான குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமாயிருக்குமென்றபடி. தொழிமீர்கான், நலனேந்தும் - நல்லருளாயிரவரையுடைத்தாய் - தொல்லருள் மண்ணும் விண்ணும் தொழநின்றதிருநகரமான - திருவல்லவாழில் நல்லருள் நம்பெருமான் நாராயணன் நாமங்களோ - தொல்லருள் நல்வினையால் சொலக்கூடுங்கொல் என்று அந்வயம்.

ஆ.—(நாமங்கள்.) நாமங்களாயிரத்தையுமுடையனாய் ஸர்வேஸ்வரத்வேந ப்ரஸித்தனானவன் திருவடிகளிலே, தமக்கு ரக்ஷைபார்த்துக்கொண்ட ஆழ்வார் ஆராய்ந் தருளிச்செய்த ஆயிரத்திருநாமங்கள்போலே குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான ஆயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழியைத் திருவல்லவாழாகிற சேமமுடைத்தான தென் னகரிலே கூட்டிச்சொல்லவல்லவர், ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்துவைத்தே எல்லாரிலும் சிறந்தா ரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும்வல்லார் ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்துவைத்தே எல் லாரிலும் சிறந்தார் என்கிறார்.

[நாமங்கள் என்றுதொடங்கி] - நாமங்களாயிரத்தையுமுடையனாய் ஸர்வேஸ் வரத்வேந ப்ரஸித்தனானவன் திருவடிகளிலே தமக்கு ரக்ஷைபார்த்துக்கொண்ட ஆழ்வார் ஆராய்ந்து அருளிச்செய்த. [நாமங்களாயிரத்து என்றுமேலுக்கு] - எம்பெருமானுக்குத் திருநாமங்கள்போலே குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான ஆயிரத்திருவாய் மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியைத் திருவல்லவாழாகிற சேமமுடைத்தான தென் னகரிலேகூட்டிச் சொல்லவல்லவர்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியைச்சொல்லவல்லவர்கள் ஊகவதநுவவ யோக்ய ஜந்மத்தையுடையவர்களென்று மலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நாமங்களாயிரமுடைய - (“பேராயிரங்கொண்டதோர்பீடுடையன் - நாராய ணன்” என்கிறபடியே ப்ராயாநநாமமான நாராயணஸுபத்திநுடைய அம்ஸமான) நாம ஸஹஸ்ரத்தையு முடையனாய், நம்பெருமான் - (அவற்றை யறுபவித்து) “நம்ஸ்வாமி” என்று ஸர்வரும் பற்றும்படியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, அடிமேல் - திருவடிகளின் மேலே, (நினைத்தபடி யறுபவிக்கப்பெறாத அலிநிலேசம் நடக்கச்செய்தேயும்), சேமம்- சேஷமகரத்வ புத்திரப வ்யவஸாயத்தை, கொள் - உடையராய், தென்-கட்டளைப்பட்ட, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், தெரிந்து - (“இத்திரு வடிகளே ரக்ஷகம்” என்று) ஆராய்ந்து விஸ்வஸித்து, உரைத்த - அருளிச்செய்த, நாமங் கள் - அவனுக்குத் திருநாமங்கள்போலே வாசகமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இவை - இவை, பத்தும் - பத்தையும், திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழாகிற, சேமங் கொள் - ரக்ஷாயுத்தமான, தென்-அழகிய, நகர்மேல் - திருநகரிவிஷயமாக, செப்புவார் - செப்பவல்லவர்கள், பிறந்து - ஸரீரஸம்பந்தத்தோடே யிருந்துவைத்து, சிறந்தார்-ஊக வதநுவமாகிற சிறப்பையுடையராவர்கள். இது - கவித்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும்வல்லார், ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்துவைத்தே ஊகவதமுணுநுவவத்தாலே எல்லாரிலும்சிறந்தவர்களென்கிறார்.

[நாமங்கள் இப்பாதி]-“ஷெவொநாஸிஹஸ வாநு” என்கிறபடியே முண- சேஷ்டிதங்களுக்குவாசகமான திருநாமங்களையுடையனாகையாலே ஸர்வேஸ்வரனாக ப்ர ஸித்தனானவன். [அடிமேற்சேமங்கொள்] - அவனைப்பெறாதே நோவுபடநோவுபட அவன்திருவடிகளேரக்ஷகமாகப் பற்றும் ஆழ்வார். பிராட்டி ஆற்றமைமிக்கவிடத்திலும் ராவணனைஸுபியாதே, பெருமாள்வாவைப் பார்த்திருந்தாப்போலே. [தெரிந்துரைத்த நாமங்களாயிரத்துள் இவைபத்தும்] - அவனுக்குத்திருநாமங்கள்போலே முணசேஷ் டிதங்களுக்கு ப்ரதிபாதகமான ஆயிரத்திலும் ஆராய்ந்துரைத்த இப்பத்தையும், திரு

௭௩.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை யப்பயஸிக்கவல்லார் ஸம்ஸாரத் திலே யிருந்துவைத்தே லகவத்துணைவத்தாலே எல்லாரிலும் சிறந்தவர்களென்கிறார்.

ப்ர:—(நாமங்களாயிரமுடைய) — சீமாணாரதே, “ ஸகஸ் ஸீஷை: பாராஷொய் பவாபுக்ஷஸநாதந: | ஸகஸ் ரஸ்யஸகஸ் ரக்ஷஸகஸ் உரணாவிகா: | ஸகஸ் வாக்ஸகஸ்யுஜ்ஜிர ஜெவொநா சீ ஸகஸ் வாக் | ஸகஸ் சீகாபொஜெவொ விஸ்வரூபொ சீமாஷ்யாதி || ”

“நாமங்களாயிரமுடைய” என்கிறவித - ஹேதுகர்ப்ப விசேஷணமென்று திருவுள்ளம் பற்றி - திருநாமங்களை யுடையனாகையாலே என்கிறார். “நம்” என்று - ப்ரவீர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. “பெருமான்” என்று - ஸாவேஸ்வரன். ஆயிரம்பாட்டுக்களில் இவைபத்தென்றாலே, “நாமங்களாயிரத்துளவைபத்தும்” என்பானென்? என்ன,—“நாமங்களாயிரமுடைய” என்றத்தை ஹேதுகரித்து ஸாவம் - ஆயிரம்திருநாமங்களை இய்யாதி. தோற்றும்படி - ஆகையாலே திருநாமங்களான ஆயிரமென்னக் குறையில்லை என்று அய்யாஹார்யம். சேமம் - திருமதின் முதலான ரகக்ஷ, கூட்டிச் சொல்லுகையாவது - ப்ரதிபாசகமென்கிற நீனைவோடே சொல்லுகை. “பிறந்தே - சிறந்தார்” என்று அந்வயிப்பது. ஜம்மத்தையுடையாயிருக்கச்செய்தே ஸ்லாக்யாயிருப்பார்கள். பிறவியில் ஸ்லாக்யதை கூடாதென்னுமத்தையும்; இப்படிக்கொத்த ஜம்மத்தையுடையாயிருக்கச்செய்தே, ஈஸ்வரனுக்குப் பிறக்கப்பிறக்க குணங்கள் புகர்பெற்று வருமாபோலே, இவர்களும் ஊகவதநுஹம் பண்ணுகையாலே ஸ்லாக்யாயிருப்பார்களென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - ஒருவனுக்கு இய்யாதி. ஒருவனுக்கு - ஸம்ஸாரிசேதனுக்கு. பிறக்கைபோக்கி - பிறக்கையைப்பற்ற, ஜம்மத்தைக்காட்டிலும் தாழ்ச்சியின் ரிக்கே யிருக்கவென்றபடி. “இங்கேஊகவதநுபவம்பண்ணுகையாலே அவர்கள் சீரியார்” என்றதுக்கு

தருவம்பண்ணுகையாலே சீரியர்கள். † “சீதனையேதோழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியர்” என்னக்கடவதிறே. இப்பத்தை யப்பஸிக்கவல்லார், என்னைப்போலே அவனிருந்தேசத்திலே போகப்புக்கு, வலஹாநியாலே நேவழியிலே விழுந்து நோவுபடாதே உகந்தருளின தேசத்திலே புக்கு அறுபலிக்கப் பெறுவார்கள். இவர்கள்ஜம்மங்கள் கர்மரிஷந்தநமா யிருக்கச்செய்தே அவனுக்குறுப்பாகையாலே முக்தஸாரீரத்திலுங்காட்டில் ஸ்லாக்யம். ஆஸாரி தார்த்தமான லகவதவதாரம்போலே ஸ்லாக்யமென்கை. (கக)

பரமாணம் - சீதனையே இத்யாதி. ஸீதனஸ்வாவனானவனையே யநுவிக்கப்பெற்றவர் நித்யஸூரி களிலும், கனத்தவர்களிடயர்த்தே. இத்திருவாய்மொழியில் அர்த்தாநுகுணமாக மலமருளிச்செய்கிறார். இப்பத்தை யப்பஸிக்க இத்யாதி. லகவதவதாரம் ஐச்சிகமாயாலே யொளிவரக்கூடும், கர்மநிபந்தந ஜம்மாக்களான இவர்கள் சிறக்கக்கூடமோ? என்ன - இவர்கள் ஜம்மங்கள் இத்யாதி. ஸத்தருஷ்டாந்தமாக உக்தார்த்தத்தை ஸத்திரீகரிக்கிறார். - ஆஸாரிதாரீத்தமான இத்யாதி. நாமங்களாயிரத்துள் இவைபத்தும் திருவல்லவாழ் சேமங்கொள் தென்னகர்மேச்செய்புவார் - பிறந்தே - சிறந்தார் இயல்வய. “ஸஹஸ ஸாஹஸஸவபுஜேஜா டெவொநாஸஹஸ வானு ! ஸஹஸ ரிகு டொடெவொலிஸாரூவொரிஹாஜு” ஐதி லாராதெ. (கக)

தரவிடோபநிஷத்தஸங்கதி. — சுந்யூஃநி: ப்ரதிஹதஸ்தவனவ வெஷாடினூஃப்ரவ்யுத ‡ நெஸாவித ஹிவ்யுடெஸ்டு ! தஜொமுதாஸிஹிதயதடிஸவாடிள யாயாங்குடெதுகயபஹவடெஸடெடிநு ||

தரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி. — ஸாரிக்ஷாதஸ்ரி தாநா ஸுவகரணரஸாடெஷ ஸுஸ்யெஷகக்ஷா தவபூஸாடிஹவூதூகவட்டவடூதயா ஶாரணாவதவக்ஷாஸ ! ஹிவ்யுஸாடெநாவஸதூலாஹிஹிஹணாவாவிநாராயணக்ஷா டிதூஸஹஸ்ரிதாநாஹவதிஹாரிசிதிபூஹகாரெஸநூஜ: ||

திருவாய்மொழி னாற்றந்தாதி. { மாநலத்தால்மாறன் திருவல்லவாழ்புகப்போய்த் தானினைத்துவிழ்ந்தவ்வூர்தன்னருகில் - மேல்நலங்கித் தன்பமுற்றுச்சொன்னசொலவுகற்பார்தங்களுக்குப் பின்பிறக்கவேண்டாபிற.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

† திருவிருத்தம்-எக.

‡ (நெஸெகி) உவகக்ஷணதூதீயா. (நெஸாயாஹூ: ஸூநி:) ஐதுநய.

பத்தார்திருவாய்மொழி—பிறந்தவாறு : ப்ரவேசம்.

ஆ—(பிறந்தவாறும்.) இப்படி சிரீவரமங்கலநகர் திருக்குடந்தைத் திரு வல்லவாழ்களில் எம்பெருமானோடு ய்யாமனோயும் ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெறுமையாலே அவஸந்நராய் ஆழ்வார்; எம்பெருமான் ஸ்ரீமதுரையிலேவந்து வஸுதேவர்திருமகனாய் பிறந்தருளினபடியையும், ஸகலமதுஜநயநவியதாங்கதனாய்க்கொண்டு வளர்ந்தருளின படியையும், அஸேஷஜநமனோநயநஹாரியாய் அதிதைவாதிமாதுஷமான திவ்யசேஷ்டிதங் களைப் பண்ணினபடியையும், மற்றும் மத்ஸ்யகூர்மாதிரிபெண அவதீர்ணனாய்ச் செய்தரு ளின திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் காணப்பெற்றிலேன்; இனி “அவற்றையதுஸந்திக்க வேணும்” என்றுபுகு மிகவும் ஸியிலனாகாநின்றேன்; அந்தஸையில்யத்தைப்போக்கி, அதுஸந்திக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று எம்பெருமானை ஸரணமாகப் பற்றிமுடிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தார்திருவாய்மொழியில், திருவல்லவாழில் எம்பெருமானோடே பரி மாறவேண்டியிருக்கிறபடிகளை நெடும்போது மனோயித்து அப்படிபெற்றதே மிகவும் அவஸந்நராய், திருவடி ராமாவதாரத்தில் ஸக்தனாயிருக்குமாயோலே ஹவத்குணசேஷ டிதாதிகள் எல்லாவற்றிலும் தனித்தனியே ஸக்தராகையாலே ஸ்நேகத்தில் திருவடியிற் காட்டில் விலகண்ணராய் ஆழ்வார், ஆஸ்ரிதர் வாழும்படியும், அவர்களுக்கு விரோதிகள் மண்ணுண்ணும்படியுமான க்ருஷ்ணாவதாரத்தையும், மற்றும் எம்பெருமானுடைய திவ் யாவதார சேஷ்டிதங்களையும், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளையும் அதுஸந்திக்கவென்று புகு மிகவும் ஸியிலராய்; அந்தஸையில்யத்தைப் போக்கியருளி, தரித்துநின்று தேவரீரை அதுஸந்திக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று எம்பெருமானை ஸரணமாகப் பற்றி முடிக்கிறார். ஆழ்வார்தாம் எம்பெருமானை விஸ்லேஷித்திருக்கிறதையையிலே க்ருஷ் ணாவதாரகுணசேஷ்டிதாதிகளும் மற்றமுண்டான எம்பெருமானுடைய குணசேஷ்டி தாதிகளும் வுத்திஸ்த்தமாய்க்கொண்டு மிகவும் நலிய, அவற்றாலே மிகவும் அவஸந்நராய்; இவ்வவஸாதம்திரும்படி உன்திருவடிகளிலே வந்துசேர்வது என்றென்று எம்பெருமானைக் குறித்துக் கூப்பிடுகிறார் என்றுமாம்.

ப.—பத்தார்திருவாய்மொழியில், இப்படி திருவல்லவாழிலே பதுஹிக்க ஆசைப்பட்டு அதுகிடையாமையாலே ஆர்த்தராய், “நினைந்திருந்தேசிரமந்தீர்த்தேன்” என்கிறபடியே அவனுடைய ஸர்வாவதாரஸித்தமான குணசேஷ்டிதங்களை யதுஸந் தித்து, யரிக்கப்பார்த்து; க்ருஷ்ணனுடைய அவதாராதி வ்ருந்தார்த்தத்தையும், அலி மதவிஷயவ்யாபாரத்தையும், பொலசேஷ்டிதங்களையும், த்ரிபுரவாஸிகளான அஸுரவர்க் கத்தினுடைய அந்தர்ப்பேதத்தையும், அதிமாதுஷசேஷ்டிதங்களையும், ஸத்தித்யாஸந ஸயநாதி வ்யாபாரத்தையும், ஆந்தரமாகவும் வாஹ்யமாகவும் ப்ரகாஸாப்ரகாஸகரத்வத் தையும், ஸர்வாயிகத்வ ஸூசகமான ஸ்ருஷ்டிவ்யாபாரங்களையும், அர்த்தியாயும் தன் னபேஷிதம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளு மாகாரத்தையும், ஆபுரிதவிஷயத்தில் அருந்தொழில் செய்து உபகரிக்கும்படியையு மதுஸந்தித்து, அவைதானே அப்ராப்திதையையிலே ஸையில யாவஹமாகையாலே ஆர்த்தராய், “உன்னுடைய சேஷ்டிதாதிகளை நானிலைநின்று அது ஹிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும்” என்று அபேஷித்து, அவன்திருவடிகளிற்பிறந்த

உபாயவிஸ்வாஸம் யாவத்ப்ராப்தி யநுவர்த்தித்தபடியை யருளிச்செய்து, இப்படி உபாய ஹுதனுடைய ஸ்வரூபயாதாத்மயத்தை நிரூபித்துத்தலைககட்டுகிறார்.

இ.—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், “திருவல்லவாழிலேபுகவேணும், பரிமாற வேணும்” என்று மனோராயித்தபடி பெருமையாலே மிகவும் அவஸந்ரானொன்று நின் றதி-கீழ்; இத்திருவாய்மொழியில் - அவனுடைய குணசேஷ்டகாதிகளை யநுஸந்திக்கப் புக்கு ஸ்ரீகுலரானவர்; இங்ஸையிலியத்தைப் போக்கியருளி, தரித்துநின்று அநுஹிக்க வல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று ஸரணம்புகுகிறார். திருவடி ராமாவதாரத் திலே ஸக்தனாயிருக்குமாபோலே, இவர் எல்லாவதாரத்திலுமுண்டான குணசேஷ டிதாதிகளிலும் ஆழங்காற்படவல்லராயிருப்பார்; “மண்ணைமுன்படைத்துண்டுமிழ்ந்து கடந்திடந்துமணந்தமாயங்கள்” என்றாரிதே. திருவடியைப்போலன்றியே, ஹகவத்ப்ர ஸாதமடியாகவந்த ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையுடையராகையாலே, திருவடியிற்காட்டில் விஸக்ஷ ணர் இவர். அர்ச்சாவதாரத்திலே தம்மபேக்ஷிதம் பெறநினைத்தவர், அங்குக்கிடையாமையாலே அவதாரங்களிலே போகிறார். விஹங்களிலுமிழந்தார்க்கு இழவுதிர்க்கிற விடமாயிருக்க, அவதாரங்களிலே போருகையாவதென்? என்னில்,—அர்ச்சாவதாரத்தில், அதீந்திரியனைதன்னை ஸம்ஸாரிகள்கண்ணுக்கு விஷயமாக்குகையும் ஸர்வாபேக்ஷிதங்களை யுங் கொடுக்கையுமொழிய, குளிரநோக்குதல் வினவுதல்செய்யக்கடவதன்றாக ஸங்கல்பித் திருக்கையினாலே, “ஸத்யஸங்கல்பனுடைய ஸங்கல்பங்குலையுட்படி அதிநிர்பந்தம்பண்ணக் கடவோமல்லோம்” என்று, “ஹம்ஸுஸ்யாக்ஷுஷுஹஸீ த்ராஹுமாவாபரிஷுஷுஜெ” என்ற க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே போந்தார் ப்ரத்யாஸத்தியாலே. அதாவும் தீர்த்தம்ப்ரஸாதிக் கையாலே, “பல்விலைபட்டுத் தெறித்தது” என்றுகூப்பிடுகிறார். இது ஆழ்வான்நிர்வா ஹம். “உண்ணப்பிரிந்து நோவுபடுகிறஸமயத்திலே உன்னுடைய குணசேஷ்டிதாதிகள் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்நின்று நவியாநின்றது, இவ்வவஸாதந்திரும்படி உன்திருவடிகளிலேவந்து சேருவது என்றென்கிறார்” என்று பிள்ளைதிருநறையூரையருள்ளிட்டார்நிர்வாஹம்.

ஈடு.—“திருவல்லவாழிலே போய்ப்புகு அங்குநிற்கிறவனோடே பரிமாறவே ணும்” என்று மனோராயித்துக்கொண்டேபோக, கால்நடைதாராமல் நவெழியிலே விழுந்து கிடந்து கூப்பிட்டார்; இனி “இவ்வளவில் குணநுஹம்பண்ணியாகிலும் யரிப்போம்” என்று பார்க்க, அதுதானும் பேற்றோபாதிமரிதாம்படி ஸ்ரீஸ்யத்தைவிளைப்பிக்க; ஸர் வாவஸ்த்தைகளிலும் - உண்ணப்பிரிந்துநின்றாலும் யரித்துநின்று குணநுஹம்பண்ணவல் லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று அவன் திருவடிகளிலே ஸரணம்புகுகிறார்.

ருஷிகளுக்குண்டான ஸம்ஸாரஹயத்தோபாதியும்போருமாயிற்றுஆழ்வார்களுக்கு ஹகவத்விரஹத்தால்வரும் க்லேஸம்; அவர்கள் தந்தாம்பேற்றுக்குத் தாந்தாம் சிலயத்தம்

பிறந்தவாறுப்ரவேசே, திருவல்லவாழிலேயென்றதொடங்கி கூப்பிட்டார் என்னுமள வும் உத்தாறுவாதம். இனி இவ்வளவில் என்று தொடங்கி, ஸரணம்புகுகிறார் என்னுமளவாக ஆழ் வான் நிர்வாஹத்திலே ஸங்க்ரஹஸங்கதி. குணநுஹம் பண்ணியாகிலும் என்ற விடத்திலே— “கோவிந்தன் குணம்பாடி-ஆவிசாத்திருப்பேனே” என்றத்தையும், “சூஸம்வெயம்ஹரிபெருஷு க்ஷிபுஃரோப்ராஹுதெவகி: இத்தயாதியையும் அநுஸந்திப்பது. “ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலும்” என்றதின் விவரணம் - பிரிந்துநின்றாலும் என்றது.

மற்றும் ஹகவத்விஷயத்திலே கைவைத்திருப்பார் பலருமுண்டே, அவர்களுக்கு இவ்வாற் றுமே காண்கிறிலோமே? என்ன - ருஷிகளுக்கு இத்தயாதி.இத்தால் - ருஷிகள் முதலாநார்க்கு ஸம்ஸார

பண்ணுநிற்பர்கள், இவர்கள் அத்தலையாலே பேறுமளவும் அஸோகவரிகையில் பிராட்டியைப்போலே துடியாநிற்பர்கள் ; அவர்களுக்குத் தங்கள் தலையிலேயும் சிலகிடக்கையாலே விளம்பம் பொறுக்கலாம், இவர்களுக்கு அங்ஙன் சொல்லலாவதொன்றில்லையாகையாலே கிடந்து அலமாப்பர்கள். “அவனடியாலேநம்பேறு” என்றிருக்கிறவர்களுக்கு ஒரு கண்ணிலில்லையே சொல்லலாவது. “**நவவீதாசுவயாஹீநா நவாஹைவிராவஷு**” (நசஸீதாத்வயாஹீநாநசாஹுமபிராகவ) என்கிறபடியே, லாலாலாலங்களில் பிராட்டியையும் தம்மையும் ஏகப்ரக்ருதியாகச் சொன்னாரிறே. “**ஹாவொநாநுசூதூதூதி**” (பாவோ நான்யத்ரகச்சதி) என்று, திருவடி ராமாவதாரமொன்றிலும் ஸக்தனாயிருக்குமா போலே, இவர் எல்லாவதாரங்களிலும் எல்லாசேஷ்டிதங்களிலும் அகப்பட்டிருப்பாரோருவர். அர்ச்சாவதாரத்திலே தம்மபேசுதிதம்பேற ஆசைப்பட்டவர், அதுகிடையாமையாலே அவதாரங்களிலேபோகிறார் ; “விலவமுள்ளவிடத்தேசேன்றால் சிறிது அபேசுதிதம் கிடைக்கும்” என்றிருப்பரே. விலவங்களிலே இழந்தார்க்கும் இழவுதீர்க்கிற விடமாயிருக்க, இத்தைவிட்டு “பேறலாம்” என்று விலவமுள்ளவிடந் தேடிப்போகையாவதென்? என்னில்,—அர்ச்சாவதாரத்தில், அதீந்திரியனாதென்னை ஸம்ஸாரிகள் கண்ணுக்கு விஷயமாக்குகையும் ஸர்வாபேசுதிதங்களையும் கொடுக்கையுமொழிய, குளிரநோக்குதல் வினவுதல் அணைத்தல் செய்யக்கடவதன்றாக ஸங்கல்பித்திருக்கையாலே, “ஸத்யஸங்கல்ப

பயமாந்ரமொழிய ஹவத்விரஹத்தால்வரும் க்லேஸமில்லையென்றபடி. இருவரும் ஹவத்விரஹத்திலே அந்வயித்திருக்க, அவர்களுக்கு இல்லாமல் போவானென்; ஆழ்வார்களுக்கு பகவத்விரஹத்தேஸமுண்டாவானென்? என்கிற ஸங்கையிலே, இரண்டிக்கும் ஹேதுவை அருளிச்செய்வதாக ; ருஷிகளுடையவும் ஆழ்வார்களுடையவும் ப்ரதிபத்திஸார்த்தை யருளிச்செய்கிறார் - அவர்களுக்கீதாம் இத்தியாதி வாச்யத்வயத்தாலே. “ஸ்வப்ரயத்ரத்தாலேபேறு” என்றிருக்கை-ருஷிகள் ப்ரதிபத்திஸார்த்தையாலே, “நாம் அந்ருஷ்டித்தவுபாயம்முற்றி க்ரமத்திலே ஹலிக்க வேண்டாவோ” என்று அவர்களுக்கு விரஹம் பொறுக்கலாயிருக்கு மென்றும்; ஆழ்வார்களுக்கு அவர்களைப்போலே தங்கள் தலையிலேயும் சிலவுண்டாய், அது பகவதாய்ப்பெறவேணுமென்னு மதில்லாமையாலே விரஹம் பொறுக்கமாட்டார்களென்றும் அருளிச்செய்கிறார் - அவர்களுக்குத் தங்கள் இத்தியாதிவாச்யத்வயத்தாலே. இவர்களுக்கு அப்படிமுற்றி ஹலிக்கவேண்டுவதொன்றின்றிக்கே யிருப்பானென்? என்ன - அவனடியாலே இத்தியாதி. அன்றிக்கே, “இவர்களுக்கு அங்ஙன்” இத்தியாதிவாச்யவிவரணமாதல். “அஸோகவரிகையில் பிராட்டியைப்போலே” என்று அவளோடு ஒப்புச்சொல்லலாமோ? என்ன - நவவீதா இத்தியாதி. இத்திருவாய்மொழியிலே - க்ருஷ்ணாவதாரம் சொல்லாநிந், அவதாராத்ரங்கனையும் சொல்லுவானென்? என்ன - **ஹாவொநாநுசூதூ** இத்தியாதி. “**ஹாவொநாநுசூதூதி**” **மதூதூதூராராயணே**. கீழ்ப்புன்று திருவாய்மொழிகளிலும் - அர்ச்சாவதாரத்தை யருளிச்செய்தவர், அத்தைவிட்டு இங்கே விபவங்களிலே வருவானென்? என்ன - அர்ச்சாவதாரத்திலே இத்தியாதி. தம்மபேசுதிதமாவது - குளிரநோக்குதல், அணைத்தல்முதலானது. ரேஸாத்தி - விபவம் இத்தியாதி. இழவுதீர்க்கிறவிடமாயிருக்கவென்றது - அவதாரங்களில் பிற்பட்டார்க்கும் அநுபாவ்யமாப்படி ஸதாஸந்நிஹிதமாகையெப்பற்ற. ஸத்யஸங்கல்பனுடைய ஸங்கல்பம்துலையுப்படி என்றவிடத்திலே - “கூரத்தாழ்வான் ஆர்த்தராய் ஸரணம்புக, பெருமானாயிரங்கி ‘மூன்றகாளைக்குவீதந்நோம்’ என்ன, ‘ஆழ்வான் திருமதிருக்குப்புறம்பானார்’ என்றகேட்டு உடையவர் ஒடிச்சென்று, ‘ஆழ்வான், நாம் இங்கேயிருக்க உமக்குப் பரமபத்தேபோகவேண்டிற்றே’ என்ன, ‘அடியேன் ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலே மறந்தேன்’ என்ன, ‘ஆகில் நாமும் ஸரணம்புகுந்தால் இன்னம்சிலகான் ஆழ்வானை இங்கேவைக்க இரங்குவர்’ என்று திருவாசலளவும்சென்று, ‘ஸத்யஸங்கல்பனுடைய ஸங்கல்பத்தைத்

ப்ர:—விஷுபுராண வணுஜெம்ஸெ [கடி] “வினயனிதிமொலிந்

குலக்கவேண்டி” என்று மீட்டருளினார்” என்று பரஸாதிப்பர். அதாவது - நானொருவன் தோன்றிப் பெருமானை இரண்டுவார்த்தை சொல்லுவாராகப் பண்ணலாமோ வென்று கருத்து. “ரூபொயிநடூஅவி லாஷ்டெ”, “நத்யஜெயங்கயக்திந”, “வந்தக்துத்” இத்தியதி. அந்நிர்ப்பந்தம் பண்ணக் கடவோமல்லோம் என்கையாலே - தாம்நிர்ப்பந்தித்தால் செய்வர் என்னுமிடந்தோற்றுகிறது. விவ வாத்ரங்களைவிட்டுக் கருஷ்ணவதாரத்திலே போருகைக்கு வேறு - பர்த்த்யாஸத்தியாலே யென்று. “பர்த்த்யாஸத்தியாலே” என்றத்தை ஆப்தஸம்வாதமுதேக விவரிக்கிறார் - இவ்வாய்வார்கள் இத்தியதி. பட்டரைக்கேட்கவென்றது - பட்டரைநஞ்சியர்கேட்கவென்றபடி. செவ்வாய்க்கீழ்மை முற்படப்பெற் றிலோம் என்றவிடத்திலே - “ரூபொகவெவூராவரவனவராபெயோலெவிசாபெயெஹீய தாரொ ! ரூபு ஸூவாரொஜநிவிஸூதியோம் வரூஹுரொயம் ஹவாநுகுஹீரொ” என்றது அநுஸந்தேயம். விஸூதியோம் - சதூர்த்தஸ்யாம். செவ்வாய்க்கீழ்மை - செவ்வாயினுடையசாரம். பர்த்த்யாஸத்திமாநாமன்றிக்கே, பரியவேண்டும் வேறுதக்களுண்டாகையாலும் க்ருஷ்ணவதாரத்திலேபோந்தாரென்கிறார் - இனித்தான் இத்தியதி. வன்னியமறுத்திருப்பதொருகுடி - குறும்பரான ஸத்தருக்களைச் சேதித்திருப்பதொருகுடி. மிகையாம்படி - அதிகமாம்படி. ஒருமார் வெழுத்தாக்கிக்கொண்டிருப்பர்களென்றது - எல்லாரையும் அடியையாக்கிக்கொண்டிருப்பர்களென்ற படி. ஒருமார்வெழுத்தென்றது - மார்வெல்லாமோரெழுத்தென்றபடி. இவ்விடத்திலே-“வஜ்ஜிஹீய விவிவெஹீஃஉரொவிநூஸூகிஷாஸூ । உநாஜிஹ்ணெஹீவஹீஸூஜிஹீயு” என்கிறது அநுஸந்தேயம். ரகூதகரானவர்களென்றது - நம்பிமுத்தபிரானை. இவைகளெல்

சேய்வதென்? இவர்கள்; அக்காலத்திலே உணர்ந்துநோக்கப்பெற்றிலர்கள், அவ்விழவுக்கு இன்றிருந்து நோவுபடுகிறார்கள். அவர்களிலே யோருவரானவியர் சோல்லுகிறபடியிறேயிது-
 “தேரிந்துணர்வு இய்யாதி” - மாயாந்ருகத்தின்பின்னேபோய் இளைத்து மீண்டேழுந்தரு
 ளினபோது அடிசட்டுப் போறுக்கமாட்டாமையாலே தழைக்காழுறித்துப்போகட்டு அவற்
 றிலே நின்று ஆறியெழுந்தருளினார் என்று கேட்டு, பாலியேன்! அன்று உதவி அக்திருநாடி
 களிலே எந்தலையை மடுக்கப்பெற்றிலேன், வயர்த்தமேபோயிற்றிறே அநாதிகாலமெல்லாம்
 என்று நொந்தாரிறே. இப்படியேயிறே போனதுக்கு இவர்கள் வயிறெறியுட்படி. †“திருநீல
 மணியார்மேனியோடு என்மனம்குழவருவாரே” என்றும் வயிறுபிடித்தாரிறே இவர்.

“இவர் அவனுடைய அவதாரங்கனையும், ஐகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களையும்,
 ‡ “தாயர்மகிழ வொன்றாந்தாரத் தளர்நடைநடந்த” என்கிறபடியே, ஆஸ்ரிதரைவாழ்விக்க
 வும் அநாழிதரையழியச்செய்யவும் அடியிட்டு அப்படி வளர்த்தருளின க்ருஷ்ணாவதாரத்தை
 யும் அநுஸந்தித்து மிகவும் ஸிஹிரானவியர்; யரித்துநின்று உன்னை யநுஸந்திக்கவல்லேனும்
 படி பண்ணியருளவேணுமென்று அவனைஈரணம்புகுகிறார்” என்று ஆழ்வான்பணிக் கும்.
 அன்றியே, ‘விஸ்ஸேஷஸமயத்திலே உன்தணங்கள் புத்தில்த்தமாய்க்கொண்டு மிகவும் நலிய,
 அத்தாலே நெருக்குண்டு நோவுபடுகைதவிர்ந்து, உன்திருவடிகளிலேவந்துசேர்ந்து உன்னைக்
 கிட்டி யநுலவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று அவனைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்’

ளாம் அதீதகாலங்களிலேயன்றே, அதுக்கு இப்போது நோவுபடுகிறதென்? என்ன - அக்காலத்
 திலே இய்யாதி. அப்படி அதீதகாலபதாந்தத்துக்கு நோவுபட்டார்களோ? என்ன - அவர்களிலே இத்
 யாதி. இதுவென்றது - வக்ஷ்யமாணத்தை. பாட்டுக்குவாவம் - மாயாந்ருகத்தின் இய்யாதி. போன
 துக்கு வயிறெறிகைக்கு இவர்தாம் அப்படி பரிவரோ? என்ன - திருநீலமணியார் இய்யாதி.

ப்ராஸங்கிகளை யருளிச்செய்து தலைக்கட்டினவந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு மூன்றுநிர்
 வாஹுருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி. முந்தற இத்திருவாய்மொழி ப்ரமேயங்களையெல்லாட்சேரப்
 பிடித்துக்கொண்டு ஆழ்வான் நிர்வாஹத்தை யருளிச்செய்கிறார்—இவர்அவனுடைய இய்யாதி “கொப்
 பூழ்ச்செந்தாமரைமேல்” இய்யாதியைப்பற்ற - ஐகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களையும் என்றது. ஒன்
 னர் - ஸத்ருக்கன். “வதுவைவார்த்தையுள்” இய்யாதியைப்பற்ற - ஆஸ்ரிதரைவாழ்விக்கவும் இத்
 யாதி. ஸிஹிரானவியரென்றது-விரஹதசையிற் அநுஸந்தாநமாகையாலேவொதகமாக, ஸிஹிரானவ
 ரென்னுதல்; “நினைதொறும் சொல்லந்தொறும்நெஞ்சிடிந்துதும்” என்றுஹோக்யதையாலே ஈடுபட்டு
 ஸிஹிரானவரென்னுதல். “நாகணையிசைநம்பிரான்” இய்யாதியைப்பற்ற - சுரணம் புகுநிர் என்
 றது “நின்றுநின்றுநினைகின்றேன்” இய்யாதியைப்பற்ற - ஆழ்வான்நிர்வாஹம். “என்கண்கட்டுத்
 திண்கொள்ள” இய்யாதியைப்பற்ற - எம்பாரிர்வாஹம். “செய்துபோனமாயங்களும்” என்றத்தைப்
 பற்ற - பிள்ளான்நிர்வாஹம். ஸம்ஸுஸு இய்யாதி - “லொலெய்நொய்ஜெய்நொய்” உதி
 ஹெநவாணிநா | ஸம்ஸுஸுநொய்ஜெய்நொய்நொய்நொய்நொய்நொய்நொய்நொய்” உதி
 வண்ணெடுபெரு. தேரிந்துணர்வு இய்யாதி - பெரியதிருவந்தாதி, என்பத்திரண்டாம்பாட்டு. [தேரிந்
 துணர்வொன்றின்மையால்] - “மறவவியிஷயபெரிவாரொடுபெரு” என்றிருக்கத்தக்க விஸத
 ஜ்ஞாநம் ஏகதேசமுயில்லாமையாலே. [தீவியேயேன்] - அதுபவத்தாலே யடிக்கமுஞ்செபறக்கடவ
 காலத்தைப் பாழேபோக்குகைக்கிடான துஷ்கரமத்தைப்பண்ணின நான். [கரத்துருவிலம்மாண] -
 மறைத்த ராக்ஷஸரூபத்தையுடைய மாயாந்ருகத்தை. கரக்கை - மறைக்கை. உருவில் - ரூபத்தை
 யுடைய. அம்மாண - அந்தமானையென்றபடி. [அஞ்ஞான்று] - பிராட்டி. “பிடித்துத்தரவேணும்”

§ பெரியதிருவந்தாதி, அஉ. † திருவாய்மொழி - அ, ந, சு.

‡ பெரியாழ்வார் திருமொழி - க, எ, கக.

என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி. அங்ஙனன்றிக்கே, “ ‘ஸர்வேஸ்வரன் க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணித் திருவாய்ப்பாடியிலே வளர்ந்தருளாநின்றான்’ ” என்கேட்டு, ‘அங்கே யயாமநோயம் நமக்குக் கலந்து பரிமாறலாம்’ என்று தேற்குத்திருவாசலாலே சென்றுபுக, ‘இப்போது இங்ஙனே வடக்கிற்றிருவாசலாலே புறப்பட்டு * தன்னுடைச் சோதியேறவேழுந்தருளி’ என்கேட்டு விழுந்துகிடந்து கூப்பிகேரார் என்று பிள்ளான் பணிக்கும்” என்றருளிச்செய்வார்.

முதற் பாட்டு.

பிறந்தவாறும்வளர்ந்தவாறும் பெரியபாரதங்கைசெய்து ஐவர்க்குத்
திறங்கள்காட்டியிட்டேச் செய்துபோனமாயங்கனும்
நிறந்தனுபுக்கெனதாவியை நின்றநின்றருக்கியுண்கின்ற இச்
சிறந்தவான்குடரே ! உன்னையென்றகொல்சேர்வதுவே ?

ஆ.—அகர்மவஸ்யனாயிருந்துவைத்து ஆபுரித ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாக அப்
பாக்குத திவ்ய ஸம்ஸ்த்தாரத்தோடேகூட வந்து அவதரித்ததும் ; பூதநாதிப்ராதிபக்ஷங்
கள் மாயும்படியாகவும், நவரீதசௌர்யாதி திவ்யசேஷ்டிதங்களாலே அதுகூலர் வாழும்படி
யாகவும், வளர்ந்தபடியும் ; பாண்டவர்களுக்காக அபரிச்சேத்யமான ஸாரதஸேனையை
யணிவகுத்தும், “ஆயுதமெடேன்” என்று ஆயுதமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும்,
தூத்யஸாரத்யாதிகளைப்பண்ணியும், இப்படிசெய்த சிர்மையறியாத தூர்த்தேசத்திலே
யிராதே யெழுந்தருளின ஆப்சர்யங்களும் ; விரஹவ்யஸந்தகாலேயறவவஸந்நமான என்
னுடைய ஆத்மாவை மர்மத்திலே புக்கு விடாதேநின்று ஸியிலமாக்கி முடியாநின்றது ;
அபரிச்சேத்யமான அழகையுடைய உன்னைக் கிட்டேவெதன்றோவென்று எம்பெருமானைக்
குறித்துக் கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், உன்னுடைய அவதாராதிகள் என்னை மர்மத்திலே
தொட்டு ஸியிலமாக்காநின்றன, இந்தஸையிலயம் நீங்கி யரித்துநின்று உன்னை அதுவிடப்
பது என்றென்று, இத்திருவாய்மொழியில் ப்ராதிபாதிக்கிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண
அருளிச்செய்கிறார்.

[பிறந்தவாறும் என்று தொடங்கி] - அகர்மவஸ்யனாயிருந்துவைத்து ஆபுரித
ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாக அப்பாக்குத திவ்யஸம்ஸ்த்தாரத்தோடேகூடவந்து திருவவதாரம்

என்று அர்த்தித்த அக்ஷாலத்திலே. [பின்தொடர்ந்த] - பின்பற்றிப்போன. [ஆழியங்கையம்யானை]-
கையேவரத்திலகப்படாத அருகாழிமோதிரத்தோடேகூடின அழகியிருக்கையையுடைய ஸர்வேஸ்
வரனை. [ஏததாதயர்த்து] - இனையபெருமானும் உதவப்பெறாதசனிமையிலேயுதவி மங்களாஸாஸநம்
பண்ணி ஸ்துதிக்கப்பெறாதே யறிவுசெட்டி. [கீழ்நாள்சௌல்லாம்] - கீழ்கழிந்த அநாதிகாலமெல்லாம்.
[வாளாவிருந்தொழிந்தேன்] - வ்யர்த்தமேயிருந்துவிட்டேனியர்த்தம். திருநீலம் இத்தாதி - ஸௌந
தர்ய ஸௌருமார்யாதி ஸம்பத்தையுடைத்தாய் நீலாதநம்போலேயிருக்கிற திருமேனியோடேகூட,
“இவ்வடிவழகுக்கு என்னதீங்குவருகிறதோ” என்று என்மஸ்ஸானது ப்ராமிக்குப்படி ஸம்ஸாரத்
திலேவருவாரே இத்தயர்த்தம் தாயர்மகிழ் இத்தாதி - பெரியாழ்வார்த்திருமொழி. பெற்றதாயான
யசோதையும் அவனோபாதி ஸ்வேஹிகளானவர்களும் ப்ரீதராயபடியாகவும், கம்ஸாதிகளான ஸதருக்கள்
நயிக்கும்படியாகவும் தளர்நடைநடந்தவென்றபடி.

பண்ணின்படியாலும், பூதநாதிப்ரதிபக்டம் மாய்ந்துபோகும்படியாகவும் நவரீதசௌர்யாதி திவ்யசேஷ்டிதாதிசுளாலே அநுகூலர்வாழும்படியாகவும் வளர்ந்தருளின்படியாலும் பாண்டவர்களுக்காக அபரிச்சேத்யமான ஹாரதஸேனையை அணிவகுத்து 'ஆயுதமெடேன்' என்றுவைத்து ஆயுதமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும், தூத்யஸாரத்யாதிசுளேப்பண்ணியும், இவ்வழிகளாலே ஆஸ்ரிதர்பக்கல் நீயிருக்கும்படிக்களக்காட்டி இப்படிசெய்து உன் சீர்மை யறியாத துர்தேஸத்திலிராதே எழுந்தருளின ஆஸ்சர்யங்களாலும். [பிறந்த னுடுபுக்கு என்றுமேலுக்கு] - விரஹவ்யஸந்திதிலே அந அவஸந்மான் என்னுடைய ஆத்மாவை மர்மத்திலேபுக்கு விடாதேநின்று ஸியிலமாக்கிமுடியாநிற்பதும்செய்து அபரிச்சேத்யமாய் சிறந்திருந்துள்ள இவ்வழகை யுடையவனே! பிரியாதபடி கிட்டுவது என்றென்கிறார் என்றுமாம்.

ப.—முதற்பாட்டில், க்ருஷ்ணனுடைய அவதாராதி சேஷ்டிதங்களை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

பிறந்த - ("சுஜாயபிநாஃ", "நாராயணாஃ", "சுஜெவிஸந்" என்ற கிறபடியே அகர்மவஸ்யனாய்வைத்து அஜஹத்ஸ்வஹாவனாய் ஆபுநிதஸம்ரக்ஷணர்த்தமாக இதர ஸஜாதியனாய்ப்) பிறந்த, ஆறாம் - ப்ரகாரமும், வளர்ந்த - (கைக்கீழே காற்கீழே விஜோதிகளழியும்படியாகவும், ஆபுநிதரலிமாநித்த த்ரவ்யமே யாரகமாம்படியாகவும்) வளர்ந்த, ஆறாம் - ப்ரகாரமும், பெரியபாரதம் - மஹாபாரதத்திலே, கைசெய்து - படை யைக்கைவகுத்து, ஐவர்க்கு-பாண்டவர்களை வர்க்கும், திறங்கள்-விஜயோபாயப்ரகாரத்தை, காட்டியிட்டு - ப்ரதர்ஸிப்பித்து, செய்து - (ஆபுநிதர்க்கு உபகரித்தும், அநாபுநிதரை யழியச்செய்தும்) அவதாரகார்யம் சமைந்து, போன-* தன்னுடைச்சோதியேறப்போன, மர்யங்களும் - ஆஸ்சர்யப்ரகாரங்களும், நிறந்தன் - மர்மமான ஹ்ருதயப்ரதேஸத்துக்கு, உள் - உள்ளே, புக்கு - ப்ரவேஸித்து, எனது-என், ஆவியை - ஆத்மாவை, நின்று நின்று - க்ஷணந்தோறும் நின்றுநின்று, உருக்கி - த்ரவத்ரவ்யமாக்கி, உண்கின்ற - க்ரஸியாநின்றன; இ-எனக்கு நித்யஸந்திஹிதமாய், சிறந்த - அநுருபமாய், வான் - அபரிச்சேத்யமான, சுடரே - தேஜஸ்ஸை யுடையவனே! (இந்தஸ்வஹாவங்களை ஸியிலனாகா மல் நின்று அநுவிவிக்கலாம்படி), உன்னை - உன்னை, என்றுகொல் - என்றோ, சேர்வது-சேர்வது.

இ.—முதற்பாட்டில், உன்னுடைய அவதாராதிகள் என்னை மர்மத்திலே நலியாநின்றன, யறித்து உன்னை யநுஸந்திப்பதென்று? என்று, இத்திருவாய்மொழியிலர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[பிறந்தவாறும்]-இவர்க்குமுன்று அவஸாதமுண்டு-"எத்திறம்" என்றும், "பிறந்தவாறும்" என்றும், "கண்கள்சிவந்து" என்றும், "முன்றிலும்அவ்வாறுமாஸம்மோஹித்துக்கிடந்தார்" என்றுப்ரஸித்தம். "சூவிலபு-புக-ஹிமா-தநா" என்று-தோஷஸ்பர்ஸத்தைப் பற்ற ருஷிசொன்னன்; ஆஸ்ரிதர்க்காக கர்வவாஸம்பண்ணினானென்கிற மஹாகுணத்தை இழக்கவொண்ணாதென்று - இவர், பிறந்தவாறு என்கிறார். அகர்மவஸ்யனாயிருந்துவைத்து ஆஸ்ரிதாநுகஹமேஷேதுவாகப் பிறந்தபடி. அப்ராக்ருஸம்ஸ்த்தாநத்தை இதரஸஜாதியமாக்கினபடி. அஜஹத்ஸ்வஹாவனாய் வந்துபிறந்தபடி. அவதாரங்களில் ஈடுபடுவார ளவுடையவர்களிறே, "கவ்யூயிராஃவாரிஜாநகிபொயிழ". "பிறந்தவாறு" என்றால்,

“வளர்ந்தவாறு” என்னமாட்டாதே அதுதன்னையே ஆவர்த்தித்து ஈடுபடுகை - வாரிஜா ஸ்ஹிபிதே. ஸம்ஸாரிகளுக்கு, பிறக்கப்பிறக்க ஒளிமழுங்குமாபோலே, அவனுக்கேயிதே ஒளிவிஞ்சிவருவது; “வஉபெருபாநுஹவதி ஜாயபாநஃ”, “ஜநகூபுஉபெரிவ்யூ” என்று அவன்றானும் மதித்திறையிருப்பது. [வளர்ந்தவாறும்] - பூதநாதிப்ரதிபக்ஷம் மாயவும், நவமீதசௌர்யசேஷ்டிதாதிகளாலே அதுகலர் வாழவுமிதே வளர்ந்தது. பூதநாதிகளுயிர் மாளவும், யசோதாதிகளவெண்ணெய் மாளவுமிதே வளர்ந்தது. ப்ரதிகூலர் உயிரும், அதுகலஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்பமுமே யாரகமாகவளர்ந்தபடி. [பெரியபாரதம்] - வால் யத்தில் தன்னையோக்கினான், பக்வனாபின்பு ஆஸ்ரிதரையோக்கித்திரிந்தான். பிறந்து வளர்ந்து பெரியபாரதம்கைசெய்தென்னுதொழிந்தது - தனித்தனியே ஆழங்காற்படுகிற படி தோற்றுக்கைக்காக. [பெரியபாரதம்] - மஹாபாரதமென்கிறார். [கைசெய்து] - அபரிச்சேத்யமான ஹாரதலேனையை கையுமணியும்வகுத்து யுத்தம்பண்ணுவித்தபடி. [ஐவர்க்குத்திறங்கள் காட்டியிட்டு] - “ஆயுதமெடேன்” என்று ஆயுதமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும், எதிரிகள்மர்மத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தும், தூத்யஸாரத்யாதிகளைப் பண்ணியும், ஆஸ்ரிதர்பக்கல் நீபண்ணியிருக்கும் ஓரங்களை வெளியிட்டும். [செய்துபோன மாயங்களும்] - உகவாதார் மண்ணுண்ணும்படியாகவும், உகந்தார் உன்படிகளையுறஹ வித்துவாமும்படியாகவும் பண்ணி; உன்சீர்மையை யறியாதே ஸஜாதியுத்திபண்ணும் துர்தேஸத்திலிராதே, போன ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களும். அவதரித்தவோபாதி ப்ரியம் போரும் இவர்க்கு எழுந்தருளினதுவும். “கூகூவாஹாராவதாரணம் வ்யுயிவ்யூ” வ்யுயூ ஹொஹஃ! ஹொஹவிக்ஷாஜமதவ்யூஹதஃஸூஹமஃ துரிபூ[பிறந்தவாறடுக்கு]-தோற் புரையேபோகாதே மர்மத்திலேபுக்கு. துர்யோயநாதிகள்நரித்துப்போனார்கள், பாண்டவர் கள்ராஜ்யம்பெற்றுப்போனார்கள், இவரை அந்தஸூணசேஷ்டிதங்கள் மர்மத்திலேநலியா சின் றது. [எனதாவியை] - விரஹத்தாலே அவஸந்நமான என்னுத்தமாவை. எல்லாரும் மஹா ஹாரதத்திலேகேட்டு யரிக்கிறதிறே. [நின்றுநின்று] - இடைவிடாதே நின்று. [உருக்கி உண்கின்ற] - ஸியிலமாக்கி முடிக்கின்ற. முடியவுமொட்டாதே ஜீவிக்கவுமொட்டாதே நலிகிறபடி. [இச்சிறந்தவான்சுடரே] - நாட்டுக்கு “பரமபதத்தேதப்போனான்” என்று பேராய், இவருள்ளேபுகுந்தான். தகுதியாய் அபரிச்சேத்யமான அழகையுடையவனே. [உன்னை இத்தயாதி] - உன்குணசேஷ்டிதாதிகளாலே யழிகிறவென்னை, நினைத்து யரிக்க வல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்னுதல்; பிரியாதபடி கட்டுவதென்றென்னுதல். பிறந்தவாறென்றுதொடங்கி - எனதாவியை - உருக்கிஉண்கின்ற என்று நிர்வஹித்துப் போருவது. ஒருதமிழன், [பிறந்தவாற்றானும்] என்றுதொடங்கி - செய்துபோனமாயங் களாலும் - உருக்கியுண்கின்ற - இச்சிறந்தவான்சுடரேயென்று] - அவன்பக்கலிலேயாக்கி நிர்வஹித்தான்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிக்கிற அர்த்தத்தை ஸங் க்ரஹேண அருளிச்செய்யாநின்றகொண்டு; உன்னுடைய அவதாராதிகள் என்னை மர்மத் திலேதொட்டு ஸியிலமாக்காநின்றன, இஸ்சைஸியல்யம் நீங்கி உன்னை யரித்துநின்ற நான் அநுஸந்திப்பதேப்போதென்கிறார்.

முதற்பாட்டு.—பிறந்தவாறும் இத்தயாதி. “பிறந்தவாறும்” என்று தொடங்கி, “உருக்கி யுண்கின்ற; உன்னையென்றகொல்சேர்வதுவே” என்கிறவற்றைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத் திருவாய்மொழியில் இத்தயாதி.

[பிறந்தவாறு] - மாதாபிதாக்களுக்குக் காற்கட்டறம்படியிறே பிறந்தது. தன்னைப் பெற்றவர்களுடைய வந்தத்தை அறுத்துக்கொண்டேவந்து பிறப்பாருமுண்டோ. “இவனிறே நமக்குக் காற்கட்டானான்” என்றிருந்தார்கள் அவர்கள்; அது பொறுக்கமாட்டாமை, “உங்களுடைய வந்தம் நான் பொறுக்கமாட்டேன்” என்றவிட்டான். * தந்தைகாலில் விலங்கறவிதே வந்து தோன்றிற்று - பிறக்கிறபோதே மாதா பிதாக்கள் காலில் க்ரந்தியை சிகிதலித்துக்கொண்டோணும் பிறந்தது. [பிறந்தவாறு] - பிள்ளாய்! பிறக்கிறபோதும் ஒரு விளக்கெரிந்தாலாகாதோ, தானே விளக்காகவிதே பிறந்தது. * ஆயர்குலத்தினில் தோன்றும்மணிவிளக்கிறே. [பிறந்தவாறு] - அகர்மவஸ்யனான தான் கர்மவஸ்யரோ டோக் கப்பிறப்பது, பிறந்தால் ஆஹிதஸம்ரக்ஷணமே தனக்கு ப்ரயோஜனமாயிருப்பது, அவர்கள் ஆபத்துப்படும்காலமே தனக்குப் பிறக்கைக்கும் காலமாவது, பிறவாரின்றால் தன் ஐஸ்வர்யத்திலொன்றும் குறையாமற் பிறப்பது, அப்ரர்க்ருத ஸம்ஸ்த்தாந்தை இதரஸஜாதீய மாக்காநிற்பது, தனஜந்மத்தை யறுஸந்தித்தாருடையஜந்மங்கள் போமபடியாயிருப்பது, இவையெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது. “நமக்காக இவர்கள் பிணைபட்டுச் சிறையிருக்கும்படி இவர்களுக்கு இங்ஙனேபிறப்பதே” என்று ஈடுநடாநிற்பதான பழகனையெல்லாம் நினைக்கிறது. [பிறந்தவாறு] - “சூவிஹ-உ-திசு” என்கிறத்தைக்கொண்டு, தோற்றினவாறும் என்னுதோழிவானேன்? என்னில், — ஸம்ஸாரிகள் பத்துமாஸம் கர்ப்பவாஸம்பண்ணுவர்

மேன்மைதோற்றவந்து பிறந்தானென்கிறார் - மாதாபிதாக்கள் இத்தாதி. மேன்மை தோற்றவந்து பிறக்கையாலே ஈடுபாட்டுக்குடலாக அருளிச்செய்கறா - தன்னைப்பெற்றவர்கள் இத்தாதி. இது - “பிறந்தவாறு” என்கிறவருடைய ஹாராததீயாவது. அதாவது - எல்லாரும் தங்களைப் பெற்றவர்களுக்குப் பாசத்தை யுண்டாக்குவாகனொழிய, பாசத்தை யறுத்துக்கொண்டு வந்து பிறப்பாருண்டோ வென்றபடி. “மாதாபிதாக்கள்” இத்தாதி பூந்தினவாகயவிலவரணம் - இவனிறே இத்தாதி வாக்யவ்யம். மாதாபிதாக்கள்கறக்கட்டு அறம்படி வந்து பிறந்தானே? என்ன - தந்தைகாலில் இத்தாதி. * திருமொழி, எட்டாம்பத்து. அஞ்சாந்திருமொழி, முதற்பாட்டு. ஸ்ரீவஸுதேவர்காலில் விலங்கு கழலும்படி வந்தவதரித்தவிதயந்ததே. எடுத்தபாசரத்துக்கு ரஸோகதியாக அர்த்தம் - பிறக்கிறபோது இத்தாதி. க்ரந்தி - முடிச்சு. நீர்மையும் தோற்றப்பிறந்தானென்கிறார் - பிள்ளாய் இத்தாதி. பிள்ளாயென்றது - வார்த்தைப்பாடு. ஈடுபாட்டிலே. வேறொருவனக்கில்லையோ? என்ன - தானே இத்தாதி. அவன் தான் விளக்கோ? என்ன - ஆயர் இத்தாதி. பாசரஸ்ய ஸடவ்ஷ்டோதததே. பிறந்ததுமென்றதே, “ஆறும்” என்றதற்கு ஹாவம் - அகர்மவஸ்யனான இத்தாதி. இவ்வாக்யத்தில் - “நரோக்ஷிபூணி விபிணி”, “வாரிதூணாய”, “யதாயதாஹியதிசு”, “சுஜோவிவஹவ்யயாதா”, “ஜநகதிசுவிதிசு” இத்தாதி ப்ரமாணங்கள் அருஸந்தேயம். இவர்வந்தம் பொறுக்கமாட்டாதே அவன்ருஞ்சு நொந்திருக்குப்ப்ரகாரத்தை இப்பதத்திலே ஏறிட்டுக்காட்டுகிறார் - நமக்காக இத்தாதி. இந்தவாக்யம் - நான்பொறுக்கமாட்டேனென்றுவிட்டான் என்றவந்தரம அருஸந்தேயம். அன்றிககே, “தன்னைப்பெற்றவர்களுடைய” இத்தாதிவாக்யவிலவரணம் - நமக்காக இத்தாதி என்னுததே. ஆவர்ப்பூதமென்கிறத்தைக்கொண்டு என்றது - “சூவிஹ-உ-திசு” என்று ருஷிசொன்னாப் போலையென்றபடி. தோற்றினவாறுமென்னுதோழிவானேன் - இல்லாதபிறவையிடமிருந்து தாநம்பண்ணலாமோவென்றுகூட்டுவது. பரிஹாரம் - ஸம்ஸாரிகள் இத்தாதி. அதாவது - ருஷி, “சூவிஹ-உ-திசு” என்றது - அவதாரம் ஐச்சிகமென்கைக்காக; இவர், பிறந்தவாறுமென்றது -

வளருகிறபோது நாட்டாரோடொக்க வளரத்தான் பெற்றதோ. [வளர்ந்தவாறும்] - பூதநாதி களுயிர்மாளவும், யசோதாதிகளுடைய ஸ்நேஹம் வளரவுமிறே வளர்ந்தது. “தாயர்மகிழ வொண்ணாந்தளரத் தளர்நடைநடந்து” என்கிறபடியே. * மிதறுமெழுமெழுத்தோட வேண் ணைய விழுங்கிப்போய்ப் படிபுறபலசெய்திப்பாடியெங்கும் திரியவிறே அவர்கள் உகந்திருப் பது. [வளர்ந்தவாறும்] - இவன் கால் நெகேநெகே, ப்ரதிகூலருடலும் மாண்டது, அநு கூலருடலும் மாண்டது; § “போட்டத்துற்று” என்றும், ¶ “வேண்ணையவிழுங்கிவெறுங் கலத்தைவெற்பிடையிட்டு” என்றும் அநுகூலருடலேயிறே மாண்டது. இப்படி ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணவும், தான் நெய்யுண்ணவும், அநுகூலர் கண்ணுண்ணவுமிறே வளர்ந்தரு ளிற்று. [பெரியபாரதம்] - “மஹாபாரதம்” என்றிறே ப்ரஸித்தி. [கைசெய்து] - கையு மணியுமாக வகுக்கைதொடக்கமான பூசவுள்ளதெல்லாம் நினைக்கிறது. [ஐவர்க் தத்திறங் கள்காட்டியிட்டு] - அறிவுபிறப்பதற்குமுன்பு ஸத்தையே ப்ரதிகூலநிரஸநத்துக்குடலாயிற்று, ஸஹாவஸ்த்தாநமில்லையிறே திரிதேஜஸ்ஸுக்களுக்கு; பருவம் நிரம்பினபின்பு அநு கூலர்க்குக் கையாளானபடி. [திறங்கள்காட்டியிட்டு] - தூதுபோயும், ஸாரத்யம்பண்ணி யும், “ஆயுதமேடேன்” என்று ஆயுதமேடுத்தும், பகலையிரவாக்கியும், எதிரிகள் உயிர்நிலை களைக் காட்டிக்கொடுக்கை தொடக்கமானவற்றையெல்லாம் சொல்லுகிறது. [செய்து] - இப்படிசெய்து. [போனமாயங்களும்] - ஆயுதிதரகூணத்துக்காக வந்து பிறந்து அவர்க ளுடைய ஆபத்துக்களைப்போக்கி யுபகரித்தால், “இது நமக்காகச் செய்தானிறே” என்று இருக்கையன்றிக்கே, இவன்தன்னோடே எதிரிடும்படியான ஸம்ஸாரத்திலேயிராதே,

வளர்ந்ததுமென்றதே, “ஆறும்” என்றதுக்குவாவம் - பூதநாதிகள் இப்பாதி. உகந்தர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம்-தாயர் இப்பாதி. பூதவஸவனவாயெபூலிவிதிஃ. தீம்புகளாலே தாய்மார்க்கு ஸ்நேஹம் வளருமோ? என்ன - மிதறுமெழுமெழுத்து இப்பாதி. *பெரியாழ்வார்த்திருமொழி, மூன்றாம்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி, ஆறாம்பாட்டு. ஒநாபூபாதிசன்போலன்றிக்கேமிடற்றிலுறத்தாமல் மெழு மெழுத்துள்ளேயோடும்படி வெண்ணையை யமுதுசெய்து, புறம்பேபோய்த் தீம்புகள் பலவுச் செய்து இத்திருவாய்ப்பாடியெங்கும் திரியவிய்த்ததஃ. படிபு - தீம்பு. பூதநாதிகளுயிர்மாள என்றதையும், யசோதாதிகளுடைய ஸ்நேஹம்வளரவும் என்றதால்ஹவிதமான கவனீதகூயத்தையும் ரஸோக்தி யாக அருளிச்செய்கிறார் - இவன்கால்நெகே இப்பாதி. உடலென்று - ஸரீரமும், உத்பத்தியும், ஐஸ் வர்யமும். ப்ரதிகூலருடல் மாண்டதோ? என்ன - போட்டத்துற்று இப்பாதி. §பெரியாழ்வார்த்திரு மொழி, மூன்றாம்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி, முதற்பாட்டு இது. ¶இரண்டாம்பத்து, ஒன்பதாந்திரு மொழி, முதற்பாட்டு - வேண்ணையவிழுங்கி இப்பாதி. [அட்டுக்குவிசோற்றுப்பருப்பதமும் தயிர் வாவியும் நெய்யளறுமடங்கப்போட்டத்துற்று] - ஆக்கிக்குவித்தசோற்றுப்பாவதமும், அதின்மேலேவிட்ட தயிரோடையும், நெய்ச்சேறுமுதலானவற்றையடங்கச் சடக்கனவமுதுசெய்து இப்பாதி. பருப் பதம் - பாவதம். போட்ட - சீக்ரமாக. துற்று - அமுதுசெய்து. [வெண்ணையவிழுங்கியிப்பாதி] - தாழிகளில்வெண்ணையை யமுதுசெய்து, அதிருந்தபாத்ரத்தைக் கல்லிலேயிட்டு உடைத்தென்றபடி. வெற்பு - கல்லு. கண்ணுண்கையாவது - கண்ணுலையநுழுவில்கை. பெரியபாரதம்கைசெய்து - மஹாபாரதத்திலே படையைக் கைவகுத்தென்று ஸப்தார்த்தம். கைவகுக்கையாவது - வ்யூஹம் பிரிக்கை. கையுமணியும்வகுக்கை - ஸேநையில் வ்யூஹப்பிரிக்கை. ஸத்தாமாத்ரமே ப்ரதிகூலநிரஸை ஹேதுவாமோ? என்ன - ஸஹாவஸ்த்தாநம் இப்பாதி. “பெரிய” இப்பாதிக்கு அவதாரிகை - பரு வம்நிரம்பின இப்பாதி. “திறங்கள்” என்றவஹுவசகார்த்தம் - தூதுபோயும் இப்பாதி. “திறம்” என்றது - ப்ரகாரம், விஜயோபாய ப்ரகாரமென்றபடி. “செய்து” என்றது - கீழ்ச்செய்தசெயல்களை.

ஓரளவிலே இங்குநின்றும்போன ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களும். “கூகூலாராவ தாரணவ்யுயிவ்யா: வ்யுயு-வொவந: | ரொவயிதூஜமதவ ஃமதஹ்ஹி ஸ்லாநஃதூடி ||” (கூருவாபாராவதரணம் ப்ருதிவ்யா: ப்ருதுலோசந: - மோஹயித் வாஜகத்ஸர்வம் கதஸ்ஸ்வம்ஸ்த்தாநமுத்தம்) - வந்து திருவவதாரம்பண்ணி, அங்குலர் கான்யங்களடையத் தலைக்கட்டி; ப்ரதிகூலரையடைய முடகோலுக்கு இரையாக்கி, அங்குலரையடையக் கண்ணுலேவிழவிட்டு, உலயகோடியையும் நோவுபடுத்தி; இங்கு நின்றும் போய்த் தப்பப்பெறுவதே! என்கிறது. “ஸ்லாநஃதூடி” (ஸ்வம்ஸ்த் தாநமுத்தம்)-இங்குள்ளாரடங்கலும் எதிரம்புகோக்குமாபோலேயிறே அங்குள்ளாரடங்கலும் எதிரேற்கப் போனபடி. [நிறந்தணுபேக்கு] - தோல்புரையேபோமதன்று, நிறத்திலே - மர்மத்திலே, நலிகிறபடி. [எனதாவியை] - அல்லாதாரடங்கலும் இவற்றைக்கேட்டு உண் டேத்துக் காலம்போக்கித் திரியாநின்றார்களிறே. [ஆவியைநின்றநின்றருக்கி] - * அச்சேத்யமு மாய் அதாஹ்யமுமாயிருக்கிற ஆத்மாவை இடைவிடாதே ஸி, ஸிமலாக்காநின்றன. [நின்ற நின்றருக்கியுண்கின்ற]-அது ஒருகால்செய்து போகச்செய்தேயும் இது உருவநின்ற நலியாநின் றது. [இச்சிறந்தவாந்சுடரே] - தகுதியாய் அபரிச்சேத்யமான இவ்வழகையுடையவனே. வஸ்து பிறக்கப்பிறக்கவாயிற்றுத் தேஜஸ்ஸு உஜ்ஜ்வலமாவது.[இச்சிறந்த] - ஹுதகாலமா யிருக்கச்செய்தேயும், இவர்க்கு இது ஸமகாலம்போலேயும் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருக்கிற படி. வான்குடர் இங்கே வந்தபின்பு சிறந்ததென்றமாம். பிறந்தவாற்றாலும், வளர்ந்த வாற்றாலும், பேரியபாரதம் கைசெய்து ஐவர்க்குத் திறங்கள்காட்டியிட்டே செய்துபோன மாயங்களாலும், நிறந்தணுபேக்கு எனதாவியை நின்றநின்ற உருக்கியுண்கின்ற - இச் சிறந்தவாந்சுடரே என்று, அவன்தனக்கு விசேஷணமாக்குதல்; உருக்கியுண்கின்றவேன்று. முண்பரமாக்குதல். அதாவது - பிறந்தவாறென்றுதொடங்கி, மாயங்களும் உருக்கியுண்கின் றன வென்றபடி. இதுவே நிரவஹித்துப்போருமது. [உன்னே யென்றுகொல் சேர்வதுவே]- நான் ஸித்துநின்ற அநுஸந்திக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணு மென்கிறார். அன்

ஓரளவிலே - ஓரவவரத்திலே. அவதரித்தது குணமொழிய, போனது குணமாய் ஸைதில்யஜநகமாகக் கூடுமோ? என்ன; பரிவராகையாலே குணமாய்த்தோற்றுகிறதென்கிறார் - ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்கு இத் யாதி. உத்தத்துக்குப்ரமாணம் - கூகூலா இயாதி. “கூகூலாராவதாரணவ்யுயிவ்யா: வ்யுயு-வொவந: | ரொவயிதூஜமதவ ஃமதஹ்ஹி ஸ்லாநஃதூடி ||” உதி ரொவயிதூஜமதவ ஃமதஹ்ஹி ஸ்லாநஃதூடி” என்றதிலேநோக்கு. முடகோலுக்கிரையாக்கியென்றது - “வாராவதாரணவ்யுயிவ்யா” என்றதிலே வித்தம். “வ்யுயு-வொவந: -ஜமதவ ஃமதஹ்ஹி ஸ்லாநஃதூடி” என்ற துக்கர்த்தம் - அங்குலரையடைய இயாதி. “உதூடி” என்றதுக்கு அர்த்தம் - இங்குள்ளார் இத் யாதி. “உண்கின்ற” என்றவர்த்தமானார்த்தம் - அதோருகால் இயாதி. அதென்றது - “பிறந்த வாறும்” என்றதொடங்கிக் கீழ்ச்சொன்ன சேஷ்டிதங்களெல்லாவற்றையும், “சிறந்த” என்றதுக்கு - தகுதி என்று கீழ் அர்த்தமாருரிச்செய்து, மிகுதியாகவர்த்தாந்தரம் - வஸ்து பிறக்க இயாதி. “சுடர்” என்று - அழகும், தேஜஸ்ஸும். “இச்சிறந்த” என்று - ப்ரத்யக்ஷமாகச்சொன்னதுக்கு ஹாவம் - ஹுதகாலமாய் இயாதி. “வான்” என்றதுக்கும், “இ” என்றதுக்கும் அர்த்தாந்தரமாதல், “வஸ்துபிறக்க” இயாதிவாக்யவிவரணமாதல் - வான்குடர் இங்கே இயாதி. குணபரமான போது, இச்சிறந்தவாந்சுடரே - பிறந்தவாறும்என்றுதொடங்கி, உருக்கியுண்கின்ற; ஆகையாலே, உன்னையென்றுகொல் சேர்வதுவே இயவ்யய: கீழ் - மாநஸமாகச் சேருகையை யருளிச்செய்து, எம்பார்நிர்வாஹத்திலே, காயிகமாகச்சேருகையை யருளிச்செய்கிறார் - அன்றிக் கே இயாதி. நிறந்

றிக் கே, சேருகையாகிறது - இரண்டேலையும் சேருகையாய், நான் அநுஸந்தித்து ஸ்ரீகுல
னாகை தவிர்ந்து உன்னைப் பிரியாதபடி கிட்டப்பெறுவது என்று? என்கிறாராகவுமாம். (க)

இரண்டாம் பாட்டு:

வதுவைவார்த்தையுளேறுபாய்ந்ததும் மாயமாவினவாய்ப்பிளந்ததும்
மதுவைவார்த்துமலார் துவைபிணைந்தகுழகும்
அதுவிதுவுதுவேன்னலாவனவல்ல என்னையுன்செய்கைகைவிக்கும்
முதுவையமுதல்வா! உன்னையென்றுதலைப்பெய்வனே?

ஆ.—(வதுவை). விவாஹப்ராஸங்கத்திலே ஏறுகளிலே பாய்ந்தபடியும், வஞ்சு
சுமாய்வந்தகுதிரையை வாய்பிளந்தபடியும், மயுஸ்யந்தியான குழலையுடையவர்களுடைய
திருக்குரவையிலே கலந்தகலப்பும் ; உன்செயலாகையாலே, எல்லாச்செஷ்டிதங்களும்,
உன்குணப்ராஸங்கத்திலே ஈையும் ப்ராக்குதியான என்னை மிகவும் ஸ்ரீகுலமாக்காநின்றன,
ப்ரளயத்திலமுந்தின ஜகத்தை யுண்டாக்கினுற்போலே என்னை யுரிப்பித்து, உன்னை யநுஹ
விக்கவல்லேனும்படி பண்ணிபருளவேணுமென்கிறார்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஏறுபாய்கைந்தாடக்கமான ஸகலச்செஷ்டிதங்களும்
என்னை ஸ்ரீகுலனாக்காநின்றன. நான் உன்னை யுரித்துநின்று அநுஹவிக்கவல்லேனும்படி
பண்ணவேணுமென்கிறார்.

[வதுவை என்றுதொடங்கி] - விவாஹப்ராஸங்கத்திலே ஏறுகளிலே பாய்ந்த
படியும், வஞ்சுசுமாய்வந்த குதிரையாய் பிளந்தபடியும், மயுஸ்யந்தியான குழலையுடைய
வர்களுடைய மாலையிலே அவர்களுக்குப்பிரிந்தால் யுரிக்கவொண்ணாதபடி கலந்தகலப்பும்.
[அது என்றுதொடங்கி] - உன்செயலாகையாலே எல்லாச்செஷ்டிதங்களும் உன்குணப்ரா
ஸங்கத்திலே ஈையும்ப்ராக்குதியான என்னை மிகவும் ஸ்ரீகுலமாக்காநின்றன. [முதுவையம்
என்றுதொடங்கி] - ப்ரளயகாலத்தில் அழிந்த ஜகத்தை உண்டாக்கினுற்போலே யுரித்து
உன்னை அநுஹவிக்கவல்லேனும்படி பண்ணவேணுமென்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், அலிமதவிஷயத்தில் உன்னுடைய வ்யாபாரங்கள் என்னை
ஸ்ரீயிலனாக்காநின்றதென்கிறார்.

வதுவைவார்த்தையுள் - வதுவைகல்யாணவார்த்தை பிறந்தவளவிலே, ஏறு -
ஏறுகளே, பாய்ந்ததும் - மேல்விழுந்துகொன்றதும், மாயம் - அஸுராவிஷ்டமாய்க்ருத்
ரிமமான, மாவனை - கேஸிபாகிருதிரையை, (சோபிமார் அஞ்சாதபடி), வாய்-வாயை,
பிளந்ததும் - பிளந்ததும், மதுவை - மயுவை, வார்-வாரசநிகிற, குழலார் - குழலே

தனாபேக்கு - மர்மமானஹ்ருதயப்ராசேஸங்களுக்குள்ளே புக்கென்றபடி. நிறம் - மர்மம். நின்று
நின்றுருக்கியுண்கின்ற - சுண்ணந்தோறும் இடைவிடாதேநின்று தாவதாவ்யமாக்கி காவியாநின்றன.
ஸலியாநின்றதென்றபடி. ஆவி - ஆத்மா. “சிறந்தவான்சுடரே” என்றவந்தரம், யரித்துநின்றென்று
சுட்டிக்கொள்வது. (க)

[வதுவை இத்தயாதி] - வதுவை - விவாஹம். [வார்த்தையுள்] - “எருதுக ளேழையும் நிரஸித்தார்க்கு இவ்வேக்கொடுக்கக்கடவோம்” என்றுபிறந்த ப்ரஸித்தி. [ஏறுபாய்ந்ததும்] - எருதுகள்மேலேவிழுந்தபடி, இவர்க்கு ம்ருத்யுவின்வாயிலே விழுந் தாப்போலேயாயிற்றிருக்கிறது; பொங்கையிலே பாய்ந்தாப்போலேயிராசின்றது அவ னுக்கு. கருமாரிபாய்ந்தாலாகாதே என்னும்படியிதே இவன்ஜீவக்பதை. [மாயபாவனை வாய்பிளந்ததும்] - கப்ஸப்ரேரிதமாய் க்ரித்ரிமவேஷத்தைக்கொண்டுவந்து, சீற்றத்தாலே அங்காந்தது; சிறுபிள்ளைகள் த்வாரங்கண்டால் கைநீட்டும்வாஸனையாலே கையைநீட்டி னான், அபூர்வதர்ஸந்தாலே விம்மிற்று, பூரித்தவாதே இரண்டுக்ருய்விழுந்தான். ஸ்ரீநாரத லகவான், “ஜமஷ்லூதிஸ்” என்றவந்துவிழுந்தாப்போலேயாயிற்று இவர்க்கிருக்கிறது. “வூாஜிதாஸெயூசிஹாராஜஸெயூஸாஸுஷஸவாஹுநா நிவவாதசியாஹு தொவெஷுதெநயயாஹுஸி”. இத்தால்-ஸ்ரீப்ருந்தாவரத்துக்கு வழியிசங்கும்படி பெண்களுக்கு வன்னியமறுத்துக்கொடுத்தபடி. [மதுவைவார் இத்தயாதி] - மயஸ்யந்தியான குழலையுடையவர்கள். குரவைக்கூத்திலேயவர்களோடேதன்னையும் ஒருவனுக்கேகாத்தபடி. மதுவாரகுழலார் என்னவமைந்திருக்கச்செய்தே, மதுவைவார் குழலா ரென்றது-“கண்ண யுண்ணீர்மல்கு” என்றாப்போலே. [குழுகும்] - அவர்களுக்கு, பிரிந்தால் யரிக்கவொண் ணாதபடி கலந்தகலப்பு. தன்மேன்மைபாராதே தாழ்வுசொல்லிக் கீழ்மையெடுத்து கலக்கை. [அதுவிது இத்தயாதி] - அந்தச்செயல் இந்தச்செயல் உந்தச்செயலென்று விசேஷிக்க வொண்ணாது. நானாகையும் உன்னுடையசேஷ்டிதங்களாகையும் அமைபும் என்னை நோவு படுத்த. அதிலே ப்ரயோஜனம். “இப்பாட்டிற்கொன்ன விரோயி சிரஸந்தையும், ஆஸ் ரிதஸம்ரகூணத்தையும், ஸாமான்யரகூணத்தையும் - அதுவிதுவதுவென்று சொல்லுகி றது” என்றுபிள்ளான். [முதுவையமுதல்வா] - ப்ரவாஹுருபேண நித்யமாய், ப்ரஸய காலத்திலழிந்த ஜகத்தை யுண்டாக்கினவனே! அழிந்தவஸ்துவையுண்டாக்கின அருமை யுண்டோ உள்ளவஸ்துவை யரிப்பிக்கைக்கு. அழிந்தவஸ்துவையுண்டாக்கினாப்போலே, ஸரியிலான என்னை யரித்ததுன்று அதுவிதிக்வல்லேனும்படி பண்ணவேணும். [உன்னை இத்தயாதி] - உன்னை என்று கிட்டுவதென்றுமாம்.

நடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஏறடர்க்கைதோடக்கமான உன்சேஷ்டிதங்கள் என்னை ஸிஸிலமாக்காநின்றன. நான் ஸிரித்துநின்ற அநுலிக்கும்படி பண்ணவேணுமென் கிறார். இனி, அல்லாதவதாரங்கனையும் ஆராய்ந்தால் இத்தன்மையவாயிருக்கும்பிறே, ஆகையாலே அவ்வருகு போகமாட்டார், அடியில் இழியமாட்டார், இனி வளர்ந்தவாறேற்பு போமித்தனையிறே; “சீராற்பிறந்து” இத்தயாதி. பிறந்தவாறு அவனேசெய்கையாலே இவர்க்கு அங்குச் செய்யலாவதில்லை, இனி அநுகூலர்க்குக் கண்டு பாரிதகக்கு விஷயமுள் ளது வளர்ந்தவாற்றிலேயிறே, அவ்வளர்ந்தவாறுதான் இருக்கிறபடிசொல்லுகிறார்.

[வதுவைவார்த்தையுள்] - வதுவை - விவாஹம். [வார்த்தையுள்] - “எருதுக ளேழையும் நிரஸித்தார்க்கு இவனைக் கோடுக்கக்கடவோம்” என்றுபிறந்த ப்ரஸித்தி. [ஏறு பாய்ந்ததும்] - ஏறுகளின்மேல் விழுந்தபடிகளையும். இவர்க்கு ம்ருத்யுவின்வாயிலே விழந் தாப்போலையாயிற்றிருக்கிறது, பொய்கையிலேபாய்ந்தாப்போலே பிராநின்றது அவனுக்கு. கருமாபிராய்ந்தாலாகாதோ என்னும்படியிறே அவளுடையலோக்யதை. [மாயமாவினை வாய்பிளந்ததும்] - கம்ஸப்ரேரிதமாய் க்ருத்ரிமவேஷங்கொண்டு வந்ததாயிற்று. க்ருத்ரிம

இரண்டாம்பாட்டு.—வதுவை இத்தயாதி. “ஏறுபாய்ந்ததும்” இத்தயாதி ரோஸெல்லாம் கடா கழித்து அவதாரிகை - ஏறடர்க்கை இத்தயாதி. பிறந்தவாற்றிலேயாதல் அவதாரந்தரங்களிலேயாதல் போகாதே, வளர்ந்தவாற்றிலேபோவானென் ? என்ன - இனிஅல்லாத இத்தயாதி. இத்தன்மையவா யிருக்கும் - இந்தஸ்வலாவத்தையுடைத்தாயிருக்கும். அதாவது - இப்படியே பரியவேண்டியிருக்கு மென்றபடி. அவ்வருகு - அவதாரந்தரங்களில். அடியில் - பிறந்தவாற்றில். அடியில் இழியமாட் டார் - மோஹிப்பிக்கையாலேயென்றுகருந்தி. “அவதாரந்தரங்களும் இத்தன்மையவாயிருக்கு” என்றதற்கு ப்ரமாணம் - சீரால் இத்தயாதி. பெரியதிருவந்தாதீ, பதினாறுபாட்டு. [சீராற்பிறந்து சிறப்பால்வளராது] - சீர்மையோடேபிறந்து உபலாஸத்தோடே வளராது. அதாவது - சக்ரவர்த்தி வஸுதேவாதிகள் அஸ்வமேதமந்தவ்ரதம் முதலானவற்றை அதுவட்டித்து, தத்மஸமாகச் சீர்மை யோடேவந்துபிறந்து, அவர்கள் ஸ்நேஹோத்தரமாக உபலாஸித்துவளர்க்க வளர்ந்தாப்போலே பிறந்து வளராதேயென்றபடி. [பேர்வாமனாகக்கால்] - பேரும் “ஸ்ரியதபதி” என்றப்போலன்றிக்கே, சிறு மைக்குவாசகமான வாமனென்னும் திருநாமத்தையுடையதாகொழிந்தால். [மார்பாரப்புல்கிரியுண் டமிழ்ந்தபூமிநீரேற்பரிதே] - நீ அலிரிலேஸந்தோற்ற மார்வாரவணைத்த வயிராவுண்டு வெளிநாடு காணவுமிழ்ந்த பூமியானது, நீரேற்றிரந்து வாங்கிக்கொள்ளக்கிடையாதோ. [பேராஸா] - ஐக்கரகூணத் தில் நிரவதிகவ்யாமோஹத்தையுடையவனே. [யாமரிய] - நாங்கள் யதாவாக அறியுபடி. [நீ] - ஸர்வஜ்ஞனானீ. [குழிந்த - சொல்லு] - இத்தை நன்றாக ஆராய்ந்து அருளிச்செய்யவேணு மித் யர்த்ததீ. மோஹிப்பிக்கையாலே அடியில் இழியமாட்டாரென்று - கீழேயருளிச்செய்து, அங்ஙனன் றிக்கே, பிறந்தவாறு அவனேசெய்ததாகையாலே பரியவிஷயமில்லாமையாலும் அடியிலிழியமாட்டா ரென்கிறார் - பிறந்தவாறு அவனே இத்தயாதி. அவனே என்கிற ஏவகாரத்தாலே - கம்ஸத்தை வ்யவச் சேதிக்கிறது. இங்குப்பரியத்தக்கதுண்டோ ? என்ன - இனிஅநுகூலர்க்கு இத்தயாதி.

“ஏறு” என்று - ஜாத்யேகவசநம். ‘பாய்ந்ததும்’ என்றதுக்குறார்ந்தலாவம்-இவர்க்குஇத்தயாதிவாக் யாவ்யம். அதாவது - அவன்ஸௌகுமார்யத்தையும் அவற்றின் க்ரௌர்யத்தையும் அநுஸந்திக்கையாலே ப்ருத்யுவின்வாயிலேவிழுந்தாப்போலேயிருந்தது இவர்க்கு; அவனுக்கு அவனோட்டைச்சேர்த்திக்குறோது வாகையாலே, பொய்கையிலே பாய்ந்தாப்போலே ஸுகரூபமாய்த் தோற்றிற்றென்றபடி. ஸுகரூப மாய்த்தோற்றுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - கருமாபி இத்தயாதி. கருமாபிராய்கையாவது - காமாகழிய னுடைய ஆலயத்திற்குள்ளத்தில் சங்குத்வயமத்தோவிழுகை. மாயமாவினை - மாயாவை. க்ருத்ரிமமான குதிரையை. மா - குதிரை. அஸூரன்குதிரையாய்வருகைக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் - கம்ஸ இத்தயாதி. இவனை நிரவதிகையில் ஸாலக்ரீடையோலே அநாயாஸேந நிரவதிக்கும்படியை யருளிச்செய்

கிருார் - கீருநீர்மமாக இத்தாதி. “வ்யாதிதாஸ்யு” என்றத்தைப்பற்ற - வாயையங்காந்து
கோண்டு என்றது. ஸுபுத்தியுருவகமாக நிரவிய்ப்பார் இரண்டுகையாலே நிரவிய்கவணுமே, அப்படி
சொல்லாதே “க்யூவஹாஹுநா” என்று ஏகவசநமாகச்சொல்லுகையாலே - அநீன்வாயிலே
கையைநீட்டினுன் என்கிருார். விம்யீற்று - பருத்தது. அவன் பட்டுப்போயிருக்க, “மாயமா” என்கிற
தென்? என்ன - ஸ்ரீநாரத இத்தாதி. அப்படி க்ருரமாய்வந்ததோ? என்ன - வ்யாதித இத்தாதி.
வகணுமெனெ. கீழ்-நப்பின்னைக்கு உதவினபடிசொல்லிற்று; இங்கு - பெண்களுக்கு உதவினபடி
சொல்லுகிறதென்கிருார் - இத்தால் இத்தாதி. இசங்கும்படி - நடசுகும்படி. வன்னியம் - குறம்பு.
விரோதமென்றபடி. “மதுவை” என்றதில், ஐகாரம் - அவ்யயம். கோற்பாடு - சொல். அதாவது -
அக்ஷரஸங்க்யபூரணமென்றபடி. “குழுகு” என்றதுக்கு - மேன்மைதோற்றதபடி ஸஜாதியனாய்க்
கலந்தானென்கிருார் - தூவைகோப்பிலே இத்தாதி. அன்றிக்கே, விடவ்யாபாரத்தாலே பெண்கள்
நெஞ்சில் மறத்தைப்போக்கி வஸிகரித்துக்கலந்தானென்றத்தாந்தாம் - அவர்கள் அலிலிந்தி இத்தாதி.
அலிலிந்தியாவது - ப்ரணயரோஷத்தால்வந்தரினேவு. முந்தின அர்த்தவிரணம் - அதாவதுஇத்தாதி.
அதாவதென்றது - அவர்களோடொக்கத் தான் கலக்கையாவதென்றபடி. வேற்றுள் - பான். அர்த்தத்
வயத்துக்கும், “குழுகு” என்று - ஸாமாத்யம். குழுகு - விரகும், லீலாவ்யாபாரமும், ஹவ்யதையும்.
“அதுவிதவது” என்றதுக்கு - அல்பாஸல்பமத்யமவ்யாபாரமாக அருளிச்செய்கிருார் - அதுவாகவுமாய்
இத்தாதி. “அதுவாகவுமாய்” இத்தாதியின் விவரணம் - அகீசேயலாகவுமாய் இத்தாதி. அர்த்தாந்
தாம் - இத்தால் இத்தாதி. இத்தாலென்றது - “அதுவிதவது” என்றவித்தாலென்றபடி. மத்யஸந்த்
ராக்ஷணமுமென்றது - நப்பின்னையைப்போலே அந்தாங்கைகளுமன்றிக்கே, கேஸியைப்போலே ப்ரதி
கூலைகளுமன்றிக்கேயிருக்கிற மதுவைவார்குமலாருடைய ரக்ஷணத்தை. அதுவிதவது என்ற விஸே
வதித்துச்சொல்லலாவனவல்லவென்று ஸப்தார்த்தம். “என்னையுன்செய்கைகைவிக்கும்” என்றவந்

மானவிவற்றை - அதுவிதுவது என்கிறது” என்னுள்பிள்ளான். [முதுவையமுதல்வா] - இவர்தம்மதும் அவ்வளவாகாதேதான். ப்ரளயங்கொண்ட ஐகத்தோபாதியாகாதே இவரும் அழிந்தபடி, இத்தோடொக்க இவரையும் அடிதோட்டும் உண்டாக்கவேண்டியிருக்கிறபடி. பழையதான பூமிக்குக் காரணமென்னுதல், பூமிக்குப் பழையகாரணமென்னுதல். [உன்னை யென்றுதலைப்பெய்வனே] - உன்னையநுஸந்தித்து ஸியிலனாகாதே, யரித்துநின்று அநுஸந் திக்கும்படி பண்ணவேணும். உன்னை வந்துகிட்டப்பெறுவதென்றே என்றமாம். தலைப் பெய்கை - கிட்கை. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

பெய்யும்பூங்குழற்பெய்முலையுண்ட பிள்ளைத்தேற்றமும் பேர்ந்தோர்சாடி
செய்யபாதமொன்றால் செய்தநின்சிறுச்சேவகமும் [றச்
நெய்யுண்வார்த்தையுளன்னேகோல்கொள்ள நீயுந்தாமரைக்கண்களநீர்
டையலே நீலயும்வந்து என்னெஞ்சையருக்குங்களே. [மல்க

ஆ.—(பெய்யும்பூங்குழல்.) பூப்பெய்தகுழலையுடைய பூதையுடைய முலை யுண்ட பிள்ளைத்தனத்திலே யுண்டாயிருக்கிற ரஜ்ஞாநமும்; அதுக்குமேலே அஸுராவேசத்தாலே ஊருகிறதொருசுகடத்தை சிவந்ததிருவடியொன்றுலே உதைத்த சிறுமையிலுண்டான ஆண்பிள்ளைத்தனமும்; நெய்யைக்களவுகண்டான் என்னும் வார்த்தாப்ரஸ்தாவத்திலே ஸ்நேஹிநியான தாயார் கையிலே ஒருதுரும்பைக்கொள்ள, அத்யந்தஸுந்தரானரீ, உனக்குத்தகுசியாய்த் தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற கண்கள் அச்சத்தினாலே நீர்மல்கும்படி, “அடிபடுகிறது” என்றுபேசணிந்து நின்றநிலையும் வந்து என்னெஞ்சை நீராக்காநின்றனவென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், உன்னுடைய வொலிசெஷ்டிதங்கள் என்னை மிகவும் நலியாநின்றன என்கிறார்.

[பெய்யும்பூங்குழல் என்றுதொடங்கி]-தன்னை அறியவொண்ணாதபடி யஸோதைப்பிராட்டியைப்போலே ஒப்பித்துவந்த பூதையுடைய முலையுண்ட பிள்ளைத்தனத்திலே உண்டாயிருக்கிற ரஜ்ஞாநமும். பூப்பெய்தகுழலையுடைய - பிள்ளையென்றுமாம். [பேர்ந்து என்றுதொடங்கி] - அதுக்குமேலே அஸுராவேசத்தாலே உயிர்பெற்று ஊருகிறதொரு சுகடத்தை சிவந்த திருவடியொன்றுலே உதைத்த சிறுமையிலுண்டான ஆண்பிள்ளைத்தனமும், நெய்யைக்களவுகண்டானென்னும் இவ்வார்த்தாப்ரஸ்தாவத்திலே ஸ்நேஹிநியான தாயார் கையிலே ஒருதுரும்பைக்கொள்ள அத்யந்தஸுந்தரானரீ உனக்

தாம், “முதுவையமுதல்வா” என்று - காரணதவம்சொன்னதுக்கு லாவம் - இவர்தம்மதும் இத்தயாதிவாக்யதரயம். பூர்வவிவரணம் - ப்ரளய இத்தயாதிவாக்யதவயம். அடிதோட்டும் - அடியேதொடங்கி. ஸத்தையேதொடங்கியென்றபடி. “முது” என்றது - *வையத்துக்கு வ்ஸேஷணமாதல். *முதல்வனுக்கு வ்ஸேஷணமாதல். இத்திருவாய்மொழியில், கிட்கைக்கு வாசகங்களான ஸப்தங்களல்லாம்-ஆழ்வான் நிரவாஹத்தி, மாநஸாநுஸந்தாநபாங்கன்; எம்பார்நிவாஹத்தி, காயிகமாகக் கிட்கையென்று கண்டுகொள்வது. (உ)

குத்தகுதியாய்த் தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற கண்கள் அச்சத்தினாலே நீர்மல்கும்படி 'அடிபடுகிறது' என்று பேசுகின்றது நின்றநிலையும் வந்து என்னெஞ்சை நீராக்காநின்றன.

ப.—அந்தரம், உன்னுடைய ஹாலசேஷ்டிதங்களானவை என்னெஞ்சை உருகப்பண்ணுநின்றனவென்கிறார்.

(யசோதைவடிவுகொண்டு ஒப்பித்துவருகையாலே), பெய்யும் - வைத்த, பூ - பூவையுடைத்தான, குழல் - மயிர்முடியையுடைய, பேய் - பேயின், முலை - முலையை, உண்ட - உண்ட, பிள்ளை - பிள்ளைத்தனத்திலே, தேற்றமும் - வேற்றுமுலையையறிந்த தெளிவும்; ஓர் - அஸுராவிஷ்டமாய்நலியவந்ததொரு, சாடு - சகடம், பேர்ந்து - பேர்ந்து போய், இற - முடியும்படியாக, செய்ய - சிவந்த, பாதம் - திருவடி, ஒன்றால் - ஒன்றாலே, செய்த - செய்தருளின, நின் - உன்னுடைய, சிறுச்சேவகமும் - ஹாலபாக்ரமமும்; நெய் - நெய், உண் - அமுதுசெய்த, வார்த்தையுள் - வார்த்தைபிறந்தவளவிலே, அன்னை - தாயானயசோதை, (பரிவாலே கையிலே), கோல் - கோலை, கொள்ள - கொள்ள, நீ - (எல்லாரையும் உன்கோற்கிழே நடத்தும்படி ஸர்வஸக்தியான) நீ, உன் - உனக்கு அநுருபமாய், தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண்கள் - கண்களானவை, நீர் - நீர், மல்க - மல்கும்படி, பைப - ஸ்தனாயுக்கொண்டு ஒடுங்கிநிற்கும், நிலையும் - நிலையும், வந்து - (முற்காலத்திலே செய்துபோனவை இன்று என்னளவும்) வந்து, என் - என்னுடைய, நெஞ்சை - சபலமானநெஞ்சை, உருக்குங்கள் - உருக்காநின்றன.

இ.—மூன்றம்பாட்டில், உன்னுடைய ஹாலசேஷ்டிதங்கள் என்னை நலியா நின்றதென்கிறார். பரதிகூலருடைய ப்ராணனும், ஆஸ்ரிதஸ்பர்ஸமுள்ளதரவ்யமுமே யாரகமாக வளர்ந்தானென்று - 'வளர்ந்தவாறு' என்றுசொன்னவிடத்தை விவரிக்கிறது இங்கு.

[பெய்யும் இதயாதி] - பேயின்முலையுண்ட - பெய்யும்பூங்குழல் - பிள்ளையென்னுதல்; பெய்யும்பூங்குழல் - பேயென்னுதல். திருமஞ்சனம்பண்ணி ஒப்பித்து முலைகொடுத்து வளர்த்திவைத்தபிள்ளையென்னுதல்; தன்னை அறியவொண்ணாதபடி, இவன்சோம்பாதபடி எப்போதும் ஒப்பித்திருக்கும் யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே ஒப்பித்துவந்த பூதனையென்னுதல். [பிள்ளைத்தேற்றமும்] - ஐஸ்வரமான ஜ்ஞாநமின்றிக்கே, "தாய்முலையன்று, வேற்றுமுலை" என்றறியும்தெளிவு. அத்யந்தஸௌவத்திலும் பிள்ளைகள் முலைவாசியறிவர்களிறே. பிள்ளைத்தனத்தின்மெய்ப்பாட்டினாலே வரும் ரஸஜ்ஞாநமும். "வாயுகர்" என்றறியுவுமாம், அறியாதொழியவுமாம், ஸத்ருக்கள்கிட்டினால் முடியக்கடவதானவஸ்துவலாவத்தாலே முடிந்தாளித்தனை. [பேர்ந்து] - அதுக்குமேலேயென்னுதல்; [ஓர்சாடித - பேர்ந்தென்று] - அவன்தன்னோடேயாதல். அஸுராவேஸத்தாலே உயிர்பெற்று ஊருகிற சகடம் துகளாம்படிபேர்ந்து. [செய்ய பாதம்] - சிவந்ததிருவடிகள். என்னுடைய ஜீவநத்தைக்கொண்டுமீடர் விரோடியைப் போக்கிற்று. [ஒன்றால்] - கருவிச்செய்கையன்றிக்கே அநாஹமிருக்கிறபடி. சிறுமையிலுண்டான ஆண்பிள்ளைத்தனமும், ராமாவதாரத்தில் சிறுச்சேவகமும், ஆயுஸ்ரமம் பண்ணியும் விஸ்வாமிதராதிகளோடே மந்தர்ஸரவணம்பண்ணியுமிதே; அதிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கிறபடி. [நெய்யுண் இதயாதி] - "நெய்யைக்களவுகண்டான்" என்னும்வார்த்தாப்ரஸ்தாவத்திலே, ஸ்நேஹாதிரஸயத்தாலே தாயார் கையிலே கோலையெடுத்

தான். எதிரிகளஞ்சும்படி கோல்கொள்ளுமவன்கிடர்! இவள்கையிற்கோலுக்கு அஞ்சுகிறான். ஸத்ருக்களை அஞ்சப்பண்ணும், ஆஸ்ரிதர்க்குத் தான் அஞ்சும். “தாயெடுத்த சிறுகோலுக்கு” என்னக்கடவதிறே. [சீ]-வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும் அழகையுடையரீ, ஸர்வஸக்தியானரீ யென்றுமாம். [உன்தாமரைக்கண்கள்] - உனக்குத்தகுதியான கண்கள். [நீர்மல்க] - கண்ணிற்பூர்ப்படங்க நீரிலேநிறையும்படி. [பையவேநிலையும்] - அஞ்சி முகத்தைப் பாராநிற்கச்செய்தே. தெரியாதபடி பின்னே கால்வாங்கிநிற்குமென்னுதல்; பேகணித்து நின்றநிலையென்னுதல். [வந்தென்னெஞ்சையுருக்குங்களை] - “ஹுதகாலத்திற்கெய்துபோனது” என்றிருக்கவொண்ணாகபடி புக்கவிடம்புக்கு என்னெஞ்சை நீராக்கநின்றன.

௩௫.—மூன்றும்பாட்டு. உன்வாலசேஷ்டிதங்கள் என்னை நலியாநின்றதென்கிறார்.

[பெய்யும்பூங்குழம்பேய்முலையுண்ட] - ப்ரதிகூலருடையப்ராணனும் ஆஹித ஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்யமுமே ாரகமாக வளர்ந்தானென்று - “வளர்ந்தவாறு” என்று சொன்னவிடத்தை விவரிக்கிறது இங்கு. பிள்ளையைத் திருமஞ்சனம்செய்து ஒப்பிடுத்துக் கண்வளர்ப்பண்ணிக் கடக்கநின்றாள் யசோதைப்பிராட்டி, அவ்வளவிலேவந்துகிட்டினாள் பூதனை. [பெய்யும்பூங்குழல்] - பிள்ளை என்று அங்கேசொல்லுதல்; அன்றிக்கே, [பெய்யும்பூங்குழல்] - பேய் என்று பூதனையோடேகூட்டுதல். பிணக்கோலமாக ஒப்பித்தவந்தாள்காணும். “பிள்ளையனுங்கவொண்ணது” என்று தாய்மார் எப்போதும் ஒப்பித்தபடியே இருப்பார்களாயிற்று, இவளும் அப்படியேவந்தாளாயிற்று; * பெற்றதாய்போல்வந்த பேய்ச்சியிறே. வைத்தபூவையுடைய மயிர்முடியுடையபேய். [பேய்முலையுண்டபிள்ளைத் தேற்றமும்] - ஐஸ்வரயமான ஜ்ஞாநமின்றிக்கே, “தாய்முலை” என்றும், “வேற்றமுலை” என்றும் அறியும்தேளிவு. அத்யந்தஸாஸவத்திலும் பிள்ளைகள் முலைவாசியறிவார்களிறே. இவனும் “தாய்” என்றேநினைத்து உண்டான்கிடர். [பிள்ளைத்தேற்றமும்] - யோக்யத்தில் தேளிவிருக்கிறபடி. அதாவது - யசோதைப்பிராட்டி முலைகொடுக்க ப்ரீதியிலேபண்ணும் முக்யஜல்பிதங்களை இவள்பக்கலிலே பண்ணினாளுயிற்று. “வாடகர்” என்று அறியவுமாம், அறியாதிருக்கவுமாம், ஸத்ருக்கள்கிட்டினால் முடியக்கடவதான வஸ்துவல்லாவ மிருக்கிறபடி. [பேர்ந்து] - அதுக்குமேலே. [ஓர்சாடிற்] - “ப்ரதிகூலம்” என்று பங்கிக் கவுமொண்ணதுகிடர். பூதனையை, “இன்னாள்” என்று ஆராய்கைக்காகியும் விஷய முண்டு, இது ரக்ஷகமாகவைத்ததுகிடர். யசோதைையைக் கண்டவாறே “இவளார்” என்று ஆராய்ச்சிப்படுமிறே.[ஓர்சாடு] - வாடகத்தில் கொமைக்கு இத்தோடொப்பதில்லை

மூன்றும்பாட்டு.—பெய்யும் இத்தாதி. “பெய்யும்பூங்குழல்” இத்தாதிவைபக்காஷித்து அவதாரிகை - உன்வாலசேஷ்டிதங்கள் இத்தாதி.

பெய்யும்பூங்குழல் - வைத்தபூவையுடைத்தான மயிர்முடியையுடையவென்று ஸப்தார்த்தம். “பெய்யும்பூங்குழல்” என்றத்தை - * பிள்ளைக்கு விசேஷணமாகுவாராக ப்ரயோஜனங்காட்டுகொள் - பிள்ளையை இத்தாதி. இவள் ஒப்பித்துவருகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - பிள்ளையாலுக்க இத்தாதி. அலுக்கம் - வாலவ்யாதி. தாயாய்வந்ததுக்குப்ராணம் - பெற்றதாய் இத்தாதி. பாஸூரஸ்யஸ்பக்த டோர்த்தம். “உண்ட” என்றதாக்குவாவம் - இவனும்தாய் இத்தாதி. பிள்ளையானால் தேற்றமே தென்ன - பால்யத்தில் இத்தாதி. “தாய்” என்றே நினைத்தனடானாகில், அவன்முடியக்கூடமோ? என்ன - வாடகர் இத்தாதி. “ஓர்” என்றதாக்கு அர்த்தம் - ப்ரதிகூலமென்று இத்தாதி. இது பூதனைக்கும் ஒவ்வாதோ? என்ன - பூதனையை இத்தாதி. விஷயமென்றது - யோக்யதையென்றபடி. யோக்யதையெய்யபடியுண்டு? என்ன - யசோதைையை இத்தாதி. ஆராய்ச்சிப்படும் - விசாரிக்கப்

கீடர். [இற] - முறிய. “தளர்ந்தும் முறிந்தும்” இத்யாதி. [செய்யபாதம்] - சிவந்ததிரு வடிகள். என்னுடையஜீவந்தைக்கொண்கீடர் விரோயியைப்போக்கிற்று. இவர்க்கு ஜீவநம் அடியிலே கல்பித்திறேகிடப்பது. [ஒன்றால்] - “இன்னதிருவடி” என்று நியதி யில்லையே. கருவிச்செய்கிறுனன்றே. [செய்தநின்சிறுச்சேவகமும்] - நீ சேவகம்செய்ய வடியிட்டபடியும். ராஜகுமாரனாய்ப்பிறந்து, பருவம்நிரம்பி, ஆயுதஸ்ரமம்பண்ணி, வஸிஷ்ட டாதிகளைப்பின்சென்று, விஸ்வாமித்ராதிகள்பக்கலிலே அஸ்த்ரலாஹமுண்டாய், பின்பிறே தாடகாமாரசீஸஸுவாஹுக்களை நிரஸித்தது; அதெல்லாம் பருவநிரம்புவதற்குமுன்னே, வாயாலும் காலாலுமாயிருக்கிறபடி இங்கு. வாயால் வலியார்க்குத் தாயாரும்வேண்டாவா யிற்றுக்காணும். இவனைப்போலே கால்கடியாரில்லை, ஆகையிறே காலிலே கொடிகட்டி வைக்கிறது. “ஹஜாரவிதாஜஸுவஜ்ஜுராஜாநடி | த்ரிவிசு உகவஜ்ஜுராணாஸு ஜகயடி” (தவஜாரவிந்தாங்குஸவஜ்ஜுராஞ்சநம் | த்ரிவிசுரமத்வச்சரணம்புஜத்வயம்) என் கிறபடியே. அப்போதும் * அவுணனுள்ளத்து எண்மதியுங்கடந்து அண்டமீதுபோயிற்றதும் கடுகித் திருவடிகளிறே. [நெய்யுண் இத்யாதி] - பருவம்நிரம்புவதற்குமுன்பு தான் ப்ரதி கூலரை யஞ்சப்பண்ணுமாபோலேகாணும் பருவம் நிரம்பநிரம்ப அங்குலர்க்குத் தான் அஞ் சும்படியும். [நெய்யுண்வார்த்தையுள்] - நெய்யைக்குறியிட்டேக்கடக்கவைத்துப்போய் அந் தரத்திலேவந்துபார்த்தாள், குறியழிந்துகிடக்கையாலே “நெய்களவு போயிற்று” என்றாள்; அவ்வளவிலே பையாக்க விழிக்கத்தோடங்கினான் [அன்னைகோல்கொள்ள] - “மாதா விறேயேதேதான்” என்னும்விவாகமறிகிறிலன். அவள்வார்த்தையிறே “உந்தமடிகள்முனி வர்” - வாரீர்பிள்ளாய், உங்கள்தமப்பனார் கேட்பராகில் உம்மைப்பொடிவர்; “உன்னை நான் என்கையிற்கோலால் நொந்திடமோதவுங்கில்லேன்” - இதுதான் இருக்கிறபடிகண் டரே; இத்தைக்கொண்டு இனி நீர் ஒன்றும் செய்யாதபடி பண்ணிக்கொள்ளலாமிறே வல்

படம். ஹாபுகத்தில்கொடுமைகீது இத்யாதி வாக்காந்தரத்திலே, பாதிகூலமென்றுசங்கிக்க இத் யாதிகாலவாக்யங்களும் அநுஸந்திப்பது. “ஓர்சாடு” என்றது - அத்தீயமமானசாடென்றுவிவகித்து, அதுக்கு அத்தீயத்வமேதென் - ஹாபுகத்தில் இத்யாதி. முறிந்ததுக்குப்ரமாணம் - தளர்ந்தும் இத்யாதி. “இற” என்றவந்தரம், “செய்யபாதம்” என்கிறவருடையஹ்வம் - என்னுடைய இத் யாதி. ரஸோக்தி - இவர்கீது இத்யாதி. நியதியில்லாமைக்குஹேது - கருவி இத்யாதி. அசாவது - “இதுநிரஸ்தமாகவேணும்” என்னும்கருவுதலாலே யுதைக்கில், வலத்திருவடியாலே யுதைக்கவேணும்; அந்நவனன்றிக்கே, அனந்தலிலேயுதைக்கிறானுகையாலே, ஏதேனுமொன்றுஅமையுமென்றபடி. சிறுசீ சேவகம் - ஹால்யத்திலேயொளர்யம். இவ்விரண்டையும் ஹால்யத்திலேசெய்கையாலே ராமாவதார வ்யாவ்ருத்தி - ராஜகுமாரனாய் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே, வஸிஷ்ட்டாதிகளைப்பின்சென்று அஸ்த்ர லாஹமுண்டாய் தாடகையை; விஸ்வாமித்ராதிகள்பக்கலிலே அஸ்த்ரலாஹமுண்டாய் மாரீசஸுபாஹுக் களை என்று ஆவயித்துக்கொள்வது; விஸ்வாமித்ராஸ்த்ரபரதாநம் தாடகாநிரஸநாந்தரமாகையாலே. “வாயாலும்” என்றத்தை ரஸோக்தியாலே விவரிக்கிறார் - வாயால்வலியார்க்கு இத்யாதி. கொடி - த்வஜம், இதுக்குப்ரமாணம் - ஹஜாரவிந இத்யாதி. திருநெடுந்தாண்டகப்பாசுரத்தையுட்கொண்டு,

“த்ரிவிசுரம்” என்றதுக்குஹ்வம் - அப்போதும் இத்யாதி. அப்போதும் - அந்தவவதாரஸமயத்திலும். அவுணனுள்ளத்து இத்யாதி - ஹாபலியினுடைய ஹ்ருதயத்திலுண்டான மனோதஸ்ரபஜ்ஞாந்தை அதிகரமித்து அண்டபித்திக்கு மவ்ருகேபோய்த்யர்த்தம். பையர்கீது—ஹயத்தோற்ற. அன்னை கோல் கொண்ட வந்தரத்திலே இவன் கண்ணநீர்விழவிட்டது ப்ராந்திகார்யமென்கிறார் - மாதாவிறே இத் யாதி. ப்ராந்திகார்யமென்கிறதென், அவளடியாளோ? என்ன - அவள்வார்த்தை இத்யாதி. “உந்த

லார்க்கு, நான் அதுக்கு ஸக்தையாகிறிலேன். * தாயேடுத்த சிறுகோலுக்குநீர்தோடியிறே - “அச்சமுறுத்துகிறபடியிது, பட்டாவும்நோவாது” என்றறிகிறிலன். தமப்பனார் எத்தாராகி வும் சிறிது ஆறலாங்காணும், ஹிதகாமராகையாலே அதுப்ராப்தமிறே; உகப்பேபின்செல்லக்கடவ இவள் போடிந்தால் பின்னைப் பொறுக்கப்போகாதிறே. இவள்தான் இப்படி செய்வானென் ? என்னில்,—ஸ்நேஹமின்றிக்கேயொழிந்தால் இன்னாரென்றிண்டோ கீழ் வும் தடியும் கொள்ளுதகக்கு. [நீயுன் தாமரைக்கண்கள்நீர்மல்க] - வேறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியிருக்கிற நீ, அதுக்குமேலே கண்களும் கோட்புக்கால் பொறுக்கப்போமோ. †(கோட்புகுகையாவது-வாலகுதாதிகள் அவிநவமாக வலவத்துக்களாகை.) [உன்தாமரைக்கண்கள்] - “ராவவொஹ-அதிவெஹீ” (ராகவோர்ஹதிவை தேஹீம்) என்கிறபடியே உனக்குத்தகுதியானகண். “தக்கதாமரைக்கண்” என்னக்கடவ திறே. [பையவேநிலையும்] - “அடிக்க” என்று அவள் கோலையேடுத்தாள்; அவளைப் பார்த்துநின்று கண்ணீரைவிழவிடாநிற்பது, உடம்புவெளுப்பதாய்ப் பேசணித்துநின்ற நிலையும். அன்றிக்கே, அஞ்சி அவள்முகத்தைப்பார்த்து நிற்கச்செய்தே பின்பே கால்வாங்கக் கணிசித்துமாட்டாதோழிவது, ஊன்றநிற்கமாட்டாதோழிவதாய்த் தறையில்கால்பாவாத படி பொய்க்க அடியிட்டேக்கொண்ணின்ற நிலைகாணும். பைய - மெள்ள. [வந்து இத் யாதி] - அச்சேயல்கள் என்னை நலியாநின்றன. உனக்கானால் தப்பியாகிலும்போகலாம், அதுவுமொண்ணாதபடி புக்கவிடம்புக்கு வடிப்பிட்டுநலியாநின்றன. [பையவேநிலையும் வந்தென்னெஞ்சையுருக்கும்] - என்னை ஓரடிபோகவோட்டாதே காற்கட்டாநின்றதென்கிறார். [நெஞ்சையுருக்கும்] - இவர்க்குநிலையடியிட்டபடி. [உருக்கும்] - முதல் நெஞ்சையுருக்க வடியிட்டது. (ந.)

மடிகள்” இத்தாதிக்குஅர்த்தம் - வாரீர் இத்தாதி, ஸக்தையாகிறிலேன் என்னுமனவும். (மேத - அடிக்க. இது திருமொழி, பத்தாம்பத்து, நாலாந்திருமொழி, எட்டாம்பாட்டு. தாய் கோலெடுத்தால் இவன்ஹயப்படுமோ? என்ன,—ப்ரமாணம் - தாயேடுத்த இத்தாதி. உனக்குத்தோடி - சுடுபட்டோடி. ஹயப்பட்டோடியென்றபடி. எட்டாம்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி, அஞ்சாம்பாட்டு, “வாயெடுத்த” இத்தாதி. “எடுத்த” என்றதுக்குபாவம் - அச்சம் இத்தாதி. “சிறுகோல்” என்றதுக்குஹாவம்-பட்டாலும் இத்தாதி. சிறுகோல் - வைக்கோல். “தாயேடுத்த” என்றதுக்கு வாவார்த்தம் - தமப்பனார் இத்தாதி. ரஸோக்தி - ஸ்நேஹம் இத்தாதி. ஸ்நேஹம் - நெய். கோட்புகுகையாவது - தாதாமாக புஷ்பிதமாகை. அப்படி தகுதியாயிருக்குமோ? என்ன - தக்க இத்தாதி. “பைய” என்றது - பொய்க்க என்றபடி. பொய்க்க - மெள்ள. தறையில் கால்பாவாதபடி மென்னவடியிட்டென்றபடி. இவ்வீடத்திலே - “மொவ்யாஹெஹீ” இத்தாதி குந்திவசகம் அநுஸந்தேயம். “உருக்குங்கள்” என்கிறவெஹுவார்த்தம்-அச்சேயல்கள் இத்தாதி. “வந்து” என்றதுக்குஹாவம்-உனக்கானால் இத்தாதி. தப்பியாகிலும்போகலாமென்றது - யசோதை அஸுலையாகையாலே தொடர மாட்டானென்றபடி. சாடு - என்னைஹடி இத்தாதி. காலானது நெஞ்சைக்கட்டாநின்றதென்று ஸ்வஹாவார்த்தம்; நெஞ்சுழிந்தால் தப்பப்போகாதிறேயென்றதவரி. வர்த்தமாஹார்த்தம் - முதல்நெஞ்சை இத்தாதி. காமேணாவது - “ராவவொஹ-அதிவெஹீ” தகையெவரிதென்கண்கள்” ஐதி ஸுநாசகாணெ, ஹந-ஹிநாது. (ந.)

நான்காம் பாட்டு.

கள்ளவேடத்தைக்கொண்டுபோய்ப் புரம்புக்கவாறும் கலந்தசுரரை
உள்ளம்பேதஞ்செய்திட்டு உயிருண்டவுபாயங்களும்
வெள்ளநீர்ச்சடையானும் நின்னிடையேறலாமைவிளங்கின்றதும்
உள்ளமுள்துடைந்து என்னுயிரையுருக்கியுண்ணுமே.

ஆ.—(கள்ளவேடத்தை.) கண்டாருடையநெஞ்சை அபஹரிக்கும்படியான
அழகியவேஷத்தைக்கொண்டு த்ரிபுரத்திலேபுக்கபடியும், அஸுரரோடேசேர்ந்து வைதிக
ஸ்ரத்தைகளைப்போக்கி அவர்களுக்கு ப்ராணஹாசிபண்ணினவிரகுகளும், கங்கையை
யரித்த ருத்ரன் த்வதயீநென்று ப்ரஸித்தமாம்படி நின்றதுவும், அந்தக்ரணத்தை
யுள்ளேபுக்குக் குடைந்து என் ஆத்மாவை நீராக்கி முடியாநின்றனவென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், வெள்ளத்தாவதாரவ்ருத்தார்த்தம் மிகவும் என்னை நவியா
நின்றது என்கிறார்.

[கள்ளவேடத்தை என்றுதொடங்கி] - கண்டாருடையநெஞ்சை அபஹரிக்
கும்படியான அழகிய வேஷத்தைக்கொண்டு த்ரிபுரத்திலேபுக்கபடியும், அஸுரரோடே
சேர்ந்து வைதிகஸ்ரத்தைகளைப்போக்கி அவர்களை ப்ராணஹாசிபண்ணின விரகுகளும்,
கங்கையினுடைய நீர்வெள்ளத்தை ஜடையிலேயரித்த ப்ரலாவதையுடைய ருத்ரனும்
“விஷ்ணுராஜா” இத்தயாதிப்ரக்ரியையாலே த்வதயீநன் என்னுமிடம் ப்ரஸித்தமாம்படி
நின்றதுவும். [உள்ளம் என்று தொடங்கி] - அந்தக்ரணத்தை உள்ளேபுக்குக் குடைந்து
என் ஆத்மாவை நீராக்கிமுடியாநின்றன.

ப.—அநந்தரம், த்ரிபுரவாஸிகளான அஸுரவர்க்கத்தை அந்தர்வேஷாதிகள்
பண்ணிமுடித்தப்ரகாரம் என்னுத்மாவை ஸியிலமாக்காநின்றதென்கிறார்.

(வேதைகவேத்யனாய்வைத்து); கள்ளவேடத்தை - (வேதவாஹ்ய ஸுத்தருப
மான) க்ருத்ரிமவேஷத்தை, கொண்டு - கொண்டு, போய் - (அழகாலும் பக்வதையாலும்
ஆப்தபுத்திபிறக்கும்படி) போய், புரம் - த்ரிபுரத்திலே, புக்க-புக்க, ஆறும் - ப்ரகாரமும்;
அசுரரை - அங்குத்தையஸுரரை, கலந்து - உட்புக்குச்செறிந்து, உள்ளம்பேதம் -
சித்தபேதத்தை, செய்திட்டு - பண்ணி, (அவர்களுக்கு உபாஸ்யனருத்ரன்தன்னுலே),
உயிர் - அவர்கள்ப்ராணனை, உண்ட - அபஹரித்த, உபாயங்களும் - விரகுகளும், வெள்
ளம் - ஸம்ருத்தமான, நீர் - கங்காஜலத்தை, சடையானும் - ஜடையிலேயுடையருத்ரனும்,
நின்னிடைய - உன்பக்கல், வேறலாமை - (“விஷ்ணுராஜாஹமவதொலவவஸு”) என்று
ஸ்ரீஸ்ரீநிவாவத்தாலே) அப்ருதக்ஸித்தப்ரகாரமானபடி, விளங்க - ப்ரமாணப்ரஸித்த
மாக, நின்றதும் - நின்றதுவும், உள்ளம் - என்னெஞ்சுக்குள்ளே, உள்-ஜ்ஞாநவ்ருத்தி
கள்தோறும், குடைந்து - அவமாஹித்து, என்-என், உயிரை - ஆத்மாவை, உருக்கி -
நீராக்கவுருக்கி, உண்ணும் - க்ரஸித்துவிடாநின்றன.

இ. -- நாலாம்பாட்டில், வெள்ளத்தாவதாரவ்ருத்தார்த்தம் மிகவும் என்னை நவியா
நின்றதென்கிறார். அதுகூலவிஷயத்திற்களவுசொல்லிற்று, இனி ப்ரதிகூலவிஷயத்தில்
தன்னைக்களவுகண்டபடி சொல்லுகிறது.

[கள்ளவேடத்தைக்கொண்டு] - “யயாஹிவொரஸுதயாஹிவஸுத” என்கிறபடியே க்ரித்ரிமவேஷத்தைக்கொண்டு, “வெவெஹு ஸவெஹு ஹவெவெஹு” என்று வேதார்த்தத்தவஜ்ஞானவன், வேதாப்ராமானிகவாதிகளின்வேஷத்தைக் கொள்ளுகை. பாகத்தாலும் அழகியஸந்திவேஸத்தாலும், சென்றுபுக்கபோதே “ஆப்தன்” என்று விஸ்வஸிக்கும்படி புக்கபடியும். வைபவ்ஹிம்ஸையையும் ஸாமான்யஹிம்ஸையோபாதிபாக்கப் புகுகிறவனாகையாலே, பசும்புல்லுச்சாவ மிதியாதே கூசியடிபிட்டுப்புக்கபடி. [கலந்து இய்யாதி] - அஸூரர்களோடேசேர்ந்து வைதிகப்ரத்தைப் பாரம்படி வஸுத்திகளைஹேதித்து. அவர்களைப் பரணஹாநிபண்ணிப் பிணமாக்கி, “இன்னூர்கொன்றார்” என்று விருதுபிடிக்கும்படி நின்றவிரகுகளும். கங்கையினுடைய நீர்வெள்ளத்தை ஜடையில்யரித்தப்ரஹ்வத்தைபுடைய ருத்ரனும், “விஷ்ணுராஜா” என்கிறபடியே ஸரீரவத்பாதந்தரனென்னுமிடம்ப்ரஸித்தமாம்படி சிந்தனாவும். ருத்ரனையும் தன்னையும் ஸமமாகச்சொல்லலாம்படி த்ரிமூர்த்தமத்யஸ்யிதியைச் சொல்லிறாசுவமாம். [உள்ளம் என்றதொடங்கி] - ஜ்ஞாநப்ரஸரணத்வாரமான மநஸ்ஸி லைபுகந்து, “கவெஹு யபிஷாஹெஹ்யஸு” என்கிறஆத்மாவை நீராக்கமுடியாநின்றன.

நாடு.—நாலாம்பாட்டு. வேளத்தாவதார வருத்தாந்தம் நிகவும் என்கை நலியா நின்றதென்கிறார். அங்குலவிஷயத்தில் களவுசொல்லிற்று - சீழிற்பாட்டில், ப்ரதிகுலவிஷயத்தில் களவுகண்டபடிசொல்லுகிறது - இப்பாட்டில்.

[கள்ளவேடத்தைக்கொண்டு] - “யயாஹிவொரஸுதயாஹிவஸுத” (யதாஹிசோரஸ்ஸததாஹிபுத்த) என்கிறபடியே, க்ருத்ரிமவேஷத்தைக்கொண்டு. “வெவெஹு ஸவெஹு ஹவெவெஹு” (வேதைச்சஸர்வைரஹமேவவேத்ய) என்று வேதார்த்தத்தவஜ்ஞானவன், வேதாப்ராமானிக வேஷத்தைக்கொண்டு. கண்டார் நெஞ்சுகளடங்கலும் அபஹ்ருதமாம்படி, கறுத்துநெய்த்தவடிவும் வடிந்ததாதும் இடுக்கின புஸ்தகமுமாய் நின்றநிலையைக்காணும் நினைக்கிறது. “இவன்சொன்னதுக்கு மேற்பட

நாலாம்பாட்டு.—கள்ளவேடத்தை இய்யாதி. “கள்ளவேடத்தைக்கொண்டு” இய்யாதியைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - வேளத்த இய்யாதி. “மூணாபுஸ்யாபிஷ்டஸெயிஷுஜநகஸு” என்கிறப்ரகரணத்திலே, யர்மவெளர்யப்பண்ணின வேளத்தாவதாரவருத்தாந்தம்ஸாயில் யஜநகமென்னக்கூடுமோ? என்னில், - சீழிற்பாட்டிற்கொன்ன வெளர்யம் ஆஸ்ரிதவ்யயத்திற்கெய்ததாகையாலே குணமாய் ஸெயிஷ்ஜநகமானப்போலே, இப்பாட்டிற்கொன்ன வெளர்யமும் ஆஸ்ரிதவிரோதிரஸந்ததுக்கு உற்பபாகையாலே குணமாய் ஸெயிஷ்ஜநகமாகக்கூடுமென்று வ்யக்ஷித்து, சீழிற்பாட்டோடே இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் - அங்குலவிஷயத்தில் இய்யாதி வாக்யவ்யயத்தாலே. வேளத்தவேஷமென்னாதே, “கள்ளவேடம்” என்ற வ்யஸேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - யயாஹி இய்யாதி. “யயாஹிவொரஸுதயாஹிவஸுத” யாமதம்நாவிகுகிருவிஷி | தவூரஹ்யஸுஜுதஃபுஜாநாமநாவிகெநாவிகுவொவஸுயஸுசு” (நச) உத்யொபாஜுகாணெ [கருக] ஜாவாவிஷ்விசிராரி. “கொண்டு” என்கையாலே - தனக்குச்சோதத்தை ஏற்றிக்கொண்டானென்று வ்யக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - வெவெஹு இய்யாதி. “வேடம்” என்றதுக்குஹாவம் - கண்டாக் இய்யாதி. “வேடம்” என்று - விக்ரஹஸௌந்தர்யத்தை யருளிச்செய்ததுக்கு ஹாவம் - இவன்சொன்னதுக்கு இய்யாதி. விக்ரஹ

அர்த்தமில்லை” என்று, கேட்டார். நஞ்சிலே தேறும்படியிறே வடிவையிட்டு மயக்கிப்படி. [போய்] - அதாவது - “காலுக்குட்பட்ட கூடாந்தரபதார்த்தங்கள் நோவுபடுகிறது” என்னும் லயந்தோற்றப் போய்க்க அடியிட்டுக்கொண்டு போனபடி. அவர்கள் தாங்கள் ஸாஸ்த்ர விரோடமானவற்றை ப்ரவர்த்தியாநிற்கச்செய்தேயும், முகப்பில்நின்று ஒன்றுபோலேயிருக்க, “ப்ரஹ்மிஸைபண்ணலாகாது, நிஷித்தத்ரவ்யஸேவைபண்ணலாகாது, க்ருத்ரிமலாஷணம் பண்ணக்கடவதன்று, விஷயப்ராவண்யமாகாது” என்றுப்போலே, சிலசொல்லுவர்களா யிற்று; அவையெல்லாம் தோற்றம்படிக்கீடாகப் போனபடி. பெருமாள், “வனத்துக்கேழுந் தருள்” என்று புறப்பட, ஜாவாலிகன் மீண்டு புருநம்படிக்கீடாகச் சிலவற்றைச்சொல்ல,

ப்ர:—(பெருமாள் வனத்துக்கு எழுந்தருள் என்று புறப்பட ஜாவாலிகன் மீண்டும் புருநம்படிக்கீடாகச் சிலவற்றைச்சொல்ல)—சுயொஜ்யாகாணெ ந வொதூர ஸதததெ ‘: ஸாபுராாவவஜாஹுதெ வுஜிரெவா நிரயிடுகா | ப்ராகுதஸு நரநெஸுவுஹுயபுவுஹெடுநவ்விந: || ௨ || கூஸு வுரூஹொவநு: கிராவுஸுவுகெநவிக் | யதெகொ ஜாயதெஜஹுரெகவனவ விநஸுதி || ௩ || தஸூநாதாவிதாவெதி ராஸெஜெதயொநர: | உததவவநெஜெயொ நாவிக் கஸிஜிகஸுலிக் || ௪ || யயா முரோஹுநுநர: கஸிதவிவெஸக | உத ஜெ வதராவாஸ ப்ராகிஷெ தாவரெஹி || ௫ || வனவெவிவ சிநுஷுரணா விதா ரிதாமுஹ்வஸு | சுவாஸரிதூ காகுதஸுஜெநாசுஸுஜநா || ௬ || விசுரூரஜெ வுஹுத ஜெ நாவுலிகம் நரொதூ | சுவூதூ காவயு டு:வெவிஷெ வெஹுக்ஷணம் || ௭ || ஸபூஜாயாபெயாஜாயாரிதாந சிவிஷெ வய || ௭ ||” உதூதி.

(பெருமாள் சிவிட்கென்று செவியைப் புதைத்து)—[கூ] ஜாவாஹெஸு வஸுஸூராரிஸுதூவராகு: | உவாவவரயாஹுதூ வுஹுஜாயாவிவ னயா || ௮ || ஹவாநெவ்வி யகாரியூ வவநுபஜிஹொகூவாந | சுகாயு:காயு ஸஜாஸிவயூவயூஸுஜிதம் || ௯ ||”

(உன்னைக்கொண்டு கார்பங்கொண்ட ஐயரையன்றோ வெறுப்பது)—[கூ] ‘: நிநூஜெஹு கடுவிதூ:கூதத்தஜூசெமூசிஷெஸுவுஜி | வுஜா நயெவவியயாவாஹு ஸுநாவிக் யடுவயாடிவெதம் || ௧௦ ||

னெனந்தயத்தாலே அவர்களை விஸ்வவிக்கும்படி மயக்குகைக்காக சுத்ருஸவேஷத்தை பரித்ரஹித்தா நென்றபடி. கள்ளவேடத்தைக்கொண்டு புரம்புக்கவாறுமென்னுதே, “போய்” என்று விஸேஷித்த துக்குஹவம் - காலுக்குட்பட்ட இத்தாதி. பொய்க்க - மெள்ள, அவர்கள் வைதிகஸ்ரத்தையைக் குலைக்கப்புகுகிறானகில், அஹிம்ஸாதிடும் தோற்றப்போவானென்? என்ன - அவர்கள் இத்தாதி. அவர்களென்றது-பெளத்தரை. அவைதிகமதஸ்த்தாபகாவதாரசேஷ்டிதம் இவரை சுடுபடுத்தக்கூடுமோ? என்ன,— ஆஸ்ரிதவிரோதிரஸநார்த்தமாகையாலே கூடுமென்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தத்தே ஐதிஹ்யம் - பெருமாள் இத்தாதி, இவ்வாக்யத்தால் - “ப்ரதிகூலவிஷயத்தில் களவுகண்டபடிசொல்லுகிறது”

பெருமாள் சிவிட்சென்று சேவியைப்புறத்தது, “வாராய், என்முன்னேநின்ற யர்மருசிசுலை யும்படிக்கீடாக நாஸ்திகவாதம்பண்ணுவதே, உன்னைவெறுக்கிறதென், உன்னைக்கொண்டு கார்யங்கொண்ட ஐயரையன்றோவெறுப்பது” என்ன; “நாயன்றே, நீர் மீண்டேழுந்தருளித் திருவலிஷேகம்பண்ணியருளி புரீ ஹரதாழ்வான்கண்ணிலே கண்ணநீரைமாற்றினவாறே, நான் நாஸ்திகனாகைதவிர்ந்து ஆஸ்திகனும்படிபாரீர்” என்ன; அவ்வளவிலே இவனை “ஜாவாலிஷ்டாஹணோததி” (ஜாபாலிர்ப்ராஹ்மணோத்தமம்) - என்றார்களிறே, நாங்களுமெல்லாம் நூலிட்டிருக்கையாலே, ப்ராஹ்மணரென்று கொள்ளுமித்தனை; ஸ்ரஹ்மஸம்வநீ - ஸ்ரஹ்மணஃ இறே, ப்ராஹ்மணனாகிறான் - ப்ராஹ்மஸம்பந்தியானவனிறே; அதுள்ளது இவனுக்கேயிறே, இவ்வளவிலே லோகாயதமத்ததை உபந்யஸித்தானொருவ னிறே. [புரம்புக்கவாறும்] - ஊரைக்கிட்டினபின்பு பண்ணின நியதிகளையெல்லாம் நினைக்கிறது. அதாவது - வைபவம்ஸையையும் ஸாமாந்யவம்ஸையோபாதி யாக்கப் புகிறவனாகையாலே, பசும்புல்லும்கால மதியாதே கூசியடியிட்டுப் புக்கபடி. [கலந்து] -

(நாஸ்திகனாகைதவிர்ந்து ஆஸ்திகனும்படி பாரீர் என்ன)—[கங்கு] “உதி ஸுவனுவநம் ஸரொஷ்ராரிம் ஷிவநாநிஷீநஸவம் | உவாஸதயம் வுந ராவிகனஸதம் வுலாநுநயநவிஷ்டம் || ௩௭ || நநாவிகாநாம் வுநம்வ லீஜிஹம் நநாவிகொஹம் நவநாவிகிஞந | ஸலீக்ஷகாலம் வுநராவிகொ ஹம் ஹவெயகாஹம் வுநரொவநாவிகு || ௩௮ || ஸவாவிகாஹம் வுநவாஸத யுநெநயபுரா பிபாநாவிகவாஸுநிதா | நிவதநாபுரம் தவராபிகாரணாஸு ஸ்வாஹநாபுரம் ஷிவநாநிஷீநஸவம் || ௩௯ ||”

என்றத்தை ஸ்திரீகரித்தபடி. சிவவற்றைச்சொல்ல வென்றது - “ஸாபுராவவரோஹுதே வுஹிரெவநிரயிபுகா” இய்யாத்யதுஸந்தேயம். செவியைப்புறத்ததென்றது - “சுகாயபுகா யபுஸகாஸ பவயுபவயுஸஜித” இய்யாதியைப்பற்ற. ஐயரையன்றோ வெறுப்பதென்றது - நிஜாஜிஹம்கேஷிதம்சுதம் தஜிஸாபிஹாஜிஷிஸுஸுஹி | வுஹிரா நவெயவவியயாஹனம் ஸுநாவிகாயபுகாபவதே” என்றத்தைப்பற்ற. நாஸ்திகனாகைதவிர்ந்து ஆஸ்திகனும்படிபாரீர் என்றது - “நநாவிகாநாம்வுநம் வுலீஜிஹம் நநாவிகொஹம்நவநாவிகிஞந | ஸலீக்ஷகாலம்வுநராவிகொஹம் ஹவெயகா ஹம்வுநரொவநாவிகு” இய்யாதியைப்பற்ற. “சுபாஸயனஹம் ஜாவாலிஷ்டா ஹணோததி | உவாஸதாயபுகாபுரம்வதஜிஹம்வ” உத்யொபாஜாகா ஹண கஷ்டஸததெரி. எடுத்தஸலோகத்துக்கு அர்த்தம் - நாங்களும் இய்யாதி. இவனுக்கு ப்ராஹ்மஸம்பந்தமென்ன - இவ்வளவிலே இய்யாதி. இவ்வளவிலேயென்றது - பெருமாள் “நாம் திருப்புவதில்லை, மீண்டெருமளவும் ராஜ்யத்தைநோக்கிக்கொண்டிருக்கும்” என்று புரீபரதாழ்வானை ஆஸ்வஸிப்பிக்கிறவளவிலேயென்றபடி. “புக்கவாறும்” என்றபரகாரமென்ன - ஊரைக்கிட்டின இய்யாதி. இவ்வர்த்தத்தையென்றது - ஜாவாலியுபந்யவரித்த வெளத்தமத்ததை யென்றபடி. கலக்க

இவர்களிலே யொருவனாய்ப்புகுநின்று இவ்வர்த்தத்தை உபந்யஸித்தபடி. தன்வார்த்தையை விஸ்வஸிக்கக்காக இவர்களோடே ஒருநிராய்க்கலந்து பரிமாறினபடி. [அசுரையுள்ளம்பேதம்செய்திட்டு] - ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளான இவர்களுக்கு அவைதிகமத்தையுபந்யஸித்து வைதிகப்ரத்தையப்போக்கினாயிற்று. இவர்களுக்கு வைதிகப்ரத்தையுண்டோ? என்னில், —“சுஹிஹோத்ராஸுரவெஷாஸுராக்ஷஸாநாஹுஹெ” (அக்ரிஹோத்ராஸ்சவேதாஸ்சராக்ஷஸாநாம் க்ருஹேக்ருஹே) இஹே. எல்லார்க்கும் சிலவுண்டாகை தவிராதிஹே. ப்ரம்ருசியுள்ளவையுண்டாகிலும் குலைந்துபோம்படி மதிஹேதங்களைப் பண்ணினாயிற்று. [உயிருண்டவபாயங்களும்] - இவர்களுடைய உயிரைப்போக்கின உபாயங்களும். இவர்களுடைய வைதிகப்ரத்தையைப்போக்கி சுவப்ராயராம்படிபண்ணி, நின்றனொரு ஹிக்ஷுகனுக்குங்கூட மேல்விழலாம்படி அவர்களை யடியறுத்து, “நான்செய்தேன்” என்று கவிபாலேத்துக்கொள்ளலாம்படி பண்ணினபடி. “அவன்செய்தான்” என்று சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும் இச்செயலொன்றும் அவன்தலையில் அந்வயியாதபடி சொன்னபடிபாரீர்! “விஷுஹோத்ராஸுரவெஷாஸுராக்ஷஸாநாஹுஹெ” (விஷ்ணுராத்தாபகவதோபவஸ்யாமிததேஜஸு-தஸ்மாத்ததந்ந்யாஸம்ஸ்பர்ஸம்ஸவிஷேஹேமஹேஸ்வர) - என்கிறபடியேயிஹே - சேதநனைக்கொண்டு கார்யங்கொண்டத்தோடு, அசேதநத்தைக்கொண்டு கார்யங்கொண்டத்தோடு, வாசியில்லை. ருத்ரன்தன்னோடு அவன்கையிலில்லோடு வாசியில்லை இவனுக்கு. காரணவஸ்த்தையில் சித்சித்துக்களைக்கொண்டு கார்யங்கொண்டவோபாதி யாயிற்று. முன்பு அவன்தானே செய்வானாகக்கொண்டேடுத்துப்பார்த்தானிஹே; அதுமுடியாதோழிய, பின்பு இவன் உள்ளீடாய் நிற்கையிஹே செய்து தலைக்கட்டவல்லனாயிற்று. பண்டு ஒருராஜா, “ருத்ரதத்த்வமே பரதத்த்வம்”

வேண்டுவானென்? என்ன - தன்வார்த்தையை இத்தாதி. வைதிகப்ரத்தையைக் குலைக்கைக்கடியென்? என்னில் - “சுஸுஹோயபிஷுஹே. தாஸுஸுராக்ஷஸாநாஹுஹெ” (உவொஷிதஸுஷுரவெஷாஸுராக்ஷஸாநாஹுஹெ) என்றருளிச்செய்வர். “சுஹிஹோத்ராஸுரவெஷாஸுராக்ஷஸாநாஹுஹெ”

“சுஹிஹோத்ராஸுரவெஷாஸுராக்ஷஸாநாஹுஹெ” என்றருளிச்செய்வர். “சுஹிஹோத்ராஸுரவெஷாஸுராக்ஷஸாநாஹுஹெ”

இவனே ஸஹ்ரித்தான், ருத்ரனன்றோஸம்ஹரித்தவன்? என்ன - இவர்களுடைய இத்தாதி. அடியறுத்தென்றது - ஸுலஹாரியைப்பண்ணியென்றபடி. நின்றனொருபிக்ஷுகனுக்குங்கூட - இன்னென்று பேரூரில்லாத பிக்ஷுகனுக்குங்கூடவித்யார்த்தம் வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - அவன்செய்தான் இத்தாதி. “ருத்ரன்செய்தான்” என்று ப்ரமாணம்சொல்லாநிற்க, ஸர்வேஸ்வரன் த்ரிபுரதஹம் பண்ணினென்கிறது என்கொண்டென்ன; ப்ரமாணங்கொண்டென்கிறார் - விஷுஹோத்ராஸுரவெஷாஸுராக்ஷஸாநாஹுஹெ” (விஷ்ணுராத்தாபகவதோபவஸ்யாமிததேஜஸு-தஸ்மாத்ததந்ந்யாஸம்ஸ்பர்ஸம்ஸவிஷேஹேமஹேஸ்வர) உகி ஶஹாஹாநதெ (சுண்டுவவுணி).

சேதநனையாலே ருத்ரனுக்கும் இதில் அந்வயமில்லையோ? என்ன - சேதநனை இத்தாதி. விவரணம் - ருத்ரன்தன்னோடு இத்தாதி. சித்சித்விஹாகமநக் காரியங்கொள்ளக் கண்டவிடமுண்டோ? என்ன - காரணவஸ்த்தை இத்தாதி. “தஸுமாஸு-ஸவிஷேஹே” என்றதுக்கர்த்தம் - முன்பு அவன் இத்தாதி. “தஸ்மாத்” என்றதின் அர்த்த ஸாமார்த்த்யத்தாலே-முன்பெடுத்துப்பார்க்க, முடியாதோழிந்தது வித்தம். “இவன் அந்தராத்தாவாய் நிற்கையாலே செய்தான்” என்றத்தால் மலிதமான ருத்ரோச்ச்ராயகவத்யுதேவத்துக்கு ஐதிஹ்யம் - பண்டோநாஜா இத்தாதி. ஒருவனென்று - ஆழ்

என்றெழுதி, “எழுத்திட்டுத்தாருங்கோள்” என்ன, அப்படி பலரும் எழுதி யெழுத்திடுந் திறக்கச்செய்தே; ஒருவர், “வாராய், நீ இவ்வோலைகெடாமே நோக்கிவைத்தாலிறே இவனு டையபரத்வம் ஸாபிக்கலாவது; நீ நினைக்கிற தேவதைக்குண்டான உச்சராயங்கள் ‘ஸர்வேஸ்வரானுலே’ என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லாநின்றன; ஆனபின்பு, இன்று, நீ சொல்ல, நான் எழுத்திட்டுப்போகிறேன்; நாளை ஒருவிவக்ஷிதன்தோன்றி ‘இவன் அஜ்ஞா யிருந்தானீ!’ என்னக்கேட்பதில் இன்று நீ நினைத்தத்தைச் செய்துகொள்ளமாட்டாயோ” என்றார். [உபாயங்களுள்]-அப்போதிருந்து சிந்தித்தவற்றையெல்லாம் நினைக்கிறது. [வேள் ளுநீர் இத்யாதி] - இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாயோண்டான் பணிக் கும்படி,—“ப்ரஹ்மருத்ரர்களோடுவே நின்றதோரு முதல்களவுண்டு, அத்தைச்சொல்லுகிறது” என்றாயிற்று. அதாவது-ருத்ரனையும் தன்னையும் ஸமமாகச்சொல்லலாம்படி த்ரிமூர்த்தி மத்யஸ்த்திதியைச் சொல்லுகிறதென்று. இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “அழகிது, ஆகிலும் அத்தனையாரும் தேடிப்போகவேணுமோ, இவன்தன்விஷயத்திறே முன்புபண்ணின உபகாரத்துக்கு ஓரளவுண்டோ, இதுதானே யமையாதோ” என்று அருளிச்செய்தார். [வேள்ளுநீர் இத்யாதி]-கங்காஜலத்தைத் தன்னுடையில் ஏகதேஸத்திலேயுரித்த ப்ரலாவத் தையுடைய ருத்ரனும் உன்பக்கல் வேறல்லாதபடிதோற்ற நின்றமையும். அதாகிறது - “ஸரீரஹுதன்” என்னுமிடந்தோற்றநின்றபடி. இங்ஙனச்சொல்லுகிறதென், ஐக்யமாகக் காண்டாலோ? இத்தையென்னில்,—அங்ஙன் கொள்ளுமன்று “விஷ்ணுராதா” (விஷ்ணுராதமா) என்கிற ப்ரமாணத்துக்கு விஷயமின்றிக்கே யொழியுமே. “நலந்திகழ் சடையான்முடிக்கொன்றைமலரு” நாரணன்பாதத்துழாயுங் கலந்திழிபுனலால் புகர்படு கங்கை” . அவனுடைய சேஷத்வத்துக்கும் இவனுடைய சேஷித்வத்துக்கும் ப்ரமாணம் ஒரு வேள்ளமென்கிறார்காணும். ருத்ரன்ஜடையில் கொன்றையும் ஸர்வேஸ்வரனடியில் திருத்துழாயும் கூடிவந்திழிகிறபடி. [உள்ளமுன்குடைந்து] - என் அந்நீகரணத்தைப் புக்கு அவசியமின்று, “சுஷ்ணுஷ்யாயஜீரணாயு” (அச்சேத்யோயமதாஹ்யோயம்) என்கிற ஆத்மாவைப் புக்கு அழித்து நோவுபடுத்தாநின்றது. ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமான மநஸ்ஸிலேபுகுந்து ஆத்மாவை நீராக்கிமுடியாநின்றன.

(ச)

(உயிரையுருக்கி)—யீதாஸுஅயீயெ “சுஷ்ணுஷ்யாய ஜீரணாயு” (சுஷ்ணுஷ்யாய ஜீரணாயு) வனவது | மிதுஸவபுதஸூணுராவொயஸநாதந: || உச || ”

வானே.வஹுவசநார்த்தம் - அப்போது இத்யாதி. முதற்களவாவது - “உயிர்விருத்தியிடுபது” என்கிறபடியே யவதரித்து, அவர்களோடே ஸஹபடிக்கலாம்படியிருக்கிற த்ரிமூர்த்திமத்ய ஸ்த்திதியை. முன்புபண்ணினவென்றது - த்ரிபுரதஹஸையத்தில் அந்தராத்மாவாகை முதலானவை. எம்பெரு மானார் நிர்வாஹத்திலே ஸப்தார்த்தம் - கங்காஜலத்தை இத்யாதி. ப்ரமாணந்தரவிரோதமுங்காட்டு கிறார் - நலந்திகழ் இத்யாதி. ஒருவேள்ளமென்றது - சாடு. கங்கையென்னுதல், ப்ரவாஹம்போலே அநேகமென்னுதல். இதுக்கார்த்தம் - ருத்ரன்ஜடையில் இத்யாதி. நலந்திகழ் இத்யாதி - பெரியாழ் வார்த்திருமொழி, நாலாம்பத்து, ஏழாந்திருமொழி, இரண்டாம்பாட்டு, “சலம்போதி” இத்யாதி. நலந்திகழ் இத்யாதிக்கார்த்தம் - திருவடிகள்விளக்கின தீர்த்தத்தை யுரித்துக்கொண்டிருக்கிற நன்மை விளங்காநின்ற ஜடையையுடையான ருத்ரனுடைய பரிஸ்வரில் கொன்றைப்பூவும், அவனுக்கு ஸரீரியும் சேஷியுமான நாராயணனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயுமான இரண்டோடுங்கலந்து ஆகாசத்தினின்றும் பூமியிலே விழுந்து ப்ரவஹிக்கிறஜலத்தால் ஓளியையுடைத்தாயிருந்துள்ள கங்கை யென்றபடி. “உள்ளமுன்” என்றது - மநஸ்ஸுக்குள்ளென்றபடி.

(ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

உண்ணவானவர்கோனுக்கு ஆயரொருப்படுத்தவடிசிலுண்டதும்
வண்ணமால்வரையையேடுத்து மழைகாத்ததும்
மண்ணை முன்படைத்துண்டுமிழ்ந்து கடந்திடந்துமணந்தமாயங்கள்
எண்ணுந்தோறுமென்னெஞ்சு எரிவாய்மெழுகோக்கும்நின்றே.

ஆ.—(உண்ண.) உண்ணவானவர்கோனுக்கு ஆயரொருப்படுத்தவடிசிலுண்டதும்; இந்தரன் க்ருஷ்ணய்வர்ஷிக்க, நாராவர்ணமான பெரியமலையைபெடுத்து மழைகாத்ததும்; ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணினதுவும், இப்படிசெய்தருளின ஆஸ்சர்யங்களை யதுஸந்திக்குந்தோறும் என்னுடையமநஸ்ஸு, நெருப்பிலேபுக்க மெழுகுபோலே ஒருகாலேமுடியாதே நின்று உருகாநின்றதென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆஸ்ரீதவிஷயமாகச்செய்த சேஷ்டிதங்களும் அது ஸந்திக்குந்தோறும் என்மநஸ்ஸு அறவழியாநின்றது என்கிறார்.

[ஒருப்படுத்த] - சமைத்த. [வண்ணமால்வரையையெடுத்து மழைகாத்ததும்] - இந்தரன் க்ருஷ்ணய்வர்ஷிக்க நாராவர்ணமான பெரியமலையை எடுத்து மழை அவர்கள்மேல்படாமே காத்ததும். [மண்ணை என்றதொடங்கி] - ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுவதும்செய்து ஜகதஹ்மாநிநியான பிராட்டியோடு ஸம்ஸ்லேஷித்து இப்படிசெய்தருளின ஆஸ்சர்யங்களை அதுஸந்திக்குந்தோறும் என்னுடைய மநஸ்ஸு நெருப்பிலேபுக்க மெழுகுபோலே ஒருகாலே முடியாதே நின்று உருகாநின்றது.

ப.—அநந்தரம், அதிமாநுஷ்சேஷ்டிதங்களை அதுஸந்திக்குந்தோறும் என்னெஞ்சு, அக்கிஸகாஸத்தில் மெழுகுபோலே யாகாநின்றதென்கிறார்.

வானவர்கோனுக்கு - ஸபரிகரணை இந்தரனுக்கு, உண்ண - ஹுஜிக்கைக்காக, ஆயர் - (பக்ரகக்ஷணதத்பராரான) இடையர், ஒருப்படுத்த - லோத்யோகராய்ச்செய்த, அடிசில் - அடிசிலே, உண்டதும் - (கோவர்த்தநருபியாய்க்கொண்டு) அமுதுசெய்ததும், வண்ணம் - யாதுக்களாலே நாராவர்ணமாய், மால்-பெருத்திருக்கிற, வரையை - மலையை, எடுத்து-எடுத்து, மழை-(ஆராதநஹங்கத்தாலே க்ருத்தணை இந்தரன் ப்ரவர்த்திப்பித்த) மழையை, காத்ததும் - தடுத்ததும், (இப்படிவிஸேஷவிஷயமன்றியே), மண்ணை - (பூமியுபலக்ஷிதமான) ஜகத்தை, முன்-ப்ரதமத்திலே, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, உண்டு - ப்ரளயம்வந்தவாறே வயிற்றிலேவைத்துநோக்கி, உமிழ்ந்து - (அநந்தரத்திலே) உமிழ்ந்து, கடந்து-(அந்யாலிமாநந்திரும்படி) அளந்து, இடந்து - (அவாந்தரப்ரளயத்திலே வராஹரூபியாய்) இடந்து, மணந்த - ப்ரளயோத்த்ருதையான பூமியோடே ஸம்ஸ்லேஷித்த, மாயங்கள் - ஆஸ்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களானவிவை, எண்ணுந்தோறும் - இத்தையதுஸந்திக்கும் காலந்தோறும், என்-என், நெஞ்சு-நெஞ்சானது, நின்று-ஒருபடிப்பட, எரிவாய்-அக்நியிடத்தில், மெழுகோக்கும் - மெழுகுபோலே த்ரவியாநின்றது.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆஸ்ரீதவிஷயமாகவும் ஸர்வவிஷயமாகவும் பண்ணின சேஷ்டிதங்களை யதுஸந்திக்குந்தோறும் என்மநஸ்ஸு அழியாநிற்குமென்கிறார்.

[உண்ண இத்தாதி] - ஸபரிகரண இந்நானுக்கு ருஜுக்களான கோபர் சமைத்தவடிசிலே, “மொவலுட்டுநாவி” என்று அமுதுசெய்ததும். “முன்னிருந்துமுற் றத்தான் துற்றியதெற்றெனவும்”. மஹிஷியைப் பிறர்க்குக்கொடுத்தாப்போலேயாயிற்று ஆஸ்ரிதஸ்பர்ஸமுள்ளத்ரவ்யத்துக்கு தேவதாந்தரஸ்பர்ஸம். இந்நான் க்ருஜனய் வர் ஷித்தான் ; அநுகூலனுக்கு காதாசிக்கமாகவந்ததானையாலே, ராவணசிகனைப்போலே அழியச்செய்திலன். [வண்ணமால்வரை] - ருஜுக்களாலே நானாவர்ணமான பெரியமலை. இவர்தாம் அதிலே ஈடுபடுகிறார். “பசுக்காஹத்தாலே வர்ஷித்தானாகில் தானேவிரகி ருன்” என்று ஆந்ருபம்ஸ்யத்தாலே மலையையெடுத்து, ரக்ஷயவர்டும் நோவுபடாமல் காத் ததுவும். [மண்ணைஇத்தாதி] - “வேண்டா” என்றாலும் தேவதாந்தரஸ்பர்ஸம் தவிர அறியாதவர்கள்விஷயத்திற்கெய்யுமவை சொல்லுகிறது. அர்யித்வாதிரபேக்ஷமாக ஜகத்தைப் ப்ரதமத்திலே ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரளயாபத்துவந்தவாநே எடுத்துத் திருவயிற் றிலேவைத்துநோக்கி, வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து, மஹாஸவியபஹரிக்க எல்லையெடுத்து மீட்டுக்கொண்டு, பின்பு அவாந்தரப்ரளயங்கொண்ட ஹுமியை மஹாவராஹமாய் எடுத்து, அதெல்லாம் ஹுமிக்கு அபிமாநிநியான பிராட்டிக்காகையாலே அவள்விருப்பி யணைக்க அவளோடுஸம்ப்லேஷித்து, இப்படிசெய்தருளின ஆப்சர்யசேஷ்டிகங்களை. [எண்ணுந்தோறும்]-எண்ணப்புகுவது, முடியஅதுஸந்திக்கமாட்டாதொழிவதான பரிவ் ருத்திகோறும். [என்னெஞ்சு] - நாட்டார் இதடங்க அதுஸந்தித்து உண்டுடுத்துத் திரிய, நினைத்தவாநே ஸரியிலமானநெஞ்சானது அக்நியையணைந்தமெழுதுபோலே நின்று உருகாநிற்கும். முடிவதும்செய்யாதே தரிப்பதும்செய்யாதே நிற்கை. எண்ணுகைக்கு அவஸாநமில்லாமையாலே உருகுகைக்கும் அவஸாநமில்லை.

௩௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஆபுநிதவிஷயமாகவும் ஸர்வவிஷயமாகவும்பண்ணின சேஷ்டிதங்களை யதுஸந்திக்குந்தோறும் என்மநஸஸ்ப்ரமிகவும் அழியாநின்றதென்கிறார்.

[உண்ண இத்தாதி] - வானவர்கோனுக்கு-உண்ண - ஆயரோருப்பதேத்தவடிசி லுண்டதும். தான் பிறந்துவளருகிறவூரிலே சிலர் வர்ஷார்த்தமாக இந்நானுக்குச் சமைத்த அடிசிலைத் தான் புதுந்து பூஜித்த அதுவும். “நாம்பிறந்துவளருகிறவூரிலே வேறே யும் ஓராப்யணியவஸ்துவண்டாகையாவதென்?” என்று பொறுமையாலே; “வாரிகோள், இந்நானுகிறானேவன், கண்டறியாதானேருவனே! நமக்கு உபசரிக்கப்படுகிறான்; ஆன பின்பு, மேகங்களும்வந்து பணியுட்படிக்கீடாய், புல்வந்தண்ணீருமுடைத்தாய், பசுக்க ளுக்கும் இடங்கொடுத்துநிற்கிற மலையன்றே நமக்கொல்லாம்கடவது” என்று சொல்ல, இடையராகையாலே சொல்லிற்றைக்கேட்பார்சிலோ, இனி இவன்தானே சொன்னவை

அஞ்சாம்பாட்டு —உண்ண இத்தாதி. “அடிசிலுண்டதும், மழைகாத்ததும்” இத்தாதி களைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஆஸித இத்தாதி.

“ஆயர் - வானவர்கோனுக்கு - உண்ண - ஒருப்படுத்த அடிசிலுண்டதும்” என்று அந் வயிப்பது. ஸப்தார்த்தம் - நூன்பிறந்து இத்தாதி. இந்நானுக்கு இட்டத்தைத் தான் புஜிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - நூன்பிறந்து இத்தாதி. ஒருப்படுத்த - ஸோத்யோகராய்ச்சமைத்த இத்தார்த்தமே எவன் - ஒருவனிலையென்று கேட்பத்திலே. இதுக்குஹேது - கண்டறியாதான் என்றது. காணப் படாதவென்றபடி. இவன் நாஸ்திகமாகச்சொன்னால் கேட்கிறதென்? என்ன, - ஹேதுத்தவயம் - இடையராகையாலே இத்தாதி, இனிஇவன்தான் இத்தாதி. இந்நானுக்கு இடையரிடுகிறவந்தால்

மறுக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்குமே; “இம்மலையின்முன்னேயிடுங்கோள்” என்ன, அங்கே கோவேந்து குவித்தார்கள்; அத்தைத் தான் புக்கிருந்தமுதுசெய்தான். தனக்கு அஸாதாரண ராயிருப்பாருடைய த்ரவ்யத்தை வேறேசிலாக்குக் கோக்கையாவது, மஹிஷீஸ்வேதத்தைப் பிறாக்குக்கோடுத்தமாதரமிறே. அவன்தன் பரிகரத்தோடுங்கூட இதுகொண்டுத்ருப்தனாக வீருக்க, இத்தைத்தான் கைக்கொண்டானாயிற்று. அவன் க்ரோதத்தாலே வர்ஷிப்பிக் கத்தோடங்கினான் [வண்ணமால்வரை இத்யாதி] - அடைகொண்டு பாழ்போக்குவானோரு வனன்றே “நம்மவிமதம்பெற்றோமாகில் என்செய்தால் நல்லது” என்று போகட்டுப் போகாதே, நாநாவானபாதுக்களையுடைத்தாய ஒருவரால் கணிசிக்கவொண்ணாத பேரிய மலையை, ஸுகுமாரமான கையைக்கொண்டு ஏழநாள் ஒருபடியேயுபரித்து, ஒருபசுவின் மேலேயாதல் ஓரிடையன்மேலேயாதல் ஒருதுளிவிழாதபடி காத்தது. அவனை நிரஸிக்க லாயிருக்கச்செய்தேயும், “தேவப்ரக்ருதியான இவனை நலிகிறதென், பசிக்ராஹத்தாலே செய தானாகில் தானே கையோயந்துவிடுகிறான், அவ்வளவும் நம்மரக்ஷயவாக்கத்தை நாம் கட கிட்டுநோக்குவோம்” என்றுஆக்ருபம்ஸ்யங்கொண்டாடிவிட்டான். “நம்விஷயத்தையெவன் நோக்கவல்லன், இவன்கண்ணுடையன்” என்றிறே இவனைத் தான் இங்குத்தைக்கிட தது, இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் இவன்கண்ணையாசெய்வதைச் செய்தான். [மண்ணை இத்யாதி] - “வேண்டா” என்றாலும் தேவதாந்தரஹஜந்தவிராதா ஓர் ஊரளவன்றிக்கே, இருக்கிற ஐகத்திலுள்ளார்விஷயத்திற்செய்யு மவற்றைச் சொல்லுகிறது. அர்த்திதவாதிநிர பேசுகுமாக இவற்றையுண்டாக்கி, ப்ரளயாத்யாபத்துக்கள்வர இவைநோவுபடாதபடி வயிற் றிலேவைத்துநோக்கி, “உள்ளேகிடந்து மறைந்துபோகவொண்ணது” என்றுபாத்து வேளி நாகோணப் புறப்படவிட்டு, பின்பு மஹாஸலிபோல்வார் அபஹ்ரிகக எல்லையுடந்து மீட் கேகோடுத்து, பின்பு அவாந்தரப்ரளயங்கொண்டபூமியை மஹாவராஹமாய எடுத்துக்கொண் டேறி, இவையெல்லாம் பிராட்டிப்படுக்கைப்பற்றுகையாலே அவளுக்கு ப்ரியமாககசெய்து அவளோடேஸம்ஸலேஷித்த ஆஸசர்யமான சேஷ்டிதங்களை [மணந்த] - ஸம்ஸலே ஷித்த. [எண்ணுந்தோறும்] - அவனுடைய ரக்ஷணத்திலும் பரப்புண்டாகாதே இவ ருடையபாரிப்பு. எண்ணமாட்டார், எண்ணதிருக்கமாட்டார், ரக்ஷணத்தகு அவன் சமைந்தாப்போலேகாணும் அழிகைக்கு இவாசமைந்தபடி. [என்னெஞ்சு] - இத்தையங்

தனக்குஹாந்யேது, “அவாகளிடடால் இடடுப்போகிறார்கள்” என்றிருக்கவொண்ணாதோ? என்ன - தனக்குஅஸாதாரண இத்யாதி. இநதரென்னனாதே, “வானவாட்கான்” என்றதுக்குபாவம் அவன் தன்பரிகரத்தோடும் இத்யாதி மேலுக்கவதாரிகை - அவன்கிராத இத்யாதி தனகாயமானால் “பட்டதுபடுகிறது” என்றிருக்கவொண்ணாதோ? என்ன - அடைகொண்டு இத்யாதி அடைகொண்டு பாழ்போக்தவான் - “ரக்ஷிக்கிறோம்” என்று கைக்கொண்டு கைவிடுவானென்றபடி, யதவா, ஒரு வனக்கேதரத்தை யானகிப பாழேபோக்குவானென்னுதல், அடையென்று - இலட்சுமாய, ஸக்ஷபவஸ தவைககைக்கொண்டு கைவிடுவானென்னுதல். ஸபதாரததம் - நாநாவான இத்யாதி மலையெடுக்க ஸகதனவன ஸபாரதனைநிரவரிக்கலாகாதோ? என்ன - அவனைநிரஸிக்கலாய் இத்யாதி. பசி க்ராஹம் - பசிககோவம். கடகிட்டு - பரிசையைவிட்டு. கடகு - பரிசை ஆந்ருஸம்ஸமககொண் டாடுகைக்கு இவன்செய்தவுபகாரமெதென்ன நம்விபூதி இத்யாதி. கண் கண்ணும், தனையுப, இது சாடு. கண்ணறையி - அநதாதி, க்ருபா ரஹிதாஸ்ச. “மாயங்கள்” என்றது - மாயங்களைமென்ற படி. எண்ணுமபோதெனனாதே, “எண்ணுந்தோறும்” என்றதுக்கு பாவம் - அவ்றுடைய இத்யாதி. அதாவது - ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பான வ்யாபாரம் அநேகமானப்போலே, அவற்றைப்பற்றிவருகிற இவாபாரிப்பும் அநேகமென்றபடி. பாவாநதரமாதல், கீழ்வாக்யவிவரணமாதல் - எண்ணமாட்டார் இத்

ஸந்தித்தே நாட்டார் உண்டுடுத்துக் காலம்போக்கா நின்றார்களிறே. [எரிவாய்மெழுகோக் கும்] - அக்ரிஸகாஸத்தில் மெழுதுபோலே உருகாநின்றது. [நின்றே] - அது ஒருகாலே யுரு ததல் கரிதல்செய்யுமிறே, இது உருகின்படியே இராகின்றது. (3)

ஆறாம் பாட்டு.

நின்றவாறுமிருந்தவாறும் கிடந்தவாறும்நினைப்பரியன
ஒன்றலாவுருவாய் அருவாயநின்மாயங்கள்
நின்றநின்றநினைகின்றேன் உன்னையெங்ஙனம்நினைகிற்பன்?பாவி
ஒன்றநன்குரையாய் உலகமுண்டவொண்குடரே! [யேற்கு]

ஆ.—(நின்றவாறும்.) ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களில் நின்றருளுகை தொடக் கமாயுண்டான சேஷ்டிதங்களுடைய, மற்றும் நினைக்கவரியவாய் அநேகப்ரகாரமாய் எனக் குத் தோற்றுகிருக்கிற உன்னுடைய ஆஸ்சர்யமான சேஷ்டிதங்களுடைய, நினைக்கும்படி நின்றபின்னும் ஆராயாநின்றேன்; உன்னை எங்ஙனேநினைப்பன். ப்ரளயத்தில் ஜகத்துக்கு வந்த ஆபத்தைநீக்கி உஜ்வலனான நீ, உன்னுடைய குணப்ரஸங்கத்திலே ஸிபிலனாகைக் கீடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய ஸையிலம்போய் நான்யதரிப்பதொரு நல்விராகுசொல்லவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், உன்னுடைய ஸகலசேஷ்டிதங்களும் காணப்பெறாத நான் அவற்றைநினைக்கவும் கஷ்டமாகுமென்கிறேன், யரித்துநின்ற அநுஸந்திக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

[நின்றவாறு என்றுதொடங்கி] - ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களிலும் உகந்தரு ளின கோயில்களிலும் நின்றருளுகை தொடக்கமாக உண்டான சேஷ்டிதங்களுடைய மற் றும், நினைப்பார்க்கு ஸைதில்யதேஹதுவாகையாலே நினைக்க அரியவாய் அநேகப்ரகாரமாய் எனக்குத் தோற்றுகிருக்கிற உன்னுடைய ஆஸ்சர்யமான சேஷ்டிதங்களுடைய. [நின்ற என்று தொடங்கி] - வருந்தி உன்னை நினைக்கப்படுவான் நினைக்கமாட்டுகிறேன். உன்னை நினைக்கும்படி நின்றபின்னும் ஆராயாநின்றேன். உன்னை எங்ஙனே நினைப்பேன் என்று மாம். [பாவியேற்கு என்றுதொடங்கி] - ப்ரளயார்ணவத்திலே இஜ்ஜகத்தையெல்லாம் திருவயிற்றிலேவைத்து பரிஹரித்தருளி “இதுசெய்யப்பெற்றேம்” என்னும் ஹர் ஷப்ரகர்ஷத்தாலே உஜ்வலனான நீ ஜகத்துக்குவந்த ஆபத்தை நீக்கினும்போலே உன்னு டைய குணப்ரஸங்கத்திலே ஸிபிலனாகைக்கு ஈடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னு டைய ஸைதில்யம்போய் நான் யரிப்பதொருநல்விராகு அருளிச்செய்யவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஸ்த்தித்யாஸநயநாதில்யாபாரங்கள் ஒருபடிப்பட நினைக் கலாயிருக்கிறதில்லை, நான் நினைக்கவல்லனும் ப்ரகாரம் அருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்.

யாதி. அதாவது - ஈடுபாட்டால் வந்த ஸைதில்யத்தாலே யதுஸந்திக்கமாட்டார், அதுஸந்தியாதபோது தரித்திருக்கமாட்டாமையாலே எண்ணுதிருக்கமாட்டாரென்றபடி. “என்” என்றதுக்குபாவம் - இத்ததை இத்தயாதி. க்ரமேணவ்யடி. (4)

(திருவூரகம், திருப்பாடகம் திருவெஃகா இவற்றிலே), நின்றவாறும் - நின்ற படியும், இருந்தவாறும் - இருந்தபடியும், கிடந்தவாறும் - கிடந்தபடியும், (அப்படி ஆழ்ந்த ஹ்ருதயங்களிலே “அிஷ்டு” என்றும் “சூலெ” என்றும் “ஸெதெ” என்றும் ப்ர மாணஸித்தமாம்படி வர்த்தித்தபடியாகவுமாம்), நினைப்பு - நினைக்கைக்கு, அரியன - அரியவாயிராநின்றன; (இப்படி), ஒன்று-ஒருபடி, அலா-அல்லாத, உருவாய்-ஆகாரத்தை யுடையவனாய், அருவாய - எனக்கு அதுவிக்கைக்கு உருத்தெரியாத, நின் - உன்னு டைய, மாயங்கள் - ஆஸ்சர்ய சேஷ்டிதங்களானவற்றை, நின்றுநின்று - ஸியிலமான நெஞ்சை ஸையில்யந்தோறும் நின்றுநின்றுவருத்தி, நினைக்கிறேன் - முட்டநினைக்கப் பாராநின்றேன்; உன்னை - (ஸைதில்யாவஹசேஷ்டிதனான) உன்னை, எங்ஙனம் - எங்ஙனே, நினைகிற்பன் - ஒருபடிப்பட்ட நினைக்கவல்லேனாவேன்? பாவிதேற்கு - (ஸத்திர சிந்தைபண்ணமாட்டாத) பாபத்தையுடையேனான எனக்கு, உலகம் - ப்ரளயாபத்திலே யழிகிறஜகத்தை, உண்ட - அமுதுசெய்துநோக்கி, ஒண்கடரே - அத்தயுஜ்வலனான வனே! (ஸையில்யார்ணவத்தில் அமுந்தாதபடி “வலிதொலி” என்னும்படியாக), ஒன்று - அத்விதியமாயிருப்பதொரு, நன்கு - விலகாதேனோபாயம், உரையாய் - அருளிச் செய்வேனும். நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறுமென்று - க்ருஷ்ணவ தாரத்திலே தொட்டிலுக்குள்ளே நின்று இருந்து கிடந்தபடியையுஞ்செல்லுவார்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், உன்னுடைய ஸகலசேஷ்டிதங்களையும் காணவாசைப் பட்டநான், அவற்றைநினைக்கவும் கூதமனாகிறிலேன்; ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்தைநாஷித்தாப் போலே, அநுஸந்திக்கவல்லேனும்படி பண்ணவேணுமென்கிறார்.

[நின்ற இத்யாதி] - “சுவஷ்டுஷுவிஷ்டுஷு”, “உடஜெராஜிவீநடி”, “வாஹுஹுஜமஹொமாஹு” என்று திருக்குரவையிலேநின்றும், பெண்களோடே கழுகமிருந்தும், அவர்கள்மடியிலே சாய்ந்தும், அர்ச்சாவதாரத்திலும், “நின்றதென்தை யூகத்து” இத்யாதி. “நிற்பதுமோர்வெற்பகத்து” நின்றுமிருந்துங்கிடந்தும் உண் டான சேஷ்டிதங்களையும், அவன்நிலையை அநுஸந்தித்தபோது “நிலையாநின்றான்” என் பர்கள்; இருப்பை அநுஸந்தித்தபோது “பிராணிருந்தமைகாட்டினீர்” என்பர்கள்; கிடையை அநுஸந்தித்தபோது “கிடந்ததோர் கிடக்கை” என்பர்கள். [நினைப்பரிய] - உபக்ரமத்திலே ஸையில்யேஹதுவாகையாலே நினைக்க அரியனவாய். [ஒன்றலாவுரு வாய்] - அநேகமான ப்ரகாரங்களாய். [அருவாயநின்மாயங்கள்] - எனக்குத்தோன்றா திருக்கிற, நின்மாயங்கள் - உன்னுடைய ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களையும். [நின்றுநின்று இத் யாதி] - உபக்ரமத்திலே, ஸிதிலனாய் வருந்திவருந்தி நினைக்கிற நான், உன்னை எங்ஙனே நினைத்துத்தலைக்கட்டும்படி. நினைக்கும்படியை நின்றுநின்று ஆராயாநின்றேன், உன்னை எங்ஙனம் நினைகிற்பனென்றுமாம். நினைபாதிருக்கமாட்டார் விஷயவைலக்ஷணயத்தாலே, நினைக்கமாட்டார் ஸையில்யத்தாலே. [பாவிதேற்கொன்றுநன்குரையாய்] - உன்குணப்ர ஸங்கத்திலே ஸியிலனும்படி பாபத்தைப்பண்ணின எனக்கு, யறித்துநின்று அதுவிக்க கைக்கு ஒருநல்லிரகுசொல்லாய், நினைக்கவும்வல்லதாய் அத்தாலே அபிமதங்களையும் பேறுநின்றதிதே நாடாக. [உலகமுண்டவொண்கடரே] - அபேகையுமின்றிக்கே உப காரஸம்ருதியுமின்றிக்கே யிருக்கிற பூமியை நாசித்து, அது உன்பேறுக உகந்தவுகப் பாலே உஜ்ஜ்வலனானவனே.

சுரு.—ஆறும்பாட்டு. உன்ஸகலசேஷ்டிதங்களை யும்காண, விடாய்ப்பட்ட நான் நினைக்கவும் சுஷ்மனாகிரிலேன் ; ப்ரளாயபத்தில் ஐகத்தைரசுகித்தாப்போலே, அநுஸந்திக்க வல்லேனும்படிபண்ணி என்னைரசுகிக்கவேண்டுமென்கிறார்.

[நின்ற இத்யாதி] - இவர் இவ்விஷயத்திற் புகிறபாடெல்லாம் நமக்கு இதர விஷயங்களிலே அநுபவஸித்தமிதே, இவ்விஷயத்திலின்றிக்கே யொழுகிறவித்தனை. வடக்கு நின்றும் போர்ப்பாடவல்லராயிருப்பாரொருத்தர் “பெருமானைத்திருவடிதோழவேணும்” என்றுவர, ஆழ்வார்திருவரங்கப்பெருமானறையர் தீர்த்தத்தினன்றிராத் திருமாலையையாடிச் சமைந்து பெருமானை மத்தகஜங்கையேத்துமாபோலேயேத்தி வஸ மாக்சிக்கணிசங்கொண்டு, “நாயன்றே, தேவர்திருவடிகளுக்குப்போரகல்லானோருத்தன் எழுநூற்றுக்காதமாறுண்டு தேவரை ‘திருவடிதோழவேணும்’ என்றவருகிறது ; இவனையழைத்துக்கொண்டு ஸம்பா வநபண்ணியருளவேணும்” என்ன, பெருமானும் “அப்படியேசெய்கிறோம்” என்று திருவுள்ளமாய் அருளப்பாடிட்டு, திருப்பினைக்கீழ்நின்றும் அவர்நின்றவிடத்தளவுமசெல்ல நாலுகோல்தறை திருக்கைத்தலத்திலே எழுந்தருளி, விண்ணப்பஞ்செய்வார்களை யல்லாம் அருளப்பாடிட்டு, “வாரிகோள், இவன்வந்ததூரத்துக்கெல்லம்போருமோ நாம் இவனுக்குச்செய்த தரம்” என்று திருவுள்ளமானார். இப்படியேயிறே நம்மீழவுகளும் திருவுள்ளத்திலேபட்டவையெல்லாம் ஆறும்படிக்கீடாகமுகந்தந்தருளவல்லபடியும். ஒருநாள் ஸ்ரீவைஷ்ணவவண்ணத்தான் திருப்பரீவட்டங்களை அழகிதாகவாட்டி எப்பெருமானார்க்குக்கொண்டு வந்துகாட்ட, போர்த்துபதராய் இவனையுங்கூடக்கொண்டு பெருமாள்பாடேபுக்கு, “நாயன்றே இவன்திருவரைக்கீடாம்படி இவற்றைத்தோட்டபடி பார்த்தருளவேணும்” என்றகாட்ட, கண்டு போரவுகந்தருளி எம்பெருமானாரை அருளப்பாடிட்டு, “இவனுக்காக, கம்ஸனுடைய ஈரங்கொல்லி நந்திரத்திற் பண்ணினகுற்றம்பொறுத்தோம்” என்று திருவுள்ளமானார். [நின்றவாறும் இத்யாதி] - லங்காத்வாரத்திலே கையும்வில்லுமாய் நின்றபடியாதல், வாலிவதம்பண்ணிக் கையும்வில்லுமாய் நின்றபடியாதல் ; “சுவஷ்ட ஸு வகிஷ்ட ண்ட ஷ்ட ஸு டய ந ஸ ராஜி டு தா—ஸா ஹா” (அவஷ்டப்பயசதிஷ்ட்டந்தம் ததர்ஸதநுநாஜி

ஆறும்பாட்டு.—நின்றவாறும் இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - உன்ஸகல இத்யாதி.

“நின்றவாறும்” இத்யாதியாலே - ப்ரத்யவஸ்த்தையிலும் இவர்படுகிறாப்போலே, நமக்கு இவ்விஷயத்தில் ஈடுபாடு காண்கிறோமில்லையேயென்ன இவ்விஷயத்தில் இத்யாதி. இவன் ஈடுபடுவது ஆஸ்ரிதார்த்தமான செயலுக்காகையாலே, ப்ரஸங்காத், அவன் ஆஸ்ரிதார்த்தமாகச்செய்யும் செயலுக்கு ஐதிஹ்யம் - வடக்குநின்றும் இத்யாதி. தீர்த்தத்தினன்றிரா - தீர்த்தவாரியினன்றிருந்தென்றபடி. பாடிச்சுமைந்து - பாடிமுடித்து. கணிசங்கொண்டு - ஸபதக்கொண்டு. ஆறுண்டு - வழியுண்டு. வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - இப்படியே இத்யாதி. அநுகூலரானவரைப்போலே ஸாராதாரான நம்மை அங்கீகரிக்கக்கூடுமோ? என்ன, - புருஷகாரபலத்தாலே கூடுமென்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம் - ஒருநாள் இத்யாதி. அன்றிக்கே, “இவன்வந்ததூரத்துக்கெல்லம்போருமோ” என்னையாலே - ஆயாஸங்கண்டு இரங்குமென்று வித்தவத்கரித்து, அப்படி ஆயாஸங்கண்டு இரங்குமோ? என்ன - ஒருநாள் இத்யாதி என்னுதல். தோட்டபடி - வெளுப்பித்தபடி. தவியீயார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - சுவஷ்ட ஸு வ இத்யாதி. “சுவஷ்ட ஸு வகிஷ்ட ண்ட ஷ்ட ஸு டய ந ஸ ராஜி டு தா—ஸா ஹா” [உரு] உகிகிஷ்டா கானொ. [சுரு] எடுத்தஸ்ஸலாகத்துக்கு அர்த்தம்-வாலிவதம் இத்யாதி. அவரையிவித்துக்கொல்லுவிக்கையாவது-

புருஷகாரபூதராயிருக்கை. ஸாங்கம் - பக்ஷபாதமும், வில்லும். கீழ்-கையும்வில்லுமானவழைக்கக்கண்டு
ஸாங்கத்தாலே சுபஹ்ருதையயானென்று அருளிச்செய்து, ஆஸ்ரிதபக்ஷபாத மூனாதுவஸ்யானத்
தாலே சுபஹ்ருதையயானென்று பாவாந்தரம்-இனித்தான் இத்தயாகி “உடஜெராஜோவ்யம்”
ஜணமயாரினஸ்டிரக்யவாஜிநயராம் தனுவீரவகுமவாலவஸ்டிர”[ரா.சு.கூ.] உதிவிசு
கூடுபெட்டி [உதி] “ததஸாமரவெயாயாம் ஊபாநாவியபுராவவஸ்டிரக்யம்”
கூகூபுசிபிரிபெஸ்டிரக்யமாயொ” உதியாபகாஸ்தொ. [உச] அவரையும் கடலாகச் சொன்ன
விடமுண்டோ? என்ன - கருணையென்றும் இத்தயாகி. இந்தக்கம்பன் கவிக்கு அர்த்தம் - அநாகிருது
இத்தயாகி. உறுக்கின்படி - சடுபட்டபடி. கழகம் - ஒலக்கம். தனித்தனியே ஒருக்கின்படியைக்
காட்டுகிறார் - நீற்றுக்கில் இத்தயாகி. கிடந்ததோர்கிடக்கையென்பார்கள் என்னுமளவும். நிலையா
என்றதுக்கு இரண்டுபொருள் - நீர்வண் இத்தயாகி. அதாவது - நின்றவன் இருந்தார்செய்வதென்
என்றும், சாய்ந்தருளிச்செய்வதென் என்றும் இரண்டுபொருள். நிலையாநின்றான் - நிலையமின்
றான். நிலைபொருந்தறின்றென்றபடி. இந்தப்பாசரம் திருமொழியில், “குலையார்ந்தபழுச்சாயும்”
என்கிறபாட்டிலே. இருந்தமை - இருந்தபடியை. இருப்பிலழகையென்றாகருத்து. கிடந்ததோர்
கிடக்கைகண்டு—திருமலை, இருபத்துமூன்றம்பாட்டு, “கங்கையில” இத்தயாகி. இதுக்கு அர்த்தம் -
“ஒருக்கணித்தோ மல்லாந்தோ கண்வளர்ந்தருளுகிறது” என்று தெரியாதபடி இருப்பதொரு கிடந்த
கிடையழகைக்கண்டு என்றபடி. நிற்பதுமோர் இத்தயாகி - அத்தவியமானிருமலையிலே நிற்பதுவும்,

படியும், திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடியுமாகவுமாம். “நிற்பதுமிருப்பதுங் கிடப்பதுமென்னெஞ்சுளே” என்கிறபடியே, இவர்திருவுள்ளத்திலே * திகழுமணிக் குன்ற மொன்றேயொத்து நின்றபடியும்; “செவ்வாய்முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த வவ்வாயன்றி யானறியேன்” என்னும்படி இருந்தபடியும்; “நின்றமிருந்துங்கிடந்தும்” என்கிறபடியே, தந்திருவுள்ளத்திலேநின்றபடியும் இருந்தபடியும் கிடந்தபடியுமென்னுதல். அன்றிக்கே, திரு லுரகத்திலே நின்றபடியும், திருப்பாடகத்திலே இருந்தபடியும், திருவெஃகாலிலே கிடந்த படியுமாதல். “நின்றவாறுமிருந்தவாறுங்கிடந்தவாறு” என்று ஆழ்வார்பாடாநிற்க, “இவை யெல்லாம் தோட்டிலிலே” என்று அருளிச்செய்தார் எம்பெருமானார். தோட்டிற்பழுவைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கும்படியும், தரித்துநிற்கமாட்டாமை விழுந்திருக்கும்படியும், அது தான் பொறுக்கமாட்டாமை சாய்ந்துகிடக்கும்படியுஞ் சொல்லுகிறது. அதவா, [நின்ற வாறுமிருந்தவாறுங்கிடந்தவாறு] - * போரார்வேற்கண்மடவாள்போந்தனையும் பொய் யுறங்கி, அவள்போனவாறே எழுந்திருந்துநின்றவாறும; அடியோசைப்பட்டவாறே வந்திருந்த படியும், நிழலாடினவாறே முன்கிடந்ததானத்தேயோராதவன்போல் கிடந்தவாறுமென்று மாம். [நினைப்பரியன்] - அது ஒருகால் செய்துபோகச்செய்தேயும் இவர்க்கு இன்றுங்கூட நினைக்கவும் அரிதாயிராநின்றது. “இமையோர்தமக்கு” - செவ்வெருஞ்சால் நினைப்பரி தால் வெண்ணெயுணென்னுமினச்சொல்” என்றாரிறே முன்பே. [ஒன்றலாவருவாய்] - இவர்தமக்கு ஒன்றே போருமாகாதே யுள்ளதுனையும் நோவுபடுகைக்கு. ஒன்றல்லாத ப்ர காரங்களையுடையவாய். [அருவாயநின்மாயங்கள்] - கண்ணுக்கு அவிஷயமாயிருக்கிற உன் னுடைய ஆர்ச்சரியமான சேஷ்டிதங்களை. [நின்மநின்மநினைகின்றேன்] - நினைத்துத்தலைக் கட்டமாட்டார், நினையாதிருக்கமாட்டார். வருந்தி உன்னைநினைக்கப்படுவன், நினைக்க

விண்ணிலே - பரமபதத்திலே இருப்பதும், நன்றாய் பரப்பையும் அலைகளையுமுடைய திருப்பாற் கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுவதுமென்றபடி. திருச்சிந்தவிருந்தும், அறுபத்தஞ்சாம்பாட்டு. திகழு மணிக் குன்றமொன்றேயொத்துநின்ற விளங்காநிற்கிறதொரு மாணிக்கமலைபோலே நின்றவென்றபடி. செவ்வாய் இத்தாதி - சிவந்ததிருப்பவளத்தின் முறுவலோடே என்னெஞ்சுக்குள்ளேயிருந்த அந்த வாகாரத்தையொழிய வேறொரகாரத்தை அறியேனென்றபடி. நின்மமிருந்துங்கிடந்துமென்கிற படியே இத்தாதி - பெரியநிருவந்தாதி, முப்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. இந்தவாக்யத்தில், கிடந்தும் என் றதுவே இவ்விடத்துக்குவேண்டுவது. ஆழ்வார் என்றது - ஆழ்வார்திருவாங்கப்பெரு ளானைய ரென்றபடி. படிவை - தோட்டிற்சட்டத்தை. போரார்வேற்கண் இத்தாதி - சிறியநிழமடல். இதுக்கு அர்த்தம் - யுத்தோந்முகமான கூர்மையுடைய வேல்போன்ற கண்களையுடைய யசோதைப் பிராட்டிபோந்தனையும் பொய்யாகநிதரைபண்ணி. ஆர் - கூர்மை. முன்கிடந்ததானத்தே - முன்பு கிடந்த ஸ்த்தானத்திலே. ஓராதவன்போல் - அறியாதவன்போலென்றபடி. ஆக, “நின்றவாறு” இத்தாதிக்கு ஏழு தாற்பரியம். நினைக்கவும் அரிதோ? என்ன - இமையோர் இத்தாதி. நித்யஸூரி களுக்கும் நேரே நெஞ்சால் பரிச்சேதித்துநினைக்கவரிது, வெண்ணெயை யமுதுசெய்தானென்று சொல்லுகிற அபக்ருஷ்டவசனம் இத்தர்த்தம். திருவிருந்தும், தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு, “துநீசா முனிவரும்” இத்தாதி. நோவுபடுகைக்கு என்றவந்தர்த்திலே, “அநேகமாஹல் சொல்லவேணுமோ” என்று கூட்டிக்கொள்வது. உரு - ப்ரகாரம். மாயங்கள் - மாயங்களே. “நின்மநின்மநினைகின்றேன்” இத்தாதிக்கு இரண்டுபொருள் - நினைப்பரியனவொன்றலாவருவாயருவாயநின்மாயங்களான - நின்ற வாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறுமான இவற்றை - தரித்துநின்ற அநுஸந்திக்கலாமோவென்று வருந்தியநுஸந்திப்பன்; அவை எனக்கு ஸூதிலியத்தை விளக்கையாலே உன்னை எங்கனைய நுஸந் திக்கவல்லேன்; என்னால் உன்குணங்களை தரித்துநின்ற அநுஸந்திக்க முடியாதென்று ஒருபொருள். இத்தையருளிச்செய்கிறார் - நினைத்துத்தலைக்கிடமாட்டார் இத்தாதி நாலாவாக்யத்தாலே, நினைத்

மாட்டுகிறேன். அன்றிக்கே, நினைக்கதான் தேட்டமாய் “நினைக்கலாவதோருவழி யேதோ” என்று ஆராயாநின்றேன். [உன்னையெங்ஙனம்நினைகிற்பன்] - ஸர்வஜ்ஞனுமாய் ஸர்வஸக்தியுமான நீ, நான் உன்னையினைக்கலாவதோரு வழியிட்டுத்தரவல்லேயே. “தோண்டெல்லாம் நினைடியே தொழுதுய்யுமா கண்டு” - ஸேஷவர்க்கமடங்கலும்- ஐஸ்வர்யார்த்திகன், ஆத்மப்ராப்திகாமர், பகவத்ப்ராப்திகாமர் இவரடங்கலும் சென்றுகிட்டித் தந்தாம் ப்ரயோஜனங்களைப்பெற்று மீளுகிறபடியைக்கண்டு, “தான்கணபுரந்தொழப்போயினுள்” - நமக்கும் கலந்து பரிமாறி மீளலாமென்றுபோனாள்; “தான்” - விஷயத்தையே பார்க்கு மித்தனையோ, தந்தாமையும் பார்க்கவேண்டாவோ. ஒருப்ரயோஜனத்துக்காகப்போவார்க் கன்றோ அதுகொண்டு மீளலாவது, தன்னையே ப்ரயோஜனமாகப்பற்றிப்போவார்க்கு மீள விரகுண்டோ. இப்படியேயிறே பகவத்ப்ராவண்யமுடையார்படி. [பாலியேற்கு] - என்னையொழிந்தாடங்கலும் நினைப்பாரும் அபிமதம்பெறுவாருமாய்க்கிடர்! செல்லுகிறது. “ஷுப்தொயவ்விசோஹநம்” (ஸம்ருதோயச்சதிசோபநம்) என்கிறபடியேயிறே நாடடங் கலும். [ஒன்றுநன்குரையாய்] - அர்ஜுநனுக்குச்சொன்னாற்போலே எனக்கும் ஒரு நல் வார்த்தை சொல்லவல்லேயே. அவ்வளவாகாதே இவர்தம்மதும். இனி “ப்ராப்திக்கும் விரோதிபோகைக்கும் கடவேன்னான்” என்றானிறே. அவ்வளவேயிறே வேண்வேது, பின்புவுருமவை தன்னடையேவருமவையிறே. ஸ்வஸ்வ்ருபஸித்தியிறே ப்ராப்யம், ப்ராப்தி

துத்தலைக்கட்டமாட்டாரென்றது - “நின்றுநின்றுநினைகின்றேன்” என்றதுக்கர்த்தம். நினையாதிருக்க மாட்டாரென்றது - “உன்னை எங்ஙனம்நினைகிற்பன்” என்றதுக்கர்த்தம். இக்குணங்கள் ஈடுபடுத் துகையாலே நினைத்துமுடிக்கமாட்டார், அக்குணங்களையொழியச்செல்லாமையாலே நினையாதிருக்க மாட்டாரென்று - நினைத்துத்தலைக்கட்டமாட்டார் இத்தபாதிவாக்யவ்யயத்துக்கும் தாற்பர்யம். இத்தை விஸ்தீகரிக்கிறார் - வருந்தி இத்தபாதி. ஒன்றலாவருவாயருவாயினிம்மாயங்களான - நின்றவாறும் இருந்த வாறும் கிடந்தவாறும் ஸிதிலமாகப்பண்ணுமவை; ஆகையாலேநினைப்பரியன; “உன்னை யரித்து நின்று அநுபவிக்கும் உபாயமேது” என்று பலகாலும் விசாரியாநின்றேன், அதுநீயே நிச்சயித் தருளிச்செய்யுமத்தனைபோககி, நான் எங்ஙனே நிச்சயிக்கப்புகுகிறேன் என்று இரண்டாமர்த்தம். இத்தையருளிச்செய்கிறார் - அன்றிக்கேநினைக்கதான் இத்தபாதி. “உலகமுண்ட” என்கிறதிலே - “மேல்ப்ரளயம்வரப்போகிறது” என்று ஏற்கவே விசாரித்தாகுகையாலே, ஸர்வஜ்ஞத்துவம் தோன்றா நின்றது; சிறியவயிறிலே பெரியலோகங்களை யடக்குகையாலே, ஸர்வஸக்தித்துவம் தோன்றாநின்றது; அத்தைப்பற்ற - ஸர்வஜ்ஞனுமாய் ஸர்வஸக்தியுமானநீ என்கிறார். “நின்றுநின்றுநினைகின்றேன்” என்றதின் இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, “உன்னை எங்ஙனம் நினைகிற்பன்” இத்தபாதிக்கு - யரித்துநின்று நினைக்கும்படி சொல்லவேணுமென்றபடி. லோகத்தார் அவனைநினைத்து காரியங்கொள்ளாநிற்க, இவர்க்கு நினைக்காதேட்டமாவானென்? என்ன - தோண்டெல்லாம் இத்தபாதி. இதுக்கர்த்தம் - ஸேஷவர்க்கமடங்கலும் இத்தபாதி. இத்தால் - ப்ரயோஜனந்தரபரானவர்களுக்கு ப்ரயோஜனார்த்த மாக நினைக்கலாம், அநய்யப்ரயோஜனர்க்கு ஈடுபாட்டுக்குடலாகையாலே நினைக்கப்போகாதென்றபடி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - ஒருப்ரயோஜனத்துக்காக இத்தபாதி. தோண்டெல்லாம் இத்தபாதி - இப் பாசரம் தீருமொழி, எட்டாம்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி, எட்டாம்பாட்டு. உய்யுமாகண்டு - உஜ்ஜீ விக்கும்படிக்கண்டு. அதாவது - தந்தாமபிமதம்பெறக்கண்டென்றபடி. அர்ஜுநனுக்குச் சொன்னாற் போலேயென்றது - அர்ஜுநனுக்கு “மாஸுசு” என்று சொன்னாற்போலேயென்றபடி. ஆனால், அர்ஜுநனைப்போலே இவர்க்கு யோகமுண்டோ? என்ன - அவ்வளவு இத்தபாதி. அவ்வளவாகாதே யென்றது - அவ்வளவன்றோவேன்றபடி. அர்ஜுநனுக்குச்சொன்னதேதென்ன - இனிப்பாப்திக்கும் இத்தபாதி. இனியென்றது - அவன்யோகித்தவந்தரமென்றபடி. சாமஸ்யலோகத்தில் “விரோக்யு ஷ்யாஜி” என்று - விரோதிநிவ்ருத்தியன்றோ சொல்லிற்று, ப்ராப்திசொல்லவில்லையே; ஆனபின்பு

பலமான கைங்காயம் சோல்லவேண்டாவே, ப்ராப்தியளவுரிதே ப்ராமாணம்சோல்லுவது. அவ்வருகுள்ளது ப்ரமாணத்துக்கு விஷயமன்றே. அப்படியே “உனக்கும்நானேகடவேன்” என்று ஒருவார்த்தை சோல்லவல்லையே. [உலகமுண்டவொண்கடரே] - உண்டியுடல் காட்டேமே. நினைக்கை குற்றமாய்விட்டதோ. நினைவுங்கூடத் தேட்டமானால் நீயேசெய்து தலைக்கட்டவேண்டாவோ. இவை ஆபத்துங்கூடவறிவிக்கமாட்டாத ஸமயத்திலே நீயே யறிந்து வயிற்றிலேவைத்துநோக்கி, இவ்வுபகாரம் இவையறியாதோழிய, “இது உன்பேறு” என்னுமிடம் வடிவில் புகரிலேதோற்றவிருப்பானொருவனல்லையோ. [உலகமுண்டவொண்கடரே] - “உன்பேறுக ரக்ஷித்தாய்” என்று மெய்யெயன்றோ சோல்லுகிறது. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

ஒண்கடரோடிருளுமாய்நின்றவாறும் உண்மையோடி ன்மையாய்வந்துஎன்
கண்கொளாவகை நீகரந்தேன்னைச்செய்கின்றன
எண்கொள்சிந்தையுள்ளைகின்றேன் என்கரியமாணிக்கமே / என்கய்கட்
திண்கொள்ளவொருநாள் அருளாயுந்திருவுருவே. [குத்

ஆ—(ஒண்கடர்.) ஆபுரிதர்க்கு மெய்யனாய்த்தோற்றியும், அநாபுரிதர்க்குப் பொய்யனாய்க் கைவராதேயிருக்கிறபடியையும், ஹ்ருதயத்திலே ஸந்திவிரிதனாய்

இவாகும் அவ்வளவுபோருமோ? என்ன, - அநிஷ்டநிவ்ருததிறைச்சொன்னால் - இஷ்டப்ராப்தி அாததவரித்தமாயவருகையால் சொல்லிற்றிலையென்கிறா - அவ்வளவுவாயிற்றே இதயாதிவாக்யத்த வயத்தாலே. அவ்வளவுவாய்றேவேணவெதென்றது - விரோதிபோமனவேயிற்றே வேணவெதென்ற படி. பின்புவருமவை ஏதென்ன - ஸ்வஸ்வரூப இத்யாதி. ப்ராப்யமென்றது - ப்ராப்தியென்றபடி. இதயால் - ப்ராப்தியும் சமஸ்திலோகத்தில் அாததாத உகதமென்றுகருது. ப்ராப்திமாதரகதநம் போருமோ, கைங்காயம்சொல்லவண்டாவோ? என்ன - ப்ராப்திபலமான இத்யாதி. அதாவது - ராபிப்ராப்தமாகையாலே ப்ரீதிகாரிதயாய் தன்னடையே வருமென்றபடி அபரிச்சிந்தவேக ப்ரமாண விக்ஷயமாகையாலும் சொல்லவேண்டாவென்று பரிஹாராதரம் - ப்ராப்தியளவுமீறே இத்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. “உலகமுண்டவொண்கடரே”-லோகத்தையமுதுசெய்து அதுபுஜ்ஜ்வலருனவனே இது ஸபதாயி? உலகமுண்டால் ஒண்கடராகவேணுமோ? என்ன - உண்டி இத்யாதி. உண்டி போஜநத்தை “வவாஸாஸ்யாதிஹாஜநம்” என்னக்கடவத்தே. “உலகம்” என்ற அச்சேதம் ஸயாதிக்கு, “நின்றநினைந்நனைக்கின்றேன்” என்றதின் முன்னினவார்த்தத்துக்குச்சேர பாவம்—நினைக்கை இத்யாதி. அதாவது - நினைக்கமாட்டாதேயிருக்கிற லோகத்தை ரக்ஷித்தாய், சேதநனுவாசிக்கு நினைக்கிறவென்கை ரக்ஷித்தாலாகாதே என்றுகருத்து. “நின்றநின்றுநினைக்கின்றேன்” என்றதின் தவ்நியார்த்தத்துக்குச்சேர பாவம் - நினைவுங்கூட இத்யாதி. “உலகமுண்டவொண்கடரே” என்ற துக்கு ஸபதாததம் - இலையாபத்துங்கூட இத்யாதி. சாடுவுக்காக பதோபாதாநம்பண்ணி யருளிச் செய்கிறா - உன்பேறுக இத்யாதி. மெய் - சரீரமும், ஸத்யமும். நினைப்பரியனவாய் - நின்றவாறும் துருதவாறும் கடாதவாறுபாய்க்கொண்டு - ஒன்றலாவருவாயருவாய் நின்றாயங்களை நின்றநின்று நினைக்கின்றேன், உன்னைஎவ்வளவு நினைக்கிறபன், உலகமுண்டவொண்கடரே, பாவியேற்கு ஒன்று நன்குரையாய் இத்யங்கவய? “சூயாஸஸ்யாஸென்கொஸ்யஸ்யுதெயயுதிஸொலநடி | வாவ ஸ்யஸஸவதிஸுரதாந்திஹாபிபுஸ்ய” உதி ஸ்ரிவிஷ்ணுவாராணே, ஸஸுராமபு ஸாநுபுதி ப்ரஹ்மடி.

வைத்தே என்கண்ணுக்குக் காணவொண்ணாதபடி மறைந்து என்னை நலிகிறநலிவுகளையும் மனோராயிக்குற மனோராயத்திலே ஸிதிலனாகாவின்றேன். உன்வடிவழகை எனக்கு புஜிக்கத்தந்தருளின நீ, நான் த்ருடமாகக் காணலாம்படி என்னுடையகண்களுக்கு உன்னுடைய திருவுருவை ஒருநாள் அருளவேணுமென்கிறார்.

ஒ — ஏழாம்பாட்டில், கண்ணால் காணப்பெறுதே, ஆந்தராதுஸந்தானமே யாய் ஸிதிலனாய்ப்போகாதே கண்ணுலேகண்டு யரித்து அதுவலிக்கவல்லேனாம்படி பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

[ஒண்சுடர் என்றதொடங்கி] - ஆஸ்ரிதர்க்கு மெய்யழைத்தேதாற்றியும் அராஸ்ரிதர்க்குப் பொய்யழைக்கவாராதேயிருக்கிறபடியையும் ஹ்ருதயத்திலே ஸந்திஷிதழை வைத்தே என்கண்ணுக்குக் காணவொண்ணாதபடி மறைந்து என்னை நலிகிறநலிவுகளையும், [என்கொள் என்றதொடங்கி] - மனோராயிக்குற மனோராயத்திலே ஸிதிலனாகாவின்றேன். உன்வடிவழகை எனக்கு ஸுஜிக்கத்தந்தவனே ! த்ருடமாகக் காணலாம்படி என்னுடைய கண்களுக்கு உன்னுடைய திருவுருவை ஒருநாள் அருளவேணும்.

ப - - அநந்தரம், வாஹ்யஸம்ஸ்க்ஷேபபண்ணி நினைத்தபடி அதுவலிக்கப் பெறுதே மாநஸாதுஸந்தானமேயாய் க்லேஸியாதபடி, என்கண்கள் ஸத்திராதுபவம்பண்ணும் படி உன்வடிவைக் காட்டவேணுமென்கிறார்.

உண்மையோடு - என்னகவாயிலே ப்ரகாசித்து உளனாகிற ஆகாரத்தோடே, இன்மையாய் - புறவாயில் ப்ரகாஸத்தினுடையவில்லாமையை யுடையனாய்க்கொண்டு, வந்து - வந்து, ஒண்-ஒள்விய, சுடரோடு - தேஜஸ்ஸோடே ஸஹாவஸத்திதமான, இருளுமாய் - இருளென்னலாம்படி, நின்ற - நின்ற, ஆறும்-ப்ரகாரமும், (அப்ப்ரகாரத்திலே), என்-என், கண்-கண், கொளாவகை - உன்னையதுவியாதபடி, கார்து - உள்ளே மறைந்து வின்று, நீ - என்னை - என்னை, செய்கின்றன - செய்கிறவிவற்றை, என்-எண்ண வேணுமென்று, கொள் - கொள்ளுகிற, சிந்தையுள் - நெஞ்சோடே, நைகின்றேன் - ஸிதிலனாகாவின்றேன் ; என்-என்னுடைய, இந்தஸாதில்பத்துக்கு ஹேதுவாய், கரிய மாணிக்கமே - நீலரத்னமோலேபிருக்கிற வடிவையுடையவனே, உன்-உன்னுடைய, திரு-ப்ராப்தமாய் போக்யமான, உரு-ரூபத்தை, (காணவாசைப்பட்ட), என்-என், கண் கட்டு-கண்களுக்கு, கண்-கண்மையையுடைத்தாக, கொள்ள - காணும்படி, ஒருநாள் - ஒருகால், அருளாய் - அருளவேணும். கலந்தென்றுபாடமாய் - கலசியென்றுமாம்.

இ — ஏழாம்பாட்டில், மாநஸாதுஸந்தானமேயாய் ஸிதிலனாய்ப்போகாமே, கண்ணுலேகண்டு அதுபவிக்கலாம்படி பண்ணவேணுமென்கிறார்.

[உண்மையோடிண்மையாய்வந்து - ஒண்சுடரோடிருளுமாய்நின்றவாறும்] - எனக்கு உண்மையோடே ஒண்சுடராயிருக்கும் ஹர்ஷமாக; இன்மையோடே இருளாயிருக்கும் வாஹ்யபேகைஷயிலே. அன்றிக்கே, ஆஸ்ரிதர்க்கு உண்மையோடே ஒண்சுடராயிருக்கும், அராஸ்ரிதர்க்கு இன்மையோடே இருளாயிருக்கும். [என்கண்கொளாவகைநீகர்துஎன்னைச்செய்கின்றன] - தந்திறத்திற்சொன்ன இரண்டையும் சொல்லுகிறது. என்கண்ணுக்கு விஷயமாய், மறக்கவொண்ணாதபடி நெஞ்சிலே விஸ்தமாகநின்று என்னை நீசெய்கிறவற்றுக்கு அவயியில்லை. [என்கொள்சிந்தையுள்நைகின்றேன்]-நினைக்க

மநோதிக்கிறவளனிலே ஸிதிலனாகாநின்றேன். [என்கரியமாணிக்கமே] - ஸைதிலயத் தைப்பார்த்து மீளவொண்ணாத வடிவழகு. அவ்வடிவை எனக்கு முற்றாட்டாக்கினவனே. [என்கண்கட்கு] - தமக்குமுன்னே “என்கொல் கண்கள்காண்பது” என்னும்படி விடாய்க்கும் கண்கள். [திண்கொள்ள] - த்ருமமாகக் காணலாம்படி ஸ்வப்நகர்ஸநம் போலே மாநஸாநுஸுவாத்ரமன்றிக்கே ஸுத்திரத்பகஷமாம்படி. [ஒருநாள் நாய்] - விடாயன். “ஒருநாள் நாக்கு நனைக்கவேணும்” என்னுமா போலே. [உன்ரு நவுருநீவ்]- அப்பாப்த விஷயத்தைப்போ நான் ஆசைப்படுகிறது. “ஊகா நாடி” என்கிறவடிவை யன்றே.

நடு.—எழாம்பாட்டு. மாநஸாநுஸந்தாநமேயாய் ஸிதிலனாய்ப்போகாமே, கண்ணிலேகண்டு அநுபவிக்கவல்லேனாம்படி பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

[உண்மையோடிண்மையாய்வந்து - ஒண்கடரோடிருளாய்நின்றவாறு] - எனக்கு உண்மையோடே ஒண்கடராய் நிற்கும் ஹார்த்தமாக; இண்மையோடிருளாயிருக்கும் பாஹ்யாபேகையில். அன்றிக்கே, ஆஸ்ரிதர்க்குத் தன்படிகளிலோன்றும் குறையாதபடி காட்டிக்கொடுத்து, அவர்களுக்கு “இவ்வளவு” என்று பரிச்சேதிக்கலாம்படி ப்ரகாஸித்து நின்றபடியும்; அநாஸ்ரிதர்க்குத் தன்படிகளிலோன்றும் தெரியாதபடி பண்ணி, அத்தாலே அவர்களுக்கு “இல்லை” என்னும்படி இருளப்பண்ணிக்கொடு நின்றபடியும். ஆஸ்ரிதர்க்கு ஒண்கடரோடு உண்மையாய்நின்றும், அநாஸ்ரிதர்க்கு இருளோடு இண்மையாய் நின்றும். [வந்தென்கண்கொளாவதைநீகரந்தென்னைச்செய்கின்றன] - இவையெல்லாம்தவிர, என்பக்கல்பரிமாறுகிற வேறுபாடும். ஒண்கடராதல் இருளாதல், இரண்டத்தொன்றாகப்பெற்றிலேன்; நடுவேநின்று க்வேஸியாநின்றேன். முக்தர்க்குக்கூட்டல்லர், ஸம்ஸாரிகளுக்குக்கூட்டல்லர், அந்தரப்பட்டு நிற்கிறாரிறே இவர்தாம். என்னெஞ்சிலேவந்துபுதுந்து என்கண்ணுக்கு

எழாம்பாட்டு.—ஒண்கடர் இத்தாதி. “என்கொன்சந்தையுன்றைகின்றேன், என்கண்கட்குத் திண்கொள்ள” இத்தாதிபைக்கடாகித்து அவதாரிகை - மாநஸாநுஸந்தாநமேயாய் இத்தாதி.

“உண்மையோடு - ஒண்கடராய், இண்மையோடு - இருளாய்” என்று அவ்யித்து, எவ்விஷயமாக அருளிச்செய்கிறார் - எனக்கு இத்தாதியாலே. உண்மையோடொண்கடரும், இண்மையோடே இருளாகிறவிரண்டும் கொஸ்ரயகதமாகக்கூடாமையாலே, அதுகூடுகைக்காக - ஏறாதித்தமாக என்றும், பாஸீரியாபேதையில் என்றும் அருளிச்செய்தது. ஆஸ்ரிதர்க்கு உண்மையோடொண்கடராய், அநாஸ்ரிதர்க்கு இண்மையோடிருளாய் என்று அவ்யித்து. ஆஸ்ரித அநாஸ்ரிதவிஷயமாக யோஜநாதரம் - அன்றிக்கே ஆஸ்ரிதர்க்குத் கன்படிகள் இத்தாதிவாக்யத்தவ்யத்தாலே. தன்படிகளென்றது - ஸேஷித்தவாதிகள். கீழே ஸ்வவிஷயத்திலே, ஏறாதித்தமாக என்றும், பாஸீரியாபேகையில் என்றும் இவர் அருளிச்செய்கைக்கடி - “என்கண்கொளாவதை நீகரந்தென்னைச்செய்கின்றன” என்றவஸதமாக ஆழ்வாரருளிச்செய்தவிது ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரிதவிஷயமாகவே, கீழ் அவ்யித்தபடியன்றிக்கே அவ்யிபேதேந் த்ருதீயதாத்தபர்யமாதல்; த்விதீயார்த்தவிவரணமாதல் - ஆஸ்ரிதர்க்கு ஒண்கடரோடு இத்தாதிவாக்யத்தவயம். ஒண்கடர் - ஒள்ளியசுடர். அழகியசுடரென்றபடி. “ஒண்கடர்” இத்தாதியின் த்விதீயார்த்தத்துக்குச்சேர அர்த்தம் - இவையெல்லாம் இத்தாதி. இவையெல்லாமென்றது - ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் ப்ரகாஸிக்கையும் அநாஸ்ரிதர்க்கு ப்ரகாஸியாமையுமென்றபடி. விவரணம் - ஒண்கடராதல் இத்தாதிவாக்யத்தவயம். ஆஸ்ரிதர் - முத்தர். அநாஸ்ரிதர் - ஸம்ஸாரிகள். இத்தால் - ஆஸ்ரிதர்க்கும் அநாஸ்ரிதர்க்கும் கூட்டல்லவென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - என்னெஞ்சிலே இத்தாதி. “ஒண்கடரோடு”

அவிஷயமாம்படி மறையின்று நீ என்னை நலிகிறவற்றையும். கண்கொளாவகை - கண்க்ரஹியாதபடி. [எண்கொள்சிந்தையுள் நைகின்றேன்] - பெற்ற வம்சங்கொண்டு கார்யங்கொள்ளமாட்டுகிறிலேன். கைப்புதுந்ததுகொண்டு மேலுள்ளதுபேற விரகு பார்க்கமாட்டுகிறிலேன். எண்ணப்புக்து, மனோரதமாத்தரத்திலேஸரிதிலனாகாநின்றேன். [என்கரியமாணிக்கமே] - சக்ஷுர்விஷயமான பதார்த்தங்களைக்கொண்டு நான் காலம்போக்கமாட்டாமே, உன்வடிவின்சுவுட்டை அறிவித்தாயே. [என்கரியமாணிக்கமே] - “இவ்வடிவைப்பிரிந்தார்க்கு ஜீவிக்கவுமாம்” என்று தோற்றியிருந்ததோ. [என்கண்கட்கு] - இவற்றின்விடாய் உனக்குத் தெரியுமிறே; “நான்பெற்றேன்” என்றாலும் ஆறியிராதவையன்றோ? வேறென்றிட்டு மறைக்கலாமவையன்றே. [திண்கொள்ள] - மாநஸாநுபவத்தை ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாகப் பண்ணினோமே” என்று நீ சொல்லுமது எனக்குவார்த்தையன்றுகிடாய். [திண்கொள்ள] - ஸ்வப்நாநுபவம்போலே மாநஸாநுபவமாகவொண்ணாது, ப்ரத்யக்ஷக்கவேணும் த்ருடமாக. இங்ஙன் செய்யப்போமோ? என்னில், - சிலர்க்கு ஸதாதர்ஸநயோக்யனாகாநின்றருயே. [ஒருநாளருளாய்] - ஒருநாளமையும்மென்கிறுரல்லர், விடாயின்பெருமை சொல்லுகிறார்; தாபார்த்தன் “ஒருகால் நாக்குநனைக்கவனையும்” என்றற்போலே. “கிட்டினால் பின்னைவிடும்படிசொல்லுகிறோம்” என்று. [உன்திருவுருவே] - இதேதேனுமுன்னதோ! நோக்கிக்கொண்டு கிடக்கைக்கு, * நமதொடுவடி—வகூ நாடி அன்றே. (எ)

இத்யாதியில் ஸ்வவிஷயமான முந்தினவர்த்தத்துக்கும், “என்கண்கொளாவகை நீகரந்தென்னைச்செய்கின்றன” என்றதுக்கும் அர்த்தபேதமில்லாமையாலே, அநுவாதமாகக்கொள்ளுவது. “நைகின்றேன்” என்றதுக்குபாவம் - பெற்றவம்சம் இத்யாதி. பெற்றவம்சமாவது - மாநஸாநுபவம். காரியங்கொள்ளமாட்டுகிறிலேனென்றது - “இதுண்டாயிற்றே, மேலும் க்ரமத்திலேபெறுகிறோம்” என்ற அவ்வளவும் ஆறியிருக்கமாட்டுகிறிலேனென்றபடி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - கைப்புதுந்தது இத்யாதி. கைப்புதுந்ததென்றது - மாநஸாநுபவத்தை. ஸப்தார்த்தம் - எண்ணப்புக்து இத்யாதி. கீழே, நலிகிறவற்றையும் என்றதுக்கு - எண்ணப்புக்து என்கிறவித்தோடேஸம்பந்தம். எண்கொள் - எண்ணைக்கொள்ளுமளவில். எண்ணப்புக்கென்றபடி. சிந்தையுள் - மனோரதமாத்தரத்திலே இத்தர்த்தம். “என்” என்றதுக்குபாவம் - சக்ஷுர்விஷயமான இத்யாதி. “கரியமாணிக்கம்” என்றதுக்குபாவம் - இவ்வடிவை இத்யாதி. “என்கண்கட்கு” என்றதுக்குபாவம் - இவற்றின் இத்யாத்வாக்யத்தவயம் தெரியுமிறெயன்றது - ஹ்ருஷ்கேசுரனாகையாலே தெரியுமிறெயன்றபடி. பெற்றேனென்றாலும் - பெற்றேனென்றபாலித்தாலும் கண்களின்விடாயின் சரமாவதியாதல், மேலுக்கு அவதாரிகையாதல் - வேறென்றிட்டு இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - ஸ்வப்நாநுபவம் இத்யாதி. “ஒருநாள்” என்றதுக்கவதாரிகை-சிலர்க்கு இத்யாதி. சிலர்க்கென்றது - நித்தஸூரிகளுக்கென்றபடி. ஆதரம் அப்பமாய் ப்ரார்த்திக்கிறாரோ? என்ன - ஒருநாளமையும் இத்யாதி. விடும்படி - விட்டுப்போகிறபடி. “உன்” என்றதுக்கு பாவமாதல், பிரிநிலையேகாரமாகி பாவமாதல் - இதேதேனும் இத்யாதி. உண்மையோடிண்மையாய்வந்து - ஒண்சுடரோடிருளுமாய்நின்றவாறும், என்கண்கொளாவகை நீகரந்தென்னைச்செய்கின்றன என்கொள்சிந்தையுள் நைகின்றேன்; என்கரியமாணிக்கமே, உன்திருவுருவு - என்கண்கட்குத் திண்கொள்ள ஒருநாளருளாய் இத்யவ்வயம். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

திருவுருவுகிடந்தவாறும் கோப்பூழ்ச்சேந்தாமரைமேல் திசைமுகன்
கருவுள்வீற்றி நுந்து படைத்திட்டகருமங்களும்
பொருவிலுன்றனிராயகமவை கேட்குந்தோறுமென்னெஞ்சம் நின்ற
அருவிசோருங்கண்ணீர் என்செய்கேனடி யேனே. [ரெஞ்சு]

ஆ.—(திருவுருவு.) அழகியவடிவோடே ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளி
னபடியும், திருநாபிகமலத்திலே சதுர்முகனாக அகிஷ்டாந்தினுள்ளே வீற்றி
நுந்து ஸ்ருஷ்டித்த ச்ராமங்களும், ஒப்பின்றிக்கே விஸஜாதீயமான உன்னுடைய குணசேஷ
தங்களைக் கேட்குந்தோறும் என்னெஞ்சம் நெகிழ்ந்து நிற்பதும்செய்து, கண்ணீர்
அருவிபோலே சோரரசின்ற தென்குறார்.

ஒ — எட்டாம் பாட்டில், உன்குணசேஷ்டிகாதிகளைக் கேட்குந்தோறும்
ஸ்திரிதனாகநின்றேன், என்செய்கேனென்குறார்.

[திரு என்றதொடங்கி] - அழகிய உருவோடே ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்
தருளிபடியும் திருநாபிகமலத்திலே சதுர்முகனாக அகிஷ்டாந்தினுள்ளே வீற்றி
நுந்து ஸ்ருஷ்டித்தசெயல்களும். [பொருவில் என்றதொடங்கி]-ஒப்பின்றிக்கே விஸஜா
தீயமான உன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களைக் கேட்குந்தோறும் என்நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து
நிற்பதும்செய்து கண்ணீர் அருவிபோலே சோரரசின்றது.

ப.— அந்தரம், உன்னுடைய ஸர்வாகிதவ ஸஞ்சகமான ஸ்ருஷ்டியாகி
வ்யாபாரங்களைக் கேட்குந்தோறெல்லாம் என்னெஞ்சநெகிழ்ந்து கண்ணீர்சோரரசின்றது,
நான் என்செய்கேனென்குறார்.

(காரணமான ஏகார்ணவஜலத்திலே), திரு-அழகிய, உருவு-திருமேனி, கிடந்த
வாறும் - கண்வளர்ந்தபடியும், கோப்பூழ் - அந்தவடிவிற்கொப்பூழில், செம் - சிவந்த,
தாமரைமேல் - தாமரையின்மேலேயுண்டான, திசைமுகன் - சதுர்முகனாக, கருவுள்-
கருவுக்குள்ளே, வீற்று - அந்தராத்மாவான வேம்பாடுதோன்றுமாடி, இருந்து- இருந்து,
படைத்திட்ட - (“அவன்ஸ்ருஷ்டிபண்ணினான்” என்னும்படி நீ ஜகத்தை) ஸ்ருஷ்டித்த,
கருமங்களும் - வ்யாபாரங்களுமாக, பொரு-எதிர், இல்-இல்லாத, உன்-உன்னுடைய,
தனிராயகம் - அத்விதீயநாயகத்வ ப்ரகாஸகமான, அவை-அவற்றை, கேட்குந்தோறும்-
(ப்ரமாணமுகத்தாலே) கேட்குந்தோறும், என்-என், நெஞ்சம் - நெஞ்சு, நின்ற - ஒரு
படிப்பட நின்று, நெக்கு - கட்டுக்குலைந்து நெகிழ்ந்து, கண்ணீர் - கண்ணீரானது,
அருவி - அருவிபோலே, சோரும் - விழாநின்றது; அடியேன்-(நீயிட்ட வழக்காம்படி
பாதந்த்ரண) நான், என் - எத்தை, செய்கேன் - செய்வேன். ஸம்பந்தமுண்டாகை
யாலே விடமாட்டுகிறிலேன், ஸாயில்யம்பிறவாதபடியத்திக்கமாட்டுகிறிலேன்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், உன்முணசேஷ்டிகாதிகளைக் கேட்குந்தோறும் ஸ்திரி
தனாகநின்றேன், என்செய்கேனென்குறார்.

[திருவுருவுகிடந்தவாறும்] - அழகியவடிவோடே ஏகார்கணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளினபடியும், “கிடந்ததோர்கிடக்கை” என்னு மித்தனைபோக்கி பாசுரமிட்டுப் பேசுமுடியாது. அல்லாதார்க்கு உறங்கும்போதழகழிந்திருக்கும், “ஸுவஸுவாவா ஹவஃ” என்று கண்வளர்ந்தருளும் போதாயிற்று அழகுறைத்திருப்பது. [கொப்பூழித் யாடி] - திருநாடிகமலத்திலே சதுர்முகனாக அதிஷ்டானத்துக்குள்ளே. “ஸுவஷினை கரிகரிஷ்ஞாநி தூராவிஸ்யுஷ்ஜாவதெ” என்கிறபடியே சதுர்முகன் ஆஸனபத்மத் தோபாநியாசிருக்கை. [வீற்றிருந்து] - அவனுக்கந்தராத்மாவாய், ஸர்வநியந்தருத்வத் தால்வந்த வேறுபாடு தோற்றமிருந்து. [படைத்திட்டகருமங்களும்] - ஸ்ருஷ்டித்த வ்யாபாரங்களும். ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியடைய “அவநேசெய்கிருன்” என்னும்படி இருந்த படி. [பொருளிலித்யாதி] - உபயானமின்றிக்க அத்விதியமாய் ஐஸ்வர்யப்ரகாஸகமான குணசேஷ்டிதங்கள் சேட்குந்தோறும். [என்ருஞ்சம்மின்றுநெக்கு] - திண்ணிதான என்ருஞ்சு மலைநெகிழ்ந்தாப்போலே நெகிழ்ந்து கண்ணீரருவியாய் ப்ரவஹியாநின் றது. [என்ருசய்க்கனடியேனே] - ப்ராப்தியையுணர்ந்தவாதேவிட்டு யரிக்கப்போகிற தில்லை. பாதந்த்ரவஸ்துவாகையாலே ப்ரபற்றுக்கும் யதநம்பண்ணப்போகிறதில்லை.

நாடு. — எட்டாம்பாட்டு. உன்குணசேஷ்டிதாதிகளைக் கேட்டகேட்டபோதுதோறும் ஸிதிலனாகாநின்றேன், என்செய்கேனென்கிறார்.

[திருவுருவுகிடந்தவாறும்] - காந்திமிக்கவடிவோடே ஏகார்கணவத்திலே கண் வளர்ந்தருளினபடியும். ஐஸ்வர்யமானவடிவோடே ஏகார்கணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளின படியும். [கொப்பூழ் இத்யாதி] - ஏகார்கணவத்திலே ஸ்ருஷ்டியுந்முகனாய்க் கண்வளர்ந்தரு ளிப் பின்பு அக்காலம் வந்தவாறேயேழுந்திருந்து இவற்றையெல்லாமுண்டாக்கினான், ப்ரஹ் மஸ்ருஷ்டியளவும்செல்ல அவ்வருகுள்ளதெல்லாம் தானேயுண்டாக்கிப்பின்பு திருநாபியிலே யுண்டான தாமரைப்பூவில் ப்ரஹ்மாவினுடைய வுத்தத்திக்குத்தானாதாரமாய், பின்பவன் தன்னைத் தனக்காதாரமாகக்கொண்டு இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கங்களையடங்கவமுண் டாக்கினபடியும். [திசைமுகன்கருவுள்வீற்றிருந்து] - சதுர்முகனாகிற சரீரத்தையதிஷ்டித்ததுக் கொண்டுநின்று. “ஸுவஷினை கரிகரிஷ்ஞாநி தூராவிஸ்யு” (ஸ்ருஷ்டித்தத்கரிகரிஷ்யாமி த்வாமாவிஸ்ய) என்கிறபடியே, “வனதள ஐள விவஸ்யபெருஷுள” (ஏதேளத்வெளவிபுத

எட்டாம்பாட்டு. — திருவுருவு இத்யாதி. “தனிநாயகமவைகேட்குந்தோறுமெனெஞ்சம்” இத்யாதியைக்கடாகழித்தவதாரிகை - உன்குணசேஷ்டிதம் இத்யாதி.

திரு - காந்தி. (மிக்க) அந்தவலித்தம். உருவு - விக்ரஹம். விவரணம் - தர்ஸநீயமான இத்யாதி. மேலே “கொப்பூழ்” இத்யாதிக்குச்சேர - ஏகார்கணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளினபடியும் என்றது. கீழ்வாய்விவரணம் - ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியளவும் இத்யாதி. “கருவுள்வீற்றிருந்து” என்கை யாலே - அவன்தன்னைத்தனக்காதாரமாகக்கொண்டு என்றது. அதிஷ்டித்தததுக்குப் ப்ரமாணத்தையி - ஸ்ருஷ்டித் ததகி, வனதள ஐள இத்யாதி. “ஸுவஷினை கரிகரிஷ்ஞாநி தூராவிஸ்யுஷ்ஜாவ தெ | ததஸ்யுஷ்ஜஸுராவொஹமிராதிவிவெஷத” இதிஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே. “வனதள ஐளவிவஸ்யபெருஷுள ஸ்வாஷுதள | ததாஸிபுதவந்நாநஸுவஷி ஸம்ஹாரகாரகளை” இதிராயணீயே நாமசிர்வசகாத்யாயே, “கருவுள்வீற்றிருந்து” என்றதுக்கு

ஸ்ரேஷ்டேள) “இன்ன ஆசனத்தையுடையனாய்க்கொண்டு” என்றற்போலே. [வீற்றிருந்து]-தன்னைச் சார்வாய்த்தால் உள்ள மேன்மை தோன்றவிருந்தபடி. பொற்குப்பியில் மாணிக்கம் போலே.† (அழகியதிருமணியோடே கண்வளர்ந்தபடியும், அந்தவடிவில் கொப்பூழில் சிவந்த தாமரைவின்மேலேயுண்டான சதுர்முகன் கருவுக்குள்ளோ அந்தராத்மாவான வேறுபாடு தோன்றும்படியிருந்து) [படைத்திட்டசுருமங்களும்த்] ஸ்ருஷ்டித்தவ்யாபாரங்களும்த். [பொருலில் இத்யாதி]-ஒப்பின்றிக்கே யத்விதீயமாய் ஐஸ்வர்யப்ரகாசகமான உன்குணசேஷ்டி தங்கள் கேட்குந்தோறு மேன்னெஞ்சானது மலைநெகிழ்ந்தாப்போலே நெகிழ்ந்து, கண்ணநீர் ருவியாய் ப்ரவஹியாநின்றது.

[என்செய்கேனடியேனே]-பரதந்த்ரானானான் கார்யம்செய்து கொள்ளப்பார்த்திருக்கிறயோ. வேறென்றாலேபோதுபோக்கித் தரித்திருக்கவோ, நானேந்தைச்செய்வேன்?

ஒன்பதாம் பாட்டு.

அடியையமுன்றையிரந்தவாமும் அங்கேநின் முழுகடவுமணாயும் விண்ணாயும் முடியவீரடியால் முடித்துக்கொண்ட முக்கியமும்
நொடியுமாறவைகேட்குந்தோறும் என்னெஞ்சம்நின்றனக்கேகலாந் துதும்
கொடியவல்வினையேன் உன்னையென்றகொல்குந் தோதே?

ஆ. - (அடியை) மஹாபலி பக்கவிலே முன்னடியை யிரந்தபடியும், அங்கிலேயிலேயின்றே யிரண்டடியாலே தரைலோக்யத்தை யகப்படுத்திக்கொண்டு நீ நினைத்ததை முடித்துக்கொண்ட வேண்டப்படும், அவற்றைச்சொல்லக் கேட்குந்தோறும் என்னுடைய வந்திகரணம் உன்னுடைய ப்ரஸ்சாவமாத்ரத்திலே கரைந்துகும். உன்னையநுஸந்தித்தால் ஸியிலனாகக்கிடான மஹாபாபத்தைப்பண்ணின நான் உன்னை யென்று யரித்ததுபலிப்பதென்கிறார்.

ஒ - ஒன்பதாம் பாட்டில், தரைவிக்கம் வருத்தாந்தாநுஸந்தாநத்தாலே மிகவும் ஸிதிலனாகா நின்றேன். நான் யரிப்புடையனாய் உன்னை அநுபவிப்பது என்று என்கிறார்.

[அடியை என்னுதொடங்கி] - மஹாபலியை முன்னடியை இரந்தபடியும், அங்கிலேயிலேயின்றே இரண்டடியாலே தரைலோக்யத்தை யகப்படுத்திக்கொண்டு நீ நினைத்ததை முடித்துக்கொண்ட வேண்டப்படும். [நொடியும் என்னுதொடங்கி] - அவற்றைச்சொல்லக் கேட்குந்தோறும் என்னுடைய அந்திகரணம் உன்னுடைய ப்ரஸ்சாவம் - இன்ன ஆசனத்தை இத்யாதி. “வீற்றிருந்து” என்றதுசுரு - பரபுரத்தால்வந்த வடிவாக பாவாந்தரம்—பொற்குப்பியில் இத்யாதி. பொற்குப்பியில் மாணிக்கமோலே - தன்னைச் சார்வாய்த்தா லுள்ள மேன்மைதோன்றவிருந்தபடி என்றவயித்துக்கொண்டு வந்தாத்மாவான ஐஸ்வர்யம். “தனிநாயக மவை”-ஐஸ்வர்யப்ரகாசகமான வந்தகுணசேஷ்டிதங்களுையென்று சப்தார்த்தம். “நெகிழ்” - நெகிழ்ந்து. “அடியேன் - என்செய்கேன்” என்றுகூட்டிபாவம் - பாதிநீதினான இத்யாதி “அருவிசோருங் கண்ணாரி என்செய்கேன்” என்றுகூட்டிபாவம் - வேறென்றாலே இத்யாதி. க்ரகோனாங்கு. (அ)

தாவமாத்ரத்திலே கரைந்து உகும். உன்னை அநுஸந்தித்தால் ஸிதிலனாகக்கிடான மஹாபாபத்தைப்பண்ணின நான் உன்னை என்று ஸ்ரீத்து அநுபவிப்பது.

ப.—அநந்தரம், அர்த்தியாயிருந்து மபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிக்கொண்ட வுன் னுடைய வபதாநங்களைக் கேட்குந்தோமெல்லாமென்னெஞ்சுஉருகாநின்றது, ஸ்த்திரசித்த னுப்படி உன்னைக்கூடுவதென் றென்கிறார்.

(த்ராலோக்யத்தையு மபேக்ஷியாதே,) மூன்று - மூன்று, அடியை - அடியை, இரந்த - “தாவேணும்” என்று அவன்மறாதபடி அபேக்ஷித்த, ஆறும் - ப்ரகாரமும், அங்கு - அவனிசைந்து உதகம்பண்ணின யஜ்ஞவாடங்கன்னிலே, நின்றே - நின்றே, ஆழ் - அகாதமான, கடலும் - சமுத்திரங்களையும், மண்ணும் - சப்ததவீபையான பூமி யையும், விண்ணும் - ப்ரஹ்மலோகபர்யந்தமான ஆகாசத்தையும், ஈரடியால் - இரண்டடி யாலே, முடிய - முடியும்படியாக, முடித்துக்கொண்ட - தன்னினைவுதலைக்கட்டிக்கொண்ட, முக்கியமும் - ப்ராதாந்யமுமாக, அவை - அவற்றை, நொடியும் - சொல்லும், ஆறு - ப்ரகாரம், கேட்குந்தோறும் - கேட்குந்தோறும், என் - என், நெஞ்சம் - நெஞ்சானது, நின்தனக்கே - அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய்வைத்து ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அர்த்தியான உன்னு டைய ஸீஸஸ்வரூபத்திலே, கரைந்து - கரைந்து, உகும் - ஒழுகிப்போகாநின்றது; வல் - ஒரு ப்ராயஸ்சித்தஸாத்யமன்றியே, கொடிய - அநுபவித்துக்கழிக்கவொண்ணாதே, வினையேன் - அநிஷ்டாவஹமான, ப்ரேமரூபமாயிருக்கிற பாபத்தையுடையேனானான், (உடை குலைப்படாதபடி) நிலைநின்றதுபவிக்கும்படியாக, உன்னை - உன்னை, என்றனொகால் - என்றோ? கூடுவது - கூடுவது. (நொடிதல் - சொல்லுதல்.)

இ — ஒன்பதாம்பாட்டில், த்ரைவிக்ரமவ்ருத்தாந்தாநுஸந்தானத்தாலே மிக வும் ஸிதிலனாகாநின்றேன், தரித்துன்னை யநுபவிப்பதென் றென்கிறார்.

[அடியையித்யாதி] - இந்தானிழந்தது த்ராலோக்யமிதே “ த்ராலோக்யத் தையும்தா” என்றால் இசையான், ‘அடி’ என்றால், உதாரனாகையாலே யிசையக்கூடும். என்று அடியையிரந்தான். ஓரடிக்குச்சிறையிட்டிவைக்க நினைக்கிறனாகையாலே மூன்றை யிரந்தான். [இரந்தவாறும்]-தன்னதை யவனதாக்கித் தானர்த்தியானபடியும். [அங்கே நின்று] - நீரேற்றவிடந்தன்னிலேநின்று. போய்ப்புகுநிலே, “ அக்காலம்வடிவமன்று ” என்று வழக்கு பேசுவார்களிறே. [ஆழ்கடலித்யாதி] - அபரிச்சேத்யமான கடல்களையும், பஞ்சாஸத்கோடி விஸ்தீர்ணையான பூமியையும் ப்ரஹ்மலோக பர்யந்தமான ஆகாசலோகங் களையும் இரண்டடியாலே முடியும்படியாகத் தலைக்கட்டிக்கொண்ட வேண்டப்பாடும். முக்கி யம் - ப்ரபாநமானசெயல். ஸ்வவ்யதிரித்தங்களையும் கிருவடிகளின்கீழே யகப்படுத்துகை யால் வந்த ப்ராதாந்யந்தோற்றநின்றபடி. [நொடியுமித்யாதி] - அனவநொடியுமாறு கேட் குந்தோறும். நொடிதல் - சொல்லுதல். நான்சொல்லவேண்டா, குணகூடம்பண்ணுவார் பாஸுரங்கேட்குந்தோறும் [என்னெஞ்சு நின்றனக்கே கரைந்துகும்]-அவாப்தஸமஸ்த காமனை நீ ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அர்த்தியானரீமையை யநுஸந்தித்து, என்மனஸ்ஸு “இதென்னரீமை” என்று த்ரவித்து ஸிதிலமாகாநின்றது. [கொடியவல்வினையேன்] - ப்ராயஸ்சித்த ஸாத்யமன்று, அநுவவிநாஸ்யமன்று. ஸையில்யேஹதுவான ப்ரேமத் தையிறே - பாபமென்கிறது. “ யஹாஸேஷீதநதொ லஹாஹயாஹிவோக்ஷரோ வெநாதி” என்கிறதிறே யிவர்க்கு ஹஸ்தாநமாயிற்று. உன்னைதரித்ததுபவிப்பதென்றோ?

௩௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. த்ரைவிக்ரமாபதாநத்தையங்ஸந்தித்து அத்தாலே ஸியி
திலனாகிற நானுன்னையரித்து நின்றநுபலிப்பதென் றென்கிறார்.

[அடியைமுன்றையிரந்தவாறும்] - இவையபேசுதிக்கமாட்டாதவன்றும் இவற்
றின் ஹிதசிந்தை பண்ணுமளவேயோ, இவையுண்டானாலும் சிறியத்தைத் பெரியது நலி
யாதபடி நோக்குவானவனென்கிறது. [அடியைமுன்றையிரந்தவாறும்] - நேராய்ப்போகாமே
முன்றையிரந்தபடி. இரண்டடியிரந்தானாகி லவனைச்சிறைசெய்யவிரகில்லையே. [அங்கே
நின்ம] - கடக்கநாலடிபோனாகில் “க்ருத்ரிமம்பண்ணினான்” என்று அவனுக்கு வழக்
குப்பேசலாமிறே. [ஆழ்கடலித்யாதி] - இவருடையநெஞ்சைக் கரைக்கவடியிகேற்படி.
பூம்யந்தரிசுகூடிகளாடங்கலு மிரண்டடியிலேயடங்கும்படிக்கீடாக அளந்து தலைக்கட்டிக்
கொண்டபடியும். [முக்யமும்] - முக்யமும் வேண்டப்பாடு. அதாவது - ஆஸிதார்த்த
மாகப்பண்ணினவஞ்சனையால் வந்தவேண்டப்பாடிருக்கிறபடி. அன்றியே, ஸ்வயத்தி
ரித்தங்களும் தன்றிருவடிகளின்கீழே யகப்பனையாலே வந்தவேண்டப்பாடும். [நொடியு
மாறித்யாதி] - நொடிதல் - சொல்லுதல். திருவுலகளந்தருளின வருத்தாந்தத்தை வ்யாசாதி
கள் சொல்லாநிற்பார்கள், அவர்கள் சொல்லும் ப்ரகாரங்களைக் கேட்குந்தோறும். நான்
சொல்லவேண்டா. [என்னெஞ்சமின்றனாகேகரைந்துதும்] - மஹாபலிடைப்போலே
ஒளதார்யம் கொண்டாகிறேனல்லேன், இந்த்ரனைப்போலே ராஜ்யமாளுகிறேனல்லேன்,
என்னுடையமநஸ்ஸானது உன்பக்கிலே சிதிலமாய் மங்காநின்றது.

[கொடியவல்லினையென்] - “யஹாஸஹீர நகதாஹாஸயாவிஜோக்ஷ
ஜாவெபாதி” (யந்நாமஸங்கீர்த்தநதோமஹாபயாத்விமோமகூஷமாப்நோதி) என்கிறபடியே
திருநாமஸங்கீர்த்தநம் மஹாபாதகங்களையும் போக்குமென்று சொல்லாநிற்க, அதுதானே
ஸூர்யவேதுவாம்படி மஹாபாபத்தைப்பண்ணினேன். [உன்னையென்றுகொல்கு
வதே] - உன்னையான் தரித்தநுபலிப்பதென்றோ - அநுபலிப்பவளுக்குட்பேதென்றோ. (௩௬)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—அடியை இத்தாதி. “அடியைமுன்றை” இத்தாதிக்காயும், “என்னெஞ்
சம் நின்றனக்கேகரைந்துதும். உன்னையென்றுகொல்குவது” என்கிறபதங்களையும் கடாக்கித்தவ
நாரிகை - த்ரைவிக்ரம இத்தாதி. அபதாநம் - வருத்தமானசேஷ்டிதம்.

கீழிற்பாட்டோடேஸங்கதி இவையபேசுதிக்க இத்தாதி. நேராய் - சமமாய். இரண்டடி
யிரந்தால் நேராய்ப்போமோவென்ன - இரண்டடியிரந்தானாகில் இத்தாதி. ரசோக்தி இவருடைய இத்
தாதி. “முடிய” - (அடங்கும்படி) ‘முடித்துக்கொண்ட’ - (தலைக்கட்டிக்கொண்ட). வேண்டப்பாடு -
பெருமை. “அவை” என்றது - (திருவுலகளந்தருளின வருத்தாந்தத்தை) “நொடியு மாறி” - (சொல்
லும்ப்ரகாரங்களை) “கேட்கும்” என்றதுக்குபாவம் - நான்சொல்லவேண்டாவென்று. நான்சொல்ல
வேண்டாவென்று - * என்னெஞ்சுகைக்கு நான்சொல்லவேண்டா, கேட்டமாத்ரித்திலேயுரு
தமென்றபடி. “நின்றனக்கே” என்கிற வவதாரணர்த்தம் - மஹாபலியை இத்தாதி. * கரைந்து
கைக்குறேது கொடியவல்லினையென்றுவிவகித்து, திருநாய்வுவணத்தாலேயுருகை பாபபலமோ
வென்ன-எந்நாம இத்தாதி. “யஹாஸஹீர நகதாஹாஸயாவிஜோக்ஷஜாவெபாதி நஸம்ஸ
யம்நரஃ | ஸஸவபுஜேகாதிபுஹரொநுகெஸுரீஜிஹாஸஹீரஹிவபுஜெஹரிஃ,
இதிபுரீவிஷ்ணுநாமே மந்த்ரவ்யஸ்தவே. காமேணுவ்யஃ. (௩௭)

பத்தாம் பாட்டு.

கூடிநீரைக்கடைந்தவாறும் அமுதந்தேவருண்ணவசுரரை
வீடும்வண்ணங்களேசெய்துபோனவித்தகமும்
ஊடுபுக்கெனதாவியையுருக்கியுண்டுகின்ற நின்தன்னே
நாடும்வண்ணஞ்சொல்லாய் நச்சுநாகணையானே!

ஆ.—(கூடிநீரை) அசுரர்களோடே கூடிநின்று கடலைக்கடைந்தருளின்படிபடி; அதின்பலமான அம்ருதத்தை தேவர்கள்புஜிக்க, அசுரர்களத்தைவிடும்படியாக ஒரு வடிவைக்கொண்டுபோன விஸ்வமயமு முள்ளேபுக்குளத்தைவைப்பது முடிக்கின்றன. திருவந்தாழ்வா னுன்னோடு நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுமாபோலே நானுனைப் பூர்ணமாக யரித்து நின்றதுபவிக்கும் விரகுசொல்லவேணு மென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், உன்னுடைய ஸமுத்ரமதநவைசுத்திரியத்தை அது ஸந்தித்து ஸிதிலனாகாநின்றேன், யரித்து நின்று உன்னை அதுபவிக்கும்விரகு சொல்ல வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

[கூடிநீரை என்றுதொடங்கி] - அஸுரர்களோடே கூடிநின்று கடலைக் கடைந்தருளின்படியும், பலருபமான அம்ருதத்தைத் தேவர்கள்புஜிக்க அஸுரர்கள் அந்த அம்ருதத்தை விடும்படியாக அவர்கள்எதிரே ஒருஸ்திரீ வேஷத்தைக்கொண்டு அவர்கள்தொடரப்போன விஸ்வமயமும். [ஊடுபுக்கு என்றுமேலுக்கு] - உள்ளேபுக்கு என்ஆத்மாவை உருக்கிமுடிக்கிற உன்னை, திருவந்தாழ்வான் உன்னோடு நித்யஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணுமாப்போலே, பூர்ணமாக யரித்துநின்று அதுபவிக்கும் விரகு சொல்லாய்.

ப.—அந்தரம், ஆபுரிதார்த்தமாகவருந்தொழில் செய்துபகரித்த அம்ருதமதநவ்ருத்தாந்தங்களானவை என்னை சிதிலமாக்காநின்றது, உன்னை நிலைநின்றதுபவிக்கும்படி யருளிச்செய்யவேணு மென்கிறார்.

கூடி - தேவாசுரர்களிருவரோடுங்கூடிநின்று, நீரை-கூராரணவஜலத்தை, மத்தும் கயிறுமாதாரமும்முதலான சம்விதாநங்களைப்பண்ணி, கடைந்த - கடைந்த, ஆறும்-ப்ரகாரமும், அமுதம் - அங்குத்தோற்றினவம்ருதமானது, தேவர் - தேவர்கள், உண்ண - உண்ணும்படி, அசுரரை - அசுரர்களை, வீடும் - விடுவிக்கும், வண்ணங்கள் - ப்ரகாரங்களையுடையஸ்திரீவேஷபரிக்காஹாதிகளை, செய்துபோன - பண்ணிப்போன, வித்தகமும் - விஸ்வமயமாகாரமும், ஊடு - உள்ளே, புக்கு - புக்கு, எனது - என், ஆவியை - ஆத்மாவை, உருக்கி - நீர்ப்பண்டமாகவுருக்கி, உண்டுகின்ற - க்ரஸித்துவிடாநின்றன; நஞ்சு-அதுபவவிரோதிகளை, (அழியச்செய்யும் விஷத்தையுடையனான), நாகம்-திருவந்தர் வாழ்வானோடே, அணையானே - நித்யஸம்ஸ்லேஷ்டனாவனே, நின்றனனை - உன்னை, நாடும் - நித்யாதுபவம்பண்ணும், வண்ணம் - ப்ரகாரம், சொல்லாய் - அருளிச்செய்ய வேணும்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸமுத்ரமதநவைசித்ரியத்தை யநுஸந்தித்து ஸியிலனாகா நின்றேன், உன்னை யரித்து நின்றதுபவிக்கும் விரகு சொல்லவேணுமென்று பிரார்த்திக்கிறார்.

[கூடி]- “மலமொக்கக்கொள்ளக்கடவோம்” என்று அஸுமர்களோடேகூடி, தேவாஸுமர்களுக்கு விரோதமேபோக்கி ஸௌஹார்டிமில்லையிற. “ஸாஸாநபிஸு ரெருக்ஷகா” [நீரைக்கடைந்தவாறும்]-கூரோப்தியையிறைகடைந்தது. மலவேளையிலே தேவர்களருதத்தை புஜிக்க, அஸுமர்களருதத்தைவிட்டுப் போம்படிசெய்து. [போன வித்தகமும்] - ஒருஸ்தீர் வேஷத்தைக்கொண்டு அவர்கள் தொடரப்போனவிஸ்மயனிய மானசெயலும். “அம்ருதத்தைநாய்க்கிடாப்” என்று பின்தொடரும்படியான வடிவையா யிற்றுக்கொண்டது. “மாயயாரொஹயிசுவாதாநுவிஷ்ணுரூபவரோஷிதஃ” [ஊடு புக்கு] - தோற்புரையேபோகாஃத மர்மத்திலேபுக்கு. “கூடு ஷோயபிஷாஹெய்யாயம்” என்கிற வாழ்வவஸ்துவை. [உருக்கியுண்டிடுகின்ற]-தாவதர்வயமாக்கி, முடித்துவிடாதே யொழிகிறவுன்னை. “புருஷோத்தமனிப்படி செய்வதே” என்கிற குணப்ராஸங்கத்திலே ஸிதிலனாகாநின்றேன், யரித்ததுபவிக்கும்படி ஒரு நல்விரகு சொல்லவேணும். [நச்ச நாகணையானே] - நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற திருவநந்தாழ்வானைப்போலே யரித்து நின்றதுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஸமுத்ரமதநவைசித்ரியத்தை யநுஸந்தித்து ஸியிலனாகா நின்றேன், உன்னை யரித்துநின்றதுபவிக்கவல்லேனும்படி விரகுசொல்லவேணுமென் கிறார்.

[கூடிநீரைக்கடைந்தவாறும்] - “நாம் சமவிபாகம்பண்ணி புஜிக்கக்கடவோம்” என்று அசுமர்களோடேகூடி சமுத்ரத்தைக்கடைந்தபடியும். கடைந்துபிடித்துக்காணு மிவ ருடைய ஆவியையுருக்கிற்று. [அமுதம்தேவருண்ணவித்யாதி]-மலவேளையிலேவந்தவாறே ப்ரயோஜநரூபமான அம்ருதத்தை யநுகூலவர்க்கமான தேவஜாதியேபுஜித்து, ஆசுமர்க்குதி கள் “அம்ருதத்தைநாய்க்கிடு” என்று அத்தைவிட்டு அவர்கள்பின்தொடரும்படிக்கிடாக தர்ஸநீயமான ஸ்திரீவடிவைக்கொண்டபோன விஸ்மயநீயமான செயலும். “மாயயாரொஹ யிசுவாதாநுவிஷ்ணுரூபவரோஷிதஃ” (மாயயாமோஷயித்வாதாந்விஷ்ணுஸஸ்

பத்தாம்பாட்டு.—கூடி இத்த்யாதி. “கூடிநீரை” என்றதொடங்கி “நின்றனனை நாமும் வண்ணம் சொல்லாய்” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸமுத்ரமதநீந்த்யாதி.

“கூடி” என்றவிடத்திலே - “ஸாஸாநபிஸு ரெருக்ஷகாய துவஜோரூபேகஹ வநு” இத்த்யாயநுஸந்தேயம். தேவர்களுக்கும்சுமர்களுக்கும் பாஸபாசங்க்கி யின்றிக்கேயிருக்க, கூடுகையாவதென்னென்ன; கார்யார்த்தமக்கூடியென்கிறார் - நாம் இத்த்யாதி. நீரை - சமுத்ரத்தை. “நீர்” என்று - சமுத்ரத்துக்கும்பேர். சாடு கடைந்துபிடித்து இத்த்யாதி. ஈடுகந்து (வண்ணெனையப் பிடித்துருக்கவேணுமென்று சாடுவுக் கர்த்தம்; ஸமுத்ரத்தைக்கடைந் தம்ருதத்தை யெடுத்த செயலாலே யிவருடைய ஆவியையுருக்கி - யென்று ப்ரக்ருதார்த்தம். ப்ரயோஜநரூபமான - சாராம்சமான. “வீடும்” என்றது - விடுமென்றபடி. ஸ்திரீவடிவைக்கொண்டதுக்கு ப்ரமாணம் - மாயயாதுத்த்யாதி. “மாயயாரொஹயிசுவாதாநுவிஷ்ணுரூபவரோஷிதஃ” ஷாந்வெஷுஷாஷாயஷெவெஷுஷு

திரீருபமாஸ்த்திதெ)“வானவரைப்பெண்ணாகியமுதூட்டேம்பெருமானார்”.கடைந்தவாற்றாலும் வித்தகத்தாலும். [ஊடுபுக்கு] - தோற்புரையேபோகாதே மர்மத்திலேபுக்கு. [என்தாவியை]- “ஊடுபுக்குயைஊடுபுக்கு” (அச்சேத்யோயமதாஹ்யோயம்) என்கிற ஆத்மவஸ்துவை. [உருக்கியுண்டுகின்றநின்றனை]-தீரவதீரவ்யமாக்கி, முடித்துவிடாதேயொழிகிற உன்னை. “புருஷோத்தமனிப்படிசேய்வதே” என்று இக்குணப்ரஸங்கத்திலே சிதிலனாகா நின்றேன், தரித்தருபலிக்கும்படி நல்லிரகுசோல்லவேணும், உம்மை தரிப்பிக்கப்போமோ நம்மாலென்ன; ஒருவன் பரமபோகியாய்நின்று யரித்து உன்னை யருபலிக்கப்பண்ணிக் கொடுத்திலையோ; அப்படியேநானும் யரித்துன்னையருபலிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும்.

பதினொராம் பாட்டு.

நாகணைமிசைநம்பிரான்சரணேசரணமக்கென்றுநாடொறு
மேகசிந்தையனயுக்குருகூர்ச்சடகோபன்மாற
காநூற்றவந்தாதியாயிரத்துள்ளியையுமோர்ப்பத்தும்வல்லார்
மாகவைநுந்தத்துமகிழ்வெய்துவர்வைகலுமே.

ஆ.—[நாகணைமிசை] சரணம்புக்காரை எம்பெருமானுடேபுகுக்க நினைக்கிலு முடேபுகுக்கவொட்டாதே விஷயிகரிக்கப்பண்ணும் ஸ்வபாவான திருவநந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்து, ஆஸ்ரிதவிஷயத்தி லுபகாரகனாயிருந்துள்ள வெம்பெருமானுடைய திருவடிகளே நமக்குசரணமென்று நாள்தோறு மிந்தாரும்நோரதமேயுடையரான ஆழ்வார், தாமுளராகைக்காக பகவத்குண ப்ரோரிதராய்க்கொண்டெசான்ன ஆயிரத்திலுயிப் பத்தும்கற்றார், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேபோ யெம்பெருமானை நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறுவ ரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும்கற்றார் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேபோய் எம்பெரு மானை நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார்.

[நாகணை என்று தொடங்கி] சரணம்புக்காரை எம்பெருமான் உடேபுகுக்க நினைக்கிலும், உடேபுகுக்கவொட்டாதே விஷயிகரிக்கப்பண்ணும் ஸ்வபாவான திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுவதும்செய்து, ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் உபகாரஸீலனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானுடைய திருவடிகளே நமக்கு சரணம் என்று, [நாடோறும்

உளபுருஷ” இதிப்ரதமேம்ஸே நவமே. “உருக்கியுண்டுகின்ற - நின்றனை” என்று - அவனுக்கு விசேஷணம். வந்தமாநிரிந்தேசத்துக்கர்த்தம் - தீரவதீரவ்யம் இய்யாதி. உருக்கும் ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் - புருஷோத்தமன் இய்யாதி. அதாவது - “நச்சநாகணையான்” என்று - ஸர்வாதிகத்வம் சூசிதமாகையாலே, “புருஷோத்தமனிப்படி ஸ்திரீருபத்தை பஜிப்பதே” என்று சிதிலனாகா நின்றேனென்றபடி. நச்சநாகணையானே, கூடநீரைக்கடைந்தவாற்றாலும், அமுதமென்றுதொடங்கி, வித்தகத்தாலும் ஊடுபுக்கென்றுதொடங்கி, உண்டுகின்ற நின்றனைநாடும் வண்ணம் சொல்லா யித்யந்வயி.

என்றுதொடங்கி] நாள்தோறும் இதொரு மனோரதமேயுடையரான ஆழ்வார் தாம் உளராகைக்காக பகவத்குணப் பேரிதராய்க் கொண்டு சொன்ன ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு மலமாக பரமபதத்தி லாநந்தப் பார்ப்தியையருளிச்செய்கிறார்.

நாகணைமிசை - திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்த்தருளின, நம் - நம்முடைய, பிரான் - ஸ்வாமியானவன், சரணே - திருவடிகளே, சரண் - உபாயம், நமக்கு - நமக்கு, என்று - என்று, நாடொறும் - என்றுமொக்க, ஏகசிந்தையனாய் - மனோரதத்தை யுடையராய்க்கொண்டு, குருகூர்ச்சடகோபன்மாறன் - ஆழ்வார், ஆக - தாமுளராகைக்கு, நூற்ற - அருளிச்செய்த, அந்தாதி - அந்தாதியான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், ஓர் - அத்திதியமான, இவை - இவை, பத்தும் - பத்தையும், வல்லார் - அப்யசிக்கவல்லவர்கள், மாகம் - பரமாகாசமான, வைகுந்தத்து - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, வைகலும் - யாவதாத்தம்பாவியானகாலமல்லாம், மகிழ்வெய்துவர் - ஆநந்தநிர்ப்பரராயிருக்கப்பெறுவார்கள். நூற்கை - பண்ணுகை. இது - ஆசிரியத்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும்கற்றார் பரமபதத்திலே போய் நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவ ரென்கிறார்.

[நாகணை மிசை நம்பிரான்] - அநந்தசாயித்வம் ஸர்வாபிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷணமாகையாலே, ஸர்வாபிகணேசரண்யனென்கிறது. திருவநந்தாழ்வானுடைய புருஷகாரபாவம் சொல்லுகிறதென்றுமாம். படுக்கையைச்சொல்ல - படுக்கையையுடையாரைச் சொல்லிற்றுமிதே. [நம்பிரான்] - ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் உபகாபஸீலனுவன். [சரணே சரணநமக்கென்று] - நமக்குத்திருவடிகளே உபாயமென்று, அவதாரணத்தாலே உபாயநைரபேசுத்யம் சொல்லுகிறது. ஸாம்ஸாரிகஸ்வபாவங்கள் மேலிட்டு விபரீதமேயவியாநின்றாலும், இதொழியவேரொன்றில் கால் தாழாதொழிகை - மஹாவிஸ்வாஸமாகிறது. [நாடொறும் இத்தாதி] - நாள்தோறுமிதுவே மனோரதமானவாழ்வார், பகவத்குணப் பேரிதராய்த்தாமுளராகைக்காக வருளிச்செய்த ஆயிரத்துளியையுமோர் பத்துமவல்லார். [மாகம்] - பரமாகாசம் என்னக்கடவதிதே. [வைகலும் - மகிழ்வெய்துவர்] - குணங்களைநினைத்து ஸிதிலனாகிறவெண்ணப்போலையன்றியே, யரித்தங்கே நின்றநித்யநுபவம் பண்ணப்பெற்று, பரமபதத்திலே ஆநந்தநிர்ப்பரராகக்கடவர்கள்.

நடு.—நிகமத்தில், இப்பத்தும்கற்றார் பரமபதத்திலே போய் நித்யாநுபவம்பண்ணப்பெறுவரென்கிறார்.

[நாகணையித்தாதி] - திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளே நமக்குபாயம் என்று. அநந்தசாயித்வம் - ஸர்வாதிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷணமாகையாலே, ஸர்வாதிகளே சரண்யனென்கிறது. (திருவநந்தாழ்வானுடைய புருஷகாரபாவம்

நிகமம். நாகணை இத்தாதி. “இப்பத்தும்வல்லார் மாகவைகுந்தத்து” இத்தாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இப்பத்தும்கற்றார் இத்தாதி. ஸப்தார்த்தம் - திருவநந்தாழ்வான் இத்தாதி. அவனை உபாயமாக ஸ்வீகரிக்கும்போது த்வயத்திறப்போலே புருஷகாரபுரஸ்ஸரமாகவேண்டாவோ

சொல்லுகிறதென்றுமாம்.†) இவனுடையவுபாயமாவத்தில் புருஷகாரமாகவல்லார் அவள் பரிகரத்திலுள்ளாராகாதே. படுக்கைகிடப்ப தந்திபுரத்திலேயிறே. [நம்பிரான்] - ஆஸிதவிஷயத்திலுபகாரசீலனானவன். [சரணேசரண் - என்று] அவதாரணத்தாலே- உபாயநரபேக்ஷயஞ்சொல்லுகிறது. ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவங்கள் மேலிட்டே விபரீதமே பலியானின்றலு மப்படியடிக்கழிவு செய்வாரோருவரல்லரேயிவர் இதோழிய வேறென்றில் கால்தாழாதோழிகை. மஹாவீஸ்வாஸமாகிறது இத்தால் - * ஏகபதத்திலர்த்தம் சொல்லுகிறது. [நாடொருமேக சிந்தையனாய்] - புறம்புண்டானசிந்தனைபோய், இவ்விஷயத்திலே ஏகாகாரமான மனோரதமுடையராய். அர்த்தார்ஜுநம்பண்ணப்போவாரோரு சிராவைவிஸ்வஸித்து நாலாண்டு பதிறுண்டிழியானின்றார்களிறே, பேற்றின்சீர்மையைப்பார்த்தா லவ்வளவாகிலும் வேண்டாவோ இவ்விஷயத்தில். ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தால் வ்யஸநபரம்பரைகள் வந்தாலும் வ்யவசாயங்குலையாமே போருமதிறே ஸ்வரூபமாவது. [குருகர்ச்சடகோபன்மாறன்] - அதுக் கெல்லாவற்றுக்கு மடியான பிறப்பிருக்கிறபடி. [ஆகநூற்றவந்தாதி]-தாமுளராகைக்காகச் சொன்னவந்தாதி ஆயிரத்திலு மிப்பத்தை அப்யசிக்கவல்லார். [மாகமித்யாதி] - மஹாகாசமென்று பேரையுடைய புரீவைகுண்டத்திலே. [வைகலம் - மகிழ்வெய்துவர்] - காலதத்தவமுள்ளதனையும் ரித்யாநுபவம்பண்ணப்பெறுவர். “அநுசந்நாநத்துக்கு விச்சேதம்வாராதபடி பண்ணியருளவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்கவேண்டும்படியானஸம்ஸாரத்தை விட்டு, பகவதநுபவத்துக்கு விச்சேத மொருநாளுமில்லாத பரமபதத்திலே புக்கநுபவிக்கப்பெறுவர். மா வென்று - மஹத்தை. கம் என்று - ஆகாசம். (கக)

வென்ன; அதுவுமுண்டென்கிறார் - இவனுடைய இத்தாதி. இத்தால் - திருவந்தாழ்வானே புருஷகாரமென்றுகருத்து. இவன்பிராட்டிபரிகரமோவென்ன - படுக்கை இத்தாதி. “சரணே” என்கிற வவதாரணத்துக்கிரண்டர்த்தம் - உபாயநரபேக்ஷயமாதல், தம்முடைய மஹாவீஸ்வாஸமாதல், முந்தினவர்த்தம் - காணேசரண் இத்தாதி. இரண்டாமர்த்தம் - ஸாம்ஸாரிக இத்தாதி விவரணம் - இதோழிய இத்தாதி. முந்தினவர்த்தவிவரணம் - இத்தாலேகபதேத்தாதி. இத்தனையருமையுண்டா ளால் ‘பித்ரு ஹாவெந்’ என்றும், “தொழுது - என்னுமிதுமிகை” என்றும் - ப்ரபத்தியை ஸுசகமாகச்சொல்லுவானென்னென்ன - அர்த்தார்ஜுந இத்தாதி. சிராய் - மரச்சக்கை. அத்தால் - கப்பிலைச் சொல்லுகிறது. “நாடொருமேகசிந்தையனாய்” என்றத்தால்பலிதம் - ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தால் இத்தாதி. இத்தால் இது ஸ்வரூபமாகையாலே சாதந்தி லவ்வயியாதென்றபடி. “குருகர்” என்று விச்சேதத்தத்துக்குபாவம் - அதுக்கெல்லாவற்றுக்கும் இத்தாதி. “ஆக” - (தாமுளராகைக்காக) “நூற்ற” - சொன்ன “மாகவைகுந்தம்” என்ற புருத்திபரிஹாரம் பேரையுடையவென்று இத்திருவாய்மொழியின் ப்ரமேயானுகுணமாக பலமருளிச்செய்கிறார் - அநுசந்நாநத்துக்கு இத்தாதி. “வைகலம்” என்ற பதத்துக்குவாசனை - பகவதநுபவத்துக்கு இத்தாதி. வைகலம் - யாவத்காலமும். மகிழ்வெய்துவர் - ஆநந்தத்தையுடையவர்களென்று சப்தார்த்தம். மகிழ்ச்சி - ஆநந்தம். எய்துகை - ப்ராபிக்கை. (கக)

தரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— சுவாமிநினை நமியதாபிவஹாயஸு
 ரொ நாராவயொழிவிலவெவாநராப்தொஸு 1 விதஸுதமணமணஸுநெ
 நிஜஸு செபியுவிவஸுநிகம் தயாவதாநெது ||

[illegible]

உத்காராண நிரிவந்தாநி தவரஜநம்பெருகீ ஸந்தாஹாம் லொகா
நாநாகரீ தாரம் ஸுபதிவிஷயமீமாம் ஹாவநாமொவரஹம் । தீநாநாஸயரணம்
ஸரணம் தநிஜெபெஷு தாவாதுநிவெபூவம் ஸகிபூதம் ஸ்ரீவதிநிஹஸதகெ
ஸெயஸாபகிஹதாது

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. { பிறந்துலகங்காத்தளிக்கும்பேரருட்கண்ணவுன்
சிமந்தகுணத்தாலுருகுஞ்சிலை - திறந்தவிர்த்து
சேர்ந்தறுபவிக்குநிலைசெய்யென்றசீர்மாறன்
வாய்த்தபத்தேமனமேவைகு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேசரணம், சீயார் திருவடிகளேசரணம்.

ஐந்தரம்பத்து ஸம்பூர்ணம்

டு - ஆம் பத்து—பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்
௬	5	ஸ்வாதந்தர்ய	ஸ்வாதந்தர்ய
௭	29	புறமேபுந்மே	புறமே புறமே
௧0	24	நுளைத்தல்	துளைத்தல்
௧௧	11	வெளிக்கண்டு	வெளிகண்டு
௧௧	30	யஜிஜாஜபுஷுந	யஜிஜாஜபுஷுந
௧௨	18	நதநுநு	நதநுநு
௧௩	16	நிரவதி பக்தி	நிரவதி பகக்தி
௧௩	3	உண்ண கயாழிய	உண்ணயொழிய
௧௪	9	தோம்மம்	தோன்மம்
௧௪	19	வாநொவமு	வாநொமெ
௧௫	12	வலித்தொழும்	மேவித்தொழும்
௧௨	24	ஸ் ஸார	ஸ் ஸார
௧௮	35	ஹேகவேதன்ன	ஹேதுவேதன்ன
௪௭	1	யுண்டாமோ	யுண்டாமோ
௫௫	7	கடலிலே	கடலிலே
௫௬	16	கொண்டாடுகிற	கொண்டாடுகிற
௫௬	11	நின்றவ்வுல	நின்றிவ்வுல
௬௧	93	அயாவிரிப்பது	அத்யாஹரிப்பது
௧	40	பின் சென்று	பின்சென்று
௬௩	20	இருப்பதெல்லாம்	இருப்பதெல்லாந்
௭0	30	வவா துத	வவா துத
௭௭	33	அவர்களுக்கு	அவர்களுக்க
௮௨	17	நிபியலிதவ்யு	நிபியலாவிதவ்யு
௯0	26	த்வயம்	த்வயமும்
௯௪	34	தோழிமாரும்	தோழிமாரும்
௯௬	2	அநந்தரம்	அநந்தரம்
௯௭	8	பெருமாள்	பெருமாள்
௧௧	23	ஸுஷு	ஸுஷு
௯௯	16	கடவதிறே	கடவதிறே
௧05	39	பரப்புமாறிற்ற	பரப்புமாறிற்ற
௧௨0	22	குறிப்பு	குறிப்பு
௧௨௬	27	யிருக்குமவ	யிருக்குமவ
௧௩௩	28	ஆபத்தைத்தப்	ஆபத்தைத்
௧௪0	33	ஆபாணிட்டு	ஆபாணிட்டு
௧௪௯	17	பொழியில்	பொழியில்
௧௧	37	பொறுக்க	பொறுக்க
௧௫௧	14	ஸ்வரூபாநு	ஸ்வரூபாநு
௧	35	உதாவண்டாகிலும்	உதாவண்டாகிலும்
௧௫௩	14	இருளென்னுதல்	இருளென்னுதல்
௧௭	9	புனையுழற்றால்	புனையுழற்றால்
௧௯௯	4	பரிக்கைக்கு	பரிக்கைக்கு
௨0௧	24	அண்ணியர்கள்	அண்ணியர்கள்
௨0௪	26	என்றிகூட்டி	என்றிகூட்டி
௨௧௮	6	ராமமேவாநு	ராமமேவாநு
௨௧௯	18	வன்பழி	வன்பழி
௨௨௧	32	ஆம்	ஆம்
௨௨௪	17	கொத்தையைக்	கொத்தையைக்
௧௧	32	அநுவத்திருக்கிற	அநுவத்திருக்கிற
௨௨௬	15	போகிறிலன்	போகிறிலன்
௨௩0	6	சேலப்பாலும்	சேரப்பாலும்
௨௫௯	26	பாயோஜனான	பாயோஜனான
௨௬௪	31	வார்த்தைசொல்	வார்த்தைசொல்

24362E

LIBRARY
ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH
MELKOTE-575 488

24362

